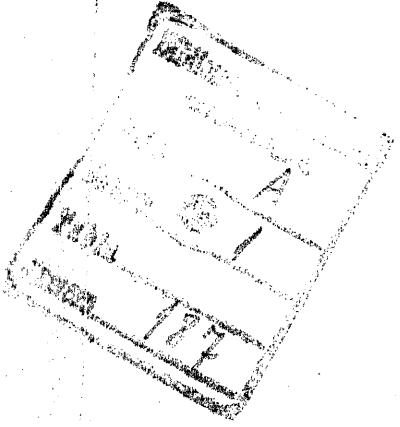
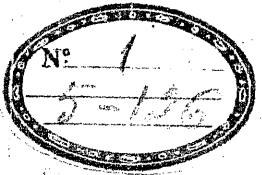
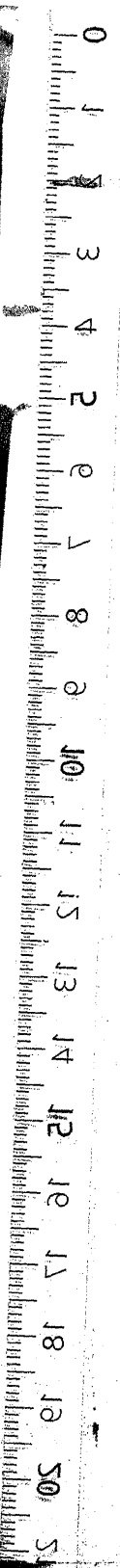

Handwritten scribbles

Handwritten scribbles

Handwritten scribbles

169

n. o deluper:

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

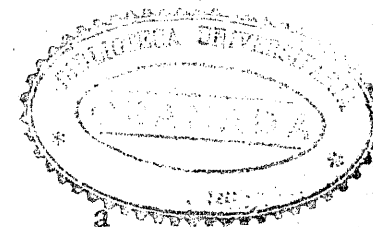
ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

IVLIANI IMP.
OPERVM
PARS SECVNDA.

Interpretibus CAROLO CANTOCLARO, *supplicum*
libellorum in Curia Magistro:

ET

PETRO MARTINO MORENTINO,
Navarro.

Del. Coll. de la Com. de l'Is. de l'Canada B.B.
R. 1174 3

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΚΑΙΣΑΡΕΣ.

IVLIANI IMP.
CAESARES.

C. CANTOCLARO *Interprete.*

Vado quidem ludendi facultatem Deus tribuit (sunt enim Saturnalia) neque ego quicquam iocosum, aut facetum noui: curâ & cogitatione dignum videtur, ô amice, de rebus minimè ridiculis sermonem instituere. A M. Anne aliquis, ô Cæsar, adèò rudi est ingenio & rerum imprudens, vt ferio & accuratè iocari & ludere velit? Ego verò semper existi-
maui ludum nihil aliud esse,

ΠΕΙΔΗ
διδωσιν ὁ θεὸς
παίζειν (ἐστὶ γὰρ
Κρόνια) γε-
λοιὸν δὲ σάδεν,
σάδ' ἔτερπνον οἶδ' ἐγὼ, ὅ
μὴ καταγέλαστα φροῦσαι, φρο-
νίδος ἐστὶ ἀλίον ἔοικεν, ὡ φιλ-
λότης. εἶτα τίς οὕτω παχὺς
ἔστι καὶ ἀρχαῖος, ὡ καὶ ἄρ,
ὥστε καὶ παίζειν πεφρονη-
σμένα; ἐγὼ δὲ ἄμην πτω-
παρδανῶν ἀνέσιν τε ἐστὶ τῆς

ψυχῆς, ἔδωκεν αὐτοῖς τῆς φρονήσεως. Ὁρθῶς γε σὺ τῆς ἰστορίας λαμβάνεις. ἀλλ' ἐμοὶ δὲ οὐ ταύτη ἔοικεν ἀπορῶσαι τὸ χεῖμα. πέφυκα γὰρ οὐδαμῶς ὑπερηδός οὔτε σκώπην, οὔτε παρωδεῖν, οὔτε γελοιάζειν. ἐπεὶ δὲ χεῖμα τὰ νόμῳ πείθεσθαι τῆς θεοῦ, βούλει ἵσθαι ἐν παιδίας μέρει μῦθον διεξέλθω, πολλὰ ἴσως ἔχοντα ἀκρίβειαν; λέγεις αὖ καὶ μάλιστα ἀσμένως ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐκ ἀπὸ μῶν τοῖς μύθοις, ἀλλ' ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἔξελαύνω τοῖς ὀρθῶς ἔχοντα. ἀκόλουθα ἵσθαι γε καὶ φίλα τὰ σῶν, μάλλον δὲ τὰ κοινῶν Πλάτωνι διανοούμενος, ἐπεὶ καὶ αὐτὰ πολλὰ ἐν μύθοις ἐσπούδαται. λέγεις ναὶ μά Δία ταῦτα ἀληθῆ. τίς δὲ, καὶ ποδαπὸς ὁ μῦθος; οὐ τῆς παλαιῶν ἵς, ὁποῖος Αἰσώπος ἐποίησεν; ἀλλ' εἴτε πλάσμα λέγεις Ἐρμού; πεπισημένος γὰρ ἐκείθεν ἵσθαι φράσω. ὁ εἴτε ἀληθὲς οὕτως ἔχει, εἴτε μίξις τίς ἐστὶν ἀμφοῖν ἀληθοῦς ἔψευδους, αὐτὸ ὑπεδείξει τὸ πρῶμα. Τουτὶ μὲν οὖν ἤδη μ-

quàm animi remissionem, & curarum sedationem. I V L. Rectè tu quidem istud: sed mea ratio ab hac ratione abhorret. Nec enim unquam ita naturâ comparatus fui, ut ad dicteria facienda, & ad irridendum, & risum commouendum aptus & idoneus essem. Sed quoniam legi Dei parendum est, vis ut tibi oblectamenti loco fabulam recenseam, non nihil fortasse auditu & cognitione dignum habituram? A M. Næ tu fidenter dixeris. Et enim fabulas non minimi facio, neque profus reiiciendas puto, quæ ad rectam viuendi rationem ducunt. Atque ego hac in re consentanea nimirum tibi, atque eadem cum Platone tuo, vel potius nostro sentio, à quo multa seria & grauias fabulis sunt pertractata. I V L. Vera fanè dicis. Sed quenam tandem isthæc erit fabula? an prisicarum aliqua, cuiusmodi Æsopus factitauit? An verò de Mercurij commento, ut verba faciam admones? Hoc enim, ut ab eo accepi, tibi narrabo, quod an verum sit, an falsa veris immixta contineat, res ipsa statim indicabit. A M. Verùm tu satis su-

perque præfationi, quantum fabulam narraturo, imò & orationem habituro sufficiat, operæ impendisti, age iam sermonem ipsum, qualis fuerit, expone. I V L. Accipe igitur.

Romulus cum pro Saturnalibus faceret, omnes Deos & Cæsares ad conuiuium inuitauit. Preparati verò erant ad discumbendum thori, Diis quidem in suprema cæli regione, Olympum vocant.

--- Sedes ubi firma Deorum Creditur. ---

Illuc enim fertur concessisse post Herculem Quirinus: si quidem ipsum hoc nomine, famæ quæ de eius diuinitate percrebuit, parentes, appellare fas est. Illic igitur præparatum erat Diis conuiuium. Sub ipsa verò Lunæ concavitate in suprema aëris parte, Cæsares prandio excipere visum est. Eò autem illos & corporum leuitas, ut erant amici, & Lunæ ipsius circumuolutio sustulit. Itaque quatuor lecti strati erant, ut Deos maximos decebat, magnificè exstructi & decorati. Et in Saturni quidem lecto ex ebena nitente confectò, diuinus & immensus

ἡκῶς ἄμα, ἔρηπτικῶς δὲ εἰργασάμην ἵσθαι τὸ προσοίμιον. ἀλλ' ἐμοὶ τὸ λόγον αὐτὸν ὁποῖος ποτὲ ἐστὶν, ἤδη διεξέλθω. Μανθάνοις δὲ.

Θύων ὁ Ρωμύλος τὰ Κεῖνια, πᾶσι δὲ ἐκάλεσε τοὺς θεοὺς, καὶ δὴ καὶ αὐτοὺς τοὺς Καίσαρας. κλῖναι δὲ ἐπὶ τὸν ὄρειον πρὸς οὐρανὸν, τοῖς μὲν θεοῖς ἀνω, κατ' αὐτὸ, φησὶν, οὐρανοῦ τὸ μέγεθος.

Οὐλυμπὸν δὲ ὅτι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ. λέγεται γὰρ μὲν Ἡρακλέα παρελθεῖν ἐκεῖσε καὶ ὁ Κουρῆνος, ὃ δὲ χεῖμα καλεῖται αὐτὸν ὀνομαστὶ τῆς θείας πειθομένης φήμη. τοῖς μὲν οὖν θεοῖς ἐκεῖσε παρεσκεύαστο τὸ συμπόσιον. ἵσθαι αὐτῶν δὲ πᾶσι Σελιῶν, ὅτι μετέωρα τῆς αἰέρος, ἐδέδκτο τοῖς Καίσαρας δὲ πηνῆν. ἀφ' ἧς δὲ αὐτοῖς, ἢ τε τῆς σωματικῶν κουφότητος ἀπὸ ἐπὶ τὸν ὄρειον ἡμφιεσμένοι καὶ ἢ περὶ φορῆς τῆς σελιῶν. κλῖναι μὲν οὖν ἐκείνη τῆς ἡμετέρας, ὑπερεπέετο τοῖς μεγίστοις θεοῖς. ἐβένου μὲν οὖν ἡ τὸ Κεῖνον σιλοῦσθαι, καὶ πολλῶν ἐν τῶν μέλανι,

καὶ γείαν αὐγλῶ κρυφούσης· ὥστε σάδεις οἶός τε ἠὲ ἀνὴρ ἀλέπειν. ἔπαχε δὲ τῶν, πρὸς τὴν ἔβρον ἐκείνῳ τὰ ὄμματ' ἀδὲ ὑπερολλῶ τῆς λαμπηδόνος· ὁ δὲ οἶμα πρὸς ἥλιον, ὅταν αὐτὸ τῶν Διὸς ἴς ἀτενέτερον παροσλέπει. Ἡ δὲ τῆς Διός, ἠὲ δ' ἄρ' ἔρου μὲν εἰληπότερα, χροίου δὲ ἀδικοτέρα, τῶν, εἴτε ἠλεκτρὸν χροὶ καλῶν, εἴτε ἄλλο ἢ λέγαν, οὐ σφόδρα ἐκ τῆς μεταλλουομένων εἶχε μοι γνωρίμως ὁ Ἑρμῆς φράσαι. Χρυσὸν θρόνον δὲ πρὸ ἐκάτερον ἐκαθίζετον, ἢ τε μήτηρ, καὶ ἢ θυγάτηρ, Ἡρα μὲν πρὸ τῆς Δία, Ρέα δὲ πρὸ τῆς Κρόνον. Τὸ δὲ τῆς θεῶν κάλλος, ὅσθ' ἐκείνος ἐπέζητε τὰ λόγῳ, μείζον ἐστὶ λέγων αὐτῷ, ἢ τῶν θεῶν, ἀκοῆ δὲ καὶ ῥήμασιν οὔτε παροσένοι ῥάδιον, οὔτε ἠὲ ἀδὲ φησὶν διωατόν. Οὐκ οὕτω ἴς ἔσαι (καὶ ἐπαμῆται μεγαλόφωνος) ὥστε ὁ μέγας ἐκείνο φράσαι τῶν κάλλους, ὅπόσον ὅτι παρῆται τῆς θεῶν ὁ δὲ πρὸς ἀδὲ πρὸς ἀδὲ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς, ἐκείτω

γρ. παρὰ δι-
χθίωσι

splendor sub nigredine delitescens, vt nemo contrā aspicere posset, elucebat. Itaque oculis in eo intuendo, eadem propter magnitudinem fulgoris eueniebant, quæ Solis orbem intentius contemplantibus accidere solent. Iouis verò lectus erat quidem argento lucidior, & auro candidior, quod tamen an electrum, an alio quopiam metalli nomine appellari deberet, non satis certò & perspicuè poterat mihi Mercurius explicare. At in aureo throno assidebāt vtrique mater & filia, Iuno quidem Ioui, Rheā verò Saturno. Deorum autem pulchritudinem neque ille oratione persequutus est: Maius aliquid esse dicens, quodque mentis contemplatione perlustrandum esset: & ad cuius cognitionem, auditu aut verbis peruenire non sit facile, vt quod oratione comprehendī aut concipi minime possit. Nemo quantumuis copiā aut orationis vbertate præditus, excellentem pulchritudinē aspectus Deorum pro dignitate eloqui aut effari valeret. Reliquis quoque Diis omnibus præparata erant sedilia, in quibus pro

cuiusque antiquitate accumberent. Neque verò inter eos vllum fuit dissidium. Et enim, quemadmodum rectè finxit Homerus, ab ipsis Musis, opinor, edoctus, vnicuique Deorum proprius, vbi ipsum consistere fas est, attributus est locus, quo priuari aut moueri nullā vquam ratione potest. Quamobrem cum venienti patri assurgunt, id citra tumultum & sedium confusionem faciunt, neque quisquam assignatum locum transgreditur, aut alter alterius rapit & occupat. Siquidem quæ sibi conueniunt, eorum nemo non nouit. Sic igitur Diis in orbem sedentibus, Silenus, Dionysio iuueni & venusto Ioui patri proximo, proximus, vt educatorem & institutorem par erat, assedit: cuius consuetudine plurimum delectari, eique admodum cupidè & propenso animo adharere videbatur, quo Deū alioquin suā sponte lusus iocique studiosum, & gratiæ datorem, falsis & ridiculis dictis sæpius vtendo exhilararet. Instructo verò & indicto Cæsaribus conuiuio, primus ingressus est Iulius Cæsar, qui præ gloriæ cupi-

θρόνος ἢ κλίνη καὶ παροσείαν. ἦλξε δὲ σάδεις· ἀλλ' ὡς παρὸς Ὀμηροῦ ὀρθῶς ποιεῖν ἔφη, δοκεῖ μοι πρὸς τῆς Μουσῶν αὐτῶν ἀκηχεῶς, ἔχῃν ἕκασον τῆς θεῶν θρόνον, ἐφ' οὗ πρῶτως αὐτῶν θέμις καθίσθαι γενεῶς, καὶ ἀμετακινήτως. ἐπεὶ καὶ πρὸς τὴν παροσίαν τῶν πατρῶς ἐξομισημένοι, φρασιτοισι οὐδαμῶς τὰς καθέδρας, ὅσθ' ἐ μεταβαίνοισιν, ὅσθ' ὑφαρπάξουσιν ὑπὸ ἀλλήλων. γνωρίζει δὲ ἕκαστος ὅ παροσῆκον αὐτῶν. Πάντων οὖν τῶν θεῶν κύκλω καθήμενων, ὁ Σειλιώδης ἐρωτικῶς ἔχῃν δοκῶν μοι τῶν Διονύσου καλοῦ καὶ νέου, καὶ τὰς πατερεῖ τὰς Διὸς πρὸς πλησίον· πλησίον αὐτῷ, ἔσθ' ἴς οἶα, καὶ παιδαγωγός, κατῆστο, τὰ τε ἄλλα φιλοπαίγμονα, καὶ φιλογέλωτα, καὶ γρηγοροδότην ὄντα τῶν θεῶν βύφρατων· καὶ δὴ καὶ τὰς σκώωσιν τὰ πολλὰ, καὶ γελωιάζειν. Ὡς δὲ ἔσθ' τῆς Καίρων στανεκροτεῖν συμπόσιον, εἰσῆει παροστος Ιούλιος Καῖσαρ, ὑπὸ φιλοτιμίας αὐτῶν βου-

λόγιμος ἐέλσεται Διὶ πατρὶ
 μοναρχίας. εἰς δὲ ὁ Σειλίωδὸς
 βλέψας ὄρα, εἶπεν, ὦ Ζεῦ, μὴ
 σε ὁ δῆρ' ὄσ' ὑπὸ Φιλαρχίας
 ἀφελέσθαι καὶ τὴν βασιλείαν
 διδμοητεῖν. καὶ γὰρ, ὡς ὄρας, ὅτι
 μέγας καὶ καλὸς ἐμοὶ γυνὴ εἶ
 καὶ μητὴν ἄλλο, τὰ γυνὴ πατρὶ
 κεφαλῆν ὅτι παροσήμεος. Παύ-
 ζοντος ἐπὶ ταῦτα τῶ Σειλίωδου,
 καὶ τῶ Θεῶν ἐσφόδρα παρθε-
 νῶν αὐτῶν, Οὐκασιανὸς ἐ-
 πεισέρχεται, πολλὰ ἀμείβων,
 ὡς τῶ οἱ χαμμηλέοντες, χρῶ-
 ματα καὶ κῶ μὴ ὠχρεῖαν. αὐ-
 τὸς δὲ ἐρυθρὸς ἡρόμνος. εἶπα
 μέγας, ἔξωφώδης, ἔξωνε-
 φής. ἀνέτετο δὲ αὐτὸς εἰς Αφρο-
 δίτην, καὶ Χάριτας. εἶ δὲ ἦθε-
 λε τὰς βολὰς τῶ ὀμμάτων, ὁ-
 ποῖός ὅτιν ὁ μέγας ἡλῖος. ἔδενά
 γὰρ οἱ τῶ πῶτων ἀπὸ βλέπειν
 ἡξίου. καὶ ὁ Σειλίωδὸς βαβαί,
 ἔφη, τῶ πῶτοδαποδούτου ἡ-
 είου! τί ποτ' ἄρα δῆρ' ἡμαῖς
 ἐργάζεται; παύσαι, εἶπεν, λι-
 ρῶν, ὁ Απόλλων. ἐγὼ γὰρ
 αὐτὸν πούτω Ζεῦσι παρθε-
 νῶν, αὐτῆκα ὑμῖν ἀποφασί-
 χρυσὸν ἀκέραιον. ἀλλ' ἴθι,

ditate, & excellenti studio,
 Ioui patri contentionem de
 regno mouere velle videba-
 tur. In hunc Silenus intuens,
 Vide, inquit, Iupiter, ne
 vir hic præ dominandi desi-
 derio, regni tibi eripiendi
 consilia ineat. Est enim, vt
 vides, magnus & pulcher,
 mihi que, si qua alia in re, fa-
 nè capite persimilis. Hęc ad-
 huc ludente Sileno, neque
 dum Diis admodum ad ea
 quæ dicebantur, animum
 mentemque aduertentibus,
 Octavianus prodiit in me-
 dium, modò hos, modò alios
 (vt Chamæleontibus moris
 est) colores assumens, nunc
 pallidus, mox rubens, dein-
 de niger, nebulis & caligine
 obductus, postremò tamen
 ad Venerem, Gratiásque se
 referebat. Hic & oculorum
 fulgore proximè ad Solem
 accedere videri volebat, nec
 quenquam se ex aduerso in-
 tueri sustinebat. Eo conspe-
 cto Silenus exclamauit: Pa-
 pæ! quàm varium hoc ani-
 mal! nempè nobis aliquid
 mali inferet. Cui Apollo:
 desine nugari, inquit, hunc
 enim ego vbi huic Zenoni
 exhibebo tanquam aurum
 purum & incorruptum. Heus

tu,

tu, inquit Zenon, alum-
 ni mei curam habeto. Ille
 verò dicto audiens, deinde
 paulum admodum præce-
 ptorum Octauio obcantans,
 tanquam si quis Zamolxidis
 incantationes in aurem fu-
 furraret, præstitit eum virum
 probum & frugi. Tertius ac-
 cessit ad ipsos Tiberius, gra-
 uis vultu, & truculentus af-
 fectu, nescio quid prudenti-
 æ & militaris virtutis præ-
 se ferens: Quo ad cathe-
 dram conuerso, sese oculis
 obtulerunt cicatrices à tergo
 infinitæ, vitiligines, impres-
 sæ cuti labe & notæ quæ-
 dam, plagæ graues, & vibi-
 ces ex intemperantia & cru-
 ditate lepræ & impetiginis
 in modum iniustæ. At Si-
 lenus:

*Longè alius mihi nunc, ὁ Ἡο-
 σπες, quàm antè videris,*

Quæ cum diceret, visus est
 solito grauior. Itaq; ad eum
 Dionysius: Quid ita, ὁ pa-
 tercule, serialoqueris? Per-
 culit me sanè senex iste Sa-
 tyrus, ait: fecitque vt mihi
 nec cogitanti exciderint Mu-
 sæ Homericæ. Quin tibi au-
 res euellet, inquit Diony-
 sius. Fertur enim & hoc in
 grammaticum quendam ad-
 misisse. Ille verò, respondit

εἶπεν ὁ Ζεῦσι, ὅτι μελήθητι τῶ
 ἐμοὶ θρέμματος. ὁ ἔπακός σου,
 εἶπα ἐπάσας αὐτῶν μικρὰ τῶ δο-
 γμάτων. ὡς τῶ οἱ τῶ Ζαμόλ-
 ξιδος ἐπαδάς θρυλλῶντες, ἀπέ-
 φηεν ἀνδρα ἔμφορνα, καὶ σώ-
 φορνα. Τελευτὸς ἐπεισέδραμι
 αὐτοῖς Τιβέριος, σεμνὸς τὰ παρθε-
 σωπα καὶ βλοσυρὸς, σῶφρον τε
 ἀμα καὶ πολεμικὸν βλέπων.
 ὅτι φραφέντος δὲ παρθεῖ τῶ κατῆ-
 δρα, ὡφθισθῶ ὡτελαί καὶ τῶ
 ναῖτον μυελαί, καυτῆρες ἕνες, καὶ
 ξέσμαπα, καὶ πληγαὶ χαλεπαί,
 καὶ μόλωπες, ὑπὸ τῶ ἀκροα-
 σίας καὶ ὠμότητος ἡρώα ἕνες,
 καὶ λιχλῶες, ὅτι ἐκκεκαυμῶναι.
 Εἶπα ὁ Σειλίωδὸς.

Ἄλλοῖός μοι, ἔφη, φαίης νέον, ἢ
 τὸ παρθεῖν,

εἰπὼν, ἔδοξεν αὐτῶ φαίνασθαι
 σπουδαγιότερος. καὶ ὁ Διόνυσος, ἔ-
 δήτα, εἶπεν, ὦ παπαδίδιον, σπου-
 δαζῆς; καὶ ὅς, ὅτι ἐπληξέ με ὁ γέ-
 ρων ἔποσι, ὁ Σάτυρος ἔφη, καὶ πε-
 ποίηκεν λαθάρμνον ἐμαυτῶ, τῶ
 Ομηρικῶ παροβήεαξ Μῆσας.
 ἀλλὰ σε, εἶπεν, ἔλξῃ τῶ ὠτων. λέ-
 γεται γὰρ αὐτὸς, καὶ γραμματιστὴν
 ἵνα τῶ ἐργάζεαξ. οἱ μὲν τῶν μῶ

οὖν, εἶπεν, ἐν μονῇ νησιδίου
(ὡς Καπρέας ἀνιπτόλυμος)
τὸ ἄθλιον ἀλιεὶα ψηχέτω. ταῦ-
τα ἐπὶ παύζοντων αὐτῶν, μετει-
σέρχεται θνητὸν πονηρὸν. εἶπα
οἱ θεοὶ πρῶτες ἀπέστρεψον τὰ
ὄμματα κατὰ αὐτὸν μὴ Δί-
κη δίδωσι ταῖς ποιναῖς. αἱ δὲ ἔρ-
ρίψαν εἰς τάρταρον. οὐδὲν οὖν
ἔσχεν ὁ Σειλλυὸς ὑπὸ αὐτῶν
φράσαι. τῷ Κλαυδίου δὲ ἐπει-
σελθόντος, ὁ Σειλλυὸς ἀρχεται
τοῖς Αἰριστοφάνους Ἰπποκράτους ἀδελφῶν
αὐτῆ τῷ δήμῳ χαλακεύων δῆθεν
τὸν Κλαυδίον. εἶπα πρὸς τὸν
Κυεῖνον ἀπιδῶν ἀδικεῖς, εἶ-
πεν, ὦ Κυεῖνε, τὸ σπόγγον ἀ-
γῶν εἰς τὸ συμπόσιον, δίχα τῷ
ἀπελθόντων Ναρκίστου καὶ
Πάλλαντος. Ἄλλ' ἴθι, εἶπε,
πέμψον ἐπὶ οὐκείνοις. εἰ βούλη
δὲ καὶ πῶς γαμετῶ Μεσα-
λίνῳ. ἐστὶ γὰρ ἐκείνων δίχα, τουτὶ
τῆς τραγωδίας τὸ δορυφόρημα,
μικροῦ δὲ φαλαί, καὶ ἀψυγῶν.
Ἐπεισέρχεται λέγοντι τῷ Σει-
λλυῶν Νέρων μὲν τὸ κίθαρος,
καὶ τῆς δαφνῆς. εἶπα σποβλέ-
ψας ἐκεῖνος πρὸς τὸ Ἀπόλλωνα
gestans, & lauro redimitus. At

Silenus, in solitudine insulæ
plorans (Capreas scilicet in-
nuabar) miserum piscatorem
defricando conficiat licet.
Hæc inuicem iocantibus ad-
uenit fera atque immanis
bellua, quam Nemesis, quæ
iustitiæ præsidet, ut ab ea
Deos omnes vultum oculo-
rumque auertere vidit, pœnis
& diris vitricibus torquen-
dam tradidit. Illam verò hæc
præcipitem traxerunt in tar-
tarum. Sic igitur cum præ-
cepta Sileno in Caium ali-
quid dicendi facultas esset,
Claudio introeunte, Silenus
principium Comœdiæ Aristophanis,
quæ Equites in-
scribitur, canere incœpit, no-
mine totius populi, scilicet
ipfi Claudio gratificans. De-
inde conuersus ad Quiri-
num: Iniurius es, inquit, ὁ
Quirine, qui hunc tuum ne-
potem in hoc conuiuium in-
ducas sine libertis Narcisso
& Pallante. Imò & vnà cum
illis, ait, si tibi videtur, vxo-
rem quoque eius Messalinam
accerfi iube. Sine illis
enim videtur hic, parum ab-
est, quoddam tragicum fa-
tellitium murum & inani-
mum. Hæc dicenti Sileno,
superuenit Nero citharam
superuenit Nero citharam detor-

quens oculos: Hic ad tui
imitationem, inquit, se com-
parat. Cui Rex Apollo: Ego
quidem huic, inquit, quam-
primùm coronam eripiam.
Nec enim me in omnibus
est æmulatus: atque adeò in
quibus me imitari voluit,
valdè peruersus mei extitit
imitator. Illum igitur Cocytus
ademptâ coronâ repente
in præceps rapuit. Post hunc
multi & vndique simul ac-
currerunt, Vindices, Galbæ,
Othones, Vitellij. Quibus
conspectis Silenus, ait: Vbi-
nam tantam Imperatorum
turbam inuenistis, ὁ Διῶν?
suffocamur præ fumo. Hu-
iusmodi enim feræ ne qui-
dem maximè necessariis &
coniunctis parcunt & ignof-
cunt. Deinde Iupiter de re-
pente ad Serapim fratrem
suum conuersus, Vespasianū
ostendens, Mitte & hunc
parcum & restrictum virum,
quàm citissimè fieri poterit
ex Ægypto, qui hanc flam-
mam extinguat. Huius verò
seniorem filium iube ludere
cum Venere publica: iunio-
rem verò feræ Siculæ proxi-
mum, ferreis vinculis con-
stringito. Ad hos quoque se
contulit senex, aspectu pul-
cher & decorus, (Lucet enim

εἶπε, εἶπεν, ὅτι σε ᾤδα σποβλέ-
ψεται. καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀπόλλων
· ἀλλ' ἔγωγε αὐτὸν, εἶπεν,
σποσπεφάνωσα τυχέως. ὅτι με
μὴ πρῶτα μιμεῖται, μηδὲ ἐν
οἷς με μιμεῖται, γίνεται μου
μιμητῆς δίχως. σποσπεφάνου-
μνον δὲ αὐτὸν ὁ Κωκυτὸς δι-
χέως ἤρπασεν. ἐπὶ τούτῳ ὅ πολ-
λοὶ καὶ πρῶτοδαπὸι στυέδραμον,
Βίνδικες, Γάλβαι, Οθωνες, Βι-
τέλλιοι. Ἐὶ ὁ Σειλλυὸς, τούτων,
εἶπε, τῷ μονάρχῳ τὸ δῆμον
πότεν ὀξεύρατε, ὦ θεοί; τυφού-
μθα γοῦν ὑπὸ τῷ καπνῷ.
φείδεταί γὰρ οὐδὲ τῷ ἀναγκασιο-
τέρων ταυτὶ τὰ θνητὰ. καὶ ὁ Ζεὺς
ἀπιδῶν πρὸς τὸ ἀδελφὸν αὐτῶν
Σάραπιν, καὶ τὸ Οὐεσπασια-
νὸν δείξας, πέμπε, εἶπε, τὸν
σμηκρῖνον τῶτον σπο τῆς Αἰγύ-
πτου τυχέως, ἵνα πῶς φλό-
γα ταύτῃ κατασβέσῃ. τῷ
παίδῳ δὲ, τὸ πρεσβύτερον μὲν,
παίξῃν κέλθῃε μὲν τῆς Ἀφρο-
δίτης τῆς πρῶτης δῆμου. τὸ νεώ-
τερον δὲ, τῷ Σικελικῷ θη-
εῖα ᾤδα πλοισίως κλοῖψ δῆ-
σον. Παρήλθεν ὅτι τούτοις ἔσαν
ὀφθαλμοὶ καλῶς, (λάμπει γὰρ

ἔστιν ὅτε καὶ ἐν ταῖς γῆραις ὁ κάλλος) ἐντυχεῖν ἀραύματος, χρηματίσαι δὴ καὶ ἀφάνειας. ἡ δὲ αὖτε
 " Τούτου ὁ Σειλλῶς, καὶ ἀπεσιώπησεν. Ἐξέτα ὁ Ἑρμῆς, ὑπὸ δὲ τούτου, εἶπεν, οὐδὲν ἡμῶν λέγεις; καὶ μὲν Δία, ἔφη, μέμφομαι γὰρ ὑμᾶς τῆς αἰσότητος. ταῖς γὰρ Φοινικῶν θηλείαις πέντε νείμαντες ἐμαυτοῖς, ἕνα μόνον ἐδώκατε τούτω βασιλεύσαι. Ἀλλὰ μὴ μέμφου, εἶπεν ὁ Ζεὺς. Εἰσαξέω γὰρ ἐπὶ τούτω πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς. Εὐθὺς αὖτε ὁ Τραιανὸς εἰσῆρχετο, φέρων ἕνα τῶν ὤμων τὰ Ἑσπαια, τὸ τε Γεπηκόν, καὶ Παρθικόν. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Σειλλῶς ἔφη, λαυτάνην τε ἀμα καὶ ἀκούεσθαι βουλόμενος. ὄρα νῦν ταῖς δεασότητι Διὶ σκοπεῖν, ὅπως ὁ Γανιμήδης αὐτῶν φραρήσεται. μὲν τῶτον ἐπεισέρχεται, βαθεῖαν ἔχων ἰσχυρῶν ἀνὴρ σοβαρὸς, τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ μουσικῶν ἐργασίμωνος, εἰς τε τὴν ἑρατὸν ἀφορᾶν πολλὰς, καὶ πολυπραγμονῶν

ἔοι. ἔστιν

lum oculos attollentem, & sollicitè occulta, & non in

& aliquando in senectute decor vultus) aditu facilis & perhumanus, & in rerum administratione æquissimus & continentissimus. Hoc delectatus Silenus, conticuit. At illi Mercurius: Nihilne tu habes quod nobis de isto dicas? Sanè per Iouem, inquit: Etenim ego vos inæquabilis varietatis accuso. Priori enim immani, & cædibus dedito tyráno quindecim annos, huic ne annum quidem integrum imperium tenere indulxistis. Sed ne reprehende, Iupiter, inquit, Ego enim post hunc multorum proborum copiam immitram. Illicò igitur ingressus est Traianus, humeris gestans trophæa Getica & Parthica. Hunc Silenus conspicatus, quamuis submissâ voce loqueretur, intelligi tamen volens, hæc verba protulit. Hoc tempore maximè summa cura & diligentia est adhibenda domino Ioui, quo illi custodiat Ganymedes. Post hunc progreditur vir prolixâ barbâ venerandus, reliquis quidem disciplinis, sed musicis præcipuè excultus & ornatus. Hunc cum sapius in cæ-

vulgus enuntianda inquirentem conspexisset Silenus, ait: Quid vobis videtur hic sophista? Num Antinoum quarit? Illi verò vestrum aliquis renuntiet non hîc esse adolescentem, atque ita hominis nequitiam & lasciuam comprimat & coërceat. Deinde ad hos accedentem virum, non quidem rerum venerearum, sed reipublicæ gubernandæ peritum cernens Silenus, ait: Παῖ! vt pauci sermonis est! Hunc ego senem reor esse aliquem ex his, qui cuminum secant illuc. Post hunc verò ingrediente duorum fratrum pari Vero & Lucio, Silenus grauiter frontem contraxit: Neque enim illudere, aut dicteris impetere vllam in partem poterat, præcipuè Verum, quamuis studiosè agitaret & inquireret quæ circa filium & vxorem deliquerat: In hanc, quia immoderatiùs defunctam luxisset, alioquin non probam: quod ad illum attinet, quia ruentis imperij nullam rationem habuisset: cum generum reipub. studiosum & frugi haberet, quem summæ rei præponi longè fuisset vtilius, quique filio eius, melius

ταὐτὰ ἀπορήματα. τῶτον ἰδὼν ὁ Σειλλῶς ἔφη, καὶ δὲ ὑμῶν ἕνα ὁ Ἑρμῆς δοκεῖ; μὲν Ἀντίνοον τῆδε ἀποσκοπεῖ; φρασάτω ἡμῶν μὴ πρῶτον ὁ μετρίων ἀγαθῶν, καὶ παυσάτω τῶν λήγου καὶ τῆς φλυαρίας αὐτὸν. ἐπὶ τούτοις ἀνὴρ εἰσέρχεται σὺφρων, οὐ τὰ εἰς ἀφορδῶν, ἀλλὰ τὰ εἰς πῶν πολιτείαν. Ἰδὼν αὐτὸν ὁ Σειλλῶς ἔφη, βαθεῖα τῆς μικρολογίας. εἰς εἴδ' μοι δοκεῖ τὸν ἀγαθόντων ὁ κύμινον, ὁ φρεσούτης ἕνα. ἐπεισελθούσης δὲ αὐτῶν τῆς τῶν ἀδελφῶν ξυναιδός, Βήρου καὶ Λουκίου, δὴ καὶ ὁ Σειλλῶς σιωπῶσα παύσειν γὰρ ἕνα εἶχεν, οὐδὲ ὀπισκώπειν, μέλιτα δὲ τὸ Βῆρον. καὶ τοὶ καὶ τούτου τὰ περὶ τὸν καὶ πῶν γυναικῶν πολυπραγμονῶν ἀμύρτηματα. πῶν μὲν, ὅτι πλέον, ἢ προσήκειν, ἐπένησεν. ἄλλως τε ὅσα δὲ κοσμίαν οὐσαν. ὁ δὲ, ὅτι πῶν ἀρχῶν σιωποπολλομένων περὶ εἶδεν, ἔχων καὶ ταῦτα σπουδαῖον κηδεσίαν, ὅς τῶν τε κοινῶν ἀνὴρ φρεσῶν κρητῶν, καὶ δὴ καὶ τῶν παιδῶν αὐτῶν βέλ-

πιον δὲ ἐπεμελήθη, ἢ αὐτὸς αὐτῷ. καὶ ὅτ' αὐτὸς τῶν πολυπραγμονῶν, ἠδέϊτο δὲ μέγιστος αὐτῷ τῆς ἀρετῆς. τὸν γὰρ μὴ ἔβρα, ὅθεν τῷ σκωφῆναι νομιστῶν ἀξίον, ἀφῆκεν. ἔπειτα γὰρ καὶ αὐτὸς εἰς γῆν, οὐ δυνατὸς ἴσασθαι, καὶ συνομαρτεῖν τοῖς ἥρωσι. πρὸς ἔρχεται Περτινάξ, ὃς δὲ συμποσίῳ πῶς σφαγῶν ὀδυρόμενος. Ἡ Δίκη δὲ αὐτὸν κατελεήσατο· ἀλλ' οὐ χαρῆσσιον, εἶπεν, οἱ τούτων ἀπιοι, καὶ σὺ δὲ, ὦ Περτινάξ, ἠδὲ κεις κοινοῦν τῆς ὀπιβουλῆς, ὅσον ὅτι τοῖς σκέμμασι, ἧς ὁ Μάρκου παῖς ἐπεβουλεύθη. Μετὰ τούτων ὁ Σεβηρος ἀνὴρ πικρίας γέμων κολαζόμενος. Ὑπὸ τούτου, εἶπεν ὁ Σειλιώδης, ὅθεν λέγω· φοβούμεθα γὰρ αὐτῷ δὲ λίαν ἀπηνές, καὶ ἀπαρατήτητον. ὡς δὲ ἐμελλεν αὐτῷ τὰ παιδάκια σκυλιέναι, πόρρωθεν αὐτὰ διεκάλυπεν ὁ Μίνως. ὀπιγνοῦς δὲ τῶν νεώτερον ἀ-

eis diffirus interuallo, vetuit.

quàm ipse sibi, consulisset. Quæ omnia cùm diligenter scrutaretur & excuteret, tamen vehementer eius virtutis magnitudinem venerabatur & suspiciebat. Huius filium ne quidem dignum in quem aliquod facetum dictum conuiceret, spontè silentio præterit. At ille, cùm inter Heroas consistere & conuersari nequireret, in terram decidit. Accessit & Pertinax, eadem sibi illatam in medio conuiuio deflens: cuius Nemesis, quæ iustitiæ præest, miseratione commota: Equidem huius facti auctores, inquit, haud quamquam ex eo magnam sunt lætitiã percepturi: quamuis tu quoque Pertinax & in hoc iniquè egeris quod consiliis adhibitus, coniurationis quæ Marci filius occubuit, videaris fuisse particeps, & conscius. Post hunc Seuerus in puniendo vehemens & acerbus. Ego verò hunc, inquit Silenus, irridere super sedeo. Nec enim paruum mihi ipsius inexorabilis sæuitia, & immanitas terrorem incutit. Eius autem filios, cùm se patri coniungere velent, Minos fatis longo ab Verùm simul atque alterum

ab altero liquidò dignoscere potuit, iuniorem quidem missum fecit, seniore verò digna suis facinoribus supplicia subiturum amandauit. Nec multò post Macrinus cautus homicida, deinde adolescens ab Emesa ciuitate oriundus, longè nescio quo locorum à sacris claustris repulsus est. Sed Alexander Syrus qualemcunque locum inter postremos nactus, suam calamitatem querebatur & deplorabat. Quem Silenus irridens: O te hominem amentissimum, & nullius planè consilij, qui ad tantum dignitatis fastigium elatus, tuas res ex animi tui sententia non administrasti, sed tuas pecunias matri commisisti, neque tibi in mentem venit, longè satius & vtilius esse eas amicis impartiri, quàm sibi recondere. Sed ego, inquit, Nemesis omnes eos quicumque sceleris in hunc commissi conscij & participes fuerunt, supplicio afficiendos tradam. Sicutaq; misso facto adolescente, ecce Gallienus vnà cum patre accessit intrò. Hic quidem adhuc vinculis captiuitatis suæ oneratus: ille verò stollâ & incessu vtens molliori mulierum ritu. In priorem Silenus hæc lusit:

φῆκε· τὸ δὲ πρὸς αὐτὸν πρῶτον πρῶτον εἶδον ἐπεμελήθησόντα. Μακρῖνος ἐν τούτοις σφόδρα μακρόφρονος. εἶπα δὲ ὅτι τῆς Εμεσῆς παιδάκιον, πόρρω που τῶν ἱερῶν ἀπηλακώετο πειρομένων. Ογε μὴν Σύρος Ἀλέξανδρος ἐν ἐχάτοις που καθῆτο, πῶς αὐτῷ συμφορῶν πόλις ἰσχυρῶς. καὶ ὁ Σειλιώδης ὀπισκόπων αὐτῷ, ἐπέειπεν, ὦ μαρὲ, καὶ μέγα νῆπιε, τηλικούτος ὢν, ὅθεν αὐτὸς ἤρχες τῶν σαυτῶν, τὰ χεῖματα διδούς τῇ μητρὶ, καὶ ὅθεν ἐπέειπες, ὅσον κρῆτην ἀναλίσκεν ἑὸν αὐτὰ τοῖς φίλοις, ἢ θνηταῖς. ἀλλ' ἔγωγε, εἶπε ἡ Δίκη, πῶς αὐτῶν, ὅσοι μεταίτιοι γέγονασιν τούτων, κολαζομένων ποῦ δὲ δώσω· καὶ οὐτως ἀνείδη δὲ μειράκιον. Ἐπὶ τούτοις πρῶτον ἦλθεν εἰς τὸν Γαλλιῶνος μὲν τῷ πατρὶ· ὁ μὲν, τὰ δεσμὰ τῶν ἀιχμαλωσίας ἔχων· ὁ δὲ σολῆτε καὶ κινήσει χεῖρας μαλακωτέρως, ὡς τῶν ἀιχμαλωσῶν· καὶ ὁ Σειλιώδης πρὸς μὲν ἐκεῖνον·

Τίς ἔστ' ὁ λυκολόφος
 Πρὸς πρὸ ὅς ἠγείταμ τῆς στρατῆ;
 ἔφη. πρὸς δὲ τὸ Γαλλιῶν,
 Ὁς καὶ χρυσὸν ἔχων πρῶτη τρυ-
 Φά, ἢ ὅτε κούρη.
 Τούτω δὲ, ὁ Ζεὺς εἶπε τῆς ἐκείσε
 θοίνης ἐκβλήσας. Τούτοις ἐπείσθη-
 χεται Κλαύδιος, εἰς ὃν ἀπιδόν-
 τες οἱ θεοὶ πρῶτες, ἠγάθησαν
 τε αὐτὸν τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ
 ἐπέδυσαν αὐτῷ τὰ ἄρματα
 Ἑρμῆ, δίκαιον εἶναι νομίσαν-
 τες, ὅτε φιλοπάτειδος ἀνδρὸς,
 ὅτε πλάσαν εἶναι τὸ γένος ἐν ἠγε-
 μονίᾳ. Τούτοις ἐπείσθησαν Αὐ-
 ρηλιανὸς, ὡς πρὸς ἀποδιδράσκων
 τοῖς εἰρηνοῦσιν αὐτὸν πρὸς τὰ
 Μίνοι· πολλὰ γὰρ αὐτῷ στυ-
 γάντο δίκαια τῶν ἀδίκων φόνων,
 καὶ ἐφθόγγε τὰς γραφάς, κακῶς
 ἀπολογούμενος. Ἡλῖος δὲ ὁ ἐ-
 μὸς δεσπότης, πρὸς τε τὰ δίκαια
 βοηθῶν, ἔχ' ἠκίστα δὲ ἐπὶ πρὸς
 τῆς αὐτῷ στυγερῆς, φρεσὶ τῆς
 ἐν τοῖς θεοῖς, ἀλλ' ἀπέτισε πρὸς
 δίκαιον, καὶ ἐλήλυθεν ἡ δόξα ἐν
 Δελφοῖς μαρτυρία,

hac in re fuit, palàm inter Deos prædicans, ipsum pœnas
 dependisse, & oraculum apud Delphos redditum euenisse,

Indicium,

*Quis candidus hic galea est,
 Qui agit copias prior?*
 In Gallienum verò :

*Hic aurum gestat tener undi-
 que more puella.*

Hos duos autem Iupiter
 iussit ab iis quæ isthic cele-
 brabantur epulis egredi. Ad
 hos etiã introducitur Clau-
 dius, in quem cùm omnes
 Dij vultus oculósq; defi-
 xissent, in magna admiratio-
 ne, eum propter animi ma-
 gnitudinem habuerunt, tum
 etiam annuerunt ipsius po-
 steris rerum potiri : iustum
 esse existimantes tam aman-
 tis patriæ viri posteritatem,
 quàm diutissimè principem
 in republica locum obtine-
 re. Ad hos etiam accurrat
 Aurelianus, tanquam festi-
 nato cursu se ab eorum con-
 spectu proripiens, qui illi
 negotium facelebant apud
 Minoa. Etenim multis ex-
 agitabatur criminationibus
 multarum cædium iniuste
 perpetratarum nomine, qui-
 bus quasdam improbas de-
 fensiones prætexens, causæ
 dictionem effugit. Sol verò
 dominus meus, & in reliquis
 opem ferre solitus non mini-
 mo quoque illi adiumento

*Indiciũ, si quis quæ fecit per-
 ferat, æquum est.*

Conuenit & Probus, qui in-
 tra septem annos nondum
 completos, septuaginta in-
 staurauerit vrbes, & multa
 quoque domi prudenter in-
 stituit. Huic licet iniqua pas-
 so, magnus à Diis in multis
 rebus habitus est honos, cùm
 ob id maximè, quòd eius
 percussores tanti sceleris er-
 gò ipsi pœnas luerunt. Illum
 tamen Silenus nihilo secius
 irridere & cauillari conatus
 est. Et multis illum tacere
 iubentibus : Sinite, inquit,
 eos qui sequentur ex isto
 prudentiores euadere. An
 ignorasti, ὦ Probe, medicos
 melicrato amarum medica-
 mentis infuso, iucundiora
 propinare? Tu verò, qui ni-
 hil vnquam cuiquam con-
 donasti, cùm in tota tua ra-
 tione longè seuerior & aspe-
 rior, quàm parerat, fueris,
 iniquam, sed tamen meri-
 tam calamitatem pertulisti.
 Nemo enim aut equis, aut
 bobus, aut mulis, nedum ho-
 minibus rectè præfuerit, nisi
 eorum gratiæ & volūtati ali-
 quid dederit, vt fit cùm me-
 dici ægrotorum cupiditati-
 bus in leuibus rebus indul-
 gent, quò illos sibi in maio-

Εἶκε παῖδοι τὰ κ' ἐρέξε, δίκη τ'
 ἰθαῖα γήοιο.

Τούτω στυγερῶς ὁ Πρὸς
 ἐβδμήκοντα πόλεις ἀναστήσας
 ἐν ὅσῃ ὁλοῖς ἐνιαυτοῖς ἐπέλα,
 ἐ πολλὰ πρῶτον σωφρόνως οἰ-
 κηνομήσας, ἀδίκως μὲν πεπον-
 θῶς, ὑπὸ τῶν θεῶν ἐπιμαρ-
 τῆτε ἀλλὰ, ἐ τὸ τοῖς φονέας
 αὐτῷ τὸ δίκαιον ἐκτίσαι· σκώ-
 πῳ δὲ ὁμοῦ αὐτὸν, ὁ μὲν Σί-
 ληνὸς ἐπεισῆτο, καίτοι πολλῶν
 αὐτῷ σιωπῶν πρὸς ἀκελευμέ-
 νων· ἀλλ' εἶατε, ἔφη, νῦν γρη῏
 δι' αὐτῶν τοῖς ἐξῆς φρενωθῆναι.
 Σὺ οἶδα, ὦ Πρόβε, ὅτι τὰ
 πικρὰ φάρμακα καταμι-
 γνύμετες οἱ ἰατροὶ τὰ μελι-
 κρῆτα προσφέρουσιν; σὺ δὲ
 αὐστηρὸς ἦσθα λίαν, καὶ τραχὺς
 αἰεὶ, εἰκῶν δὲ οὐδαμῶς. πέπον-
 θῶς οὖν ἀδικαί μ', εἰκότα δὲ
 ὅμοῦ. Οὐ γὰρ ἔστιν, οὔτε ἵπ-
 πων, οὔτε βοῶν ἀρχῆν, οὔτε
 ἡμιόνων, ἠκίστα δὲ ἀνθρώ-
 πων, μή τι καὶ τῶν κεραιωμέ-
 νων αἰετῶν συγκρατῶντα· ὡς
 πρὸς εἶδος ὅτε τοῖς ἀσθενόσαι οἱ
 ἰατροὶ μικρὰ ἐνδιδόσασιν, ἢ
 ἐν τοῖς μείζονσι ἔχουσιν αἰετῶν

πειθομένους. Τί τὸ τοῦτο, εἶπεν ὁ Διόνυσος, ὦ παππίδιον, φιλόσοφος ἡμῖν ἀνεφάνης; Οὐ γὰρ, ὦ πάπ, ἐφύ, καὶ σὺ φιλόσοφος ἔω' ἐμοῦ γέροντας; ἔκ οἶδα, ὅτι καὶ ὁ Σωκράτης εἰκότως ἐμοῖ, τὰ πρῶτα καὶ πλεονεξία ἀπλωέγκαστο τῷ κατ' ἐαυτὸν ἀνδραγαθῶν, εἰ τῷ Δελφῶ πικρῶς ὅτι ἔστιν ἀψυδής; ἔα ποίνω ἡμαῖς μὴ πρῶτα γελοῖα λέγειν, ἀλλὰ καὶ σπουδαῖα. ἐπὶ ἀφελουμένων αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους, ὁ δὲ Κάρως ἅμα τοῖς παισὶν, εἰσφρήσασθαι βουλευθεὶς εἰς τὸ συμπόσιον, ἀπελήλατο πρῶτα τῆς Δίκης. καὶ ὁ Διοκλητιανὸς ἀγων μετ' ἐαυτῷ Μαξιμιανῶ τε τῷ δύνω, καὶ τῷ ἐμὸν παππὸν Κωνσταντῶν, ἐν κόσμῳ πρῶτον. εἶχοντο δὲ ἀλλήλων τῶ χεῖρε, καὶ ἐβάδιζον, οὐκ ἔξ ἴσης· ἀλλ' οἷα χροῖς ἕως ἡμεῶν πρὸς αὐτὸν, τῷ μὲν ὡς πρὸς δερυφοροῦντων, καὶ πρῶτον αὐτῷ βουλομένων, τῷ δὲ εἰργοντος. ὁ δὲ ἐν γὰρ ἡξίου πλεονεκτεῖν. ὡς δὲ ἡ σὺνι καίμοντος ἐαυτῷ, αὐτῷ δὲ

καὶ ξυμῶ

ribus obsequentes praestent. Quid ita, ὁ patercule, inquit Dionysius, te nobis philosophum derepentē exhibuisti? Non & tu, ὁ fili, inquit ille, in philosophicis quoque disciplinis à nobis institutus & eruditus? An nescis & nobis perfimilem fuisse Socratem, qui primas inter suæ ætatis philosophos tenuit? siquidem tu Delphicum oraculū minimè mendax esse persuasum habes. Liceat igitur nobis per te non omnia ridicula dicere, sed seria & grauias leuibus nonnunquam miscere. Hæc illis inter se differentibus, Carus vnà cum filiis ad conuiuium accedere voluit, sed à Iustitia repulsam tulit. Deinde Diocletianus secū ducens Maximianos duos, & auum meum Constantium, cum splēdido ornatu in medium progressus est. Hi quidem manibus se inuicem tenebant, neque ex æquo gradiebātur, sed Diocletianum chori in modum circumstantium vice fungi, & præire volentes, prohibebat. Nihil enim sibi præcipuum arrogare studebat. Vt verò pariter cum aliis incedere cœpit,

cum se oneris mole premi & vrgeri sentiret, omnia quæcunque humeris gestabat inter eos partitus, solutus & expeditus iter faciebat. Horum concordiam Dei admirati, longè digniori præ multis aliis loco sedere præceperunt. At Maximianum acerbè & intemperanter sese gerentem, Silenus non dignum duxit, quem dicteris incesferet: sed in cœtum & conuiuium Imperatorum non admisit. Non solū enim erat in omnis generis libidines effusus & intemperans, verum etiam rerum nouarum cupidus, & perfidiæ plenus, neque in omnibus tetrachordo concors. Quamobrem ipsum Nemesis continuo in fugam coniecit, fugitque nescio quò locorum: nec enim mihi in mentem venit ea de re Mercurium percontari. Ab hoc & adnatus est huic in omnibus concordie tetrachordo alius grauis, durus, & turbulentus tonus. Hos igitur duos ne quidem cœtus Heroum limen attingere numen illud quod iustitiæ præest, permittit. Licinium verò eò vsque loci progressum, propterea quòd multa turpia & nefaria scelera commiserat, quàm-

δοῦς ἀποδῶντα ἀ' ἀφ' ἑρην ὅτι τῷ ὠμῶν, αὐτὸς ἡ διαπόλυτος ἐ-
βάδιζεν. ἡ γὰρ ἀποδῶν οἱ θεοὶ τῷ ἀνδρῶν πλεονεξία, καὶ ἐπε-
πρῆσαν αὐτῷ πρὸς πολλῶν πα-
νυ κατ' ἑαυτῶν. Δεινῶς δὲ ὄντα τὸν Μαξιμιανὸν ἀκράτῃ, ὁ Σφλιωδὸς ὅτι σκώπτῃ μὲν οὐκ ἡξίου, ὁ δὲ τῷ βασιλέων οὐκ εἰσεδέχετο συσίτιον. Οὐ γὰρ μόνον τὰ εἰς Αφροδίτῃ ἡμῶν πρῶτον αἰσεληγῆς, ἀλλὰ καὶ φιλοπρῶτων, καὶ ἀπίστος, ὅ οὐ τὰ πρῶτα τῷ τετραχόρδῳ στωφῶν. ἔξῃλασεν οὖν αὐτὸν ἡ Δίκη τὰ χροῖς. εἶτα ἀπῆλθεν οὐκ οἶδα ὅπη γῆς. ἐπε-
λαθόμενος γὰρ αὐτῷ πρῶτα τῷ Ἐρμῶ πολυπρῶτων ἡσασθαι. ὅτι τῷ δὴ τῷ πρῶτον ἀρμονίῳ τε-
τραχόρδῳ πρῶτον ἀφύεται δύνων, καὶ πρῶτον, καὶ τὰ πρῶτα σὺ-
σημα. τῷ μὲν οὖν δύνω, οὐ-
δὲ τῷ πρῶτον ἀφύεται τῷ τῷ Ἡρώων ἀφύεται ἡ Δίκη στωφῶσεν. Λικίνιον δὲ μέ-
λει τῷ πρῶτον ἐλθόντα, πολ-
λα καὶ ἀποπῆ πλημμελοῦντα,

Τραχέως ὁ Μίνως ἐξήλασεν. Ο
 Κωνσταντίνος δὲ πρῆλθεν εἰσὼ,
 καὶ πολλῶ ἀκαθέσθι χρόνον.
 εἶπα μετ' αὐτὸν τὰ παῖδιά.
 Μαγνητικῶ γὰρ οὐκ ἔω εἰσοδοῦς,
 ὅτι μηδὲν ὑγιὲς ἐπεσφάρα, καὶ
 τοὶ πολλὰ ἐδόκει πεσφάραται
 τὰ δὴ δὴ καὶ οἱ θεοὶ δὲ ὁρῶν-
 τες, ὅτι μὴ ταῦτα ἐκ καλῆς
 αἰσῆς πεποιήται δὲ ἀδελφείας, εἰδὼν
 αὐτὸν οἰμώζην ἀποτρέχοντα. Ἰ-
 σθης δὲ ποιαύτης τ' ἀμφὶ τὸ δεῖ-
 πνον πρῶτα σκυβῆς, ἐπόθου μὲν
 οὐδὲν οἱ θεοὶ, πῶτα γὰρ ἔχου-
 σιν αἰσῆς δὲ τῆς Ἡρώων ἐδόκει
 τῷ Ἑρμῆι ἀσπείρασαι· καὶ
 τῷ Διὶ τῆτο οὐκ ἀπὸ γλώμης
 ἔω. ἐδεῖτο δὲ καὶ ὁ Κυεῖνος, ἦδη
 ἦνὰ μετὰ τὴν ἐκείθεν πρὸ εἰ-
 πόν· Ἡρακλῆς δὲ, οὐκ ἀνέξο-
 μα, εἶπεν, ὦ Κυεῖνε· ἀφ' οὗ γὰρ
 ἔχῃ, καὶ τ' ἐμὸν Ἀλέξανδρον ἔπει
 τὸ δεῖπνον πρὸ κείνου; σοὺ ποί-
 νευ, εἶπεν, ὦ Ζεῦ, δέομα, εἴ τινα
 πούτων ἐγνωχας ἀγὰν πρὸς ἡ-
 μάς, ἦκειν τ' Ἀλέξανδρον κέ-
 λθῃς. Τί γὰρ ἔχῃ κείνη τ' ἀνδρῶν
 ἀσπείρασοί μῆνοι, τῆ βελτίο-
 de viris fortibus periculum

γ. ἀποπι-
 ραῖνοι τῶ
 βελτίοι π-
 ρίμα

citissimè Minos profligavit.
 Constantinus autem acces-
 sit intrò, & longo temporis
 spatio sedit. Secundū ipsum
 & eius filij. Nec enim Ma-
 gnentio paruit aditus, quia
 nihil vnquam fani fecerat.
 Licet enim ab ipso multa
 egregiè gesta videri possint,
 quia tamen Dij perspexerunt
 hæc non à recto & con-
 firmato animi iudicio profe-
 cta esse, fugientem eum in
 luctu dimiserunt. Huiusce-
 modi igitur erat prandij ap-
 paratus: Et Deos nihil quid-
 em deficiebat, sunt enim
 omnia in eorum manu & po-
 testate. Mercurius autem,
 Heroum conuiuium non om-
 nibus suis numeris absolu-
 tum, atque adeò aliquid ei
 deesse censebat: nec ab hoc
 Iouis sententia abhorrebat.
 Postulabat verò & Quirinus
 iamdudum vt aliquem alium
 ex suis illuc introduceret.
 Non feram, ὁ Quirine, in-
 quit Hercules. Cur enim &
 non meum Alexandrū huic
 conuiuio adhibuisti? Teigi-
 tur, ὁ Iupiter, inquit, oro
 atque obtestor, si quem ho-
 rum ad nos constituisti in-
 tromittere, Alexandrum ve-
 nire iube. Cū enim palàm
 facturi sumus, cur præstan-

tiore caremus? Iusta & ra-
 tionī consentanea dicere Io-
 uī patri Alcmenæ filius visus
 est. Et in cœtum Heroum
 ingrediente Alexandro, ne-
 que Cæsar ipse, neque quis-
 quam alius assurgere digna-
 tus est. At ille cathedram
 accipiens, quam ipsi vacuam
 fecerat Seueri filius (etenim
 propter fratricidium ab He-
 roum consuetudine repulsus
 fuerat) sedit. Quo facto in
 Quirinum Silenus iocans:
 Vide, inquit, ne hi omnes
 cum hoc vno Græco com-
 parari digni sint. Per Io-
 uem, inquit Quirinus, inter
 eos opinor esse quamplures
 ipsi nullâ re inferiores. Tan-
 ta autem hunc mei posteri
 sunt admiratione profecuti,
 vt solum eum inter duces ex-
 teros & vocent & censeant
 Magnum, non quo eum ma-
 iorem reliquis apud se natis
 iudicent, seu quòd plus equo
 sibi fauent, & suis student,
 seu fortè quia ita res habet.
 Illud verò cuiusmodi sit,
 postea certò cognoscemus,
 vbi de viris periculum fece-
 rimus. Quæ cū dixisset
 Quirinus, erubuit. Ex quo
 facile perspectum est ipsum
 suorum posterorum causâ
 vehementer laborare, ne in

νος δέομα; Δίχρα λέγῃν ὁ
 τῆς Ἀλκμεινῆς ἐδόκει τῷ Διὶ.
 καὶ ἐπεισελθόντος αὐτῶ τοῖς Ἡ-
 ρωσιν οὔτε ὁ Καῖσαρ, οὔτε ἄλ-
 λος τις ἐπὶ νῆατο καταλα-
 βῶν δὲ χορᾶζουσθι κατέδρα, ἔω ὁ
 τῆ Σεβήρου παῖς ἐπε-
 ποίητο ἑαυτῶ (οὐκ εἶνος γὰρ ἀπε-
 λήλατο ἀφ' οὗ τῶ ἀδελφοκτο-
 νίαν) ἐνεκείνου. καὶ ὁ Σειλιδῶς
 ἔπεισάτω τ' Κυεῖνον· ὅρα,
 εἶπε, μήποτε οὗτοι ἐνός ὄσιν
 οὐκ ἀπᾶξιοι τουτοῦ τῆ Γραι-
 κῶ. νῆ μετ' Διᾶ, εἶπεν ὁ Κυ-
 εῖνος, οἴμα πολλοὶ εἶ) μὴ χεί-
 ρους. οὔτω δὲ αὐτὸν οἱ ἐμοὶ
 τεταυμάκασιν ἐκρηνοί, ὥστε μέ-
 νον αὐτὸν ἐκ πῶτων, ὅσοι ξέ-
 νοι γεγῆνασιν ἡγεμόνες, ὀνομα-
 ζοσι καὶ νομίζοσι μέγαν. οὐ
 μὲν ὅτι καὶ τῆ πρὸ εἰαυτοῖς
 γεγῆνότων οἶονται μείζονα τῆ-
 τον, ἴσως μὲν ἔσπε φίλαυ-
 πίας παθόντες, ἴσως δὲ καὶ ἔτι
 ἔχοντες· εἰσόμεθα δὲ αὐτῆκα
 μέγα τῆ ἀνδρῶν ἀποπειρώ-
 μῆνοι. ταῦτα μέγιστα λέγων ὁ
 Κυεῖνος ἠρυθρία, καὶ δῆλος
 ἔω ἀγωνιᾶν ἔσπε τῆ ἀπο-
 γῆνων τῆ εἰαυτῶ, μήπου τῆ

δύτερβα λαβόντες οἴχονται.
 μὲν τὸν δὲ Ζεὺς ἤρετο τοὺς θεοὺς,
 πότερον χεῖρ πόντας ἔπι τῷ ἀ-
 γῶνα καλῆν, ἢ κατὰ σφῆρ ἐν τοῖς
 γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἦν, ὃ τὸ τὰς
 πολλὰς ἀνελομένου νίκας κερ-
 τήσας, ἐνός πατρὸς ἡρόμενος, οὐ-
 δὲν ἔλαττον δοκεῖ καὶ κείνων γε-
 γονέναι κρείσσων, οἱ παρὰ σφῆρα
 λατῶν μὲν ἔδαμψας αὐτῶν, τὸ
 κερτιθέντος δὲ ἡπτοῖς ἐγγόνου.
 καὶ ἐδοκεῖ πᾶσιν ἡ τοιαύτη σφό-
 δρα ἐμμελῶς ἔχῃν ἔξέτασις.
 ἐκῆρυτῆεν οὖν ὁ Ἑρμῆς, πρῆξ-
 ναὶ Καίσαρα· καὶ τὸ Ὀκταύσιανόν
 ἔπι τούτῳ· Τραϊανόν δὲ ἐν
 τείτου, ὡς πολεμικώτερος.
 εἶπα ἡρομένου σιωπῆς, ὁ βα-
 σιλῆς Κρόνος βλέψας εἰς τὸ
 Δία, θαυμάζειν, ἔφη, πολε-
 μικῶς μὲν αὐτὸ κερτιθέντος ὄραν
 ἔπι τῷ ἀγῶνα τουτονὶ καλουμέ-
 νοις, οὐδένα μὲν τοὺς φιλόσοφον.
 ἐμοὶ δὲ, εἶπεν, οὐκ ἡπτόν εἰσιν
 οἱ τοιούτοι φίλοι. καλῆτε οὖν εἴ-
 σω καὶ τὸ Μάρκον. Ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ
 Μάρκος κληθεὶς πρῆλθε, σε-
 μνὸς ἀγῶν ὑπὸ τῷ πόνων ἔχων
 πᾶτε ὀμματα, καὶ τὸ παρῶσων
 ὑπὸ τῷ σιμμεταλμῶν, κάλλος

secundis partibus hærent.
 Post hæc Iupiter apud Deos
 proposuit, an oporteret
 omnes decertare, an verò
 istud certamen ad gymni-
 corum morem instituendum
 foret. In quibus qui illum
 vicit qui plures assecutus est
 palmas, vnus victor cæteris
 quoque præstare censetur,
 qui ab eo, de quo victoriam
 retulit, superati sunt, licet
 cum ipsis in certamen non
 venerit. Et ea quidem iudi-
 cij faciendi ratio tanquam
 valdè apta & explicata, ab
 omnibus Diis communi vo-
 ce & sententiâ est approba-
 ta. Edixit igitur Mercurius
 primum adesse Cæsarem,
 deinde Octavianum, ter-
 tium Traianum tanquã bel-
 licosiores. Hinc facto silen-
 tio, rex Saturnus Iouem in-
 tuitus: Miror, inquit, belli-
 cã laude illustres Imperato-
 res ad hoc certamen voca-
 tos, Philosophum verò ne-
 minem, quamuis hi quoque
 non minùs mihi chari sint
 quàm reliqui. Vocate igitur
 & intrò Marcum. Et ille qui-
 dem accersitus adfuit grauis
 & constans valdè, tùm ocu-
 lis, tùm vultu, præ animi
 contentione, aliquantulum
 fevero & nonnihil contracto

simili, pulchritudinē, quam
 nemo imitatione assequi
 posset, in eo demonstrans,
 quodd esset horridus, & in-
 comptus. Erat enim barbâ
 proluxâ, & amictu ex omni
 parte frugali & modesto.
 Denique propter paucita-
 tem alimentorum corpus illi
 erat splendidius & nitidius,
 ipsius lucidissimi, vt arbitror,
 & purissimi ignis instar. Illo
 verò intra sacra septa intro-
 missio, Dionysius cœpit di-
 cere: O Saturne rex, & Iu-
 piter pater, vtrum aliquid
 imperfectum & deprauatum
 inter Deos versari fas est?
 Quibus nihil respondentibus:
 Atqui accersamus & huc,
 inquit, aliquem volu-
 ptatis sectatorem. Sed huc,
 Iupiter ait, quemquam pe-
 dem inferre nefas est, qui
 nostra non reuereatur, &
 probet. Fiat itaque, respon-
 dit Dionysius, de eo circa
 vestibulum iudicium: & si
 ita videtur, tùm demùm ad-
 hibeamus hominem, non
 quidem omninò bellicæ vir-
 tutis inexpertem, sed volu-
 ptatum fructione & deliciis
 emollitum. Venit igitur ad
 limen vsque Constantinus.
 His ita decretis (iam enim
 quâ ratione ipsos certamen

δὲ ἀμήχανον ἐν αὐτῷ τούτῳ δὲ
 κινῶν, ἐν ᾧ πρῆξεν ἑαυτὸν
 ἀκρόφων, καὶ ἀκαλλώπιστον. ἢ τε
 γὰρ ὑπὸ τῷ βασιλῆα πόντα-
 πασιν ὑπὸ αὐτῶν, ἔτι τὰ ἰμάτια
 λιπαρὰ καὶ σάφρανα, ἔτι ὑπὸ τῆς
 ἐνδείας τῆς ἑσφῶν ὑπὸ αὐτῶν τὸ
 σῶμα διαγέστατον, καὶ ἀφρα-
 νέστατον, ὡς σφῆρ αὐτῶν, οἶμα, τὸ
 καθαρώτατον ἔτι εἰλικρινέστατον
 φῶς. Ἐπεὶ δὲ ἔστῃ ὑπὸ εἴσω τῆς
 ἱερῶν παρὰ βόλων, ὁ Διόνυσος
 εἶπεν, ὦ βασιλῆα Κρόνε καὶ
 Ζεὺ πάτερ, ἀρετῆ ἀξιὸν ἐν
 θεοῖς ἀτελὲς εἶναι; τῆς δὲ,
 οὐ φαμῶν, εἰσαγάγωμεν οὖν
 ἕνα καὶ ἀπολαύσεως ἐρασιῶν
 ἐνθαδῆ. ἔτι ὁ Ζεὺς, ἀλλ' οὐ
 θεμιτὸν εἴσω φοιτᾶν, εἶπεν, ἀν-
 δρῆ μὴ τὰ ἡμέτερα ζηλωῖν.
 Γινέσθω πίνω ἔπι τῆς παρῶ-
 θύρων, εἶπεν ὁ Διόνυσος, αὐτῶν
 ἢ κρίσις. ἀλλ' εἰ τῆς δοκεῖ,
 καλῶμεν ἀνδρα, οὐκ ἀπό-
 λεμον μὲν, ἡδονῆ δὲ, ἔτι ἀπο-
 λαύσει χρονητέρεον. ἤκετο οὖν
 ἀρετῆ τῆς παρῶθύρων ὁ Κων-
 στατῆνος. Ἐπεὶ δὲ ἐδέδοκτο καὶ
 τῆς· ἕνα γὰρ ἔχρη ἑσπῶν
 αὐτῶν ἀμυλλᾶσθαι, γνάμη

παρ' ἑστέθην· καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς
 ἡξίου λέγειν ἕκαστον ἐν μέρει
 παρ' ἑστέθην· ἑαυτῶν, πῶς αὖτε δὲ τοῖς
 θεοῖς πῶς ψῆφον. οὐ μὲν ἐδδ-
 χει ταῦτα τῷ Ἀπόλλωνι κα-
 λῶς ἔχην· ἀληθείας γὰρ εἶπεν· ἔ-
 οὐ πιθανότητος, ὅθεν αἰμυ-
 λίας ἐν θεοῖς ἔλεγχον καὶ ὄξε-
 τασιν. βουλάριος δὲ ὁ Ζεὺς
 ἀμφοτέροις χρῆσθαι, καὶ
 ἄμφοτεροῦ παρ' ἑστέθην πλεον αὐ-
 τοῖς πῶς σιωποῦσαν· ἔθεν, εἶπε,
 κωλύει λέγειν τε ἀλλοῖς ὅτι περὶ
 ψαί, μικρὰ τῶ ὕδατος ὅτι με-
 τρήσασθαι ἡμᾶς· εἶτα ὕστερον
 ἀπερωτῶν, καὶ ἀποπειρασθαι τῆς
 ἐκείνου διανοίας. ἔ οὐ Σφίλιος
 ὅτι σκώπων, ἀλλ' ὅρα, ὦ Πό-
 σιδον, μὴ νομισάμετες αὐτῶ νεκ-
 τάρ εἶπεν, Τραϊανὸς τε, καὶ Ἀλέ-
 ξανδρος ἀπὸν ἐκφορήσωσιν ὅ
 ὕδατος, εἶτα ἀφελωνται τοῖς ἀγῶ-
 νι καὶ ὁ Ποσειδῶν, ὅ τὸν μὲν ὕδατος,
 εἶπεν, ἀλλὰ τῶ ἡμετέρου πόμα-
 τος, ἔρχεται τῶ ἀνδρὲ ἐγχεάδιω.
 ἔσθ' ἡ σάμψ' τοι γὰρ οὐκ ἀμ-
 πέλων μάλλον, ἢ τῶ ἐμῶν πη-
 γῶν, ἀξίον ὅστις ἑὶ δεδίεναι. Καὶ
 ὁ Σφίλιος δηρῶς, ἐσιώπα, ἔ
 τοῖς ἀγωνιστοῦσι ἐκ τούτου τ'

γρ. δὲ ὅπως,
 μὴ νομισάν-
 τες

inire oporteret, sententia di-
 cta fuerat) Mercurius qui-
 dē censebat figillatim unum-
 quemque oportere de seipso
 dicere, deinde Deos de sin-
 gulis suffragia ferre. Hęc
 Apollini non rectē statui vi-
 debantur. Etenim verita-
 tem, non persuasionis vim,
 aut dicendi suavitatem à
 Diis perpendi & examinari.
 Sed Iupiter, cū vtrisque
 gratificari cuperet, simul &
 eorum consuetudinē in lon-
 gius tempus producere: Ni-
 hil prohibet, inquit, ad aque
 rationem, quam unicuique
 ad certum modum mensu-
 ramque largiemur, ipsos iu-
 bere dicere: deinde interro-
 gare, & singulorum sensus
 intimos explorare. Ad hoc
 Silenus facetē admodū Ne-
 ptuno illudens: Sed vide, ὁ
 Neptune, ne Traianus &
 Alexander nectaris loco a-
 quam omnem exforbeant,
 sicque dicendi facultatem
 reliquis præripiant. Cui Ne-
 ptunus: Haud equidem meæ
 aquæ, sed vestræ potionis
 avidiores illi viri fuerunt.
 Tuis igitur te vineis, quàm
 me meis fontibus timere
 magis conuenit. At Silenus
 morsus, conticuit, seque to-
 to animo deinceps ad cer-
 tantes

tantes conuertit. Tum Mer-
 curius huiusmodi præconio
 est usus:

*Diuisurus adest egregia,
 Palmarum premia nobilium,
 Iam iamque moras
 Tempus suadet ponere lentas,
 Atque auribus excipere hæc,
 mea qua
 Praconis vox nuntia profert:
 Multorum ὁ seruitute prius
 Reges populū colla premētes
 Infestam, quos hostibus ha-
 stam
 Acuisse iuuat, simul ἔ ma-
 gnam,
 Prudenti consilio, mentem,
 Animūque, controuersum
 agite,
 Ad hoc vos sistite iudicium:
 Vite summa fuit, seu sapere,
 Damnus malè seu vexare qui-
 bus
 Inimicos, ἔ multa in amicos
 Animo magno cōferre bona,
 Posita est vite meta beate.
 Sive voluptate frui, finem
 Sibi qui constituere laborum.
 Connubia epulasq; celebrare,
 Rebusq; oculos pascere letis:
 Tunicis quoque mollibus or-
 nari,
 Simul ἔ manibus summis,
 opere
 Vario nitidas gemmas gerere,
 Queis visa beatissima res est:
 Ioui erit dein victoria cura.*

νοῦν παρ' ἑστέθην. Ἑρμῆς δὲ ἐκ-
 ρυτῆεν·
 Ἀρχὴ μὲ ἀγῶνων καλλίστων
 Ἀθλων τιμίας.
 Καίτοι δὲ καλῆς μηκέτι μέ-
 λην,
 Ἀλλ' ἀκούοντες, τὰ μὲν ἡμετέρου
 Κήρυκα βοῶν, οἱ τῶν ἑστέθην βα-
 σιλῆς
 ἔθνεα πολλὰ δουλωσάμενοι,
 Καὶ πολέμοισιν δαίον ἐγχεῖς
 Θήξαστες, ὁμοῦ γνάμης τε
 μέγαν
 Γινυτῆφρονα νοτῶν, ἵτ' ἐς ἀντι-
 παλον
 Ἰσαοθε κρίσιν, οἱ τε φρόνησιν
 Τέλος ὀλβίτης γέαστε βιοτῆς,
 Οἷς τ' ἀντιβίοις κακὰ πολλὰ
 ἔρξαι,
 Χρηστὰ δὲ φίλοις, τέρμα βιότης
 Νενόμισο, καὶ ὅθ' ἠδίστω
 Ἀπόλαυσιν ἔχην, τέρματα μό-
 ρων,
 Δαίτας καὶ γάμοις, ὁμμοισι περ-
 πνά,
 Μαλακῶς τε φέρην ἐσθῆτας,
 ὁμοῦ
 Λιθοκολλήτοις ὄφρ' ἡδίστας ἀκρας,
 Φελιοῖσι, φαῖν μακροεισότατον.
 Νίκης δὲ τέλος Ζεῦι μελήσῃ.

Τοιαῦτα τῶν Ἑρμῶν κηρύττοντος, ἐκκηρυγῶτο· καὶ πως σινεδράμα τῆ τῶν Καίσαρος ὁ κληῖρος φιλοποροῦσα. τῶν ἐκείνων μὲ ἐποίησε γὰρ ἐν καὶ σοβαρώτερον. ἐδέησε δὲ εἰς τῶν [τῶν] μικροῦ καὶ Φούργην πλὴν κρίσειν ὁ Αλέξανδρος. ἀλλὰ τῶν ἀγαθῶν αὐτὸν, ὁ μέγας Ἡρακλῆς ἐπέχε. Δύοτερος δὲ ἐπὶ ἐκείνῳ λέγειν ἔλαχεν ὁ Αλέξανδρος· ὅτι δὲ τῶν ἐξῆς, οἱ κληῖροι τοῖς ἐκείνου χρόνοις συμπροσῆλθον. ἤρξατο οὖν ὁ Καίσαρ ὡς δὲ.

Ἐμοὶ μὲν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, γίνεσθαι ἐν τηλικαύτῃ σινεδρείῳ πόλιν, μὲν τοσαῦτοις ἀνδράσιν, ὥστε τῶν μὲν, ὅσον ἐπὶ πώποτε ἀπὸ πόλιν ἐβασίλευσε, βασιλεύειν ταῖς δὲ ἀγαπητὸν, καὶ ὅ τὰ δούτερα κομίσασθαι. Τίς γὰρ πόλις ἀπὸ τριχλίων ἀνδρῶν ἔρξαμεν, ἐν ὅσῳ ὅλοις ἔτεσιν ἐξακοαίοις, ὅτι γῆς ἤλθε ἀφ᾽ αὐτῶν τοῖς ὅπλοις; ποῖα δὲ ἔθνη πολλὰ τοσούτοις ἀνδράσιν ἀγαθοῖς τε, καὶ πολεμικοῖς πρὸς ἕνα, καὶ νομοθετικῶς; θεοὶ δὲ ἐπι-
illustres belli pacisque artibus præbuit? Et quinam tam

Huiusmodi igitur à Mercurio habito præconio, sortes duxerunt: Et fors quidem quodammodo Cæsaris in omnibus rebus principem locum obtinendi cupiditati concurrat. Quæ res eum hilariorrem multò & alacriorem reddidit. Quamobrem parum abfuit quin iudicium Alexander subterfugeret, sed ipsum Magnus Hercules bono animo esse iubens, continuit. A Cæsare secundum dicendi locum nactus est Alexander. Tùm reliquis aliis postquam, ut cuiusque ferebant tempora, sortes obtigerunt, sic Cæsar orsus est.

Mihi verò, ὦ Iupiter & Dij, in huiusmodi nasci contigit civitate post tot claros viros, quæ quidem imperium suum eò, quò nulla unquam alia civitas dominata est, protulit, ut reliquæ omnes æqui bonique consulere debeant, si secundas ab hac partes ferant. Quæ enim civitas à tribus hominum milibus initium ducens, sexcentis annis nondum exactis, armis ad extremas usque oras pervenit & penetravit? Quanam gens tam sæpè, τότε viros probos &

piè Deos coluerunt? In tanta igitur tamque celebri civitate natus, non solum meos æquales, sed etiam eos qui unquam fuerunt, rerum gestarum gloriâ superavi. Et meorum quidem civium scio neminem, quominus mihi primæ deferantur partes, intercessurum. Quòd si hoc Alexander audeat, quodnam suorum facinorum cum meis comparari dignum censebit? Persica fortè, tanquam non viderit tot à me erecta & excitata de Pompeio trophæa. Nam, cedo, quis acrior, & rei militaris peritior dux extitit, Darius, an Pompeius? Quem firmior & robore militum instructior exercitus est secutus? Bellicosiores gentes quæ unquam Darij imperio paruerunt, Carum loco Pompeius in exercitu habuit. An verò Europæ, sæpius Asiæ bellum inferenti vastitatem intulerunt, & maximè earum fortissimi Itali, Illyrici, & Celtæ. Sed quando Celtarum memini, num Geticis Alexandri rebus Galliæ expugnationem conferemus? Hic semel transiit Istrum: ego iterum Rhenum: Hoc verò est eximium meum

μηδὲν ἔγωγε; Ἐν τῇ τοσαύτῃ καὶ τηλικαύτῃ πόλιν γινώσκων, ὅ τῶν κατ' ἐμαυτὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς πώποτε, πρὸ ἡλθον τοῖς ἔργοις. καὶ τῶν ἐμῶν μὲν πολιτῶν, ὅ οἶδα ὡς ἄλλοις ἀντιποιήσεται μοι τῶν ποροῦσιν. Εἰ δὲ Αλέξανδρος ἐπὶ τὸν πολέμῳ, τῆ τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν τοῖς ἐμοῖς ἀξιοῖ τῶν ἀγαθῶν; ἴσως τὰ Περσικὰ, ὡς ὅτι ἔχω ἑωρακίως ἐγνηρημένα μοι ποσαῦτα καὶ Πομπηίου ἔργα; καὶ τοῖς δὲ ἀνότερος στρατηγὸς γέγονε, Δαρῖος, ἢ Πομπηῖος; ποτέρῳ δὲ ἀνδρότερον ἠκροῦσθαι στρατόπεδον; τὰ μὲν οὖν μαχησάμεθα ὡς Δαρῖος ποροῦσιν ὑπακουόντων ἔθνεσιν, ἐν τῇ Καρῶν μέρει Πομπηῖος εἶχεν ἐπόμην. τῶν δὲ ἐκ τῆ Εὐρώπης, οἱ πλὴν Ἀσίαν πολλὰ καὶ πόλεμον ἐπάγουσιν ἐπὶ ἑαυτοῖς, καὶ τούτων αὐτῶν τοῖς ἀνδρότεροις, Ἰταλοῖς, Ἰλλυριοῖς, Κελτίδοις. Ἀλλ' ὅτι τῶν Κελτικῶν ἐπεμνήσθην, ἄρα τοῖς Γετικῶν ἔργοις Αλέξανδρος, τῆ τῆς Κελτικῆς ἀντιπρόσθετον καθάρειαν; ὅτι ἅπαντες ἐπαμώθη τῆ Ἰστρον. ἐγὼ δὲ δούτερον τὸν Ρῆνον.
d ij.

Γερμανικὸν αὖ τῆς δ' ἐμὸν ἔργον. πούτω δὲ αὐτέση μὲν ὁσδὲ εἷς. ἐγὼ δὲ πρὸς Αἰολίους ἠγωνισάμην. πρῶτος ἐπόλημα Ρωμαίων ὀπιβιῶν τῆς ἐκπὸς θαλάσσης. καὶ τῆς ἰσως δ' ἔργον θαυμαστόν. καὶ τοὺς πλὴν πόλεμον καὶ τῶν αἰξίων θαυμαστόν. ἀλλὰ δ' οὐ μείζον μοι, δ' ἀποβιῶν τῆς νεῶς πρῶτον. Ἐπεις Ἑλβετίους σιωπῶ. καὶ δ' τῆς Ἰβήρων ἔθνος. οὐδενὸς ἐπὶ τῆς Γαλατικῆς ἐπεμνήσθην. πλέον ἢ τριακσίας ὑπαγαγόντων πόλεις, ἀνδρῶν δὲ ἑκατάκτους ἢ διακσίας μυριάδας. Οὐτῶν δὲ πούτων μοι ποιούτων τ' ἔργων, ἐκείνο μείζον ἰσως, καὶ πολυμυθέτερον. ἐχέλιον γὰρ με καὶ πρὸς αὐτοὺς διαγωνίζεσθαι τοὺς πολίτας, καὶ κρατεῖν τ' ἀμάχαν, καὶ ἀνικήτων Ρωμαίων. Εἴτε οὖν πλήρη τις κρίνη πρὸς ἀπάξεων, τρεῖς τοσαύτας πρὸς ταξάμην, ὁσαύτως ὑπὸ Ἀλεξάνδρου κρημπαροῖσιν οἱ πᾶσι περὶ αὐτῶν σεμνοποιούμενοι. εἴτε πλήρη πόλεων ἀγχιμαλώτων. οὐ τῆς Ἀσίας μόνον, ἀλλὰ καὶ

multitudine urbium captarum: non in Asia solum, sed &

Germanicum facinus, quo nemo se mihi antetulerit. Ego contra Ariouistum manus conferui. Ego Romanorum primus exterius mare traicere sum ausus, quod meum factum fortasse plurimum in se habet admirationis. Decet enim tantam meam animi magnitudinem & fortitudinem admirari, sed illud multo præclarissimum, me primum omnium è nauì defiliisse. Heluetios taceo, & Iberorum gentem: neque dum vllius rei à me in Gallia gesta mentionem feci, cum tamen illic plus quam trecenta oppida, atque ducentas non minus hominum miriadas subegerim. Quæ cum tot tantæque sint, tum illud maximum & fortissimum, quòd re in eum locum adducta, vt mihi contra ciues meos bello dimicare necesse esset, victoriam ex ipsis Romanis, qui ad hoc vsque tempus inexpugnabiles & inuicti permanferant, reportauì. Quòd si quis multitudine præliorum nos iudicet, ego ter plus acie conflixì, quam Alexandrum decertasse prædicant, qui eius res magnificè efferunt & extollunt. Si

in Europa quamplurimas vrbes euerit. Hic quidem Ægyptum spectans pertransiuit: ego conuiuia celebrans domui. Vultis quoque vtriusque clementiam & moderationem post adeptam victoriam sciscitari & expendere? Ego inimicis meis veniam concessi, qui deinde ea in me admiserunt, quæ Numini iustitiæ præfidi curæ fuerunt. Hic præterquam quòd in hostes crudelis fuit, ne quidem ab amicis temperauit. Quia verò mecum de primis partibus contendere paratus es, neque mihi statim vnà cum aliis cedis, tu quidem me cogis dicere te perquam acerbum & crudellem in Thebanos extitisse. Ego verò multà mansuetudine & humanitate complexus sum Heluetios. Illorum quidem tu vrbes incendisti: horum ego à propriis ciuibus euersos & combustos penates reparauì & restitui. Ecquid denique tanti fuit decem millia Græcorum superasse, & quindecim myriadas hominum inuadentium pugnando sustinuisse? Multa quidem alia de vtroque nostrum dicere possem, sed quoniam minimè mihi

τῆς Εὐρώπης τὰ πλεῖστα κατέφρασα. Αλέξανδρος Αἰγυπτίον περὶ ἤλθεν θεωρῶν. ἐγὼ δὲ συμπόσια συγκροτῶν κατέπολέμησα. Τίω δὲ μὲν δ' κρατήσασα πρὸς ὁμοίτητα βούλεσθε ἐξετάσασα πλὴν πρὸς ἑκάτερον. ἐγὼ καὶ τοῖς πολεμίοις σιωπῶντων ἐπαθὼν οὖν ὑπὸ αὐτῶν ὅσα ἐμέλησε τῇ Δίκῃ. ὁ δὲ πρὸς τοῖς πολεμίοις ὁσδὲ τῶν φίλων ἀπείχετο. ὅτι οὖν πρὸς τῶν πρῶτων μοι ἀμφισβητεῖν οἶός τε ἔση. καὶ οὖν αὐτόθεν σὺ πρὸς ἀχρηστῶς μὲν τῶν ἄλλων. ἀλλὰ ἀναγκαστῶς μελέγαν, ὅπως μὲν ἐχρήσασα πικρῶς Θεβαίοις. ἐγὼ δὲ τοῖς Ἑλβετίοις φιλανθρώπως. σὺ μὲν καὶ ἐκείνων κατέκαυσας τὰς πόλεις. ἐγὼ δὲ τὰς ὑπὸ τῶν οἰκείων πολιτῶν κακαυμένων πόλεις ἀνέσκησα. Καὶ τοῖς ὑπὸ τοσοῦτον ἰσως, μυρίων Γραικῶν κρατήσασα, καὶ πεντεκαίδεκα μυριάδας ὀπιφραγμένων ὑποσῆσασα; πολλὰ εἰπεῖν ἔχων ἐπὶ πρὸς ἐμῶν καὶ τῶνδε, ὅ μὴ γολίω ἀγαν, ἠκίστα

per otium licuit, arti dicend
d iij

ὅ λέγειν ἔξεμελέτησα· δὲ ὅσον
 χεῖρ συνώμιον ὑμᾶς ἔχων·
 ἐκ δὲ τῶν εἰρημίων, ἐπεὶ
 τῶν μὴ ῥηθέντων πῶ ἴστω καὶ
 δικαίαν ἔξετάσιν ποιουμένοις,
 ἀποδιδόναι μοι ὅ ἑσπεῖον.
 Τοιαῦτα εἰπόντος τῷ Καίσαρος,
 καὶ λέγειν ἐπὶ βουλομένου, μέ-
 νος καὶ πρῶτον ὁ Αλέξαν-
 δρος καρτερῶν, ὅτι ἐπὶ κατέ-
 ρεν· ἀλλὰ μετὰ τίνος βασιλῆος
 καὶ ἀγαθίας,

Εγὼ δὲ εἶπεν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί,
 μέγρι τίνος ἀνέξομαι σιωπῆς ἢ
 δρασύτητος ἢ τούτου; πέρας
 γὰρ ἔστιν ὅστιν, ὡς ὁρᾶτε, ἔτε τῶν
 εἰς αὐτὸν ἐπαύων, ἔτε τῶν εἰς
 ἐμὲ βλασφημιῶν. ἐχρῆν δὲ
 ἴσως, μάλιστα μὲν ἀμφοῖν φεί-
 δεσθαι. ἐπεὶ γὰρ εἴ τις πῶς ἀμφο-
 τερα δοκεῖ ἰσοπλησίως ἐπα-
 ρθῆ· πλέον δὲ ὅ τὰ μὲν ἀγα-
 σύρην, ἀλλῶς τε καὶ μιμητικῶν
 αἰτῶν ἡρόμηνον. ὁ δὲ εἰς τῶν
 ἤλθεν ἀναγκασίας, ὥστε πολ-
 μῆσαι τὰ ἀρχέτυπα κωμωδεῖν
 τῶν ἐαυτοῦ ἔργων. Εχρῆν δὲ, ὦ
 Καίσαρ, ὑπομνησθῆναι σε τῶν
 δακρύων ἐκείνων, ἀπὸτε ἀφῆ-
 κης, ἀπροάμηνος τῶν ὑπομνη-

di incumbere, vos mihi ve-
 niam dare par est, simul &
 quæ dici sunt omiffa, æquè
 ac ea quæ dicta sunt, pro me-
 rito reputantes, priorem ho-
 noris gradum tribuere. Hæc
 cum diceret Cæsar, & ad-
 huc loqui vellet, vix sibi iam
 tum antea temperans Ale-
 xander, sese amplius conti-
 nere non potuit, sed cum tu-
 multu & vehementi animi
 commotione,

Quousque tandem, in-
 quit, Iupiter & Dij, taci-
 tus feram huius hominis in-
 solētiam & audaciam? Nul-
 lum enim modum, vt vide-
 tis, adhibet in prædicatione
 suarum laudum, neque in
 vituperatione mei. Melius
 fortassè fuisset ab utrisque
 abstinere. Etenim vtrumque
 quodammodo æquè graue
 videtur: sed illud multo gra-
 uius & intolerabilius, quòd
 rerum à me gestarum glo-
 riam imminuere conatus est,
 quas sibi imitandas propo-
 suit. Atque ad eò deuenit
 impudentiæ, vt suarum re-
 rum exemplar ludibrio ha-
 bere & infectari non dubita-
 rit. Oportuerat autem, Cæ-
 sar, te lacrymarum illarum
 recordari, quas fudisti, cum
 audires monumenta in re-

rum à me gestarum memo-
 riam excitata. Sed eò te, cre-
 do, Pompeius extulit, cui
 plurimum ciues sui sunt af-
 sentati, qui tamen in omni
 ratione vir nihili fuit. Quòd
 enim triumphum egerit de
 Lybia, non admodum egre-
 gium facinus, clarissimum
 eum fecit Consulum, qui
 tunc erant desidia & vecor-
 dia. Illud verò seruire bel-
 lum non contra viros ge-
 stum, sed contra mancipia
 deterrima, Crassus & Lu-
 cius confecerunt, gloriam
 verò & titulum confecti bel-
 li Pompeius reportauit. Ar-
 meniam autem & proximas
 regiones deuicit Lucullus:
 de his verò triumphauit Põ-
 peius. Deinde ipsi adulati
 ciues eius, Magnum cogno-
 minauerunt, quolibet eo-
 rum qui ante eum fuerunt,
 longè inferiorem. Quid e-
 nim comparandum fecit re-
 bus Marij, aut duorum Sci-
 pionum, aut Furij, qui pro-
 ximè ad hunc Romulum ac-
 cedit, quippè cuius ciuita-
 tem, penè funditus euersam,
 & dirutam extulit & erexit?
 Non enim sicut in ædifica-
 tionibus, quæ publicis im-
 pensis fiunt, accidit, quibus,
 aliorum operâ & sumptu ad

μάτων, ὅσα πεποιήται αὐτῶν
 ἐμῶν περὶ ξέων. ἀλλ' ὁ Πομ-
 πηῖος ἐπήρξε σε, μὲν τῶν κη-
 λακευτῶν μὲν ἄλλο τῶν πολι-
 τῶν τῶν ἐαυτοῦ, ἡρόμηνος δὲ οὐ-
 θεῖς ἔδαμοῦ. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ Λι-
 βύης θριαμβώσασα, ἔμεγα ἔρ-
 γον, ὀνομαστότατον ἐποίησεν ἢ τῶν
 τότε ὑπάρχοντων μαλακία. ἢ
 δουλικὸν δὲ ἐκείνων πόλεμον,
 ὅσοι περὶ ἀνδρας ἡρόμηνον,
 ἀλλὰ περὶ τοῖς χεῖροις τῶν
 οἰκετῶν. ὅμοιοι μὲν κατεργασάμενοι,
 Κράσσος, καὶ Λούκιος, τὸ νόμα
 δὲ, καὶ πῶς ἔπιγραφήν ἔχε
 Πομπηῖος. Ἀρμενίαν δὲ, ἐπεὶ
 περὶ σὺν τῶν τῶν, κατεπολέ-
 μησε Λούκιος, ἐθριαμβώσασα
 δὲ ἀπὸ τούτων Πομπηῖος. εἶτα
 ἐκολοκίκευσα αὐτὸν οἱ πολῖ-
 ται, ἐπεὶ μέγα ἀνόμωσασα, ὄντα
 τίνος τῶν περὶ ἐαυτοῦ μείζονα;
 τί γὰρ ποσούτων ἐκείνων ἐπερ-
 ρη, ἢ λίαν Μαρίου, ἢ Σκιππηῶσι
 τοῖς δύο, ἢ τῶν ἄλλοι ἢ Κουεῖ-
 νον τουτονὶ Φουεῖον; ὅς μικροῦ
 συμπεσοῦσασα πῶς τούτου πό-
 λιν ἀνέστησεν. Οὗτος γὰρ ὅτι
 ἀλλοτεροῖς ἔργοις, ὡς ἂν ἐν
 πολιτικῆς οἰκοδομίας, ἐδα-

πονημασιν, ὑπὸ ἄλλων κα-
ταβληθείσας, καὶ ὀπιτελε-
θείσας, ἕτερος ἄρχων ἐπε-
γράφη, μικρὰ κοινάσας τῷ ποι-
ῶν. οὕτως ταῖς ἀλλοτείας ἐ-
πεγράφησαν περὶ ἑξέσιν. Ἐρ-
χτικτορες δὲ αὐτοὶ, καὶ δημοκρ-
ατοὶ γυμναστικοί, τῶν καλλίτων
ἠξιώθησαν ὀνομασίαν. Οὐδὲν
οὖν θαυμαστόν, εἰ κεκεράτησας
Πομπηίου, δακτύλω κρωμέ-
νου, καὶ τὰ ἄλλα ἀλώπεκος
μυθλον, ἢ λέοντος. ὅτι γὰρ αὐ-
τὸν ἢ τύχη περιέδωκεν, ἢ τῷ
ἐμπερῶθεν αὐτῷ χρόνον περὶ
σῆκει, ταχέως ἐκέρθησας μό-
νου. καὶ ὅτι δεινότητι μὴ ἔδεμια
κρείπτων ἐγγύου, φανερόν. Ἐ γὰρ
ἐν ἐνδεία γεννητῶς τῶν ὀπιτη-
δείων, (ὅστι δὲ οὐ μικρόν, ὡς οἴ-
δα, τῶν ἀμύρτημα στρατη-
γῶν) ἔμαχην συμβαλῶν ἠτ-
τήθησιν. Εἰ δὲ Πομπηίος ὑπὸ
ἀφροσύνης τε, καὶ ἀνοίας, ἢ
τῶν μὴ δυνάσασθαι τῶν πολιτῶν
ἀρχῶν, ὅσπερ ἰσχυρὰ ἐδὲν τεύ-
θειν τῷ πολέμῳ, ὑπεπέθησεν
τῶν μάχων, οὐτε νικῶν ἐπε-
ξήθη, ὑπὸ τοῖς οἰκείοις ἀμύρτη-
μασι, καὶ οὐκ ὑπὸ τοῖς σοῖς

exitum perductis, opus al-
terius, qui ei præest, nomine
inscribitur, licet in eius con-
fectione minimum laboris
impenderit, ita isti aliena
egregia facta sibi adscripse-
runt. Sed cum illi ipsi archi-
tecto & publici operarij ex-
titissent, pulcherrima meri-
to sunt consecuti nomina.
Nihil igitur mirum, si Pom-
peium superasti digito scal-
pentem caput, & propius
vulpis mores referentem,
quam leonis. Nam post-
quam illum Fortuna prodi-
dit, quæ prius illi fauerat,
quamprimum & facillimè
eum Fortunæ ope & præfi-
dio destitutum vicisti. Te
verò nullâ tuâ præcipuâ vir-
tute aut fortitudine victoriâ
potitum manifestum est. Cum
enim rerum necessariorum
inopiâ premereris, in quo
est, ut scis, non leue ducis
peccatum, pugnam conse-
rens victuses. Quod si Pom-
peius dementiâ suâ, aut im-
prudentiâ, seu quod suos si-
bi dicto audientes præstare
non potuit, siue quando o-
porrebat prælium inire, dis-
tulit, siue vincere non per-
stitit, suâ quidem ille culpâ,
non tuâ prudenti belli admi-
nistratone, & imperatoriis
consiliis

consiliis concidit. Persæ ve-
rò ab omni re parati, & pru-
denter instructi, sub potesta-
tem nostram venerunt. Quo-
niam verò non solum res ge-
nere, sed etiam in rebus a-
gendis virum probum & re-
gem, æqui iustique rationem
ducere oportet, ego Græco-
rum nomine pœnas à Persis
repetij, & omnia bella ciui-
lia è Græcia profligavi. Ne-
que verò Græciam unquam
damno afficere in animo ha-
bui, sed eos qui me ulterius
progredi, & pœnas à Persis
reposcere prohibebant, fre-
gi, & comminui. Tu verò
Germanos & Gallos bello
domuisti, inde te aduersus
patriam accingens, quo quid
detestabilius & magis im-
pium est? Quando verò, tan-
quam per risum, in mentio-
nem decem millium Græco-
rum incurrens meministi,
vos inde originem ducere,
& quamplurimas Italiæ re-
giones Græcos habitasse,
quamuis sciens non moror.
Horum verò paruum gen-
tem, Ætolos dico, qui ve-
stram Italiam contingunt,
magni duxistis amicos habe-
re, & socios adiungere. Post-
quam verò vobis in bello
strenuam nauauerunt ope-

ἐσφαλὴν στρατηγήμασι. Πέρσαι
ἢ καλῶς, ἢ φρονίμως πολε-
μοῦν περὶ ἐσκαδασμένοι, ἁπὸς τιῶν
ἢ μετέραν ἀγκυλῶν ἐπέδωσαν. ἐπεὶ
δὲ, ἢ τῶν περὶ τὴν ἀπλῶς, ἀπὸ
καὶ τῶν τὰ δίκαια περὶ τὴν ἀνδρα-
δείων, καὶ βασιλέα περὶ σῆκε
μεταπολεῖσθαι. ἐγὼ μὲν ὑπὸ
τῶν Ἑλλήνων τοῖς Πέρσαις ἀπή-
τησα δίκαια, καὶ τοῖς Ἑλλήνοισι
πολέμοις ἐπέδωκα δόμῳ. οὐχὲ
τῶν Ἑλλάδα λυπεῖν βουλόμην.
ἀλλὰ τοῖς καλοῦντάς με δια-
βαίνην, καὶ δίκαια ἀπαμεινῶν
Πέρσαις, ὀπιπέσων. σὺ δὲ ποῖς
Γερμανοῖς, καὶ Γαλάταις κατε-
πολέμησας, ὅτι τιῶν πατερίδα
τιῶν σεαυτῶν περὶ ἀσκαδασμένοι.
ἢ ἢ γῆμοιτ' αὐτῶν χεῖρον, ἢ μαρῶ-
τερον; ἐπεὶ δὲ ὡς περὶ διασύρων
τῶν μυρίων ἐμνημόνευσας Γραι-
κῶν. ὅτι μὲν ἔσπερ ὑμεῖς ἐντεδῶν
γεννησάτε, καὶ τὰ πλεῖστα τῆς Ιτα-
λίας ὤκησαν οἱ Γραικοί, καὶ περὶ
εἰδῶς ὁμοῦ οὐ περὶ ἀδέχομαι.
τούτων δὲ αὐτῶν ὀλίγον ἔθνος,
Αἰτωλοῖς λέγω, τοῖς περὶ
κεῖντάς ὑμῖν, οἷς φίλοις ἔχον,
καὶ συμμάχοις ἐποίησατε περὶ
πολλοῦ. πολεμωθέντας δὲ ὑμῖν

σφραγίσαν, ἔθεν ἄμωλον ἀδικῶν ποιῶν
κολλῶν.

Ἐπεὶ ἡ εἴρησος καὶ τούτων τρα-
γωδικώτερος ὁ λόγος, ὅτι τὸν
Οκταβιανὸν πλὴν ὑδρίαν ἔφερον
τῆς Ποσειδῶνος θεοῦ, ὅτι
μετρώσαντες τὴν ὕδατος ἔλασαν,
ἀφ' ἧς καὶ ἀπὸ τῆς ἀλλοτρίως καὶ μνη-
σικακῶν αὐτῶν τῆς εἰς τὸ θεὸν
ὑπερφανείας καὶ ὅς, ὅτι σιω-
πῶν, ὑποὶ ἀλχηνοῖς ἀφείδον λέ-
γαν ἡ ἀπὸ τῆς ἀνομιᾶς.

Ἐγὼ, εἶπεν, ὦ Ζεῦ ὁ θεοῖ,
τῆς ἀφισύρειν μὲν τὰ τῆς ἀλλοτρίως
ἔργα καὶ μικρὰ ποιῶν ἀφ᾽ ἑξομα-
πῶν δὲ τῆς ἐμῆς τῆς πάντα
ποιήσομαι λόγον. Νέος παρ᾽ ἐ-
μῶν τῆς ἐμῆς πόλεως, ὡς παρ᾽
ὁ Ἰνναῖος ὅστις Ἀλέξανδρος κα-
τέρρωσα δὲ Γερμανικοῖς πο-
λέμοις, ὡς παρ᾽ ὁ ἐμὸς πατὴρ οὐ-
ποσὶ Κῆρ, συμπλαχεῖς ἡ τοῖς
ἐμφυλίοις ἀγῶνι, Αἴγυπτον μὲν
πῶν ὁ Ἀκλικῶν κατεναμά-
χισα. Βροῦτον δὲ καὶ Κάσιον
πῶν τοῖς Φιλίπποις κατεπο-
λέμισα, καὶ τῆς Πομπηίου παῖ-
δα Σέξτον, πῶν Ἰερρον ἐθέμιον
τῆς ἐμῆς φρατηρίας. οὕτως
δὲ πῶν ἐμῶν τῆς Φιλο-

me appetierant, cum vicif-
cebar, nihil me iniquum fa-
cere existimabam.

Hæc oratione planè mili-
tari habitâ, ad Octavianum
Neptuni minister clepsy-
dram detulit, eique quàm
minimum potuit aquæ di-
stribuit, oblatâ occasione
alioquin ad memoriam re-
uocans eius in Deum super-
biam. Quæ cum ille pro a-
nimi solertia & sagacitate
animaduerneret, de aliis ver-
ba facere prætermittens:

Ego quidem, Iupiter (in-
quit) & Dij, de aliorum re-
bus gestis detrahere, aut ea
dicendo verbis extenuare
abstinebo, & in rerum à me
gestarum commemoratione
tota mea versabitur oratio.
Adolescens ciuitati meæ præ-
fui, sicut hic generosus Ale-
xander. Bella verò Germa-
nica & Gallica, ad Cæsaris
huiuscemodi patris mei exē-
plum, feliciter confeci. Im-
plicatus autem bellis ciuili-
bus, Ægyptum apud Aetium
pugnâ nauali superauit. Bru-
tum & Cassium prælio apud
Philippos deuici: atque hu-
iusce meæ expeditionis Sex-
tum Pompeij filium acces-
sionem quandam operis mi-
hi constitui. Ita verò me Phi-

losophiæ obsequentem præ-
bui, vt Athenodori loquen-
di libertatem, tantum abest
vt grauius molestéque tulerim,
vt ex ea modestior eua-
ferim, & hominem haud fe-
cūs quàm prædagogum, imò
quàm patrem sim reueritus.
Quin Arium in amicorum
& familiarium meorum nu-
merum ascribo. Et in sum-
ma nihil à me in Philoso-
phiam est peccatum. Bellis
verò ciuilibus sæpenuerò
in extremum discrimen ad-
ductam rem Romanam sic
composui firmauique, vt in
posterum, ὁ Dij, nostra ope-
ra adamantina fuerit. Nec
enim immoderatis cupidita-
tibus morem gerens, omnia
vndique parare, & dominio
eius adiungere suscepi: sed
duos imperio nostro limites,
tanquam à Natura fixos &
datos, Istrum & Euphratem
statui. Deinde repressis &
domitis Thracum & Scy-
tharum gentibus, vobis mihi
largientibus imperij tempus
satis diuturnum, non bel-
lum aliud ex alio sum com-
mentatus: sed in iuris de-
scriptione, & eorum quæ
bellis ciuilibus deprauata e-
rant, correctione, otium tra-
duxi. Qua in re ita me gessi,

σοφία χροήθη, ὡς τε καὶ τῆς
Αθηνόδωρου πῶν ῥητορίας ἰσοχό-
μιον ἐκ ἀγνακῆν, ἀλλ' ὅτι
φρασιολόγος ἐπ' αὐτῆς, καὶ τῆς ἀ-
δρα κατὰ τὸν παιδαγωγόν, ἢ
πατέρα μάλλον ἀδούμιος.
Ἀριον ἡ καὶ Φίλον, καὶ συμβιωτῶν
ἂν ἰσοχόμιον. καὶ ὅπως ὅστις ἐν
ἔστιν ὑφ' ἡμῶν, εἰς πλὴν φιλοσο-
φίαν ἀμύθηται. ὑποὶ δὲ τῆς ἐμ-
φυλίων ἐσσεων τῆς Ρώμιον ὁρῶν
εἰς ἔχατον ἐλαμύσσαν πολλὰ
καὶ κίνδυνον, ἔτω διεθέμιον τὰ
πῶν αὐτῶν, ὡς τε ἔτι δι' ὑμᾶς,
ὦ θεοῖ, ὁ λοιπὸν ἀδαμάντινον.
Οὐ γὰρ ταῖς ἀμύθηται ὅτι θυ-
μῶν εἶκων, ὅτι κατὰ τὸν παῖ-
τος αὐτῆς διανοήθην. ὅσα δὲ
διτὰ, ὡς παρ᾽ ὑποὶ τῆς φύσεως
ἀποδεδομένα, Ἰστρον, καὶ Εὐ-
φράτην ποταμοῖς ἐθέμιον.
εἶτα ὑποὶ τῆς Σκυθῶν,
καὶ Θρακῶν ἔθνος, ὅτι με-
τῶν ὑμῶν τῆς βασιλείας
μοι τῆς χρόνον, οὐ πόλεμον ἄλ-
λον ἐξ ἄλλου ἀπεισοχόμιον.
ἀλλὰ εἰς νομοθεσίαν, καὶ τῆς
ἐκ τῆς πολέμου συμφορῶν ἐ-
πιδόρωσιν, πλὴν ἰσοχόμιον
διθέμιον. ὅστις νομίζων τῆς

πρὸ ἐμῶν χεῖρον βεβου-
 λῦται· μάλλον δ', εἰ χεῖ-
 ρα ῥήσασθε φάσαι, κρῖσσον,
 ἢ πῶποτε τηλικαύτως ἡγε-
 μονίας ἔπιθευσαμένων. οἱ
 μὲν γὰρ πάντες στρατηγίας ἐνα-
 πέτανον, ἔξόν λοιπὸν καὶ μὴ
 στρατεύεσθαι, πολέμοις ἐκ πο-
 λέμων ἑαυτοῖς, ὡς ἄν οἱ φι-
 λοπαράμονες δικὰς μελετῶ-
 σι, κεραισθιζόντες. οἱ δὲ, καὶ
 πολέμου μὲν τῆς τρυφῆς πρὸς
 εἶχον, οὐ μόνον τῆς μὲν ταύ-
 ρα βικλείας πῶ ἀγροῦ τρυ-
 φίω παρῆμῶντες, ἀλλὰ καὶ
 τῆς σωτηρίας αὐτῆς. Εἰ μὲν
 οὖν ταῦτα ἀφροσύνητος, ὅτι
 ἀξίω τῆς χεῖρονος ἐμῶν με-
 είδος. ὅτι δὲ αὐτῶν, ὡς θεοί,
 φαίνονται, τῶν εἰκός ἔστιν ἐμὲ
 δῆπουθεν τέρχειν.

Δίδεται οὖν μὲν τῶν
 τῶν Τραϊανῶν τῶν λέγων ἔξου-
 σία. ὁ δὲ, καὶ ἄν δυνάμηνος
 λέγων (ἔπειθ' ἰσχυρίας ἔπι-
 πέπειν γὰρ εἰώθη, τὰ πολλὰ τῶν
 Σούρα γραφῶν ἔπειθ' αὐτῶν)
 φησὶ μὲν μάλλον, ἢ λέγων,
 nomine oratione ornaret :) tamen resonans potius quam

vt non deterius me publicæ
 vtilitati consuluisse existi-
 mem, quàm quisquam a-
 lius eorum qui ante me fue-
 runt: imò meliùs, si verum
 audacter dicere oportet,
 quàm omnes, qui vniquam
 huiusmodi imperia gesse-
 runt & gubernarunt. Alij
 enim in exercituum admini-
 strationibus obierunt, &
 cum liceret in posterum à
 militia quietem agere, bella
 tamen ex bellis, non secus
 quàm litigiosi homines lites
 meditantur & excogitant,
 sibi præpararunt. Alij verò
 ad bellum incitati, se totos
 ad voluptatem & vitæ lu-
 xum contulerunt, turpèsque
 illecebras & mollitiem, non
 solùm gloriâ, quæ ex bello
 quæritur, sed etiam propriâ
 salute potiozem duxerunt.
 Quæ cum ego animo perlus-
 tro & confidero, non infimo
 me loco dignum reputo.
 Quicquid tamen, ὁ Dij, vo-
 bis æquum visum fuerit, il-
 lud me amplecti par est.

Post hunc data est Traia-
 no dicendi potestas. Hic
 quamuis dicendo valeret (so-
 lebat enim propter igna-
 uiam, in mandatis dare Su-
 ræ, vt quamplurima suo

loquens, Diis sua de Parthis
 & Getis parta trophæa de-
 monstrabat. Tùm etiam se-
 necturem suam incufabat,
 tanquam se bellum Parthi-
 cum ad extremum vsque
 exequi non concessisset. Cui
 Silenus: Stulte, tu quidem
 viginti annis imperio præ-
 fuisti, & hic Alexander so-
 lùm duodecim. Cur igitur
 omittens tuam ignauiam in-
 crepare, in temporis angus-
 tias culpam reiicis? Quo
 scommate irâ accensus, nec
 enim omninò dicendi facul-
 tate carebat, sed propter vi-
 nolentiam sæpenumero he-
 betior erat. Ego sanè, ὁ Iu-
 piter, inquit, & Dij, quasi
 torpentem rempublicam, &
 dissipatam, tùm domesticâ
 tyrannide quâ multo tem-
 pore oppressâ fuerat, tùm
 Getarum contumeliâ susci-
 piens, solus Istri accolæ ag-
 gredi sum ausus. Et Getarum
 quidem gentem penitùs
 everti & deleui. Sunt autem
 illi omnium, qui vsquam
 sunt, bellicosissimi, cum
 quòd corporis robore pluri-
 mùm valent, tùm etiam ma-
 ximè propter eam, quam eo-
 rum animis defixit, opinio-
 nem, qui apud ipsos colitur
 Zamolxis. Etenim cum pla-

ἐπεδείκνυεν ἀλλοῖς, τὸ τε Γε-
 τικόν, καὶ τὸ Παρθικόν ἔ-
 παγον. ἡγάρ ὁ γῆρας, ὡς
 ἐκ ὀπιπέτου αὐτῶν τοῖς Παρ-
 θικῶν παρῆμασιν ἐπέει-
 λεν. καὶ ὁ Σειλιῶς, ἀλλ', ὡ
 μάταιε, ἔφη, εἴησι βεβασι-
 λείας ἔτη, Ἀλέξανδρος δὲ
 οὐποσὶ δώδεκα. ἡ οὖν ἀφείδαι
 πᾶσαι πῶ σαυτῶ τρυφῶ,
 πῶ τῶ χρόνου μέμνη γενό-
 τητα; πρόξωχῆς οὖν ἔπειθ'
 τῶ σώματος. (ὅθεν γὰρ ἡ
 ἔξω τῶ δυνάσασθαι ῥητορθεῖν,
 ἔπειθ' ὁ τῆς φιλοποσίας, ἀμ-
 βλυτέρως ἐαυτῶ πολλὰς ἡ)
 ἐγὼ δὲ, εἶπεν, ὡ Ζεὺς καὶ θεοί,
 πῶ ἄρξω τῶν βαρβάρων ναρ-
 κῶσθαι ὡς ἄν, ἔπειθ' ἀφελυμέ-
 νω, ἔπειθ' ὁ τῆς οἴκοι πολὺ
 χρόνον ὀπιπέτουσας τυραν-
 νίδος, καὶ τῆς τῶν Γετῶν ἔβρεως.
 μόνος ἔπειθ' ἡ Ἰστρον ἐτόλμησα
 ἔπειθ' ἀλλοῖς ἔθνη. καὶ τὸ γε. παρῆμα-
 Γετῶν ἔθνος ἔξελον, οἱ τῶν πῶ-
 ποτε μαχίμῶτατοι γέγονασιν,
 οὐχ ἔπειθ' ἀνδρείας μόνον τῶ
 σώματος, ἀλλὰ καὶ ὡν ἔπει-
 σεν ἀλλοῖς ὁ ἡμῶντος πῶ
 ἀλλοῖς Ζάμολξίς. οὐ γὰρ ἀπο-

χ.είσω που

θυήσασιν, ἀλλὰ μελιχίλευσαι νομίζοντες, ἐπιμώτερον αὐτοῖς ποιοῦσιν, ἢ τὰς ἀποδημίας ὑποκρίνοισιν. ἐπεφάνθη δέ μοι ὅτι ἔργον τῆς ἐν ἐνιαυτοῖς ἴσως που πέντε. πρῶτων ὅτι τῆς παρ' ἐμοῦ γερονότων αὐτοκρατορῶν ὠφελῶ τοῖς ὑποκρίνοισι παρὰ τῆς ἀφ' ἑσέως Κασσίου οὐποσὶ παρ' ἐμοῦ ἀμφισβητήσασιν αὐτοῖς, οὐτε ἄλλος ἑστὶν εἰς ἑσέως ὄψιν. παρὰ τῆς Παρθυαίου δὲ, παρὶν μὲν ἀδικεῖσθαι παρ' αὐτῆς, ὅτι ἐξ ὀμύου δεινὸν χεῖρασιν τοῖς ὀπλοῖς ἀδικούσιν δὲ ἐπέξῃλθον, ὅθεν ὑπο τῆς ἡλικίας κωλυθεῖς. καὶ τοῖς διδόντων μοι τῆς νόμου ὅτι μὴ στρατεύεσθαι. τούτων δὲ τοιούτων ὄντων, ἀρ' ἔστιν ἡμῶν καὶ παρ' ἄλλων εἰμὶ δίκαιος. παρὰ τῆς μὲν παρὰ τοῖς ὑποκρίνοισι, παρὰ τῆς παρὰ τοῖς πολεμίοις ἀφαιρούμενος ἡρόμνος, ἀδεδείκται ὅτι καὶ τῶν ὑμετέρων ἔχονον φιλοσοφίαν;

Τοιαῦτα ὁ Τραϊανὸς εἶπων, ἐδόκει τῆ παρὰ τῆς πρῶτων κερταῖν, καὶ δὴλοῖ πως

nè confirmatum habeant, se non omninò interire, sed aliò ad habitandum traduci, multò sunt paratiores ad subeunda pericula, quippè qui migrationem præstolentur, & expectent. Et hoc quidem tantum opus annis ferè quinque confeci. Me verò omnium ante me Imperatorum mansuetissimum & lenissimum populis mihi parentibus visum fuisse, manifestum est: neque huiusce laudis mihi, Cæsar hic, qui in eo genere reliquis omnibus excellit, nec quisquam alius controuersiam mouerit. Parthos autem, priusquam ab his iniuriâ affectus essem, armis violandos non existimaui: vt verò iniuriam intulerunt, non me ætasingrauescens, etiam tùm legibus mihi militiæ vacationem concedentibus, ab iis inuadendis reuocauit. Quæ cum ita sint, nunquid ante alios honore affici dignus sum, qui subiectis mansuetus, & hostibus formidolosus præ cæteris extiti, & philosophiam vestram progeniem colui & obseruaui?

Hæc vbi Traianus dixit, reliquos omnes clementiâ superare existimatus est, quâ

re

re præcipuè Dij delectari videbantur. Marco verò incipiente dicere, Silenus submissâ voce ad Dionysium: Audiamus, inquit, hunc Stolicum, quid tandem ex illis paradoxis & mirabilibus opinionibus proferet. At ille in Iouem Deosque intuitus:

Nihil mihi, ô Iupiter & Dij, opus est sermone, aut contentione. Etenim si mea facta ignoraretis, ea me vos docere decorum esset: sed quoniam vobis nota sunt, neque quicquam omnium vos latet, ipsi mihi honorem tribuite quem mereor. Tùm Marcus visus est cætera planè admirandus vir, sed præcipuè prudentiâ excellere, tanquam, credo, qui probè nosset, Vbi tacere, velloqui deceret. Post hunc, Constantinum, vt diceret, admonuerunt. Atque ille primum quidem fidenti animo in certamen prodibat. Veruntamen in aliorum opera intuenti, sua sibi parua profusus, & nullius pretij visa sunt. Duos enim tyrannos, si verum dicere oportet, de medio sustulerat; vnum quidem imbellem & ignauum, alterum, præterquam quòd afflictâ fortunâ, etiam sene-

ἡσυχίᾳ οἱ θεοὶ μελίχια ἠσθέντες ὅτι τούτων. τῆς Μάρκου ὅτι ἐρχομένου λέγειν, ὁ Σειλιώδης ἡρέμα παρὰ τὸ Διόνυσον. ἀκούσασθαι, ἔφη, τῆς Στωϊκοῦ τούτου, ἢ ποτε ἀρετῆς παρὰ τῶν ἐκείνων ἐρεῖ, καὶ τεραστῶν δογμάτων. ὅτι ἀποβλέψας παρὰ τὴν Δία, ἔτι τοῖς θεοῖς,

Ἀλλ' ἐμοίγε, εἶπεν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, λόγων ὁσίων δεῖ καὶ ἀγάνος. εἰ μὲν γὰρ ἠγνοῦτε πάντα, παρὰ τῆς ἐμῆς διδασκῆς ὑμᾶς. ἐπεὶ ὅτι ἴτε, καὶ λέλυθεν ὑμᾶς τῆς ἀπῆρτων οὐδέν. αὐτοῖς μοι ἡμῶν τῆς ἀξίας. ἐδόξε δὲ οὖν ὁ Μάρκος, τὰ τε ἄλλα θαυμαστός τις εἶ, καὶ σοφὸς ἀφαιρούμενος, ἀτε, οἱ μὲν ἀφαιρούμενος, λέγειν ὅτι οὐκ ἔστιν ὅτι καὶ μὲν. Τῶν Κωνσταντίνου μὲν τῶν λέγειν ἐπέτερον. ὅτι παρὰ τῶν μὲν ἐπὶ τῆς ἀγανίας ὡς ὅτι ἀποβλέπων εἰς τὰ τῆς ἄλλων ἔργα, μικρὰ πρὸς τὰ παρὰ τῶν αὐτῶν. δύο γὰρ τυραννοὶ, (εἴγε καὶ τῆς παρὰ τῆς φάσης) καὶ τῆς μετὰ τὸν ἀποβλέποντα τε, καὶ μαλακόν. τὸν δε, ἀθλιόν τε, καὶ ἀφαιρούμενος

f

ἀμφοτέρω δὲ θεοῖς τε καὶ ἀν-
 θεοῖς ἐξίτω. τὰ γὰρ μὲν
 εἰς τοὺς βαρβάρους ἢ αὐτῶν
 ἡγεῖται. φόροις γὰρ ὡς ἄρ' ἐτε-
 τελέκει, ἔτι πρὸς τὴν περὶ
 ἀφώρεα. πόρρω δὲ εἰσῆκει τῶν
 θεῶν αὐτῶν πρὸς τὰ κρόθυρα τῆς
 σελήνης ἐρωτικῶς τε οὖν εἰ-
 χεν αὐτῆς, ἔτι ὅπως πρὸς οὐκεί-
 νων βλέπων, ὁδὸν ἐμύθε αὐτῶν
 πρὸς τὴν νίκης.

Ἐπεὶ δὲ ἐρχοῦ καὶ αὐτὸν εἰ-
 πεῖν ἢ τῶν τούτων κρείττων,
 εἶπεν, εἰ μὲν, τὸ Μακεδόνος μὲν,
 ὅτι πρὸς Ρωμαίους, ἔτι τὰ Γερ-
 μανικὰ, καὶ Σκυθικὰ γῆν, καὶ
 ἔτι πρὸς τοὺς Ἀσιανούς βαρ-
 βάρους ἠγωνισάμην. Καίσα-
 ρος δὲ, ἔτι Ὀκταβιδίου, τὰ μὲν
 κατὰ ἄρ' ἔπει, πρὸς καλοὺς καὶ
 ἀγαθοὺς πολίτας σαπιάσαι. τοῖς
 μιαιφόντοις δὲ, καὶ πονηροτάτοις
 τυράννων ἐπέξελεῖν. Τραϊανὸς
 δὲ, τοῖς μὲν καὶ τῶν τυράννων
 ἀνδραγαθίαις εἰκότως ἀν-
 παρὲς ἐμνηστεῖται. τὰ δὲ ἢ ἔτι
 παρὲς ἐκλήσαντο χώρα ἀναλαβῆν,
 ἴσως ἔτι ἀπεικότως νομιζοί-
 μην. εἰ μὴ καὶ μείζον ἔστι τὸ ἀνα-
 κλήσαντο τὸ κλήσαντο. Μάρκος

ctute confectum : vtrumque
 verò Diis hominibúsq; ma-
 ximè inuisum. Prætereà eius
 in Barbaros gesta, erant ipfi
 parum decora, & ridicula.
 Tributa enim quodammo-
 do pependerit, & delicias,
 vitæque luxum spectarat.
 Itaque longo à Diis diffitus
 interuallo, hærebat in limi-
 ne Lunæ, cuius amore tene-
 batur, totúsq; in eam in-
 tuens, de victoria nihil labo-
 rabat.

Vbi verò ipsum dicere o-
 portuit; His ego rebus, in-
 quit, sum istis longè supe-
 rior: Macedonè, quòd ad-
 uersus Romanos, Germani-
 cas & Scythicas gentes, non
 cum Asianis barbaris bello
 confixi: Cæsare, & Osta-
 uiano, quòd mihi res non
 fuit, sicut illis, contra pro-
 bos & virtute præstantes vi-
 ros: sed in crudelissimos, &
 sceleratissimos tyrannos im-
 perum feci. Et Traiano qui-
 dem rebus à me in debellan-
 dis tyrannis fortiter & pro-
 sperè gestis meritò præponi
 debeo: in quo verò eam
 quam acquisierat regionem
 recuperavi, haud abs re par
 iudicarer, nisi quoque per-
 dita recipere, quàm parare,
 excellentius est. Marcus ve-

rò de seipso tacens, nobis
 omnibus primum honoris
 gradum cedit.

Sed nunquid nobis Ado-
 nidis hortos, inquit Silenus,
 tanquam egregia facinora, ὁ
 Constantine, iactas & pro-
 fers? Quinam sunt, quæso,
 inquit, isti, quos vocas Ado-
 nidis hortos? In quibus, ait
 ille, mulieres Veneris viro,
 fistilibus iniectâ terrâ ole-
 rum feraci, serunt ea qui-
 dem, quæ vbi breui tempo-
 ris spatio effluerunt, sta-
 tim viriditatem amittunt.
 Hæc audiens Constantinus,
 erubuit: quippè qui hæc ad-
 uersus sua facta, tanquam
 huiusmodi essent, dici satis
 intelligeret. Facto demùm
 silentio, illi quidem expecta-
 re visi sunt, cui Dij suo suf-
 fragio primas partes adiudi-
 carent. Hi verò censebant
 virorum consilia & animo-
 rum motus in apertum pro-
 ferri oportere: neque ex eo-
 rum rebus gestis de his iudi-
 cium faciendum, quorum
 fortuna maximam partem si-
 bi vendicabat, quæ quidem
 adfuerat, illos omnes cla-
 more infectans & explo-
 dens, præterquam Ostaui-
 anum, quem solum beneuolo
 in ipsam animo esse dicebat.

δὲ ἔτι σιωπῶν ἄρ' αὐτῶν,
 πᾶσιν ἡμῖν τῶν παροφειῶν ἐξί-
 σαται.

Καὶ ὁ Σειλιεύς, ἀλλ' ἢ τοὺς
 Ἀδωνίδος κήπους ὡς ἔργα ἡμῶν,
 ὃ Κωνσταντῖνος, εἰ αὐτῶν παροφέ-
 ρεις; ἢ ὃ, εἶπεν, εἰσὶν οὐδὲ λέ-
 γης Ἀδωνίδος κήπους; αἱ γυναι-
 κες, ἔφη, τὰ τῆς Ἀφροδίτης
 ἀνδρὶ φυτεῦοισι ὄσπρακτοῖς ἐ-
 παμισσάμεθα γὰρ λαχονίαν.
 χλωρήσασθε δὲ ταῦτα πρὸς
 ὀλίγον, αὐτῆκα ἀπομαραίνε-
 ται. καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ἠρυ-
 θρίασεν, ἀπήκεις ὀπιτηνοὺς τοῖς
 τὸ εἰ αὐτῶν ἔργον. Ησυχίας δὲ
 ἡσυχίας, οἱ μὲν ἐώκεσαν πε-
 ριμῶν ὅτι θύσσονται τῶν ἄρ'
 τῶν παροφειῶν οἱ θεοὶ ψῆφον.
 οἱ δὲ ἄοντο δεῖν τὰς παροφει-
 σὶς εἰς τὸν μὲν τῶν ἀνδρῶν
 παροφειῶν, καὶ ἔτι ἐκ τῶν
 πεποφειμένων αὐτοῖς. ὡν ἢ
 τύχη μετεποιεῖτο τὸ πλεῖστον.
 καὶ πρῶτων αὐτῶν καταβοῶ-
 σα παρρησῆκει, πλὴν Ὀκτα-
 βιανου μόνου. τῶν δὲ ὀλιγώ-
 μονα πρὸς αὐτῶν εἶ) ἔλεγον.
 ἔδοξεν οὖν τοῖς θεοῖς ὀπιτησῆσαι
 Itaque Diis visum est de hac
 f ij

καὶ τῆσδε παρ' Ἐρμῆ· ἔδδοσθαι
 αὐτὰς παρ' ἄλλοις Αλεξάνδρου πυ-
 λῶσθαι ἢ νομίσειε κάλλιστον, καὶ
 παρὸς ἢ βλέπων ἐργάσασθαι, ἔ-
 πάθοι παρὸν ὅσα ἐδεδράκει τε
 καὶ ἐπεπόνθη· ὁ δὲ, ἔφη, ὅ παρὸν
 ἔλα νικᾶν. εἶτα, εἶπεν ὁ Ἐρμῆς,
 οἷεσι τοῖσδε πεποιθῶσθαι; καὶ μά-
 λα, ἔφη ὁ Αλέξανδρος· ὁ δὲ
 Σφίλιος κατασκευῶσθε μάλα γε-
 λῶσθαι, ἀλλὰ ἐκείτω γέ σε
 πολλάκις αἱ ἡμέτεραι θυγατέ-
 ρες· ἀνιτήτορος τῆσδε ἀμπελοῦ,
 τῆσδε Αλεξάνδρου οἷα δὴ ἵνα μέ-
 θυσον, καὶ φίλοιον σκώπτων. καὶ ὁ
 Αλέξανδρος ἀτε δὴ γέμων Περ-
 ριπατηλικῶν παρὰ κρουσμάτων·
 οὐ τὰ ἀψυχα, ἔφη, νικᾶν· σὸ δὲ
 γὰρ ἀγῶν ἡμῖν παρὸς τούτων· ἀλλὰ
 πᾶν μὲν δὴ δεσπότων, πᾶν δὲ θη-
 είων ἄνθρωπος. καὶ ὁ Σφίλιος, ὡς
 παρ' οἱ θαυμάζοντες εἰρωνικῶσθε
 μάλα· ἰού, ἰού, ἔφη, τῆσδε Δι-
 αλεκλικῶν κινκλίδων· αὐτὸς δὲ
 ἡμῖν ἐν ποτέρῳ σαυτὸν θήσθαι
 ἄνθρωπος ἢ ἀψυχῶν, ἢ τῆσδε ἐμψυ-
 χῶν τε καὶ ζώντων, καὶ ὅσθε, ὡσπερ
 ἀγρομακθῆσθαι· οὐ φήμει, ἔφη,
 ἔπειτα γὰρ μεγαλοφυχίας ὅτι δὴ
 καὶ θεὸς ἡνομήσω, μάλλον δὲ

re Mercurium admonere,
 eique datum negotium, vt
 Alexandrum primum scisci-
 taretur quid existimaret pul-
 cherrimum, & quod præci-
 puè spectans, eas res quas
 gesserat, gessisset, tantisque
 labores suscepisset, quantos
 susceperat. Ille verò respon-
 dit; Vt omnia vincerem.
 Deinde Mercurius: Tene
 verò putas hoc assecutum?
 Maximè, inquit Alexander.
 Hic verò Silenus cum mor-
 daci irrisione: Imò verò sæ-
 pius, inquit, nostræ filix te
 potentiores extiterunt (vi-
 neas obscure significans) si-
 mul & Alexandrum, tan-
 quam ebrietati deditum, &
 vini amatorem carpens. Cui
 Alexander, quippè qui præ-
 ceptis Peripateticorū abun-
 daret, inanimata non vince-
 re, respondit. Nullum eni-
 nobis certamè cum illis esse,
 sed cum hominum, aut bru-
 torum genere. Huic Sile-
 nus, vehementer admiran-
 tium more valdè simulanter
 oh, oh, ὁ dialecticorum ef-
 fugia. Te verò an inter ina-
 nimata, aut animata, & vitâ
 fruëntia repones? Et ille tan-
 quam indignatus: Benè o-
 minare, inquit; Etenim pro-
 pter animi magnitudinem

me Deum fore, imò esse,
 persuasum habui. Tu igitur,
 inquit, à te ipso sapenu-
 mero victus es; cum irâ; aut
 ægritudine, aut aliâ huius-
 modi perturbatione men-
 tem animumque tuum infir-
 miorem, aut imbecillio-
 rem præstitisti. Sed aliquem,
 inquit Alexander, seipsum
 vincere, aut à seipso vinci,
 æquiuocè de vno eodémque
 dicitur. Mihi verò de victo-
 ria, quæ aduersus alios obri-
 netur, sermo est. Παρὰ! in-
 quit Silenus, vt nostras argu-
 tias & cauillationes refellis!
 sed apud Indos vulneratus,
 cum te Peucestes circumsta-
 bat, túque animam exha-
 lans, vrbe eductus es; vtrum,
 inquam, inferior eo qui tibi
 vulnus intulit, extitisti; an
 eum etiam vicisti? Neque
 solum ipsum, respondit Ale-
 xander, sed & ipsam ciuita-
 tem quoque dirui. Minimè
 verò tu beate, inquit, Sile-
 nus, quippè iacebas quem-
 admodum Hector ille Ho-
 mericus, sensim deficiens, &
 animam agens; alij verò pu-
 gnabant, & vincebāt. Nem-
 pè nobis ducibus hoc fiebat,
 inquit Alexander. Quî fieri
 poterat, inquit Silenus, vt te
 sequerentur, cum parum abesset
 quin mortuus esses? Deinde
 ex Euripide hæc cecinit:

εἶλω, ἐπεπείσω. αὐτὸς οὖν,
 εἶπεν, ἡγήθησθε σαυτῶν πολλα-
 κίς, ὀργῆς, ἢ λύπης, ἢ ἵνους
 τοῦτου τῆσδε νοῦ καὶ τῆσδε φρένας
 ἡγήσω, ἔχειρω ποιήσας. ἀλλ'
 αὐτὸν εἰσὶν, εἶπεν ὁ Αλέξαν-
 δρος, κρατεῖν ἔησῶσθαι ὁμο-
 νύμως· ἐμοὶ δὲ ἴσθαι τῆσδε
 παρὸς ἄλλοις ὁ λόγος. βαβαί
 τῆσδε Διαλεκτικῆς, εἶπεν, ὁ-
 πως ἡμῶν τὰ θεόσημα διε-
 λέγχεσθε. ἀλλ' ἰώϊκα, εἶπεν,
 ἐν Ἰνδοῖσδε ἐπρώτης, ἔο Πάκ-
 της ἔκειρο παρὰ σε, σὺ δὲ ἐξή-
 γου ψυχρῶσθαι τῆσδε πόλεως,
 ἀρα ἡγήτων ἦσθαι τῆσδε τρώσθαι-
 πος, ἢ καὶ ἐκείνον ἐνίκα; Οὐκ
 ἐκείνον, ἔφη, μόνον· ἀλλὰ ἔ-
 αὐτὸν ἐξεπόρθου πῶν πόλιν.
 οὐ σὺ γὰρ, εἶπεν, ὦ μακάρει-
 σὺ μὲν γὰρ ἐκείσο, καὶ τῆσδε Ομη-
 κὸν Εκτορα, ὀλιγοδραπέων, ἔ-
 ψυχρῶσθαι· οἱ δὲ ἡγωνίζοντο ἔ-
 ἐνίκα· ἡγουμένων ἡμῶν, εἶπεν
 ὁ Αλέξανδρος. ἔο Σφίλιος,
 πῶσθε " οἱ γὰρ ἐφέρεσθαι μικροῦ γὰρ γὰρ ἐφέ-
 νεκροί; εἶτα ἡδε τῆσδε εἰς Εὐρι-
 πίδου, πεδοι μιν
νεκροί

Οἱμοι κατ' Ἑλλάδα ὡς κακῶς νομίζεται,
 Οὐδὲν ἔσπαμον πολεμίων εἴση
 στρατός.

Καὶ ὁ Διόνυσος· παύσαι, εἴ-
 πειν, ὦ παππῶδιον, τοιαῦτα λέ-
 γων· μή σε εἶδ' ὅποια τ' Κλέ-
 τῶν ἔδρασαν, ἐργάσθηται. καὶ ὁ Αλέ-
 ξανδρὸς ἐρυθρίασας ὁ ἄμα, καὶ
 ὡς ἄρ' ἀσπυγχεῖς ἔσπασεν τῶν δα-
 κρύων τὰ ὄμματα, ἐσιώπα. Ἐ-
 δὲ μὲν ὡς ἐλήξεν ὁ λόγος. ὁ
 δὲ Ἑρμῆς ἤρετο πάλιν τ' Καί-
 ἄρα· τί δὲ, εἴπεις, ὦ Καίᾄρα,
 τίς ἐγγύς σου σὺ βίου; ὁ
 παρθεύειν, εἶπεν, τῆς ἐμαυτῆς, καὶ
 μηδένοσ ἐγὼ μή τε νομίζεσθαι
 δαύτερον. τῆς, εἴπεις ὁ Ἑρμῆς,
 αἰσαφές ἐστὶ· πότερον καὶ Ἐ-
 φῖαν, ἢ πῶς ἐν τοῖς λόγοις δει-
 νότητα, ἢ πολεμικῶς ἐμπει-
 εῖαν, ἢ πολιτικῶς δυνάμειν;
 ἡ μὲν, εἶπεν ὁ Καίᾄρα, ἡδὲ μοι
 τῶν πρώτων ἐν πᾶσιν ἐγὼ παρθεύ-
 τω· τούτου δὲ οὐ δυνάμειν
 ἐπιτυχεῖν, ὁ δυνάσθαι μέγα-
 ρον παρὰ τοῖς ἐμαυτῆς πολίταις
 ἐβλήσασα· σὺ δ', εἴπεις, ἡδυνή-
 θης ὁ μέγα παρὰ αὐτοῖς, ὁ Σφ-
 λιώος; καὶ ὡς, πῶς γέ, εἶπεν. κί-

*Malè quàm positum est in mo-
 re apud Græcos,
 Cùm exercitus trophæa de ho-
 stibus ponit.*

Ad hæc Dionysius: Desine, inquit, ô patercule, ista loqui, ne te eodem iste, quo Clitum, malo afficiat. Itaque Alexander erubescens simul & quodammodo oculis lacrymis suffusus, obmutuit: atque is huic sermoni finis est impositus. At Mercurius Cæsarē deinde interrogavit: Tibi verò, inquit, ô Cæsar, quisnam fuit vitæ propositus scopus? Et ille: Primas inter mei tēporis homines ferre, neque cuiquā esse, aut censerī secundum. Hoc est paulò obscurius, inquit Mercurius. Vtrum enim prudentiâ, an dicendi facultate, an reipublicæ gubernandæ peritiâ, an virtute militari præstare voluisti? Cui Cæsar: Ego verò omnes in omni re excellere iucundum ducebam, cuius rei cùm compos esse non possem, quod proximum erat, apud meos ciues plurimum posse contendī. Plurimumne igitur apud eos valuisti? quæsiuit Silenus: Maximè, respondit Cæsar, quippè quæ eis dominatus sim. Atque il-

lud quidem affectus es, inquit Silenus: sed ut ab eis ex animo diligereris, obtinere non potuisti, licet ad multam humanitatem, ut in fabula & in scena, omnibus turpiter adulans, te effinxis & simularis. Num, inquit, à populo dilectus videor, qui Brutum & Cassium sit persecutus? Haud equidem propterea quòd te occiderant, inquit Silenus: ob id enim populus eos suis suffragiis creavit Consules, sed nummorum gratiâ simul atque tuum testamentum audierunt, & ad scriptam non vulgarem mercedem singulis quibusque, qui eos odio haberent, perspexerūt. Postquam & hic sermo quoque finitus est, Octavianum deinceps Mercurius interpelabat. Et tu nobis non dicis quid pulcherrimum esse duxeris. Et ille: pulchrè imperium administrare. Quid verò illud est, pulchrè explicato, ô Auguste? inquit Silenus, quandoquidem & idem profiteri pessimis quibusque licet. Etenim se quoque pulchrè regnare existimabat Dionysius; & illo sceleratior Agathocles. Sed scitis, ait ille, ô Dij, quemadmo-

ειος γού αὐτῶν ἐβρόμειν· ἀλλὰ τῆς μὲν, εἶπεν, ἐδυνά-
 θης· ἀγαπηθῆναι δὲ ἔσπασεν αὐτῶν ὅσκι οἶός τε ἐγγύς· καὶ
 τῶν πολλῶν ἔσπασεν ἀμύμων, ὡς ἄρ' ἐν δρόμοις ἐσπασεν, φιλικῶς, ἀγαθῶς δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν κολακείων. εἶπεν ὅσκι ἀγαπηθῆναι δοκῶ, εἶπεν, ἔσπασεν τῶν δήμου τῶν δεινῶν Βροδῶν καὶ Κασσιῶν; Οὐκ ἐπει-
 δή σε ἀπέκτειναν, εἶπεν· ἀλλὰ τῆς γὰρ αὐτοῖς ὁ δῆμος ἐβρομῆ-
 σεν ἐγὼ ἔσπασεν· ἀλλὰ ἀλλὰ ὁ δὲ γένειον, ἐπὶ τῶν ἀγα-
 θῶν ἀποασάμνοι, μετὸν ἐσπασεν τῆς ἀγαθῆς αὐτοῖς ἐπὶ τῶν παρθεύειν ἀμύμων. λήξαντος δὲ ἐπὶ τῶν λό-
 γων, τ' Οκταβιανὸν αὐτοῖς ὁ Ἑρ-
 μῆς ἐκίνοι· σὺ δὲ, εἶπεν, ὅσκι ἐργῆς ἡμῶν ἢ καλλίστον ἐνόμισες ἐγὼ; ἔσπασεν ὡς βασιλεύσει, εἶπεν, καλῶς. ἢ δὲ ἐστὶν ὁ καλῶς, ὡς Σεβαστῆ, φράσον, ἐπεὶ τῆς γὰρ ἐστὶ ἔσπασεν τοῖς πονηροτάτοις λέγειν. ἔσπασεν γού καὶ ὁ Διονύσιος κα-
 λῶς βασιλεύειν· καὶ ὁ τούτου μαρῶτερος Ἀγαθοκλῆς. Ἀλλ' ἴτε, εἶπεν, ὦ θεοὶ, ὡς παρθεύειν

των τὸν θυγατρειδιῶν νύξαι-
 μιν ὑμῖν πόλμαν μὲν αὐτῶν
 δοῦναι πρὸς Καίσαρος, δεινότητα
 δὲ πρὸς Πομπηίου, τὴν δὲ
 πρὸς ἐμὴν. Πολλὰ, εἶπεν, ὁ
 Σειλιώδης, ἔπειθ' ὄντως σω-
 τήρων ἔργα δεόντα συνεφόρησεν
 ἑστ' ὁ κρηπιδάσης. εἶτα ἔφη,
 Διὸς ἢ τίς τ' ὄνομα μοι γέ-
 λαιον ἔτις ἔσθου; Ἡ γὰρ οὐκ ἐ-
 πλατῆες ἡμῖν, εἶπεν, ὡς ἄρ'
 ἐκείνοι τὰς νύμφας, ὡς Σεβαστὴ,
 θεοὶ; ὧν ἓνα ἔστι ποσειδῶνι
 Καίσαρα. Καὶ ὁ μὲν Οκτα-
 βιανὸς ὡς ἄρ' δυσωπούμενος ἐ-
 σιώπησεν. ὁ δὲ Ἑρμῆς πρὸς τὸν
 Τραιανὸν βλέψας· σὺ δὲ, εἶπε,
 ἢ Διανοοῦμενος ἐπερατῆς ὁ-
 σαῶν ἐπεραξῆς; τῶν αὐτῶν
 Ἀλεξάνδρῳ σωφρονέστερον, εἶ-
 πεν, ὡρὲν ἔτι. καὶ ὁ Σειλιώδης
 ἠπλήθης οἶον, εἶπε, σὺ τῶν ἀγρε-
 στέρων. ὁ μὲν γὰρ θυμὸς τὸν πλε-
 σσον ἠπλώνει· σὺ δὲ ἀγρεῖς ἠδο-
 νῆς, καὶ ἐποινιδίτου. βάλλ' εἰς μα-
 κρῆσαν, εἶπεν ὁ Διόνυσος· ὅτι-
 σκώπῃς σὺ πᾶσι τοῖς, καὶ
 ποιῆς ὅσδ' ἐν ἑαυτῶν λέγῃ.
 ἀλλ' ἀπ' ἐκείνων ἔχει σὺ καὶ ῥω-
 ρεῖν τὰ σώματα· περὶ σε γὰρ

dum nepotem meum à me
 dimittens, precibus à vobis
 contenderim, vt illi tribue-
 retis fortitudinem Cæsaris;
 grauitatem Põpeij, & meam
 fortunam. Multa quidem,
 inquit Silenus, Deorum re-
 uerà salutarium simulachra
 affabrè facta congeffit iste
 pupparum effictor. Cur hoc
 nomen ridiculum, Octauia-
 nus ait, mihi imposuisti? Cui
 ille: Nunquid, ὁ Auguste,
 quemadmodum illi Nym-
 phas, tu quoque nobis Deos
 effinxisti, quorum vnum &
 primū hunc Cæsarem. Tūm
 Octavianus tanquam pudore
 suffusus, conticuit. Et
 Mercurius ad Traianū con-
 uersus: Tu verò fare, quid
 animo tuo reputans ea ges-
 feris quæ gessisti? Eadem,
 inquit ille, quæ hic Alexan-
 der, sed moderatiùs concu-
 piui. Quare igitur, inquit Si-
 lenus, ignobilissimis pertur-
 bationibus succubuitis? ille
 enim ab ira, tu à turpi & fœ-
 diffima voluptate victus es.
 Abi in malam rem, inquit
 Dionysius. Tu enim dum
 eos disteriis laceffis, perficis
 vt nihil quicquam de suis
 rebus differere possint. Sed
 iam tu ab istis irridendis ab-
 stineto, & aduerte quâ ra-
 tione

tione Marcum culpabis &
 reprehendes. Videtur enim
 mihi quodammodo esse vir,
 secundum Simonidem, qua-
 dratus, & sine vituperio
 compositus. Et Mercurius
 in Marcum intuitus: Tibi,
 inquit, ὁ venerande, quis
 pulcherrimus vitæ finis esse
 visus est? Cui ille grauiter
 admodum, & moderatè:
 Deos, inquit, imitari. Vifa
 est statim hæc responsio non
 modò non ignobilis, sed
 etiam omnia complectens.
 Neq; verò Mercurius quic-
 quam ampliùs inquirere vo-
 lebat, quòd facilè in ani-
 mum induceret suum, om-
 nia Marcum consentanea
 responsurum. Idem quoque
 reliquis Diis videbatur. So-
 lus Silenus: Per Dionysium,
 inquit, ab hoc sophista non
 temperabo. Quid enim olim
 comedisti & bibisti, non
 quemadmodum nos ambrosi-
 am & nectar, tu quoque
 panem & vinum? Sed non,
 inquit ille, quòd Deos imitari
 me putarem, idcirco cibum
 & pocula attrigi. Corpus qui-
 dem meum nutriui, falsò
 fortasse, sed tamen persua-
 sus vestra quoque corpora
 alimento ab exhalationibus
 expresso indigere. Non ta-

νοῦ ὅπως ἀπλήρη τῶν Μάρ-
 κου. δοκεῖ γὰρ εἶναι μοι πως
 ἀνὴρ, καὶ τὸν Σιμωνίδην, τετρα-
 γανος ἀνδρὸς ἰσχυροῦ τετυγμένους.
 Καὶ ὁ Ἑρμῆς βλέψας πρὸς τὸν
 Μάρκον· ὅτι δὲ, εἶπεν, ὡς σο-
 βαρὲ, ἢ κάλλιστον ἐδόκει τῆς βίου
 τέλος εἶναι; ἔσθ' ὅς ἡρέμα, καὶ σω-
 φρονος· ὁ μιμεῖσθαι, ἔφη, τοὺς
 θεοὺς· ἐδόξεν μὲν οἶον ὁμοίως ἢ
 ἀποκρίσις εἶναι ἀγνοῦν, ἀλλὰ
 ἔστι τῆς πᾶσι ἀξία. Ἀλλὰ καὶ
 ὁ Ἑρμῆς εἶπε ἐβούλετο πολυ-
 παραχρονίαν, πεπεισμένος ὅτι
 πᾶσι ὁ Μάρκος ἀκελούθως
 ἐρῆ. τοὺς μὲν οἶον ἀλλοῖς θεοῖς ἐ-
 δοκεῖ τῶν ἑαυτῶν. μόνος δὲ ὁ Σει-
 λιώδης· ἀλλ' οὐ μὰ τὸν Διόνυσον,
 ἀνέξομαι τούτου τῶν ἑρῶν· ἢ
 δὴ ποτε γὰρ ἠδεις, εἶπε, καὶ ἐπι-
 νες; ἔχ' ὡς ἄρ' ἡμεῖς ἀμβρο-
 σίας τε, καὶ νέκταρος, ἄρτου δὲ καὶ
 οἴνου; ἀλλ' ἔγωγε, εἶπεν, οὐκ
 ἠδ' οἶον ἄμωμους τοὺς θεοὺς μι-
 μεῖσθαι, τῶν περὶ σε φερόμεν
 σίτην καὶ ποτὰ· τὸ σῶμα δὲ ἐτρέ-
 φον, ἴσως μὲν ψευδῶς, πειθό-
 μενος δὲ ὅτι καὶ τὰ ὑμέτερα σώ-
 ματα δεῖται τῆς οὐκ ἔτι ἀνα-
 θυμιάσεων ἑρῶν· πλὴν οὐ καὶ

ταῦτα γε ὑμᾶς εἶμι μμητέοις, ἀλλὰ καὶ πῶς Διόνοιοιαν, ἡσέλαβον. ὀλίγον ὁ Σφλιώδης, ὡς ἔπει πύκτου δδξιοδ πληγαίς· εἴρηται μὲν Ἰσι τῆσ, εἶπε, τυχόν Ἐκ ἀτόπως· ἐμοὶ δὲ, ἔφη, τῆσ φροσόν· τί ποτε ἐνόμιζες εἶμι πῶς τῆσ θεῶν μίμησιν; καὶ ὅς, δεῖσθαι μὲ ἐλαχίστων, ὅτι ποιήν ὅ ὡς ὅτι μάλισα πλείστοις. Σὺ μὲν οὖν, εἶπεν, Ἐσθενός ἐδέου; καὶ ὁ Μάρκος, ἐγὼ μὲν Ἐσθενός· ἴσως δὲ ὁ σαματίον μὲ μίχραν. δδξαντος οὖν καὶ τῆσ ὀρθῶς εἰρηκέναι τῆ Μάρκου, ὁ τέλος ἄπορῶ μῆνος ὁ Σφλιώδης ἔπιφύεται ποῖς πῶς τῆ παιδα, ἔ πῶς γαμετίω αὐτῆ δδοκῶσαν Ἐκ ὀρθῶς, Ἐσθὲ καὶ λόγον πεποιῶσθαι· πῶς μὲν, ὅτι τῆσ Ηρωίνης ἐνέγραψεν· τῆ δὲ, ὅτι πῶς ἡγεμονίαν ἐπέτερε· φεν. Εμιμησάμεν, εἶπε, καὶ καὶ τῆσ τοῖς θεοῖς. Ομηρῶ μὲν γὰρ ἐπιθόμῳ λέγῃσι πῶς τῆ γαμετῆς, ὅτι ἄρα, ὅστις ἀγαθός ἔ ἐχέφρων, πῶς αὐτῆ φιλεῖ, καὶ κηδεταί. πῶς δὲ τῆ παιδός, αὐτῆ τῆ Διός ἄποφασιν ἔχον. ἀπῶ μῆνος γὰρ τῆ Ἀρεα, παλαί αἰ, εἶ-

men hac in re vos imitandos, sed mente animoque existimavi. Hic parum subsistens Silenus, tanquam à perito pugile ictus: Hoc fortasse, inquit, à te dictum est non omninò absurdè: sed hoc mihi dicito, inquit; Quid quondam existimasti esse Deorum imitationem? At ille: Quam paucissimis indigere, & quam plurimis benefacere. Tu verò, inquit Silenus, nullane re indignuisti? Ego quidem, inquit Marcus, nullà: Hoc verò meum corpus fortasse quam paucissimis. Quæ cum Marcus quoque prudenter dixisse videretur, tandem animi dubius Silenus, accusat & vrget ea quæ sibi videbantur à Marco, quantum ad vxorem & filium, non rectè, neque ex ratione gesta: hanc, quòd Heroïnis adscripsit: huic verò, quòd imperium commisit. Et hac quoque in re, inquit, Deos sum imitatus. Etenim Homero de vxore dicenti obtemperavi: Vnumquemque bonum & prudentem virum suam vxorem diligere, & magni facere. De filio quoque Iouis sententiam habeo, qui Martem obiurgans: Pridem, in-

quit, te fulmine præcipientem dedissem, nisi, quia meus es filius, te amarem. Neque ego alioquin vnquam filium meum tam improbum futurum suspicatus sum. Quòd si adolescentia magnis in vtramque partem inclinationibus agitari solita, ad deteriora flexit, nondum sanè corrupto & depruato imperium demandavi. Contigit autem ipsum post acceptum imperium, peruersum fieri. Quæcunque igitur vxori præstiti, ea ex Achillis diuini sententia & approbatione: & quæ filio, maximi Iouis imitatione, feci: quamuis alioquin nihil quicquam noui moris hac in re introduxi. In more enim positum est, ad filios omnia sua per successionem deferre, & hoc omnes in votis habent. Neque verò ego primus vxorem meam, sed post multos alios honore affeci. Fortasse hoc primum instituisse facere, est à ratione alienum. Verùm his, quæ à multis fieri solent, coniunctissimos priuare proximè ad iniquitatem accessisset. Sed nescio quomodo mei oblitus longiore apud vos, qui ea omnia nostis, defensione vtor, ὦ Iupiter & Dij. Quapro-

πεν, ἐβεβλήμην σε τῆ κεραυνῶ, εἰ μὴ, διὰ τὸ παῖδά σε εἶμι, ἡγάπων· ἄλλως τε Ἐσθὲ εἶμι, ἡγάπων τῆ παιδα πονηρὸν οὕτως ἔσεσθαι. εἰ δὲ ἡ νεότης ἐφ' ἐκάτερα μεγάλας ποιουμένη ῥοπαῖς, ὅτι τὸ χεῖρον ἠθέλη, οὐχὲ πονηρῶ πῶς ἡγεμονίαν ἐπέτερε· φεν. σιωπῶν δὲ τῆ λαβόντα πονηρὸν γενέσθαι. τῆ οὖν πῶς τῆ γυνῆκα, πεποιῶται μοι καὶ τῆσ Ἰουλιον Ἀχλλέως τῆ θεοῦ· καὶ τῆ πῶς τῆ παιδα, καὶ μίμησιν τῆ μεγίστου Διός, ἄλλως τε ἔ Ἐσθὲν κηνοτομήσθαι. παῖσι τε γὰρ νόμιμον ὅτι τῆσ ἔπειν τῆσ δδξῶς, ἔ τῆσ ἀπῶντες βύχονται. πῶς δὲ γαμετίω Ἐκ ἐγὼ πῶς ἔπος, ἀλλὰ μὲν πολλοὺς δδξῶς, ἐπήμισα· ἴσως δὲ τὸ μὲν ἀρξασθῆσ τῆσ τοιούτων, ὅτιν Ἐκ βύχον· τῆ δὲ ὅτι πολλῶν γηομῆνος, τοῖς οἰκειοτάτοις ἄποτερεῖν, ἐπίς ἀδικίας. ἀλλ' ἐλαθον ἐμαυτὸν ἐγὼ μακρότερα ἄπορῶ μῆνος πῶς εἰδῶς ὑμᾶς, ὦ Ζεὺ καὶ θεοῖ· δδξῶ μοι

της παρορτυπείας τωτοι συ-
 γνώμονες γνέσθε. Πασαμέ-
 νου δε και τ' δε τ' λόγου, τον
 Κωνσταντινον ο Ερμης ηρετο,
 ου τ' η καλον ενόμισας; πολ-
 λα, ειπε, κτησαμνον, πολλα
 ρηθισαοσθι, ταις τε επιθυ-
 μιαις ταις εαυτ, και ταις τ' η
 Φιλων επουρηωτα. Ανα-
 κηχασας ουν μεγα ο Σει-
 λωος, αλλ' η τραπεζιτης θε-
 λων ει, ελεληθης σεαυτ, οφο-
 ποιου, και κημνωτειας βιον ε-
 χων. ηνιπτερο δε αυτα, παλαι
 μη, η τε κομη, και τ' ειδος,
 απερ νυν ε η γνωση σου κα-
 τηρηθ. Τουτου μη ουν ο Σει-
 λωος πικροτερον πως κηθη-
 φατο. σιωπης δε ημοδνης, ε-
 φερον οι θεοι λαθρα ταις ψη-
 φοις. ειπα εχμονο πολλα ται
 Μαρκα. κηνολογησαμνος δε
 ο Ζαυ, ιδια παρος τ' πατερα,
 παρορτυπει κηρυξαι ταις Ερ-
 μη. ο δε εκηρυτηεν. Ανδρες, οι
 παρελθοντες οπι τωτονι τ' α-
 γωνα, νομοι παρ ημιν εισι, και
 κρισθς τωαυται γηνονται, ωστε και
 τ' νικωντα χαίρην, και τ' ηττωνων
 μη μεμφραθ. Γορβέσθε ουν,

pter vos huiusce temeritatis
 mihi veniam indulgete. Vbi
 finem hic loquendi fecit,
 Constantinum Mercurius in-
 terrogavit: Tu verò, quid
 pulchrum statuisti? Post-
 quam multa paraueris, in-
 quit, multa suis & amico-
 rum cupiditatibus inferuien-
 tem, largiri. In risum effusif-
 simè solutus Silenus: Tu qui-
 iam nummularius esse vis,
 ait, num tibi venit in men-
 tem te conuiuiorum instru-
 ctoris, & exornandæ comæ
 artificis vitam egisse? Atque
 hæc omnia olim quidem tua
 coma & vultus fatis indica-
 bant, nunc quoque ea quam
 protulisti sententia, arguit.
 Hoc igitur dicto, Silenus
 hunc acerbius quodammo-
 do pupugit. Facto verò si-
 lentio Dij clanculùm suffra-
 gia inibant; & multa qui-
 dem Marcus tulit, Iupiter
 verò secretò cum patre deli-
 beratione habitâ, Mercurio
 edicere imperauit. Itaque il-
 le ad hunc modum edixit:
 Viri, qui ad hoc certamen
 venistis, leges & iudicia a-
 pud nos sunt huiusmodi, vt
 qui vicerit, lætetur; neque
 eo nomine victo insultet,
 aut exprobrando molestus
 fit. Abite igitur, inquit, Dis-

ducibus, quocunque libue-
 rit, & dehinc hic victuri,
 vnusquisq; vestrum sibi præ-
 fidem & ducem adoptret.
 Post hoc præconium, Ale-
 xander properauit ad Her-
 culem, Octavianus ad Apol-
 linem, Marcus verò Satur-
 no & Ioui vtrique tenaciter
 adhærebat. At multum er-
 rantem, & huc & illuc cur-
 sitantem Iulium Cæfarem,
 Mars magnus misericordiâ
 motus, & Venus ad se voca-
 runt. Traianus autem ad A-
 lexandrum accurrit, tan-
 quam eodem loco, quo ille
 sessurus. Sed Constantinus,
 cum inter Deos vitæ suæ
 exemplar & archetypum non
 reperiret, proximam sibi De-
 liciarum Deam cernens, ad
 eam se contulit. Quæ ipsum
 molliter suscipiens, & vlnis
 fouens, muliebribus vestibus
 multâ varietate nitentibus
 adornatum & comptum ad
 Asotiam deduxit.
 Cui ille valdè libenter ad-
 hæsit, secum vnâ quoque fi-
 lios à cœtu Deorum abdu-

ειπεν, η φιλον εκάτω, επο θεοις
 ηγεμοσι, και βιωσομνοι ο εντεδ-
 γεν. ελεσθω τ' εκαστος εαυτω τ'
 προσάτω τε, και ηγεμόνα. Μετα
 τ' κηρυγμα τ' ηρω, ο μ Αλέξαν-
 δρος εη παρος τ' Ηρακλέα. Οκ-
 ταιανός δε παρος τ' Απολλωνα.
 αμφοιν δε απριξ ειχερο τ' Διος,
 και Κερως Μάρκος. πληρωμνον
 τ' πολλα, και παριτεροντα τ' Καί-
 θρα, κατελεθσας ο μεγας Αρης,
 η τε Αφροδιτη, παρ εαυτοις εκη-
 λεσατω. Τροιδιμος δε παρ τ'
 Αλέξανδρον εη, ως εκεινω συλ-
 κηθεδουμνος. ο δε Κωνσταντινος,
 εχ διεισκων εν θεοις τ' βίου τ'
 δεχέτυπον, εηθεν τ' Τρυφίω
 κηιδων, εδραμε παρος αυτω.
 η δε επουλαουσα μελακως,
 και παριβαλουσα τοις πηχεσι, πε-
 πλοισ τε αυτον ποικιλοισ ασκη-
 σασα, και καλλωπησασα, παρος τ'
 Ασωτιαν απηγαγμ. ινα και τ' υον
 βυρων ανασρεφομνον, και παρος-
 αρηρβοντα πασιν, οστις φηροδς,
 οστις μιαφονος, οστις ευαγης ε

βδελυθος, ιτω παρραν, δεποφανα γδ αυτον τωτωι. ε η εδαπι λου-
 σαις, αυτικα κηθαρον. καν παλιν ενοχος τοις αυτοις ηληται, δασα
 τ' εηθος πληξαντι, και τω κηφαλιω παταξδωτι, κηθαρω ημεσθ.
 ο τ' σφοδρα ασημενος ενετυχεν αυτη, σιωεξαγαγαν της τ' η θεωι

f. πασαμα
 ρεοντα

ἀγροῖς τοῖς παῖδας. Ἐπέτει-
 βον δὲ αὐτὸν, καὶ κείνοισι ἤτηον,
 ἢ ἀθεότητος οἱ παλαμναῖοι δαί-
 μονες, αἰμάτων συγγενῶν πίνυ-
 μνοι δίκας, ἕως ὅ Ζεὺς διὰ τὸν
 Κλαύδιον καὶ Κωνσάντιον, ἔδωκεν
 αἰαπνεύσαι. Σοὶ δὲ, παρὸς ἐμέ
 λέγων ὁ Ἑρμῆς, δέδωκε τὸν πα-
 τέρα Μίθραν ἕπιγινώσκειν. σὺ ὅ
 αὐτὸς τῶν ἐπιτολῶν ἔχου, πείσμα καὶ
 ὄρμον ἀσφαλῆ ζῶντι τε σεαυτῶ
 παρὰ σκυβάζων, καὶ ἰώϊα αὐτῶ
 τεδθεν ἀπιέναι δέη, μὲν τῶ ἀγα-
 θῆς ἐλπίδος, ἠγεμόνα θεὸν εὖ-
 μνη καλῶσα σεαυτῶ.

cens. Dij verò impietatis
 vindices ipsum, vt & eius fi-
 lios cruciabant, sanguinis
 cognatorum fusi pœnas exi-
 gentes, donec Iupiter in
 Claudij & Constantij gra-
 tiam à malis respirare con-
 cessit. Tibi autem, Mercuri-
 us ad me sermonem diri-
 gens, inquit, feci vt Solem
 patrem cognosceres. Tu ve-
 rò eius præceptis obtempe-
 rato, illum tibi tutum por-
 tum & perfugium, dum in
 viuis agis, comparans, &
 quando oportebit hinc ex-
 cedere, cum bona spe tibi
 Deum propitium ducem
 constitue.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ΤΟΥ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ,

Μισοπόγων, ἢ Αντιοχείας.

IVLIANI IMP.

MISOPOGON,

VEL

ANTIOCHENSIS.

Interprete PETRO MARTINIO.

NACREON
 Poëta multa
 fecit carmina
 grauia, & le-
 pida, quoniam
 ei Fata ludendi facultatem
 obtulère. At Alcæo, & Ar-
 chilocho Pario non dedit
 Deus Musas ad amcenita-
 tem voluptatémque conuer-
 tere. Nam cum varias inu-

ΝΑΚΡΕΟΝΤΙ
 τὰς ποιητῆ πολλὰ
 ἐποίησεν μέλη σε-
 γρημὰ ἐλαφρῆτα.
 τρυφᾶν γὰρ ἔλαχεν ἐκ
 μοιρᾶν θεοῦ μουσῶν
 Ἀλλὰ ἴω δὲ ἐκέπησεν Ἀρχιλόχῳ
 τὰς Παρίω τῶ Μοῦσαυ ἔδωκεν
 ὁ θεὸς εἰς εὐφροσύναν καὶ ἠδονὰς
 τρέφει μορθεῖν γὰρ ἄλλοτε δὲ-

λως ἀναγκαζόμενοι, τῆ μοιτικῆ
 ἄρως τῆτο ἐχθρόν, κυφότερα
 ποιούμετες αὐτοῖς ὅσα ὁ δαίμων
 ἐδίδε, τῆ εἰς τοῖς ἀδικουῦσας λοι-
 δεῖα. ἐμοὶ δὲ ἀπαγορεύει ὁ νό-
 μος, ἐπ' ὀνόματος ὡς παρ, οἶμα,
 καὶ ἀπασιν τοῖς δῆλοις ἀπᾶσιν τοῖς
 ἀδικουμένοις μὲν ἔδεν, εἶ) δ' ὅτι-
 χάρδιντας δυσμενῆς. ἀφαιρέται) ἢ
 τ' ἐν τοῖς μέλεσι μοιτικῶν, ὁ νῦν
 ὅτι κεραιῶν ἐν τοῖς ἐλδύθεσις τ'
 παιδείας ἔπος. ἀγρὸν γὰρ εἶ)
 δόκει νῦν μοιτικῶν ὅτι τηδύδην,
 ἢ πάλαι ποτὲ ἔδοκει ὁ πλκ-
 τεῖν ἀδικως. ὁ μὲν ἀφ᾽ ἔξομα
 ἀφ' ἑτέρου τ' ἐμοὶ διωκτικῆς ἐκ
 μουσῶν ὅτι κούριος. ἔθεσά μιν
 τοὶ καὶ τοῖς ἑσπ' τ' Ρῶν βαρ-
 βάρους ἀγρὰ μέλη λέξει πε-
 ποιημένα ὅσα πλῆστα τᾶς
 κλασικῆς τῆς τραχὺ βοώντων
 ὀρνίθων ἄδοντας, καὶ βύφρανο-
 μῶν ἐν τοῖς μέλεσιν. εἶ) γὰρ,
 οἶμα, συμβαίνει τοῖς φάλοισιν τ'
 μοιτικῶν, λυπηροῖς μὲν τοῖς θεά-
 ροις, φύσης δ' αὐτοῖς ἠδίστω. ἢ
 δὴ καὶ αὐτὸς στυνοήσας, εἰώθα
 ἄρως ἐμμελῶν λέγειν ὅσα ὁ Ἰσμη-
 νίας ὅσα ἀπὸ τ' ἴσως μὲν ἔξεως.
 ἀπὸ δὲ τῆς οἰμίας, ὡς ἐμμελῶν

γρ. ἀνεπίστα
 τοῖς πλου-
 τῶσιν
 γρ. ἰμῆς

γρ. κροτῶν
 γρ. ἀσμενί-
 ζονται

rias & molestias perpeti co-
 gerentur, ad id Musis suis
 utebantur: ita leuiores red-
 debant quęcunque Deus ip-
 sis dederat, suā erga aduer-
 sarios maledicentiā. At mihi
 lex verat (sicut & cæteris,
 opinor, omnibus) nomina-
 tim eos accusare, qui nullā
 iniuriā affecti, tamen inimi-
 ci spontē esse volunt. Car-
 minum præterea musicam
 mihi detrahit, quæ apud li-
 iberales animos hodie valet,
 disciplinæ consuetudo. Tur-
 pe siquidem videtur nunc
 musicam instituere, quem-
 admodum olim malis arti-
 bus esse locupletem. Atta-
 men non idcirco Musarum
 præsidio, quoad potero, ab-
 tinebo. Enimverò barbaros
 eos qui trans Rhenum inco-
 lunt, vidi rustica carmina
 verbis facta similibus clan-
 gorum, quos asperè claman-
 tes aues edunt, studiosè am-
 plecti, & carminibus dele-
 ctari. Solent enim, opinor,
 mali musici ingrati molesti-
 que esse iis, à quibus audiun-
 tur, cum sibi ipsi naturā sint
 iucundissimi. Quare cum id
 ipse considerarem, idem me-
 cum tacitus, quod & Ifine-
 nias olim, vt non pari ex ar-
 tis facultate, at simili, vt qui-
 dem

dem mihi persuadeo, ex fi-
 ducia dicebam: Certè mihi
 canam, & Musis. Carmen
 autem solutā oratione fa-
 ctum est, multaque & gra-
 uia maledicta continet, non
 in alios mehercule (quo-
 modo enim, cum lex id pro-
 hibeat?) sed in ipsum Poë-
 tam atque authorem. Etc-
 nim scribere in seipsum lau-
 dationes, aut vituperationes,
 nulla lex prohibet: me verò
 si maximè vellem laudare,
 non possem; at vituperare
 infinitis modis potero. Et
 primùm à vultu ordiar. Huic
 enim, cum (vt arbitror) na-
 tura non multum pulchri-
 rudinis ac venustatis dedif-
 fer, ipse morositate qua-
 dam, & acerbitate animi
 longam istam barbam addi-
 di, quasi pœnas ab illo exi-
 gens, nulla quidem alia de
 caussa, nisi quòd naturā ele-
 gantior non fuisset. Ideò dif-
 currentes in ea pediculos
 perfero, tanquam feras ali-
 quas in sylua: neque largè
 edendi aut bibendi mihi po-
 testas est. cauendum enim
 esse arbitror, ne imprudens
 pilos vnà cum pane deuo-
 rem. Nam de accipiendis
 dandisve osculis nihil labo-
 ro. Tametsi ad cætera hoc

πείθω, μεγαλοφροσύνης ὅτι
 δῆτα τ' μουσῆς ἄσω, ἔμμε-
 τῶ. ὁ δὲ ἄσμα πεζῆ μὲν λέξει
 πεποίη) λοιδορίας δὲ ἔχει πολ-
 λὰς καὶ μεγάλας, ὅτι εἰς δῆλους
 μὰ Δία πῶς γὰρ ἀπαγορεύον-
 τος τῶ νόμου; εἰς δὲ τ' ποιητικῶν
 αὐτὸν, καὶ τ' συγγραφέα. τὸ γὰρ εἰς
 ἑαυτὸν γράφειν ἔπαμνοισ ἢ ψό-
 ροις, εἴργη νόμος θεοῦ εἰς ἔπαμνοισ ἢ
 μὲν δὴ ἐν σφόδρα ἐθέλων ἐμμε-
 τὸν, ὅτι ἔχω, ψέγων δὲ μυρία.
 ἔ παρὸν ἄρως ἀμύμος ἀπὸ τ'
 παρὸν τοῦ. τούτω γὰρ, οἶμα,
 φύσιν γερονόπι μὴ λίαν καλῶ,
 μήδ' ἀπαρτεπεί, μήδ' ὠραία,
 ἔ παρὸν δυσροπίας, ἔ δυσκαλίας
 αὐτὸς παρὰ θεῶν τὸν βαθυῶ
 τουτοῖ πῶ γὰρ, δίκως ἂν αὐτὸν
 παρὰ θεῶν, ὡς εἰκεν, ἔδενός
 μὲν δῆτα, τ' δὲ μὴ φύσιν γλυέσται
 καλόν. ταῦτα τοὶ ἀφαιρόντων
 ἀνέχομαι τῶ φησάν, ὡσαυτὸν
 λόχη τῶ θηρίων. ἐσθίειν δὲ
 γάρβως, ἢ πίνειν χαυδόνου συγ-
 χωροῦμαι δὲ γὰρ, οἶμα, παρὸν
 χᾶν, μὴ λάθω συγκαταφαγῶν
 τοῖς ἀρτοῖς τᾶς τείχας. ἔ παρὸν δὲ
 τῶ φιλεῖσται, ἔ φιλεῖν ἠκίσα
 ἀλγῶ. καίτοι καὶ τῆτο ἔχειν εἰκεν

γρ. ἔπειτα

γρ. αὐτῶ

ὁ πάγων, ὡς περ τὰ δῆλα, λυπη-
 ρόν, ἔκ τῶν ἑσπερίων καθαρά λείοις,
 καὶ ἄλλοις τῶν οἰμῶν, γλυκερωτέροις
 χεῖλεσι χεῖλην παροσμὰ πῆν ὄσφ
 ἠδὲ τις ἔφη τ' ἔργατα ἰδύων σὺ
 τῷ Πανί, καὶ τῇ Κολυμπῇ εἰς τ'
 Δάφνιν ποιήματα ὑμῶν δὲ Φα-
 τέ καὶ χοινία δὲν πλέκειν ἐν τῷ δέ,
 καὶ ἐτοίμως πῶρ ἔχον ἔχω, καὶ μόνον
 ἔλκειν δυνήθητε, καὶ μὴ τὰς ἀβί-
 ούτας ὑμῶν, καὶ μαλακὰς χεῖρας ἢ
 βαρυτέρας αἰτῶν δὲν ἔργατα.
 νομίση δὲ μηδὲς δυαχεράινην ἐμέ
 τῶν σκώμματι. διδῶμι γὰρ αὐτὸς
 τ' αἰπῶν, ὡς περ οἱ βάρησι τ' ἡμῶν
 ἔχων, ἔξοι, οἰμῶν, ἄλλον αὐτὸ ποιῶν
 καὶ ψιλόν, ὁποῖον αἱ καλοὶ τ' παύ-
 δων ἔχουσιν, ἀπασι τε αἰ γυναι-
 κες, αἷς φύσιν παρῆσσι τ' ἐρ-
 σμῶν. ὑμῶν δὲ καὶ ἐκ τῶν γῆραι ζυ-
 λῶντες τῶν ὑμῶν αἰτῶν ἡέας, ἔ-
 τὰς θυγατέρας ὑπὸ λαβρότητος
 βίῃ, καὶ ἰσως ἀπλότητος ἔσπου,
 ἢ λείον ἔπιμυθῶς ἐργάζεσθε. τ'
 ἄνδρα ὑποφαινόντες, ἔ τῶν
 δὲκνωότες ἔχον τ' μετὰ πῶν, καὶ ἔχ
 ὡς περ ἡμῶν, ἐκ τῶν γὰρ ἔχων. ἐμοὶ
 δὲ ἐκ τῶν ἀπέχρησε μόνον ἢ βα-
 ρύτης τ' ἡμῶν, ἀλλὰ ἔ τῇ κε-
 φαλῇ παρῆσσι αὐχμῶς, καὶ ὀλιγάκις κείρομαι, καὶ ὀνυχίζομαι

καὶ λείον

καὶ λαβρό-
 τῆτι, καὶ
 καὶ πλάσσει
 καὶ λείον
 καὶ ἀποφαι-
 νόντες

καὶ γὰρ ἔχων

habere videtur incommodi
 barba, quod non finit pura
 puris, eoque suavioribus, ut
 opinor, labris labra adiunge-
 re: quod olim etiam quidam
 vsurpavit, qui Pane & Cal-
 liope propitiis in Daphnin fe-
 cit poemata. At vos etiam fu-
 nes ex ea neeti oportere dici-
 tis. Equidem id vobis perli-
 benti animo concedam, mo-
 do pilos possitis extrahere,
 neque eorum asperitas ves-
 tras molles & delicatas ma-
 nus offendar. Neque verè
 quispiam existimet me male-
 dicto isto gravius commoue-
 ri. ipse enim causam præbeo
 qui hircorum simile mentum
 gero, cum possem hoc laui-
 glabrumq; efficere, quale ha-
 bent formosi pueri, mulierèf
 que omnes, in quibus natur-
 inest amabilis decor, & ve-
 nustas. Nam vos in senectut-
 etiam vestros liberos imita-
 mini, & pro ista vestra delica-
 tissima vita, & simplicissimi
 fortasse moribus, studiosè il-
 lud glabrura facitis, & virum
 non ut ego ex genis, sed e-
 fronte ostenditis. Sedeniè
 ego hâc prolixitate barb-
 non contentus, capur habe-
 prætereà squallidū, rarò ton-

καὶ ὀνυχίζομαι

deor, rarò unguis seco, ac
 digitos etiam ex calamo ferè
 nigros habeo. Quod si etiam
 arcana vultis nosse, pectus
 mihi est horridum, atque hir-
 surum, ut leonibus ferarum
 regibus, neque vnquam læ-
 ue illud feci. tanta est animi
 mei asperitas, atque abiectio.
 neque enim partè vllam cor-
 poris læuem mollèmvē effe-
 ci. Dicerem verò vobis, si
 qua mihi esset verruca, ut Ci-
 moni: nunc nulla mihi est.
 Aliud verò dicam. Non enim
 satis mihi fuit corpus habere
 eiusmodi; sed vitam præter-
 eà viuo perausteram, ac per-
 difficilem. Arceo me ipsum
 à theatris per summam stulti-
 tiam: neque in aulam admit-
 to scenam, nisi anni Calen-
 dis, præ animi mei stupore,
 ranquam pauper agricola tri-
 butum aliquod pendens ini-
 quo domino: ac tùm quo-
 que, cum illuc introiui, vi-
 deor iis defungi. Iam verò
 nullæ sunt mihi possessio-
 nes; cum tamen rex ma-
 gnus toto orbe appeller; tan-
 quam præfectus vel dux, qui
 in solos histriones & aurigas
 imperium habeat. Quod cum
 vos paulò antè videritis, re-
 cordamini nunc adolescenti-
 e illius, & ingenij, ac

καὶ ἴσως δακτύλους ὑπὸ τῶν καλῶν καὶ πλοκάμων
 τὰ πολλὰ ἔχω μεθύσας. εἰ δὲ βέλ-
 λεσθε καὶ τῶν ἀπορρήτων μαθῆναι,
 ἔστι μοι τῶν σῆτος δασὺ καὶ λείον,
 ὡς περ τῶν λεόντων, οἷον βασι-
 λεύσσι τῶν θηρίων. ἔσθ' ἐποίησα
 λείον αὐτὸ πάποτε, ἔξοι δυσκολία
 καὶ μικροτέρηπειδον. ἔσθ' ἔξοι ἔξοι
 μέγας τῶν σώματος εἰργασάμενον
 λείον, ἔσθ' ἔξοι μέγας. εἶπον δὲ ὑμῖν,
 εἰ τις ὑμῶν καὶ ἀκροχρησῶν, ὡς περ
 τῶν Κίμωνιν ὑμῶν ἔστι. φράσω
 μὲν ἔτερον. ἐμοὶ γὰρ ἔστι ἀπόχρησι
 τῶν σώματι εἰ ποῖτο, τῶν τῶν καὶ διαγτα
 πανγῶλεπος ἔπιτηδύε. εἰργα
 τῶν θεῶν ἐμῶν ὑπὸ ἀβελτη-
 εἰας ἔσθ' εἶσω τῶν αὐλῆς τῶν δὲ
 χρομῶν τῶν θυμῶν, ἔξοι τῶν νεομη-
 νίας τῶν ἔτοις, ὑπὸ ἀναμοθησίας, ὡς
 περ τινὰ φόρον ἢ δασμὸν εἰσφέ-
 ρων, καὶ ἀποδιδούς ἀχροικος ὀλίγα
 ἔχων, ἔσθ' ἔπιτῆκει δεσπότη. καὶ
 τότε δὲ εἰσελθῶν τοῖς ἀφοσιωμέ-
 νοις ἔοικα. κέκλημαι δὲ ἔξοι. ἔ
 τῶν βασιλέως ἀκούων μέγας.
 κατὰ περ ὑπὸ τῶν, ἢ στρατηγός,
 ἔξοι πάσης τῶν οἰκουμένης, ἀρῆσι τῶν
 μίμων καὶ τῶν ἰωύων. ὄσθ' ὑμῶν
 ὄρῶντες ὀλίγα παρῆσσι, ἀνα-
 μιμησθετε νῦν ἡέως ἐκείνης, ἔξοι

καὶ πλοκάμων
 καὶ ἀπόχρησι
 καὶ ἀβελτη-
 εἰας ἔσθ'
 καὶ ἀναμοθησίας
 καὶ ἀφοσιωμέ-
 νοις ἔοικα
 καὶ ἀναμιμησθετε
 καὶ ἐκείνης

τε ἐπέειπε, καὶ Φρεναῖν. ἡ μὲν δὲ ἴσως
 καὶ τὸ βαρὺ, καὶ δειγμά ἐναργὲς
 μορφηίας ἔσπου. ἀποστήτημι ἢ
 ἐγὼ πικρότερον. ἀεὶ μισῶ καὶ τὰς
 ἰπποδρομίας, ὡσπερ οἱ χεῖμα-
 τὰ ὀφληκότες τὰς ἀγῶνας. ὀλι-
 γάκεις οὖν εἰς αὐτὰς. Φοιτῶν ἐν
 τῷ ἔορθεῖ τῷ θεῶν, ἔδεν διημερεύω.
 καὶ θάψω εἰδότεσθαι ὅ, τε ἀνεψιὸς
 ὁ ἐμὸς, καὶ ὁ θεῖος, καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ-
 μοπάτειος. ἔξ δὲ τοῦ πατρὸς
 θεώμυρος δρόμοις, ἔδεν αὐτοῖς ὡς
 αὐτὸς ἐράν τῷ πατρὸς, ἢ ναὶ
 μὲν Δία καὶ μισῶν αὐτὸ καὶ ἀποσρε-
 φόμενος, ἀσόμενος ἀπαλλάττο-
 μη. ἀλλὰ τὰ μὲν ἔξω ταῦτα. καὶ
 τοὶ πόσον εἴρησάν μοι μέγας τῶν ἐ-
 μῶν εἰς ὑμᾶς ἀδικημάτων; τὰ ἢ
 εἰδόν, ἀγρυπνοὶ νύκτες ἐν σιβά-
 δι, καὶ ἔσφην παύτως ἢ τῶν κόρου,
 πικρὸν ἦτος ποιῶ, καὶ τρυφώσῃ πό-
 λει πολέμιον. ἔ μιν ὑμῶν καὶ
 ἐνεκα τῆς ὄπιτιδδύεσθαι πρὸ
 ἐμοῦ. δὴν δὲ τίς ἐκ παιδαίου
 με καὶ ἀνοήτος ἀπάτη. ἢ παρλα-
 βουσα, τῆ γὰρ πολέμην ἐπει-
 σεν. ἢ οὐ γὰρ ὄπιτιδδύεσθαι πολλῶν
 ἐμπιμπλαῶ σιβίων αὐτῆ. ὀλι-
 γάκεις οὖν ἐμοῖ τῶν πατρῶν ἐμέ-
 σται σιωπῶν. ἔ μὲ μνημη αὐτῶ

καὶ φοιτῶ ἐν τῷ ἔορθεῖ

καὶ κῆτα πρὸς

καὶ οὐδὲ

mentis, & solertiae. Etsi iam
 tum fortassis illa grauis &
 acerba erat, magnaque ac
 manifesta acerbitalis meae
 signa ostendebat. Verunta-
 men attendite; magis est
 nouum & admirabile quod
 dicam. Semper odi Circen-
 ses, perinde vt forum qui
 obstricti sunt aere alieno.
 Itaque ratio ad eos venio;
 nempe in Deorum feriis;
 neque ibi diem consumo,
 quod meus patruelis, auun-
 culus, & germanus ex patre
 faciebant: sed spectato sexto
 ferè cursu; neque id magna
 cum voluptate, imò hercle
 cum molestia & fastidio, li-
 bens discedo. Sed de exter-
 nis haecenus. Quaquam
 quota pars à me dicta est
 mearum erga vos iniuria-
 rum? Domestica autem,
 noctes insomnes in stragulo,
 & victus citra fatietatem,
 mores acerbos efficiunt, &
 delicatae vrbi repugnantes.
 Nolite tamen existimare
 vestra caussa id à me fieri.
 Grauis quidam & stultus er-
 ror iam inde à puero me in-
 duxit, vt ventri bellum fa-
 cerem. Neque enim eum
 permitto epulis expleri. Ita-
 que rarissimè omnium mihi
 contigit vomere: & memini

id mihi accidisse ex quo Cae-
 sar sum factus semel tantum,
 nequeid cibi copiam, sed ca-
 su. Commodum autem fue-
 rit historiam recensere, non
 quòd eam admodum fore
 iucundam existimem, sed
 quòd mihi propterea miti-
 ficè conueniat. Ego olim
 eram in hybernis apud cha-
 ram Lutetiam (sic enim
 Galli Parisiorum oppidum
 appellant) quae insula est
 non magna, in fluuio fi-
 ta, qui eam omni ex par-
 te cingit. Pontes sublicij
 vtrinqe ad eam ferunt,
 raroque fluuius minuitur ac
 crescit: sed qualis astate,
 talis solet esse hyeme. A-
 quam praebet iucundissi-
 mam, & aspectu purissi-
 mam volenti bibere. Nam
 cum insulam habitent, ibi
 maximè eos aquari necesse
 est. Hyems est illic placidif-
 sima propter calorem (vt
 aiunt) Oceani. Stadia enim
 abest non amplius nongen-
 ta, ac fortasse quaedam te-
 nuis aura illinc diffunditur:
 videtur autem maritima a-
 qua dulci esse calidior. Siue
 igitur ob hanc causam, siue
 aliam mihi ignotam, ita fe-
 res habet: hyems eius terrae
 incolis mitior est: propterea

παθὼν δὲ ὅτι Καίσαρ ἐχθρόμην
 ἀπαξ ὑπὸ συμπαλώματος, ἔχεν
 πληρομονης. ἀξίον ἢ ὑπομνησθη-
 ναὶ διηγήματος, ἔδεν αὐτῶ παύ-
 ρολεντος, ἐμοῖ δὲ ἀξίον τῆς με-
 λιστα οἰκείας. ἐτύχθον ἐγὼ καὶ καὶ κοινῶς
 μείζων τῶν φίλων. Λυκε-
 νία. ὄνομα ἔστι δὲ ἔτος οἱ Κελ-
 τοὶ τῶν Παρισίων τῶν πολίχνων. ἔστι
 δὲ ἢ μετὰ ληνήσσης, ἐγκειμένη ἐν
 πείλαμῶν, καὶ αὐτῶ κύκλω παύσθαι
 καὶ λαμβάνει. ἔξυλιναι δὲ ἐπὶ
 αὐτῶ ἀμφοτέρωθεν εἰσάγει
 γέφυραι, ἔ ὀλιγάκις ὁ ποταμὸς
 ἔσπεται, ἔ μείζων γὰρ τὰ πολ-
 λα δὲ ἔστιν ὁποῖος ὡρα θεοῖς καὶ
 χημῶνος. ὑδαρ ἢ δισον καὶ καθα-
 ρώτατον ὄραν, ἔ πίνην ἐθέλοντες
 πρὸ ἔχον. αὐτε γὰρ νήσον οἰκουμένη
 ὑδρὸς ἀξί μολίσα ἐνθεν καὶ γὰρ
 ἢ ὁ χημῶν ἐκδὲ παρὸς ἔτος ὑπὸ
 τῶν θερμῆς ὡς φασὶ τῶν Ωκεανοῦ.
 εἰ δὲ γὰρ ἀπέχεται τῶν ἑσπερίων ἢ
 πλείω. καὶ ἀξίον δὲ τυχὸν λε-
 πτή τις αὐτῶ τῶν ὑδατος. εἰ δὲ
 δοκεῖ θερμότερον ὅ τὰ λατῆιον τῶν
 γλυκέος. εἴτε δὲ ἐκ ταύτης, εἴτε
 ἐκ ἑνὸς δῆνης ἀπίας ἀφανὸς ἐμοῖ,
 ὅ τὰ γὰρ ἔστι τοῖσιν ἀξίον ἢ ἄλλοτε-
 ρον ἔχουσιν οἱ τῶν χωρίων οἰκῶντες τῶ

καὶ κοινῶς καὶ Δικησία

καὶ τὸ πῆρ καὶ πάλ.

καὶ πρὸς τῶν

χαμῶνα. καὶ φύε) πρὸ αὐτοῖς ἀμ-
 πελος ἀγαθὴ, καὶ συκῆς ἢ δὴ πινές
 εἰσιν οἱ ἐμνηχάμηστρο, σκεπά-
 ζοντες αὐτὰς τῷ χαμῶνος, ὡς περ
 ἱματίοις τῇ κελεύμῃ τῷ πυροῦ, καὶ
 τοῖς τοῖσι πῖσιν, ὅσα εἰώθεν εἶργον τῷ
 ἐκ τῷ ἀέρος ὀπιγνομύλιω τοῖς
 δένδροσι βλαδίω. ἐχμῆρο δὴ οὖω
 ὁ χαμῶν τῷ εἰωθότος σφοδρότε-
 ρος, καὶ πρὸ φέρειν ὁ ποταμὸς ὡς-
 περ μῦρ μῦρ πλάχας ἴστε δὴ που
 τῷ Φρύγον λίθον, ὃ εἰώκει μέλιτα
 [τῷ λάκοδ τούτῳ] τὰ κρύσταλλα
 μεγάλα, καὶ ἐπιδήληα φερομύρα·
 καὶ δὴ καὶ σιωεχὴ ποιῆν ἢ δὴ τῷ πό-
 ρον ἐμῆμε, ἔτ' ῥέυμα γεφυρῶν.
 ὡς ἔν ἐν τούτοις ἀγριώτερος ἔω
 τῷ σιωηθῶσι, ἐθαλίπερ δὲ τῷ δω-
 μάτων ἔδα μῶσι, ὅσοι ἐκ αὐθῶ-
 δον ὄντορ εἰώθη. Ἐσπὸν ὑπὸ τῶν
 κελίμοις τὰ πολλὰ τῷ οἰκημάτων
 ἐκδὲ θερμῶν εἶναι, ἔτ' αὐτὰ ἔχον
 εὐωρεπῶσι πρὸς τῷ πρὸ ἀδέξα-
 σται τῷ ἐκ πυροῦ ἀγέω· σιωέβη
 δὴ οἶμα ἔτ' ὅτε ἀφ' οὐρανόθεν
 πῶ ἐμῶν, ἔτ' εἰς αὐτὸν πρὸς
 τον, ὡς εἰκός, ἀπολυθροπῶν ἐβ-
 λόμεν γὰρ ἐμῶν ἐπὶ τῷ ἀνέ-
 χεσθαι τῷ ἀέρα τῶν τῶν ἐνδεῶς
 ἔχοντα τῷ βοηθείας. ὡς δὲ ὁ χαμῶν ἐπεκράτει, καὶ αἰεὶ μείζων

vites optimæ illæ nascuntur.
 quinetiam ficus multi iam
 arte quadam extulerunt,
 cum eas per hyemem calamis
 tritici tanquam vestimentis
 contegerent, & aliis eiusmodi
 rebus, quæ cœli iniurias
 arboribus prohibere solent.
 Erat tùm igitur hyems solito
 vehementior, & fluuius quasi
 marmoreas crustas præterue-
 hebat (nostis lapidem Phry-
 gium, cui persimiles erant
 candidi istius lapidis crustæ
 concretæ, magnæ, & aliæ ex
 aliis labentes) quinetiam flu-
 uium coniuncturæ, & tan-
 quam pontem facturæ vide-
 bantur. Cùm igitur in his re-
 bus durior & agrestior essem,
 quàm vnquam antea, nequa-
 quam cubiculum, in quo re-
 quiescebam, calefieri patie-
 bar, quo modo illiç pleraque
 domicilia sub caminis cale-
 fiunt, cū tamen ad ignis calo-
 rem excipiendum esset oppor-
 tunum. Quod tùm quoque
 accidit ob meâ duritiem, at-
 que in me ipsum præcipue, vt
 verè dicam, inhumanitatem,
 qui me ad illum aërem tole-
 randum assuefacere volebã,
 eius præsidij maximè indi-
 gentem. Cùmque hiems in-
 ualesceret, atque in dies

fieret vehementior, ne tùm
 quidem famulis meis per-
 missi, vt domicilium calfa-
 cerent, veritus ne humo-
 rem, qui in parietibus e-
 rat, commouerem: itaque
 accensum ignem, & can-
 dentes aliquot carbones in-
 ferri iussi. Hi verò etsi non
 multi erant, attamen mul-
 tum vaporem è parietibus
 excitarunt, à quo cùm ca-
 put meum oppletum esset,
 somnus me complexus est.
 Ac sanè merui, ne suffoca-
 rer. Verùm raptus extra cu-
 biculum, medicis suaden-
 tibus, vt cibum, quem an-
 tea sumpseram, eiicerem,
 non multum eieci: neque
 sanè multus erat: ita me
 leuatum sensi, adeò vt &
 nocte leuiore vsus fuerim,
 & postero die ad quiduis
 agendum paratus. Quare ad
 hunc modum ego apud Gal-
 los, sicut ille apud Menan-
 drum Dyscolus, labores no-
 uos mihi procreabam. Ve-
 rùm hoc facilè Gallorum
 rusticitas ferebat. At ciui-
 tas opulenta, & florens, &
 hominum frequentia abun-
 dans iure succenset: in qua
 scilicet multi sunt saltato-
 res, multi tibicines, histrio-
 nes plures quàm ciues, nulla

ἐπεγίνετο, θερμῆναι μὲ οὐδὲ ὡς
 ἐπέτρεψα τοῖς ὑποηρέταις τῷ
 οἴκημα, δεδιώς κινήσαι τιτὸ ἐν
 τοῖς τοῖχοις ὑγρότητα· κομίσασθαι
 δὲ ἔνδον ἐκέλδυσσά πῦρ κεκαυ-
 μένον, καὶ λαμπρῶς ἀποθέσθαι
 πῶν τελευτῶν μετελπίσας· οἱ δὲ κατὰ
 ὄντες οὐ πολλοὶ, ἡ παμπληθεῖς ^{καὶ παμπληθῆ}
 ἀπὸ τῶν τοῖχων ἀτμοὶς ἐκίνη- ^{καὶ ἀτμοὶ}
 σθαι, ὑφ' ὧν καὶ κατὰ δαρτὸν ἐμ-
 παπλάμην μοι τῆς κεφαλῆς.
 ἔδυσσά μὲ οὖω ἀποπνιγνῶν ^{καὶ ἐδύσσα}
 κομῆσθαι δὲ ἔξω, τῶν ἰατρῶν
 πρῶτα νομῶν ἀπορρίψασθαι τῷ ἐν-
 τεθεισθαι ἀρπὶ τῷ φιλῶ, οὐτὶ μὲ
 Δία πολλῶν ἔσθαι ὄξέσθαι, ἔτ'
 ἐχμῶν αὐτίκα ῥάων, ὡς τῷ
 μοι γνέσθαι κουφοτέραι τιτὸ
 νύκτα, ἔτ' ὑστεραίαις πρὸς τῶν
 ὅ, τι κατὰ ἐπέλοιμι. ἔτ' μὲ οὖω
 ἐγὼ ἐν Κελπίσι καὶ τῷ τῷ Με-
 νανδρῶν δύσκολον αὐτὸς ἐμῶν
 πόνους πρὸς τῶν. ἀλλὰ ἡ
 Κελτῶν μὲ τῶν ῥάων ἔφε-
 ρει ἀγρικία. πόλις δὲ ὑδάμ-
 μων καὶ μακρῆς, καὶ πολυδύ-
 δεσπος, εἰκότως ἀρτῶν· ἐπὶ
 ἢ πολλοὶ μὲ ὄρχισθαι, πολλοὶ
 δὲ αὐληταί, μῖμοι δὲ πλείους
 τῶν πολιτῶν· αἰδέως δὲ ἔτ'

ἔστιν ἀρχόντων, ἐρυθρίαν γὰρ ἀπέ-
 πει τοῖς ἀνδράσι, ἐπεὶ τοῖς γε
 ἀνδράσι, ὡς περὺ μᾶλλον, ἔωθεν κω-
 μάσσιν, νύκτωρ ἢ ἡδυπαθεῖν, ὅτι τῆν
 νόμον ἔσφορατε, μὴ λόγῳ δι-
 δάσκον, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις ἐνδεί-
 κνυσάτω. Ἐπεὶ οἱ νόμοι φοβεροὶ εἰσὶ
 τοῖς ἀρχόνταις, ὡς ὅστις ἀρχὸντα
 ἔβρισην, ἔσται ἐκ τῆς αἰσίας τοῖς νό-
 μοις κατεπατήσεν· οἱ δὲ ὅτι τοῦ-
 τοῖς βυφραμόμοι δὴλον ποιῆτε,
 πολλαχόθεν μὲν, ὅχι ἡκιστα δὲ ἐν τῇ
 ἀγορᾷ, καὶ ἐν τοῖς θεάτροις. ἀπὸ
 μὲν τῆν κρότων, καὶ ἀπὸ τῆ βοῆς, ὅ
 δῆμος· οἱ δὲ ἐν τέλει, ὡς γωριμώ-
 τεροι μέλλον εἶναι, ἔστι ὀνομαζέσθαι
 τῶν πασῶν, ἀφ' ὧν εἰς τοῖς αἰ-
 τῶν εὐραίας ἐδουπόμησεν, ἢ Σόλων
 ὁ Αθηνῶν ἀπὸ τῆς πόλεως Κροίσου
 τῆν Λυδῶν βασιλέα στυοισίας.
 καλοὶ δὲ πλούτες, καὶ μεγάλοι, ἔστι
 λαοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, νέοι τε ὁμοίως,
 καὶ παλαιότεροι ζήλωται τῆς εὐ-
 δαιμονίας τῆν Φαιάκων,

Locus est Εἰματὰ τῆς Ἰωνίας, λέγεται τε
 Odyf. θ.

θερμά, καὶ εὐνάς,
 αἰτὶ τῆς οἰκίας ἀποδεχόμενοι. τῆ δὲ
 σπὴν ἀργυρίαν, καὶ ἀπληρωπίαν,
 ἔστι σαφέστατα τοῦτοῖς ἀρμόσθην ὑ-
 πέρλασε, ὅπως ἀνόντων ἐστὶν ἔστι ἔστι

la in principes verecundia.
 Erubescant sanè ignavi : at
 viri fortes, quales vos estis,
 manè debent comessari, no-
 ctu voluptati operam dare:
 leges parùm vobis curæ esse,
 non verbis docere, sed re ac
 factis demonstrare. Leges
 enim principum causa ti-
 mentur. Quare qui princi-
 pem violare ausus est, is
 multò etiam magis leges
 violavit. Quæ vobis volu-
 ptati esse, cum alibi sæpè,
 tum maximè in foro & thea-
 tro ostenditis : populus, plau-
 su & clamore : magistratus
 famâ & nominis gloriâ,
 quam sumptibus istis feruiffi-
 que celebrandis multò ma-
 iorem pepererunt, quàm So-
 lon Atheniensis ex illa con-
 suetudine, quæ ei cum Cræ-
 so rege Lydorum intercessit :
 omnes verò sunt formosi,
 proceri, glabri, & imberbes,
 iuvenes & senes felicitatem
 Phæacum imitantur,

*Baignée que est vestes varias,
 stratumque cubile,*

recto & honesto antepo-
 nunt. Atque hæc cum ira
 sint, tamen rusticitatem, in-
 humanitatem, & duriciam
 tuam cum his deliciis con-
 uenire posse existimasti? A-
 dcône tibi stulta est & vilis,
 ô ho-

ô hominum imperitissime,
 atque importunissime, quæ
 à clarissimis viris dici solet,
 téperans hæc animula, quam
 tu ornari decorarique tem-
 perantiâ censés oportere? In
 quo sanè vehementer erras.
 Primùm enim temperantia
 quid sit, nescimus; nomen
 solùm eius tenemus; quid
 ipsa valeat ignoramus. Quòd
 si ea talis est, qualem tu nunc
 instituis, certè hoc sciemus,
 Temperantiam esse Diis &
 legibus seruire, æquo iure
 cum æqualibus viuere : si
 qua in re excellas, modera-
 tè id ferre : curare ac prouide-
 re, ne à diuitibus paupe-
 res opprimantur, ob eam-
 que causam molestias om-
 nes exorbere, quales tibi
 persæpè accidisse verisimile
 est, vt inimicitias, iras, con-
 tumelias : deinde hæc om-
 nia leniter ferre, neque iras-
 ci, neque animo indulgere
 tuo; sed eum regere, & ca-
 stigare diligenter : denique
 si quis hoc quoque in parte
 aliqua temperantiæ nume-
 reret, abstinere palàm ab om-
 ni voluptate, quæ neque ad-
 modum inhonesta, neque
 turpis videatur, quòd existi-
 mes, non posse quemquam
 domi temperantem esse, si

Φαῦλον, ὃ πλῆτων ἀνδρότων
 ἀμαθῆσατε ἔστι φιλαπερημενέ-
 σατε, ὃ λεγόμενον ὑπὸ τῆς βύγε-
 νεσάτων, ὡς φρονίστοι ψυχάριον,
 ὃ δὴ σὺ κοσμήσθαι κολυμπίζου σα-
 φροσύνην χεῖρα νομίζεις, ὅτι ὀρ-
 θῶς ὅτι τῶν μὴ ἢ σωφροσύνη
 ἢ ποτ' ἐστὶν, ὅτι ἴσμεν ὄνομα δὲ
 αὐτῆς ἀκούοντες μόνον, ἔργον δὲ
 ὀραόμεν. εἰ δὲ ὅποιον σὺ νῦν ὅπι-
 τηδύεις ἐστὶν, ὅτι σαφῆς μὲν, ὅτι
 θεοῖς χεῖρα δουλεύειν ἔστι νόμοις ἐκ
 τῆν ἴσων δὲ τοῖς ὁμοίμοις τῶν
 φέρεσθαι, καὶ τῆν τούτοις ἔσφο-
 χίω φέρειν τῶν ὀρεον ὅτι με-
 λῆσθαι καὶ προνοῆναι, ὅπως οἱ πένητες
 ὑπὸ τῆς πλῆτων ἡκιστα ἀδικη-
 θήσονται, καὶ ὑπὸ τῆς τῶν ἀγμάτων
 ἔσθαι, ὅποιον εἰκός ἐστὶν ἔστι γινέσθαι
 πολλάκις, ἀπερθεῖας, ὀργᾶς, λοι-
 ποδίας· εἴπα ἔστι τῶν φέρειν ἐγ-
 κεκτώσας, καὶ μὴ χολοπαίνειν, μηδὲ
 ὅτι βέπειν ὅτι θυμῶν, παιδαγω-
 γεῖν δὲ αὐτὸν, ὡς ἐνδέχεται, ἔστι σω-
 φροσύνην. εἰ δὲ ἔστι τῶν ἔργον
 τοῦ σωφροσύνης, ἀπέχεσθαι πά-
 σης ἡδονῆς ὅτι λίαν ἀπρεπῆς, ὅτι
 ἐπονείδιστον δουλοσύνης, ἐν τῶν φανε-
 ρῶν, πεπεισμένος ὡς ἔστι ἔστι ἔστι
 σωφροσύνην οἴκοι ἔστι λαθροῦ, τῆ δὴ-

μουσία & φανερώς ἀχάλασον εἶ) θελοντα, & τερπόμενον τοῖς θεά-
 Ξοις. εἰ δὴ ἔν' ὄντως ἡ σωφροσύνη
 τοῖσ' τὸν ἔστι, ἀπολώλας μ' αὐτὸς,
 ἀπολλύς δὲ ἡμας, ἔκ' ἀνεχόμε-
 νοις ἀκούειν παρ' ἄλλον ὄνομα δου-
 λείας, ἔτε παρ' ἄλλοις θεοῖς, ἔτε παρ' ἄλλοις
 νόμοις. ἡ δὲ γὰρ ἐν πάσι τὸ ἐλεύ-
 θερον. ἡ δὲ εἰρωνεία πόσι, δεσπο-
 τῆς εἶ) ἢ φῆς, ἔδ' ἀνέχῃ τῆσ' ἀ-
 κούων, ἀλλὰ & ἀγλακίης ὥστε
 ἡδὴ ἐπεισας πλείους ἐθάδας
 πάλαι γνωσμένους, ἀφελθὲν ὡς
 ὄτι φθονον τ' ἀρχῆς τῆσ' ὄνο-
 μα. δουλεύειν δ' ἡμας ἀναγ-
 κείεις ἀρχῆσι καὶ νόμοις. καίτοι
 πόσω κρείττον ἔσ' ὄνομα ἔσθαι σε
 ἡμέτερον δεσποτίω, ἔργω ἢ ἔαν
 ἡμας εἶ) ἐλάβ' ἡροῖς; ὡ τὰ μὲν
 ὄμματα πραότατε, πικρότατε
 δὲ τὰ ἔργα. παρ' ἄλλοις δὲ τῆσ' ἀπο-
 κινήσ, βιαζόμενος μ' τοῖς πλ. κ-
 σίοις ἐν δικαστηρίοις μετελάξω,
 τοῖς πένητας δὲ εἰργάσ' συκοφαν-
 τεῖν. ἀφείς ἢ τ' σκηνήν, & τοῖς μὲ-
 νοις, & τοῖς ὄρχησας, ἀπολώλε-
 κας ἡμῶν τ' πόλιν, ὥστε ἔδ' ἐν ἡ-
 μῖν ἀγαθὸν ὑπάρχειν παρ' ἄλλοις
 πλὴν τ' βαρύτητος, ἀνεχόμενοι
 μὲν εἰς δόμον τ' ἄλλον, & εὐχε-

ἡ. ἴσως, ἰνό-
 ματι. Iu-
 lianus e-
 nim à suis
 vocaba-
 tur, παρό-
 πατος ἢ φη-
 λοσφώτα-
 τος.
 Theod.
 lib. 3. c. 15.

foris dissolutus sit, theatrif-
 que deleatur: Si, inquam,
 talis temperantia est, tu te
 perdis, & nos perdis, qui
 feruitutis ne nomen quidem
 audire possumus, neque er-
 ga Deos, neque ergaleges:
 iucunda est enim in omni-
 bus rebus libertas. Iam quan-
 ta est ista dissimulatio? ne-
 gas te dominum esse, neque
 hoc nomen pati potes, imò
 etiam irasceris (itaque mul-
 ti iam te authore nomen
 istud de imperio tanquam
 inuidiosum sustulerunt, qui
 olim ei assueuerant:) & ta-
 men nos seruire cogis & ma-
 gistratibus & legibus. Atqui
 quantò fuisset melius te do-
 minum nostrum appellari, re-
 autem ipsa liberos nos esse
 finire? O te oculis quidem
 clementissimum, factis verò
 acerbissimum! Deinde ene-
 cas nos, cùm diuites in iur-
 diciis moderatos esse cogis,
 pauperes calumniandi liber-
 tate spoliās: dimissis verò
 scenis, histrionibus, & salta-
 toribus urbem nostram per-
 didisti, ad eò vt nihil boni à
 te percipiamus, nisi quòd
 odiosam istam seueritatem
 septimum iam mensem per-
 pessi, vota quidem & pre-
 ces, quò tantis malis eripe-

remur, ad vetulas dimifi-
 mus, quæ circum sepulchra
 mortuorum assidue versan-
 tur: nos autem id quod vo-
 lebamus, facietis nostris con-
 secuti sumus, cùm te conui-
 ciis quasi telis configeremus.
 At tu, vir generose ac for-
 tis, quemadmodum Persa-
 rum tela sustinebis, qui ad
 nostra conuicia perhorres-
 cis? Age verò, lubet iterum
 me ducto aliunde initio vi-
 tuperare. Ventitas in tem-
 pla, ô agrestis, ô dure, &
 modis omnibus improbe:
 tuâ causâ populus, imò
 etiam magistratus complu-
 res in templa confluunt; &
 acciperis cum plausu & cla-
 more magnificè in templis,
 vt in theatris. Quin igitur
 contentus es? quin laudas,
 & probas ea quæ fiunt? quid
 sapientior esse vis ipso Py-
 thio, & concionaris ad po-
 pulum, acriterque repre-
 hendis eos qui clamant, iis-
 que quod faciunt, comme-
 moras: Vos, inquis, rarò in
 templa, Deorum causâ, con-
 uenitis; & cùm meâ causâ
 venistis, omnia miscetis, &
 turbatis. Decebat fanè bo-
 nos & modestos viros cum

αὐτὰ πρῶτως ἀπαλλαγῶμαι τῆσ'
 ἑσούτου κακῶς, τοῖς παρ' ἄλλοις πα-
 φοῖς καλινδουμένους χρῆσίοις
 συνεχρήσαμην. ἡμεῖς δὲ αὐτῶ
 ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν βύρα πελίας
 εἰς εἰργασάμεθα, βδελύοντες σε τοῖς
 σκώμμασιν, ὡς παρ' ἑξέμασι.
 σὺ δὲ, ὦ γήνη, πῶς ἀνέξῃ τὰ
 Περσῶν βέλη, τὰ ἡμέτερα τρέ-
 σας σκώμματα; ἰδοὺ, βέλομαι
 πάλιν ἀπ' ἀλλῆς ἀρχῆς ἐμμετῶ
 λαϊδορήσασθαι. φοίλας εἰς τὰ ἱερά,
 δύσχελε καὶ δύσροπε, καὶ πρῶτα
 μετρητέ. συρρεῖ δὲ ἀφ' ἡμῶν σε τὰ
 πλῆθη παρ' ἄλλοις, καὶ μὲν
 τοῖ καὶ οἱ πλείους τ' ἐν τέλει, καὶ
 ἀποδέχονται σε σὺν βοῇ μὲν κρό-
 των λαμπαρῶς ἐν τοῖς τεμένε-
 σιν, ὡς παρ' ἐν τοῖς θεάξοις. ἡ οὖν
 σὺ ἀγαπᾷς, ἔδ' ἐπαμνήσ, ἀλλ'
 ἔπιχρήσ' εἶ) σοφώτερος τὰ ποι-
 αῦτα τῆσ' Πυθίης, καὶ δημογέρης ἐν
 τῶ πλῆθει, & κατὰ τὴν τ' βοῶν-
 των πικρῶς, αὐτῶ δὴ τῆσ' λέγων
 τὸ ποιούμενον ἔσ' αὐτῶν, ὡς καὶ ἄλλων
 ὡμεῖς τῆσ' θεῶν ἐνεκεν ὀλιγάκις
 εἰς τὰ τεμένη συνερχασθε. σω-
 δραμόντες δὲ δι' ἐμέ πολλῆς ἀ-
 κοσμίης ἀναπίμπλανται τὰ ἱε-
 ρῶ. παρ' ἄλλοις δὲ ἀνδράσι σωφροσύνη κεκοσμημένοις, ὄχλασθαι εὐχεσθαι εἰ-
 δεσι σιγῆ

σιγή πῶς τῶν θεῶν ἀντιμαρτύροις
ἄρα τὰ ἀγαθὰ, τῶν δὲ τὸν ὄντων ἀκροῶ-
σθαι τὸν νόμον Ὀμήρου,

Σιγή ἐφ' ὑμείων. ---
"ὡς εἶδ' αὖ Ὀδυσσεὺς ἐπέχε τ'
Εὐρυκλείαν ἐκπεπληγμένῳ ὑ-
πὸ μεγέθοις ἔκατορθώματος,

Εν θυμῷ, γρηῦν, χαίρει ἔϊχαιο,
μηδ' ὀλόλυξε. Ἔς δ' ἤ Τρωά-
δας ἔπι παρὸς τ' Πείριμον, ἢ Ἰνα-
τ' τοῦτ' αἰμαίνων, ἢ θυγατέρων, ἢ
ὑέων, εἰ μὴν εἶδ' αὐτὸν τ' Ἐκτορα.
καί τοι ἴστω, Φηοῖν, ὡς θεῶν Τρώας
εὐχεῖσθ'· εὐχρηδίας δὲ ἔκ' ἐδέξεν
εἰ τῆ ποιήσῃ, οὔτε γυναικας, εἶδ'
αἰδρας. ἀλλὰ τῆ Ἀθηναῖ ὀλολυγῆ
πᾶσαι, Φηοῖ, χεῖρας ἀνέχον. βαρ-
βαρικὸν μὲ καὶ τῶτο καὶ γυναιξί
παρέπον· εἰ μὴν ἀπόστον παρὸς τοῖς
θεοῖς, ὡς παρ' ὅ π' ἔμην ποιού-
μενον. ἐπαμνῆστε γὰρ ἀπὸ τῶν θεῶν
τοῖς ἀνδράποισ ἡμαῖς, ἔ κολα-
κεύετε. κάλλισον δὲ ἔστιν, οἶμα,
μηδ' ἐκείνοις κολακεύειν, ἀλλὰ
ἴστωσαν θεοπεύων ἴστωσαν. ἰδοὺ, πάλιν
ἐγὼ τὰ σιωπῆσι τεχνιτεύω
λεξείδια, καὶ εἶδ' ἐμαυτὰ συγ-
χωρῶ φθέρεσθαι, ὡς ἔτυχεν, ἀ-
δεῖς ἔ ἐλευθέρως. ἀλλὰ ὑπὸ τ'
σιωπῆσι σκαμνότητος καὶ ἐμαυτῶν

ἄρα τὰ ἀγαθὰ
ὄντων ἀκροῶ-
σθαι τὸν νόμον
Ὀμήρου

ἴστωσαν θεοπεύων

silentio precantes, bona à
Diis petere; & hanc certè
Homeri legem audire,

Inter vos tacitè. ---
Neque enim Ulysses Eury-
cleam cohibuisset, magnitu-
dine facinoris stupefactam,
Gaude animo, vetula, & cohi-
be, nec funde querelas.

Troianas quidem certè ne-
que Priamo, neque cui-
quam ex eius coniugibus,
aut filiabus, aut liberis, ac ne
ipfi quidem Hectori (quan-
quam huic veluti Deo ait
Troianos supplicare) sed ta-
men illis supplices neque
fœminas, neque viros fecit
in poëmate. Sed ad Miner-
uam (ait) omnes cum vlula-
tu manus tendebant. Quan-
quam hoc etiam barbaro-
rum est, & mulierculis con-
fentaneum, tametsi non im-
pium erga Deos, sicuti id
quod vos facitis, qui nos ho-
mines tanquam Deos col-
laudatis, nobisque adulami-
ni: cum longè melius effret,
ne Diis quidem ipsis adula-
ri, sed sobriè ac modestè eos
colere. Ecce iterum vuculas
illas effingo, quibus vti apud
vos consueui, neque interea
mihi libertatem dicèdi per-
mitto: sed pro vfitata mihi
duritie asperitateque meip-

sum defraudo. Hæc igitur
& alia huiusmodi differet
quispiam apud homines, qui
non modò liberi in princi-
pes, sed etiam in Deos ipsos
esse volunt, vt eorum stu-
diosus & quasi benignus pa-
rens habeatur, cum tamen
naturâ, perinde ac ego, sit
improbis. Patere igitur te
iis odio esse, & clam aut
apertè reprehendi, quoniam
adulari tibi putas eos, qui te
visum in templis laudant.
Non enim, sicut opinor, co-
gitasti, quemadmodum cum
eorum hominum institutis,
vita & moribus cōgruere de-
beres. Sed, age, ista fileantur:
ecquis illud ferèdum putet?
Dormis ferè singulas noctes
solus, neque quicquam est,
quod immitem ac ferè istum
animū possit lenire: interclu-
fisti penitus omnè aditū sua-
uitati, & quod malorū caput
est, tali vitâ te oblectas, atq;
illud iam perfecisti, vt de te
stabilis omnibus voluptas ef-
se videatur. Atque hæc cum
ita sint, tamen irasceris, si à
quoquâ ista audias; cū debe-
res potiùs gratias agere iis,
qui te amicè & musicè per
anapæstos admonent, pri-
mū vt nudes istas genas, de-
inde vt à te initium faciens,

συκοφαντῶ. αὐτὰ τις ἔ ποιᾷτ'
ἀν λέγει πρὸς ἀνδρας, εἰ πρὸς
τοῖς ἀρχόντας μόνον, ἀλλὰ καὶ
παρὸς θεοῖς ἐλευθέρως εἶ) θε-
λοντας, ὅπως τις εὖ νοῖς αὐτοῖς, καὶ
ὡς πατὴρ. ἡπίος νομιθεῖν,
φύσῃ πονηρὸς ὢν, ὡς πατὴρ ἐγὼ ἀπέ-
χου τοίνω αὐτῶν μισσητῶν, καὶ
λοιδορητῶν ἄφρα ἢ ἔ φα-
νεράς, ὅππῃ κολακεύειν ἐνόμισας
τοῖς ἐν τοῖς ἱεροῖς ὀρώμενον σε ἡρωικῶς
ἐπαμνῆστας. εἰ γὰρ, οἶμα, διενόηθης,
ὅπως ἀρμόσθης τ' ἀνδράων, εἰτε τοῖς
ἑπιτηδύμασιν, οὔτε τοῖς βίοις,
οὔτε τοῖς ἡθεσιν εἶεν, ἀλλ' ἐκείνο
πῶς ἀνέξεταί σε; καθεύδης ὡς
ἑπιπυλὺν ἡνίκταρ μόνος, οὐδ' ἔστιν
σῶσεν ὅσον τὸν ἀγριον καὶ ἀνήμε-
ρον μαλαξεῖ θυμόν. ἀποκέχλει-
σαι δὲ πᾶσι πλυταχρὸς πρὸδος
γλυκυθυμία, καὶ ὁ μέγιστον τῶν
καλῶν, ὅτι τοιοῦτον ζῶν βίον εὖ-
φραγῆν, καὶ πεποιήσασθαι κοινὰς
κατὰρας ἡδονῆν. εἶτα ἀγλακίης
εἰ τοῦ τὰ τοιαῦτα ἀκρύεις, εἴδον
εἶδεναι χερὶν τοῖς ἴστω εὐνοίας
ἐμμελέτερον σε νοσητέσιν ἐν
τοῖς ἀναπάσοις, ἀπομύλασαι
μὲν τὰς πρῆϊας, καλαῖ δὲ ἀπό-
σαυτῶ παρῶτον ἀρξάμενον δε-

κινύειν πάντα τὰ δῆμω τὰ φι-
 λογέλωτι τῶδε θεάματα, μι-
 μοις, ὄρχησάς, ἤκιστα ἀγχιμο-
 νδρίας γυναιχας, παιδάκια
 πρὸ κέλλοις ἀμιλλώμενα ἢ
 γυναιξίν, ἀνδρας ἀποφιλουμέ-
 νοις οὔτι τὰς γνάθους μόνον, ἀλλὰ
 καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος, λειότεροι τῶν
 γυναικῶν ὅπως φαίνοιντο τοῖς ἐν-
 τυγχάνουσιν, ἑορτὰς, πόμνη γύρως,
 οὔτι μὲν δὲ τὰς ἱεράς ἐν αἷς χερσὶ
 φρεσὶν· ἀλλ' ἰδὲ γὰρ ἐκείνων
 ὅστιν, ὡς περὶ τὸ δρυὸς, καὶ πολλοὶ ὁ
 κέρως αὐτῶν. ἔθυσεν ὁ Καῖσαρ ἐν
 τῷ τῷ Διὸς ἀπαξ, εἶτα ἐν τῷ τῷ
 Τύχης, εἰς τὸ τῷ Διὸς τρεῖς.
 ἐφεξῆς ἔβαδισεν ὅτι κλέισμα
 γὰρ εἰς τὸ τῷ Δάφνης ὁσάκις εἰ-
 σήλτον τέμενος, παρεδόνεν μὲν
 ὀλιγωρία τῶν φυλάκων, ἢ δὲ
 τῶν ἀγέων ἀνδρῶν τόλμης ἀφα-
 νισθέν. ἢ Σύρων ἢ κει Νεομυλία,
 καὶ ὁ Καῖσαρ αὐτὸς εἰς Φιλίου
 Διὸς· εἶτα ἢ πάγκριστος ἑορτὴ, καὶ
 ὁ Καῖσαρ εἰς τὸ τῷ Τύχης ἔρχεται
 τέμενος. ὅτι γὰρ δὲ πλεὺς ἀπο-
 φράδα, πάλιν εἰς Φιλίου τὰς δι-
 χας ἀναλαμβάνει καὶ τὰ πά-
 τρια. καὶ τίς ἀνέξεται τῶσαυτά-
 κως εἰς ἱερά φοιτῶντος Καίσαρος,

καὶ ἐβαδίσας

iucunda omnia spectacu-
 la des isti populo riden-
 di imprimis audivo, vt mi-
 mos, saltatores, lasciuas
 mulieres, pueros de for-
 ma cum quauis muliere
 certantes, viros non mo-
 dō genis, sed etiam toto
 corpore depilatos, vt ip-
 sas etiam fœminas molli-
 tie corporis vincere videan-
 tur: postremò ferias, con-
 uentus celebres, non fa-
 cros me hercule, in qui-
 bus modestè, & tempe-
 ranter viuendum est: ho-
 rum enim satis est, tanquam
 glandis, & multa iam est
 eorum satietas: Sacrificauit
 semel Cæsar in templo Io-
 uis, deinde in Fortunæ, de-
 inceps ter iuit ad Cereris:
 (neque enim quoties ad Da-
 phnes templum ierim, me-
 moriâ teneo, proditum qui-
 dem illud custodum negli-
 gentiâ, deletum autem im-
 piorum hominum audaciâ)
 veniunt Syrorum Calendæ?
 Cæsar rursùm ad Iouis Phi-
 lij: venit publicum festum:
 Cæsar continuò it in tem-
 plum Fortunæ: intermisso
 verò nefasto die, rursùm in
 ædem Iouis Philij more ma-
 iorum vota suscipit: Et quis
 Cæsarem ferat tam sæpè in

templa ventitantem, cum li-
 ceat semel atque iterum
 Diis molestiam exhibere:
 ferias autem illas celebrare,
 quæ toti populo communes
 sunt, & quarum participes
 esse possunt, non ij modò
 qui Decos norunt, sed etiam
 illi, quorum plena est ciui-
 tas? Magna verò voluptas
 esset atque oblectatio, quam
 quisque perciperet, cum sal-
 tantes viros, pueros, mulier-
 culas cerneret. Ego verò
 cum ista mecum cogito at-
 que confidero, beatos sine
 dubio vos esse iudico, qui-
 bus tam fortunatis esse li-
 ceat. Sed non ideò tamen
 mihi irascor: sunt enim hæc
 mihi, forsitan Deo aliquo
 authore, iucunda. Itaque
 mihi credite, neque iis suc-
 censeo, qui vitam & insti-
 tutum meum reprehendunt:
 imò addo illis etiam quæ-
 cunque alia possum in me-
 ipsum conuicia, mēque his
 maledictis grauiùs incesso,
 quippè qui ob stultitiam
 meam à principio non vide-
 rim, quales essent huius ciui-
 tatis mores, idque cum in li-
 bris legendis non minùs
 quàm quisquam meorum
 æqualium versatus sim. Pro-
 ditum est memoria, regem

ἄξον ἀπαξ ἢ δις ἐνοχλεῖν τοῖς
 θεοῖς, ὅτι τελεῖν δὲ τὰς πόμνη-
 γύρεις ἐκείνας, αἱ κεινὰ μὲν εἰσι
 πόμνη τὰ δῆμω, καὶ ὧν ἔξοστι
 μετέχον, οὐ τοῖς ὅτις ἀμύμοις
 θεοῖς, ἀλλὰ καὶ ὧν ὅστιν ἢ πό-
 λης πλήρης; ἢ δὲ πολλὴ καὶ
 χερσὶτες, ὅποιος αἰὲς θυφρα-
 νοῖο διυκεκῶς καρπούμενος,
 ὄραν ὄρχου μύμοις ἀνδρας, καὶ
 παιδάκια, καὶ γυναικα πολλὰ.
 ὅτι δὲ οὖν τῶντα λογίζομαι,
 " μακαρίζω μὲν ὑμᾶς τῷ δι-
 δαμονίας, ἐμμετῶν δὲ ὅσα ἀ-
 ἴσθησι. Φίλα γὰρ ὅτι μοι κα-
 τὰ τινα θεὸν ἴσως τῶντα. δὲ ὅτι
 δὲ ἴσθη, οὐδ' ἀγλακτῶ τοῖς δυ-
 χερᾶνοισί μου τὰ βίω καὶ τῇ
 παρᾶρεσι. παρᾶρημι δ' αὖ-
 τοῖς ὅσα διωκτὸν ὅτι μοι τὰ εἰς
 ἐμμετῶν σκώματα, μείζονος
 ὅτι γέων ἐμμετῶ τῶν τῶν τὰς
 λειδρείας, ὅς ἐπὶ ἀφροσύνης
 οὐ σιωπῆκα ποταπὸν ἐξ ἀρχῆς
 τῷ τῷ πόλεως ἦθος· καὶ τῶντα
 τῶν ἡλικιωτῶν τῶν ἐμμετῶ, ὡς ἐ-
 μμετῶν πείθω, βιβλία " ἀνα-
 λέξας ὅσων ἀριθμὸν ἐλάττω.
 λέγεταί ποτε τῷ ἐπὶ νυμὸν ποτε
 τῆς δὲ τῷ πόλεως βασιλέα, μισλῶ

καὶ μακαρί-
 ζομεν

καὶ ἀναλέξας

λον δὲ οὐκ ἔπειτα ἐπώνυμος ἦδε ἡ πόλις σωφικται· πεποίηται μὲν γὰρ ὑπὸ Σελύκου, τὸν ὄνομα τε ἔχει ἀπὸ τοῦ Σελύκου πατρὸς· ὃν δὲ φασὶ δι' ὑπερβολὴν ἀβροτητος, καὶ πρυφῆς ἐρωῦνται αἰεὶ καὶ ἐρώμενον, τέλος ἀδικὸν ἐρωῦναι τὴν εἰς μητρὸς ἐρασιτυίαι, κρύπτειν δὲ ἐθέλοντα τὸ πάθος, οὐ διωκόσθαι· τὸ σῶμα δ' αὐτῶν χεῖρον μικρὸν τηκόμενον, ἀφανῶς οὐκ ἔχουσαι, ἔτι δὲ διωκόμεναι, καὶ τὸ πνεῦμα ἐλαττωμένον τῆς σωματικῆς· ἐλάκει δὲ οἱ μὲν τὸ κατ' αὐτὸν, ἀνιήματα, σαφῆ μὲν οὐκ ἐχούσης αἰτίαν τὴν νόσου, μάλλον δὲ οὐδ' αὐτῆς, ἢ τις ποτὲ βεβήκει, φαινομένης· ἐναρρῶν δὲ οὐσης τὸ πᾶσι τὸ μειράκιον ἀσθενείας, ἐν τῷ δὲ μέγας ἀθλος ἰατρῶν παρὰ τὴν Σαμίω, πλὴν νόσον ἢ τις ποτὲ βεβήκειν ἐξέδραϊν· ὁ δὲ ὑπονοήσας ὅτι τῶν Ὀμήρου ἴνες ποτὲ εἰσι γμοσόροι μελεδῶνες, ἔτι δὲ πολλάκις οὐκ ἀσθενεία φεματος, ἀλλ' ἀρρώστια ψυχῆς αἰτία γίνεσθαι τηκεδόνος τῶν φεματι, καὶ τὸ μειράκιον ὁρᾶν ὑπὸ τε ἡλικίας καὶ συνηθείας

cum , qui ab ista vrbe nomen duxit, vel potius cuius nomine ciuitas hæc habitata est (condita siquidem est à Seleuco , nomen verò habet à Seleuci filio) hunc , inquam , aiunt ob luxus ac deliciarū immoderationem semper amare aut amari solitum , tandem impuro no uercæ amore captum fuisse. Cùm autem ægritudinem occultare vellet , minimè potuisse , quòd illi corpus sensim contabescens tacitè collaberetur , & vires deficerent , spiritusque imbecillior esset quàm solebat. Videbatur certè illud eius adolescentis ænigmati simile , cùm neque caussa morbi , neque morbus ipse appareret. Cùm igitur adolescentis infirmitas manifesta esset , magna ibi quæstio medico Samio proposita fuit , quis tandem morbus ille esset , cognoscere. Is autem ex Homeri versibus suspicatus , quænam essent γμοσόροι μελεδῶνες curæ membra depascentes , quodque persæpè non corporis imbecillitas , sed animi ægritudo caussa sit tabis corpori : ac videns adolescentem tùm ætate , tùm vitæ consuetudine à Venere alienum

num

num non esse , hanc viam in morbo inuestigando tenuit : Sedet iuxta lectum , in adolescentis vultum intuens , iubet formosos & formosas procedere , ab ipsa regina ordiens. Illa vt venit , ipsum videlicet inuisura , statim morbi signa dedit adolescentis : spiritum tanquam qui opprimuntur , emittebat : inhibere enim motum ipsius , quamuis vehementer cuperet , non poterat ; & magna erat spiritus perturbatio , multumque circa vultum rubor emicabat. Hæc cùm videret medicus , manum ad pectus adolescentis admouet : saliebat cor vehementer , & quasi de sua sede dimouebatur . Ac talia quidem coram regina patiebatur. Postquam verò illa discessit , cæteris subsequenti bus quietus erat , & similis iis qui nullam sentiunt ægritudinem. Cognitum igitur morbum Erasistratus Regi exponit . Ille quòd liberos amaret , permittere se ait filio vxorem . At is tùm quidem recusauit : patre autem mortuo non multo post tempore , quod munus antea sibi datum generosè repudiarat , cupidissimè arri-

σκαια φρόδιτον, ὁδὸν ἐτρέπετο τσαύτω ἔπι πλὴν τὸ νοσηματος ἦσαν· καθίξει πλησίον τὴ κλίνης, ἀφορῶν εἰς τὸ πρῶτον τὸ μειρακίου, πρὶν εἰσελθεῖν καλοῖς τε ἔκαλας, ἀπὸ τὴ βασιλίδος ἔρξάμενος· ἢ δ' ὡς ἦλθεν, ἔπισκεψομένη δῆθεν αὐτὸν, αὐτῆκα ἐδίδου τὰ σιωθήματα τῆ πάθος, ὁ νεδρίας· ἀσθμα τὸ θλιβομένων ἢ φήε ἐπέχην γὰρ αὐτὸ κινόμενον, καὶ τὸ σφοδρὰ ἐθέλων, οὐχ οἷός τε λῶ, ἔταραχά τῶ τῆ πνεύματος, ἔ πολὺ π. πᾶσι τὸ πρῶτον ἐρύθημα· τῶτα ὁρᾶν ὁ ἰατρὸς, παρὰ τὴν τῶν χεῖρα, ἔ ἐπήδα δῆναι ἢ καρδιά, καὶ ἔξω ἴετο· τσαῦτα ἔπῃ " ἐπαχεν ἐκείνης πρῶτος· ἐπει γ. ἐπέχεν δὲ ἀπῆλθεν, ἐπιόντων τὴ ἄλλων, ἀτρέμας εἶχε, ἔ τῶ ὁμοίος τοῖς ἔδεν πάθοισι· σιωδῶν δὲ τὸ πάθος ὁ Ερασίτρατος, φράζει πρὸς τὴ βασιλέα, ἔ ὡς ὑπὸ τὸ φιλοπαις εἶ), πρῶτα χωρεῖν ἔφη τῶ παιδί τὴ γαμετῆς· ὁ δὲ αὐτῆκα μῆ ἠρήσαντο· τελευτήσητος δὲ τῆ πατρὸς μικρὸν ὑστερον, ἡ πρῶτερον διδομένη αὐτῶ γὰρ ἂν θυγατρὸς ἠρήθη, μάλα κραταιῶς

k

μετεδίωξεν. Αντιόχῳ μὲν δὴ τῶν
 τα ἐποίησεν. τοῖς δ' ἀπὸ ἐκείνου
 ἡμιούχοις οὐ νέμεσις ζηλωτῶν τῶν
 οἰκιστῶν, ἢ τῶν ἡμιούχων. ὡς ἂν γὰρ
 ἐν τοῖς φυτοῖς εἰκὸς ἔστι δὲ διδόν-
 ῶς μερὶ πολλὰ ἴσας ποιότητάς,
 ἴσως δὲ καὶ ἐπιπέδῳ ὁμοίως τὰ
 μὲν τῶντα τοῖς ἄλλοις ἐβλάστησε,
 φύεσθαι. ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων
 εἰκὸς ὡς ἀπλήσια τὰ ἡμέτερα
 ἀπογόνων τοῖς παρογόνους. ἐγὼ τοι
 καὶ αὐτὸς ἐγνων Ἀθηναίους Ἑλλή-
 νων φιλοφρονεταίους καὶ φιλανθρω-
 ποταίους, καὶ τοὺς τῶν ἑπιπέδων
 ἐν πᾶσιν εἶδον τοῖς Ἑλλήσιν, ἔγω-
 γ' εἰπεῖν ἔσθ' αὐτῶν, ὡς ἔστι Φι-
 λῶστοι μάλιστα πρῶτων εἰσὶ, καὶ
 δεῖξιοι πρὸς τοὺς ξένους. καὶ ὁ λόγος
 μὲν Ἑλλήνων πρῶτες, αὐτῶν δὲ
 Ἑλλήνων πλέον τῶν ἔγω μὲν
 τυρεῖν Ἀθηναίους. εἰ δὲ ἐκείνοι
 ἀφασώροισιν εἰκόνα τῶν παλαμαῶν
 ἐν τοῖς ἡμέτεροις ἀρετῆς· εἰκὸς δὴ
 ποῦθεν τὸ αὐτὸ ἔσθ' ἀρχεῖν καὶ
 Σύροις, καὶ Ἀραβίοις, καὶ Κελτοῖς,
 ἔστι Ἐθραῖοι, ἔστι Γαῖοι, καὶ τοῖς ἐν
 μέσῳ χειμῶν Ἑθραίων, καὶ
 Παμόνων, ἔσθ' αὐταῖς Ἰστροῦ τῶν
 ἡϊόσι, Μυσοῖς; ὅθεν δὴ καὶ τὸ γένος
 ἔστι μοι πᾶν ἀγροικῶν, αὐστηρῶν, ἀδέξιοι, ἀναφροδῖτον, ἐμμένον τοῖς

ἔστι ὁμοία

puit. Ergo hæc Antiochus. Quare nulla invidia esse de-
 bet, si nepotesauum gene-
 ris vel certè nominis autho-
 rem imitantur. Nam quem-
 admodum in plantis verifi-
 mile est diffundi qualitates
 quàm latissimè, ac fortasse
 etiam in totum similia nasci
 ea quæ gignuntur, iis vnde
 orta sunt: sic etiam in ho-
 minibus credibile est, nepo-
 tum mores auitis affines esse.
 Equidem Athenienses om-
 nium Græcorum liberalissi-
 mos atq; humanissimos esse
 animaduerti. Quamquam
 probitatem quidem certè in
 omnibus Græcis vidi, pos-
 sumque de iis affirmare, om-
 nium eos religiosissimos &
 humanissimos erga hospites
 esse: veruntamen è Græcis
 ipsis vberius certè & maius
 hac de re testimonium Athe-
 niensibus dare possum. Quòd
 si ij virtutis ac morum effi-
 giem antiquam retinent,
 quid est cur Syri, Arabes,
 Galli, Thraces, Illyrij, &
 inter hos ipsos ad ripas Istri
 interiecti Mysi idem facere
 non possint? At mihi genus
 ab istis est penitus agreste,
 durum, rusticum, inamœ-
 num, pertinaciter adhærens

ad ea quæ semel iudicauit;
 quæ omnia duritiem inge-
 nij mirabilem ostendunt.
 Quamobrem primùm ve-
 niam pro me deprecor, de-
 inde vobis eandem vicissim
 concedo, qui patrios mo-
 res vitamque persequimini:
 neque probri loco iam illud
 profero,

*Mendacesq; boniq; leues salta-
 re choreas:*

imò contrà potius in magna
 laude pono, quòd tam arctè
 accuratèque patrum vestro-
 rum mores & instituta te-
 neatis. Nam Homerus quo-
 que Autolycum laudās, om-
 nibus eum antecellere ait,

Furto ac iuramento: ---

& mihi quoque hæc esse
 confiteor duritiem, stulti-
 tiam, acerbiteratem, & non
 facilè molliri, neque oran-
 tibus, aut postulantibus, vt
 res meas agam, neque vo-
 cibus assiduis concedere.
 Ac sanè probri istis non of-
 fendor. Vtra autem leuio-
 ra sint, Dij fortasse norunt,
 homo quidem certè nullus
 potest diiudicare, cùm præ-
 fertim ingenitus cuique sui
 amor non sinat alteri fidem
 adhibere: quòd ea sit ferè
 hominum natura, vt omnes
 na mirentur, aliena despi-

κρίσειν ἀμετακινήτως· ἀ δὴ
 πρῶτα ἔστι δείγματα δὴνῆς ἀ-
 γροικίας. αἰτῶμαι τοίνυν ὑμῶν
 ἐμμετῶν πατρῶν συνηθῶν,
 ἐν μέρει δὲ καὶ ὑμῶν νέμεσι, τὰ πα-
 τρία ζηλοῦσιν· οὐδ' ἐν ὀνειδῆ
 παρφέρω, τὸ,

Ἔθυσται τ', ὄρχησται τε χοροῖσι - *Ιλιάδ. α.*
 πῆσιν ἀεῖστοι.

τοῦνδῆτον δὲ αἰτ' ἐγκωμίων
 ὑμῶν παρσεῖναι φημι πάτερον
 ζῆλον καὶ ἐπιτηδύματα. ἐπεὶ καὶ
 Ὀμηροῦ ἐπαμῶν τ' Αὐτόλυκον,
 φησὶ παρσεῖναι πρῶτων,

Κλεπολοσσῶν δ' ὄρχω τε. - *Ὀδυσ. τ.*

καὶ ἐμμετῶν τῶν σκαμνότητων, ἔ-
 τιν' ἀμαθίαν, καὶ τῶν δυσχε-
 λίδων, καὶ τὸ μὴ ῥαδίως μα-
 λαίθεσθαι, μὴ δὲ τοῖς δεομένοις,
 ἢ τοῖς ἑξαπατητοῖσι τὰ ἐμμετῶν
 ποιεῖσθαι, μὴ δὲ τῶν βοαῖς εἰλεῖν. *ἔστι ἑξαπα-
 τῶσι.*

καὶ τὰ τοιαῦτα ἐργῶν τὰ ὀνειδῆ.
 πότρεα μὲν αὖν ἔστι κρυφότερα,
 θεοῖς ἴσως δὴλον, ἐπεὶ ἂν ἀν-
 θεῶπων σθένος οἶός τε ἡμῶν
 ἔστιν ἔσθ' ἡμῶν ἀφορῶν βρα-
 βεῦσαι· πεισόμεθα γὰρ οὐδα-
 μῶς ἀπὸ δὲ φιλαυτίαν· γαν-
 μάζειν γὰρ εἰκὸς τὰ ἑαυτῶν ἐκα-
 στεν, ἀτιμάζειν δὲ τὰ πατρῶν τοῖς

ἄλλοις. ὁ δὲ τὰ τὰ ἐναντία ζή-
 λουῦντι νέμειν συγνώμην, εἴνεκα
 μοι δοκεῖ παροξυνοῦν. ἐγὼ δὲ
 ἐπινοήσας δὲ εἰσὶν ἄλλα ἔτερα δὲ
 ἐμῶν εἰργασμένον. πόλει γὰρ
 παροξυνοῦν ἐλθόντες, τὸ αὐχμὸν
 τῶν τειχῶν οὐκ ἀνεχθῆναι, ὡς
 παρ' οἱ κορυφῶν ἀποροῦντες, ἀ-
 καρπος καὶ βαθυγυῖος εἰσέδρα-
 μόν· ἐπινοήσας αὖ Σμικρινῶν ὁ-
 ρῶν, ἢ Θεοσυλέοντα, δύσκαλον
 παροξυνοῦν, ἢ φρασιώτιον ἀνόη-
 τον, ἔξοκον Φαριῶν τὰ καλλω-
 πισμῶ παῖδα ὠραῖον, καὶ γυμ-
 ναστα μαιράκιον, εἰ μὴ τὴν ἡλι-
 κίδα, τὸ ἔσπον γὰρ καὶ τὴν ἀβρο-
 τητα τῶν παροξυνοῦν. οὐκ οἶδα
 ἀνθρώποις ὁμιλεῖν, οὐδ' ἐπαμ-
 νέτης εἶναι Θεογονίδος, ὅσοι μὴ
 τὸ ἀφομοιωθῆναι τὴν πέτρας Πο-
 λύποιν, ἀλλ' ἢ λεγομένη "Μύ-
 κωνος ἀργικία τις καὶ ἀμαθία,
 καὶ ἀβροτηρία παρὰ τὰς ὀπι-
 τηδύεται παρὰ σε. λέληθέ σε
 πολλοὺ δεινὰ τῶντα εἶναι" Κελ-
 τοῖς, καὶ Θεοφύλακας, καὶ Ἰλλυριοῖς;
 οὐχ ὅσοις ὅποσα μὴ ἐν τῇ πό-
 λει τῶν καπηλείας; σὺ δὲ ἀ-
 περῶν τῶν καπηλοῖς, οὐ συγ-
 γωρῶν ὅποσου βούλονται πωλεῖν

ἢ Μύκωνος

ἢ Κελτοῖς
ἢ Θεοφύλακας
ἢ Ἰλλυριοῖς

ciant. Attramen qui genus
 vitæ contrarium sequenti
 veniam dat, lenitate mihi
 videtur excellere. Ego au-
 tem cum rem attentius co-
 gito, aliis etiam modis me
 mihi nocuisse animaduerto.
 Nam cum in urbem liberam
 venirem, quæ capillorum
 squalorem ferre non potest,
 veni ad eam cum barba lon-
 gissima, & intonsus, quasi
 tonsorum copia deesset: iu-
 dicasses profecto te Smicri-
 nem videre, aut Thra-
 syleonta, senem morosum,
 aut militem amentem, cum
 liceret ornatu adhibito pue-
 rum formosum videri, &
 fieri iuuenem si minus æta-
 te, at certe moribus, & fa-
 cie delicatâ. Nescis cum
 hominibus viuere, neque
 Theognidem probas, ne-
 que imitaris Polypum pe-
 tras referentem: sed illam
 Myconis rusticitatem, &
 stultitiam, & amentiam ve-
 teri verbo tritam amplecte-
 ris. Nescis multum abesse,
 ut tales sint Galli, Thraces,
 Illyrij? Non vides multas in
 vrbe cauponas esse? Tu ve-
 rò cauponibus irascaris, ne-
 que pateris eos annonam
 populo & exteris, quanti
 αὐτοῖς τὰ μίμηται ὀπιτηδύεται,

volunt, vendere. Et illi qui-
 dem de agrorum possesso-
 ribus queruntur, hi verò
 tibi infensi sunt, propterea
 quod eos iustos esse cogis:
 Magistratus autem, quod
 ex utroque ciuitatis incom-
 modo, sicut opinor, lucrum
 facerent, gaudebant antea,
 duplicem fructum capien-
 tes, & ut agri possessores,
 & ut cauponas: nunc utrif-
 que spoliati commodis me-
 ritò succensent: Populus
 etiam Syrorum cum non
 queat potare, neque cor-
 dacem saltare, irascitur: tu
 autem abundè illos alere
 existimas, quod eis frumen-
 ti copiam largiari. Enim-
 verò illa tua egregia est at-
 que admirabilis sapientia,
 quod neque ut pisces saxa-
 tiles in vrbe sint, prouides:
 imò dudum cum quidam
 conquereretur, neque pis-
 ces multos, neque aues iam
 in foro reperiri, illudens
 multum risisti, cum dice-
 ces satis esse ciuitati sobriæ
 ac moderatæ vinum & o-
 leum, carnes verò delicatæ
 iam esse: pisces autem &
 aues requirere, supra om-
 nes delicias esse, & quales
 ne procis quidem in Ithaca
 fuissent. Isto autem pacto

καὶ τοῖς ὀπιτηδύεσιν. οἱ δὲ τοῖς
 κεκτημένοις τὴν γὰρ ἀπιδύονται.
 σὺ δὲ καὶ τοῖς ἐξῆροις ποιεῖς
 σαυτῶν, τὰ δίκαια ποιῆν ἀναγ-
 κάζων. οἱ δὲ ἐν τέλει, τὸ πόλεως
 ἀμφοῖν " μετέχοντες τῶν ζή-
 λων ὡς παρ' οἱ μὴ παρ' ἄλλους ἐ-
 χαιρον διχόθεν καρπούμενοι τὰς
 ὠφελείας, καὶ ὡς κεκτημένοι, καὶ
 ὡς καπηλοῦντες. Τανυῶ εἰκό-
 τως λυποῦνται δὴ ἀμφοτέρων
 ἀφρημένοι τὰς ὀπιτηδύεσιν. ὁ δὲ
 τῶν Σύρων δῆμος οὐκ ἔχων με-
 γάλην, ὅσοι καρδακίξιν, ἀρῶνται.
 σὺ δὲ αἶτον ἀφρονον πρὸ ἔχων, οἷον
 πρέφειν αὐτοῖς ἰκαμένως. ἐκείνο δὲ
 σε γράβειν, ὅτι ὅσοι ὅπως ἰχθῆς
 ἐν τῇ πόλει πετραῖος ἔσται, σχο-
 πτεῖς. ἀλλὰ καὶ παρὰ τὴν μεμ-
 φομένην ἰνός, ὡς οὐτε ἰχθυοῦντων,
 οὐτε ὀρνίθων πολλῶν εὐεισκαμέ-
 νων ἐν ἀγορῇ " τωθασικῶς μά-
 λα ἐγγέλαισας, ἄρτου καὶ οἴνου καὶ
 ἐλαίας τῇ Θεοφύλακῃ πόλει δεινὰ φά-
 ρμακός, κρεῶν δὲ ἢ δὴ τῇ περὶ φώ-
 ση. ὅ γὰρ καὶ ἰχθυῶν, καὶ ὀρνίθων
 λόγον ποιῆσας, πέρα περὶ φῆς εἶναι,
 καὶ ἢς ὅσοι τοῖς ἐν Ἰθάκῃ μνη-
 σῆραι μετὶ ἀσελγείας. οὕτω δὲ
 οὐκ ἐν ἡδονῇ κρέα ὑεῖα, καὶ παρ-

ἢ μετέχοντα

ἢ ποδα-
στῶν

βάτεια σιτεῖσθαι τῶν ὄσπριων ἀπολόιδμος, ὅτε πρῶτον ταυνομίνας, καὶ Θραξὶ νομοθετεῖν τοῖς σεαυτῶν πολίταις, ἢ τοῖς ἀναμαθητοῖς Γαλάταις, οἳ σε ἐπαυδοτελέοντα κατὰ ὑμῶν ἰννόν, σφενδάμμινον, ἔκετι μέγιστοι καὶ Μαραθωνομάχῳ, ἀλλ' Ἀργυρέα μὲν ἔξ' ἡμισείας, ἀνδρῶν δὲ ἄνδρα πρῶτα πασι, καὶ ἄνδρα πρῶτον ἄρχειν. οὐ κρῖτον γὰρ ὀδωδένα μύρων τὴν ἀργεῖν βαδίζοντες σε, καὶ παῖδας ἡγεῖσθαι καλοῖς, εἰς οἷς ἀποβλέψουσιν οἱ πολῖται, καὶ χοροὶς γυμνασίου, ὅποιοι περὶ ἡμῶν ἴσανται καθ' ἑκάστην ἡμέραν; ἐμὲ δὲ ὑπερὸν βλέπειν, ῥιπιδόντα πρῶτον τὰ ὀμματα, ὅπως ὑμῶν καλῶς, οὐ πτωχὸν ψυχῶν, ἀλλὰ τὸ πρῶτον ὀφθαλμῶν, ὅπως ἂν συγχωρῆται ἐστὶ μὲν γὰρ, ὡς ὑμεῖς κρίνετε, ψυχῆς ἀληθινὸν κάλλος, ὑπερῆτης βίαι. ἐμὲ δὲ ὁ παιδαγωγὸς ἐδιδασκεῖν εἰς τὴν γλῶσσαν βλέπειν, εἰς διδασκαλοῖς φοιτῶντα, θεάσθαι ἄνθρωπον ἰδεῖν, ὡς μᾶλλον κομῆσαι τὴν κεφαλῆς τὸ γένος. ἐν ἐκείνῳ δὲ τῆς ἡλικίας ἰδίᾳ καὶ κατ' ἐμαυτὸν ἔδει ποτε, τρίτον δὲ ἢ τέταρτον, εἰ

γρ. εἰς ἀνδρῶν

γρ. κατὰ μὴν ὅπως

carnes fuillas & ouillas non cū voluptate comedi, quod tu leguminibus vesceris, benéque reipublicæ confulere existimasti, & Thracibus tuis leges dare, aut Gallicis stupidis, qui te nobis ilignum, acernum, neque tamen Marathonium bellatorem, sed ex dimidio Acharnensem, ingratum omnibus atque inuisum aluerunt. Nonne melius fuerat forum te ambulante vnguenta olere, pueros formosos præcedere, in quos ciues ipsi oculos & ora conuerterent, & cætus mulierum, quales apud nos sunt quotidie? Verum enimverò mihi lasciuè oculis quoquoersum proiectis aspicere, quod pulcher corpore, non mente, vobis videar, mores mei non sinunt. Nam vobis quidem iudicibus, vera animi pulchritudo in vitæ deliciis tota est posita. At me præceptor meus docuit, cū ad magistrōs ventitarem, terram, non theatrum aspicere, ac pluris mentum capitis æstimare. Et certè in illa ætate priuatim & spontè mea nunquam, ter autem vel quater principis iussu iui, cū

Patroclo gratificari cuperet, mecūque esset confanguinitate ac necessitudine coniunctus: quo ego tempore priuatus adhuc vivebam. Quare ignoscere mihi debetis, cū præfertim eum vobis ostendam, cui multo iustius irasci poteritis, nempe importunissimum illum præceptorem, qui mihi iam tum molestus erat, cū viam illam vnicam mihi ad benè viuendum proponeret. Ille mihi nunc author est tantæ apud vos offensionis, cū in animo meo ingenerauerit, & quasi impresserit, id quod ego tum repudiabam. Et tamen is tãquam rem gratam mihi faceret, cupidè in id incubebat, appellans credo grauitatem, quæ esset durities: tēperantiam, quæ stupiditas: fortitudinem, non succōbere voluptati: neque eò quenquam esse beatum, quod voluptatibus abundaret. Sæpenumerò mihi admodū puero (testor Iouē & Musas) dicebat præceptor ille, Ne sinas te à tuorū æquarium multitudine in theatra induci, neq; vlla eius spectaculi cupiditate tenearis. Circenses desideras? apud Homerū eos elegatissimè descriptos reperies, cape librū, & lege.

ἴτε, Πατρόκλην ὀπίηρα Φέρων ἄρχων ἐπέταπην, οἰκείος ὢν ἐμοὶ καὶ ἀγαθός. ἐπὶ γὰρ κλον δὲ ἐδίωκτο ἐπὶ συγγνωτέον οἷον ἐμοί. δίδωμι γὰρ, ὅν ἀντ' ἐμαυτῶν δικαιοτέρον μισήσετε τὸ φιλαργυρία παυδαγωγῶν, ὅς με καὶ τότε ἐλύπει, μίαν ὁδὸν ἐπὶ διδασκῶν. καὶ νῦν ἀπίος ὅστι μοι πρὸς ἡμᾶς ἀπερθεῖας, ἐνεργασάμενος τῆ ψυχῆ, καὶ ὡς ἄν ἐντυπώσας, ὅπως ἐγὼ μὲν εἶναι ἐβουλόμην τότε. ὁ δὲ ὡς δὴ ἔλαττειν ποιεῖν, μέλας πρὸς ἡμᾶς ἐνεπίθη, καλῶν, οἷμα, σεμνότητα, τὴν ἀργυρίαν, καὶ ἄφροσύνῳ, τὴν ἀναμαθητοῖαν ἀνδρίαν δὲ, τὸ μὴ εἶκιν τὴ ὀπίηρα μίαις, μηδ' εὐδαίμονα ταύτη γίγνεσθαι. ἔφη δὲ μοι πολλάκις, εἰ ἴτε· μὰ Δία καὶ μούσαις· ὁ παιδαγωγὸς ἐπὶ παιδαρίῳ κομίδῃ, μὴ σε πρῶτα περὶ τὸ πλῆθος τῶν ἡλικιωτῶν, ὅτι τὰ θεάτρα φερόμενον ὀρεζήτωσιν ποτε ταυτησὶ τῆ θεας. ἰπποδρομίας ὀπίηρα μίαις; ἐστὶ περὶ Ομηρω δδξιώτατα πεποιμημένα, λαβῶν ἐπέξιδι τὰ βιβλία.

Ἰδὲ πάντο μίμνυς ἀκέρως ὀρχησάς;
 ἔα χαίρειν αὐτοῖς, ἀνδρικότερον
 τῶνδ' αὖ τοῖς Φαλαξίν ὀρχεῖται πα
 μειροκάμια. σὺ δ' ἔχθρας κίθαρῶδόν
 τ' Φημίον, καὶ ἄδδόν τ' Δημόδοκον.
 ἔστι καὶ πρὸ αὐτῶν πολλὰ φυτὰ τερ
 πνότερα ἀκοῦσαι τ' ὄρω μύρων.
 Δὴ λω δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος
 τῶνδ' βωμῶν,
 Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον
 ἐνόησα.

καὶ ἡ δένδρῆεσσα τ' Κλυψοῖς νῆ
 σος, καὶ τὰ τ' Κίρκης ἀπήλαμα, καὶ ὁ
 Ἀλκινόου κήπος· εὖ ἴσθι, τοῦτων
 σοδὲν ὄψις τερπνότερον. ἄρα πο
 θήτε τὸ πύνομα ὑμῖν φράσω τῆ
 παιδαγωγῶν, καὶ ὅστις ὦν ἡμῶς
 ταῦτα ἔλεγε; βάρβαρος ἢ τοῖς
 θεοῖς καὶ θεῶν, Σκύθης μὲν ὁ ἡμῶς,
 ὁμόφυμος δὲ τ' τ' Ἑρξίω ἀνα
 πείσματος ἕκτι τ' Ἑλλάδα τρα
 τεῖσαι, τὸ πολυθρύλλητον Ἀρ
 γος. τῆτο δὲ παρ' ἡμῶν μὲν
 εἴκοσι παροικιῶν μύρον ὄνομα,
 νινὶ δὲ παροφειρόμενον ἀντ' ἀ
 δικήματος τὸ οὐκίδεις, εὐνοδχος
 ἴω, ἑποδ τὰ ἐμῶν τε θραμμέ
 νος παπαῶ, πῶ μῆτερα πῶ
 ἐμῶν ὅπως ἂν ἀγαγῆ Δία τῆν
 Ομήρου καὶ Ησίοδου ποιημάτων.

ἄλλοι

Histriones audis saltatores?
 sine eos valere: fortius saltat
 iuvenes apud Phæacas. Ha
 bes illic citharædum Phe
 mium, & cantorem Demo
 docum. Sunt etiam apud
 eundem multæ stirpes, quæ
 maiore cum voluptate au
 diuntur, quàm nostræ spe
 ctantur:

*Sic quondam Deli sacras ad
 Apollinis aras,
 Proceram viridi conspexi in
 gramine palmam.*

Quid Calypsonis insula o
 pacæ arboribus? quid Cir
 cesantra? quid hortus Al
 cinoi? crede mihi, nihil vi
 debis iucundius. Vultis il
 lius nomen præceptoris, &
 genus proferam? Homo
 barbarus me hercule, & ge
 nere Scytha is erat, eodẽ
 que nomine cum illo,
 qui Xerxem ad bellum in
 Græciam, nobileque Ar
 gos induxit. Hoc verò no
 men, quod ante vicefi
 mum mensem honoris, nunc
 contumeliæ causa appella
 tur, Eunuchus erat, sub meo
 auo educatus, vt matri meæ
 Homeri atque Hesiodi poẽ
 mata exponeret. Cùm autẽ
 illa paucis post mēsis mor
 tua esset, mēque primum &
 ἑπεὶ δ' οὐκ εἶναι παρ' ὅσον ἐμὲ καὶ
 solum

solum filium reliquisset, tũm
 ego tanquam virgo orba &
 deserta, multis calamitati
 bus erepta, puella & tene
 ra, post annum septimum
 ipsi traditus fui. Is ab eo
 tempore, cùm me ad magi
 stros deduceret, vnicam be
 nẽ viuendi viam esse mihi
 persuasit: cùmque ille aliam
 neque scire vellet, neque
 mihi ingredi permetteret,
 effecit vt in omnium ve
 strũm odium incurrerem.
 Veruntamen, si videtur, pa
 cem cum illo ego vobis que
 faciamus, & inimicitias di
 rimamus. Neque enim ille
 me ad vos venturum puta
 uit, neque vt venirem, ta
 men regnaturum sperauit,
 in tanto præsertim imperio,
 quantũ Dij largiti sunt, mul
 tũ sanẽ inuito ac repugnante
 tũm illo, credite mihi, qui
 dedit, tũm me qui accepi.
 Videbatur enim neuter no
 strũm velle: neque is qui
 hunc honorem, vel gra
 tiam, vel quocunque alio
 nomine vultis appellare, li
 benter dabat: & qui acce
 pit (Dij sunt testes) verẽ &
 ex animo recusabat. Verũm
 ista, Deorum voluntas &
 tũm moderata est, & in po
 sterum moderabitur. Quod

μόνον τεκοῦσα, μηδὲν ὑπερον
 ὀλίγοις ἐτελεύτησεν, ὡς παρ' ἡμῶν
 ἀμήτωρ πρὸ γένος, πολλὰν συμ
 φορὰν ἐκκλαπέισα κόρη, καὶ
 νέα μετ' ἐπ' αὐτὸν ἐβόδμον αὐτῆ
 πρὸ δέδωκεν. ἔστ' ὅτ' οὐκ εἰναι
 ταῦτα ἀνέπεισεν ἄγων εἰς δι
 δασκάλους μίαν ὁδὸν· ἀλλὰ
 οὐδ' αὐτὸς εἰδέναι θέλων,
 οὐτ' ἐμοὶ βαδίζειν συγχωρῶν,
 ἐποίησεν ἀπερθεύσασθαι με πα
 σιν ὑμῖν. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, σφισσά
 μῃτα παρ' αὐτὸν ἐγὼ τε καὶ ὑ
 μεῖς, πῶ ἀπερθεύειν λύσαν
 τες. οὐτε γὰρ ἡπίστατο παρ' ὑ
 μῶν ἀφιξόμενον, οὐδ' εἰ τῶ
 μέλισσα φοιτῶν μέλλοιμι, ὅτι
 καὶ ἀρχὴν παροσεδόκα, καὶ το
 σαύτῃ δὲ χεῖρ, ὅσῳ ἔδω
 κεν οἱ θεοὶ, πολλὰ ὁμοῦ βια
 σάμενοι, πείσθητέ μοι, καὶ τῶ
 διδόντα, καὶ τῶ δεχόμενον. ἐφ
 κει γὰρ ἡμῶν σοδότερος ἐθέ
 λειν, οὐτε ὁ διδὸς πῶ ἡμῶν,
 ἢ χάριν, ἢ ὁ, πὶ φίλον ὑμῖν
 αὐτὸ ὀνομάζειν, δοῦναι· καὶ ὁ
 λαμβάνων· ὡς ἴσασιν οἱ θεοὶ
 πάντες· ἀληθῶς ἠρνήσθη. καὶ δὴ
 τῆτο μὲν ὅπῃ τοῖς θεοῖς φί
 λον ἔχῃ τε καὶ ἔξει. τὴν δὲ
 I

ὁ παιδαγωγὸς εἰ παρ' ἐγὼ
 τῶν, πολλῶν δὲ ἐποίησα
 παρ' ἐγὼ, ὅπως ὅτι μά-
 λιστα ὑμῖν φανεῖται κεραι-
 σμένος. εἴτα οὐκ ἔξοισιν ἄπο-
 θεῶναι νῦν καὶ ἄπομαθῆναι,
 εἰ ἢ παρ' ἄλλοις ἢ μὴ ἄ-
 γρησκον ἦτος ἀνέτρεφθη· ἔθος,
 φασί, δεινότερη φύσις· μάχε-
 αται δὲ, ἔργον· ἐπὶ δὲ τειά-
 κωντα μελέτην ἀφῆσαι, παγ-
 χάλεπον, ἄλλωτε καὶ μὲν ἴ-
 σαύτης εἰς ἡλικίαν χαλεπό-
 τητος. ἐμοὶ δὲ ἤδη πλείων ἴ-
 των ὄντων. εἴεν, ἀλλὰ πῶς πα-
 θῶν αὐτὸς ἐπιχρησάμενος ἀκροῦσθαι
 παρ' ἐγὼ συμβολαίων, καὶ δι-
 κάζειν; οὐ γὰρ δὴ καὶ τῶν σέ
 ὁ παιδαγωγὸς ἐδίδασκεν, ὅς
 οὐδὲ εἰ ἀρξέεις ἠπίσταρ. δι-
 νὸς δὲ ἀνέπεισε γῶν, ὃν καὶ
 ὑμεῖς ὡς ὄντα μάλιστα ἀπιώ-
 πατον τῶ ἐμῶν ἐπιτηδελμάτων,
 ὀρθῶς ποιοῦντες, συλλοιδόρθετέ
 μοι, καὶ τῶν δὲ ὅσ' ἴτε παρ' ἄλ-
 λων ἐξηπατημένων. ὀνόματα ἢ
 κει παρὸς ὑμᾶς πολλάκις κωμω-
 δούμενα, Πλάτων, καὶ Σωκρά-
 τής, καὶ Αἰσοτέλης, καὶ Θεόφρα-
 exagitata, & derisa, Plato,

ἡ. μεταμα-
θεῖν

ἡ. μαθῶν

si præceptor meus prouide-
 re istud mente potuisset,
 fortasse omni curâ diligen-
 tiâque contendisset, vt me
 vobis quàm maximè gratio-
 sum charumque efficeret.
 Nunc non est iam integrum,
 si quid est penitèns insitum
 moribus lenè aut asperum,
 id subitò euellere: consue-
 tudo, veteri prouerbio, al-
 tera natura est; cui repu-
 gnare, laboriosum: consue-
 tudinem verò triginta an-
 norum spacio meditatam
 deponere, perdifficile est,
 præsertim tanta cum diffi-
 culate inductam. At mihi
 plures etiam his anni sunt.
 Sed sit ita sanè: age, quid
 tibi venit in mentem, vt de
 commerciis cognoscere &
 statuere velles? Non enim,
 vt opinor, te hoc etiam ma-
 gister ille tuus docuit, qui
 neque regnaturum esse te
 sciebat. Induxit me ille ma-
 lus fenex, quem vos tan-
 quam principem vitæ meæ,
 morumque authorem iure
 mecum accusatis: quan-
 quam & ipse profectò ab
 aliis in eandem fraudem in-
 ductus fuerat. Sæpè, credo,
 nomina hæc audita vobis
 sunt, rantoperè videlicet
 Socrates, Aristoteles, Theo-

phrastus. Illis fenex iste cum
 nimis stultè ac simpliciter
 obtemperasset, posteaque
 me puerum, & discendi de-
 siderio incensum nactus es-
 set, persuasit, si illorum ve-
 stigiis vellem insistere, me-
 liorem me, non quidem cæ-
 teris hominibus fortasse (ne-
 que enim cum illis certa-
 men mihi esse) sed me ipso
 omninò futurum. Ego verò
 (quid enim aliud fecissem?)
 obsecutus seni, non possum
 iam quippiam mutare,
 quamuis maximè cupiam,
 ac me ipsum incuso, quòd
 omni vitiorum generi libe-
 rum iter non parafaciam.
 Sed in mentem veniunt ea,
 quæ apud Platonem Athe-
 niensis hospes differit. Di-
 gnus est honore is, qui ni-
 hil peccat: qui verò alios
 etiam deterret ab iniuria,
 plus quàm duplici honore
 dignus est: ille enim vni,
 hic pluribus dignitate par
 est, qui scelus aliorum in-
 dicat magistratibus: At qui
 focium præterea se iis adhi-
 bet in puniendâ & coër-
 cendâ iniuria, hic magnus
 est: hic victor in virtutis cer-
 tamine pronuncietur. Ean-
 dem certè laudem temperantiæ prudentiæque tri-

σος. ἐκείνοις ὁ γῶν ἔστ' πεισθεῖς
 παρ' ἀφροσύνης, ἐπειτα ἐμὲ
 νέον δῦν, ἐρασιλῶ λόγων, ἀνέ-
 πεισεν ὡς εἰ τὰ πῶντα ἐκείνων
 ζηλωτῆς ἡγοίμην, ἀμείνων ἐ-
 σομαι, τῶν μὲν δὲ ἀνδρῶν ἀνδραγαθῶν
 ἴσως ἐσθλόνος. οὐ γὰρ εἶμι παρὸς
 αὐτοῖς πλὴν ἀμιλλαν. ἐμαυτῶν ὅτι
 πῶντος. ἐγὼ δὲ οὐ γὰρ εἶχον ὅτι
 ποιῶ. πεισθεῖς, οὐκέτι δυνάμην
 μεταθέσθαι, ἔ τὰυτα ἐθέλων
 πολλάκις. ἀλλ' ὀνηδίζω μὴ ἐ-
 μματῶν, δὲ πῶ μὴ ποιῶ πᾶσθμ
 ἀδελφῶν ἀποπύτων ἀδικημάτων.
 ὑπεῖσι δὲ μοι ἐκ τῶ Πλάτωνος, Locus est
 ὅσα ὁ Αθηνῶνος διεξῆλθε ζένος. lib. 5. de
 Legibus.
 Τίμιος μὲν δὲ ἔσ' ὁ μηδὲν ἀδι-
 κῶν· ὁ δὲ μηδὲν ἐπιτρέπων τοῖς
 ἀδικουσιν ἀδικεῖν, πλέον ἢ δι-
 πλασίας ἡμῆς ἀξίος ἢ ἐκεί-
 νου. ὁ μὲν γὰρ ἐνός, ὁ δὲ πολ-
 λῶν ἀντάξιος ἐτέρων, μιλύων
 πλὴν τῶν ἄλλων τοῖς ἀρχοῖσιν
 ἀδικίαν. ὁ δὲ καὶ ἐυκολογῶν εἰς
 δυνάμην τοῖς ἀρχοῖσι, μέγας
 ἀμὴρ ἐν πόλει, ἔ τέλειος, ἔστ'
 ἀναγροδύεσθαι νικηφόρος ἄρε-
 τῆς. τὸν αὐτὸν δὲ τῶν ἐπαμνον
 καὶ παρ' ἀφροσύνης καὶ λέ-
 1 ij

Locus est
lib. 5. de
Legibus.

ἡ. οὐκίτος

γὰν, καὶ περὶ Φερνήσεως, καὶ ὅσα
 διὰ ἀγαθὰ ἕως κέκτηται, δυ-
 νατὰ μὴ μόνον αὐτὸν ἔχειν, ἀλλὰ
 ἔτι τοῖς ἀλλοῖς μεταδιδόναι. Ταῦτα
 ἐδίδασκέ με, νομίζων ἰδιώτῃ
 ἔσεσθαι. καὶ γὰρ ὁσὲν παρ' ἐγὼ
 ταῦτ' ἐκ δέξομαι πῶς τὸ
 ἐσομένῳ, εἰς ἡμῶν ὁ θεὸς φέ-
 ρων κατέστησεν. ἐγὼ δ' ἀγνοώ-
 μινος ἀρχῶν ἰδιώτου φαυλότε-
 ρος εἶμι, λέληθα ἐμαυτὸν, ὁσὲν
 δέον, ὑμῖν δ' ἀρχιερέως μεταδι-
 δοῦναι ἐμαυτῶν. καὶ με ἕτερος
 τῶν Πλατωνος νόμων ἡπομνη-
 σθέντα ἐμαυτῶν. πεποίηκεν ἀπε-
 ρθάνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ὅς φησι
 δεῖν ἀδῶ καὶ θεοφροσύνῃ ἀσκή-
 ναι ἀρχόντας, καὶ τοῖς παρεσβυτέ-
 ροις, ἵνα τὰ πλεῖστα πρὸς αὐτοῖς
 ἀποβλέποντα κοσμήται. μόνον
 οὖν μοι, μάλλον δὲ σὺν ὀλίγοις
 ὅππῃ δύνοντι νῦν τῶν, πρὸς
 θάτερα παρ' ἐσθ' ἡ γέροντες οὐκ
 ἀπεικθῆται ἐν οὐρανοῖς. ἔσθ' ἂν
 γὰρ ἐσμέν οἶδε παρ' ὑμῖν, ξένοι
 νεήλυδες· εἰς δὲ καὶ πολίτης ὑμέ-
 τερος, Ἑρμῆ φίλος καὶ ἐμοί,
 λόγων ἀγαθὸς δημιουργός, οἷς
 οὐδὲν ὅτι πρὸς ἵνα συμβό-
 λαον, οὐδ' ἄλλῃ ὁδὸν βαδίζοντες· πρὸς δὲ τὰ τῶν θεῶν

buere oportet, omninoque
 iis bonis, quæ non vni ali-
 cui seruiunt, sed aliis etiam
 communicantur. Hæc me
 docebat senex ille, putans
 me priuatum fore. Neque
 enim fortunam istam prof-
 pexerat, in qua me Deus
 collocauit. Ego autem ve-
 ritus ne princeps priuatis es-
 sem deterior, nescio quo
 modo, secus quàm dec ebat,
 rusticitatis meæ vos parti-
 cipes feci. Atque etiam alia
 lex Platonis memet commo-
 nefecit mei, vobisque ini-
 micum reddidit, quæ ait o-
 portere magistratus & senes
 temperantes esse, vt popu-
 lus eorum exemplo discat
 modestè ac temperanter vi-
 uere. Soli itaque mihi, vel
 certè cum paucis, illud vitæ
 genus rationemque sectan-
 ti res aliter cecidit, atque
 opinabar, & probro ac de-
 decori fuit, neque immeri-
 tò. Septem enim fumus
 apud vos peregrini & hos-
 pites (vnus autem vester
 etiam ciuis, Mercurio &
 mihi charus, dicendi artifex
 egregius) quibus nullum est
 cum aliis commercium, ne-
 que aliam viam insistimus,
 ad templa autem Deorum

rarò etiam imus, neque ad
 theatra fumus omnes ido-
 nei, quod & ignobilissimum
 est, & turpissimum vitæ ge-
 nus: (permittent mihi om-
 ninò Græciæ sapientes pro-
 ferre aliquid ex iis quæ a-
 pud nos sunt illustria: cùm
 enim melius ostendere non
 possem, in mediò illud po-
 fui) adeò vehementer odium
 vestrum atq; inimicitias ex-
 petimus, cùm vobis potiùs
 adulari, & placere debere-
 mus. Quidam alteri iniuriam
 fecit: Quid ad te, ò insul-
 se, istud pertinet? cùm pos-
 sis summa cum gratia iniu-
 riarum quæstum omitttere,
 tamen inimicitias eligis. At-
 que hæc cùm facias, te ta-
 men putas rectè facere, &
 præclare tuis rebus consu-
 lere. Cogitare debuisti, à
 nemine de iniuriis magi-
 stratus accusari, sed ipsum
 iniuriæ authorem. At qui
 facit iniuriam, posteaque
 coërcetur, dimisso eo quem
 violabat, in magistratus o-
 dium conuertit. Quare cùm
 tu istâ prudentiâ possis abs-
 tinere ab imponenda aliis
 iustè agendi necessitate, &
 vnicuique potestatem face-
 re, quicquid velit ac possit,
 agendi (tales sunt siquidem,

ἱερὰ ἔτι ὀλιγάκις, ἢ ἢ πρῶτες εἰς ἑκάστου
 τὰ θεῶν πεποιημένοι, ὅ δὲ
 σκεύεσται τῶν ἔργων, καὶ ἐπονεί-
 διστον τῶν βίβ' τέλος ὅππῃ ἐ-
 μοὶ πρῶτες οἱ τῶν Ἑλλήνων σο-
 φοὶ φαίται τῶν παρ' ἡμῖν ὅππῃ
 πολλαῖσιν. οὐ γὰρ ἔχω πῶς αὐ-
 τῶν μάλλον ἐνδεδέξαι μιν, ὅππῃ
 ἢ μεσιτείας αὐτῶν ἐπαξίαι μιν. καὶ ἐπὶ δὲ με-
 στήσιν πολλοὺς ποιοῦντα ὅ
 παρεσβυτέων ὑμῖν καὶ ἀπερθάνε-
 σθαι, δέον εἶδεν καὶ θεοφροσύνῃ. ὁ
 δεῖνα ἐβίβασατο, τὸ δεῖνα. ἡ τῶν,
 ὡ μωρὲ, πρὸς σε κεινωδῆ; ἔξ' ὅν
 μετ' ὀνοίας τῶν ἀδικημάτων ἀ-
 φείσθαι τὸ κέρδος, ἔχθραν ἐπισημα-
 ρῆ· καὶ τῶν ποιῶν, ὁρθῶς οἱ ποιῶν
 ἔτι φερνὴν ἡσυχίαν τῶν σαυτῶν. λο-
 γισαῖς ἐχέτω, ὅππῃ τῶν ἀ-
 δικημάτων ὁσὲν αἰτιᾶται τοῖς
 ἀρχόντας, ἀλλὰ τὸ ἀδικησάντα·
 ὁ δὲ ἀδικῶν, εἴπα εἰρηγόμενος, ἀ-
 φείσθαι μέμψασθαι τὸ ἀδικούμε-
 νον, εἰς τοῖς ἀρχόντας πρέπει ὅ
 ἔχθρος. ἔξ' ὅν οὖν ἡσυχίαν τῆς βύλο-
 γίας ταύτης, ἀπέχεσθαι μὴ
 τῶν δίκαια ποιεῖν ἀνάγκη-
 ζεῖν, ὅππῃ ἐλατῶν ἐκάστου
 παρεσβυτέων ὅ, π. αὐ ἐπέλη, καὶ δυ-
 νατὸς ἢ· ὅ γὰρ δὲ πόλεως ἦρος.

οἶμα, τοιοῦτόν ἐστιν, ἐλευθερο-
λίαν· σὺ δὲ ἔσσευεις, ἄρχεσθαι
αὐτοῖς μὲν Φρονήσεως ἀξίοις;
οὐδ' ἀπέβλεψας ὅση καὶ μέγε-
την ὄνων ἐστὶν ἐλευθερία πρὸς αὐ-
τῆς, καὶ τῶν καμήλων; ἀγριοί τοι
καὶ ταῦτα οἱ μισθωτοὶ ἀφ' ἧν
φασὶν, ὡς φασὶν τὰς νύμφας· οἱ γὰρ
ἄσπαστοι φενωτοὶ, καὶ ἀπλα-
τεῖα τῶν ὀδῶν, ὅτι ἐπὶ τούτων
δήπου πεποιῖται, ὅτι χρῆσθαι
αὐταῖς τοῖς κρηθιλοῖς· ἀλλ'
ἐκείνη μὲν αὐτὴ δὴ τῆς κόσμου
ἡνὸς ἐνεκα παρέχειται ἔτι πολυ-
τελείας· χρῆσθαι ὅτι ἐλευ-
θερίας οἱ ὄνοι βούλονται τῆς φασὶς·
εἴργη δὲ σπείδεις αὐτοῖς σπείδεις,
ἵνα μὴ πλεῖν ἐλευθερίαν ἀφέλη-
ται· ἔτι δὲ ἐστὶν ἡ πόλις ἐλευθερο-
σὺ δὲ ἀξίοις τοῖς ἐν αὐτῇ νεανί-
σχοις ἀρχὴν ἡσυχίαν, καὶ μέλιτα
μὲν φρονεῖν ὅ, τι τοῖς φίλων· εἰ δὲ
μὴ, φητέρεσθαι ὅσα αὐτῶν ἡδέως
ἀκούσασιν· οἱ ὅτι ἐλευθερίας
εἰώθασιν κομᾶσθαι ἀεὶ μὲν ὅτι φη-
κῶς αὐτὸ ποιούσιν, ἐν τῷ ἔορ-
ταῖς δὲ πλέον· ἐδωκαν ποτε τῶν
ποιούτων σκωμμάτων Ρωμαίοις
Ταραντῖνοι δὴ καὶ, ὅτι μεθύοντες
ἐν τοῖς Διονυσίοις ὑβριστὰν αὐτῶν τῶν

opinor, ciuitatis huius mo-
res, id est, liberi admodum)
tu nihil quicquam ea, de re
cogitans, prudenter illos
parere vis: nec vides quan-
ta ipsis etiam asinis & ca-
melis libertas ab ea tribua-
tur? Ducunt eas conducti
homines per porticus, qua-
si nymphas (nam neque an-
giportus patentes, neque
latae viae eò factae sunt, ut
iis asini vterentur) sed ta-
men illae ornatae & magni-
ficentiae causa id habent:
Asini autem porticibus li-
berè vtuntur, neque quis-
quam eos prohibet, ne li-
bertatem iis eripuisse videa-
tur: adè est haec ciuitas
libera: & tamen ipse a-
dolescentes in ea quietos
esse vis, & ea cogitare,
quae tibi placeant, vel cer-
tè loqui, quae tu libenter
audias. At illi comedere
liberè didicerunt, semper
id quidem effusè ac li-
benter, in feriis autem
liberius. Tarentini quon-
dam Romanis talium con-
uiciorum poenas dederunt,
quòd per ebrietatem lega-
tos eorum in Bacchanali-
bus iniuriosius tractassent.
At vos omninò Taren-
tῶν παρεσβείαν· ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ τῶν Τα-

tinis feliciores estis, qui
pro diebus paucis integrum
annum in deliciis confumi-
tis: pro legatis principes ip-
sos contumeliâ afficitis, ma-
ximèque eorum barbam, &
numi signa deridetis. O ci-
ues modestissimi, gratulor
vobis & qui talia luditis, &
qui ludentibus plauditis, ἴσ-
que fruimini. Cerrum est
enim alios dicendo, alios
audiendo conuicia eiusmodi,
delectari. Ego hanc tan-
tam concordiam mirificè vo-
bis gratulor, optimèque fa-
citis, quòd in vna ciuitate
omnes estis huiusmodi.
Nam illud nullo modo est
honestum, neque appro-
bandum, coërcere iuuenem
petulantiam, & lasciuiam
corrigere. Id enim eripere,
ac diminuere caput liberta-
tis est, priuare homines fa-
cultate, quicquid velint, di-
cendi & faciendi. Itaque
præclare vos cum sciretis li-
bertatem omnibus in rebus
tuendam & conseruandam
esse, primùm vestris vxori-
bus permisistis, ut liberae ac
dissolutae vobis essent: de-
inde eis concessistis, ut libe-
ros vestros educarent, ne
tandem vobis acerbius im-
εἶτα ἐκείνης σιωπευρήσατε ἀνάγκη τὰ παιδία, μὴ ποτε ὑμῖν ἔσ-

ερανίων τὰ πάντα βιδαμμένε-
σσοι, ἀντὶ μὲν ὀλίγων ἡμερῶν,
ὄλον βυπαρξιώτες ἐνιαυτόν. ἀντὶ
δὲ τῶν ξένων παρεσβείων, εἰς αὐτοῖς
ὑβρίζοντες τοῖς ἀρχαῖς, καὶ
τούτων εἰς τὰς ἐπιτῆς γυμνασίου
πέρας, καὶ τὰ ἐν τοῖς νομίμασι
χρηάγματα. βύγε, ὦ πολῖται
φρόνες, οἱ τε παίζοντες τὰ
ποιῦτα, καὶ οἱ τῶν παίζοντων ἀπο-
δεχόμενοι ἔτι ἀπολαύοντες. δη-
λον γὰρ, ὅτι τοῖς μὲν ἡδονῶν πρὸς ἑ-
ἑ λέγειν· τοῖς δὲ, ὅτι ἀκροῶσθαι
τῶν ποιούτων σκωμμάτων βυ-
φραίνε· ταύτης ὑμῖν ἐγὼ τῶν ὁμο-
νοίας σιωπήσομαι, καὶ βύγε ποιήστε,
μία ἡ πόλις ὄντες τὰ ποιῦτα·
ὡς ἐκείνη γὰρ ἔδωκεν ἀσπυδαῖον,
σπείδεις ἡλωτόν, εἴργη καὶ κρηθίον
τῶν νέων ὅτι ἀκόλαστον. πρὸς αὐτῶν
ἀρχὴν γὰρ ἐστὶ ἔτι ἀποφραίνε τῶν
ἐλευθερίας ὅτι κεφάλαιον, εἰ τις
ἀφέλοιτο τῶν λέγειν καὶ παρεσβείων
ὅ, τι βούλονται τοῖς ἀνδράποισιν.
ὁρθῶς οὖν ὑμεῖς τῶν εἰδότες, ὅτι
δεῖ τὰ πάντα ἐλευθεροῖς εἶναι,
πρὸς τὸν ἐπετρέψατε τῶν γυμα-
σίων ἀρχὴν αὐτῶν, ἵνα ὄσιν ὑμῖν
λίαν ἐλευθεροῖ καὶ ἀκόλαστοι·
εἶτα ἐκείνης σιωπευρήσατε ἀνάγκη τὰ παιδία, μὴ ποτε ὑμῖν ἔσ-

χῆς πειρώματα τραχυτέρας, ἐπειτα ἀποφωμίη δουλεύει· καὶ γυνώματα μεираκία, ποσῶτον αἰδεῖσθαι διδαχῆ τῆς πορεστυτέροισι, ἡ δὲ τὸ σιωπῆσι τῶν τῆς διλαβέτερα χῆματα πορῆς τῆς ἀρχόντας· ἔτελος σὺν εἰς ἀδρας, ἀλλ' εἰς ἀδραποδα τελέσμετες, καὶ γυόμιοι φροφρονες, καὶ ὀπτεκείς, καὶ κόσμοι, λαθῶσι ἀφραρέντες παμπάπασι. τί οὖν αἱ γυναικες; ὅτι τὰ σφέτερα σεβάσματα ἀρῶσιν αὐτὰ δι' ἠδονῆς, ὃ δὴ μακροειώπατον εἶ) φαίνεται, καὶ πολυτήμητον σὺν ἀνδραπομονον, ἀλλὰ καὶ θεοῖσι. ἔνθεν, οἶμα, συμβαίνει μάλα ὑμῖν διδάσσωσιν εἶ), πᾶσιν ἀρῶσιν δουλείαν, ἀπὸ τῆς εἰς τοὺς θεοὺς ποσῶτον, ἐπειτα τῆς νόμοις, ἔτερον τῆς νομοφύλακας ἡμας. ἀποποιεῖτε αὐτὴν ἡμεῖς, εἰ τῶν θεῶν πορορῶντων οὕτως ἐλβυθερον πλὴν πόλιν, ἔτερον ἐπεξιόντων, ἀγλακτοίμητον ἔχοντες λεπαίνοιοι. ὅ γὰρ ἴτε ὅτι ἡμῖν τῶν τῆς ἐκοινωνήσιν οἱ θεοὶ τῆς ἀπῆμας πορῶ τῆ πόλιν. ὃ Χί, φροσῶν ἠδίκησε πλὴν πόλιν, ὃ δὲ ὃ Καππα. τί μὲν ὅτι τῆς

perare aggrediamur, ac demum illi in seruitutem redigantur: deinde ne, cum robustiores erunt, maiores natu vereri doceantur, tandemque consuetudine hac verecundiores erga principes suos fiant: postremo non inter viros, sed inter mancipia censeantur, & dum temperantes, moderati, honesti fuerint, imprudentes corrumpantur, & pereant. Quid igitur mulieres? ducunt eos ad suas religiones & cultus voluptate, quæ non hominibus solum, sed etiam pecudibus summum bonum videtur. Inde, credo, factum est, ut beatissimi sitis, cum seruitutem repudietis, primum in Deos, deinde in leges, postremo in nos ipsos, qui legum sumus patroni ac custodes. Ac sanè incepti sumus, si Diis civitatem tam liberam non curantibus, neque viciscentibus, ipsi succenseamus & irascamur. Sic enim existimare debetis, communem hanc nobis cum Diis iniuriam esse factam à civitate. At enim, inquit, Chi & Cappa nihil civitati nocuerunt. Hoc sapientiæ vestræ

vestræ anigma quale sit, difficile est intelligere: nos tamen quosdam vestrum interpretes nacti, didicimus his literis nominum quorundam initia significari, altera Christum, altera Constantium declarari. Sinite igitur me liberè, quod sentio dicere: Vna in re tantum vobis iniuriam fecit Constantius, quod me cum Cæsarem fecisset, non vitâ priuavit. Nam quod ad reliqua attinet, vtinam vobis solis ex omnibus Romanis dent Dij multos Constantios, vel potius amicorum eius rapinas experiri. Nam mihi quidem vir ille patrueilis erat & amicus: postea verò quàm inimicus esse maluit, nostrumque certamen Dij nobis perhumaniter disceptarunt, fidelior ei amicus fui, quàm ante inimicitias futurum me sperauerat. Quare quid me illius laudes molestè ferre arbitramini, qui iis irascor qui ei obtrectant? At Christum amatis, & quasi numen tutelare colitis, pro Ioue, & Daphnæ, & Calliope, quæ vestram captionem explicauit, An verò Emiseni Christi

τῆς ὑμετέρας σοφίας ὃ ἀνίγμα, σιωπῆσι χαλεπὸν. τυχόντες δὲ ἡμεῖς ἐξηγητῶν ἀπὸ τῆς ὑμετέρας πόλεως, ἐδιδάχθημεν ἀρχαῖς ὀνομασίων εἶ) τὰ γράμματα, δηλοῦν δὲ ἐτέλερον ὃ μὲν Χριστὸν, ὃ δὲ Κωνσταντίον. ἀνεχάσθε οὖν μου λέγοντος μὲν περὶ σοφίας· ἐν μόνον ὑμας ὃ Κωνσταντίος ἠδίκησεν, ὅτι μὲν Καίσαρα ποιήσας, σὺν ἀπέκτεινεν. ὡς τὰ γὰρ δῆλα, ὑμῖν μόνον ἐκ πόλεων Ρωμαίων πολλῶν δοῖεν οἱ θεοὶ τῶν Κωνσταντίων περὶ ἀδύναμι, μάλλον δὲ τῶν ἐκείνου φίλων τῆς πλεονεξίας. ἐμοὶ γὰρ ὃ ἀνὴρ, καὶ ἀνεμίος ἐχθρὸς ἔτερος φίλος. ἐπεὶ δὲ πορῶ τῆς Φιλίας εἴλετο πλὴν ἐχθρῶν, εἴτα ἡμῖν οἱ θεοὶ τῶν πορῶς ἀλλήλους ἀγῶνα λίαν ἐβραβόδοσιν φιλανθεσῶπως, ἐχθροῖσι αὐτῶν πιστότερος φίλος, ἢ πορῶσεδόκησεν ἐξέν με πορῶν ἐχθρὸν γημέας. τί οὖν οἶεσθε με τῆς ἐκείνου λυπεῖν ἐχθροῖσι, ὃς ἀρῶσιν τῆς λοιδοροῦμενοις αὐτῶν, Χριστὸν δὲ ἀγαπῶντες ἔχετε πολιοῦρον ἀπὸ τῆς Διός, καὶ τῆς Δαφναίου, καὶ τῆς Κλησιόπης, ἢ ὃ σφῆσιμα ὑμῶν ἀπεγύμνωσεν. Εἰμιστοὶ Χρι-

φόν ἐπέθου, οἱ πῦρ ἐμβολόντες
 τοῖς τάφοις τῶν Γαλιλαίων; ἐλύ-
 πησα δὲ ἐγὼ Ἰνας Εμισίων
 πῶποτε; ἤ μὲν μὲντοι πολλοὶ,
 ἔδολίθου δέω φαῖνα πάλαι, ἢ
 βουλήν, τοῖς ὑπόγειοις, ἢ δὴ-
 μων. ὁ μὲν γὰρ δῆμος ἀρξεταιί μοι
 πάλαι πλείω μέρη, μάλλον δὲ
 ἀπαιε ἀπεόθηκα παρελθόντος,
 ὅτι τοῖς πατερίοις ὄρεθ' τῆς ἀγ-
 γείας θεομοῖς παρεσκεῖν μόνον. οἱ
 δὲ δῶτατοὶ, κωλυόμενοι πολλοὶ
 πάλαι πωλῆν δρυμίου. πάλαι
 τε δὲ, ἔπειτα τῶν ὀρχηστῶν καὶ τῶν
 θεάτρων, οὐχ ὅτι τοῖς ἄλλοις
 ἀποστραφείτων, ἀλλ' ὅτι μέ-
 λαι μοι τοιούτων ἤπειον, ἢ τῶν ἐν
 τοῖς τέλμασι βατράχων. εἶπα
 εἰκόντως ἐμῶν τε κατηγε-
 ρῶ, τοσαύτης ἀπερξείας λα-
 βᾶς πῶδ' ἀρχόντος; Ἀλλ' ὁ Ρω-
 μάτος Κάτων, ὅπως μὲν ἔχων
 πώγωνος εἰς οἶδα, πῶς ὄντι-
 ναοῦ δὲ τῶν ὅτι ἄφροσύνῃ ἔ-
 μεγαλοψυχία, καὶ ὅ μόνον,
 ἀνδρία μεγαφρονοῦτων, ἀξίος
 ἐπαμνεῖσθαι, παροσιῶν τῆδε τῆ πο-
 λυανθρώπων καὶ πρυφειᾶ ἔπλα-
 στα πόλιν, τοῖς ἐφήβοις ἰδῶν ἐν τῷ
 παροαείω μὲν τῶν ἀρχόντων ἐσταλ-

tum amabant, qui Galilæo-
 rum sepulchra incenderunt?
 An ego Emisenos vnquam
 offendi? Nam è vobis qui-
 dem certè plurimos, ac ferè
 omnes, Senaturn, diuites,
 populum offendi. Etenim
 populi maxima pars, imò
 totus populus, qui impieta-
 tis sectam sequitur, mihi suc-
 censeret, quòd me videt pa-
 trum religionem amplecti,
 eique adhærescere: diuites
 autem quòd magno precio-
 res suas vendere prohiben-
 tur: omnes verò, propter
 saltatores & theatra, non
 quòd his eos priuem, sed
 quòd minus ea mihi curæ
 sint, quàm ranæ paludum.
 Et non iure meipse accuso,
 cùm tantum odij inuidiæ-
 que in me concitarim? Enim-
 uerò Romanus ille Cato,
 quantâ & quali barbâ præ-
 ditus nescio, hoc certè scio,
 illum omnibus qui magna-
 nimitatis, temperantiæ,
 quodque maximum est, for-
 titudinis laude gloriantur,
 antecelluisse. Is igitur cùm
 in hanc frequentissimam,
 delicatissimam, copiosissi-
 màmque urbem veniret, vi-
 distetq; adolescentes in sub-
 urbano vnâ cum magistra-
 tibus adornatos ad comita-

rum & pompam, existima-
 uit omnem illum apparatus
 suâ causâ à vestris maioribus
 factum esse: itaque celeriter
 ex equo descēdens procede-
 bat, vnâque amicos qui præ-
 currissent in urbem, accusa-
 bat quòd Catonis aduentum
 illis nuntiasse, atque vt ob-
 uiam prodirent, impulsisse
 viderentur. Cùmque his in
 rebus esset Cato, & quo-
 dammodo hæreret, ac eru-
 besceret, tùm gymnasiar-
 chus anteuertens, ὁ hospes,
 inquit, vbinam est Deme-
 trius? erat autem hic Pom-
 peij libertus, magnâsq; opes
 possidebat: si quantæ essent
 requiritis. (Nā vos equidem
 ad hoc audiendum potissi-
 mum incitatos arbitror) ego
 vobis auctorem ac testem in-
 dicabo. Demophilus Bithy-
 nus scripsit libros eiusmodi,
 vbi decerpens è multis, fecit
 sermones iucūdissimos, tùm
 adolescentibus, tùm seni-
 bus audiendi auidis. Solet
 enim senectus etiam tristio-
 res ad iuuenile audiendi stu-
 dium reuocare, quam ob
 causam vsuuenire arbitror,
 vt iuuenes ac senes æquè fa-
 bulis audiendis delectentur.
 Sed ad propositum redea-
 mus: Cato quemadmodum

μόνους ὅτι τινα δορυφορέων, ἐνό-
 μισεν αὐτῶν χερσὶν ὑμῶν τοῖς πορο-
 γνοῖς πάλαι πῶδ' ἀρχόντων πᾶσαν
 πεποιήσθαι. ἔδ' Ἰάσον ἀποβᾶς τῆ
 ἵππου πορογῆν, ἀμα καὶ πορο-
 τοῖς πορογῆσθαι τῶν φίλων δυ-
 χειμένων ὡς μίμνυται ἡγομέ-
 νοις αὐτοῖς, ὅτι Κάτων παροαείω,
 καὶ ἀναπέστασθαι ἐκ δραμείν.
 ὄντος δὲ ἐν τοιούτοις αὐτοῖς, καὶ ἀγ-
 πορογῆτος ἡρέμα καὶ ἐρυθριαν-
 τος, ὁ γυμνασιάρχος παροσδρα-
 μῶν, ὃ ξένη, ἔφη, πῶδ' Δημή-
 τριος; καὶ δὲ ἐπὶ ἀπελευθερος
 Γομπηίου, κεκλημένος οὐδὲν
 πολλῶν πάλαι. μέτρον δὲ αὐτῆς
 εἰ ποθεῖτε μαθεῖν οἶμα γὰρ ὑμᾶς
 ἐκ πάλαι τῶν λεηρομῶν, παρὸς
 τῶν μάλιστα ὡρμησθαι τῶν
 ἀκούω. ἐγὼ τῶν εἰπόντων φερέσω.
 Δαμοφίλω πάλαι Βιθυνῶν πεποιή-
 ται συγγραμματα τοιαῦτα, ἐν οἷς
 δραπέτομνος ἐκ τῶν πολλῶν, εἰρ-
 γάσαντο λόγους ἠδίστους νέω φιλη-
 κόφ ἔπαροσλυτέρω. Φιλῆ γὰρ ὅ
 γῆρας ἐπαμνεῖσθαι αὐτοῖς εἰς πάλαι
 νέων φιλησθῆναι τοῖς ἀφιλακχε-
 ροις, ὅθεν οἶμα, συμβαίη νέοις καὶ
 παροσλυτέας δέξις εἶη φιλομύ-
 θοις εἶεν ὁ δὲ δὴ Κάτων ὅπως

28. Βρεμειδης

ἀπιώτησε τῶν γυμνασιάρχων
 βούλεσθε φράσω; μή με λει-
 δόρην ὑπολάβετε πύλον.
 οὐκ ἔστιν ὁ λόγος ἐμὸς· εἴ τις ἀ-
 φίλια περὶ φερομένη, καὶ εἰς ὑ-
 μαῖς ἀκοή Χαριωνέως ἀνδρὸς ἐκ
 τῆς Φαύλου γήους· ὁ δὲ λέγεται
 περὶ τῶν ἀγαθῶν φιλοσόφων·
 εἰ δὲ ἐαυτὸς οὐκ ἐφικόμενος μί-
 κρῶν δὲ ὑπὸ ἀμαθίας
 κρινωνῆσαι ἐ μεταχεῖν. ταῦτα
 οὖν ἐκείνος ἐφρασεν· ὡς ὁ Κα-
 τῶν ἀπεκρίνατο μὲν ἔδεν, βοήσας
 δὲ μόνον, οἷός τις ἐμπληκίος καὶ
 αἰόητος ἀνθρώπος, ὃ τῆς κακο-
 δαίμονος πόλεως ἀπιὼν ὄχρησ-
 μηδὲ θαυμάσιον τῆτος, εἰ ἐ ἐγὼ
 νικῶ τοιαῦτα πάχον παρὸς ὑμαῖς,
 αἰὲρ ἀγχιώτερος ἐκείνου, καὶ
 θρασύτερος ποσούτω ἐ αὐθα-
 δέστερος, ὅσον οἱ Κελτοὶ Ρωμαίων.
 ὁ μὲν γὰρ ἐκείσε τελεθεῖς, ἐγὼ
 ἦλθε γήρως ἀμα ποῖς πολίταις
 τρεφόμενος. ἐμοὶ δὲ Κελτοὶ καὶ
 Γερμανοὶ, καὶ δρυμὸς Ἑρκυῖος
 ἐμὸν ἀριστερόν εἰς ἀνδρας
 τελοῦντι· καὶ διέτριψα πολὺν
 ἡδὴ χρόνον, ὡς παρὸς τις κινηγέτης
 ἀγχιόσις ὁμιλῶν, καὶ συμπλεκόμε-
 νος θηλοῖς, ἡγεῖσιν ἐντυγχάνω

γρ. πολέμων

gymnasiarcho illi responde-
 rit, vultis vt dicam? Neque
 verò me putetis ciuitati ma-
 ledicere, non mea est hæc
 oratio: si fortè aliquando
 audiuiſtis nominari Charo-
 nensem quendam hominem
 ex ista pessima & insolentif-
 sima (vt vulgò dicitur) Phi-
 losophorū natione, ad quam
 ego non quidem perueni;
 sed quâ sum stultitiâ, certè
 aspiravi: ille, inquam, hæc
 prodidit, Catonem nihil
 tùm respondisse, sed tantùm
 furiosi ac dementis modo
 exclamasse: O miseram vr-
 bem! atque ita discessisse.
 Quare mirari non debetis,
 si mihi apud vos idem acci-
 dit, cùm præsertim sim illo
 aspèrior, tantòque eum li-
 bertate & audacia superem,
 quanto Romanos Galli vin-
 cunt. Etenim ille ibi natus,
 ad extremam ferè senectu-
 tem inter ciues suos versa-
 tus est. At ego cùm primùm
 virilem ætatem attigi, statim
 ad Gallos, Germanos, Her-
 cyniam sylvam sum dimif-
 sus, & vix cum illis multo
 tempore tanquam venator
 cum feris bellando, quòd in
 eos mores incideram, qui
 adulari nesciunt, sed liberè
 οὔτε θωπεύειν, οὔτε κολακεύειν

ac simpliciter cum omnibus,
 æquabilique iure viuere. Fuit
 igitur mihi prima post pue-
 rilem educationem institu-
 tio in libris Platonis, atque
 Aristotelis, neque id tem-
 poris ad popularem hanc vi-
 tam, deliciisque beatissi-
 mam idoneus eram: postea
 vir iam & robustus, potesta-
 tem adeptus meo more ar-
 bitratūque viuendi, inter fe-
 rocissimos & bellicosissimos
 populos vixi, qui Venerem
 nuptiarum Deam, & Bac-
 chum lætitiæ datorem, con-
 iugij prolisque gratiâ, & vi-
 ni quantum cuique liceat,
 potandi causâ tantùm no-
 runt. Petulantia verò nulla
 est in theatris, neque info-
 lentia, neque in scenam cor-
 dax admittitur. Aiunt quen-
 dam è Cappadocia exulem
 dudum illuc fugisse, qui in
 vestra vrbe apud aurificem
 (noſtis quem dicam) educa-
 tus fuerat. Is nescio vbi di-
 dicerat, non cum mulieri-
 bus, sed cum pueris versan-
 dum esse, & nescio quæ il-
 lic tùm fecerat, tùm passus
 fuerat. Cùm autem ad ipso-
 rum regem venisset, tactus
 memoriâ earum rerum quæ
 istic fiunt, primò multos sal-
 tatores inducere, deinde alia

εἰδῶσιν, ἀπλῶς ὃ καὶ ἐλθόντων
 ἐκ τῆς ἴσου πᾶσι προσφέρεται.
 γέροντι οὖν μοι μὲν ἢ ἐκ παλ-
 δων Ἐσφίω, ἢ γε ἐν μειρακίοις
 ὁδὸς ἀπὸ τῆς Πλάτωνος καὶ Αει-
 σότελοῦς λόγων, ἔδαμψας ἐπιτη-
 δείω δήμοις ἐντυγχάνειν, καὶ ὑπὸ
 τρυφῆς ἐδαμνομεσάτω ἐπὶ. ἢ τε
 ἐν ἀνδράσιν ἀτυργία παρὰ τοῖς
 μαχμητάτοις καὶ θυμικωτάτοις
 τῶν ἐθνῶν, ὅπου πύλον γαμηλίαν
 Αφροδίτην, καὶ τὴν μεθυδότην
 Διόνυσον, γάμψα τε ἐνεκα, καὶ παι-
 δοποιίας, οἶνός τε ὀπόσης ἐκείσε φ-
 δωατὸν πόσεως, ἴσασι μόνον. ἀ-
 σέλγησιν δὲ οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς θεά-
 τροις, οὐδὲ ὑβείας, οὐδὲ ἔλκει τις
 εἶσα τὴν σκηνῆς τὴν κέρδακα. λέ-
 γεται τοῖς μικρῶν παρὰ τὸν ὡς ἐν-
 θένδε ἐκείσε τις Καππαδοκίης
 Φυγῆς, ἐν τῇ παρὰ ὑμῖν τραφεῖς
 πόλις παρὰ τὸν χρυσοχόον. γω-
 εἴτετε δηπουθεν ὃν λέγω μαθῶν
 ὅπου ἐ ἐμάθεν, ὡς ἐ δέον ὁμιλεῖν
 γυμνασίῳ, μειρακίοις δὲ ἐπιχερῆς,
 ἐκ οἷδα ὅποσα ἐνθάδε δράσας
 ἐ παθῶν, ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν ἐκείσε
 βασιλέα παρὰ τὸν ἀφίκετο, μνή-
 μη τῶν τῆδε, πολλοὺς μὲν ὀρχισαῖς
 αὐτοῖς ἐπαγαγεῖν, πολλὰ δὲ τὰ

ἐντεῦθεν ἀγαθὰ ἴσασθαι· καὶ δὴ
 τέλος ὡς ἐνεδέχθη ἐπὶ κοτυλι-
 στοῦ· τῶν δ' ὑμεῖς ἴτε παρὰ τὴν
 ἔργον ὀνόμα· καὶ τῶν ἐνθενδε
 ἐκάλει, πῶθεν καὶ ἔρωτι τὸ σπυρῆς
 πρὸ ὑμῶν διαίτης. οἱ Κελτοὶ δὲ
 τὸ μὲν κοτυλιστὴν ἠγνόησαν· ἐδέ-
 ξαστο γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τῆς βασι-
 λείας. τοῖς ὀρχήσασθαι δὲ ὅτι τρε-
 πέντας ἐν τῇ θεάτρῳ πῶς τέ-
 χην, εἰασάν, οἰόμενοι τοῖς νυμ-
 φολήτοισι αὐτοῖς εἰκέναι. καὶ ἡ
 ἐκείνη τῶν πλησίον ἐμοὶ κατε-
 γλασσοτάτων ὀνόμα· ἀλλ' οἱ
 μὲν ὀλίγοι πολλὰν κατεγέλων·
 ἐγὼ δὲ ὡς ὀλίγοις ἐνθάδε γλασσο-
 ὑμῶν ἀπασὶ τὰ πῶθεν φαίνομαι.
 καὶ οὐκ ἀγλασσοῦ τὰ παρὰ
 γλασσοῦ. καὶ γὰρ ἂν εἴην ἀδίκος, εἰ
 μὴ τοῖς πρὸς ἐργασίαι, ἀφαι-
 φερόντως ἀσπασάμενος ἐκείνα.
 Κελτοὶ μὲν γὰρ ἔγωγε δι' ὁμοιο-
 τήτων ἠγάπησαν, ὥστε
 ἐτόλμησαν ἔχειν ὄπλα μόνον ὑπὸ
 ἐμοῦ λαβῆναι, ἀλλὰ καὶ χεῖρας
 ἐδώσαν πολλά· καὶ πρῶτον μὲν
 οὐκ ὀλιγάκις ἐβιάσαντο λαβῆναι,
 καὶ παρὰ πῶθεν ἐτόλμως ὑπὸ
 κοτυλιστῆ. ὁ δὲ δὴ μέγιστον· ἐκεί-
 νην εἰς ὑμᾶς ἐφέρετο πολὺ καὶ μέγα τὸ ἐμὸν ὄνομα, καὶ ἐβόων πῶθεν

huius urbis bona complura
 eis ostendere, tandem etiam
 cum ei cotylistes deesset (no-
 stis & rem, & nomen) hunc
 quoque ex ista vrbe euocaf-
 se: tantus in eo residebat
 honestissima huius vitæ ve-
 stræ amor & cupiditas. At
 Galli cotylisten ignorabant
 (cum namque eum regia au-
 la primum acceperat) falta-
 tores verò cum artem suam
 ostendissent, reliquerunt,
 quòd furens & fanatica illa
 species videretur. Et mihi si-
 militer visum est theatrum
 perridiculum: sed illic plu-
 res à paucis irridebantur;
 ego hic cum paucis rideor ab
 omni populo. Neque tamen
 fero molestè: iniquus enim
 essem, si cum illa probarim,
 hæc non leniter feram. Gal-
 li quidem certè ad eò me
 propter morum similitudi-
 nem amabant, ut non tan-
 tum pro me arma sumerent,
 verum etiam pecunias da-
 rent; & recusanti sæpè vim
 intulerunt, & quòd caput
 est, in omnibus obsequentes
 fuerunt. Inde ad vos nomen
 nostrum magna cum gloria
 & laude ferebatur; & cla-
 mabant me omnes fortem,

prudentem, iustum, qui non
 tantum bello, sed pace uti
 scirem; facilem denique,
 mansuetum me appellabant.
 Vos autem nunc his contra-
 ria retulistis; primum à me
 mundum subuersum esse:
 At ego nihil à me neque
 sponte, neque vi subuer-
 sum esse scio. Deinde ex
 barba mea funes necci oport-
 ere: postremò me Chi bel-
 lum indixisse, & Cappa de-
 sideratis. Utinam Dij custodes
 huius urbis id vobis duplex
 largiantur, quoniam ciuita-
 tes finitimas quæ & Diis
 mecum seruiunt, & sanctæ
 sunt, calumniâ vexastis, qua-
 si quæ in me composita sunt,
 ab illis profecta essent, quem
 (scio) magis amant, quàm
 suos liberos; qui Deorum
 templa quamprimum resti-
 tuerunt, sepulchra verò A-
 theorum omnia signo à me
 nuper dato euerterunt, ita
 elati & erecti animis, ut sce-
 lera eorum qui Deos viola-
 runt, acriter etiam quàm
 mea ferebat voluntas, vin-
 dicarint. Quòd verò ad vos
 attinet, plerique vestrum
 erectas olim aras euerterunt,
 quos mea lenitas vix adhuc

ἀνδρῶν, σωτῆρον, δίκαιον, ἔ πο-
 λέμῳ μόνον ὁμιλήσασθαι δὴνόν, ἀγ-
 γὰ ἐ εἰρήνῃ χεῖρα δέξιον,
 βὺ παρὰ σπον, παρὰ σπον· ὑμεῖς δὲ
 ἀπὸ τῆς ἀντιπιδεδώκατε νῦν ἐνθενδε,
 παρὰ σπον μὲν, ὅτι πρὸ ἐμοῦ τὰ τῶν
 κόσμου παρὰ γλασσοῦ ἀνατέτρα-
 πται. σωτῆρον δὲ ἐσθὲν ἀγὰ τρε-
 πων ἐργασίαι, ἔτε ἐκείν, ἔτε ἀ-
 κων. εἶπα, ὡς ἐκ τῶν πῶθεν γλῶσσος
 μου πλέκειν δεῖ χροῖα· καὶ ὅτι πο-
 λεμῶ τὰ Χι· πόθος δὲ ὑμᾶς εἰ-
 σήσι τῶν Κάππα. καὶ ὑμῶν γε οἱ
 πολιοῦχοι τῆς δεῖ τὸ πόλεως θεοὶ
 διπλοῦν δύνειν, ὅτι παρὰ σπον τῶν
 τῶν ἀστυγείτων ἐστυγερθήσα-
 τε πόλεως ἱεράς καὶ ὁμοδύλους ἔ-
 ρε· παρὰ ἐμοὶ
 μοῖ, ὡς δὴ πρὸ αὐτῶν εἶη τὰ εἰς
 ἐμὲ ἐσωτέρετα· ὃν βὺ οἶδ' ὅτι
 φιλοῦσιν ἐκείνα μάλλον, ἢ τοῖς
 αὐτῶν ὑέας· οἱ τὰ μὲν τῶν θεῶν
 ἀνέστησαν ἀπὸ τῆς τεμνῆ· τοῖς
 παρὰ σπον δὲ τῶν ἀγῶν ἀνέστρεψαν
 πάντας ὑπὸ τῶν σωτῆματος, ὅ
 δὴ δέδοται πρὸ ἐμοῦ παρὰ σπον,
 ἔπως ἐπρὸθεντες τὸ νοῦν, καὶ με-
 τέωρον γλῶσσος πῶς ἀφαινοῖαν,
 ὡς καὶ πλέον ἐπέχειν τοῖς εἰς ἱε-
 ρεὺς πλημμελῶσιν, ἢ βελοῦσιν
 μοῖ μὲν. τὰ δ' ὑμέτερα· πολλοὶ μὲν ἐγλασσοῦ ἀπὸ τῶν βωμῶν ἀνέ-

τρεψαν, οἷς ἢ παροῦτος ἡμῶν
 ἐδίδαξε μόλις ἠσυχάζειν. ἐπεὶ δὲ
 ἀπέπεμψάμεθα τὸ νεκρὸν τῆς
 Δάφνης, οἱ μὲν ἀφοσιώμενοι τὰ
 παρὰ τοῖς Θεοῖς εἶς ὑμῶν, ἀντέ-
 δωκάν τοῖς ὑπὸ τῆς λήψαντων
 ἡγλακλικῶσι τῶ νεκροῦ, ὃ τέ-
 λμος τῶ Δαφναίου Θεοῦ. οἷδε
 εἴτε λαθόντες, εἴτε μὴ, ὃ πῦρ
 ἐδίδξαν ἐκείνο. τοῖς μὲν ὅτι δη-
 μοῖσι τῶ ξένων φεικῶδες, ὑμῶν
 δὲ, τὰ δῆμον μὲν ἠδονίω τῶ πα-
 ρόν, ὑπὸ τῶ βελῆς ἀμεληθέν
 εἰσέτι τῶ ἀμελοῦμενον. ἐμοὶ μὲν
 οὖν ἐδοκεῖ, καὶ παρὰ τῶ πρὸς
 ἀπολελοιπέναι τὸ νεῶν ὁ Θεός.
 ἐπεσήμενε γὰρ εἰσελθόντι μοι
 παρῶν τῶ ἀγαλμα. καὶ τούτου
 μὲν τυχε καλὰ τὸ μέγα ἠλιον
 παρὰ τοῖς ἀπαισιώταις. ὑμᾶς δὲ
 ὑπομνήσαι βέλτομαι, καὶ ἀγῆς
 ἀπερδείας τῶ ἐμῆς. ἐπεὶ αὖτὸ παρ
 εἰώτα ποιῆν. ὅτι κῶς ὀφείδισαι
 ἐμῶν τὰ καὶ ὑπὸ τῶ αὐτῆς, καὶ κα-
 τηρηῆσαι καὶ μέμψασθε, δεκά-
 τω γὰρ που μίλι τῶν πρὸ ὑμῶν
 εἰθιμουμένων Λαῶν, οἷμα, τῶ
 τον ὑμεῖς παρπαρβύετε. τῶ
 Θεῶ τούτου πάτερός ἐστιν ἑορτή,
 καὶ ἐδὲ ἀποδῆ παρὰ τῶ Δάφνιω ἀπομπεῖν. ἐγὼ μὲν οὖν ἀπὸ τῶ Κασ-

potuit ad sanitatem & quie-
 tem adducere. Postquam
 verò Daphnes mortuum re-
 misimus, quidam è vobis
 paulò verecundiores erga
 Deos, iis qui demortui re-
 liquis irati fuerant, templum
 Daphnæi Dei attribuerunt:
 alij verò siue imprudentiâ,
 siue non, templum inflam-
 marunt, horrendumque ex-
 teris spectaculum, populo
 autem vestro periucundum,
 Senatui vsque in hunc diem
 neglectum, præbuerunt. Ac
 mihi quidem videtur Deus
 multò ante conflagrationem
 templo excessisse. Etenim
 primo statim introitu statua
 ipsa id mihi indicavit; atque
 huius rei testem appello ma-
 gnum Solem aduersus eos
 qui nolint credere. Enim-
 verò alia mihi deinceps erga
 vos offensio commemoran-
 da est: deinde me, quod ad-
 huc feci, conuiciis onerabo,
 deque ea meipsum crimina-
 bor & vituperabo. Decimo
 ferè mense, vt vos numeratis
 (is, opinor, Lous à vobis
 nominatur) patrium festum
 est huius Dei, & magno stu-
 dio ad Daphnen concurrir.
 Ego igitur ab Ioue Cas-

lio

fio illud aduolauī, existi-
 mans me ibi maximè vestras
 opes & magnificentiam spe-
 ctaturum: atque iam tacitus
 apud me magnificam ali-
 quam pompam fingebam, &
 quasi somnians, victimas, li-
 bationes, choreas in Deum,
 thura, pueros in templo tum
 animis dignissimè Deo com-
 positos, tum veste candidâ
 elegantique illustres, intue-
 bar. Ingressus autem in tem-
 plum, neque thura, neque
 placentam, neque victimam
 vllam reperi. Itaque conti-
 nuò miratus sum, vòsque ex-
 tra templum esse suspicabar,
 sed honoris causâ signum à
 me, tanquam Pontifice, ex-
 pectare. Percontatus autem
 de sacerdote, quid esset ci-
 uitas in solennibus illis feriis
 Deo sacrificatura: Ego, in-
 quit ille, domo anserem
 istum Deo affero: ciuitas
 enim nihil hoc tempore ap-
 parauit. Hic ego (ὁ me pa-
 cis & gratiæ inimicum!) cum
 senatu grauibus verbis ex-
 postulauī, quæ non sit for-
 tasse incommodum hoc tem-
 pore referre: Graue profes-
 sò, inquam ego, videtur,
 tantam ciuitatem sic Deos
 contemnerè, vt ne in extre-
 mis quidem Ponti finibus

οἷα Διὸς ὅτι τῶ ἑδραμον, οἷο-
 μνος ἐν τῶν μάλιστα τῶ παρ-
 του τῶ φιλοτιμίας ὑμῶν ἀπο-
 λαύειν. εἴτα ἀνέπλαστον πρὸ ε-
 μου τὰ πομπιῶν, ὡς παρ ὀνειράσια
 ὄρων, ἱερέα, καὶ ἀποιδάς, τῶ χορὸς
 τὰ Θεῶν, τῶ θυμιάματα, τῶ τῶς
 ἐφῆστος ἐκ τῶ τῶ τέλμος, θεο-
 παρπέστατα μὲν τῶ ψυχὰς κατε-
 σιδυασμέας, " λυκῆ δὲ ἐοδητῆ γε. λιτῆ.
 τῶ μεγαλοπαρπέτι κοσμημένοις. Puto autē
 ὡς ὅττω πρὸ ἠλθον τῶ τελευτῶς, λευκῆ: talis
 ἔτε θυμιάματα κατέλαβον, ἔτε enim erat
 πόπθμων, ἔτε ἱερέον. αὐτῆκα μὲν ἔν cultus sa-
 ἐθαύματα, τῶ ὄμιλλῶ ἐξω τῶ τε ait Suid. in
 μῶνους ἐπ), αὐτε μῶν δὲ ὑμᾶς. voce μαλε-
 ἐμὲ δὲ ἡμῶν τῶς ὡς εἰς χερσέα. Plato &
 τῶ σωθῆμα πρὸ ἐμῶν. ἐπεὶ δὲ Cic. in lib.
 ἡ ἐθῆμι, πὶ μῶν δὲ θύειν ἢ πόλις Horat. 2.
 ἀνιαύστον ἑορτῆν ἀΐστα τῶ Θεῶν, Serm. 2.
 ὁ ἱεράς εἶπεν· ἐγὼ μὲν ἠκω φέρων Festos al-
 οἷκοθεν τῶ Θεῶ χλῶα ἱερέον. ἢ batus ce-
 πόλις ὅττω μῶν ἔδεν νῦτ ἐπίσειν. lebrēt.
 ἐν τῶν, ὁ φιλαπερθῆμιον ἐγὼ,
 παρὰ τῶ βελίω ἀνέτιφκαῖς πῶν
 διελέρθῆμι λόγους, ἐν ἴσως ἔκ ἀ-
 τοπον καὶ νῶν μνημονῶσαι. Διόν,
 ἐφην ἐγὼ, τῶ τῶ αὐτῆν πόλιν ἔτω
 τῶ θεῶν ὀλιγῶρος ἐγὼ, ὡς ἔδεμῆα
 πρὸ κῶσαι τῶ ἐξαλιῆς τῶ Πόντε

N

κώμη, μυελούς κλήρης γῆς ἰδίας
 κεκλημηδύω, τὰ πατεῖα Θεῶν
 νῦν παρῶτον ἔπισης εὐορτῆς
 ἐνιαυσίαι, ἔπειθ' ἀεσκέδασθαι οἱ
 θεοὶ τ' ἀπότῆτος πτω' νεφέλιω,
 ὄρνιν ὑπὸ αὐτῆς ἔπαρσαι, ἔπειθ'
 ἡμῶν ἐξελύμεθα ἔκ τ' Φυλακῆς
 βαθυτεῖν. εἰ δὲ μὴ ῥάδιον, ἕνα
 κινήσασθαι ὑπὸ αὐτῆς παρῶ-
 φέρειν ἔπειθ' Θεῶν ἑωυτοῖν. ἡμῶν δὲ
 ἕκαστος, ἰδίᾳ μὲν εἰς τὰ δεῖπνα καὶ
 τὰς εὐορτῆς χερσὶ δαπνυμένωσιν·
 καὶ οἱ οἷα πολλοὶ ἡμῶν πείθεσθαι
 εἰς τὰ δεῖπνα τῶν Μαγαθῶν ἡγε-
 ματα ἀπολέσασθαι, ὑπὸ δὲ
 ἡμῶν ἀπάντ' ἐκ τῆς ἑσθίας τῆς
 πόλεως ὁσδοὶ θυεῖ, ἕτε ἰδίᾳ τῶν
 πολιτῶν, ἕτε ἡ πόλις κοινῇ. μόνος
 δὲ ὁ ἱερεὺς, ὃν οἶμα, δικαιοτέρων
 ἡμῶν ἀπὸ τῶν πλῆθους τῶν παρῶ-
 φερμένων ἔπειθ' Θεῶν πρὸ ἡμῶν,
 οἷκαδε ἀπιέναι μερίδας ἐχούσας.
 τοῖς μὲν γὰρ ἱερεύσιν οἱ θεοὶ καλο-
 καγαθὰ ἡμῶν ἀποτίει, καὶ ἄρε-
 τῆς ἔπιτηδύσιν παρῶταξαι, ἔπειθ'
 λήτουργεῖν σφίσι τὰ εἰχότα. παρῶ-
 πειν δὲ οἶμα, τῇ πόλει θυεῖ ἰδίᾳ
 καὶ δημοσίᾳ· νῦν δὲ ἡμῶν ἕκα-
 στος, ἔπιτηδέπει μὲν τῇ γυναικὶ
 παρῶτα ἀκφέρειν ἐνδοθεν εἰς τοὺς
 Γαλακτοῖς, καὶ τρέφουσαι ἀπὸ

vicus villos faceret : & cum
 agrum infinitum possideat,
 instantibus patrij Dei solen-
 nibus feriis, dissipatâ à Diis
 impietatis nebulâ, auem pro
 fe minimè attulisse, cum de-
 ceret eam imprimis boues
 tributim immolare. Quòd si
 vni difficile erat, at certè
 vniuersa ciuitas debuit, &
 potuit Deo taurum offerre.
 Vnusquisque vestrum priua-
 tim in conuiuia & festa li-
 bens sumptus facit: sed &
 plerisque scio in conuiuia
 Maioræ pecuniâ effundere;
 pro vobis autem ipsis & cõ-
 muni salute, neque priuatim,
 neque publicè sacrificatis:
 solus sacerdos, qui, vt legiti-
 mum est, ex multitudine ve-
 strarũ victimarũ debuit au-
 ctus parte aliquâ domum re-
 dire, sacrificauit: At Dij
 sacerdotibus tantũ hone-
 ftam, ac virtuti consenta-
 neam vitam pro omni cultu
 imperarunt, itẽmque vt sa-
 cra munera, vt decet, ob-
 irent: vestrum autem erat,
 opinor, publicè priuatim-
 que sacrificare: Nunc verò
 vnusquisque vestrum per-
 mittit vxori, vt omnia Ga-
 lilæis largiatur; quæ vbi pau-

περὶ τὰς ἀκέραιας ἐνδοθεν εἰς τοὺς
 Γαλακτοῖς, καὶ τρέφουσαι ἀπὸ

peres facultatibus vestris a-
 luerunt, egregium impie-
 tatis miraculum egentibus
 (quorum plena sunt omnia)
 ostentant. Vos autem pri-
 mùm, cum Dei cultum ho-
 norẽmque contemnitis, ni-
 hil offendere arbitramini.
 Nemo autem affert res ad
 sacra necessarias: quòd, cre-
 do, non sit ei vnde alatur.
 Cum quispiam vestrum dat
 natalitia, magnificum appa-
 rat conuiuium, & amicos
 lautissimis mensis excipit; &
 tamen in feriis Deorum so-
 lennibus nemo oleum in Dei
 lampada, nemo libamen-
 tum, non thus, non victi-
 mam attulit. Ego verò quẽ-
 admodum hæc à bonis vi-
 ris istic accipiuntur, nescio:
 illud credo, Diis ea minimè
 placere. Talia me tũm di-
 xisse commemorari, meamque
 orationem Deus testimonio
 suo confirmauit: quòd vti-
 nam nunquam fecisset, ne-
 que subuceriũ tam multis
 annis seruatum deseruisset,
 ac potius in illa tempestate
 ac procella mentes poten-
 tiorum auertisset, manusque
 cohibuisset. At ego vobis
 stultè succensui: tacere enim

τῶν ὑμετέρων ἐκείνων τοὺς πένη-
 τας, πολὺ τ' ἀποτῆτος ἐργάζον-
 ται θάυμα παρῶς τοῖς τῶν ποιῶ-
 των δεομένων· ἐστὶ δὲ οἶμα, τοῖς
 τῶν πλῆθους τ' ἀνθρώπων γέ-
 νος· ἡμεῖς δὲ ἀπὸ Θεῶν μὲν τῶν
 εἰς τοὺς θεοὺς ἡμῶν ἀμύχως ἐργα-
 ζόμεθα, παρῶταξαι ἕδεν ἀποπῶν ὑπο-
 λαμβάνετε. παρῶταξαι δὲ ὁσδοὶ
 τῶν δεομένων τοῖς ἱεροῖς. ἔπειθ'
 ἕστιν οἶμα, πόθεν ἀφ' ἑσθίας. ἔπειθ'
 ἡμέθλια μὲν ἡμῶν ἐστὶν, ἰχθυῶσιν
 παρῶταξαι δὲ δεῖπνον, ἔπειθ' ἄρεσον,
 ἔπειθ' πολυτελεῖ τράπεζον τοῖς
 φίλοις παρῶταξαι ἑσθίας ἐνιαυ-
 σίαι δὲ εὐορτῆς ἕσθαι, ὁσδοὶ ἐκεί-
 σεν ἑσθίον εἰς λυχνον ἔπειθ' Θεῶν, ἕδεν
 ἀποπῶν. ἐγὼ μὲν ὁσδοὶ οἶδα ὅπως αἱ
 ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἀγαθῶν ὁσδοὶ
 ἡμῶν, ἀποδέξασθαι νομίζω δὲ ἔ-
 γωγε μὴ δὲ τοῖς θεοῖς ἄρεσκον.
 τοιαῦτα εἰπὼν τότε μέμνημα· καὶ
 ὁ μὲν θεὸς ἐμὴν τύρησέ μεν τοῖς λό-
 γοις, ὡς μὴ ποτε ὠφελεν ἐκεί-
 των τῶν παρῶταξαι, ὁ πολὺν ἐτή-
 ρησε χρόνον, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἑσθίᾳ
 τρέψας ἀλλὰ καὶ τῶν κρατου-
 των πτω' ἀφ' ἑσθίας, καὶ τῶν χερσὶ
 βιασάμενος. ἡμῶν δὲ ἀπὸ τῶν ἡμῶν ἐγὼ ποίων ἀποτῆτος. ἐξελύμεν γὰρ

σιωπῶν· ὡς ἄρα, οἷμαι, πολλοὶ μὲν
 ἀλλοί τῶν στυφελόντων ἐμοί, καὶ
 μὴ πολυπραγμονεῖν, μηδὲ
 ἔπιμαίν. ἀλλ' ἔτι παρὰ τὴν
 τελευτῆς ἐγὼ, καὶ τὴν κατακλίσεως κο-
 λακείας· ἔτι δὲ δὴ νομιστέον ἔτι
 βυνοίας ἐμοὶ τότε εἰρησθαι τοῖς
 παρὸς ὑμᾶς λόγους· ἀλλ' οἷμαι,
 δόξαν θηρότων ἐλαβεῖας τε εἰς
 τοῖς θεοῖς, καὶ εἰς ὑμᾶς βυνοίας
 ἀδύλου· τῆσ' δ' ἐστίν, οἷμαι, παγ-
 γήσιος κολακεία· πολλὰ ὑμῶν
 μακρῶν κατέχεα. διχῆμα τοίνυν
 ἐργάζεσθε με τῶν ἔπιμαήσεων
 ἐκείνων ἀμυρόμοι, ἔτι ἐνδη-
 λαπίντες τὰ χεῖρα. ἐγὼ μὲν γὰρ
 ἔτι παρὰ τοῦ Θεοῦ, παρὸς τὰ βωμῶν
 καὶ τοῖς τῆσ' ἀγαλλματοῖς ἵχθεσιν, ἐν
 ὀλίγοις ὑμῶν κατέδραμον· ὑμεῖς
 δὲ ἔτι τὴν ἀγροῦσ, ἐν τῶν δῆμων,
 εἰς τὴν ἰχθυῶν τὰ τοιαῦτα ἡχα-
 ρεινήτεσθε πολιτῶν. οὐ γὰρ ἴτε,
 πᾶντες οἱ λέγοντες κοινοῦται
 παρὸς τοῖς ἀκούοντάς τοῖς λό-
 γους· καὶ ὅξω ἡδονῆ βλασφη-
 μιῶν ἀπροσάμμιος, μετέχων
 τῆσ' ἴσων ἡδονῆσ ἀποπραγμονέτε-
 ρον τῆσ' λέγοντος, κοινωνός ἐστι τὴν
 αἰτίας. εἰρηται οὖν ὑμῖν δι' ὅλης
 καὶ ἡκρόαται τῆσ' πόλεως, ὅποσα

ἡ. χαίρειν-
 πῆξεναι.

potius debui, sicut multi,
 opinor, eorum qui mecum
 ingressi sunt, neque curio-
 sè inquirere, aut obiurgare:
 Sed ego præcipiti temerita-
 te, & ridiculâ adulatione
 (non enim est existimandum
 me amicitîâ adductum ora-
 tionem eam apud vos ha-
 buisse, sed inani potiùs glo-
 riæ cupiditate, quò religio-
 nis vestrique cupidus viderer,
 quæ, opinor, perridicu-
 la est adulatio) multa in vos
 temerè effudi. Iure igitur
 reprehensionum illarum ini-
 urias nunc persequimini,
 locis etiam commutatis. Ego
 enim coram ipso Deo, ad
 aram & simulachri pedes,
 inter paucos vos reprehendi:
 vos in foro, inspectante
 populo, per idoneos ciues,
 tales ludos facitis. Nam,
 mihi credite, qui dicunt,
 sermones cum audientibus
 communicant; qui verò li-
 benter audit contumelias,
 cum minore periculo pari
 voluptate fruatur, atque is
 qui dicit, in eadem caussa
 est. Sunt igitur vobis per
 vniuersam urbem dicta &
 audita, quæcunque in mi-
 feram hanc barbam lusa
 εἰς τουτονὶ πέπακται τὴν Φαῦλον

sunt, & in eum qui nullos
 vnquam vobis bonos mores
 ostendit, neque ostendet.
 Non enim eam vitam vobis
 monstrabit, quam semper
 viuitis, & in principibus re-
 quiritis. Quod verò attinet
 ad contumelias, quas in me
 priuatim & publicè anapæ-
 stis ludentes iecistis, ego me
 præterea accuso, vobisque
 liberam eius rei facultatem
 permitto: nam nunquam
 vobis eo nomine periculum
 creabo iugulando, verbe-
 rando, constringendo, cu-
 stodiendo, puniendo. quo-
 modo enim? Nam postea-
 quam me apud vos, vnâ cum
 amicis, moderatum atque
 temperantem, id est, im-
 portunissimum & ingratis-
 simum ostendi, nullumque
 vobis pulchrum spectacu-
 lum exhibui, migrare ex hac
 vrbe statui ac discedere, non
 quòd existimem iucundio-
 rem me ad alios venturum
 esse; sed quòd melius fore
 arbitrer, si hâc spe deiicior,
 pulchritudinem bonitatem-
 que meam illis probandi,
 saltem omnibus meæ insua-
 uitatis aliquid impertire, ne-
 que hanc beatam ciuitatem
 prorsus tanquam fœore mo-
 τῶν ἀποκρίσσει πόλιν, ὡς ἄρα ἔτι παρὰ διωφείας τῆσ' ἐμῆσ μετελο-

πώγονα, καὶ τὴν ἔδδεν ἔπιδειξάν-
 τα ὑμῖν καλόν, ἔδδεν ἔπιδειξόντα
 ἔσπον. ἔτι γὰρ ἔπιδειξέβ βίον ὑμῖν,
 ὅποιον ὑμεῖς αἰεὶ μὲν ζητεῖτε, πο-
 θεῖτε δὲ ὄραϊν καὶ ἐν τοῖς ἀρχου-
 σιν. ἔτι μὲν δὴ τῶν βλασφη-
 μιῶν, ἀσ' ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ κα-
 τεχέατέ μου, παίζοντες ἐν τοῖς
 ἀναπαίσοις, ἐμῶν τῶν παροκα-
 τηρηθῆσας, ὑμῖν ἔπιβέτω χρεῖ-
 σθαι μὲν μείζονος αὐτῶν περὶ ἡ-
 σίας. ὡς ἔδδεν ὑμᾶς ἐγὼ εἰς τῆσ'
 πᾶντοτε δὴν ἔργασσασθαι σφά-
 των, ἢ τῶν πῶν, ἢ δέων, ἢ ἀπο-
 κλείων, ἢ κολακῶν. πῶς γὰρ;
 ὡς ἐπέειπε ὑμῖν ἐμῶν τῶν ἔπι-
 δείξας μὲν τὴν Φίλων ἔφρονεν-
 τα, φαυλότατον ἰδῆν ὑμῖν καὶ ἀη-
 δέστατον, ἔδδεν δὲ ἔπιδειξας κα-
 λὸν θέαμα, μεταστῆσαι τὴν πό-
 λιν ἐγνώκα καὶ ἔτι παρορησθαι,
 πειπεσμένους μὲν ἔδαμῶς, ὅτι
 πᾶντως ἐκείνοις ἔξέσω, παρὸς
 ἔς πορόνομα· κρίνων δὲ ἀρε-
 τώτερον, εἰ δὲ ἀμῶν τοῖς τῆσ'
 δόξαι γρηῶ ἐκείνοις καλὸς καὶ
 ἀγαθός, ἐν μέρεσι μεταδοῦναι
 πᾶσι τῆσ' ἀνδίας τῆσ' ἐμῶν τῶν,
 καὶ μὴ τιῶν βίδαμονα τῶν
 τῶν ἀποκρίσσει πόλιν, ὡς ἄρα ἔτι παρὰ διωφείας τῆσ' ἐμῆσ μετελο-

ἡ. ἐπιδει-
 ξόντα.

ἡ. ἔς.

τητος, καὶ τῶν ἐμῶν ὀπιτηδείων
 τῆς Φροσύνης. ἡμῶν γὰρ οὐ-
 δεις ἀγρὸν, ὅθεν κήπον ἐπαίαν
 πρὸ ὑμῶν, ὅθεν οἰκίαν ἀκοδ-
 μησεν, οὐδ' ἐγγυμὸν πρὸ ὑμῶν,
 οὐδ' ἐξέδωκεν εἰς ὑμᾶς, ὅθεν
 ἠεὶ ἀσπιδὸν τῶν πρὸ ὑμῶν κα-
 λῶν. οὐδ' ἐζηλώσαμεν Ασύ-
 ριον πολῦτον, οὐδ' ἐνεμάμεθα
 τὰς περσασίας, ὅθεν τῶν
 διωκαστῶν ὑμῶν ἀνεχόμεθα ἡ-
 νας τῶν ἐν τέλει, οὐδ' ἐπέι-
 σαμεν τὴν δῆμον εἰς τῶν ἀσπιδῶν
 δειπνῶν ἢ θεάτρων, ὃν οὕτως ἐ-
 ποιήσαμεν τρυφᾶν, ὥστε ἀγῶν
 ἁλλῶν ἀπὸ ἐνδείας τῶν ἀνα-
 παύσεων εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτῶν
 τῆς βύθειας ἐνωέθηκεν. οὐδ'
 ἐπερὶ ἀφαιρῶν χρυσίου, ὅθεν
 ἠτήσαμεν ἄργυριον, ὅθεν ἡ-
 ξήσαμεν φόρους. ἀλλὰ πρὸς
 τοὺς ἐλλείμμασιν ἀνίσταται πᾶσι
 τὸ εἰσοσθένων εἰσφορῶν τὸ πέμ-
 πτον. ὅσον οἶμα δὲ ἐξαρκεῖν τὸ
 φροσὸν ἐμὲ, μέτερον ἔχω ναὶ
 μὰ Δία καὶ θεοῖς, ὡς ἐμαυτὸν
 πείθω, τὸ εἰσαγγέλια, καὶ ὡς ὑφ'
 ὑμῶν ὀπιτηδεία, ὅθεν ἡμῶν
 ὦν καὶ φθλακρὸς ἠρέμα τὰ πόρσω,
 cufastis, quòd senex, & fronte sensim caluescens, tamen

destiæ meæ, meorumque fa-
 miliarium temperantiâ con-
 ficere. Nostrum enim nemo
 agrum, nemo hortum apud
 vos coëmit, neque domum
 ædificavit, neque uxorem à
 vobis duxit, aut dedit, ne-
 que ea quæ apud vos pul-
 chra sunt, amauius; ne-
 que Assyrias opes experiuim-
 us, neque præfecturas de-
 pastifumus, neque abuti po-
 testate suâ erga vos magi-
 stratum aliquem passifumus,
 neque populo splendidorum
 conuiuiorum, theatrorum-
 ve auctores fuimus: imò tan-
 tam ei immunitatem & vber-
 tatem rerum omnium dedi-
 mus, vt liber ab inopiæ me-
 tu, anapæstis luserit in eos,
 qui tantum bonorum ei lar-
 giti sunt. Non aurum impe-
 rauimus, non argentum ex-
 egimus, neque tributa am-
 plificauimus: sed præter re-
 siduum nondum perfolu-
 tum, quintam de consuetis
 vectigalibus partem remifi-
 mus. Nec verò satis esse pu-
 tauî, me temperantem esse,
 procuratorem habeo præ-
 terea abstinentissimum per
 Deos, ac moderatissimum,
 quem tamen vos acerbè ac-

pro insit a mentis daritie non
 erubescat, cum comam ge-
 stet in occipitio, sicuti Ho-
 merus facit Abantas. Ne-
 que illo deteriores duos tres-
 ve domi apud me habeo,
 imò quatuor: ac si quintum
 etiam vultis, is est auuncu-
 lus meus, eodem mecum no-
 mine, qui vobis præfuit æ-
 quissimè, quandiu ei Dij de-
 derunt vnâ nobiscum esse,
 rémque publicam admini-
 strare, tamen si non magnâ
 prudentiâ ciuitatis res pro-
 curauerit. Ac nobis quidem
 præclara hæc videbantur,
 imperare ciuibus mansuetè
 ac leniter, atque his ratio-
 nibus pulchros nos satis vi-
 sum iri vobis sperabamus.
 Verum posteaquam barbæ
 prolixitas, comæ neglectio,
 odium spectaculorum, stu-
 dium grauitatis in templis
 conferuandæ, cura æquitatis
 in iudiciis tuendæ, sum-
 mum auaritiæ foro pellendæ
 desiderium, vos in me tanto-
 perè commouet, cedam vr-
 be perlibenter. Neque enim
 esset facilè, si in senectute
 mores commutarem, fabu-
 lam de miluo tritam effuge-
 re. Aiunt enim miluum, cum

ἀλλ' δυστροπίαν ὅσον ἀιχμῶεται,
 κερμῶν τὰ ἐξ ὀπιθεν, ὡς ὁ Ο-
 μηροσ ἐποίησε τοὺς Ἀβαντας.
 οὐδ' ἐκείνου φανωτέροσ ἐξω
 ἀνδρασ οἴκοι πρὸ ἐμαυτῶν δύο καὶ
 τρεῖσ, ἀλλὰ καὶ τέτταρασ. εἰ βί-
 λεσθε ἢ νινὸ καὶ πέμπτον, ὅδ'
 ἐμοὶ θεῖοσ καὶ ὁμοθυμωσ, ὅσ δι-
 κατότατα μὲ ὑμῶν περὶ ὑμῶν, μέ-
 ροσ ἐπέτρεπον οἱ θεοὶ ἐμεινῶν
 ἡμῶν αὐτὸν καὶ συμπεράτην, ἔ-
 περμηθέστατα ἢ πάσοσ ἐπέτη
 τὸ οἰκονομίας τὸ πόλεωσ. ἡμῶν μὲ
 ἔν ἐδόκει ταῦτα καὶ ἄ, ἢ περὶ ὅ-
 τερα ἀρχῶν τῶν πολιτῶν μὲ τῶν
 φροσύνησ, ὡς ὁ μὲν ἡμῶν ἡκα-
 ναὶσ ἀλλ' πύτων καλοὶ φανείσ
 τῶν ὀπιτηδουμάτων. ἐπεὶ δὲ
 ὑμᾶσ ἠτε βαθύτησ ἀπερῶσ
 τῶν ἡμῶν, καὶ τὸ ἀτημέλητον τῶν
 τελετῶν, καὶ τὸ μὴ τῶν ἀσπιδῶν
 τοὺς θεάτροισ, καὶ τὸ ἀξιοῦν ἐν
 τοὺς ἱεροῖσ εἶσ σεμνοῖσ, καὶ περὶ
 πύτων ἀπόδωτων ἢ περὶ τῶν κρι-
 σῶσ ἡμῶν ἀσπιδῶν, ἔτὸ τῆσ ἀγ-
 ραῶ εἰργῶν πύτων πλεονεξίαν, ἐκόν-
 τεσ ὑμῶν ἐξιστάμεθα τῆσ πόλεωσ.
 ἔτὸ οἶμα, ἔτὸ ἔσθον ἐν γῆρα με-
 πατεμῶν ἀφ' ὀπιθεν τὸ λεγῶ-
 μῶν ὡσ τῶν ἰκτίνωσ μῶν. λέγεται γὰρ τοῖσ ἔτὸ ἰκτῖνα, φωνίω

ἔχοντα τὸ ἄπληστον τοῖς ἀλλοῖς ὄρμισιν, ὅτι πλεονάζει τῶν χρεμμειπείων, ὡς ἄν οἱ ἡμινοὶ τῶν ἵππων, εἶτα τῶν μὲν ὀπιλομένων, τὸ δὲ μὴ δυναθῆναι, ἐλεῖν ἰσχυρῶς, ἀμφοῖν γέρεσθαι, καὶ φαιλότερον εἶναι τῶν ἀλλῶν ὀρίτων τῶν φωνῶν. ὁ δὲ δὲ αὐτὸς εὐλαβοῦμαι παθεῖν, ἀγροικίας τε ἀμὰ καὶ δουλοῦτος ἀμάρτεϊν. ἤδη γὰρ ὡς καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ σιωροῦτε· πληστοῖον ἐσμέν, ἐπελόντων θεῶν, Εὐτέ μοι λυχνία μὲν ἀνὰς ἀναμεμίζονται τείχεσ, ὁ Τήσιος ἐφη ποιητής. Εἶεν, ἀλλὰ τῆς ἀγροικίας, τὸς θεῶν καὶ Διὸς ἀγροῦ καὶ πολιοῦχου, ὑποχρεῖτε λόγον· ἠδὲ κησθε πῶς ἐμοὶ κοινῇ πῶποτε καὶ ἰδέα, καὶ δίκῃ ὑπὸ τούτου λαβεῖν ἢ διναμένους φανερώς, εἴθε τῶν ἀναπαύτων ἡμαῖς, ὡς ἄν οἱ κωμωδοὶ τῶν Ηρακλέα, καὶ τῶν Διονυσίου ἐλκοισι καὶ περιφύροισιν· ἔτω δὲ καὶ ὑμεῖς ἐν τῷ ἀγροῦ ὅτι περὶ εἴτε λυδοροῦτες; ἢ τῶν μὴ ποιεῖν τι χαλεπὸν εἰς ὑμαῖς ἀπερὸ μὲν, τῶν λέγειν δὲ κακῶς ἐκ ἀπερὸ μὲν, ἵνα με καὶ ὑμεῖς [ἐξέβοιάθητε] ἀφ' ἧν αὐτῶν

vocem similem haberet ceteris auibus, hinnitum instar equorum nobilium appetiisse: postea cum illam amiffisset, neque hunc fatis consequi posset, utroque excidisse, atque omnium auium postremam in canendo extitisse. Quod ne mihi accidat, valde vereor, nempe ut ab rusticitate & vrbannitate simul aberrem. Iam enim, sicut ipsi videtis, ad id tempus peruenimus, Diis volentibus,

Quo mihi cani capilli sociabuntur cum nigris,
 ut ait Teius Poeta. Verum enimvero per Deos immortales, per Iouem fori praesidem, atque huius vrbis custodem, quænam tam ingrati, tamque offensi in nos animi causa est? an iniuria aliqua publicè, aut priuatim à me vnquam affecti estis, quam cum apertè vlcisci non possitis, anapæstis in nos, sicut Comici Dionysium & Herculem ferunt, aguntque: sic, inquam, vos in foro conuiciis assidue in nos debacchamini? An verò me continuiquidem, ne quid mali vobis facerem: à maledicto verò non continui, ut & vos iisdem me modis

modis vlciscamini? Quænam est igitur causa vestrae in nos offensionis atque inuidiae? Ego enim certò scio nihil à me in vos commissum esse durius, aut grauius, neque priuatim in singulos, neque publicè in vniuersos vlllo genere maledicti: imò & laude affecti, quantum visum est conuenire, & boni aliquid contuli, quantum erat æquum ei, qui pro viribus cupit de multis bene mereri. Fieri autem non potest, mihi credite, ut & iis qui vestigalia pendunt, omnia condonentur; & qui accipere consueuerunt, dentur omnia. Cum igitur videar publicas largitiones, quas regius sumptus facere consuevit, nihil imminuisse; tributa autem vobis non pauca remisisse, nonne res admirabilis, atque ænigmati similis videatur? Sed quæ fuerint nostra in omnes ciues merita, nihil attinet hoc tempore referre, ut ne videar tanquam de industria meas laudes ore proprio commemorare, cum præsertim contumelias & probra in me conuicere statuerim: At quæ temerè, & imprudenter erga vos gessi, quan-

ιόντες ἀμύμησθε; ὡς οὖν ὑμῖν ὅτιν ἀπία τῶν ἡμαῖς περισπρόσματος καὶ ἀπερδείας; ἐγὼ γὰρ οἶδα δένον ἐδένα ὑμῶν ἐδέν ἐδὲ ἀνήκεσον ἐργασάμενος, ἔτε ἰδέα τοῖς ἀνδράς, ἔτε κοινῇ τῶν πόλιν, εἶπα ἔδεν φλαῦρον· ἀλλὰ καὶ ἐπαμύνας, ὡς ἐδδξέ μοι παροήκειν, ἔτε μεταδοῖς χρεσθόλιος, ὅσον εἰκὸς ἔω τῶν ὀπιλομένων μὲν τῶν δυνατῶν πολλοῖς δὲ ποιῶν ἀνδράσι. ἀδυνάτων δὲ δὲ ἴτε καὶ τοῖς εἰσφύροισι σὺν χρεσθὶ ἀπὸ μὲν τα, ἔτε διδόναι πῶντα τοῖς εἰωθῶσι λαμβάνειν. ὅτιν δὲ φησὶ μὴ δὲν ἐλαττώσας τῶν δημοσίων σιωτάξεων, ὅσα εἰωθῶν ἢ βασιλικῇ νέμειν διαπύνη· ὑμῖν δὲ ἀνείς τῶν εἰσφορῶν ἐκ ὀλίγα, ἀρ' ἐκ ἀνίγματος τὸ περιγῆμα εἰσκειν; ἀλλ' ὅποσα μὲν κινή τὸς πῶν τοῖς πεποῖν τοῖς ἀγροῦ τοῖς ὑπὲρ ἐμῶν, ὡς ἄν οἱ σιωπῶν, ἵνα μὴ δὲ κείνῃ, ὡς ἄν δὲ ἐπὶ τῆδες, ἀπὸ τὸς ὀπίστωτος ἐπαμύνας ἀδὲν ἐμῶν, καὶ ταῦτα ἐπαμύνας ἀδὲν ἐμῶν, καὶ ἀσπύροσας ὑβρίδας καταχέαι. τὰ δὲ ἰδέα μοι παροῖς ὑμαῖς παροπῶς πεποικημένα καὶ ἀνοήτως, ἢ κίσα μὲν ὑφ' ὑμῶν ἀξία ἀγροῦ

καὶ ἔγωγε δυνάμει πάλιν
 ἀπολεμῶσα. τὸ δὲ δὴ μέγ-
 στον, ἔξ ἧς ὁ μέγα ἦρθη μῖσος·
 ἀφικολοῦ μου παρὸς ὑμᾶς, ὁ
 δήμος ἐν ᾧ θεάτρῳ πιηθῆναι
 ἔπειθ' ἴπ' ἀπολοῦσιν, ἀφῆκε Φω-
 νίῳ παρῶτον αὐτίκῃ. Πάντα
 γάρ με, πάντα πολλοῦ, ἴσθ' ὅτι
 διελέγχετο ἐγὼ τοῖς διωγατοῖς
 ὑμῶν, ὅτι χερῶν πείθειν, ὅτι κρη-
 τὸν ἔστιν ἔσθ' ἰδὼν ἄδικου κη-
 σεως, ὅτι ποιῆσαι πολίτας καὶ ξέ-
 νοις. οἱ δὲ ἐπαγέμενοι τῶν
 παρῶντος ὅτι μελετήσασθαι.
 μιλῶν ἐξῆς πειρῶν ἔσθ' ἰδὼν-
 τος μου καὶ παρῶντος, ὅπως
 ὀλιγώρως ἔχον τῶν παρῶντος,
 ὡς σὸδεῖς αὐτὸν ἠλπίσεν. ἐπεὶ δὲ
 ἐώρων ἀληθῆ πάλιν ἴδ' ἡμῶν Φω-
 νίῳ, ἔτι πάλιν ἀγροῦν ἔχ' ἔσθ' ἰ-
 δείας, ἀλλ' ἔσθ' ἀπληστίας τῶν
 κεκτημένων φενοχρεοῦν μὲν, ἐ-
 ταῖα μέτερον ἐκείνου ἡμῶν,
 καὶ δὴλον ἐποίησα πᾶσιν. ἐπεὶ δὲ
 ἔσθ' ἰδὼν πάλιν ἄλλα πολλὰ πρὸς αὐ-
 τοῖς πάλιν καὶ γὰρ ἔσθ' οἶνος καὶ ἔλαγον,
 καὶ πάλιν πάλιν πάλιν. σίτου δὲ ἐν-
 δεῶς ἔσθ' ἰδὼν, ἀφορείας δὴν ὑπὸ
 τῶν ἔμπαρσθεν ἀρχῶν ἡμο-
 μῶν, ἔδοξε μοι πέμπειν εἰς

& ad ciuitatem in nos con-
 citandam non satis virium
 habere videbantur. Hoc au-
 tem maximum fuit, & ma-
 gnæ inuidiæ argumentum:
 Cum ego ad vos venissem,
 populus in theatro à diuiti-
 bus oppressus, vocem pri-
 mùm istam emisit, Omnia
 plena sunt, omnia magno
 constant. Postero die cum
 vestris diuitibus collocutus
 sum, & magnoperè eis per-
 suadere conatus, vt spreto
 iniquo quæstu, ciuibus at-
 que exteris consulere vel-
 lent. Illi rem se curaturos
 polliciti, cum ego superse-
 dissem eo labore, tertium-
 que mensem expectassem,
 aded negligentes fuerunt,
 vt nullus id sperare potuis-
 set. At ego cum viderem
 populi vocem veram esse,
 neque forum inopiâ, sed
 locupletum avaritiâ premi,
 moderatius rei cuique pre-
 tium constitui, atque id om-
 nibus notum feci. Cumque
 cæterarum rerum magna ef-
 fet copia (erat enim vinum,
 oleum, cæteraque omnia)
 frumenti autem inopia, pro-
 pterea quod superior anni
 tempestas paulò aridior, ma-
 gnam agrorum sterilitatem
 effecerat, mittendum in

Chalcidem, Hierapolin, ce-
 terasque finitimas vrbes pu-
 tau. Inde vobis mensura-
 rum quadringenta millia in-
 tuli: quo consumpto nu-
 mero, primùm quinque mil-
 lia, deinde septem millia,
 postremò nunc decem mil-
 lia modium, vt vos iam no-
 minare consueuistis, quod
 omne triticum ex Ægypto
 allatum ad me fuerat, do-
 mo meâ eductum ciuitati
 donau, neque pro decem
 mensuris, sed pro quinde-
 cim tantùm argenti, quan-
 tùm antea pro decem acci-
 pi solebat, exegi. Quod si
 tot mensuræ nomismate a-
 pud vos iam tum in ætate
 constabant, quid sperandum
 erat fore tum, cum (vt ait
 Bæotius Poëta) fames fixa
 est in ædibus? Nonne quin-
 que mensuras vix, & per-
 libenter accepissetis, tantâ
 præsertim hyeme, quantâ
 deinceps consecuta est? Cur
 igitur vestri diuitès frumen-
 tum, quod in agris habe-
 bant, clam vendebant, Rem-
 publicam autem suis sum-
 ptibus vexabant? Neque ve-
 rò ciuitas tantùm, sed etiam
 piebs ex agris vndique con-
 fluit ad panem, cuius vnus
 magna est & copia, & vili-

Χαλκίδα, ἔτι Ἱεραπόλιν, ἔτι
 πόλεις τῶν ἑσθ' ἰδὼν. εἴθ' ἔστιν εἰσηγα-
 ρὸν ὑμῶν μέτρων τετραράκοντα
 μυριάδας. ὡς δ' ἀνδύωσθαι καὶ
 πέντε, παρῶτερον μὲν πεντάκις
 χιλίους, ἐσθ' ἰδὼν χιλίους δ' ὑπε-
 ρον, εἴταν μὲν μυρία, οἷς ἔστι
 χιλίων ἔστι λοιπὸν ὀνομαζέμενον
 δίοις, πάλιν οἷον ἔχον ἀπὸ τῆς
 Αἰγύπτου κομιθέντα μοῖ σίτον,
 ἔδωκε τῇ πόλει, παρῶντος
 ἑσθ' ἰδὼν οὐ κατὰ δέκα μέτρα,
 ἀλλὰ πεντεκάδεκα τσοῦτον, ὅσον
 ἔσθ' ἰδὼν δέκα παρῶτερον. εἰ ὅτι
 σαῦτα μέτρα ἑσθ' ἰδὼν ὑ-
 μῶν τῶν νομισμάτων, τῶν παρῶντος
 καὶ ἔδωκε τῶν καὶ τῶν καὶ τῶν
 οἷον ὁ Βοιωτῆος ποιητῆς· χαλεπὸν
 γίνεσθαι τῶν λιμῶν ἔσθ' ἰδὼν
 ματι; ἀρ' οὐ πέντε μόγας καὶ
 ἀγαπητῶς, ἀλλωσθαι καὶ τῶν
 καὶ τῶν καὶ τῶν ἑσθ' ἰδὼν
 τί οὐκ ὑμῶν οἱ πλούσιοι; τὸν
 μὲν ἔσθ' ἰδὼν ἀγρῶν σίτον λα-
 θρα ἀπέδοντο, ἔβαρῶσαν δὲ
 τὸ κοινὸν τοῖς ἰδίῳι ἀναλώμα-
 σι; καὶ οὐχὶ πόλις μόνον ἔσθ' ἰδὼν
 τούτῳ συρρῆς, οἱ πάλιν δὲ καὶ
 ἐκ τῶν ἀγρῶν σιωτῆς ἔσθ' ἰδὼν,
 ὁ μόνον ἔσθ' ἰδὼν πολὺ καὶ ὀλι-
 γον

νον, ἀρτοῖς ὠνέμενοι. καίτοι τίς
 μέμνηται περὶ ὑμῶν δι' ἑσπερου-
 μήνης τὴν πόλεως πεντεκαίδεκα
 μέτρα σίτου ᾧ ἀθάντα τὴν χρυ-
 σοῦ; αὐτῆς ἐνεκεν ὑμῶν ἀπι-
 θρόμην ἐγὼ τὴν ἀρξέως, ὅτι
 τὴν οἶνον ὑμῶν οὐκ ἐπέτρεψα, καὶ
 τὰ λάχματα, καὶ τὰς ὀπίσθας ἀπο-
 εἰδῶσαι χρυσοῦ, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς
 πλοιοσίων ἀποκεκλισμένον ἐν τῇ
 ἀποθήκῃ σίτον, ἀργυροῦ ἀλλοῖς
 καὶ χρυσοῦ ὀξείφνης περὶ ὑμῶν
 γινέσθαι. ἐκείνοι μὲν γὰρ αὐτὸν
 ἐξω τὴν πόλεως διέθεντο ἡ κολῶς,
 ἐργασάμενοι τοῖς ἀνθρώποις λι-
 μὸν ἡμιπῆρα βροτείων, ὡς ὁ
 Θεὸς ἔφη, τοῖς αὐτὰ ἔπιτη-
 δούοντες ἐξελέγχων. ἡ πόλις δ'
 ἐν ἀφθονίᾳ γέρονεν ἀρτων ἐνεκα
 μόνον, ἀλλ' ἔδενός. τῆς σελήνῃ
 μὲν οὖν καὶ τότε αὐτὰ ποιῶν, ὅτι
 μὴ πᾶσιν ἔρεσχοιμι, πλὴν ἐ-
 μελεν ὁδὸν ἐμοί. τὰ γὰρ ἀδι-
 κουλῶν πλήρῃ βοηθεῖν ἄμην
 χρεῖμαι, καὶ τοῖς ἀφικνεσμένοις ξέ-
 νοις, ἐμοῦ τε ἐνεκα, καὶ τῆς σωόν-
 των ἡμῶν ἔρχόντων. ἐπεὶ δ' οἱ-
 μοι, συμβαίῃ τοῖς μὲ ἀπιέναι, τὴν
 πόλιν δ' εἶ) τὰ παρὸς ἐμὲ γινώ-
 μης μίας· οἱ μὲ γὰρ μισοῦσιν, οἱ δ'

ἡ. κ. κ. κ.

ἡ. κ. κ. κ.

tas, coëmendum. Quan-
 quam quis vnquam vestrum,
 abundantiam etiam copiosaque
 ciuitate, meminit quinde-
 cim tritici mensuras aureo
 xenire? Hanc ob causam
 ego vobis eram inuisus,
 quod non sum passus vi-
 num, olera, & fructus au-
 tumnales auro vendi, ne-
 que frumentum à diuitibus
 in horrea conclusum, re-
 pentè illis in argentum &
 aurum conuerti. Illi enim
 pulchrè id extra urbem ven-
 diderunt, & hominibus at-
 tulère famam vexatricem
 mortalium, vt Deus ceci-
 nit, huius generis homines
 arguens: At ciuitas pane
 quidem abundabat, præter-
 eà nihil habebat. Atque id
 equidem iam tum, cum illas
 res agerem, prospiciebam,
 nonnullis me parum gratum
 fore, verum nihil ea res mi-
 hi curæ erat, quod in ani-
 mo haberem plebi oppres-
 sæ, & exteris qui mecum
 venerant, tum meâ causâ,
 tum magistratuum qui me-
 cum erant, opem ferre. Ve-
 rum quando ita tulit casus,
 vt & illi abierint, & ciuitas
 in me tota confenserit (alij
 siquidem odio, alij à me nu-
 τῶ ἐμοῦ φαφέντες ἄρχαι-

triti, ingrato animo me pro-
 sequuntur) fati omnia com-
 mittens, ad aliam gentem
 & populum me confero,
 nihil vobis commemorans
 eorum, quæ ante annos de-
 cem iustè in vos ipsi perpe-
 trastis, cum populus in lo-
 cupletum domos cum cla-
 more flammam inferret, ma-
 gistratum necaret: vicissim-
 que ob hæc ipsa, quæ iratus
 iustè, sed immoderatè gef-
 ferat, pœnas fusciperet.
 Quam tandem igitur ob
 causam tantoperè nobis in-
 fensi estis? An quia vos do-
 mo nostrâ alimus, quod ci-
 uitati adhuc contigit nemi-
 ni, & alimus tam liberaliter
 ac magnificè? An quod nu-
 merum vestrum auximus?
 An quod fares quos depre-
 henderamus, minimè vlti
 fuimus? Vultis vnum aut
 alterum commemorem, ne
 quis fortè rhetoricum colo-
 rem fictionemque esse arbi-
 tretur? Agri iugerum tria
 millia infructuosa esse dixi-
 stis, vobisque concedi po-
 stulastis: cum verò id obti-
 nuistis, diuites sibi cæteris
 fraudatis ea vsurpatis. Hoc
 à me inquisitum, planè con-
 pertum est. Ego autem illos
 agros iniustis possessoribus

σοῦσιν ἀδραστεία πάλυτα ἔπι βέ-
 λας, εἰς δὴ οὐ ἔθνος οἰχίσσεται, ἔ
 δῆμον ἔτερον, ὁδὸν ὑμᾶς ἕπο-
 μνήσας, ὡν ἐνιαυτοῖς ἐμπαρο-
 δειν ἐνέα, δίχασμα δρῶντες, εἰς
 ἀλλήλους εἰργάσασθε, φέρων μὲ
 ὁ δῆμος ἔπι τῶν οἰκίας τὴν δωμα-
 τῶν σὺ βοῆ τὴν φλόγα, καὶ ἀπο-
 κτιννῆς τὴν ἀργῶν, δίκην δ' ἀπολί-
 νων αὐτῶν ὑπὸ τούτων, ὡν ὄργι-
 ζόμενος δικαίως ἔπαρξεν, ἀκίπ-
 μετείως. ὑπὸ πῖνος οὖν παρὸς
 ἡ δὲν ἀρχαίου μῦθα; ὅτι βέφο-
 μὲν ὑμᾶς οἰκοῦν, ὁ μέγιστος ἡμε-
 ρον ὑπῆρξεν ὁδὸν μᾶ πόλι, ἔ
 βέφορμὸν ἔπαρξας ὅτι τὴν
 κατὰ λῶρον ὑμῶν καὶ ἐξήσαρμ; ὅτι
 κλέπτων τῶν ἐλόντες, ἀκ ἐπέξήλ-
 θορμ; ἐνὸς ἢ δύο βέλεσθε ὑμᾶς
 ἕπομνήσω; μὴ τις ἕπορξαι-
 σοι γῆμα, καὶ ῥητορείαν εἶ) καὶ
 παροσπίσιν ἔπαρξμα; Γῆς
 κληροῖς, οἰμα, πειραλίους ἔφατε
 ἀπόρας εἶ), καὶ ἡτήσασθε λαβόν-
 λαβόντες δ' ἐνείμασθε πάλυτες
 οἱ μὴ δεόμενοι. τῆς ἀνεξέτα-
 δὲν ἀρεσάτη σαφῶς. ἀφελθ-
 ῶν δ' ἀδὸς ἐγὼ τῶν ἐχόντων
 ἢ ἀδὸς, ἔπι λυσιτελημνή-
 εταρῶν, ἡδίστος αὐτῶν

ἡ. κ. κ. κ.

σας ὁσδὲν ὑποφ' ἴ' ἐμπεραθεν, ἔαν ἔσθ' ἀτελής, οἷς μάλιστα ἐ-
 χρεῖν ὑποτελής (εἶ), ἴ' βαρυ-
 τάταις ἐνέμα λήτουργίας ἀλλοῖς
 ἴ' πόλεως, καὶ νῦν ἀτελής ἐχρεῖσιν
 οἱ κατ' ἴ' εἰσασον ὑμῖν ἐνιαυτὸν ἰπ-
 ποδρομοῦτες, γῆς κλήρους ἐγ-
 γύς τετραγλίοις, ὀπινοία μ καὶ οἰ-
 κονομία τῶ θεῶ του μοῦ καὶ ὁμο-
 νύμου, χρεῖσι δ' ἐμῆ, ὅς δὴ ποῖς
 πηλὸν ἔργους καὶ κλέπτας ἔτω κο-
 λαζών, εἰκότως ὑμῖν φάινομαι
 ἴ' κόσμον ἀναδέπειν. ὅτι γὰρ ἴτε ὅτι
 ἠ παρὸς τοῖς τοιούτοις ἠ παρὰ ὁ-
 της, αὐξή καὶ τρέφει πλὴν ἐν τοῖς
 ἀνθρώποις κακίαν. Ὁ λόγος οὖν
 μοι καὶ ἐν τῷ παρὸς ἴταται πάλιν
 εἰς ὁ, ὡς βέλομαι. πηλὸν γὰρ ἴ
 κακίαν ἐμμεταλ' γίνομαι ἀπίος,
 εἰς ἀχρεῖα κατατέμενος ἠδη
 τὰς χρεῖταις. ἀνοίας οὖν ὅτι τῆς
 ἐμῆς τῶ, καὶ οὐ τῆς ὑμετέρας
 ἐλθουτέρας. ἐγὼ μὲν τοῖ παρὸς
 ὑμαῖς, (εἶ) πειρασόμεν ἴ' λοιποῦ
 σωετώτερος ὑμῖν δὲ οἱ θεοὶ ἴ
 εἰς ὑμαῖς ἀνοίας καὶ ἡμῆς, ἡ
 ἐπιμήσατε δημοσίαι, τὰς ἀμοι-
 βὰς ἀποδοῖεν.

riore immunitate inquirens eorum quos vestigales maxime esse oportebat, grauiissimis ciuitatis rebus administrandis attribui. Et nūc qui apud vos quotannis equos alunt, habent immunita tria propè millia iugerū, partim patrum & cognominis mei prudentiā, ac diligentiā, partim meo beneficio, qui furibus, atque impostoribus sic castigatis, iure vobis mundum videor euertere. Nam lenitas in istos & clementia, mihi credite, hominum improbitatem alit, & corroborat.

Quamobrem ad id ipsum quod volebam, iam redit oratio mea. Omnium etenim malorum ipse mihi author sum, cum in animos ingratos beneficia mea contulerim. Mea igitur stultitiæ, non vestrae libertati hoc attribuendum est. Quapropter ego deinceps apud vos prudentior cautiorque esse nitar: vobis verò pro honore & beneuolentia, quam mihi publicè tribuistis, Dij parem gratiam retribuant.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

IVLIANI IMP.

EPISTOLAE.

Interprete PETRO MARTINIO.

I.

α.

Go te iamdudum ad Nilum venisse arbitrabar. Atq; illud persæpè memoriâ repetens, quod dicere consueui, O fortunatos Ægyptios, aiebam, qui Nilum habeant iampridem omnium rerum præbitorem, quas is afferre solet: sed nunc multò beatiorèà fruuntur, nihil infe-

ΓΩ μὲν ὄμην σε ἴ' Νεῖλον πάλαι κατεληφέναι, καὶ πολλὰς εἰς μνήμην λαμβάνων τῶ δὴ ὁ εἰωθὸς ἐμοὶ, ὡς βυδάμονες, ἔλεγον, ἴ' Αἰγυπτίων οἱ παῖδες, πάλαι μὲν ἴ' Νεῖλον ἔχοντες χορηγῶν ἴ' ὅσα φέρειν οἶδεν ὁ κέρνος νυκτὶ δὲ καὶ πλὴν σὺν μεσοδῶν παροσφληφότες ὁσδὲν ἀπληροτέραι τῶ

P

καὶ σε θῦπτον παρσεύποιμι, & παίδων πατέρας.

Προαιρεσία.

β.

ΤΙ δὲ ἐκ ἐμῶν ἐγὼ Προαιρέσιον τὸ καλὸν παρσαρβύην; ἀνδρα ἐφίεντα τοῖς λόγοις, ὡς ὅτε οἱ ποταμοὶ τοῖς πεδίοις ἐφ' ἅπασιν τὰ ῥέματα; καὶ ζηλουῦντα τὸ Περικλέα καὶ τοῖς λόγοις, ἕξω τῆς στυπασίας καὶ συγκυκᾶν τὴν Ἑλλάδα; θαυμάζειν οὐ καὶ τὴν λακωνικὴν εἰ παρσε βραχυλογίαν μιμησάμενον. ὑμῖν γὰρ πρόκειται τοῖς ὄφοις μακροῖς, καὶ μεγάλους ποιῆσαι λόγους. ἡμῖν δὲ ἄρχει καὶ τὰ βραχέα παρσε ὑμᾶς. ἴαθι δὴ τὰ μοι πολλὰ πρὸς τὸν κύκλω παρσάματα ἐπιρρῆν. τὰς ἀγίας, εἰ μὴν ἰσραὴλ γράφεις, ἀκριβέστατα ἀπαγγέλλω σοι, διὰ τὰς ἐπιστολάς ἀποδείξεις ἐγγράφοις. εἰ δ' ἐγνωκας τὴν μελέταις, καὶ τοῖς γυμνάσμασιν εἰς τέλος ἀγέλι γέρας παρσαρτερῆν, ἔδεν ἴσως μου τὴν σιωπῆν μέμνη.

atque utinam breui te, & quidem prolis parentem, salutemus.

PROHÆRESIO.

II.

CVr ego Prohæresium optimum virum non salutabo? hominem ita in dicendo copiosum & abundantem, ut flumina cum in patentes campos influunt? hominem Pericli omnino parem eloquentiâ, nisi quod Græciam non permiscet? Noli autem mirari, quod Laconicæ orationis breuitatem erga te imitatus fuerim. Vos enim magnos & sapientes homines decet copiosâ & magnificâ oratione uti: nobis satis est, si pauca ad vos scribamus. Scio igitur res nostras in magna varietate ac vicissitudine versari: causas, si quidem historiam cogitas, accuratissimè tibi expono, cum epistolas tanquam demonstrationes scriptas ad te mitto. Sin autem te oratoris studiis & exercitationibus ad extremam usque senectutem consumere statuis, nihil forrasse meum silentium accusabis.

LIBANIO.

III.

Λιβανίου.

γ.

QVandoquidem promissum tui oblitus es (tertius enim hic dies est, neque Priscus Philosophus venit, sed literas misit tanquam adhuc moraturus) reuoco tibi in memoriam debitum flagitando. Est autem, ut scis, eiusmodi, ut & tibi facile sit persolvere, & mihi periucundum accipere. Mitte itaque orationem illam unaque sacrum illud consilium, sed per Mercurium & Musas, mitte celeriter. Sed & me scito tribus his diebus valde abs te consumptum esse, si quidem verè ait Poëta Siculus, Vno die amantes confescescere. Quod si ita est, ut certè est, senectutem iam nobis, vir egregie, triplicasti. Hæc ad te distaui occupatus. Scribere enim ipse non poteram, quod manum linguâ tardior habebam. Quin & lingua ipsa tardior iam est, quod eam iam diu non exercuerim. Vale, frater suauissime, & charissime me.

ΕΠειδὴ τὸ παρσεύσεως ἐπέλαθον· τρίτη γὰρ ἔστι σήμερον, καὶ ὁ Φιλόσοφος Περίκλος αὐτὸς μὴ ἔρχεται, γράμματα δ' ἀπέστειλεν ὡς ἐπιχρονίσων. ὑπομιμνήσκω σε τὸ χρέος ἀπαμνησθῆναι. ὄφλημα δὲ ἔστιν, ὡς οἶδα, σοὶ μὴ ἀποδοῦναι ῥάδιον, ἐμοὶ δὲ ἠδίστην πρὸς κομίσεισθαι. πέμπε δὴ τὸ λόγον, καὶ τὸ ἱερὸν συμβαλλῶν, ἀλλὰ παρσε Ἐρμῶ καὶ Μούσῃς, παρσεύσε. ἀλλὰ καὶ τούτων μετ' ἑστέων ἡμερῶν ἴαθι στυπασίας, εἴ ἂν οὐκ ἤδη φησὶν ὁ Σικελιώτης ποιητής, ἐν ἡμαῖ φάσκων τοῖς ποιοῦσθαι γράσκειν. εἰ δὲ ταῦτα ἔστιν, ὡς ὅτε οὐκ ἔστι, τὸ γήρας ἡμῖν ἐπειπλασίασας, ὡς ἡμῶν. ταῦτα μεταξὺ τῆς παρσεύσεως ὑπηγέρθουσα σοι. γράφειν γὰρ ἔχουσις τε ἡμῶν, ἀρρητέραν ἔχων τὴν γλώττην τὴν χεῖρα. καὶ μοι καὶ τὴν γλώττην ἐπὶ συμβέβηκεν ὑπὸ τὴν ἀνασκησίας ἀρρητέραν. εἰ δ' ἀδελφὸν δεσπότην. ἐρρώσθαι μοι ἀδελφὸν πορνότατε, καὶ παρσε φιλέσθαι.

P iiij

Αριστομένει Φιλοσόφω.

ARISTOMENI Philosopho.

δ.

IV.

ΑΡά γε γρηΐ περιμένειν κληΐσιν; κὶ ὁ αἰεὶ περιμένειν μηδαμῶς; ἀλλ' ὅρα μὴ χαλεπήναι τούτων εἰσαγαγῶν πρὸς νόμοθεσίαν, εἰ τούτα γρηΐ τῶν φίλων περιμένειν, ὅσα κὶ τῶν ἀπλῶν, κὶ ὡς ἐτυχε γινώσκων. ἀπορήσεις ἂν ἴσως πῶς δὲ οὐκ εἰδότες ἀλλήλους, ἐσμὲν φίλοι; πῶς δὲ τοῖς περιχίλων ἐπὶ γερουσίαι, κὶ ταῖς μαδία διαχίλων; ὅτι ἀποδοῦναι πάντες ἡσῶν, κὶ τ' ἔσπον καλῶς τε καὶ κακοῦ. ὅτι θυμῶν δὲ ἔσμεν εἰ) τοιοῦτοι. εἰ ἔσμεν εἰ), τότε εἰς ἐμὲ, πᾶσι πληθεῖς ἀπολειπόμεθα. πλὴν ἀλλ' ἢ γὰρ ὅτι θυμῶν τῶν πῶς ἡμᾶς εἰς πρὸς αὐτῶν ἐκείνοις μερίδα. καὶ ἴποιαῦτα ἐγὼ ληρῶ μακρότερον; εἴτε γὰρ ἀκλιητον ἵεναι γρηΐ, ἢ ζεῖς δὴ πούθεν. εἴτε κὶ κληΐσιν περιμένεις, ἰδοὺ οἱ κὶ τῶν κληΐσιν ἢ κεί τῶν ἡμῶν. ἐντυχε οὖν ἡμῖν περιμένειν ταῖς ποιαῦτα περιὸς Διὸς ξενίαι. δεῖξον ἡμῖν ἀνδρα ἐν Καππαδοκίαις καθαρώς Ἑλλίωα. τέως γὰρ τοῖς μὲν ἔβραλο-

AN verò expectandum est, dum vocère? an priorem officio atque amicitia certare, prorsus iam extinctum est? Vide ne iniquam legem in amicitiam inducamus, si ab amicis eadem expectare conueniat, quæ vulgò à quibuscumque familiaribus expectatur. Quæret aliquis, quemadmodum amici sumus, cum ne de facie quidem inter nos nouerimus. At ego vicissim quaero, quæ fit ut eos qui mille annos, imò etiam bis milles anteà fuerunt, diligamus? Nempe quia boni viri erant. Et nos sanè tales esse volumus: Ac tamen quod ad me attinet, multum ab eo absumus, ut tales simus, voluntate certè proximè accedimus. Verum quid pluribus tempus consumo? si inuocatum venire oportet, venies: sin vocem expectas, habes adhortationem meam. Quocirca per Iouem hospitalem te oro, ut ad nos quamprimum venias, hominemque inter Cappadocas verè Græcum ostendas. Nam adhuc quidem inuitos non-

nullos, volentes paucos, sed inscientes sacrificare video.

μῶν, ὀλίγους δὲ ἴσως ἐτέλειαις μὲν, ἔκ εἰδότες ὅ, θύειν ὄρα.

IULIANVS THEODORÆ plurimum obseruanda.

Ιουλ. Θεοδώρῳ τῇ ἀφεισμοτάτῃ.

v.

ε.

Libros omnes, quos ad me misisti, cum epistolis perlibèter accepi, à Mygdonio viro optimo mihi reditos. Et cum otij vix quicquam haberem (Dij enim sciunt nihil me verbis minuere) hæc ad te rescripsi. Tu verò da operam ut valeas, & semper ad nos tales literas mittas.

ΤΑ πεμφθέντα τῶν βιβλίων πάντων καὶ ἐπιστολῶν, ἃς ἐπέστειλάν μοι Μυγδονίου τοῦ ἀσμενοῦ ἀγαθοῦ βελτίστου Μυγδονίου. ἔμογις ἀγωνοζώου ὡς ἴσασιν οἱ θεοὶ οὐ κακίζομένην λόγῳ τῶν ἀντιγράφων περιὸς σε. σὺ δὲ εὖ περιεπίστοις, καὶ γράφοις αἰεὶ ποιαῦτα.

ECDICIO PRÆFECTO Ægypti.

Ἐκδικίῳ ἐπιπέτῳ Αἰγύπτου.

VI.

ς.

ET si nihil de cæteris scribis, attamen de illo Deorum hoste Athanasio scribere certè debuisti, præsertim cum præclara nostra decreta multò antè audiuisses. Testor magnum Sarapin, nisi ante Calendas Decembris inimicus Deorum Athanasius ex ea vrbe, vel potius ex vniuersa Ægypto discesserit, centum auri pondo cohortem, quæ tibi paret, multatum iri. Scis autem quàm sim lentus ad condemnandum, & quantò lentior,

ΕΙ ἔσμεν ἀλλ' ἕνεκα μὴ γράφεις ἡμῖν, ἀλλ' ἵνα γρηΐ τοῖς θεοῖς ἐχρῶν ἐχρῶ σε γράφειν Ἀθανασίῳ. κὶ τούτα περιὸς πλείονος ἤδη χρόνου τὰ καλῶς ἡμῖν ἐγνωσμένα πεπευσμένον. ὁ μνημι δὲ τ' ἐμὲν Σάραπιν, ὡς εἰ μὴ περιὸς τῶν Δεκεμβρίων Καλιανδῶν ὁ θεοῖς ἐχρῶς Ἀθανασίος ἔξελθοι ἐκείνης, μάλλον δὲ πείσῃς τ' Αἰγύπτου, τῇ ὑπακούσει ταῖς περιεπιμῆσαιμι χρυσῶν λίβρας ἑκατὸν οἶαθα δὲ πῶς εἰ μὲν βραδέως μὲν εἰς τὸ κατὰ γινώσκων

α. α. π. η.

πολλῶν ἢ ἐπὶ βραδυτέρως εἰς ὃ
 ἀπαξ καὶ ἀνομοῦς ἀρῆσαι. καὶ τῆ
 " αὐτῶν χεῖρ ἰσχυρῶς με λυπεῖ ὃ
 καὶ ἀφ' ὧν ἄλλοι θεοὶ ποῦ ἔσονται.
 ἔδεν ἔτ' ἰδοίμι, μᾶλλον ἢ ἀκρί-
 σαιμι μηδενὸς ὡς ἄρα οὐ ποῦ
 ἔθεντος, ὡς Ἀθανάσιον ἔξεληλα-
 μένον ἢ ἢ ἢ Αἰγύπτου τόπων, ἢ
 μισθόν, ὃς ἐτόλμησεν Ἐλλήνι-
 δας ἐπὶ ἐμοῦ γυναικας ἢ ὅπι-
 σήμων βασιλίσσας, διώκεσθαι.

Αρταβίου.

ζ.

ΕΓὼ νῆ τοῖς θεοῖς, ἔτε κλείνε-
 σθαι τοῖς Γαλιλαίοις, οὐτε
 τυπώσασθαι ὡς ἄρα ὃ δίκαιον, ἔτε
 ἀλλο τι πάρα κακὸν βλάβου
 πορθημάσθαι μὲν τοῖς θεο-
 σεβῆς, ὃ ποῦ φημί δεῖν. ἄρα ἢ
 Γαλιλαίων μισθόν, ὀλίγου δεῖν,
 ἀποδοῦναι ἀνεταπεινῶν, ἄρα δὲ ἢ
 ἢ θεῶν δι' ἀμύψαν ὡς ἄρα ποῦ
 τε. ὅθεν γρη ἡμῶν τοῖς θεοῖς, καὶ
 τοῖς θεοσεβῆς ἀνδρας τε καὶ πόλεις.

Γεωργίου.

η.

ΗΛθεσ Τηλέμαχε, φησὶ
 ὃ ἔπος· ἐγὼ δὲ σε καὶ εἰ-
 δον ἤδη τοῖς χρομμασσι, καὶ ἢ
 ἰεραῖ σοῦ ψυχῆς πλὴν εἰκόνα,

postquam condemnavi, ad
 ignoscendum. Per mihi mo-
 lestum est, eius operâ Deos
 omnes contemni. Equidem
 ex tuis factis nullum liben-
 tius videro, imò audiero,
 quàm Athanasium illum sce-
 lestum ex omnibus Ægypti
 locis pulsus esse: qui ausus
 est in meo regno fœminas
 Græcorum illustres ad ba-
 ptisimum impellere.

ARTABIO.

VII.

ΕGo per Deos, neque in-
 terfici Galilæos, neque
 cædi præter ius & æquum,
 neque molestiæ quicquam
 perpeti volo: sed tamen iis
 pios & sanctos viros præfe-
 rendos esse vel maximè cen-
 seo. Etenim Galilæorum a-
 mentia propemodum om-
 nia afflixit ac perdidit, cum
 Deorum benevolentia om-
 nes salvi simus. Quare tùm
 Deos colere, tùm pios, & vi-
 ros, & populos honorare de-
 bemus.

GEORGIO.

VIII.

ΙN versu illo scis esse, Ve-
 nisti, mi Telemache. At
 ego te & vidi iam in literis,
 & tuæ divinæ mentis ima-
 ginem,

ginem, quasi magni cuius-
 dam signi effigiem paruo si-
 gillo expressi. Licet enim
 multa in re parua ostendere.
 Sapiens ille Phidias non ex
 ea solùm imagine, quæ in
 Olympiis est, aut Athenis
 notus erat, verumetiã quòd
 in exigua sculptura magnæ
 artis opus incluserat. Talem
 aiunt eius cicadam & apem
 fuisse, ac si vis, muscam:
 quorum vnumquodque li-
 cet naturâ æreum finxit, ars
 tamen vitâ atque animâ or-
 navit. Verùm in iis paruitas
 fortasse animantium artis in-
 dustriæ speciem veritatis
 contulit: At tu, si placet,
 Alexandrum ex equo ve-
 nantem intueri, cuius ma-
 gnitudo digiti in manu vn-
 guem non superat, & tamen
 adeò mirabili est artificio ex-
 pressus, vt Alexander qui-
 dem & beluam feriat, & spe-
 ctatori terrorem vultu in-
 cutiat: equus verò in ex-
 trema pedum basi consiste-
 re recusans, dum motionis
 sensum tanquam surripit,
 arte tamen moueatur. Hoc
 ipsum, tu vire egregie, pau-
 lò antè apud nos fecisti.
 Nam vt in Mercurij facun-
 di stadiis toties iam victor
 & coronatus, mirabilem in

καθ' ὅσον ὀλίγη σφραγὶδι με-
 γάλου χαρακτῆρος τύπον ἀνε-
 μαξάμην. ἔστι γὰρ ἐν ὀλίγῳ
 πολλά δηρῶναι. ἐπεὶ ὃ Φει-
 δίας ὁ Ἔφος ἐκ ἐκ τῶ Ὀλυμ-
 πιάσι μόνον ἢ Ἀθηνῶσιν εἰκό-
 νος ἐγνωρίζετο, ἀλλ' ἤδη καὶ με-
 κρῶ Ἰλύμματι μεγάλης τέχνης
 ἔργον ἢ ἐγκλίσει. ὅτι δὴ τῶ τέ-
 λη φασὶν αὐτὸν, ὃ πλὴν μέλι-
 τῶν. εἰ δὲ βέβη καὶ τῶ μῦαν εἶ-
 ὶν ἔκαστον εἰ καὶ τῶ φύσιν κεχά-
 κωται, τῶ τέχνη ἐψύχεται. ἀλλ'
 ἐν ἐκείνοις μὲν ἴσως αὐτὰ καὶ ἢ
 σμικρότης τῶ ζώων, εἰς τῶ χεῖρ ὀ-
 γον τέχνην ὃ εἰκὸς ἐγνωρίζετο. σὺ
 δὲ ἀλλὰ τῶ ἐφ' ἵππου θηρῶντα
 Ἀλέξανδρον, εἰ δοκεῖ, σὺ σπέει, οὐ
 ὃ μέρον ὅτι πᾶν, ὄνουχος δακτύ-
 λου χεῖρ ἢ μείζον. ἔγω δὲ ἐφ'
 ἔκαστου ὃ θαῦμα τῶ τέχνης ἐ-
 χεται, ὡς τε ὃ μὲν Ἀλέξανδρος
 ἤδη ὃ θηρῶν βδελύξ, καὶ τῶ θεατῶ
 φόβος, δὲ ὄλου δυσωπῶν τῶ γη-
 ματος. ὃ δὲ ἵππος ἐν ἀκρῶ τῶ
 ποδῶν τῶ βάσιν τῶ σῶσιν φθύγων,
 ἐν τῶ τῶ ἀνεργείας κλοπῆ, τῶ τέ-
 χνη κινῆται. ὃ δὴ καὶ αὐτὸς ἢ μῖν, ὃ
 γυμναε, ἐποίησ. ὡς τῶ γὰρ ἐν Ἐρμῶ
 λογίε σάδίοις δὲ ὄλα πολλὰ καὶ τῶ

f. ἔκλεισται

Deest πῶ
θαῦμα in
vet. Cod.

δρόμου γεφαιωθεὶς ἠδὲ δι' ὧν ἐν
 ὀλίγοις χρόνοις, τὸ δρεπῆς ὁ ἀ-
 κρον ἐμφαίνης· καὶ τὰ ὄντι τὸ Ο-
 δυατέα τὸ Ὀμήρου ζηλοῖς, ὅστις
 καὶ μόνον εἰπὼν ἤρκει τὸς Φάμαχος
 ἐκπλήξαι. εἰ δὲ τι καὶ πρὸς ἡμῶν
 τῶν κατὰ σε φιλικῶν δέη, φθόνος
 ἑσθλείς πάντως που καὶ πρὸς τῶν
 ἠπτόνων ἐστὶ τι χρεῖσόν, ὃ μὲν τὸ
 λέοντα τὰ μισθῶ σώσεις, δρε-
 κοῦτως δεινυσι.

Εκδικίῃ ὑπερὶ τῶν Αἰγυπτίων.
 ς.

Αλλοὶ μὲν ἵππων, ἀλλοὶ δὲ
 ὄρνέων, ἀλλοὶ θηρίων ἐρω-
 σιν. ἐμοὶ δὲ βιβλίων κηρύσεως ἐκ-
 παιδαεὶς δεινὸς ἐντέτηκα πό-
 ρος. ἀποπον οἶον, εἰ ταῦτα παρὰ
 διμίσφου περισταθμοῖς ἀνδρα-
 ποῖς, οἷς ἑὸν δρεκεῖ ὁ χρεῖστον
 μόνον ἀποπλήσαι τὸ πολὺν ἐ-
 ρώτα τῶν πλῆθους· παρὸς δὲ καὶ
 ταῦτα ὑφαίρεται ῥαδίως ὑπο-
 δεικνόμενοι. ταῦτις οἶον μοι
 ἰδιωτικῶν δὲς χρεῖσιν, ὅπως ἀνὸ
 ρεθίη πάντα τὰ Γεωργίου βι-
 βλία. πολλὰ μὲν γὰρ τῶν φιλοσοφῶν
 πρὸς αὐτὰ, πολλὰ δὲ Ρητορικῶν,
 πολλὰ δὲ τῶν τῶν Γαλιλαίων
 διδασκαλίας δυσεβάν· ἀβελροῖ μὲν ἠφανίας πάντη. ὅτι μὴ σὺν

paucis his scriptis virtutem
 tuam demonstras : verèque
 Homericum Vlysssem imita-
 ris, qui tantum dicendo
 Phæacas perterruit, ac con-
 turbavit. Quamobrem si no-
 stra amicitia tibi vsui esse
 possit, præstò ea tibi erit
 cum voles. Omnino amicitiam
 quoque infimorum vti-
 lem esse docet mus, qui leo-
 ni mercedis loco salutem at-
 tulit.

ECDICIO PRÆFECTO
 AEGYPTI.

IX.

Quidam equis, alij aui-
 bus, nonnulli feris de-
 lectantur: ego verò inde vs-
 que à pueritia librorum cu-
 piditate arsi. Quare absur-
 dum est, has opes iis relin-
 quere, quorum avaritia ne-
 quit auro expleri, præfertim
 cum facile videar eas illis
 posse detrahere. Quocirca
 hoc mihi priuatim benefi-
 cium dabis, vt Georgij scri-
 pta omnia reperienda cures.
 Multa erant apud illum Phi-
 losophica, multa Rhetoricæ,
 multa de impiorum Galilæ-
 orum doctrina : quæ velim
 penitus extincta esse, sed ne

εἰδωλὸν ἡμῶν τὸ ἰδιωτικῶν δὲς χρεῖσιν, ὅπως ἀνὸ
 ρεθίη πάντα τὰ Γεωργίου βι-
 βλία. πολλὰ μὲν γὰρ τῶν φιλοσοφῶν
 πρὸς αὐτὰ, πολλὰ δὲ Ρητορικῶν,
 πολλὰ δὲ τῶν τῶν Γαλιλαίων
 διδασκαλίας δυσεβάν· ἀβελροῖ μὲν ἠφανίας πάντη. ὅτι μὴ σὺν

eum his illa quoque pereant,
 omnia diligenter exquiri vo-
 lo. Dux autem tibi esto ad
 inquirendum Librarius ip-
 sius Georgij, qui diligenter
 in eam curam incubuerit,
 præmium sibi libertatem ef-
 fe sciat: Sin autem malitio-
 sè & astutè rem gesserit,
 quæstionem de se habitum
 iri. Georgij porrò libros ego
 noui. Mihi enim cum in
 Cappadocia essem, etsi non
 omnes, at quosdam descri-
 bendo dedit, quos ad eum
 postea remisit.

IMPERATOR CÆSAR
 Iulianus, Maximus, Au-
 gustus, populo Alexan-
 drino.

X.

Si nihil vos Alexander
 ille magnus sanctissimus Sa-
 rapis commouet, attamen
 patriæ, humanitatis, officij
 ratio nonne debuit, ac po-
 tuit commouere: addo etiam
 nostri: quos cum Dij om-
 nes, tum verò imprimis ma-
 gnus Sarapis, totius orbis
 imperio præfecerunt: quo-
 rum intererat de iniuria vo-
 bis facta cognoscere. Ve-

τούτοις ἀφαρθεύωαι τὰ χρεῖσι-
 μώτερα, ζητεῖσθαι καὶ κείνα μὲν
 ἀκριβείας ἀποδύσαι. ἠγεμὼν δὲ
 ζητήσεως ἔγωγε τῶν τῶν Ὀνοτά-
 εῖος Γεωργίου. ὅς μὲν πίστεως ἀνι-
 χυθίσεις αὐτὰ, ἥως ἴγω τευξό-
 μωρος ἐλάσσειας. εἰ δὲ ἀλλῶς
 πως ἤμοιο κακούργος παρὰ τὸ
 παρὰ γὰρ, βασιλέων εἰς πείραν
 ἡξῶν. ὅτις ταμῶν δὲ ἐγὼ τὰ Γεωρ-
 γίου βιβλία. εἰ μὴ πρῶτα, πολ-
 λα μὲν μοι μετέδωκε μοι παρὰ τὸ
 Καππαδοκίαν, ὄντι παρὸς με-
 ταγραφίω ἴνα, εἰ ταῦτα ἐλαβε
 πάλιν.

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Ἰουλιανὸς,
 μέγιστος, σεβαστος, Ἀλεξάν-
 δρέων τῶν δήμων.

Εἰ μὴ τὸν Ἀλέξανδρον τὸν οἰ-
 κισίω ἡμῶν, καὶ παρὸς γε τού-
 του τὸν θεὸν μέγαν τὸν ἀγιώτατον
 Σάραπιν ἀνδείασθαι, τῶν κοινοῦ
 γινῶ ἡμᾶς εἰ ἀνδραποπίων, καὶ
 παρὸς ποῦτος πῶς ἑὸν εἰσηλθε λό-
 γος ἑσθλείς; παρὰ δὲ ὅτι εἰ
 ἡμῶν, οἷς οἱ θεοὶ πρῶτες, ἐν
 παρὸς τοῖς δὲ ὁ μέγας Σάραπης,
 ἀρχὴν ἐδικαίωσαν τὸ οἴκου μέρους,
 οἷς παρὸς ποῦ ἡμᾶς φυλάξαι δεινυσι.

Sumptū ē
senariolo
quodam
Melāthij
poētæ, cu-
ius memi-
nit Plutar-
chus.

ἀλλ' ὄργή τυχὸν ἴσως ὑμᾶς δέξη-
πάτησε καὶ ἡ θυμὸς, ὅς πο' οὖν
εἴωθε τὰ δὴνὰ παρὰ τὴν, τὰς
φρένας μετοικίας· εἶπα τ' ὄρ-
μῆς ἀνατείλας, τ' ὡς ἀχρημα-
βεβελδυμδῆς κακῶς ὑστερον ἐ-
πήραγε τὴν παρὰ νομίαν. ὁ δὲ
ἠγάπησθε δῆμος ὄντες τολμη-
σαι ταῦτα, ἐφ' οἷς ἐκείνοις ἐμι-
σήσατε δικαίως. εἶπατε γὰρ μοι
πρὸς τὴν Σαραπίδος, ὡς πο'
ποιῶν ἀδικημάτων ἐχαλεπή-
νατε Γεωργίῳ; τὸν μακαριώτα-
τον Κωνσταντῶν ἐρῆτε δῆπουθεν,
ὅτι κατ' ὑμῶν παρ' ὠξυμέν, εἶπα
εἰσήραχθ' εἰς τὴν ἱερὰν πόλιν
τραπὸ πεδῶν, ἔκατέλαβεν ὁ βα-
σιλεὺς τ' Αἰγύπτου τὸ ἀγώπατον
τῆς Θεοῦ τέλειος, ἡ σποσύλας
ἐκείθεν εἰχθῆρας καὶ ἀναθήματα,
καὶ τ' ἐν τοῖς ἱεροῖς κόσμον. ὑμῶν
δὲ ἀγλακλιώτων εἰχθῆρας, καὶ
πειρωμδῶν ἀμεύων τὰ Θεῶν,
μέλλον δὲ τοῖς τῆς Θεοῦ κίνημα-
σιν· ὁ δὲ ἐτόλμησεν ὑμῖν ὅπι-
πέμψαι τοῖς ὀπίσθεσ, ἀδικίως ἔ-
παρὰ νόμος, καὶ ἀσεβῶς, ἴσως
Γεώργιον μάλλον, ἢ τὸν Κων-
σταντῶν δεδοικῶς, ἑαυτὸν παρ' ἐφύλαξεν, εἰ μετ' ἐπιώτερον ὑμῖν καὶ πο-
λιτικώτερον, ἀλλὰ μὴ τυραννικώτερον παρ' ὄντων παρ' ἐφερέρο.

f. ἀποστέρας.

rūm iracundia vos fortasse
decepit, & furor qui atro-
cissima quæque solet com-
mittere, vbi mentem do-
micilio suo exturbavit: de-
inde repentino impetu elat-
us, nefarium facinus in-
duxit. Neque veriti estis,
cū plebs essetis, eādē
committere, quæ in illis me-
ritò reprehendebatis. Et-
enim per Sarapin, dicite
mihi, quæ tandem Georgij
crimina vos in illum incita-
runt? Respondebitis, arbi-
tror, quoniam in vos Con-
stantium accenderit: dein-
de exercitum in sacram vr-
bem adduxerit: tūm Rex
sanctissimum in Ægypto
Dei templum cœperit; sta-
tuas, & donaria, & orna-
tum omnem diripuerit:
cūmque vos meritò irasce-
remini, & Deo, vel Dei po-
tius opibus succurreretis, il-
le summâ iniquitate, scele-
re, impietateque vsus, ar-
matus immiserit, magis for-
tasse Georgium quàm Con-
stantium veritus, si seipsum
erga vos modestè ac civili-
ter gereret, neque tyranni-
dem absens exerceat. His

itaque caussis irati, Deo-
rum inimico Georgio ite-
rum sacram urbem scelere
polluistis, cū liceret eum
sententiis iudicum permit-
tere: Sic enim non cædes,
non scelus vllum fuisset, ius
& æquitas adhibita esset,
quæ & vos penitus conser-
uaret, & impietatis autho-
rem puniret, & cæteros
comprimeret, qui Deos con-
temnunt, qui vrbesistas, &
florentes populos pro nihi-
lo ducunt, qui crudelitatem
erga illos existimant poten-
tiæ suæ additamentum. Con-
ferte itaque meam illam
epistolam, quam ad vos pau-
lò antè misi, cum hac ipsa,
& quantum intersit, confi-
derate, quantisque laudibus
vos illic affecerim: quas
cū hoc tempore vobis tri-
buere deberem, propter sce-
lus vestrum medius fidius
non possum. Ausus est po-
pulus, vt canes, hominem
discerpere, neque pudore
afficitur: neque manus pu-
ras ac sanguinè vacuas fer-
uat, ad Deo offerendum.
At enim dignus erat Geor-
gius, qui talia pareretur.
Imò longè fortasse grauiora,
Γεώργιος ἀξίος ἦν τῆς τοιαῦτα παθῆν. ἔ τούτων ἴσως ἐγὼ φαίμην ὅτι

τούτων οὖν ἐνεκεν ὄργιστοί μοι εἰ-
θεοῖς ἐχθρῶ Γεωργίῳ, τὴν ἱερὰν
αὐτοῖς ἐμιάνατε πόλιν, ἐξόν ὑ-
ποβόησθ' αὐτὸν τ' τῆς δικαστῶν
ψήφοις· ἔτα γὰρ ἐγένετο αὐτῷ ὁ φό-
νος, ὁ δὲ παρὰ νομία τὸ παρὰ-
γμα. δίκη δὲ ἐμμελής, ὑμᾶς μὲν
ἀθάτους πάντη φυλάτιστα, ὑ-
μωρουμδῶν ἡ μὲν τὸν ἀνάτα γ. δ. δ.
δυσσεβήσασθε. Ἐφρονίζουσα δὲ
τοῖς δῆμοις πάντας, ὅτι τῆς θεῶν
ὀλιγοψύχου, ἔ παρ' ἐπὶ τὰς ποια-
τας πόλεις, ἔ τοῖς αἰθουῶν τὰς δῆ-
μοις ἐν ὁδῶν ἡτένται, τ' ἑαυτῶν
δὲ ποιοῦντας παρ' ἐργον διω-
σείας τὴν κατ' ἐκείνων ὠμό-
τητα παρὰ βόησατε τοίνυν ταῦ-
τῶν μου τὴν ὅπισθολίω, ἡ μὲν
κρῶ παρ' ἐμὲ ἐπέσειλα, ἔ τὸ ἐξέ-
φορον κατὰ μοῦσατε, πόσοις μὲν
ὑμῶν ἐπαίνοις ἐχραφον τότε.
νωτὶ δὲ μὲν τοῖς θεοῖς ὁφείλων
ὑμᾶς ἐπαμνησθῆν, ἔ δυνάμει παρ'
τὴν παρὰ νομίαν. πολὺ δὲ δῆ-
μος, ὡς πο' οἱ κωέες, αὐτῶν πο-
σπαρὰ τῆν. εἶπα ἔτι ἀγαμέτα,
καὶ φυλάτῃ καθαρά τὰς χεῖρας
ὡς παρ' ὄντων παρ' ἐπὶ τοῖς θεοῖς,
αἵματος καθαρῶσας. ἀλλὰ
Γεώργιος ἀξίος ἦν τῆς τοιαῦτα παθῆν. ἔ τούτων ἴσως ἐγὼ φαίμην ὅτι

Ἰο. & δὴ
ὑμῶν.

χείρονα καὶ πικρότερα. καὶ δι'
 ὑμᾶς ἐρῶτε. σύμφημι καὶ αὐτός.
 πρὶ ὑμῶν δὲ εἶ λέγειν, τὸ
 εἶναι ἐπὶ συγκροτῶν νόμοι γὰρ ὑμῶν
 εἰσιν, οἷς χρὴ ὑμᾶσιν μάλιστα
 μὲν ὑπὸ πάντων ἰδέσθαι καὶ ἐρ-
 γασθαι. πλὴν ὅτι συμβαίνει
 τῶν καθ' ἑκαστὸν ἕκαστος ἀνο-
 μεῖν, ἀλλὰ τὰ κοινὰ γινώσκον-
 ται χρὴ καὶ πειθαρχεῖν τοῖς
 νόμοις ὑμᾶς, καὶ μὴ ἀνομι-
 νῆν ὅσα τὰς ἐξ ἑστέρας ἐνομιάζη
 καλῶς. διτύχημα γέγονεν ὑμῶν,
 Ἄνδρες Ἀλεξάνδρως, ἐπὶ ἑμῶν
 πλημμελήσασιν τοιοῦτόν τι ὑμᾶς,
 ὅς ἀπὸ τῆς πατρὸς τὸν θεόν, καὶ
 διὰ τὸν πάππον τὸν ἐμὸν, καὶ τὸν
 θεὸν ὁμόθυμον, ὅς ἤρξεν αὐτῆς τε
 Αἰγύπτου, καὶ τῆς ὑμετέρας πό-
 λεως, ἀδελφικῶς ὄντοισιν ὑμῶν
 ἀποσώζω. ὃ γὰρ τὸ ἐξοσίας ἀκα-
 ταφρόνητον, καὶ τὸ ἀπηνέστρον ἔ-
 καταρῆν τὸ ἄρχης, ἔποτε ἀνδρῶν
 μου ἰδίῳ τὸ λῆμμα, μὴ ἔκα-
 τὰ τῶν νόσσημα χαλεπὸν πικρο-
 τέρω ἀφ' ἀκατάρα φαρμάκω.
 προσφέρω δὲ ἐγὼ ὑμῶν, δι'
 ἀσπερ ἑναγχοῦς ἐφίλω ἀπίκας, τὸ
 προσσηνέστατον πρῶταίνας καὶ λό-
 γους· ὑφ' ὧν οὐδὲ οἶδα ὅτι πείσασθε μάλλον, εἴ τῶν ἐστὲ, κατὰ τῶν ἀκούω,

inquam, & acerbiora. At
 vestro nomine. Fateor, sed
 à vobis, non concedo. Sunt
 enim leges, quas obseruare
 omnes & colere debebatis:
 ac si priuatim à nonnullis
 violarentur, publicè qui-
 dem certè rem benè admi-
 nistrari, legibus obtempera-
 ri, instituta maiorum sancta
 & sacra haberi conuenie-
 bat. Præclarè est vobiscum
 actum, viri Alexandrini,
 quòd me regnante talia
 commisistis, qui partim ve-
 recundiâ in Deum, partim
 aui mei, & auunculi mihi
 cognominis, qui tùm ipsi
 Ægypto, tùm vestrae ciuita-
 ti præfuit, recordatione,
 fraternam erga vos charita-
 tem conferuo. Certè in bo-
 no & seuero imperio, cuius
 authoritas non contemna-
 tur, facinus insolens populi
 ferri non solet, sed tan-
 quam grauis morbus aspe-
 riore medicinâ sanatur. At
 ego propter eas causas, quas
 modò commemorauī, re-
 medium lenius adhibeo, o-
 rationem nimirum atque ad-
 monitionem: quibus (vt
 spero) eò libentius parebi-
 tis, quòd & antiquâ origine

Græci estis, & nunc illustres
 ac præclaras nobilitatis illius
 notas animo vitâque retine-
 tis: addo etiam, quia mei
 Alexandrini ciues estis.

IUL. BYZANTIIS.

XI.

Senatores omnes vobis
 reddidimus, & Decurio-
 nes Patrocolos, siue in Gali-
 læorum religionem se dede-
 rint, siue aliud quiduis gef-
 ferint, vt Curiam effugiant,
 extra eos qui in vrbe prima-
 ria publico muneri præfue-
 runt.

BASILIO.

XII.

Non bellum denuncias,
 ait vetus verbum: At
 ego addam etiam illud Com-
 œdiæ veteris, O nuntium
 aureorum verborum! Age
 igitur, istud reipsâ ostende,
 & ad nos quamprimùm ad-
 uola: certè amicus ad ami-
 cum venies. Assidua cura
 Reipub. molesta est iis, qui
 negligentius in ea versantur:
 At qui diligentiam & indu-
 striam vtuntur, æqui sunt,
 meam quidem sententiam, &
 prudentes, omninoque ad

τὸ, τε ἀρχαῖον Ἑλλήνων, ἔπανδον
 ἐπεὶ τὸ δὴ γυνείας ἐκείνης ὑπερ-
 ὑμῶν ἀξιόλογος, ἔκ γυναικός ἐν τῇ
 ἀθανασία ἔτις ὀπιτηδύμασιν
 ὁ γυρακλήρ. προσεθήτω δὲ τοῖς
 ἐμοῖς πολίταις Ἀλεξάνδρουσιν.

Ἰουλιανὸς Βυζαντίοις.

ια.

Τοῖς βεβλήταις πάντας ὑ-
 μῶν ἀποδεδόκα μὲν καὶ τοῖς
 Πάτροκόλοις, εἴ τε τῇ Γαλι-
 λαίων ἑαυτοῖς ἔδδοσαν θρησκεία,
 εἴ τε ὅπως δήπως παραματευ-
 σαίης, ἀφ' ἑστέρας τὸ βεβλήτη-
 εἶον, ἐξω τῶν ἐν τῇ μητροπόλει
 λελεθουργηκότων.

Βασιλείω.

ιβ.

Ημῶν πρῶταίνας Φοσίν, Οὐ
 πόλεμον ἀγγέλλεις. ἐγὼ δὲ
 προσθεῖναι ἐκ τῆς κωμωδίας
 ὡς χρυσὸν ἀπείλας ἐπὶ τῶν ἰθιῶν,
 ἔργους αὐτῶν δεῖξον, καὶ προσθεῖναι
 ἡμᾶς· ἀφίξη γὰρ φίλος τῶν
 φίλων. ἢ δὲ τῶν τῶν παραματευ-
 σαίης καὶ σιωπῆς ἀσολία δοκεῖ
 μὲν εἶναι πῶς τοῖς πρῶταίνας
 αὐτῶν ποιοῦσιν ἐπαρῆς· οἱ δὲ
 τῆς ὀπιτηδύμασιν κοινωνοῦντες,
 εἶσιν ὀπιτηδύμασιν· ὡς ἐμῶν τὸν πείρω καὶ σιωπῆς, καὶ πάντως ἐκθροῦ

28. Πάτρο-
κόλοις.

28. μὴ πρῶ-
ταίνας.

πρὸς πόρτα. δίδωμι οὖν μοι
 ῥαφάνω, ὥστε ἄξιον μηδὲν ὀ-
 ληρωθῆναι καὶ ἀπαυεῖσθαι.
 στυβόμεν γὰρ ἀλλήλοις ἢ μὲν τῆ
 αὐλικῆς ὑποκρίσεως μόνως ἢς,
 οἷμα, σε μέγχι τῷ δούρῳ πεπει-
 ρῶσθαι· καὶ ἢ ἡ ἐπαρνοῦντες,
 μισοῦσι τηλικούτον μῖσος, ἢ λί-
 κων ὁρᾶν τοῖς πολεμιοτάτοις·
 ἀλλὰ μὲν τῆς παρορητικῆς ἀγ-
 λήτοις ἐλευθερίας, ἄξελεγχον-
 τές τε ὄπῳ δέη καὶ ὀπιλιμῶντες,
 ὅτε ἔλαττον φιλοδύμῳ ἀλλή-
 λοις τῆν σφόδρα ἐπαύρων. ἐνθεν
 ἔξεστιν ἡμῖν· ἀπίη δὲ φθόνος·
 ἀπὸ ἰδύοις τε ἀπουδαίῳ, καὶ ἀπου-
 δάξουσι μὴ ἄρα πωρῆσθαι, κα-
 θεύδην δὲ ἀδεῶς. ἐπεὶ δὲ ἐρηγο-
 ρῶς, ἔχ' ὑπὸ ἑαυτῶν μάλλον, ἢ δὲ
 ὑπὸ τῆν ἀγῶν ἀπόρτων, ὡς
 εἰχθῆς, ἐρηγορῶ. τῶντα ἴσως κα-
 τηδολέξασθαι καὶ καλεῖσθαι,
 παθῶν ἡ βλακῶδες. ἐπήνεσα γὰρ
 ἐμῶν ὡς ἄρ' Αἰσίδαμας· ἀπὸ
 ἵνα σε πείσω παρορητικῆν μάλ-
 λον ἡμῖν πῶ οὐκ ἀφοσίαν,
 ἀπὸ ἀνδρῶς ἐμφορῶς, ποιή-
 σθην, ἢ παρὰ ἀρῆσεσθαι τὴν κα-
 μίνις, nobis profuturum,

omnia idonei. Quare ipse
 mihi oportunitatem hanc
 comparavi, ut sine vlla Rei-
 publicæ negligentia, non-
 nihil quoque spatij ad rela-
 xationem animi sumam. Et
 enim adhuc ita vivimus, ut
 aulicæ simulationis nihil fe-
 rē retineamus (quam qui-
 dem tu forrasse adhuc ex-
 pertus fuisti, quā qui lau-
 dant, maiore odio profe-
 quuntur, quā inimiciffi-
 mos) sed honestā moderatā-
 que libertate, cū opus est,
 nos mutuo accusamus & re-
 prehendimus, neque tamen
 propterea minùs inter nos
 amamus, quā qui maximè
 amici sunt. Ex eo accidit
 (quod sine invidia dicere li-
 ceat) ut dum relaxamur, fe-
 ria agamus; & dum hæc agi-
 mus, minimè cruciemur, &
 securè dormiamus: quoniam
 cū vigilarem, non tam pro-
 meipso, quā pro cæteris
 omnibus, ut par erat, vigila-
 ui. Hæc forsitan apud te
 nugatus sum, leuitate qua-
 dam animi & insolentiâ:
 Meipsum namque, sicut A-
 stydamas, collaudavi: ve-
 runtamen, ut intelligeres
 multò magis tuum conspe-
 ctum, sapientis videlicet ho-
 quā impedimenti allatu-
 rum,

rum, hæc scripsi. Propera
 igitur, ut dixi, & publicis
 equis utere: cūque apud
 nos, quantum tibi videbi-
 tur, fueris, tūm à nobis ho-
 nestè, & ut decet, dimissus,
 quò voles, proficisceris.

IULIANVS IULIANO
 Anunculo.

XIII.

AD tertiam horam no-
 ctis ineuntis, cū ne-
 minem, qui scriberet, ha-
 berem, quòd omnes occu-
 pati essent, vix potui hæc
 ad te scribere. Viuimus
 Deorum beneficio, liberati
 ab extremis malis patiendis,
 vel faciendis. Testis verò
 mihi est Sol, cuius auxilium,
 opemque imprimis poposci:
 testis Iupiter Rex, quòd
 Constantium occidere nun-
 quam optauerim, imò ma-
 gis ne id accideret, exopta-
 uerim. Cur igitur veni? quia
 videlicet Dij aperte horta-
 bantur, salutem polliciti si
 parerem: sin verò remane-
 rem, id quod Dij prohibe-
 ant. Accedit, quòd cū ho-
 stis iam appellatus essem,
 terrere eum dumtaxat co-
 gitabam, eoque pacto res ad
 colloquium aliquod lenius
 & mitius deuenturas esse:

ἐγὼ, τῶντα ἐπέσειλα. ἀπεδὲ
 οὖν, ὅσῳ ἔφλω, δημοσίῳ χρη-
 σόμῳ δρόμῳ στυβόμεν· καὶ
 δὲ ἡμῖν ἐφ' ὅσου τῷ φίλῳ, οἷσῳ
 ἀπὸ γέλης ὑπὸ ὑμῶν πεμπόμενος,
 ὡς παρορητικῶν ἐστὶ, βασιλῆ.

Iουλιανὸς Iουλιανῷ θεῖῳ.

17.

Tρίτης ἑώρας νυκτὸς ἄρχο-
 μένης, ὅσῳ ἔχων ὁρᾶν τὸν
 ὑπογράφοντα, ἀπὸ τῶν πάν-
 τας ἀγῶν ἐστὶ, μέλις ἴχουσα
 πρὸς σε τῶντα γράψαι. τῶν
 ἀπὸ τῶν θεῶν, ἐλευθερωθέν-
 τες τῶν παθῶν ἢ δράσθαι τὰ ἀνή-
 κετα. μῦθος δὲ ὁ Ἡλιος, ὃν μέ-
 λιστα πάντων ἰκέτευσα στυβ-
 ρῶσθαι μοι. καὶ ὁ βασιλεὺς Ζεὺς,
 ὡς οὐ πώποτε νύξάμην ἀπο-
 κτεῖναι Κωνσταντίον, μάλλον δὲ
 ἀπηνύξάμην. ἢ οὖν ἦλθον;
 ὅσῳ μοι οἱ θεοὶ ἀγαρήθην
 ἐκέλευσαν, ὅσῳ τῶν μὲν ἐ-
 παγγελόμενοι κειρομένη· μέ-
 νοντι δὲ, ὃ μηδεὶς θεῶν ποιή-
 σθην. ἀλλως τε ὅτι καὶ πολέ-
 μιος ἀποδεδειγμένος, ὡς μὲν ἡ Φο-
 βήσασθαι μόνον, ὅσῳ ὁμιλίας ἦξιν
 ὅσῳ μετέρας τὰ παρορητικῶν.

ματος, ἡ ἄρα ἡ ὕδατος αἰω-
ρη, καὶ τῆ μητρὸς τρεμούση πάλιν
εἰς χεῖρας δίδωσιν, ὡς ἄρ' ἀδέκα-
σον τινα μῦρτυρίαν αὐτῆ καθα-
ραίν, καὶ ἀμέμπτων γάμων ἢ τῆ
πατρὸς ἑσθιρίαν ἀντιδωρὸν ἄριστος.

Ιουλιανὸς Ορειβάσιον.

13

Τὼν ὄψεσθαι δὲ δύο πύλας
ἔτι Φησὶν ὁ θεῖος Ομηρος,
καὶ ἀφ' ὧν εἰς αὐτοὺς καὶ τῆ ἄρ'
τῆ ἀποδοσομένη πείνη. ἐγὼ δὲ
νομίζω σε νῦν, εἴ ἄρ' ποτε καὶ ἀγ-
λοτε, θαλάσσης ἐωρακέναι πρὸ τῆ
μνημόνων. ἐθαλάσμιον γὰρ καὶ αὐ-
τὸς τοῖσιν σήμερον. δένδρον γὰρ
ἠόμιον ὑψηλὸν ἐν ἡνι τεκλίω
σφόδρα μεγάλῳ πεφυτευμέ-
νον, εἰς ἑδαφος ῥέπον, ἐν τῆ ῥίζῃ
ἄρ' ἀπεφυκότος ἐτέρῃ μικρῷ ἔ-
νεογμοῖς, ἀνθηρῶ λίαν. ἐγὼ ὅ ἄρ' ἰ-
τῆ μικροῦ σφόδρα ἠγωνίων, μή-
τις αὐτῷ μὲν τῆ μεγάλου σωμα-
ποσάση. καὶ τοῖσιν ἔτι πλη-
σίον ἐγὼ μὲν, ὄρα δὲ μέγα μὲν
ἔτι τῆς γῆς ἐκτεταμένον. ὅ
μικρὸν δὲ, ὄρον μὲν, μετέω-
ρον δὲ ἀπὸ γῆς. ὡς οὖν εἶδον,
ἀγωνιάσας ἐφίω, οἴου δένδρον!
κίνδυνός ἐστι μηδὲ πῶ ἄρ' ἀ-

in summa aqua suspendit,
matrisque tremantis mani-
bus reddit, & quasi verum,
incorruptumque casti & lau-
dabilis conjugij testimonium
servato infante perfoluit.

IULIANVS ORIBASIO.

XVII.

Somniorum portas duas
esse ait diuinus Home-
rus, & variam iis esse fidem
rerum futurarum: At ego te
nunc, si vnquam aliàs, certò
futura vidisse arbitror. Nam
& ego hodie tale quiddam
vidi. Arborem proceram in
quodam triclinio peramplo
& spatiofo insitam putabam,
quæ in terram se inflecteret,
atque arbusculam paruiam &
teneram, valdeque floren-
tem ad radices agnatam ha-
beret. Angebat me autem
vehementer metus de exi-
gua illa arbore, ne à quo-
piam vnà cum magna auel-
leretur. Et cum propiùs ac-
cessissem, cerno magnam ar-
borem humi prostratam,
paruiam autem erectam qui-
dem, sed à terra suspensam.
Quod cum vidissem, estuans
ac laborans, Heu, inquam,
quanta arbor, & tamen est
periculum ne surculus etiam

ei agnatus intereat. Hic qui-
dam mihi ignotus omninò,
Contemplare, ait, diligen-
ter, & bono sis animo: Ra-
dice enim humi manente,
paruula illa arbor permane-
bit, firmiorque hærebit. Ac
somnia quidem tale est:
quò autem pertineat, Deus
scit. Verùm de scelerato illo
eunucho valde cupio scire,
quando ista de me narraue-
rit, vtrum antequàm mihi
occurrit, an postea: tu quod
poteris, nobis indicabis.
Quod verò ad ipsum attinet,
scit me persæpè se provin-
ciales vexante, tacuisse, con-
trà quàm dignitas mea po-
stularer: cum quædam non
audirem, alia non admitte-
rem, nonnulla non crede-
rem, multa in eius familia-
res & domesticos conuerte-
rem. Quòd autem mihi ta-
lem maculam inurere vo-
luit, missis libellis omni sce-
lere & contumeliâ refertis,
quid me facere oportuit?
num tacere? an pugnare? il-
lud stultum ac seruire erat,
Deoque ingratum: hoc iu-
stum quidem, & forte, & li-
bero dignum attamen per
negotia, quibus tùm impli-
cati eramus, minimè lici-
tò δὲ τῆ ἔχοντων ἡμᾶς παρρημάτων οὐ συγχωρομένων.

φύλακα ἑσθιρίαν. καὶ τις ἀγνώσ-
τῳ πρὸς τελευτῆς ὄρα, ἔφησεν, ἀ-
κριβῶς, καὶ τὰ ῥῆ: τῆ ῥίζης γὰρ ἐν τῆ
γῆ μνημόνης, ὅ μικρότερον ἀβλα-
βῆς ἀφ' ἑαυτῆς, καὶ βεβαίωτερον ἰ-
δρῶν ἴσεται. τὰ μὲν δὲ τῆ ὄψι-
σθαι τῶν τοιαῦτα. Θεὸς δὲ οἶδεν εἰς
ὅ, τι φέρει. πρὸ δὲ τῆ μιαιφόν-
του ἀνδραγαθίου μάλιστα ἀν' ἡδέως
ἐκείνο, πότε διελέγθη πρὸς ἐμὸν
ταῦτα. πότερον ἄρ' ἢ σιωπη-
ρεῖν ἐμοί, ἢ μὲν τῆ. δήλωσον
οὖν ὑμῖν ὅ, τι οἶός τε ἦς. ἄρ'
δὲ τῆ πρὸς αὐτὸν, ἴσασιν ὅτι πολ-
λάκις αὐτῷ τοῖς ἐπιρρώχως ἀ-
δικήσαντος, ἐσιώπησα πρὸς ὅ
πρὸς ἐμὸν ταῦτα. τὰ μὲν οὖν
ἀκούων, τὰ δὲ ὅ πρὸς σέθεν, καὶ
ἀλλοῖς δὲ ἀπίστων, ἐνια δὲ εἰς τοῖς
σιωπῶντας αὐτῷ πρὸς τῶν. ὅτι δὲ
μοι μεταδιδῶμαι τῆς τοιαύτης ἡ-
ξίωσεν ἀγαθῆς, ἀποστείλας τὰ
μαρὰ καὶ πάσης ἀγαθῆς ἀξία
ἑσθιρίματα, τί με πρὸς τῆ-
τειν ἐχέω; ἀρ' ἢ σιωπῶν; ἢ μά-
χεσθαι; ὅ μὲν ἔν τῆ πρὸς τῶν
ἠλίθιον, καὶ δουλοπαρεπῆς, καὶ θεο-
μίσητον. τὸ δὲ δὴ τῆ, δίκαιον
μὲν καὶ ἀνδρῶν καὶ ἐλευθέρων,
ἄρ' ὅ δὲ τῆ ἔχοντων ἡμᾶς παρρημάτων οὐ συγχωρομένων.

ἂν τοίνυν ἐποίησα πολλῶν κερδόντων, ἔς ἣδην ἀναγέλωτος αὐτῶν, πρῶτη καὶ πρῶτως, εἶπον, ἔλαθ' ἴσως τὰ ὑπομήματα ἔστ' ὁδεῖνα· ἐπεὶ δὲ φωνῆ ἀρχή μου. τὸν ἐκείνος ἀκούσας, ἑσπόμενος ἐδέησε τῆς φρονήσεως τι παρ' ἐξαι, ὡς τε πεποιημένα ὅσα νῆ τ' ἑδὸν εἰδὲ εἰς μέτερος τυραννος, ἔγωγε μὲν πλῆστον ὄντος. ἐν αὐτῷ τί παρ' ἔτι ἐχρῆν ἀνδρα τῷ Πλάτωνος, καὶ Δεισοτέλους ζηλωτῶν δόγματων; ἀρα παρορῶν ἀνδρόποισ ἀθλίους τοῖς κλέπτιας ἐκδιδομένων, ἢ καὶ δυνάμιν αὐτοῖς ἀμειψῶν, οἷμα ὡς ἤδη τὸ κύκνειον ἐξάδοσι δὲ τὸ θεομισῆς ἐργασθεῖον τ' οὐδ' ἔτι μοι μ' οὖν ἀγροῦν εἶδ' ἔδοκε τοῖς μ' χιλιαρῶν, ὅταν λείπωσι τ' ταῖς καπαδικαῖς. καίτοι χρῆ ἱκανὰ τεθναῖαι παρ' ἀρχῆμα. καὶ μηδὲ παφῆς ἀξίον εἶναι. πῶς ὅτι παρ' ἀθλίων ἀνδρόπων ὑπολείπειν ταῖς, ὅταν δὲ παρὸς κλέπτιας ἀγωνίζεσθαι τοιούτοις. Ἐγώ τε τῆς θεοῦ συμμαχουῦτος ἡμῖν, ὡς παρ' οὖν ἔταξεν. εἰ δὲ καὶ παθεῖν τι συμβαῖη, μὲν καλῶς τῆς στωικῆς οὐ μὲν ἔτι

tum. Quid igitur feci? multis presentibus quos ei relatu-ros intelligebam: Omnino certè, inquam, iste scripta sua emendabit: nam adhuc quidem valdè est intemperans. Hoc ille audito, tantum abfuit ut ad sanitatem & modestiam rediret, ut ea fecerit, quæ nullus modestus tyrannus fecisset, præsertim cum tam propè ab eo abessem. Quid hic faciendum erat homini Platonis & Aristotelis studio? utrum miseros homines in latronum potestatem dedere? an eos potiùs pro mea parte defendere, qui iam (ut arbitrator) propter nefariam istorum officinam cycneum carmen canunt? Mihi certè turpe videtur tribunos militares, quanquam mors eis ante oculos oppetenda esset, ac ne sepulturâ quidem dignos iudicare: in miseris autem hominibus ab iniuria vindicandis ordinem deferere, cum præsertim adversus tales latrones dimicandum sit, & quidem Deo nobis auxilium ferente, sicuti nos ad prælium instruxit. Quòd si etiam perpetiendum sit aliquid, non parva consolatio est, cum recta &

integra mentis conscientia proficisci. Utinam Dij Salustium virum probum nobis concedant. Ac si propterea successor fortè nobis dabitur, nihil erit, ut spero, molestum. Etenim breue tempus benè & innocenter actum, peccanti immortalitati anteponendum est. Peripatetica Philosophia non est, sicut quidam opinantur, ignavioꝛ Stoicâ. Hoc autem, meâ sententiâ, inter utramque differt, quòd altera sit calidior, magisque turbulenta: altera prudentior, nempe in sententia permanendum.

IVLIANVS EVGENIO
 Philosopho.
 XVIII.

Dædalum narrant penas Icaris è cera finxisse, artèque naturam vincere tentasse: At ego illius quidem artem laudo, prudentiam tamen requiro: quippè cum solus ex omni memoria sit ausus ceræ fluxa ac fragili salutem filij committere: ego tamen, si mihi esset integrum iuxta Teij illius Lyrici votum, in auem mutari, non meher-

ἄρα μὴ πορβυθῶμαι. τ' δὲ χρεῖσιν Σαλούσιον θεοὶ μὲν μοι χρεῖσαι. καὶ συμβαῖη δὲ ἔτι ἀπὸ τῆς συγχρῆναι δὲ δόξου, λυπήσῃ τυχὸν ἐδὲν. ἀμεινον γὰρ ὀλίγον ὀρθῶς, ἢ πολλῶν κακῶς παρ' ἐξαι χρεῖνον. Ἐστὶν ὡς λέγουσι ἄλλοι, τὰ Περιπατητικὰ δόγματα τ' Στωικῶν ἀγνήσε-ρα. ποσούτω ὅ μόνον ἀγνήσει, ὡς ἐγὼ κρίνω, δὲ φέρει. τὰ μὲν γὰρ ἔστιν ἀεὶ θερμότερα καὶ ἀβυλότερα. τὰ δὲ φρονησεως ἀξία, τοῖς ἐγνωσμένοις ἐμμένειν.

Ioulianos Eugenio Phi-
 λασόφω.
 III.

Δαίδαλον μὲν Ἰκαρίω φα-
 σιν ἐκ κηρῶ πτεροῖς συμ-
 πλάσασθαι, πολυμήσασιν πῶς φύ-
 σιν βιάσασθαι τῆς τέχνης. ἐγὼ δὲ
 ἐκείνον μὲν, εἰ καὶ τῆς τέχνης
 ἐπαμνῶ, τῆς γνώμης ἔτι ἀγά-
 μη· μόνος γὰρ κηρῶν λείμω τῆς
 παιδὸς ὑπέμεινε τ' ἑλπίδων πε-
 τεύσασθαι. εἰ δὲ μοι θέμις ἦν, καὶ τ'
 Τηϊόν ἐκείνον μολοποιὸν βύχῃ τ'
 ὀρνίθων ἀλλὰ ξαῖα, φύσιν ἐκ αἰ-

δήπου πρὸς Ὀλυμπον, ἢ δὲ ἄλλο
 καὶ μὴ ἔως ἑρωικῆς, ἀλλ' εἰς αὐ-
 τοὺς δὴ τῶν ὑμετέρων ὄρων τοὺς
 πρὸς ποδας ἐπίσω, ἵνα σὲ τὸ μέ-
 λημα τοῦ μὲν ὡς φησὶν ἡ Σα-
 πφώ· ἄπει πηύξωμαι. ἐπεὶ δὲ
 με δὴ δεσπίνης ἄματος δεσμοῦ
 καὶ ἀκλείσασα ἡ φύσις, ὅτι ἐ-
 θέλησ' ἄρ' ὅς τὸ μετέωρον ἀπλω-
 σαί· τ' λόγον, οἷς ἔχω σε πτεροῖς
 μετέρχουμαι, ἔγραψα, ἔστω δὲ
 με τ' δωματὸν ἔσπον. πῶς τῶν
 που καὶ Ὀμηροῦ ἀλλοῖς ὅτι δῆλον
 τῶ χάριν, ἢ τούτου, πτεροῖς
 ὀνομαζέσθαι, δι' ὅ, τι δωματὸν πῶ-
 παρὸ φοιτῶν, ὡς ἄρ' οἱ ταχύ-
 πατοι τῶ ὀρνίθων, ἢ δὴ ἐθέλωσιν,
 ἀπτοντες. γράφε δὲ ἔαυτὸς, ὡ
 φίλε. ἴση γὰρ δὴ τοῦ ἔτι τῶ λό-
 γων, εἰ μὴ καὶ μείζων ἄρ' ἀρχὴ ἢ
 πτερωσις, ἢ τοὺς ἐπείροισ μετα-
 γίναται δωματῶν, καὶ πῶς ταχέως
 ὡς πῶν, διφραίνην.

Ιουλιανὸς Ἐκκησόλω.

ἰθ.

Πινδάρω μὲν ἀργυρέας εἶ-
 δοκεῖ τὰς Μῦσας, οἶονεὶ τὸ
 ἐκδηλον αὐτῶν, ἔπειθ' ἀφανὲς τῆς
 τέχνης, εἰς τὸ τ' ὕλης λαμπρότε-
 ρον ἀπεικάζοντι. Ὀμηροῦ δ' ὅ ἄφ' ὅς, τὸν τε ἀργυρον ἀπλήντα λέγει, καὶ

cule ad Olympum, neque
 ob amatorias aliquas queri-
 monias, sed in ipsa mon-
 tium vestrorum cacumina
 volarem, quod te meam (ut
 ait Sappho) curam ample-
 cterer. Quoniam igitur na-
 tura me in hoc ergastulum
 corporis inclusit, neque in
 sublime verba mea explica-
 re concedit, quibus possum
 alis te sequor, & scribo, &
 quo licet modo, tecum sum.
 Homerus certe non alia ex
 causa dixit verba alata, nisi
 quia omnem in partem ire
 possunt, ut velocissimæ aves
 quocunque volunt, profu-
 liunt. Veruntamen tu quo-
 que, amice, vicissim scribe.
 Nam & tibi par est, vel ma-
 ior in dicendo alarum co-
 pia, quâ & amicos potes
 commouere, & variè, tan-
 quam præfens esses, dele-
 ctare.

IULIANVS ECEBOLO.

XIX.

Pindarus argenteas Mu-
 fas esse vult: quasi ar-
 tis illarum claritatem, &
 splendorem cum clarissima
 rerum omnium materia con-
 ferat. Homerus ille sapiens
 argentum illustre, & aquam

argen-

argenteam appellat, quod
 ipsa speciei suæ hilaritate &
 nitore non secus atque So-
 lis radiis coluceat. Pulchra
 Sappho Lunam nominat ar-
 genteam, ob eamque causam
 cæterorum syderum as-
 pectum ait ab ea obscurari.
 Quare Diis argentum po-
 titius quàm aurum congrue-
 re coniectari possit aliquis.
 Nam quod hominibus ad
 usum aptius, & melius sit
 argentum quàm aurum,
 quodque magis eis adsit, ne-
 que ut aurum in terra oc-
 culteretur, aut eorum oculos
 vitet, sed & aspectu iucun-
 dum sit, & ad vitam commo-
 dius, non mea, sed vete-
 rum oratio est. Quod si nos
 etiam aureum nummum abs
 te missum, argento remun-
 neri voluimus, ne putes
 idè leuiore te affectum esse
 munere: neque ut Glaucō
 in armorum commutatione,
 sic tibi in hac referenda gra-
 tia existimes accidisse: ne-
 que enim Diomedes ipse
 forsitan argentea arma pro
 aureis dedit, quippè cum
 longè his vttiliora illa essent,
 & ad retundendas instar
 plumbi acies, aptiora. Hæc
 tecum iocati sumus, ex iis,

ὅ ὕδαρ ἀργυρέον ὀνομαζέει, κα-
 θ' ἄρ' ἡλίου καθαραῖς ἀκτίσιν
 αὐτῶν τῶ τῆς εἰκένος φαιδρῶ
 μὴ μὴ ὄσον. Σαπφῶ ἡ καλὴ
 πῶ σελλυίω ἀργυρέαν φησὶ,
 καὶ διὰ τῆσ' ἡλίου ἀστέρων
 ἀποκρύπτειν πῶ ὄψιν. ἔτω καὶ
 θεοῖς τ' ἀργυρον μάλλον, ἢ τὸν
 χρυσὸν εἰκάζειν αὐτὸς ἄρ' ἔπειν.
 ἀνδρόποισ γαμῶν, ὅτι πρὸς
 πῶ χρυσὸν ἔστιν ὁ ἀργυρος τῶ
 χρυσοῦ ἡμῶν τερος, καὶ στωῖσι
 μάλλον ἀλλοῖς ἔχ' ὡς ἄρ' ὁ χρυ-
 σὸς ἐπὶ γῆσ' κρυπτομένους, ἢ φλό-
 γων αὐτῶν πῶ ὄψιν, ἀλλὰ καὶ
 ὀφθαλμοῦ καλῶς, καὶ ἐν διατή-
 ματι κρείττων, ὅτι ἐμὸς ἴδιος,
 ἀλλὰ παλαιῶν ἀνδρῶν ὁ λόγος
 ἔστιν. εἰ δὲ καὶ ἔτι τῶ πεμφθέντος
 ἔστω σοῦ χρυσοῦ νομισματος,
 εἰς ὅ ἴσον τῆς ἡμῶν ἔτερον, ἀρ-
 γυρεῖον ἀντιδιδόναι, μὴ κρίνης
 ἢ πῶ πῶ χάριν, μηδὲ ὡς ἄρ' ὁ
 Γλαυκῶ πρὸς ὁ ἔλαπρον οἰ-
 θῆς εἶ) τῶ ὀπλων πῶ ἀντιδὸ-
 σιν. ἐπεὶ μὴ ὁ Διομήδης ἴσως
 ἀργυρῶ χρυσῶν ἀντιδωκεν, ἄτε
 δὴ πολλῶν τ' ἑτέρων ὄντα χρυσι-
 μῶν τερος, καὶ τὰς ἀρχμαῖς οἶονεὶ
 μαλίβδου δίκλω ἐκβέπειν εἰδόντα. αὐτῶν τῶ πρὸς ἀπὸ μὲν, ἀφ' ὧν

αὐτὸς γράφεις, ὅ ἐνδοσίμων εἰς
 σὲ τῆς παρρησίας λαμβάνοντες.
 σὺ δὲ εἴ ταῦ ὄντι χρυσοῦ τιμώ-
 τερα ἢ μὴν δῶρα ἐθέλης ἀκπέμ-
 πειν, γράφε, καὶ μὴ λῆγε σιω-
 χῶς τῆς παρρησίας. ἐμοὶ γὰρ καὶ
 γράμμα πῶδα σε μικρὸν, ὅπου
 πῶρ αὐ εἴπη τις ἀγαθοῦ κέλλιον
 εἶ) κρίνεται.

Ιουλιανὸς Εὐστοχίῳ.

κ.

Ησιόδω μὲν δὲ κεῖ τὰς ἑ-
 πὶ καλῶν ὅτι τὰς ἐορτὰς
 τοῖς γείτονας, ὡς σωμαθρο-
 μῆσι. ὅτι καὶ σωμαθροῦσι,
 καὶ σωμαθροῦσιν, ὅταν τις ἀ-
 παροδύκητος ἐμπόση ἄραχῆ.
 φημὶ δὲ τοῖς φίλοις δεῖν κα-
 λῶν, οὐ τοῖς γείτονας. ὅ ἀπὸν
 δὲ, ὅτι γείτονα μὲν ἔνεστιν ἐχθρὸν
 ἔχῃν. φίλον δὲ οὐ μάλλον, ἢ ὅ
 λευκὸν μέλαν εἶ), καὶ ὅ θερ-
 μὸν ψυχρὸν. ὅτι δὲ ἡμῖν οὐ μὴ-
 νον νῦν, ἀλλὰ καὶ παλαι. φί-
 λος εἶ, καὶ διετέλεσας βνοι-
 κῶς ἔχων, εἰ καὶ μηδὲν ἴσῃ ἤρ-
 χεν ἄλλο τεκμήριον, ἀλλὰ τὸ
 γε ἡμᾶς οὐτῶ ἀγαπῆσθαι,
 ὅ ἀγαπῆσθαι πῶρ σε, μέγα αὐ
 εἶη τοῦτου σημεῖον. ἢ κε τῶν μὲν ἔξω τῆς ἰσοπέρας αὐτὸς. ἀξί)

quæ ipse scribis, occasionem
 nacti liberiùs in te dicendi.
 Tu si pretiosiora auro mune-
 ra nobis largiri vis, scribe,
 assidueque id facito. Mihi
 namque quamvis parua abs
 te epistola, tamen maximis
 etiam bonis anteponetur.

IVLIANVS EVSTOCHIO.

XX.

Hesiodus ille sapiens vi-
 cinos ad conuiuia vo-
 candos esse censet, vt com-
 muniter gaudeant, quando-
 quidem cum perturbatio,
 casusque aliquis inopinatus
 incidit, communem dolo-
 rem perferunt: At ego ami-
 cos, non vicinos, vocandos
 existimo. Quamobrem?
 quia vicinus potest aliquan-
 do esse inimicus: At amicus
 non magis id esse potest,
 quam quod album est ni-
 grum, aut quod calidum,
 frigidum. Te verò non so-
 lum hoc tempore, sed e-
 tiam multò antè amicum
 fuisse, & deinde semper ea-
 dem voluntate nos profecu-
 tum esse, si nihil aliud, cer-
 tè hoc testificatur, quòd
 tam vehementer te ama-
 mus. Veni igitur, vt Con-
 sulatus honore fungaris. Du-

et autem te publicus cur-
 sus vno vehiculo, & parip-
 po. Quòd si est prætereà
 oprandum aliquid, Eno-
 diam tibi amicam, Enodi-
 umque accersiuimus.

IVLIANVS CALLIXENÆ.

XXI.

Iustum virum longa ar-
 guit solum dies. Sic sanè
 veteres. At ego addam etiam
 pium & religiosum virum
 tempore argui. Atenim, in-
 quies, Penelopes etiam a-
 mor & fides erga virum tem-
 pore cognita est. Et quis
 tandem, inquam, in mulie-
 re amorem coniugis sui re-
 ligioni, ac pietati anteponet,
 quin continuò mandragoræ
 multum bibisse iudicetur?
 Quòd si quis etiam tempora
 consideret, & Penelopen ab
 omnibus propè de viri amo-
 re laudatam, cum mulieri-
 bus ante paucos dies ob pie-
 tatem de vita dimicantibus,
 quodque ad mala hæc acce-
 dit, temporis duplum con-
 ferat: an iure poterit Pene-
 lopen tecum comparare? Tu
 verò noli paruas eas laudes
 ducere, pro quibus & Dij
 omnes tibi meritas gratias
 relaturi sunt, & nos pro par-

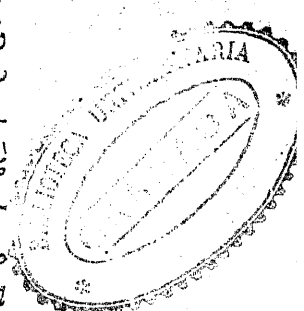
δὲ σε ὁ δημόσιος δρόμος, ὁ χήματι
 χρώμαρον ἐνὶ καὶ πρὶ πῶρ. εἰ δὲ
 χροῖ καὶ ἐπέυξασθαι, ἢ Ενο-
 διαν βίβλην ἔσι, καὶ τὸν Ενοδίον
 πῶρ κεν κλήμαρον.

Ιουλιανὸς Κημιζείνῳ.

κα.

Χρόνος δίκαμος ἀμύρα δει-
 κνισι μόνος ὡς πρὸ τῶ ἔμ-
 παροθεν ἐγνωμῶν. ἐγὼ ὅ φαίν.
 ὅτι καὶ τῶ βίσεβῆ, καὶ τῶ φιλόθεον.
 ἀλλ' ἐμῶρτυρήθη, φησί, ὅ ἢ Πη-
 νελόπη φίλανδρος. εἶτα μὲν τῶ
 φίλανδρου ὅ φιλόθεον τις ἐν
 γυναικὶ δούτερον τίθησι, καὶ οὐ
 φανῆται πολὺ πῶρ τῶ μα-
 δραγορῶν αὐ ἐκπεπωκῶς; εἰ ὅ
 ὅ τοῖς χειροῖς τις ἐν νῶ λαβοῖ, καὶ
 πῶρ Πενελόπιω ἐπαμνημόνιω
 χροῖν ἴσῃ πῶρ τῶν ὅτι τῶ φι-
 λανδρία, κινδυνωθῆσας δὲ τῶ
 βίσεβῆς ὀλίγω παρότερον γυναι-
 κας, καὶ παροθήκη δὲ τῶ κεν κῶρ,
 ὅτι καὶ διπλάσιος ὁ χρόνος, ἄρ' ἐστὶ
 ἔσι πῶρ Πενελόπιω ἀξίως πα-
 ρεβάλλῃ; ἀλλὰ μὴ μικροῖς
 ποιοῖ τοῖς ἐπαμνοῖς. ἀλλ' ὅ ὦν
 ἀμείψονται μὲν σε πῶρ τῶ οἱ
 θεοί. καὶ τὰ πρὸ ἡμῶν διπλῆ σε
 ἀμῆσομῶν τῶ ἰεροσυνῆ παροῖς

f ij

ἢ ὑπὸ τῶν εἰχλῶν τῆς ἀγῶν-
της θεοῦ Διὸς καὶ τῆς μεγ-
στης μητρὸς θεᾶς τῆς Φρυγίας ἐν
τῇ θεοφιλῆ Πισινουῶτι τῷ ἱερῶ-
σιώλιῳ ὑπετέτορον ἔστι.

Ιουλιανὸς Λεοντίῳ.

κβ.

Ο Λογοποιὸς ὁ Θέλειος ὡτα
εἶπεν αἰ δεσφτοῖς ὀφθαλ-
μῶν ἀπιστότερα. ὡτα ἐπι σου
ἐναντία ἔχω γνώμην ἐγὼ. πι-
στότερα γὰρ ἔστι μοι πᾶ ὡτα τῶν
ὀφθαλμῶν. ἔγὼ εἶποτε εἶδόν
σε δεκάκις, ἔτι αὖ ὑπέστεισα
τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὡς νῦν τῷ ἀκοῆς
πιστεύω τῷ ἔμῳ, πῶς ἀνδρὸς
ἔδαμψε οἶον τε ψυδαῖα δε-
διδαγμένα, ὅτι πῶτα ἀνὴρ ὦν,
αὐτὸς εἰς κρείττων εἶπε δὲ
ῥέζαι. φησὶν Ὀμηροῦ χερσὶ τε
καὶ ποσὶν. ὑπετέτορον ὡτα ἔστι
τῶν ὀπλων χερσὶν, ἀπετεί-
λα μὲν τε πῶτα πλῆκται, ἢ τῶς
τοῖς περὶ αἰματῆς κρυφότερα
δὲ ἔστιν αὐτῇ τῶν ἰππέων. ἐγ-
κατελέξα μὲν. δὲ σε τῶν αἰ-
κείων στυγῆματι. γίνονται δὲ

ἡ ἀποφρα-
σησάντων.
ἔγραψα ἑστίων.

te nostra te duplici sacerdo-
tio ornamus, atque ad illud
quod antea habebas, tum
Cereris sanctissima, tum ma-
gnæ matris Phrygiæ Deæ in
sacra Pisinunte sacerdotium
adiungimus.

IULIANVS LEONTIO.

XXII.

ILle scriptor historie Thu-
rius aures dixit esse homi-
nibus minus fideles, quam
oculos. At ego in te contrā
sentio, magisque auribus,
quam oculis credo. Nun-
quam enim, ne si decies qui-
dem te vidissem, tantum fi-
dei oculis, quantum nunc
auribus, tribuissem: quippe
cum ab homine minimè
mendacite, cum semper vi-
rum esse intellexerim, tum
in agendo, pedibus mani-
busque (vt ait Homerus) ita
contendere, vt te ipsum su-
perare videaris. Quare ar-
morum vsum tibi permitti-
mus, armaque vniuersa mit-
timus, quibus adhuc pedi-
tes vtuntur (sunt autem hæc
equestribus armis leuio-
ra) tæque domesticorum nume-
ro adscribimus, qui ex iis de-
lecti sunt, qui arma gesta-
runt, bellisque interfus-
erunt.

HERMOGENI PRÆFACTO

Ægypti.

XXIII.

Permitte mihi iuxta Poë-
tas dicere, O me præ-
ter spem seruatum! ô nun-
tium præter expectationem
allatum, quod euaserim:
non mehercule hydram mul-
torum capitum, fratrem
meum Constantium (fuit is,
qualis fuit) sed beluas ipsius
comites, quæ oculis vnum-
quemque petebant, quæ-
que illum reddebant atro-
ciorem, qui per se non ad-
modum clemens erat, licet
multis esse videretur. Ve-
rùm illi, quandoquidem è
vita iam excessit, terra (vt
aiunt) sit leuis: istos autem
iniuste pati quippiam no-
lim (scit Iupiter) sed quia
accusatores nacti sunt mul-
tos, iudicium iis datum est.
Tu verò, amice, cum præ-
sens sis, vel supra vires festi-
nans, aduola: videre enim
te mediusfidius cupio; &
nunc, cum te saluum esse li-
bentissime audierim, venire
iubeo.

Ερμολόγῳ ὑπὸ χεῖρῶν Αἰγύπτου.

κγ.

Δὸς μοι κατὰ τοὺς ἡμελ-
κῶς εἰπεῖν, ὡς πρὸς ἐπίδα
σεσωμένος ἐγὼ, ὡς πρὸς ἐλπίδας
ἀκηχοῦς, ὅτι δὲ ἀπέφυγον, ἔπι
μὰ Διὰ τὸ πολυκέφαλον ὕδρα.
τὸν ἀδελφὸν μου Κωνσταντίου.
ἐκείνος μὲν ἡμεῖς οἷος ἡμεῖς. ἄλλὰ
πὰρ αὐτὸν θηρία, πᾶσιν ἐπο-
φθαλμιώματα, ἀκακίον ἐποί-
χαλεπότερον, ἔδδ' ὅτι κατὰ ἑαυ-
τὸν ὄντα τοῖς πᾶσι κερῶν, εἶπε
ἔδδκει πολλοῖς τοιοῦτος. ἐκείνη
μὲν δὲ, ὅτι μὲν μακαρίτης ἐγίγνη,
κούφη γῆ. κατὰ τὸν ἄλλο. τῶν
τοῖς δὲ ἀδίκως ἡ παθεῖν ἔσθ' αὖ
ἐθέλοιμι. ἴστω Ζεὺς ὅτι δὲ αὖ-
τοῖς ἐπὶ ἠέσανται πολλοὶ κατή-
γροσι, δικαστήριον ἀποκεκλήρω-
ται. σὺ δὲ, ὦ φίλε, πρὸς εἰς, κατὰ
τῶν δυνάμιν ἐπέστηθι. θεο-
σαθα γὰρ σε πύχμῳ νῆ τοῖς
θεοῖς. καὶ νῦν βυμβύεσται ὅτι διε-
σῶθης ἀκηχοῦς, ἢ κείνῳ τῶν κα-
λῶν.

f iij

Ιουλιανός Σαραπίωνι τῷ
λαμπροτάτῳ.
κδ.

IULIANVS SARAPIONI.
clarissimo.
XXIV.

Αλλοι μὲν ἄλλοις τὰς πόρην-
γύρας νομίζουσιν ἐγὼ δὲ ἡ-
δύ (σι) Γλυκείας ἑορτῆς στυγίμα
τῆς ἑπιχωρίων ἰχθῶδων τὰς μα-
χροκέντους ἐκείτων ἐκπέμπω. Ἐ-
μὲν τὸ δώρου μεγέθη μικράν, τὰ
καλλιὰ δὲ ἴσως Ἐρκοῦσθμ ἡδὸ-
νίω μνηστειών. Αἰετοφάγου μὲν
δὲ δοκεῖ εἶ) πλὴν μέλιτος τῆ
ἀλλῶν γλυκύτερον τὰς ἰχθῶδων.
Ἐ σὺ δὲ τὸτ' ἀνέχεταί τῆς ἰχθῶ-
δων εἶ) γλυκύτερον, ὡς αὐτὸς
ἑπικρίνας λέγει. Ἡροδότῳ δ' ἄρα
τῷ συγγραφεῖ παρὲς ἑπιδιδῆν
ἐρημίαις ἀγῆτοις ἤρκεσεν εἰπόντι,
Γὰρ οἷς ἔτε σὺ καὶ ἔστιν, ἔτε ἀλλο
ἀγαθὸν σὺ δὲν. ὡς παρ' οὔτε ἀλλο
ἡνὸς ἐν καρποῖς ἀγαθοῦ παρ-
τέρου τῆς σύκων ὄντος, οὔτε ἐπὶ
πρώτως ἀγαθοῦ δέοντος, κτλ
οἷς ἀπὸ τῶ σὺκων. Ομηροῦ δὲ ὁ
θεὸς τὰ μὲν ἄλλα τῆς καρ-
πῶν εἰς μέγθος, ἢ χροῶν, ἢ
καλλιὰς ἐπαυγῆ· μόνῳ δὲ τῷ
σύκῳ τῆς γλυκύτητος ἐπω-
νυμία συγχωρεῖ. καὶ τὸ μὲν μέλι
χλωρὸν καλεῖται, δεδιώως μὴ λαθῆ

Alij aliis laudationes
mittere solent : at ego
tibi caricas nostrates oblon-
gas centum mitto , quas tan-
quam signum iucundum
suauium epularum accipies.
In quo voluptatem quidem,
si ad muneris magnitudi-
nem spectas, non magnam:
sin autem ad pulchritudi-
nem, satis magnam fortasse
percipies. Aristophanes ait,
excepto melle, nihil dulcius
esse caricis: imò ne hoc qui-
dem ipsum dulcedine præ-
ponendum illis esse postea
iudicat. Herodotus scriptor,
ad veram solitudinem osten-
dendum, satis habuit ira di-
cere, Apud eos neque fici
sunt, neque aliud bonum
vllum: tanquam ex omni
fructuum genere nullum
melius, maiusve ficis inue-
niatur; neque vbi ficus sit,
boni quippiam desideretur.
Homerus ille sapiens cæte-
ros fructus partim ob ma-
gnitudinem, partim ob co-
lorem, pulchritudinemve
laudat: soli fico dulcedinis
nomen attribuit. Mel etiam
flauum vocat, veritus ne

imprudens dulce id appel-
let, quod amarum persæ-
pè esse solet: At vni certè
fico propriè hanc appella-
tionem tribuit, vt nectari,
quod ficus sola ex omni-
bus dulcis sit. Hippocra-
tes ait mel sensu dulce, ο-
dore amarum esse; neque
ei repugno: quia omnium
consensu bilem procreat,
& humores in contrarium
saporem conuertit: quæ res
magis ipsum naturâ ama-
rum esse demonstrat. Nun-
quam enim in amaram na-
turam mutaretur, nisi id
illi fuisset ab initio, ex quo
in diuersum commigravit.
At ficus non solùm sensu
est dulcis, verùm etiam ο-
dore antecellit. Iam ad eò
vtilis hominibus est, vt præ-
fidium ad quæuis venena
salutare. Aristoteli videat-
ur: ac mensis etiam in-
choandis & claudendis non
ob aliam caussam adhibe-
ri: tanquam hoc vnum
pro omnibus sacrum reme-
dium aduersus ciborum in-
iurias exhibeatur. Enim-
verò Diis ficum consecra-
ri, omnibusque aris adhibe-

γλυκὺ παροσφῶν, ὁ δὲ πικρὸν
εἶ) πολλαχρῶ συμβαίνει. Ἐπὶ σύκῳ
δ' ἄρα μόνῳ ἀποδίδουσι τὴν οἰ-
κείαν βύφημίαν, ὡς παρ' τῶν νέ-
κταρι, ἴσως: καὶ μόνον γλυκὺ τῆς
ἀλλῶν ἔστι. καὶ μέλι μὲν Ἰπποκρά-
της φησὶ καὶ γλυκὺ τῆς ἀφροδισίου, Ἐ
πικρὸν εἶ) πρώτως τὴν αὐτὰ δὲ-
σι, Ἐ σὺ δὲ ἀπίτω τὰς λέγῳ· χο-
λῆς γὰρ αὐτὸ ποιητικὸν εἶ) σύμ-
πλυτες ὁμολογῶσι, καὶ τρέπτειν
τοὺς χυμοὺς εἰς τὸν ναυτικὸν τῆς γλῶ-
σεως. ὁ δὲ καὶ μάλλον τῆς ἐκ φύ-
σεως αὐτῆς πικρότητος κατηγρηῖ
τῆς γῆρας. Ἐ γὰρ ἀπὸ εἰς τὸτ' μετε-
βόηεν ὁ πικρὸν ἔστιν, εἰ μὴ καὶ
πρώτως αὐτῷ παροσφῶν δὲ. Ἐ
χῆς τῆς, ἀπὸ δὲ παρὲς τὸ ἔτερον
μετέπιπτε. σὺκων δ' οὐκ ἀφροδισίου
μόνον ἡδύ, ἀλλὰ καὶ ἀναδύσθη κρῆτα
τὸν ἔστιν. ἔτι δὲ ἔστιν ἀνδραποῖς
ὡφέλιμον, ὡς τε Ἐ ἀλεξιφαρ-
μακὸν αὐτὸ πρῶτος ὀλεθρίου
φαρμάκου φησὶν Αἰετοτέλης
εἶ)· καὶ τοῖς δειπνοῖς σὺκ' ἀλλοῦ
ἡνὸς, ἢ τούτου χερὶν τῆς ἐδεσμά-
των παροσφῶν τε καὶ ἐπιτρα-
γματίσας. κατὰ παρ' αὐτὸ δὲ
λῆς ἡνὸς ἀλεξήσεως ἱεράς τῆς τῆς
βρωμάτων ἀδικίας παροσφῶν
μῆλον. καὶ μὲν ὅτι θεοῖς τὸ σὺκων
ἀδικαίεται, καὶ θυσίας ἔστιν ἀπίστος

λῆς ἡνὸς ἀλεξήσεως ἱεράς τῆς τῆς
βρωμάτων ἀδικίας παροσφῶν
μῆλον. καὶ μὲν ὅτι θεοῖς τὸ σὺκων
ἀδικαίεται, καὶ θυσίας ἔστιν ἀπίστος

ἐμβώμιον, καὶ ὅτι πτωχὸς λιβα-
νωτῆς κρείττον ἐς θυμιάματος
σκυλασίαν ἔστιν, ὅτι ἐμὸς ἰδὺς
ἔστ' ὁ λόγος, ἀλλ' ὅστις τὴν χρείαν
αὐτῆς ἐμαθεν, οἶδεν ὡς ἀδελφὸς
Θεοφράστου λόγος ἔστι.
Θεοφράστου δὲ ὁ καλὸς ἐν γεωρ-
γίας πῶμα γέλυμασι. τὰς τ' ἐτε-
ροφύτων δένδρων θυμῶδες ἐκπι-
θεῖς, ἃ ὅσα ἀλληλοῦχοις ἐγκει-
τελέσειν εἴκοσι, πῶμα, οἶμα,
τῆν φυτῶν μᾶλλον ἐπαμύνη τὴν
κῆς τὸ δένδρον, ὡς ἀπὸ ποιη-
τικῆς καὶ ἀφ' ὄρου θυμῶδες δε-
κτικόν, καὶ μόνον τῆν δῆλων δύκολον
πῶμα ἴσθι θυμῶδες ἐνεγκεῖν βλά-
στῶν, εἴ τις αὐτῆς τῆν κλάδων ἐκ-
τεμῶν ἕκαστον, εἴτα ἐκρήξας, δῆ-
λιον ἐς ἄλλο τῆν παρέμνων ἐμ-
φυῆ γονίω ἐναρμόσειν, ὡς ἄρ-
κεῖν ἤδη πολλάκις αὐτῆς, καὶ ἀπὸ
ὀλοκλήρου κήπου τ' ὄψιν, οἷον ἐν
λαμῶνι χρεῖα τῶν ποιητικῶν
τινὰ καὶ πολυδὴ τῶν καρπῶν ἀφ'
ἑαυτῆς τῆς ἀγλαίας ἀπὸ πεπομ-
φότητος, καὶ τὰ μὲν ἀλλὰ τῆν ἀκρο-
δρύων, ἐστὶν ὀλιγοχρόνια, καὶ πῶμα
μόνῳ ὅτι ἀνέχεται· μόνον ὅτι τῶν
σύκων καὶ τῶν ἀφ' ἑαυτῆς ἐξέσι, καὶ τῆν τῶν μόνον καρποῦ θυμῶδες
σωερεθῆναι. ὡς τε φησὶ καὶ

ri, & quouis thure ad odo-
res aptiorem esse, non mea
est oratio : sed quisquis
vsum eius didicit, à sapien-
te aliquo homine, sacro-
rumque Antistite manasse
intelligit. Theophrastus ille
vir egregius in iis, quæ de
agricultura scripsit, cum de
arborum quæ in aliis inferi
possunt, naturâ, mutuâque
infitione differit, præcipuè
ficum commendat, quod
variorum generum arbores
admittat, & vnâ ex omni-
bus faciliè aliarum stirpem
ferat, si quis eius singulos
ramos amputet, & in eo-
rum quemque diffusum, alia-
rum arborum sobolem in-
ferat : vt persæpè huius v-
nius aspectus pro horto in-
tegro esse possit, quod vt
in prato amœnissimo, sic
ipsa varium ac multiplicem
omnis generis fructuum
splendorem à sese mittat.
Et cum cæterarum arbo-
rum poma exigui temporis
sint, neque ætatem ferant:
sola ficus vltra annum vi-
uit, & sequentis fructus or-
tum comitatur. Itaque Ho-
merus in horto Alcinoi ait,
Ομηρος ἐν Αλκινόου κήπῳ,
fructus

fructus alios super aliis se-
nescere. Quod in cæteris
fortasse poëtica fabula vi-
deri potest : in fico certè
cum veritate consentiens
oratio est, quia hic fructus
omnium maximè ad diu-
turnitatem seruatur. Ac
cum eâ sit ficus, vt opinor,
naturâ, tamen apud nos
longè præstantior nascitur:
vt aliis quidem plantis col-
lata, faciliè præstet omni-
bus, ipsi verò ficui omni-
nò nostra antecellat: & re-
liquas omnes genere vin-
cat, à nostra vincatur, &
hâc cum vtriusque collatione
rursus seruetur, cum quia
cæteris, vt par est, excellit;
cum quia eâ parte quâ vin-
citur, rursus in vniuerso
genere vincit. Nec fanè im-
meritò nobis solis istud ac-
cidit. Etenim æquum erat,
opinor, veram Iouis urbem,
totiusque Orientis oculum
(sacram, & amplissimam
Damascum dico) cum om-
nibus aliis rebus, vt sacro-
rum elegantia, templorum
magnitudine, temporum
anni opportunitate, fon-
tium nitore, fluuiorum mul-
titudine, terræ vbertate vin-
ceret, solam etiam plantæ
istius nobilitate miraculum

τοῖς καρποῖς, ἀλλήλοισ ἐπιγί-
νοσκειν. ὅτι μὴ οὖν τῆν δῆλων
ἴσως ἀπὸ μῦθος ποιητικὸς ἐστὶ δὲ-
ξῆ· μόνον δὲ τῶν σύκων παρὰ τὸ
τῆς ἀληθείας ἐναρμόσιον ἀπὸ συμφο-
ροῦ, ὅτι καὶ μόνον τῆν δῆλων
καρπῶν ἔστι " μόνιμότερον. καὶ νημιώ-
τοιῶν δὲ ἔργον, οἶμα, τὸ σύκων τ' ἐστὶ.
τῶν φύσιν, πολλῶν κρείττον ἔστι
πῶμα ἢ μὴν τῶν θυμῶδες ὡς ἐστὶ τῆν
μὲν δῆλων φυτῶν ἀπὸ θυμῶδες τε-
ρον, αὐτῆς δὲ τῶν σύκων τὸ πῶμα
ἢ μὴν θυμῶδες ἰσχυρότερον. καὶ νημιώ-
μην ἀπὸ τῆν δῆλων τῶν θυμῶδες,
αὐτῆς δὲ τῶν αὐτῆς τῶν πῶμα ἢ μὴν
ἢ πῶμα, καὶ τῆν παρὰ τὸ ἐκείτερον
ἐγκρίσει πάλιν ἔστι, καὶ τῶν
καὶ, ὡς εἰκὸς, οἷς δὲ αὐτῆς καὶ τῶν
δοκεῖ, πάλιν ἐς τὸ κερδὸν νικῆναι.
ἔστι τῶν ἢ ἀπειχέτως πῶμα ἢ μὴν
μόνοις συμβαίνει. ἔστι γὰρ, οἶμα, τῶν
Διὸς πόλιν ἀληθῶς, ἔστι τῶν τῶν ἐφ' ἅσας
ἀπάσης ὀφθαλμῶν τῶν ἱερῶν καὶ
μεγίστων Δάμασκον λέγω τοῖς
τε δῆλοις σύμπασι, οἷον ἱερῶν καὶ
καὶ, καὶ νεῶν μεγάλῃ, καὶ ὡρῶν δι-
καλεία, καὶ πηγῶν ἀγλαία, καὶ πο-
ταμῶν πλήθῃ, ἔστι γῆς δύφορία
νικῶσα, μόνῳ ἀρεῇ καὶ τῶν πο-
ταμῶν φυτῶν παρὰ τὸ τῶν θυμῶδες

ἔποιήσεως, καὶ χρείας, ταῦτά (ὅτι
 πρὸς ἡμῶν ἢ ὀπίσθην παρὰ
 ζει. ὅγα μὲν τὸ ἕκαστον ἀριθμὸς,
 ὡς ἐστὶ τῶν ἄλλων ἡμιώτερος, καὶ
 τὸ τέλειον ἐν αὐτῷ τῶν ἀριθμῶν
 περιεχόμενον, μάθουσι αὐτὸς θεω-
 ρῶν τῆδε. καὶ ὅτι ἀγνοῦσιν, ὡς
 παλαιῶν καὶ ἑσπερίων ἀνδρῶν ὁ λό-
 γος, τῶν ἀριθμῶν τὸ περιττὸν παρὰ
 κεῖσθαι, ὅθεν ὡς ἀρχὴν φασὶν
 αὐξήσεως ἐστὶ τὸ μὴ σκευδαζόν.
 τὸ γὰρ ὁμοίον θατέρω, μὲν ὅτι οἷον
 ἔστω ἕτερον. δυοῖν δὲ ἡμιόμοιον,
 τὸ τρίτον ἐστὶ τὸ περιττότητα. ἐγὼ
 δὲ, εἰ καὶ πολυμῆρες ὁ λόγος
 ἔστι, φαίλω ὁμοῖος. ἀρχῆς μὲν εἰ-
 σιν οἱ ἀριθμοὶ πρῶτως ἐξηρητη-
 μένοι. καὶ τὸ περιττὸν τὸ αὐξή-
 σεως διὰ πρῶτος κομίζονται. πολ-
 λῶ γὰρ μὲν ἐστὶ διακρίσεως παρὰ
 ἀρχῆς μάλλον ἢ παρὰ περιττῶν τὸ
 αὐξήσεως ἀγίαν περιττῶν.
 ὁ μὲν γὰρ εἰς ἀριθμὸς ὅτι αὐτὸς
 περιττός, ὅτι ἔχων ὅπου περιττός
 ἡμίονο. ἢ δὲ τὸ δυάδος συζυγία
 ἡκίδη διπλῶν τῶν περιττότητα,
 καὶ τῶν δυοῖν ἀριθμῶν ὁ τρίτος
 εἰκότως εἰς αὐξήσιν ἔρχεται. πάλιν
 τε ἐν τῇ ἑτέρᾳ δυάδος μίξει,
 τὸ τετράδος τὸ ὑπεροχὴν λαμβάνει.

ctione, vtilitate, nostra epi-
 stola adhuc lusit. Deinceps
 numerum centenarium aliis
 omnibus numeris nobilio-
 rem esse, omniumque per-
 fectionem numerorum eo
 contineri doceamus. Equi-
 dem non sum nescius, vete-
 res, eosdemque sapientes
 homines imparem nume-
 rum pari præposuisse, atque
 amplificationis fontem pu-
 tauisse illum, quod non co-
 pulatur. Quod enim alteri
 simile est, tale semper ma-
 nere, quale sit alterum: cum
 verò duo numeri sunt, ter-
 tium esse imparilitatem: at
 ego dicam fortasse auda-
 cius, dicam tamen. Nume-
 ri omnes ex vno principio
 apti sunt: & possunt per
 quemvis numerum omni-
 nò augeri, præstat tamen
 amplificationis causam pa-
 ri numero potius quàm im-
 pari tribuere. Etenim vnum
 non erit impar, si non ha-
 beat cum quo impariter
 conferri possit: at binarij
 copulatio duplicem impa-
 rilitatem procreat, atque è
 duobus numeris tertius ad
 incrementum iure accedit:
 & rursus cum binarius alter
 adiungitur, fit quaternarij
 amplificatio: omninoque

eorum inter se coniunctio,
 inæqualitatem ex vtrisque
 ortam ostendens, in binarij
 numerum concluditur. Hoc
 posito dicam, primo dena-
 rio in seipsum circumducto,
 centenarium totum effici:
 vt ex vno quidem decem,
 ex his autem in se redeun-
 tibus, centum procreantur:
 hincitem è centenariis, nu-
 merorum summa vniuersa
 viresumat, vnitatem interea
 minimè feriente, nisi cum
 binarij commistio inæqua-
 litatem creat, & in seipsam
 iterum reuocatur, dum rur-
 sus in centenarium alterum
 totius numeri summa con-
 cludatur, atque hoc absolu-
 to & perfecto, ad alterum ex
 eo procedat, & centenario-
 rum appellationibus perpe-
 tuò summam in infinitum
 producat. Homerus mihi
 quidem videtur non leuiter,
 non semel, neq; sine causa in
 poemate suo clypeum è cen-
 tum Iouis tribuisse: ve-
 rum magnâ aliquâ & abditâ
 ratione istud dicendo in-
 uoluit, quoniam videlicet
 perfectissimo Deo perfe-

καὶ ὅλως ἢ παρὰ ἀλλήλων κοινο-
 νία, τῶν δὲ ἕκαστον περιττότητα
 φαίνοσα, καὶ εἰς τὸ δυάδος ἀ-
 ελιθὸν περιεκλείεται. δεδομὸν δὲ
 τούτου, φαίλω αὐτοῖσι, τὸ περι-
 ττὸς τετράδος τῶν εἰς αὐτὸ περι-
 φέρει ἀνακυκλώσεως, εἰς τὸ τῆς
 ἕκατοντάδος ἀριθμὸν τὸ ὅλον
 διαβαίνει ὡς τὰ μὲν ἐν τῶν αὐ-
 ζήσιν εἰς δέκα σκευδαζόν. πάλιν
 δὲ αὐτὸ τετράδα δι' αὐτῆς ἀνι-
 σθῆναι εἰς τὸ ἕκαστον ἀριθμὸν σκευ-
 τελεῖται. καὶ ντεῦθεν αὐτὸ πάλιν εἰς
 ἕκατοντάδων τὸ ὅλον τὸ ἀριθμῶν
 τῶν δυάδαμιν καρποῦται, μήτε
 τῶ ἐνὸς ἡμερωῦτος, εἰ μὴ πὶ τὸ
 δυάδος ἐν τῇ μίξει τὸ περιττὸν
 αὐτὸ περιττὸς τε καὶ εἰς αὐτῶν αὐ-
 τὸς ἀνακαλυφθῆναι, ἀρχῆς αὐτῶ
 τέτρα πάλιν ἕκατοντάδι τὸ ἀριθ-
 μῶν τὸ σκευδαζόμενον περιεκλεί-
 σθαι, ἔστω τὸ τέλειον αὐτῶ περιτ-
 τῶσα πάλιν εἰς αὐτὸ εἰς τὸ ἕτε-
 ρον ἐρπύση, τὸ τῶν ἕκατοντάδων
 ἐπηροσείας αὐτὸ ὅλον εἰς τὸ τὸ
 κεντὰλήφως ἀπειρον ἀναφέ-
 ρουσα. δοκεῖ δὲ μοι καὶ Ὀμηρος
 εἶχ' ἀπλῶς, ὅθεν ἀρχῆς ἐν τοῖς ἔπεσι τῶν ἕκατοντάδων
 ἀγίδα παρὰ Διὸς περιτείνου, ἀλλὰ πῶν καὶ ἀπορρήτων λόγων τῶν
 ἀνιτήτα λέγων, ὡς ἄρα ἔστω τελευτάτω Θεῷ τὸ τέλειον τῶν

δρον λογαρίων· ἡμᾶς δὲ ἢ δε καὶ
 διακρίτων ἐς τὸ ἴσον ἢ κυσπυρῆ πω-
 νυμίαν. καὶ με καὶ πλείω τούτων
 ἔχοντα λέγειν, ὃ τὸ ἔπιτολιῆς ἔπι-
 σρέφει νόμος. σὺ δὲ ἄλλὰ συγ-
 γνώμην ἔχοντα λέγειν, εἴ τι ἐ-
 τῶντα πλείω τῶν ἰκανῶν εἴρηται.
 εἰ μὲν ἔχει μέτερον ὑπὸ θεῶ
 κριτῆ, καλὸν τὸ ἐγχειρήμα, πρῶ-
 τως ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἐκφο-
 ρὸν ἔσαι, τὸ πρῶτον ψήφισμα
 μὴ τυχεῖν δεξιὰ μόνον· εἰ δὲ χ-
 εῖς ἑτέρας πρῶτον εἴται, πρῶτον δὲ
 ἢ σκοποῦ συμπληρωμα, τίς δὲ
 σὺ καμίων εἴη τὴν γραφὴν εἰς
 κάλλος ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦ πρῶ-
 τῆς θεῶς ἠδουῖν ἀπολαύσαι;
 Ιουλιανὸς Ιουδαίων τῶν κρινῶ
 εἰ ἢ γησιῶς.

γε. γησιῶς.

κε.

γε. πρῶτον
τις.

ΠΑΝ ὑμῖν φορικώτερον
 γελήθηται ἐπὶ τῶν πρῶ-
 τῶν καὶ τῶν ζυγῶν τὸ δου-
 λείας, ὃ εἰς γραφῆς ἀκρηκτοῖς
 ἢ ὑποτάττεισθαι ὑμᾶς, καὶ χρε-
 οῖς πλήθος ἀφ᾿ ἑαυτῶν εἰσχεμίζειν
 τοῖς τῶν ταμείων λόγοις· ὧν πολλὰ
 μὲν ἀπὸ τῶν ἐπεώρων, πλείονα δὲ
 τούτων ἑμᾶς ὄντων τὰ βρέβια τὰ καθ' ὑμῶν
 καὶ μὴ τῶν παλιν εἰσφορῶν καθ' ὑμῶν
 πρῶτον εἴσαι, εἴρηκα, καὶ τὸ

norat. Ac me quidem, cum
 plura possem dicere, lex epi-
 stolæ prohibet. Tu interea
 ignosces, quod plura etiam
 quam satis est, diximus.
 Quod si iudice te medio-
 critatem affecuta erit, bene
 est, ad alios etiam exire po-
 terit, tui iudicij testimonio
 freta: sin alterius manum
 desiderat, ut quod vult, affe-
 quatur, quis te vno aptior
 fuerit ad eam ita exornan-
 dam, ut hominum oculis
 fruatur?

IULIANVS IVDÆORVM
 Reipub. si sincerè.

xxv.

Superiora tempora non
 stam vobis ob seruitu-
 tem molesta fuere, quam
 quod tabulis iniussu Princi-
 pis emissis obnoxij essetis,
 immensumque aurum in
 ararium inferretis: Quam
 rem ego magna ex parte
 meis vidi oculis, tum mul-
 to magis ex ipsis tabellis,
 quæ contra vos asseruaban-
 tur, perspexi: quin & pa-
 ratum iam iterum contra
 vos vestigal, prohibui, &

καὶ τὸ καθ' ὑμῶν φυλαττόμενα· ἐπὶ δὲ
 καὶ διμνηρῶ Θεῶ, ὃ καταξιώσθητι
 τῶν καὶ με τῆ ἀρχαίτη αὐτῶ

impietatem hanc detestabi-
 lem compressi, tabulasque
 incendi, quæ in meis scri-
 niis ad vos opprimendos
 custodiebantur: ut nemini
 liceat deinceps tantæ im-
 pietatis rumorem in vos
 spargere. Neque fanè ha-
 rum iniuriam causa Con-
 stantio fratri viro memora-
 bili potius tribuenda videat-
 ur, quam nonnullis animo
 barbaris, & mente impiis,
 qui eius mensâ utebantur:
 quos ego manibus meis ar-
 ceptos, atque in foueam
 coniectos perdidici, ut ne
 memoria quidem vlla de
 eorum interitu apud nos su-
 perfit. Ego verò cum longè
 maioribus beneficiis vos or-
 nare vellem, fratrem Iulum
 Patriarcham omni obser-
 uantiâ dignum, hortatus
 sum, ut & tributum quod
 vobis imperatum diceba-
 tur, prohibeat, & nemini in
 posterum liceat vestigalia
 eiusmodi à vobis exigere,
 quo summa vobis securitas
 & otium sit in meo regno,
 & maiore studio pro meo
 regno vota faciatis Deo op-
 timo, & opifici, qui mihi
 dignatus est suis purissimis
 manibus coronam impone-

τοῦ αὐτοῦ δυσφημίας ἀσέβημα
 ἐπιπέσει ἐβασίλειον ἔπαιον, καὶ
 πρὸς πρῶτον τὰ βρέβια τὰ
 καθ' ὑμῶν ἐν τοῖς ἐμοῖς σκηνείοις
 ἀποκείμενα· ὡς μηκέτι διώα-
 σθαι καθ' ὑμῶν ἵνα τοιαύτην
 ἀκονήσιν ἀσέβειας φήμι. καὶ
 τούτων μὲν ὑμῖν ἢ τοσοῦτον ἀπίος
 κατέστη ὃ τὸ μνήμης ἀξίος Κων-
 σταντῖος ὁ ἀδελφός, ὅσον οἱ πλεὶς
 γνώμην βαρβάρων, καὶ πλεὶς ἰν-
 χυλῶν ἀπείων, οἱ πλεὶς τούτου πρῶ-
 τῶν ἐστὶν ἰσχυροὶ· οἱ μὲν ἐγὼ ἐν
 χερσὶν ἐμῶν λαβόμενος, εἰς βό-
 θρον ὡσείως ὤλεσα, ὡς μήτε μνή-
 μιν ἐπιφέρειν ἢ εἶναι πρὸς ἡμῖν
 τὸ αὐτῶν ἀπολείας. ὅτι πλεὶς δὲ
 ὑμᾶς βύω χειρῶν βαρβάρων, τὸ
 ἀδελφὸν Ἰεζρον τὸ ἀδελφὸν τῶν
 Πατριάρχων πρῶτον εἶναι, ὃ λέ-
 γομεν εἶναι πρὸς ὑμῖν ἀποσολικῶ
 κωλυθῆναι, ὃ μηκέτι διώα-
 τὰ πλεὶς ὑμῶν ἵνα ἀδικεῖν
 τοιαύταις φόρων εἰς πρῶτον
 ὡς πλεὶς ἔχον ὑμῖν τὸ ἀμέει-
 μνον ὑποάρχον τῆς ἐμῆς βα-
 σιλείας· ἵνα ἀπολαύοντες, ἐπὶ
 μείζονας βίβας ποιῆτε τῆς ἐμῆς
 βασιλείας ὃ πλεὶς κρείττοι
 καὶ διμνηρῶ Θεῶ, ὃ καταξιώσθητι
 τῶν καὶ με τῆ ἀρχαίτη αὐτῶ

ἡμετέρας ἡμερότητος γραμ-
ματα δέξεται παρὰ χρημῶν μέ-
νονα δὲ αὐτῆς πόλεως εἶσω,
μείζους πολὺ καὶ χαλεπωτέρας
παρὰ γερβόρου πινυείας.

Ιουλιανὸς Λιβανίῳ Φιλοσόφῳ,
καὶ Κοιναίῳ.

κζ

ΜΕΧΡΙ Τῆς Λιταρβῶν ἡλ-
θον· ἐστὶ δὲ ἡ κώμη Χαλ-
κίδος· καὶ ἐνέτυχον ὁδῷ λείψονα
ἐκχύση χημαδίων Αντιοχικῶν.
ὡς δὲ αὐτῆς, οἶμα, ὅ μὲν τέλμα,
ὅ δὲ ὄρος, τραχεῖα δὲ πᾶσα· καὶ
ἐνέκειντο τῷ τέλματι λίθοι ὡς-
παρ' ὅτι τιθες ἐρριμυδοῖς ἐσι-
κότες, ὡς ἔδεμα τέχνη συγ-
κείμενοι, ὃν ἔσπον εἰώθασιν ἐν τῇ
ἄλλῃς πόλεσι τὰς λεωφόρους
οἷς ἔξοικοδομοῦντες ποιεῖν, ἀντὶ
μὲν τῆς κωνίας πολὺ τὸ χροῖον ἐποι-
κοδομοῦντες, πυκνοὶ δὲ ὡς παρ'
ἐν τοίχῳ ὑγνότες τοῖς λίθοις.
ἐπεὶ δὲ ἀφ' ἑσθῆς μάλιστα ἦλθον εἰς
τὸ παρῶτον σταθμὸν· ἐνέα που
χερδὸν ἦσαν ὄρα· καὶ ἐδῶξά μιν
εἶσω τῆς αὐλῆς τὸ πλάγρον τῆς παρ'
ὑμῖν βελῆς. ἀ δὲ διελέθη μιν
παρὰς ἀλλήλους, εἰσὺς ἐπέθετο μῆ-
θους δὲ αὐτῶν καὶ ἡμῶν ἀκούσας, εἰ θεοὶ θελοῖεν. ἀπὸ τῆς Λιταρβῶν εἰς

humanitatis nostræ literas
acceperit : quod si in vrbe
manserit, longè maiores,
gravioreśque ei pœnas de-
nuntiamus.

IVLIANVS LIBANIO
Sophistæ, & Quæstorî.

XXVII.

AD Litarbos veni (quod
oppidum est in Chal-
cide) & casu incidi in viam
quandam, quæ reliquias ad-
huc Antiochenfium hyber-
norum habebat. Erat au-
tem, sicut opinor, illius
pars vna, palus; altera mons,
tota certè aspera : ad palu-
demerant lapides, tanquam
de industria disiecti, nullâ
arte compositi, quomodo in
cæteris vrbibus viæ tan-
quam ædificari solent, lo-
co pulueris multo limo ac
lapidibus, sicut in pariete,
collocatis. Hoc itineris spa-
tio confectò, vix tandem
ad primum diuersorium per-
uenimus : (quod fuit horâ
ferè nonâ) cum ecce Sena-
tus vestri maxima pars ad
nos venit. Ac ibi quæ simus
inter nos collocuti, forrasse
accepisti : & ex nobis ipsis
aliquando, si Diis placue-
rit, cognosces. Litarbis de-

inde ad Berrhœam veni : &
Iupiter, clarissimo ostento,
læta omnia denunciauit.
Commoratus autem ibi
diem vnum, arcem inuisi,
& Ioui, regio more, taurum
candidum sacrificavi. Cum
Senatu autem pauca de re-
ligione differui : & lauda-
runt quidem omnes oratio-
nem meam, pauci verò ad-
modum assensere, atque isti
ipsi erant, quos ante meam
orationem sanos esse arbi-
trabar : postea tamen qua-
si licentiâ arreptâ, omnem
pudorem excusserunt, ac de-
posuerunt. Erubescunt e-
nim homines vehementer
(ὁ Διὶ ἰμμορταλες!) in re-
bus honestis, vt fortitudine
animi, ac pietate : in turpis-
simis exultant, vt in facri-
legio, & corporis animique
ignauia. Inde me Batnæ ex-
cipiunt, locus qualem nul-
lum vnquam vidi extra Da-
phnem, quæ nunc Batnis
confertur, cum antea saluis
templo & simulachro, non
solum Ossæ, Pelio, Olym-
po, & Thessalicis vallibus
eam æquare, verum etiam
anteferte omnibus non ve-
rerer : ergo locus, quem di-
xi, Ioui Olympio, & Pythio
ἀρχυνοίμιν. ἱερὸν Διὸς Ολυμπίου, καὶ Ἀπόλλωνος Πυθίου ὁ

τὴν Βέρροϊαν ἐπαρβόρου, καὶ
ὁ Ζεὺς ἀΐσια πάντα ἐσήμειωεν,
ἐναργῆ δειξάς τὴν δειρομίδου.
ὅτι μείνας δὲ ἡμέραν ἐκείνην, τὴν
ἀκρόπολιν εἶδον, καὶ ἔθυσά τῳ
Διὶ βασιλικῶς τῶν ἰουδαίων
διελέθη δὲ ὀλίγα τῇ βουλῇ
παρὰ θεοσεβείας· ἀλλὰ τοῖς λό-
γοις ἐπήνοω μὲν ἀπὸ πάντων· ἐπέει-
ρα δὲ αὐτοῖς ὀλίγοι πόνου. ἔ-
πει, οἱ καὶ παρὰ τῆς ἐμῆς λόγων
ἐδόκω ἔχθρῳ ὑγιᾶς ἐλάβοντο δὲ
ὡς παρὰ πῆρρησίας ἀπὸ τῆς φαλακῆς
τὴν αἰδῶ καὶ ἀποθέσθαι. καὶ εἰσι-
γῶν, ὡς θεοὶ, τοῖς ἀνδραγαθῶσι ὅτι
μὲν τοῖς καλοῖς ἐρυθρίαν, ἀν-
δρεία ψυχῆς ἐθισθείας, καὶ ἡρω-
ταίεσθαι δὲ ὡς παρὰ τοῖς χεῖρισ
ἱεροσυλία, καὶ μαλακία γνώμης
ἐθισθείας. ἐνθεν ὑποδέχονται
με Βάτνας, χωρίον οἷον εἶδον
παρὰ ὑμῖν ἔξω τῆς Δάφνης, ἡ νῦν
εἶοικε τῆς Βάτνας. ὡς τὰ γε παρὰ
μικροῦ, θεομῆδ' ἔτι νεώ καὶ τῆς
ἀγάλματος, Οἰση καὶ Πηλίου,
καὶ τῆς Ολύμπου κορυφαῖς, καὶ
τοῖς Θεσσαλικῶσι Τέμπεσιν ἀ-
γαν ὅτισις, ἡ καὶ παρὰ τῆς
ἀπὸ πάντων ὁμοῦ τῆς Δάφνης οἷον
ἀρχυνοίμιν.

χωρίον. ἀλλ' ὅτι μὲν τῆ Δάφνη
 γέγραπται ἰσὶ λόγος, ὁποῖον ἀγ-
 λος ὁ δὲ εἰς τῶν οἰκῶν βροτοῖ
 εἶσι, καὶ μετὰ ἐπιχρησάσας αὐ-
 καμείν, ἐργάσατο. νομίζω δὲ καὶ
 τῶν ἐμπεραθενδ πολλοὺς πόνυ.
 ἢ οὖν ἐγὼ νῦν ἐπιχρησάσας
 αὐτῆς γράφω, ἔτω λαμπερῆς
 ἐπ' αὐτῆ συγέγραμμένης; ὡς
 μήποτε ὠφέλε τοιοῦτον. ἀγε
 μὲν Βάτνια· βαρβαρικὸν
 ὄνομα τῆτο, χωρίον ἔστιν Ἑλλησι-
 κόν· περὶ τὸν μὲν ὅτι δι' ἀπάσης
 τῆς ἀφ' ἰξ χάρας ἀτμοὶ λίβανω-
 τῆ πύλα χότον ἠσπυ, ἱερὰ τε
 ἐβλέπομην ὑπερεπὶ πύλα γὰρ.
 τῆτο μὲν οὖν εἶ καὶ λίαν ὑφραμέ-
 με, θερμότερον ὁμοῦς ἐδδοκει, καὶ
 τῆς εἰς τοὺς θεοὺς ὑπεθείας ἀγ-
 λότειον. ἐκπὸς πάτου γὰρ εἶ
 χροῖ, καὶ δροσάται κατ' ἠσπυ-
 χίαν ἐπ' αὐτῶ τῆτο πορλο-
 μύων, ὅτι ἐπ' ἀγῶ ἢ βασα-
 ζόντων τὰ παρὰ τοὺς θεοὺς ἱε-
 ρὰ τε ἔοσια. τῆτο μὲν οὖν
 ἴσως τεύξεται τῆς ἀρμόζουσης
 ὅτι μελείας αὐτῆκα. τὰς Βάτνας
 δὲ ἐώρων πεδίον λεῖον, ἀγῶ
 κυπρίτων ἔχων νέων. καὶ ἡ
 ἐν ταύταις ὁδὲν χρυδύδρον ὁδὲ
 ἄπειν, ἀλλὰ δὲ ἴσως ἀπύται

Apollini facer est. Sed de
 Daphne scripta est à te ora-
 tio, qualem nemo alius eo-
 rum, qui nunc viuunt, ho-
 minum, quamuis maximè
 contenderet, possit perficere:
 veterum autem non multos
 perfecturos fuisse existimo.
 Quid igitur ego de ea nunc
 scribam, cum tua tam luculenta
 extet oratio? Absit vt quicquam
 tale cogitem. Igitur Batnæ
 (nomen est istud barbarum,
 & caseolum Græcè significat)
 primùm quodd thuris odor ex
 omni parte regionis circumspirabat,
 & victimas in omnibus locis
 apparatus cernebamus: id, in-
 quam, etsi multum mihi voluptatis
 afferebat, tamen callidius videbatur,
 & à religione alienum. Etenim
 procul à tumultu & strepitu
 sacra fieri debent, neque aliud
 quippiam quaerendum, nisi vt
 victimæ & sacra Diis appor-
 tentur. Verum istud fortasse breui
 corrigetur. Batnas verò videbam
 esse agrum syluosum, nemoribus
 tenerarum cupressorum orna-
 tum. Et in his nulla erat arbor
 annosa, nulla putris: sed omnes pa-

riter comâ florebant. Regia
 domus non erat sumptuosa:
 è luto enim & lignis tantum
 erat, nullam ornatus varietatem
 habebat. Hortus illo Alcinoi
 pauperior, similis Laërtio:
 nemus erat in eo perexiguum,
 cupressis refertum: iuxta murum
 plurimæ arbores ordine, ac
 deinceps insitæ: in medio
 areæ, & in his olera, atque
 arbores, quæ omnis generis
 fructus afferrent. Quid tum
 illic? sacrificauit vesperi, &
 postridie summo mane, quod
 studiosè singulis diebus facere
 consueui: cumque læta, ac
 præclara essent sacra, ad urbem
 contendimus: ibi nobis à ciuibus
 itum est obuiam, & nos domum
 suam excepit amicus quidam,
 quem tum primùm ferè videramus,
 sed multo antè tempore amabamus.
 Causam quidem notam tibi
 esse scio, tamen non est mihi
 molestum explicare: nectar enim
 mihi est, de illis semper &
 audire, & dicere: Iamblichi
 diuinissimi alumnus fuit Sopater,
 huius affinis cum vixit. Mihi
 enim illorum virorum omnes
 non amare, scelus omnium
 ὁ μὴ πύται ἐκείνων τῶ ἀνδρῶν ἀγαπᾶν, ἀδικημάτων. ἔδεν ἔτα

θαλλοῦσα τῆ κόμη. καὶ τὰ βα-
 σίλεια πολυτελή μὲν ἦκιστα.
 πηλοῦ γὰρ ἡ μόνον καὶ ξύλων,
 ὁδὲν ποικίλον ἔχοντα. καὶ πον
 τῆ μὲν Ἀλκινόου κατὰ δέεσε-
 ρον, κατὰ πλῆσιον δὲ τῶ Λαέρ-
 του. καὶ ἐν αὐτῶ μικρὸν ἀγῶς
 πόνυ, κυπρίτων μεσόν. καὶ τὰ
 ποιχίω δὲ πολλὰ τοιαῦτα πα-
 ραπεφυτευμένα δένδρα σίχως,
 καὶ ἐφεξῆς. εἶτα ὁ μέσον παρ-
 σιὰ, καὶ ἐν ταύταις λαχόμενα, καὶ
 δένδρα πύταιαν ὁπώραν φέ-
 ροντα. ἢ οὖν ἐπ' αὐτῶ; ἔθυσσα δει-
 λης. εἶτ' ὄρθευ βαθέος, ὁδὲ
 εἶωτα ποιῶν ὅτι φικῶς ἐκάσθη
 ἡμέρας. ἐπεὶ δὲ ἡ κατὰ τὰ
 ἱερά, τῆς πόλεως εἰχόμενα,
 καὶ ὑποδέχεται με ξένος,
 ὁφθαίς μὲν ἀρπὶ, φιλούμνος
 δὲ ὑπ' ἐμοῦ πάλαγ. τίω δὲ
 αἴτην, αὐτὸς μὲν οἶδα ὅτι
 σιωείδης, ἐμοὶ δὲ ἡδύ καὶ ἀγ-
 λως φράσαι. ὁ γὰρ αἰεὶ παρὶ
 αὐτῶ ἀκούειν, καὶ λέγειν, ἔστι
 μοι νέκλιαρ. Ιαμβολίηου τῆ ἠσπυ-
 πάτου ὁ θρέμμα Σώπαθρος,
 τούτου κηδεστῆς δὲ ὅστω. ἐμοὶ γὰρ

Φαυλότατον εἶ) δοκεῖ. πρῶτος
 ταύτης αἴτια μείζων. ὑπο-
 δόξά μιν γὰρ πολλάκις τὸν τε
 ἀνεψιὸν τὸ ἐμὸν, καὶ τὸ ὁμοπά-
 τριον ἀδελφὸν, καὶ πρῶτα πρὸς
 ὑπὸ αὐτῶν, οἷα εἰκός, πολ-
 λάκις ἀποστῆναι τῆς εἰς θεοῦ
 δυσθεΐας, ὃ χαλεπὸν ἔστιν, ὅτε
 ἐλήφθη τῆ νόσῳ. ταῦτα εἶχον
 ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς πόλεως Γεγρα-
 φειν, ὑπὸ τῆν ἐμῶν. τὰς δὲ
 φρασιδικὰς ἢ πολιτικὰς οἰκ-
 νομίας, αὐτὸν ἐχρῆν, οἷμα,
 πρῶτα ἐφορᾶν καὶ ἐπιμελεῖ-
 σθαι. μείζον γὰρ ἔστιν ἢ κατ'
 ἐπιτολίῳ, ὅτι ἴασι, καὶ ποσὺτον
 ὅσον ἢ ῥάδιον ὁδὸν τετραπλάσια
 τούτου πρῶτα, σκοποῦντι τ'
 ἀκριβέες. ἐπεὶ καὶ φάσω δὲ θεῖ, καὶ
 ταῦτα φράσω δι' ὀλίγων. πρὸς
 τοὺς Σαρακηνούς ἐπέμψα πρέ-
 σβας, ὑπομνήσκων αὐτοῖς ἡ-
 κειν, εἰ βούλοιντο. ἐν μὲν δὴ
 τοιοῦτο. ἔτερον δὲ, λίαν ἐρηγε-
 ρῆται, ὡς ἐνεδέχετο, τοὺς πα-
 πρῶτα φυλάσσοντας ἀπέπεμψα,
 μή τις ἐνθένδε πρὸς τοὺς πο-
 λεμίους ἐξέλθῃ λαθῶν, ἐσθ-
 μῆτος αὐτοῖς ὡς κεκινήμεθα μηνυτής. ἐκείθεν ἐδίκησα διέμω φρα-
 σικῶν, ὡς ἐμῶν τὸν πείθω, πρῶτα καὶ δικαιοτάτα. ἵππους

maximum videtur. Sed est
 alia quoque maior caussa.
 Hic cum persæpè patrue-
 lem meum, & fratrem ger-
 manum hospitio accepisset,
 & ab iis magnoperè, ut par
 fuit, sollicitaretur, ut à Diis
 deficeret, nunquam tamen
 (quod graue & magnum
 est) in eum morbum lapsus
 est. Hæc habui, quæ ex
 Hierapoli ad te de rebus
 meis scriberem. Quod ad
 bellicas & ciuiles res atti-
 net, ipse tu præsens de iis
 debes cognoscere: maior
 enim res est, quàm ut epi-
 stolâ comprehendi possit,
 imò ne tribus quidem epi-
 stolis, si accuratè perscriba-
 tur. Veruntamen narrabo
 tibi, idque breuiter. Lega-
 tos mihi ad Saracenos, & ut
 veniant, si velint, commo-
 nefacio. Hoc primum ca-
 put est. Alterum, explora-
 tores mihi, quoad licuit, vi-
 gilantissimos, ne quis hinc
 tacitus ad eos veniat, cer-
 tiorèsq; faciat nos com-
 moueri. Inde controuer-
 siam militarem, ut mihi per-
 suadeo, summâ lenitate,
 æquitateque disceptaui: e-

quos

quos eximios, & mulos
 comparauit, copias in vnum
 coëgi: naues fluuiatiles im-
 plentur frumento, vel po-
 tiùs pane cocto, atque ace-
 to: quorum vnumquodque
 quomodo gestum fuerit, qui
 sermones habiti sint, expo-
 nere, quàm longæ sit epi-
 stolæ, non ignoras. Quàm
 verò multis & literis, & li-
 bris mandarim ea quæ mihi
 tanquam læta auspicia eue-
 niunt (circumferuntur au-
 tem nobiscum) quid opus
 est fastidiosè ac molestè re-
 censere?

IVLIANVS GREGORIO
 Duci.

XXVIII.

Mihi fanè vel exigua
 abs te epistola sufficit
 ad magnæ voluptatis occa-
 sionem capiendū. Ego verò
 iis quæ scripsisti, plurimùm
 lætatus, parem gratiam re-
 fero: neque tam epistolæ
 prolixitate, quàm beneuo-
 lentix magnitudine amico-
 rum charitatem amplifican-
 dam esse iudico.

πρῶτα καὶ ἡμιόνος πρῶτα θια-
 σα, ὃ φρατόπεδον εἰς ταῦτο συ-
 ναγαγῶν. ναὺς πληρωῦνται πο-
 ταμίῳ πυρρῷ, μᾶλλον δὲ ἀρπῶν.
 ξηρῶν καὶ ὄξους. καὶ τούτων ἐκαστον
 ὅπως ἐπράξῃ, καὶ ἕνες ἐφ'
 ἐκείτω, γερῶνασι λόγῳ, πόσου
 μήκος ἔσῃ συγγραφή, ἐννοῆς.
 ἐπιτολῆς δὲ ὅσας ὑπέγρα-
 ψα, καὶ βίβλους ἐπέμψα ὡς πρῶ-
 τὰ μοι. ἔ ταῦτα συμπερι-
 νοσεῖ πάντα χροῦ. πῆ δὲ νῦν
 πρῶτα ἐχρῆν ἀπερῖθι μού-
 μῆτον;

Ιουλιανὸς Γρηγορίῳ ἡγεμόνι.

κη.

Eμοὶ καὶ γράμμα πρῶτα ὅσα
 μικρὸν, ἔρκει μεγάλης ἡ-
 δονῆς πρῶτα σιν μνησέσθαι. ἔ
 τοίνυν οἷς ἐγγραφὰς λίαν ἡσθεῖς,
 ἀντιδίδωμι καὶ αὐτὸς πῶ ἴστω.
 οὐ πᾶ τῶν ἐπιτολῶν ἢ μήκει
 μᾶλλον, ἢ ἔ τῆς θννοίας μεγέθη
 τὰ τῶν ἐταίρων φιλίας ἐκτεί-
 νεσθαι δεῖν κρίναν.

Deest in
 vet. vox
 μήκει.

Σ

Ιουλιανός Αλυπίω αδελφῷ
Καίσαρος.

κθ.

Ο Συλοσὼν ἀνῆλθε, Φησί, πρὸς τὸν Δαρφίον, καὶ ὑπέμνησεν αὐτὸν τῆς χλαυίδος, καὶ ἤτησεν αὐτὸν ἐκείνης περὶ αὐτῶν πτωχῶν Σάμων. εἶτα ἔπι τούτων, Δαρφίος μὲν ἐμεγαλοφρονήσας, μεγάλην δὲ τῶν μικρῶν νομίζων ἀποδεδωκέναί. Συλοσὼν δὲ λυπηρὰν ἐλάμβανε χεῖρα. σὺ περὶ δὴ τὰ ἡμέτερα νῦν παρὸς ἐκείνα. ἐν μὲν δὴ τὸ παλαιὸν οἶμα κρῖσιν ἔργον ἡμέτερον. οὐ γὰρ ὑπερμείνα μὲν ὑπομνησθῆναι περὶ αὐτοῦ. τούτων δὲ χεῖρα τὴν μνήμην τῆς σῆς Φιλίας ἀφαιρούσαντες ἀκέραιον, ἔπειτα παλαιὸν ἡμῖν ἔδωκεν ὁ θεός, ὅτε ἐν δούτεροις, ἀλλ' ἐν τοῖς παλαιῶν τοῖς σε μετεκείλεσα. τὰ μὲν οὖν παλαιὰ πιαῦτα. πρὸς δὲ τῶν μνησθῶντων, ἀρεὰ μοι δώσῃς ἡ (ὅτι γὰρ εἶμι μανικὸς) παρὰ γὰρ ἔστι μακρῶ νομίζω κρῖσιν ἐκείνων. ἀδραστεία δὲ βίβλη μὲν εἶη. σὺ τε γὰρ σὸς δὲν δὲ ἀναγκαῖα σφραγισθῆναι τῶν πολλῶν βασιλέως ἐγὼ τε πολλῶν δέομαι

IULIANVS ALYPIO
Caesarij fratri.

XXIX.

Sylon (aitille) ad Darium venit, ac pallium ei commemoravit, & petiit pro eo Samum: postea Darius magnoperè sibi placebat, putans se magna pro paruis retulisse: Syloson tamen triste beneficium accepit. Confer nunc nostra cum illis. Primùm quidem vna in re nos multò melius: quandoquidem non expectauimus, dum ab altero admoneremur: sed in tanto tempore amicitiam erga te perpetuam, sanctamque seruauimus, deinde cum primùm nobis oblata est à Deo facultas, non inter secundos, sed inter primos te amicos appellauim. Ergo hoc primum. De futuris autem, dásne mihi vt augurer? (sum enim augur) longè melius expecto, modò sit propitia Adrastia. Neque enim tibi opus est Rege, qui te in euertenda vrbe aliqua suis viribus iuuet: & mihi multis sanè opus est,

qui me adiuuent ad ea restituenda, quæ malè cecidère. Hæc tecum Musa Gallica & barbara iocatur. Tu verò intereà Diis ducibus venies: ad manum tibi erit præda hedorum, & ouium, quæ in hybernis venatio est: veni ad amicum, qui te iam tum, antequam nossem quantus esses, tamen complexus sum.

IULIANVS EIDEM.

XXX.

IAm eram morbo liberatus, cum Geographiam misisti, non tamen propter eam minùs grata mihi fuit tabella abs te missa: sunt enim in ea tum descriptiones prioribus meliores, tum iambi, quibus eam exornasti, non illi quidem bellum sonantes Bupalium, vt ait Poëta Cyrenæus, sed quales pulchra Sappho solet hymnis suis intexere. Denique munus tuum est eiusmodi, vt & te fortasse sit dignum, & mihi sanè quàm gratissimum. De Reipublicæ autem administratione, quòd diligenter atque humaniter transigere

τῶν συνεπαρρησιωμένων μοι τῶν περὶ τὴν κακίαν. τούτων γὰρ Γαλλικὴ καὶ βαρβαρὸς Μῦσα παρὰ μὲν ἐστίν. σὺ δὲ ὑπὸ τῆς τῶν θεῶν πομπῆς χεῖρα ἀφίκοιο. καὶ τῆς αὐτῆς χεῖρας ἡμῶν ἐκείνων, ὅτι τῆς ἐν τοῖς χλαυδαίοις θήρας τὸ παλαιὸν ἦκε παρὸς τὸ Φίλων, ὅς σε τότε κείνην ἔπρω γινώσκεις ὅσος εἶ δυνάμειος, ὁμοῦ παρὸς ἔπρω.

Ιουλιανὸς τῶν αὐτῶν.

λ.

ΗΔη μὲν ἐτύχησον ἀνδρῶν τῆς νόσου, τῶν γεωγραφίαν ὅτε ἀπέστειλας. ἔμεινε ἔλαπρον δὲ τῆς ἡδέως ἐδδξαμῶν τὸ παλαιὸν σὸς πινάκιον ἀποσαλέν. ἐγὼ γὰρ καὶ τὰ ἀφαιρούματα τῶν παλαιῶν βέλτιον, ὅτι κατεμύσσωσας αὐτὸ, παρὰ τοῖς ἀμφοῖς, οὐ μὲν ἀείδοντες τὸ Βουπάλιον καὶ τὸ Κυρῶναιον ποιητῶν, ἀλλ' οἷος ἡ καλὴ Σαπφῶ βούλεται τοῖς ἔμμοις ἀρμότῃν. καὶ τὸ μὲν δῶρον πειθὸν ἔστιν, ὅποιον ἴσως σὺ τε ἔπαρτε δεικνύει, ἐμοὶ τε ἡδίστον δέξασθαι. πρὸς δὲ τῶν

διοίκησιν τῶν πραγμάτων, ὅτι δραστικῶς ἀμὰ καὶ παρὰ ἄλλους ἀποδύεται

καταμνησθῆναι, σπουδαίως
 μίσηται γὰρ παροργιστῆρα καὶ
 παροργιστῆρα ἀνδρεία καὶ ῥώμη,
 καὶ τῆ μὲν χρησάται πρὸς τοὺς
 ἠδικοῦσιν, τῆ δὲ ἐπὶ τῶν πο-
 νηρῶν ἀπεργαστήτως πρὸς ἐ-
 πιδόρωσιν, οὐ μικρὰς ἐστὶ φύ-
 σεως, οὐδὲ ἄρετῆς ἔργον, ὡς ἐ-
 μμαυτὸν πείθω. τούτων ἐχόμε-
 ναί σε τῶν σκοπῶν ἐχόμενον, ἀμ-
 φω πρὸς ἐνδοκαστὸν ἀνδρῶν σω-
 αρμύσαι. τῆ γὰρ ἀπάσαις
 παροργιστῆρα ἢ ἄρετῆς τέλος,
 οὐκ εἰκὴ τῶν παλαμῶν ἐπι-
 στενον οἱ λογιστάται. ἐρρωμένως
 ἐ δὲ δαίμωνων ἀγαθῶν ἐπὶ
 φιλικώτατε.

Ιουλιανὸς Ἀεθίῳ Ἐπισκόπῳ.
 λα.

Λοιποῖς μὲν ἀπασιν τοῖς ὀπο-
 σθῆν ὑπὸ τῆ μακαρίτου
 Κωνσταντίνου πεφυγαδδολογίαις
 ἐνεκεν τῆ Γαλιλαίων ἄπονοίας,
 ἀγῆκα τῆ φυγῆς. σὲ δὲ ἀνίτημι
 μόνον, ἀλλὰ γὰρ ἐ παλαμῶν γνώ-
 σεως τε ἐ σωτηρίας μεμνημέ-
 νος, ἀφικέσθαι πρὸς ἐπὶ μέγισ-
 τῆ μὲν. χρησῆσι δὲ ὀχημαῖσι δημοσίῳ
 μέγιστῆ γρατοπέδου τῆ ἐμοῦ,
 καὶ ἐνὶ πύριπῳ.

omnia studes, gratum est.
 Etenim lenitatem ac mo-
 derationem cum fortitudi-
 ne & robore ita temperare,
 ut illâ erga bonos viros utre,
 hanc ad prauos seuerè
 corrigendos adhibeas, non
 mediocris ingenij ac virtu-
 tis rem esse arbitror. Hos
 fines tibi propositos esse, &
 ad honestatem vnicam re-
 ferri cupio. Extremum si-
 quidem virtutum omnium
 istud esse, non sine caussa
 veterum sapientissimi cre-
 diderunt. Vale, & quàm
 longissimè beatus viue, fra-
 ter suavissime, & charissime.

μήκιστον ἀδελφὲ ποθῆνότατε καὶ

IULIANVS AETIO
 Episcopo.
 XXXI.

CAeteris omnibus, qui à
 Constantio vitâ defun-
 cto, eieciti patriâ fuerant pro-
 pter amentiam Galilæorum,
 exilium condonavi: te au-
 tem non solùm eâ pœnâ li-
 bero, verùm etiam memor
 pristinæ cognitionis, atque
 amicitia nostræ, hortor ut
 ad nos venias. Utêris autem
 vehiculo publico vsque ad
 nostram cohortem, & vno
 parippo.

IULIANVS LUCIANO
 Sophista.
 XXXII.

SCribo, & literas vicissim
 Sexpecto. Quòd si tam
 crebris literis tibi iniuriam
 facio, tu mihi vicissim pa-
 rem iniuriam reponito.

IULIANVS DOSITHEO.
 XXXIII.

VIX potui lachrymas
 continere: & meritò,
 cùm apud nos tuum nomen
 appellari audiuissem. Com-
 mouebat enim mihi memo-
 riam nobilissimus, & omni-
 bus modis admirandi patris
 nostri: quem si imitari vo-
 les, & ipse felix eris, & vi-
 tam tuam, sicut ille, ama-
 bilem efficies: sin ignauus
 fueris, tùm mihi dolorem
 afferes, tùm te tibi detri-
 mento fuisse in perpetuum
 dolebis.

IULIANVS IAMBlichO
 Philosopho.
 XXXIV.

VLyssi fatis fuit ad filij
 de ipso opinionem co-
 ercendum dicere,

Ιουλιανὸς Λουκιανῶ Ἐπιστῆ.
 λβ.

Γράφω, ἐ ἀντιπυχεῖν ἀξίω
 τῶ ἴσων. εἰ δὲ ἀδικῶ στω-
 χῶς ἐπιτέλλων, ἀνταδικηθῆναι
 δέομαι τῶ ὁμοίων παθῶν.

Ιουλιανὸς Δοσιθέῳ.
 λγ.

Μικροῦ μοι ἐπήλθε δα-
 κρύσαι. καὶ τοιγε ἐχρηῶ
 ἐφ' ἡμῖν τὸννομα τὸν φηγελο-
 μνον. ἀνεμνήσθην γὰρ τῆ ἡμ-
 ναίς, ἐ πάντα θαυμασίως πρὸς
 ἡμῶν. ὃν εἰ μὲν ζηλώσεις, καὶ αὐτὸς
 τε δὲ δαίμων ἐσθί, καὶ τὰ βίβια δά-
 σης, ὡς ἀπὸ ἐκείνου, ἐφ' ὅτῳ φιλο-
 ζήμησεται. ῥαθυμίας δὲ, λυ-
 πῆσος ἐμὲ, σαυτῶν δὲ ὅτι μηδὲν
 ὄφελος, μέμνη.

Ιουλιανὸς Ἰαμβλίχῳ Φι-
 λσοφῳ.
 λδ.

Ὁ Δυσσῆ μὲν ἐξήρκει τῆ παι-
 δός τῆ ἐφ' αὐτῶ φαιλα-
 σίαν ἀνατέλλοντι, λέγειν,
 x iij

Οδυσ. π.

Οὐτοι τις θεός εἰμι· τί μ' ἀθανά-
τοισιν εἴσομαι;

Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὖ ἀνθρώπου εἶμι
Φαίλω δὲ, ὡς ὁ λόγος, ἕως δὲ
Ἰαμβλίχῳ μὴ σιωπῶ. ἀλλ' ἐ-
ρασις μὲν εἶμι ὁμολογῶ, κα-
τά τῃ ἐκείνου τῷ Τηλεμάχου
πατὴρ. καὶ γὰρ ἀνάξιόν με λέ-
γει τις, ὅθεν οὕτω τῷ ποιεῖν ἀ-
φανήσεται. ἐπεὶ καὶ ἀγαλλμά-
των καλῶν ἀκούω πολλοὺς ἐρα-
σιὰς ἠρέσασθαι, μὴ μόνον τῷ θη-
μιουργοῦ τίω τέχνῳ μὴ βλα-
πτοῦντας, ἀλλὰ καὶ τὰς περὶ αὐτὰ
πάθῃ τίω ἐμφύρῳ ἠδονῶν τὰς
ἔργα ποιεῖσθαι. τῷ γε μὲν
παλαιῶν καὶ ἑσθῶν ἀνδρῶν, οἷς
ἡμᾶς ἐγκρίνῃ ἐθέλει παύσθαι,
ποσούτων ἀπέχῃ φαίλω, ὅπως
αὐτὰς ἴσθι φοιτῶντων ἄριστον
μετεῖναι πιεῦω. καί τοι σύ γε οὐ
Πίνδαρον μόνον, ὅθεν Διμή-
κριτον, ἢ Ὀρφέα τὸν παλαιότατον,
ἀλλὰ καὶ Ἑύμπαρον ὁμοῦ ὁ Ἐλ-
λίωκόν, ὅπως εἰς ἄκρον φιλο-
σοφίας ἐλθεῖν μνημονύεται, κα-
τά τῃ ἐν λύρας ποικίλων φθόγ-
γων ἐναρμονίῳ συστάσῃ, ὡς
ὁ ἐντελής τῆς μουσικῆς κε-
ράσιος ἔχῃς καὶ ὡς τῷ Ἀργῶν τ

ἡ κέρως.

Non sum de superis : quid
me immortalibus aequas?

At ego ne hominem qui-
dem esse me dicere ausim,
ut est in proverbio, quan-
diu absum ab Iamblichō:
Veruntamen eius studiosum
cupidumque esse me con-
cedam, sicut ille pater Te-
lemachi. Quamuis enim in-
dignum me aliquis fortasse
dixerit, attamen non pro-
pterea me à tui amore ab-
strahet. Nam & multos e-
gregiarum statuarum ama-
tores fuisse audio, qui non
solum artificis laudi nihil
obfuerint, verum etiam suo
erga illas amore, veram, vi-
uamque voluptatem operi
addiderint. Quòd autem me
veteribus illis sapientibus lu-
dens ascribis, tantum me ab
iis abesse sentio, quantum
de eorum grege ac disci-
plina me esse profiteor. Tu
verò non solum Pindarum,
aut Democritum, aut Or-
pheum illum antiquissi-
mum, sed omnes omninò
Græciæ Philosophos, qui in
eo genere floruisse memo-
rantur, tanquam in lyra va-
riis è fonis concentu ad per-
fectam musicam coniunxi-
sti: atque ut Argum illum,

qui Io delitias Iouis custo-
diebat, peruigilibus oculis
vndique Poëtæ obsepiunt:
sic te virtutis verum & ger-
manum custodem puris do-
ctrinæ luminibus illustrat
eloquentia. Aiunt Proteum
illum Ægyptium se in varias
formas commutasse, quasi
veritum ne imprudens ho-
minibus requirentibus sa-
pientem se esse demonstra-
ret. Ego verò siquidem sa-
piens fuit reipsâ Proteus,
& is qui multas res cognos-
ceret (sicut vult Home-
rus) de scientia eum lau-
do, de ingenio non laudo:
non enim viri boni & libe-
ralis, sed impostoris impro-
bi officioungebatur, cum
eò se occultaret, ne homi-
nibus proderet. At te, vir
clarissime, quis non iure
admiretur, tum quòd Pro-
teo sapientiæ laude non
cedis, tum multò magis
quòd virtutem, summam-
que rerum optimarum scien-
tiam nemini inuides: sed
instar nitidi Solis, tuos il-
lustres radios in omnes e-
mittis, non modò præsen-
tes docendo, sed etiam ab-
sentes, quoad licet, scriptis

τῶν περὶ ὅσα τὰ εἰκότα ξυμῶν. ἀλλὰ καὶ ἀπόντας, ἐφ' ὅσον ἔξεστι, τοῖς.

Φύλακα τῆς Ἰοῦς οἱ μῦθοι παρ-
νοίαν ἔχοντα τῷ Διὸς παιδικῷ,
ἀκοιμήτοις πρῶτον ὀφθαλ-
μῶν βολαῖς ἀειφρατίστον.
οὕτω καὶ σε γήσιον ἄρετῆς φύ-
λακα καθαρῶς παιδύσεως ὀ-
φθαλμοῖς ὁ λόγος φωτίζει.
Πρωτῆα μὲν δὴ τὸν Αἰγυπτίον
Φασὶ ποικίλως μορφῶν ἑαυτὸν
ἔξδηλῆσθαι, ὡς τῷ δεδιότα, μὴ
λάθῃ τοῖς θεομοῖσι, ὡς ἡ Ἐ-
φῶς, ἐκφῆσας. ἐγὼ δὲ εἴ τῷ ἰ-
όντως ἑφῶς Πρωτεὺς, καὶ οἷος
πολλὰ τῷ ὄντων γνώσειν, ὡς
Ὀμηροῦ λέγει, τῆς μὲν ὦν ἠδὲ
φύσεως αὐτὸν ἐπαμῶν, τῆς γινώ-
μης δὲ ἐστὶ ἀγαμῆ, δὴ τὴν μὴ
φιλανθρώπου ἰνός, ἀλλὰ ἀ-
πατεῶνος ἔργον ἐποίησεν κρύπτων
ἑαυτὸν, ἵνα μὴ χεῖσιμος ἀν-
θρώποις ἦ. σὲ δὲ, ὦ ἡμῶν, τίς
ἐστὶ ἀδελφῶς ἡμῶν σφεν, ὡς
ἐσθὲν ἡ τῷ Πρωτῆως τῷ ἑφῶδ
μείων εἶ, καὶ μὴ μάλλον ὡς
ἄρετῶν, ἀκρῶν τε κορυφῶν ὦν
ἔχῃς καλῶν, οὐ φθονῆς ἀνθρώ-
ποις. ἀλλ' ὡς τῷ Ἡλίου κατα-
ροῦ δίκῃ, ἀκτινάς σε ἀκραι-
φῆς ὅτι πρῶτος ἀγῆς, οὐ μόνον

ὡς αὐτῶν σεμνύων, νικῶν
 εἰ αὐτῶν καὶ τὸν Ὀρφέα τὸ κα-
 λὸν, οἷς περὶ τῆς εἰρήνης ὁ μὲν τῶν
 οἰκείων μεσοκίω εἰς τὰς τῶν θη-
 είων ἄγωνα κατὰ μάστιγε·
 οὐδὲ ὡς αὐτῶν ὅτι θεοθεία τῶν
 κοινοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἵτα-
 ρεῖς, Ἀσκληπιοῦ χεῖρα πάλ-
 ται ἔχοντων, ἀπὸ τῶν ἐπεὶ χη-
 λοῦν τε καὶ θεοθεία ἵππῶν-
 ματι. ὡς τε μοῖγε δοκεῖ καὶ Ὀμη-
 ρος εἰ ἀνέβη, πολλῶν δὲ κεινότερον
 διώκει ὅτι ἑὶ ἐκείνο ὅ ἐπος
 ἀνίξασθαι, ὅ,
 εἰς δὲ ἐπὶ τοῦ ζωὸς κατεπεύχεται
 εὐρέϊ κόσμῳ.
 Τὸ γὰρ πῦρ τῶν παλαιῶν κόμ-
 ματος ἡμῶν οἰονεὶ ἀπὸ τῆς πῆ-
 ρος ἀνθρώπων, καὶ γένεσθαι παιδῶν
 σεως ὑπὸ τῶν μόνων ζωπυρῆται.
 καὶ εἶναι γε Ζεὺς σῶτερ, καὶ Ἑρμῆ
 ἀγῆ, τὸ κοινὸν ἀπάσης τῆς οἰκου-
 μένης ὀφελος, Ἰάμβλιχον τὸ κα-
 λὸν ὅτι μήκιστον χρόνον τῆς ἀ-
 πύπτως καὶ ἐφ' Ὀμήρω, καὶ
 Πλάτωνι, καὶ Σωκράτει, καὶ εἰ-
 πὶς ἄλλος ἀξίος τῶν χρόνων πύ-
 πτω, διαφάσας εὐχῆς ὅτι τεύγμα
 τοῖς περὶ τῶν εὐτυχῶν, οὕτω
 τοῖς ἐκείνων χαροῦς ὅτι μείζον ἠύξυσεν. ὅθεν δὲ καλῶς καὶ ἐφ' ἡμῶν

χ. ἀκούς.
 χ. τεχθεῖς.
 χ. νεύμασι.
 χ. ἀπὸ τῶν
 παλαιῶν.

tuis ornando. In quo fanè
 Orpheum illum nobilem
 superas. Ille siquidem mu-
 ficam suam in beluis de-
 mulciendis consumebat: tu
 tanquam ad salutem hu-
 mani generis in hoc mun-
 do collocatus, omnibus lo-
 cis Æsculapij manuum imi-
 taris, vocéque istâ facundâ
 & salutari omnes orbis par-
 tes perlustras. Quocirca
 mihi videtur Homerus, si
 reuiuisceret, multò iustius
 illud de te vsurpare posse:
Vnius adhuc vnius lato versa-
tur in orbe.
 Nam ignis ille antiquæ for-
 mæ nobis tanquam scintil-
 la quædam sacra veræ at-
 que vberis doctrinæ à te
 vno fouetur, atque alitur.
 Atque vtinam (ὁ feruator
 Iupiter, & sancte Mercuri)
 contingat Iamblichum op-
 timum, id est, commune
 orbis terrarum commodum,
 longissimâ vitâ frui. Certè
 cùm veteres pro Homero,
 Platone, Socrate, & si quis
 alius in orbem hunc inci-
 dit, iusta vota feliciter, at-
 que ex animi sententia fe-
 cerint, vitâque illorum
 hoc modo produxerint:
 non erit incommodum, ho-
 minem

minem nostrâ ætate viris il-
 lis & vitâ & oratione pa-
 rem, similibus votis ad sum-
 mam senectutem cum om-
 nium felicitate transmit-
 tere.

ἀνδρα καὶ λόγῳ, καὶ βίῳ τῶν ἀν-
 δρῶν ἐκείνων ἀντάξιον, ὑφ' ὁ-
 μοίαις βίχαις ἐς τὸ ἀκρότατον
 βίου γῆρας ἐπὶ βιδαμονία τῶν
 ὄλων ὡς ἀπεμφοδύωαι.

EPISTOLA SINE TITULO
 pro Arginis.

Ἄνεπιγραφος ὑπὸ
 Ἀργείων.

χ. Ἰουλιανὸς
 Ἀργείους.

xxxv.

λε.

Multa sunt, quæ de
 Argiuorum ciuitate
 dici possunt, si quis velit
 eorum res veteres & nouas
 prædicare. Nam rerum ad
 Troiam gestarum gloria, si-
 cut Atheniensibus & La-
 cedæmoniis postea, sic illis
 maxima ex parte tribuenda
 est. Et si enim ambo illa
 communiter ab vniuersa
 Græcia gesta sunt, attamen
 vt laborum & molestiarum,
 sic laudum præcipua pars
 esse debet Imperatorum.
 Verùm ista sunt vetera. De-
 inceps verò Heraclidarum
 reuersio, honos ereptus na-
 tu maximo, inde in Mace-
 doniam colonia, & à Lacedæ-
 moniis vicinis liberæ ci-
 uitatis perpetua defensio,
 conseruatioque non exiguæ
 neque vulgaris virtutis fuit.

Υπὲρ τῆς Ἀργείων πόλεως
 πολλά μὲν αὐτῶν εἰπεῖν
 ἔστι, σεμνύων αὐτῆς ἐγγέλων πα-
 λαιὰ τὰ νέα περὶ τῆς πόλεως.
 γὰρ Ὀρωϊκοῦ κατὰ τῶν ὑπερῶν
 Ἀθιναίων καὶ Λακεδαμονίων,
 οὕτω προσήκει τὸ πλεον ἐκεί-
 νοις ἔργου. δοκεῖ μὲν γὰρ ἀμφο-
 κοινῆ περὶ τῶν αὐτῶν τῆς
 Ἑλλάδος ἀξίον δὲ ὡς αὐτῶν τῶν
 ἔργων καὶ τῆς φρονήσεως, οὕτως
 καὶ τῶν ἐπαύμων τοῖς ἡγεμόνας τὸ
 πλεον μετέχον. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 δευτέρως πῶς εἶπὲν δοκεῖ. τὰ δὲ
 ὅτι τούτοις, ἡ Ἡρακλείδων κα-
 τοδός, καὶ ὡς τὰ περὶ τῶν αὐτῶν
 γῆρας ἐξήρηθη. ἢ τε εἰς Μακε-
 δονίαν ἐκείνην ἀποικία. καὶ τὸ
 Λακεδαμονίους οὕτω πλησίον
 περὶ οἰκιστῶν, ἀδούλων ἀεὶ καὶ

ἐλθόντων φυλάξαι τὴν πόλιν, ἢ μικρὰς δὲ τὴν τυρρῶν ἀνδρείας ἔω.

γ

ἀλλὰ δὴ ἐπὶ ταῖς αὐταῖς τοῖς
 Πέρσας, ὑπὸ τῆς Μακεδόνων
 ἡμύμνηα, αὐτῆς προσήκειν τῆ
 πόλει δικαίως ἀνὴς ὑπολα-
 βῶσι. Φιλίππου τε γὰρ καὶ Ἀλεξάν-
 δρου τῆς πόλεως προσήκων πα-
 τερῶν αὐτῆ. Ρωμαίοις δὲ ὑπε-
 ρον οὐχ ἀλοῦσα μάλλον ἢ καὶ
 ἑξυμμάχου ὑποήκουσε καὶ ὡς-
 παρ οἴμοι, μετέτεχε ἐαυτῆ, κα-
 τὰ τὰς αἰλοῖπαι, τὴν ἑλδοθερίας,
 καὶ τῆς ἀνῶν δικαίων, ὅσα κέμοισι
 τῆς πόλεως τῶν Ἑλλάδα πόλεσιν οἱ
 κεραιότες αἰεὶ. Κορινθιοὶ ὅτι νῦν
 αὐτῶν προσήκοντων ἀνῶσι.
 οὕτω γὰρ εἰπεῖν ὑπερεπέτερον.
 ἀπὸ τῆς βασιλευσῆος πόλεως,
 εἰς κελίαν ἐπὶ ῥήντες σιωτε-
 λῆν ἀνῶσι ἀναγκάστοι καὶ τῶν
 τῆς ἡρξαν, ὡς φασί, τὴν κηνοπο-
 μίας, ἐβδόμος ἐστὶ ἐνιαυτός, ἔτε
 τῶν Δελφῶν, οὐτε τῆς Ἡλείων
 σιωτέλῆαν, ἧς ἡξιώθησαν, ὅτι
 τῶν ἀφῆθεναι τοῖς τῶν σφί-
 σιν ἱεροῖς ἀγῶνας ἀνδραδέντες.
 τετάρτων γὰρ ὄντων, ὡς ἴσμεν,
 τῶν μεγίστων καὶ λαμπροτά-
 των ἀγῶνων αὐτῶν τῶν Ἑλλά-
 δα, Ἡλείοι μὲν Ὀλύμπια, Δελφοὶ δὲ Πύθια, καὶ τὰ ἐν
 Ἰαδμοῦ Κορινθιοὶ, Ἀργεῖοι δὲ τῆς Νεμέων συγκροτῆσι πῶν

Quin etiam familia Mace-
 donum in Persas facinora,
 ciuitati huic attribui posse
 videntur: hæc siquidem vl-
 timorum auorum Philippi
 & Alexandri patria erat.
 Posteris autem temporibus
 paruit Romanis, non tam
 victa, quàm in societatem
 fœdusque adhibita: atque,
 vt opinor, & libertatis, &
 iuris omnis particeps fuit,
 quo reliquæ Græciæ ciui-
 tates vtuntur concessu ac
 munere Imperatorum. At-
 que hæc cum ita sint, tam-
 en eam ciuitatem Corinthij,
 quæ adiuncta est eis
 (sic enim dicere est hone-
 stius) ab vrbe regnante, elati,
 atque audaces ad scelus,
 vestigalem sibi esse cogunt,
 & huius incœpti septimo-
 iam anno sunt authores,
 neque Delphorum, atque
 Eleorum tributum, sibi ad
 sacros ludos celebrandos
 condonatum, veretur. Cum
 enim sint quatuor (vt sci-
 mus) maxima, & clarissima
 certamina in Græcia, Elei
 Olympia, Delphi Pythia,
 Corinthij Isthmia, Argiui
 Nemea conficiunt, & cu-

rant. Quæ igitur æquitas
 est, manere illis immunita-
 tem olim concessam, hos
 autem ob similes sumptus
 olim immunes, imò fortas-
 sis ne initio quidem obno-
 xios, priuari nunc priuile-
 gio eo quod obtinuerant?
 Prætereà Elei & Delphi
 propter nobiles illas Olym-
 piadas, semel duntaxat pe-
 cunias conferre solent: At
 duplicia sunt Nemea apud
 Argiuos, sicut & Isthmia
 apud Corinthios. Quin &
 hoc tempore duo prætereà
 certamina hæc Argiuis sunt
 adiecta, vt quaterni omni-
 nò ludi annis quaternis fiant.
 Quamobrem quo tandem
 iure illi semel exhibito cer-
 tamine liberantur, hi domi
 quaternis ludis editis, tam-
 en aliis prætereà tribuere
 coguntur, præsertim cum
 neque veteres sint, neque
 in Græcia solennes? Non
 enim ad gymnicos, musi-
 cósve ludos magnâ pecuniâ
 Corinthiis opus est, sed ad
 venationes, quæ sæpè in
 quibusdam theatris exhi-
 bentur, vrsas & pantheras
 emunt: quæ quidem ipsi

γεν. πῶς οὖν ὑλοσθον ἐκείνοις
 μὲν ὑποάρχον τὴν ἀτέλῆαν πῶν
 παλαιὰ δοθεῖσθαι τοῖς δὲ ἐπὶ ο-
 μοίοις διαπληθήμασιν ἀφεθέντας
 παλαιὰ, τυχόν δὲ ὁσδε τῶν ἑρ-
 χῶν ὑποαρχέντας, νῦν ἀφῆ-
 ρῆσθαι τὴν προσνομίαν, ἧς ἡξιώ-
 θησαν; πρὸς δὲ τοῖς Ἡλείοι
 μὲν καὶ Δελφοὶ, ἀφῆ τοῖς πολυ-
 θρηλλήν τε πενταετηρίδος ἀπαξ
 ὅπιτελῆν εἰώθασιν διττὰ δὲ ἔστι
 Νεμέα καὶ τῶν Ἀργεῖοις, κα-
 τὰ τὰς Ἰαδμοῦ καὶ τῶν Κοριν-
 θιοῖς. ἐν μὲν τοῖς τούτοις ἔχοντα,
 καὶ δύο προσκείνται καὶ τοῖς
 Ἀργεῖοις ἀγῶνες ἕτεροι οἶδε,
 ὥστε εἶναι τεσσαρας πῶν ἐπι-
 αυτοῖς τεσσαροι. πῶς οὖν εἰχθὸς
 ἐκείνοις μὲν ἀποφθιμονας εἶναι
 ἀφθουργίῶν ἀπαξ, τοῖς ὅτι
 ὑποαρχοῦν καὶ πρὸς ἑτέρων
 σιωτέλῆαν, ὅτι τετραπλοῖσι
 τοῖς οἴκοι ἀφθουργήμασιν ὁμῶς
 τε ὁσδε πρὸς Ἑλλήων κελί, ἔδδ
 παλαιὰ πῶν ἡγῶν; ὁσδε γὰρ
 ἐς χορήγησιν ἀγῶνων γυμνῶν,
 ἡμοισι δὲ οἱ Κορινθιοὶ τῶν πολ-
 λῶν δέονται χρημάτων ὅτι
 δὲ τὰ κωνηγέσια τὰ πολλάκις ἐπίοις θεάτροις ὅπιτελοῦντο,
 ἀρκτοῖς καὶ πρὸ δάλλεσι ὠνοῦνται. ἀπὸ αὐτῶν μὲν εἰκότως

σαν οκ τῶν λεγόμενων ὀρθῶς
 κριθήσεται. ὅτι δὲ γρη καὶ τοῖς
 παρεσβείαν τούτων προσάγεισι
 δι' ἡμῶν πειθίωαι, μικρὰ
 προσθεῖναι γρη πρὸς αὐτῆ.
 Διογῆνης μὲντοι καὶ Λαμπαρίας
 φιλοσοφοῦσι μ' εἰσὶν ὡς ἀπὸ
 τῶν κατ' ἡμᾶς. τὴ πολιτείας δὲ
 τὰ μὲν ἔνομα, καὶ κερδαλέα
 ἀφ' ἀπεφύρασι. τῆ πατείδι δὲ
 ἐπὶ κείν ἀεὶ καὶ δυνάμιν προ-
 θυμυμῶμοι, ὅταν ἡ πόλις ἐν
 γρηία μεγάλη γήνηται, τότε ῥη-
 τορβύοισι ἐ πολιτεβύονται, καὶ
 παρεσβύοισι, καὶ διαπρωάσιν ἐκ
 τῶν ὑπαρχόντων προθύμους,
 ἔργους ἀπολογυμῶμοι τὰ φιλο-
 σοφίας ὀνειδῆ, ἐ δὲ δοκεῖν ἀγρη-
 σοῖς εἶν τὴ πόλεσι τοῖς μεπύοντες
 φιλοσοφίαν, καὶ δὲ εὐλέγχον-
 τες. γρηῖται γὰρ αὐτοῖς ἢ τε πα-
 τεῖς εἰς τούτα, καὶ πειράνται βοη-
 θεῖν ἀπὸ τῶ δικαίω δι' ἡμῶν, ἢ
 μεῖς δι' αὐτοῖς ἀφ' οὐ. τῶ γὰρ ἐ
 μόνον λείπεται τοῖς ἀδικουμῶμοις
 εἰς τὸ φθίωαι, τὸ τυχεῖν δικα-
 σοῦ κρίνῃ τε ἐθέλοντος, καὶ δυνα-
 μῶμα καλῶς. ὁπότερον γὰρ ἀπὸ τῆ
 τούτων, δεαπατηθέντος ἢ κατα-
 προσδόντος αὐτοῖς, τὸ δικαίον οἴχεσθαι πρῶτως ἀνάγκη. ἀλλ' ὅτι

rota summa rectè ex eorum
 oratione statuetur. Quod
 verò iis qui legati huc ve-
 nerunt, credere oporteat,
 pauca addenda sunt. Dio-
 genes, & Lamprias, si quis
 alius hoc tempore, philoso-
 phantur. Atqui hi Reipu-
 blicæ munera & quæstus as-
 pernuntur : attamen si pa-
 tria eorum operam deside-
 ret, ei pro viribus seruiunt:
 tùm causas agunt, Rem-
 publicam administrant, le-
 gationes suscipiunt, & pe-
 cunias liberaliter impen-
 dunt : denique re ac factis
 Philosophiæ crimina refu-
 tant, & quod vulgò credi-
 tur, Philosophos patriæ in-
 utiles esse, falsum demon-
 strant. Utitur enim illis ad
 res istas patria, & iustitiæ
 causam defendere conan-
 tur nostro auxilio vsi, nos
 verò tuo. Hoc enim reli-
 quum est iis, qui afficiun-
 tur iniuriâ, quò se tuean-
 tur, ac seruent, iudicem
 eum nancisci, qui rectè iu-
 dicare & velit, & possit:
 vtrumvis defuerit istorum,
 vt iudex fallatur, aut præ-
 uaricetur, æquitatem perire
 est necesse. Verùm quando

iudex est, qualem optamus,
 dicendi autem potestas non
 est, prohibitis præfertim
 tùm Oratoribus, primùm
 postulant facultatem dicen-
 di sibi concedi, neque il-
 lius inertiam, qui tùm ciui-
 tatis causam agebat, tan-
 tæ fraudi sibi in posterum
 esse. Neque verò absurdum
 debet videri, quòd iudi-
 cium reuocetur : Vtile est
 enim populo commoda, &
 opportunitates paululùm
 negligere, vt in posterum
 pacem atque otium redi-
 mat. Cùm enim exiguis re-
 gionibus eius vita termine-
 tur, iucundum est exiguo
 saltem tempore tranquillè
 & quietè viuere : Horribile
 autem & periculosum in
 ipso fori conspectu causam
 perire, & ad posteros non
 definitam transmitti: vt me-
 lius esse videatur, boni quo-
 cunque modo dimidium ob-
 tinere, quàm de toto dimi-
 cantes perire. At vrbes istas
 immortales, nisi quis inte-
 grè iudicabit, omnémque
 controuersiam dirimet, sem-
 piternas inimicitias gerere
 necesse est. Graue autem
 odium esse solet, quod tem-
 poris longinquitas confir-

νω ἡμῶν τὰ μὲν τῶν δικαστῶν
 ὑπαρχῆ κατ' ἐχαστὸν, λέγειν
 δι' οὐκ ἐνι μὴ τότε ἐφέντας,
 ἀξιουσι τῶν προθῶτον αὐτοῖς ἀνε-
 δῶμα. ἐ μὴ τιτὸ ἀπροαγμο-
 σωκίω αὐτὸ τότε σωφρόντος τῆ
 πόλεσι, καὶ τιτὸ δίκλιω. ὅτι-
 ἔσπευσάμτος, ἀπὸ τῶν αὐτῶν γε-
 νέσθαι εἰς τὸν ἔπειτα ἀνάνα
 βλάβους ποσάμτης. ἀποπον δὲ
 οὐ γρη νομίζεῖν, τὸ τιτὸ δῆ-
 κίω αὐτοῖς ἀνάδικον ποιῆν. τοῖς
 μὲν γὰρ ἰδιώταις συμφέρει
 τὸ κρητῶν ἐ λειτελέεσθον ὀλί-
 γον πρὶ δειν, τιτὸ εἰς τὸ ἔπειτα
 γρηόνον ἀσφάλειαν ὠνουμῶμοις.
 ὄντος γὰρ αὐτοῖς ὀλίγου βίης, ἢ δὲ
 μὲν ἐ τὸ μετ' ὀλίγον ἡσυχίαν
 ἀπολαύσαι. φοβερόν ὃ ἐ προθῶ
 τῶν δικαστηρίων ἀπολέσθαι κρι-
 νόμῶμον, καὶ πρὸς ἀπέμψαι τιτὸ
 δίκλιω ἀτελή. ὡς τε κινδυνεύειν
 κρησόν εἶν τὸ κερδὸν ὁπωσοῦν
 προσλαβῆν ἡμῶν, ἢ πρὸς τῶ
 πρῶτος ἀγανίζόμενον ἀποθανῆν.
 τῶ πόλεσι δὲ ἀθανάτοις οὐσας,
 εἰ μὴ ὡς δικαίως κρίνας, τὸ
 πρὸς ἀλλήλας φιλονικίας ἀ-
 παλλάξει, ἀθανάτων ἔχῃ τιτὸ
 δύσνοιαν πρῶτως ἀνάγκη. καὶ τὸ μῖσος δὲ ἰσχυρόν τὰ γρηόνον κρη-

πυρόμυμον. εἴρηται, Φασὶν οἱ Ρή-
τορες, ὄν' ἐμὸς λόγος· κρίνοις δ'
ἀν' αὐτὸς τὰ δέοντα.

Ιουλιανὸς ἀποκρίσας τῷ Πορ-
φυρίῳ χαίρειν.

λς.

Πολλή τις ἐστὶ πόνος ἐν με-
γάλη βιβλιοθήκῃ Γεωρ-
γίῃ, πόντος δαπάνων μὲν φιλοσό-
φων, πολλῶν δὲ ὑπομνημα-
τογράφων. οὐκ ἐλάττωσα δ' ἐν
αὐτοῖς, καὶ τὰ τῶν Ἱουδαίων πολλὰ
καὶ πόντος δαπάνων βιβλία. πάντων
δὲ ἀξίως ἐπιτιμῶν τῶν βιβλιο-
θήκῃ ἀναζητήσεις, φρονήσων
εἰς Ἀντιοχείαν ἀποστείλαι, γι-
νώσκων ὅτι μέγιστη δὴ καὶ αὐτὸς
ἐπιβλήθη ζημία, εἰ μὴ μὲν
πάντας ἐπιμελείας ἀνηκεύσας,
καὶ τοῖς ὀπωσιῶν ὑπόνοιαν ἔχον-
τας ὑφηρήσασιν τῶν βιβλίων, πάν-
των ἐλέγχεις, πόντος δαπάνων δὲ
ἄρχεις, πλείονι δὲ τῶν οἰκετῶν βα-
σάνων, πείθει μὴ δυνάμο, κα-
τάμαχάσας εἰς μέσον πόντος
προσκομίσει.

Α. μερίω.

λς.

ΟΥκ ἀδακρυτί σου τῶν ἐπι-
στολῶν ἀπέγνων, ἵνα ὅτι ἔσθ

mauit. Dixi, ut aiunt Rhe-
tores, nunc de causa, ut
aequum erit, statuito.

IULIANVS IMPERATOR
Porphyrio S.

XXXVI.

Georgij magna fanè &
copiosa bibliotheca
fuit, & Philosophorum, &
Historicorum omni genere
referta : sed de Galilaeorum
maximè doctrina permulti,
& varij commentarij exta-
bant. Quare totam eam bi-
bliothecam perquire, & An-
tiochiam mitte : scito au-
tem te quoque grauissimas
pœnas esse daturum, nisi
omnem diligentiam in qua-
rendo adhibueris, & quos
suspicio erit quacunque ra-
tione libros aliquos inter-
uertisse, tùm argumentis
omnibus, tùm iureiurando
multiplici, tùm magis ser-
uorum quaestione, nisi queas
conuincere, saltem vi cogas
eos in medium proferre.

AMERIO.

XXXVII.

LEgi tuam epistolam non
sine lachrymis, in qua
de

de vxoris tuæ obitu scribis,
casusque acerbitatem expo-
nis. Nam cum res per se lu-
ctuosa sit, vxorem adoles-
centulam, & castam, & vi-
ro suo iucundam, præterea-
que liberorum præstantium
matrem, ante tempus ere-
ptam esse, tanquam facem
accensam, & paulò post ex-
tinctam : tùm verò ad te
dolorem eum pertinere, per
mihi molestum est. Etenim
indignissimus erat omnium
noster Amerius, qui mole-
stiam, dolorémque aliquem
gustaret, vir & oratione op-
timus, & nobiscum coniu-
ctissimus. Verùm enimverò
si ad alium scriberem, om-
nino longiore mihi oratio-
ne opus esset, quâ & hu-
manam esse eum casum do-
cerem, & ferre necessa-
rium, & in luctu grauiore
folatium maius non esse:
denique omnia remedia que
ad dolorem leniendum apta
viderentur, tanquam eo-
rum imperito adhiberem.
Nunc verò quoniam turpe
videtur ad eum qui cæteros
docet, eâ uti oratione, quâ
indoctos lenire ac erudire
consueuimus : age, cæteris

ἢ στωικεύσης θανάτω πεποίν-
σαι, τῶν πάντων τὴν ὑπερβολὴν
ἀγρίαιας. πρὸς γὰρ τὰ κατὰ
ἑαυτὸ λύπης τὸ συμβαῖν ἄξιον
(εἶ), γυναικὶ νέῃ ἐν ἑσθρα, καὶ
καὶ θυμῷ τῷ γήμαντι, παρὸς δ'
καὶ παιδῶν ἱερῶν μητέρας, πρὸς
ἄρας ἀναρπαδύων κατὰ τὸ
δαδα ἡμμένειν, εἶτα ἐν ὀλίγῳ
καταβόουσαν τὴν φλόγα, ἐπὶ
ἐπὶ τῶν πάντων εἰς σὲ τείνον, ἔχ
ἡπτόν μοι δοκεῖ λυπηρόν (εἶ). ἡ-
κιστα γὰρ δὴ πόντος ἀξίος ἵνα ὁ
καθὼς ἡμῶν Α. μερίος, ἀγρίαν
ἵνος εἰς πείραν ἔλθειν, ἀπὸ καὶ
λόγω χρηστὸς, καὶ ἡμῖν εἰς τὰ μέ-
λιστα τῶν φίλων ὁ ποθητότατος.
οὐ μὲν δὲ εἰ μὲν ἕτερος ἴδω,
ὡς γράφειν ἐπὶ τούτων ἐχρῆν,
πόντος δὲ ἐδὲ μοι πλεόνων εἰς
τῆσο λόγων, τὸ, τε συμβαῖν ὡς
ἀνδραπονεῖν, καὶ ὁ φέρειν ὡς
ἀναγκασίον, καὶ ὁ μηδὲν ἐκ τῶ
μᾶλλον ἀγρίαν, ἔχρειν πλεόν θυρῶν,
καὶ πόντος ὅσα ἐδὲ μοι πρὸς τὴν
τῶ πάντων ὡς ἀμύθηαν ἀρμότ-
τειν, ὡς ἀγροικῶντα διδάσκοντι.
ἐπεὶ δὲ ἀγρίον ἡγεύμεθα πρὸς
ἀνδρα τοῖς ἀγίοις νοσητοικῶντα
ποιεῖσθαι λόγοις, οἷς χρεῖ τῶς μὴ εἰδὲ τῶς ἑσθρα, καὶ παιδῶν, φέρε

Γι. τα δ' ἄλλα παρ' αὐτοῦ, ἀνδρὸς εἶπω
 Ἐφοῦ μύθον, εἶτε δὴ λόγον ἀλη-
 θῆ, ὅτι μὴ ἴσως ἐξέενον, τοῖς πλείοσι
 δὲ, ὡς εἰκός, ἀγνώστον, ὃ δὴ καὶ
 μόνον χρησάμενος ὡς παρ' Φαρ-
 μάκῳ νηπειθεῖ, λύσιν αὐτῷ ὕβρις
 τῶ πάθους, ὅσον ἐλάττω τῷ κύλι-
 κος, ἢ ἢ Λάκωνα παρ' Τηλε-
 μάχῳ παρὲς τὸ ἴσον τῷ χρεῖας
 ἀρέξασθαι πιεύεται. Φασὶ καὶ
 Δημόκριτον τὸν Ἀβδηρείτῳ,
 ὅτι Δαρείῳ γυναικὸς καλῆς
 ἀγροῦντι θάνατον ὅσον εἶχεν
 ὃ, τι αὐτῷ εἰπὼν εἰς τὸ δαμνιδίῳ
 ὄρεσεν, ἵπποκράτους οὖν τῶν
 ἀπελευθέρων εἰς φῶς ἀνάξην,
 ἢ ἐτελέσθη τῷ εἰς τῶν χρεῖαν
 ἠκόντων ἵπποκράτους τῶν χρη-
 μάτων. κελύσματος δὲ ἐκείνου
 μὴ φείσασθαι, ὃ, τι αὐτῷ ὄρεσεν
 λαβόντα τῶν ἵπποκράτους ἐμπε-
 δῶσαι, μικρὸν ὅτι χρόνον
 εἶπειν, ὃ, τι τὰ μὲν ἄλλα αὐτῷ
 παρὸς τῶν ἔργου παρῆξιν
 συμπορευθεῖν, μόνου δὲ ἑνὸς
 παρσοδέοιο, ὃ, δὴ αὐτὸν μὲν
 ὅσον ἔχεν ὅπως αὐτῷ λαβὸν Δα-
 ρίον δὲ ὡς βασιλέα ὅλης τῆς
 Ἀσίας, οὐ χαλεπῶς αὐτῷ ἴσως
 ὄρεσεν. ἐργαρίου δὲ ἐκείνου ἢ αὐτῷ εἶναι τῶν ἵπποκράτους, ὃ μόνον βα-

rebus omiſſis, referam tibi
 fabulam, vel potius verum-
 fermonem ſapientis cuiuſ-
 dam viri, non quidem il-
 lum tibi fortaffe inauditum,
 attamen multis, ut opinor,
 ignotum, quo vel vnico
 tanquam lætitiæ pharmaco-
 vſus, ægritudinis remedium
 inuenies, non minùs quàm
 illo poculo, quod Telema-
 cho in re ſimili Lacæna de-
 diſſe creditur. Aiunt enim
 Democritum Abderiten,
 cùm nullo modo poſſet Da-
 rium, cui paulò antè vxor
 pulcherrima è vita exceſſe-
 rat, conſolari, ſe illi mor-
 tuam reſuſcitaturum dixiſ-
 ſe, ſi vellent reſ ad hoc nego-
 tium neceſſarias ſuppedita-
 re: cùmque Rex eum iu-
 beret, nullâ ſumptus ratio-
 ne habitâ, quidquid opus
 eſſet, accipere, promiſſâ-
 que præſtare: tùm pauliſ-
 per cunctatum dixiſſe, cæ-
 tera quidem ſibi abundè
 ſuppeteret, vnum deeſſe, ne-
 que id quemadmodum ha-
 beri poſſet ſe intelligere::
 Darium ramen quodd totius
 Afiz Rex eſſet, facile for-
 taſſe confeſſaturum. Hic
 cùm rogaret ille, quid tan-
 dem tam magnum eſſet,

quod ſoli Regi fas eſſet ſci-
 re: tùm Democritum re-
 ſpondiſſe aiunt, Si tumulto
 vxoris inſcriberet nomina
 trium, quas nemo luxiſſet,
 ſic demùm illam ab inferis
 eſſe reſituram: fore enim
 ut eius mortis conſuetudi-
 ne erubeſceret. Tùm Da-
 rius cùm hæreret, nemi-
 nẽmque reperiret, cui tri-
 ſte aliquid non accidifſet,
 Democritus pro ſua con-
 ſuetudine ridens, Et tu, in-
 quit, ineptiſſime omnium,
 non vereris lugere, quali
 vnus tanti mali particeps,
 cùm neminem eorum qui
 vnquam fuerunt, ſine pri-
 uato aliquo dolore vixiſſe
 reperias? Verùm iſta qui-
 dem Darium audire conue-
 niebat, hominem barbarum,
 & indoctum, voluptati, ac
 dolori obſequentem: at te
 & Græcum, & veræ doctri-
 næ ſtudioſum à teipſo ha-
 bere decet, ut tibi imperes.
 Etenim turpe fuerit ratio-
 ni, non poſſe impetrare quod
 imperatura eſt dies.

MAXIMO PHILOSOPHO.

XXXVIII.

OMnes vno tempore cogitationes meæ ſe ſe

οὐδὲ γινώσκουσι συγχωρεῖται,
 ἵπποκράτους. Φασὶ τὸ Δημό-
 κριτον, εἰ τειῶν ἀπειρημένων
 ὀνόματα τῶν τῶν τῆς γυναι-
 κὸς ὅτι γράψεν, διθις αὐτῷ
 ἀνάδωσασθαι, τῶν τῶν τελευτῆς
 νόμον δυσωπουμένην. Σπορῆ-
 σαρτος δὲ τῶν Δαρείου, καὶ μη-
 δένα ἀνδρῶν διωτηθέντος ὄρεσεν,
 ὅτι μὴ καὶ παρὲν λυπηρὸν τι
 σιωπῆς, γελῶσμεντα σιωπῆ-
 θως τὸ Δημόκριτον εἶπειν· ἐπὶ
 ὃ παρῶν ἀποπώτατε, Ἰβηλῆς
 ἀνάδω, ὡς μόνος ἀγροῦντι ἵ-
 σούτων συμπλακεῖς, ὁ μὲν δὲ ἑνα
 τῶν πώποτε γεγονότων ἀμειβον
 οἰκείου πάθους ἔχων εὐρῆν; ἄλλὰ
 ταῦτα μὴ ἀκούειν ἐδεῖτο Δαρείου
 ἀνὴρ βαρβάρου καὶ ἀπαίδευ-
 τος, ἐκδοτος ἠδονῆ καὶ πάθῃ· σὲ
 δὲ ἀνδρῶν Ἑλλῆνα καὶ παιδείαν
 ἀληθῆ παρσοβούοντα, καὶ τῶν
 σαυτῶ τῶν εἰκὸς ἔχεν ἀρχῆν.
 ἐπεὶ καὶ ἀγροῦ ἀγροῦ τῶν λογ-
 σμοῦ ἡροῖτ' αὐτῷ, εἰ μὴ ταῦτον
 δυνάμει τῶν χρόνων.

Μαξίμου φιλοσόφου.

λη.

ΠΑντα ἀδεῖα ἐπεισὶ μοι, καὶ ἀποκλείει τῶν φωνῶν

ἀλλ' ὁ δὲ πρὸς ἐπιπέδῳ ἢ συγχα-
 ρῶν τῶν ἐμῶν ἀφρονισμάτων
 εἴτε ψυχρὸν τῶν παθῶν, εἴτε
 ὅπως φίλον κατονομάζειν τὰ
 τοιαῦτα. ἀλλ' ἀποδῶμεν αὐτοῖς,
 ἡ δὲ ὁ χρόνος ἀπέδωκε τάξι, εὐ-
 χαριστήσαστες τοῖς πρῶτοι ἀγα-
 θοῖς θεοῖς, οἳ τῶς μὲν γράφειν
 ἐμοὶ συνεχώρησαν, ἴσως δὲ ἡμῖν
 καὶ ἀνήλθους ἰδεῖν συγχαρήσοισιν.
 ὡς περὶ τὸν Αὐτοκράτωρ ἀκῶν
 ἐγὼ μὲν ὡς ἴσασιν οἱ θεοί, καὶ
 τῶν αὐτοῖς καταφανῆς, ὃν ἐνεδέ-
 χετο ἔσπον, ἐποίησα ἐρατεύσας
 ὅτι τοῖς βαρβαροῖς, ἐκείνης μοι
 γηρομῆνης τειμιλίου ἐραλίας,
 ἐπιδιων εἰς τοῖς Γαλατικοῖς, ἐπε-
 σκόπου, καὶ τῶν ἐκείθεν ἡκόν-
 των ἀνεπιθανόμην, μή τις
 φιλόσοφος, μή τις χορλασιχός, ἢ
 τεβώνιον, ἢ χλανίδιον φορῶν
 κατῆρεν. ἐπεὶ δὲ πᾶσι τῶν Βικεν-
 τῶνα· πολίχιον δὲ νῦν ἔστιν ἀνθ-
 λημμένη, πάλαι δὲ μεγάλη τε
 ἡ, καὶ πολυτελέσιν ἱεροῖς ἐκε-
 χόσμητο, τείχεα καρπερῶ, καὶ
 περὶ τῆ φύσιν τῆ χειρίου,
 πᾶσι γὰρ αὐτὸ ὁ Δαίουβιος πο-
 ταμὸς, ἢ δὲ ὡς περὶ ἐν θαλάτῃ
 πετρῶδης ἀκρῶ ἀνέστηκεν, ἀβᾶ-

mihi offerunt, vocemque
 intercludunt, dum nulla a-
 liam præire patitur: siue est
 ineptus & frigidus quidam
 affectus, siue aliud quod-
 cunque voles nominare: sed
 demus iis locum, quem
 tempus tribuit, Diisque op-
 timis gratias agamus, qui
 adhuc facultatem scribendi
 nobis concessere, ac vifendi
 mutuo fortassis etiam
 concedent. Cum primum
 Imperator inuitus creatus
 sum (cuius rei conscij sunt
 Dij, & quantum in me fi-
 tum fuit, ipsis declaravi)
 bellum gerens in Barbaros,
 & trimestri spatio in ea mi-
 litia consumpto, ad Gallos
 reuertens, circumspiciebam,
 & percontabar de omnibus
 qui illinc venirent, num
 quis Philosophus, num quis
 scholasticus, aut pallio pe-
 nulæ indutus eo appulif-
 set. Cum autem Vicentio-
 nem appropinquarem (est
 autem oppidulum nunc re-
 fectum, magnum tamen o-
 lim, & magnificis templis
 ornatum, mœnibus firmissi-
 mis, & loci naturâ muni-
 tum, propterea quod cin-
 gitur Danubio: estque, vt
 in mari, rupes excelsa, pro-
 pmodum ipsis auibus in-

accessâ, nisi quâ flumen am-
 biens tanquam littora quæ-
 dam habet proiecta) cum,
 inquam, propè abessem ab
 hac vrbe, vir quidam Cyni-
 cus cum pera & baculo mi-
 hi occurrit. Eum ego cum
 eminùs aspexissem, teipsum
 esse putavi: cum accessi pro-
 priùs, à te ominò illum ve-
 nire suspicatus sum. Est au-
 tem mihi quidem ille ami-
 cus, multum tamen infra ex-
 pectationem meam. Ergo
 hoc vnum nobis commo-
 dum attulit. Postea existi-
 mabam te de rebus meis so-
 licitum, nusquam è Græcia
 pedem extulisse. Testis est
 Iupiter, testis magnus Sol,
 testis Minerua, testes Dij
 Deaque omnes, quanto in
 timore tuâ causâ fuerim,
 eum ad Illyrios à Gallis ve-
 nirem. Ex quidem sciscita-
 bar Deos, non ego ipse (ne-
 que enim præfens spectare
 audiréve potuissem, quis
 tum status esse posset rerum
 tuarum) sed aliis negotium
 committebam. At Dij ma-
 nifestè ostendebant pertur-
 bationes aliquas tibi fore,
 nihil tamen terribile, aut
 opportunum sceleratis con-

αειφαναῖς ἐδήλωσα, ἔθεν μὲν

τος ἐλίγου δὲ φαίαι καὶ αὐτοῖς
 ὄρισσι, πλὴν ὅσα ὁ ποταμὸς αὐ-
 τῶν ἀφίρρέων, ὡς περὶ Ἰνας ἀ-
 γιλοῖς ἐχθὲρ χειμῶνες. Ταύ-
 της πλησίον τῆ πόλεως ἀπλώ-
 τησε Κωινικός τις ἀνὴρ, ἔχων τει-
 βωνα καὶ βακίλειον. τῶτον πόρ-
 ρωθεν θεασάμενος, ὅσῳ δὲ ἀλλο-
 ῦ ἔλαβον ἢ σέ. πλησίον δὲ ἦδη
 περὶ τῶν, ὡς περὶ τῶν πᾶσι ἡ-
 κειν αὐτὸν ἐνόμιζον. οὗτος δὲ ἀνὴρ
 φίλος μὲν, ἢ τῶν δὲ τῶν περὶ τοῦ
 κωινικός ἐλπίδος. ἐν μὲν δὲ τοῖς
 τῶν ὄναρ ἐγήμετό μοι. μὲν τῶν τῶν
 ὡμῶν σε πολυπραγμονήσασ-
 τα πα κατ' ἐμῆ, τῆ Ελλάδος ἐκ-
 τὸς οὐδαμῶς ὑπερβύωα. ἴτω
 Ζεὺς, ἴτω μέγας Ἡλιος, ἴτω
 Ἀθῶνας κατὰ τὸς, καὶ πᾶσι θεοῖ
 ἐ πᾶσι, πῶς κατῶν ὅτι τοῖς
 Ἰλλυριοῖς ἀπὸ τῶν Κελτῶν, ἔπε-
 μον ἔσπε. καὶ ἐπιθανόμην
 τῶν θεῶν, αὐτὸς μὲν οὐ τολμῶν.
 οὐ γὰρ ἔλαβον οὐτε ἰδεῖν τοῖς
 τῶν, οὐτε ἀκούσαι ὅσῳ δὲ ἀλλο-
 ῦ ἔλαβε δυνάσται πτω-
 καῖτα πᾶσι σε γίνεσθαι. ἐπέ-
 κρητον δὲ ἀλλοῖς. οἱ θεοὶ δὲ τῶν
 περὶ μὲν Ἰνας ἔσεσθαι πᾶσι σε
 τοῖς δὲ εἰς ἔργον τῶν ἀτῶ-

σμων βουλδουμέτων. ἀλλ' ὄρας ὅτι μέγαλα καὶ πολλὰ πρῆδρα-
 μον. μέλισσά σε πύθεσθαι ἀξίον,
 πῶς μὲν ἀθρόως ἔπιφανείας
 ἠαθούδα τῶν θεῶν. ἵνα δὲ ἔθ-
 πον τὸ ἄστυτον τῶν ὀπιβούλων
 πλῆθος ἀπεφύλακτον, κλεί-
 ναντες ὁσδένα, χεῖματα ὁσδέ-
 νος ἀφελόμενοι, φυλαξάμενοι
 δὲ μόνον οἷς ἐλαμβαίμεν ἐπὶ
 ἀπὸ φώρῃ. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως
 οὐ γράφει, ἀλλὰ φράζειν χεῖ-
 οἶμα δὲ σε καὶ μάλα ἠδέως πύ-
 σεσθαι. Ἰρησκόμεν τοῖς θεοῖς
 ἀναφαιδόν. καὶ ὁ πλῆθος τῶ
 συγκατελθόντος μοι φρατοπέ-
 δου θεοσεβῆς ἔστιν. ἡμεῖς φανε-
 ρῶς βουθυτέμεν. ἀπεδάκαμεν
 τοῖς θεοῖς χερσὶν ἡμῶν, ἐκατόμ-
 βας πολλὰς. ἐμὲ κελεύουσιν οἱ
 θεοὶ τὰ πᾶντα ἀγνεύειν εἰς διώα-
 μιν. καὶ πείθομαι γε, καὶ παρ-
 θύμως ἀπὸ τοῖς. μεγάλοις καρ-
 ποῖς τῶν πόνων ἀποδάσσειν φα-
 σὶν, ἢ μὴ ῥαθυμώμεν. ἦλθε πρὸς ἡμᾶς Εὐάγγελος.

filiis denunciabant. Sed vi-
 des me multas & magnas
 res præterire. Illud maximè
 te audire conuenit, & quem-
 admodum vno tempore præ-
 sens auxilium Deorum sen-
 simus, & tantam infidiato-
 rum multitudinem effugi-
 mus, nemine occiso, aut
 spoliato: sed iis tantum cu-
 stodiæ traditis, qui in scele-
 re ipso deprehensi erant. At-
 que hæc quidem fortasse
 melius erat dicere, quàm
 scribere: puto tamen abs te
 libentissimo animo auditum
 iri. Deos publicè & palàm
 colimus, & totus meus exer-
 citus pietatem amat. Nos
 apertè boues immolamus.
 Diis gratias egimus multis
 Hecatombis. Me iubent
 Dij purè & castè, quoad po-
 tero, viuere. Ego verò iis
 pareo, & quidem libenti
 animo. Magnos fructus la-
 borum pollicentur, nisi se-
 gner agamus. Venit ad nos
 Euagrius

Τῶ ἀπαλ.

λθ.

E I D E M.

X X X I X.

Ο θ υ σ . ο .

XΡῆ ξένον πρῆρόντα φι-
 λῶν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν,

DVm tecum est hospes,
 colito, dimitte volen-

tem: sic lex Homeri præci-
 pit: At nobis amicitia est
 longè maior, quàm illa ho-
 spitij, nempè hæc, quam
 doctrina quæcumque est, ac
 religio conciliat. Quare ne-
 mo me iure accusasset, qua-
 si Homericam legem viola-
 rem, si te apud nos diutiùs
 manere voluissim: Sed cum
 viderem corpusculum tuum
 curationis ac solatij maioris
 indigere, permisi tibi vt ires
 in patriam, & de commodi-
 tate itineris prouidi: vsum
 siquidem publici vehiculi ti-
 bi concessi. Æsculapius, &
 Dij omnes te deducant, at-
 que iterùm ad nos addu-
 cant.

IAMBΛIΧΟΣ.

X L.

SEntio tuam in reprehenden-
 do dulcedinem, &
 quemadmodum vtrumque
 pariter efficias, vt & nos scri-
 bendo ornes, & reprehenden-
 do erudias. Ego verò si
 mihi essem conscius, vel
 tantillum officio erga te meo
 defuisse, certè aliquâ pro-
 babilis ratione crimen cona-
 rer effugere, quantum pos-
 sem, aut delicti veniam pe-

Ομηρος ὁ ἄφῶς ἐνομοθέτησεν.
 ἡμῖν δὲ ἰσῶ ἀρχὴ πρὸς ἀλλή-
 λους ξενικῆς φιλίας ἀμείνων,
 ἢ τε ἀπὸ τῆς ἐνδεχομένης παι-
 δείας, καὶ τῶν πρὸς θεοὺς εὐ-
 σεβείας. ὥστε ὅσα ἀνὴρ μέλις ἐ-
 γράφατο δικαίως τῶ Ὀμήρου
 πρὸς βαίνοντα νόμον, εἰ καὶ ὅτι
 πλῆθον σε μὲν καὶ ἡμῖν ἀξιώ-
 σαμι. ἀλλὰ ἔτι ὁ θεομάτιον ἰ-
 δὼν ὅτι μελείας πλείονος δέο-
 μενοι, ἐπέτερεψα βαδίξην εἰς τῶ
 πατείδα, καὶ ῥατῶν ἔπεμε-
 λήδην τῶ πορείας. ὁ χῆματι γόν
 ἔξισι ἔτι δημοσίῳ χρήσασθαι.
 πορεύοιεν δὲ σε σὺ Ἀσκληπιῶ
 πάντες οἱ θεοὶ, καὶ πάλιν ἡμῖν
 σωτυχεῖν δοῖεν.

Ἰαμβλίχου.

μ.

Aἰσθάνομαι ἔτι τῆς ἐν τῆ
 ἀμείνῃ γλυκύτητος, καὶ
 ὡς ἐκάτερον δὲ ἴσου πρὸς τῆς,
 καὶ οἷς γράφεις ἡμῶν, καὶ οἷς ἐγ-
 καλῆς παιδύων. ἐγὼ ὅτι εἰ μὲν τῶ
 σωτήρην ἐμμεταί τῶ πρὸς σε γ-
 νομήν, καὶ κατὰ μικρὸν ἠείψαντα,
 πάντως ἢ τῶ πρὸς φάσας εὐλό-
 γως εἰπῶν, ἐπειράειν, ὡς οἰῶ, τῶ
 μέμνην ἐκκλίειν, ἢ συγχωρήσειν

ὡς ἄν δεδιώς μὴ λάθῃ με ἄπο-
 πηδῶ ἐν τῇ τῆν γραμμάτων
 ἀναγωγῇ ὅτι τῆς σῆς εἰκόνας ἰν-
 δαλμα. καὶ δὴ καὶ ἀντέγραφον
 εὐθείας, ἔπειτα σε μόνον, ἀλλὰ καὶ
 πρὸς τὸ ἴσον Σώπατρον τὸ ἐκεί-
 νου παῖδα, καὶ ἄλλοις ἄπο-
 κλητοῖς, ὅτι τὸ κοινὸν ἐτάμερον ἐκ τῆ
 Απαμείας οἷον ἐπέχουσαν τὸ ὑμε-
 τέρας, ἀποστίας ἀντιληφότες.
 εἰρημν. Ἐξ ἐκείνου τῶν πτωχῶν
 πρὸς σε γεγραφώς, αὐτὸς, ὁ δὲ
 μίαν ἄλλω, ἢ πτωχῶν ἐν ἡ μέμ-
 φεσθαι δοκεῖς ὅτι τοῦ ἐδδξά-
 μίω. εἰ μὴ δὴ ἀφ' ἑστέρας ἐγ-
 καλῆς, ἵνα τὰ τῆς αἰτίας χη-
 ματι πλείονας ἢ μὴν ἀφορμας τῆ
 γραφῆν προξενῆς, δὲ ἄλλω πτω-
 μέμην ἀσμενος πάντων, ὅτι ἐν
 οἷς λαμβάνω, ὅτι πάν τῆς χρι-
 τος εἰς ἐμαυτὸν οἰκιοῦμαι. εἰ ὅ
 ὡς ἀληθῶς ἐλλείψεται τι τῆ
 πρὸς σε καὶ δῆκοντος αἰτῆς, ἵνα
 εἰμὸς ἴσῃ ἀν' ἀθλιώτερος,
 ἀφ' ἑστέρας ἀδικίαν
 ἢ ῥαθυμίδην, πάντων ἡκιστα τού-
 του τυγχάνοντος; καίτοι ἐγὼ μὴ
 καὶ μὴ πλεονάκεις γράφω, δι-
 καῖος εἰμὲ συγνώμης πρὸς τὸ
 τυγχάνω. οὐ τῆς ἀγορίας, ἵνα ἐν
 χερσὶν ἔχω, φαίλω αὐτὸ μὴ γὰρ ἔγω

quasi veritus ne inter legen-
 dum imago vultus tui ex
 oculis meis sensim euolaret.
 Et quidem statim rescripsi,
 non ad te solum, sed etiam
 ad illius filium Sopatrum
 clarissimum, quasi ludens
 quod communem amicum
 ex Apamea tanquam obfi-
 dem pro vobis absentibus
 accepissemus. Ex eo tem-
 pore cum hanc ad te scri-
 pserim, nullam abs te epi-
 stolam accepi, præter istam
 quâ me videris accusare. Ac
 si ob id nos accusas, ut hæc
 specie accusationis maio-
 rem nobis occasionem scri-
 bendi præbeas, accipio li-
 bentî animo totam accusa-
 tionem tuam, atque ex his
 ipsis literis, quas abs te acci-
 pio, omnem gratiam & sua-
 uitatem decerpo. Sin autem
 omninò peccatum aliquod
 meum erga te accusas, quis
 me inferior, qui per tabel-
 larium iniuriam, aut ne-
 gligentiam tibi satisfacere
 officio non possum? Quam-
 quam ego certè licet non
 persæpè scriberem, attamen
 iure possem à te veniam ob-
 tinere, non propter nego-
 tium quod in manibus ha-

beo (absit enim ut adeò sim-
 miser, ut te meis rebus om-
 nibus, sicut Pindarus ait,
 non anteponom) sed quod
 ad te tantum virum, cuius
 vel meminisse sine timore
 non licet, qui scribere etiam
 cunctatur, sapientior est meo
 iudicio, quàm is qui nimis
 audet. Nam sicut qui in So-
 lem assidue suspicere au-
 dent, nisi diuiniore quadam
 naturâ præditi sint, eîusque
 radios tanquam Aquilarum
 veri fœtus intrucantur, ne-
 que ea quæ nefas est videre,
 possunt cernere, & quod ma-
 gis contendunt, eò magis se
 id assequi non posse osten-
 dunt: sic qui ad te audet
 scribere, quod plus audere
 nititur, eò magis timendum
 esse, liquidò demonstrat.
 Tibi verò, vir clarissime,
 qui ad Græciam totam ser-
 uandam, ut ita dicam, con-
 stitutus es, consentaneum
 erat & ad nos crebras literas
 mittere, & nostram desi-
 diam, inertiamque, quan-
 tum posses, coercere. Nam
 quemadmodum Sol (ut ite-
 rum ex eodem Deo ad te si-
 militudinem mea ducat ora-
 tio) ut, inquam, Sol cum
 purus totus ac lucidus radiis
 collucet, non dispicias an-

πρὸς ἑστέρας κακῶς, ὡς μὴ καὶ
 ἀγορίας ἀπάσης, κατὰ Φησι
 Πίνδαρος, ὅτι κατὰ σε κρήτην
 ἠγείσθαι· ἀλλ' ὅτι πρὸς δῖον
 τηλικότον, ὅτι ἐμνησθῆναι φό-
 βος, ὅτι γράφην κατοκλήων, τῆ
 πλέον ἢ προσηκεί. Ἰατρῶν ὡς
 ὅτι ἑστέρας. ὡς ἄν γὰρ οἱ
 τῆ Ἡλίου μὴ μὴ ῥυγῆς ἀντιβλέ-
 πειν σιωπῶντες, ἀλλ' ἢ μὴ
 θεοὶ ἴνες ὡς, καὶ τῆ ἀκρίνων
 αὐτῶν κατὰ τὸν οἱ τῆ ἀετῆρ' ἡγή-
 σιοι καθορασιν, ἔτε ἀ μὴ ἑμῶς
 ὀφθῆναι, θεωρῆν ἔχοισι, καὶ ὅσω-
 τῶν μᾶλλον φιλονεκροῖσι, τοσοῦ-
 τῶν πλέον, ὅτι μὴ διώκονται τυ-
 χεῖν, ἐμφανισοῖν. ἔγω καὶ ὁ πρὸς
 σε γράφην πολὺν, ὅσω τῶν ἀν'
 ἐθέλη ἰατρῶν, τοσοῦτῶν μᾶλλον,
 ὅτι χεῖν δεδιέναι, κατὰ τὸν δει-
 κησι. ὅτι γε μὴν, ὡς ἡμῶν, πᾶν-
 τὸς, ὡς εἰπεῖν, τῆ Ἑλληνικῶν ἑσ-
 τῆ κατὰ τῶν, πρὸς τὸν ἑστέρας
 νῶς τε ἡμῶν γράφην, καὶ τῆ πρὸς
 ἡμῶν ὄκνον, ἐφ' ὅσον δέξω, κατὰ
 ἐλλειν. ὡς ἄν γὰρ ὁ Ἡλιος· ἵνα
 δὴ πάλιν ἐκ τῆ Θεοῦ πρὸς σε
 τῆ εἰκόνα λάβῃ ὁ λόγος· ὅτι οὗ
 Ἡλιος, ὡς ἄν ὅτι ἀκρίσι κα-
 τὰ τῆς ὄλης λαμπρῆ, ὁ δὲ ἄπο-

κρίνη τῆς τῶρος πλω ἀγγίλω ἐλ-
 λόντος, ὁ μὴ οἰκείον, ἐργάζεται.
 ἔγω δὲ καὶ σε χεῖρ ἀφρόνως τῆς
 τῶρα σε καλῶν, οἷον φωτός, ὅ
 Ἑλλωκχὸν ἐπὶ δόλοντα, μὴ ἀ-
 ποκηρῆν, εἰ ἴς ἢ ἀδίδεις ἢ δέους ἐ-
 νεκα τῆς τῶρος σε, πλω ἀπὶ δόσιν
 δυσωπεῖται. ὅθεν γὰρ ὁ Ἀσκλη-
 πιδὸς ἐπὶ ἀμοιβῆς ἐλπίδι τοῖς
 ἀνθρώποις ἰάται, ἀλλὰ οἰ-
 κείον ἀπὸ φίλων ἀφροσύμα,
 κατὰ τῶν μαθήμα, πῶτα χροῦ
 πληροῖ. ὁ δὲ καὶ σε χεῖρ ὡς-
 φρεῖ ψυχῶν ἐλλογίμων ἰάτρῳ
 ὄντα ποιῆν, ὅ τῆς ἀρετῆς πα-
 ραπέλμα ἀπὸ πῶτων σώζειν.
 οἷον ἀγαθὸν ποξότιω, ὅς κὰν μὴ
 τὴ ἀντήπαλον ἔχη, πάντως ἐς ὅ
 καίριον ἀεὶ πλω χεῖρα γυμνάξ.
 ἐπεὶ μηδὲ ὁ σκοπὸς ἐκατέρωθεν ὁ
 αὐτὸς, ἢ μῖν τε τῆς τῶρα σε δε-
 ξίων τυχεῖν, καὶ σε τοῖς πῶς ἢ μῖν
 διδδιδμοῖς ἐντυχεῖν. ἀλλ' ἡμεῖς
 κὰν μυριάκις γράφωμεν, ἴσα
 τοῖς Ὀμηρικοῖς παισὶ παύλοισιν,
 οἱ τῶρα τῶν ἴσας, ὅτι αὐτὸν ἐκ πη-
 λῶν πλάσωσιν, ἀφιάσιν ἀγροχῶ
 κλύεαξ. τῶρα σε δὲ ὅ μικρὸν
 γράμμα πῶτος ὅστι γνήμα ῥό-
 ματος κρῆπον. καὶ δὲ ἀμύλω ἀπὸ

quod lumini occurrit, fit
 consentaneum, suum mu-
 nus perficit: sic te oportebat
 liberaliter bona tua, tanquam
 lucem, in uniuersam Graciam
 effundere, neque eò desistere,
 quòd aliquis metu, aut verecundia
 erga te impeditus, respondere
 tibi scribendo non audeat.
 Neque enim Æsculapius mercedis
 spe homines curat, sed humanitatem
 suam, tanquam disciplinam
 aliquam in omnes homines
 explicat. Idem te facere
 oportuit, cum sis animorum
 studioforum medicus, & omnibus
 in rebus virtutis præceptum
 seruare: ut bonus fagittarius,
 qui tamen si aduersarium non
 habeat, tamen semper manum
 exercet, ut opportuno tempore
 eâ utatur. Nam neque scopus
 utrique nostrum idem est, ut nos
 videlicet tuis eruditissimis
 scriptis fruamur, & tu nostra
 legas: sed nos quamuis
 millies scribamus, similiter
 ut Homericæ pueri ludimus,
 qui iuxta littora quicquid
 è luto finxerunt, arenâ obrui
 sinunt: cum interitum tua licet
 parua epistola cuius fertili
 fluuio anteponenda sit. Ac
 sanè episto-

lam unam Iamblichi malim,
 quam totum Lydium aurum
 possidere. Quòd si amatorum
 tuorum vlla tibi cura est,
 (est autem aliqua, nisi fallor)
 ne nos quasi pullos negligas,
 qui cibo tuo magnoperè egemus:
 sed scribe assidue, neque tuis
 bonis pascere nos desine. Quòd
 si fortè officio defuerimus,
 ipse utrumque munus præstato,
 tum ad nos, tum pro nobis
 vicissim scribendo. Etenim
 Mercurij facundi discipulum,
 aut etiam alumnus, qualis tu
 es, virgâ uti decet, non ad
 somnum inducendum, sed ad
 mouendum & excitandum,
 atque hac ex parte maximè
 illum imitari.

ἔγωγε Ἰαμβλίχου μάλλον ἐπι-
 σολῶ μῖδον, ἢ τὸν ἐκ Λυδίας
 χρυσὸν κεκτημένα. εἰ δὲ μέλη
 ἔσσι τῶν ἐρατῶν τῶν ὄντων· μέλη
 δὲ, εἰ μὴ σφάλωμαι, μὴ παρὲν
 δὴς ὡς τῶν νεοτῶν ἡμας ἀεὶ τῶν
 τῶρα σε ἔσσαν ἐν χεῖρα τυ-
 χῶντας· ἀλλὰ καὶ γράφε συνεχ-
 ρῶς, καὶ τοῖς τῶρα σαυτῆ κα-
 λοῖς ἐστῶν μὴ κατόκνει. κὰν
 ἐλλίπαλιν, αὐτὸς ἐκατέρωθεν πλω
 χεῖραν οἰκεία, ὅ ὦν δίδως, καὶ ὦν
 ἀπὸ ἡμῶν ὅ ἴσον παρεσβύεις.
 ὡρέπει δὲ Ἐρμούλογος μαθη-
 τῶν, εἰ δὲ βόλκει ἔσφιμον ὄντα σε
 μαθητῶν ἐκείνων, ῥά βδδον ἐκ ἐν
 τῶν καθεύδων ποιῆν, ἀλλ' ἐν τῶν
 κινῆν ὅ διεγείρειν μάλλον ἐτέλιν
 μιμείσθαι.

E I D E M.

X L I.

Portebat sanè, iuxta
 Delphicum oraculum,
 nos ipsos nosse, neque tan-
 ti viri auribus obstrepere:
 quem vel aspicientem res-
 picere difficile est, ne dum
 concentum omnis sapien-
 tiæ mouenti velle par refer-
 re. Nam & Pani dulce car-
 men canenti quilibet con-
 cesserit, quamuis sit Ari-

Τῶ ἀπα.

μα.

Ἐχρῶ μὲ ἡμας τῶν γραμ-
 ματι πειθομῶν τῶν Δελ-
 φικῶ γινώσκων ἐαυτῶν, καὶ μὴ πολ-
 μαῖν ἀνδρὸς ἀκααῖς Ἰσσοῦ του κα-
 ταδαροῖν, ὅ καὶ ὄφθηντι μόνον ἀν-
 πλελέψα δυαχερές, ἢ που τὴ πῶν
 σσφον ἀρμονίαν κινουῦντι τῶρος ὅ
 ἴσον ἐλθεῖν. ἐπεὶ καὶ Πανὶ μέγος λυ-
 γυρὸν ἢ χροῦν, πᾶς ὅστις ἐκείνην

καὶν Αρειάμος ἦ, καὶ Απόλλωνι
 παρὲς κιθάραν ψάλλοντι, πᾶς
 ὅστις ἤρεμει, καὶν πλὴν Ὀρφέως
 μουσικῶν εἰδέη. ὃ γὰρ ἦτον τὰ
 κρείττονι, κελύσσον ἦτον ὅστιν, εἴκει
 ἀνὸν δικαίως, εἰ μὴ οἱ τό, τε οἰ-
 κείων, καὶ ὃ δὲ χεῖρον, πᾶν γινώ-
 σκεν. ὅστις δὲ ἐντέσμεν μουσικῆ
 θνητῶν ἐναρμόσαι μέλος ἤλπι-
 σεν, ὅτι ἐμεθεῖ που ὃ Μαρσύου
 τῶ Φρυγῶν παῖδος, ὅσδε τ᾽ ὁμο-
 ρυμιον ἐκείνων ποταμῶν, ὅς μανέν-
 τος ἀλπητῶν ἡμερείαν ῥῆ. ἀλλ'
 ὅσδε πλὴν Θαμύριδος τῶ Θρα-
 κῶς τελευτῶν ἠκούσεν, ὅς τ᾽ Ἰ-
 σάως ὅτι βύτυχῶς ἀντεφθέγ-
 ξασα. πᾶν γὰρ δειτῶν Σφριῶν ἀ-
 γαν, ὡν ἐπὶ ὃ πτερόν ὅτι τῶ με-
 πώπου φέρονται ἀνὸν νικῆσαι.
 ἀλλ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀμούσος
 πόλμης ἔρκοδον ἐπὶ, καὶ νῦν
 ἐκείνη τῆ μνήμη δίκην ἡμαῖς
 δὲ ἔδδ μὲν, ὡς ἐφίω, εἴσω τῶ οἰ-
 κείων ὄρων ἐσανα, ὅτις ὑπό σα
 μουσικῆς ἐμφορὰ μύθοις ἤρεμειν,
 ὡς ὅτι οἱ πλὴν Απόλλωνος μα-
 τείαν ὄξ ἀδύτων ἱερῶν παρσι-
 σθημῆσιν δέχονται. ἐπεὶ δὲ ἀ-
 κῶς ἡμῖν τῶ μέλοισι ὃ ἐνδύσιμον
 μνησεύς, καὶ ὅτι Ἐρμῶν ῥάβδα κινῶς

stæus: & Apolline ad citha-
 ram canente vnusquisque
 tacet, quamuis Orphei mu-
 sicam teneat. Quod enim
 minus est, hoc ipso quod est
 minus, cedere debet ma-
 iori, si modò vult & sua ip-
 sius bona, & aliena meliora
 cognoscere. Quisquis au-
 tem cum diuina musica hu-
 manam vult componere,
 nunquam Marsyæ Phrygis
 casum didicit, neque nomi-
 nis eiusdem fluuium, qui
 tibicinis infani supplicio ma-
 nat: imò neque Thamyræ
 Thracis mortem audiuit,
 qui infeliciter cum Musis de
 cantu certauit. Quid enim
 Sirenas memorem? quarum
 eæ quæ cantu vicerunt, a-
 lam in fronte adhuc gestant.
 Verùm enim verò illi stultæ
 audaciæ pœnas satis magnas
 nunc etiam posteritati per-
 soluant: nos autem, sicut
 antè dixi, oportebat fanè
 nostris finibus contentos ef-
 fe, & tuâ musicâ fatiatos
 quiescere, vt qui Apollinis
 oracula è factis adytis cum
 silentio excipiunt. Verùm,
 quando tu nobis ad canen-
 dum præis, & tanquam Mer-
 curij virgâ nos moues atque
 excitas dormientes, ecce ipsi

καὶ διεγείρεις κελύσσοντας, φέρε

quoque, sicut qui Baccho
 thyasum pulsanti cum cho-
 reis & tripudiatione occur-
 runt, sic ad plestrum tuum
 respondemus: perinde vt
 qui præfultorem ad numeri
 prouocationem sequuntur.
 Accipies igitur primùm,
 quando ita vis, orationes,
 quas nuper Imperatoris iuf-
 fu in nobilem illam freti
 coniunctionem elaborauit.
 Paruum certè munusculum,
 si cum tuo conferatur, om-
 ninóque æs pro auro red-
 dimus: sed tamen quò pos-
 sumus munere nostrum
 Mercurium prosequimur.
 Theseus quidem certè men-
 sam Hecales, licèt tenuem,
 non est aspernatus: sed ne-
 cessitati obsecutus, exiguo
 contentus fuit. Pan ille No-
 mius non erubuit, cum pue-
 ri bubulci fistulam suis la-
 bris admouit. Quare tu quo-
 que librum nostrum amico
 animo accipe, neque te præ-
 nitentat exiguo carmini ma-
 gnæ aurem præbere: sed
 si quid erit boni, & liber
 felix est, & eius author, vt
 cui Minerua ipsa testimo-
 nium laudis dederit: sin ex-
 tremam manum, quò per-

ἡφῶ τ᾽ ἰμῶν τεινῶν παρσιβῶν. εἰ δὲ ἐπὶ χεῖρος ἐντελοῖς εἰς τὸ τῶ

ἔτι, κατὰ τὰ οἱ τὰ Διονύσῳ τὸν
 θύασον κρούσαντι παρὸς πλὴν χο-
 ρεῖαν ἀνεπι φέρονται. ἔτω καὶ
 ἡμεῖς ὑπό τὰ σὺ πλῆκτεσθ' ὃ
 εἰκὸς ἀντηγήσομεν. ὡς ὅτι οἱ τὰ
 χορσαῖτη παρὸς τὸ ἀνάκλημα τ᾽
 ῥυθμῶν στωμορτωῦτες. καὶ
 παρὸν τῶ τῶ λόγων, ὡς βα-
 σιλῆ κελύσσοντι, παρὸς πλὴν ἀοί-
 διμον τῶ πορθημῶν ζῦξιν ἐναγ-
 χος ὄξφρασαῖδα, ὅτι τῶ τῶ
 ὅτι δόκου ἀπὸ τῶ ὄξφρασαῖδα, μικρῶ
 μὲν ἀντὶ μεγάλων τοῖς τῶ σα,
 καὶ τὰ ὄντι χαλκὸν χρυσοῦ ἀντι-
 διδόντες. οἱ δὲ ἔξφρασαῖδα ξενίοις τ᾽
 Ἐρμῶ τ᾽ ἡμέτερον ἐστῶντες.
 πᾶν τῶ ὅσδε τ᾽ Ἐκάλης ὃ Θη-
 σεί τῶ δειπνον τὸ λιτὸν ἀπὸ τῶ
 σεν. ἀλλ' ἡδὲ καὶ μικροῖς ἐς τὸ ἀ-
 ναγκῶν ἔξφρασαῖδα. ὃ Πανὸν δὲ
 ὃ Νόμιος τῶ παιδὸς τῶ βουκῶ-
 λου πλὴν σῶντα παρσιβῶν
 τοῖς χεῖλεσιν ὅτι ἡτήμασιν. παρὸ
 σα δὲ καὶ αὐτὸς τ᾽ λόγον βύτυχῶ
 νύματι, καὶ μὴ ἔξφρασαῖδα ὄξφρα-
 μέλει μεγάλων ἀκρῶ ἐνδύ-
 να. ἀλλ' ἐὰν μὲν ἔχῃ δειπνῶν, αὐ-
 τὸς τε ὃ λόγος βύτυχῶ, καὶ ὃ ποιη-
 τῆς αὐτῶ τῶ τῶ τ᾽ Ἀθίνας

ὄλου πλήρωμα παροσδεῖται, μὴ
 ἀπαξιώσης αὐτὸς τὸ ἐν δέον προ-
 σδεῖναι. ἤδη που καὶ ἀνδρὶ Τροίῃ
 κλητὸς ὁ Θεὸς κέρει, καὶ σιωπῆ-
 φηφασ τῶ βέλους, καὶ κίθαρω-
 δῶ τὸ Ὀρθιον ἀδοντι, πρὸς τὸ ἡμί-
 πον τὸ χορδῆς, ἕως τῶ τέτιγα
 τὸ ἴσον ὁ Πύθιος ἀντεφθέρει γάρο.

μβ.

ΔΑιδεῖαν ὀρθίω εἶ) νομί-
 ζομένη, εἶ) τὸ ἐν τοῖς ῥήμα-
 σιν, ὡς δὲ τῆ γλώτῃ πολυτελεῖ
 ἀνυθμίαν. ἀλλὰ εἰς ἄλλοις ὑγιῆ
 νομῶ ἐχούσης ἀφαινοίας, καὶ ἀλη-
 θεῖς δόξας ἕως τε ἀγαθῶν τε
 καὶ κακῶν, καλῶς τε εἰς ἀγαθῶν.
 ἔστι οὖν ἕτερα μὲν φρονεῖ, δι-
 δάσκει δὲ ἕτερα τοῖς πλησιάζ-
 οντας, αὐτὸς ἀπολελεῖσθαι δο-
 κεῖ τοιοῦτων παιδείας, ὅσα καὶ τῶ
 χρηστὸς ἀνὴρ εἶ). καὶ εἰ μὲν ὅτι
 σμικροῖς εἶη τὸ ἀφαινοῦν τῆς
 γνάμης πρὸς τὴν γλώτταν, κα-
 κὸς μὲν εἰς τὸδε, ὅμως τῶ ποτῶ
 γίνεται. εἰ δὲ ἐν τοῖς μεγάλαις ἀγῶ-
 μῖ φρονεῖ τις, ἐπὶ ἐναντίον δὲ
 ὧν φρονεῖ, διδάσκει, πῶς οὐ
 τῶν ἐκείνο καπῆλων ἔστιν, οὐδὲ
 χρηστῶν, ἀλλὰ παμπονήρων βίος
 ἀνδρῶν; οἱ μάλιστα παιδύοισιν, ἀ
 μάλιστα φαῦλα νομίζουσιν,

ficiatur, desiderat, ne sit ti-
 bi graue, quod deest, ad-
 dere. Sic olim sagittario in-
 uocanti Deus affuit, & te-
 lum vnà direxit: Sic cithar-
 cædo Orthium canenti, cum
 neruus deficeret, Apollo
 ipse cicadæ specie respon-
 dit.

XLII.

Doctrinam rectam esse
 arbitramur, non ver-
 borum, linguæve magnifi-
 cum & exquisitum sonum:
 sed mentis benè constitutæ
 sanam affectionem, & veras,
 certasque de bonis & malis,
 honestis & turpibus senten-
 tias. Quare quisquis aliud
 sentit, aliud suos discipulos
 docet, is tantum videtur à
 scientia, quantum à probi-
 tate abesse. Ac si de parua re
 sit linguæ animique dissen-
 sio, in hoc ipso etiam est
 improbus, tametsi modum
 non excedat sceleris magni-
 tudo: sin verò in maximis
 rebus aliud sentit, contra-
 que ac sentit, docet, non-
 ne hæc cauponum, non di-
 co bonorum, sed nequissi-
 morum vita est? quippè cum
 id maximè doceant, quòd
 maximè malum existimant,
 fallentes,

fallentes, atque inescantes
 eos laudibus, quibuscum
 sua, vt arbitror, mala com-
 mutare volunt. Quamob-
 rem omnes qui quidvis do-
 cere profitentur, bonis mo-
 ribus esse debent, neque
 opiniones nouas, & à sensu
 populari abhorrentes affer-
 re: sed imprimis tales esse
 debent, qui adolescentes in
 veterum scriptis instituunt,
 siue sint Rhetores, siue
 Grammatici, & præcipuè
 Sophistæ, qui non solum
 verborum, sed etiam mo-
 rum magistros se esse vo-
 lunt, & ad se Philosophiam
 de administrandis rebus pu-
 blicis pertinere contendunt.
 Hoc verum sit, necne, in
 præsentia omitto: laudo
 eos, quòd doctrinam tam
 præstantem expetant: plus
 certè laudaturus, si non
 mentirentur, neque seipfi
 refellerent, dum aliud sen-
 tiunt, aliud discipulis tra-
 dunt. Quid? Homerus, He-
 fiodus, Demosthenes, Hero-
 dotus, Thucydides, Isocra-
 tes, Lysias, Deos habent
 doctrinæ suæ duces, & au-
 thores. Nonne eorum alij

ἄπατωντες, καὶ δελεάζοντες
 τοῖς ἐπαμνοῖς, εἰς οἷς μεταβιβάται
 τὰ σφέτερα ἐθέλουσιν, οἶμαι,
 κακῶ. πρῶτος μὲν οὖν χριῶ τοῖς
 εἰ) ὅποιον διδάσκειν ἐπαγγελιο-
 μῶν, εἰ) τὸ ἔσπον ὅτι φησὶ, καὶ
 μὴ μαχόμενα τοῖς δημοσίου με-
 ταπρακτικῶν, τὰ ἐν τῆ
 ψυχῇ φέρειν δόξασματα. πολὺ
 δὲ πλέον ἀπῆλτων οἶμαι δεῖν
 εἰ) τοῖουτοῖς, ὅσοι ὅτι νέοις τοῖς
 λόγοις συγγίνονται, τῶν παλαιῶν
 δεικνύται ἡμῶν συγγραμ-
 μάτων, εἴτε ῥήτορες, εἴτε γραμ-
 ματικοί, εἰ) πλείον οἱ φησὶ.
 βύλονται γὰρ πρὸς τοῖς ἀγῶσι οὐ
 λέξεων μόνον, ἡδῶν δὲ εἰ) διδά-
 σκαλοι. εἰ) ὅτι σφῶς εἰ) φασί
 τῶ πολιτικῶ φιλοσοφίαν. εἰ
 μὲν οὖν ἀληθὲς ἢ μὴ, τῶ ἀφεί-
 σθαι νῶν. ἐπαμνοῖν δὲ ἀλλοῖς ἔπως
 ἐπαγγελμάτων καλῶν ὀρεγομέ-
 νοις, ἐπαμνοῖσιν μὲν ἐπὶ πλέον, εἰ
 μὴ ψεύδονται, μὴδὲ εἰ) ἐλέγ-
 χριεν ἀλλοῖς, ἕτερα μὲν φρονεῖ-
 τες, διδάσκοντες δὲ τοῖς πλη-
 σάζοντας ἕτερα. οἱ οὖν; Ὀμήρω
 μῦθοι, καὶ Ησίοδω, καὶ Δημοσθένει,
 μῦθοι καὶ Ηροδότῳ, εἰ) Θουκυ-
 δίδει, καὶ Ἰσοκράτει, καὶ Λυσίᾳ θεοὶ πάσης ἡγεῖνται παιδείας. εἰ) οἱ μὲν

bb

Ερμούσφας ἱεροῦς, οἱ δὲ Μουσῶν ἐνομίζον; ἀτοπον μὲν οἴμα τοῖς ἔξηρυσμύοις τὰ τούτων, ἀπὸ μάλιστα τοῖς ἰσὺ ἀντὶ ἡμιθέοις θεοῖς. ἔμμεν ὅτι τὸ ἀτοπον οἴμα, φημὶ δεῖν ἀλλοῖς μεταξὺ μύοις τοῖς νέοις· σπουδῶν δὲ αἴρεσιν, μὴ διδάσκειν ἀ μὴ νομίζοις σπουδαῖα· βαρύνουσι δὲ, διδάσκειν ἔργα πρῶτον, ἔπειθ' ἡν τοῖς μαθηταῖς, ὡς οὔτε Ομηροῦ, οὔτε Ησίοδος, ἔτε τούτων ἡς, οἱ ἔξηρυσμῶν ἔκατε γνωκότες εἰσὶν ἀσέβειαν, ἀνοιδίαν τε, καὶ πλῆμιν εἰς τοῖς θεοῖς, τοιοῦτος ὅστιν. ἐπεὶ δὲ ὁμοῖοι ἔξ ὧν γεγράφασι πρῶτα φρονταῖς μιαναρνοῦντες, εἴ ὁμολογοῦσιν ἀγαθοκερδέστατοι, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἔνεκα πδύτως ἰσομενεῖν. ἔως μὲν ὅτι τούτου πολλὰ ἔω τὰ ἀήττα τὴ μὴ φοιτῶν εἰς τὰ ἱερά, καὶ ὁ πδύταχόθεν ὅτι κρεμῆ μῦθος φόβος ἐδίδου συγνώμην ἀποκρύπτεισθαι τὰς ἀηθροῦσας ἰσὺ τῶν θεῶν δόξας. ὅτι δὲ ἡμῖν οἱ θεοὶ πῶ ἐλδουθεῖαν ἔδδσαν, ἀτοπον εἴ μὲν φαίνεται διδάσκον ὁμοῖα τοῖς ἀνθρώποις, ὅσα μὴ νομίζοισιν ὅτι

Mercurio, alij Musis sacros se esse arbitrabantur? Quare absurdum est, qui horum libros exponunt, Deos vituperare, quos illi coluerunt. Neque tamen, quia id absurdum puto, idcirco eos discipulorum causa sententiam mutare iubeo: verum do optionem, ut ne doceant quæ non bona esse censent: sin docere malunt, doceant reipsa primùm & persuadent discipulis, neque Homerum, neque Hesiodum, neque quemquam eorum quos interpretati sunt, quosque impietatis, amentia, & erroris erga Deos condemnarunt, talem esse. Nam alioqui cum ex illorum scriptis alantur, mercedemque capiant, auarissimos planè & sordidissimos se fatentur, si paucis drachmis id facere sustineant. Atque hactenus quidem multa erant, quæ eos templorum aditu prohiberent: & timor undique impendens excusabat, quò minus verissimæ de Diis sententia explicarentur. Nunc autem cum Deorum munere atque concessu libertate potiamur, absurdum mihi videtur ea homines docere, quæ non bona esse arbitren-

tur. Quod si in iis quæ docent, & quorum quasi interpretes sedent, sapientiam esse vllam arbitrantur, studeant primùm illorum in Deos pietatem imitari. Sin in Deos sanctissimos putant ab illis authoribus peccatum esse, eant in Galilæorum Ecclesias, ibique Matthæum & Lucam interpretentur: quibus vos obtemperantes, à sacris abstinere iubetis. Cupio ego & aures, & linguam vestram (sicut vos loqueremini) renasci in iis rebus, quarum vltinam & ego sim semper particeps, & omnes qui me diligunt. Doctoribus quidem & præceptoribus communis hæc lex statuatur. Adolescentes enim qui ire volent, minimè prohibentur. Iniquum siquidem fuerit, pueros adhuc ignaros quò se vertant, ab optima via reiicere, ac metu coactos ad patria instituta deducere. Quamquam autem verum erat istos tanquam impotentes & insanos, etiam inuitos ac repugnantes curare: attamen liceat omnibus per nos isto morbo detineri. Docere enim amentes, non punire, opus est.

ἔχον. ἀλλ' εἰ μὲν οἴονται θεῶν εἰσὶν ἔξηρηται, ἔξ ὧν ὡς πρῶτον φηται καὶ θύεται, ἔξηρυσμῶν ἀντὶ πρῶτον ἢ εἰς τοῖς θεοῖς ὀσέβειαν. εἰ δὲ εἰς τοῖς ἡμιθεοῖς ἰσολαμβάνοις πεπληνῆσθαι, βαδίζοντων εἰς τὰ τὸ Γαλιλαίων ἐκκλησίας, ἔξηρησμοῖς Ματθαῖον καὶ Λουκῶν· οἱς παιδέντες, ἱερείων ὑμεῖς ἀπέχεσθαι νομοθετεῖτε. βαρύνουσι ἔγωγε τὰς ἀκοαῖς, ὡς ἀνὸς ὑμεῖς εἰποιτε, καὶ τὴν γλῶσσαν ἔξδημαρηνῆσθαι τούτων, ὧν ἔμμεν εἰσὶν μετέχον ἀεὶ, ἔξ ὅστις ἐμοὶ φίλα νοστέτε ἔξ πρῶτης· τοῖς μὲν καὶ θροῦμοσι, καὶ διδασκαλοῖς ἔγωγε κρινός κείται νόμος. ὁ βαρύνουσι γὰρ τῶν νέων φοιτῶν, ἔξ ἀποκρίσθαι. ἔξ δὲ γὰρ ἔξ δὲ ὀλογοῦν ἀνοῖσθαι ἔπι τοῖς παιδαῖς ἐφ' ὅτι τρέπωνται, ἢ βελήσθαι ἀποκρίσθαι ὀδοῦ, φόβω δὲ καὶ ἀκονῆσθαι ἔξεν ὅτι τὰ πάτεια. καίτοι δίκαιον ἔξ ὡς πρῶτον τοῖς φρενιτίσθαι, ἔξ τω καὶ τούτοις ἀκονῆσθαι ἰσὺ πῶν ἀλλὰ συγνώμην ἰσὺ ἀρχῆν ἀπασιν ἢ τοιαύτης νόσου. ἔξ γὰρ οἴμα, διδάσκων, ἀλλ' ἔξ κολάζειν χεῖν τοῖς ἀνοήτοις.

Εκκηδόλω.

μν.

ΕΓὼ μὲν κέκρινα τοῖς Γαλι-
λαίοις ἀπάσιν ἕτω πράως
καὶ Φιλῶν θεοπίας, ὥστε μηδένα
μηδαμὸς βίαν ὑπομῆν, μη-
δὲ εἰς ἔρεθον ἔλκεσθαι, μηδὲ εἰς
ἀλλοῦ τοῦτον ἐπηρεάζεσθαι, ὡς
πῶ οἰκείαν παρῆσιν. οἱ δὲ τῆς
Αρειανικῆς Εκκλησίας ὑπὸ τῆς
πλῆθους τρυφῶντες, ἐπεχειρήσαν
τοῖς ἀπὸ τοῦ Οὐδεντινῆς, ἕτερον
μήκασι ποσαῦτα καὶ τῆς Εδεσ-
σῆς, ὅσα εὐδὲ ποτε ἐν ὄνομου-
μῶν πόλει γήροιτ' αἱ. Ἐκοῦν
ὅτι αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ βασιλευ-
τάτου νόμου παρῆσιν, ἵν' εἰς τὴν
βασιλείαν τῆς θροῦν ὀδοῦτε-
ρον πορῶσιν, πρὸς τῆς στωα-
γωνισμῶν τοῖς ἀδελφοῖς,
αὐτῶν τὰ χεῖματα τῆς Εδεσση-
κῆς Εκκλησίας ἀπορῶντα ἐκε-
λευσάμεν ἀναληφθῆναι, δόση-
σόμενα τοῖς φρατώταις, καὶ τὰ
κλήματα τοῖς ἡμετέροις παρῆ-
σεθῶν περιβάτοις ἵνα πενόμε-
νοι ἄφρονῶσι, καὶ μὴ φερῶσιν
ἢς ἐπὶ ἐλπίσειν, οὐρανὸν βασι-
λείας. τοῖς οἰκῶσι δὲ πῶ Εδεσσην παρῆσιν ἀπέχεσθαι
πάσης εὐσεύως καὶ φιλοφιλίας, ἵνα μὴ πῶ ἡμετέραν φιλα-

ΕΣΕΒΟΛΟ.

XLIII.

Quidem de Galilæis
omnibus aded clemen-
ter & humaniter statui, ut
nemini vis inferatur, neque
in templum trahatur, ne-
que alia de re vlla præter
voluntatem suam contume-
liâ afficiatur. At qui sunt
de Ecclesia Arrianorum, lu-
xuriantes opibus, in Valen-
tinianos inuasert, eaque
apud Edessam perpetraue-
runt, quæ nunquam in civi-
tate benè instituta accidif-
sent. Quare quod ipsis à le-
ge admirabili imperatum
est, quò faciliùs in regnum
cælorum veniant, nos ad id
hominibus opem tulimus,
eorumque pecunias omnes
ab Edessenorum Ecclesia
tolli iussimus, ut militi diui-
dantur, & facultates, ut no-
stris priuatis attribuantur:
quò illi pauperes facti fa-
pian, neque regno cælesti,
quod nunc etiam sperant,
priuentur. Iis autem qui
Edessam incolunt, edici-
mus, ut seditione, pugna-
que omni abstineant, ne si

nostram humanitatem com-
mouerint, vos ipsi pro com-
muni omnium intemperie
ac insolentia pœnas luatis,
gladio, exilio, igne mul-
tati.

LIBANIO.

XLIV.

NVper cum è grauiffi-
mo atque acerrimo
morbo, Numinis prouiden-
tiâ, recreatus essem, vestras
accepi literas, quo die pri-
mum balneum intraui. Quas
cum vesperi legissem, dici
non potest quàm sim con-
firmatus perspectâ tuâ sin-
cerâ, purâque beneuolen-
tiâ: quâ utinam dignus ef-
sem, ne dedecori sim ami-
citæ tuæ. Igitur statim li-
teras vestras legi, quamvis
id facere non admodum
possem: quas autem Anto-
nius ad Alexandrum mitte-
bat, in posterum diem re-
feruau. Inde ad te septi-
mo die hæc scripsi, cum
mihi, Dei prouidentiâ, va-
letudo è sententia procederet. Vale, mihi optatiffi-
me, & charissime frater.

θεοπίας κινήσασιν, καθ' ὑμῶν
αὐτῶν ὑπὸ τῆς κρίσεως ἀπα-
ξίας δίκην τίσητε, ξίφει, ἕ φυ-
γη, ἕ πυρὶ ζυμωθέντες.

Λιβανίου.

μδ.

ΑΡτὴ μοι παυσάμεναι τῆς
ἀλαμπῆς πόρῆς, καὶ τῆς
νόσῃς, τῆς πάντα ἐφορῶντος προ-
νοίας, γράμματα εἰς χεῖρας ἤλ-
θεν ὑμέτερα, καθ' ἡμέραν
παρῆτον ἐλουσάμεναι. δειλῆς ἦδη
ταῦτα ἀναγνοῦς, ἕδῃ δὲ εἴποις
ῤαδίως ὅπως ἐρῶννύμεναι, ἀ-
θανάτομνος τῆς ἀκραφνοῖς, καὶ
καθαρῶς εὐνοίας. ἢς εἴθε γηοί-
μεν ἀξίος, ὡς αὐτὴ μὴ κατα-
γνώσῃ τὴν φιλίαν. ἕ μὲν
οὖν ὑμέτερας ὀπισθοκῆς εὐθὺς
ἀνέγνω, καὶ τῆς σφόδρα τῆς
ποιῆν διωάμενος. ἕ δὲ τῆς Αν-
τωνίου πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, εἰς τὴν
ὑπεράμην ἐπαμύσασιν. ἐκεί-
θεν ἐβδόμεναι ταῦτα ἐγραφοῦν
ἡμέρα, καὶ λόγον μοι τῆς ῤώσεως
παρῆσιν ἀξίως τῆς Θεῶν προ-
μήθῃς. σάξοιό μοι ποτὴν ὀψάτε, ἕ
φιλικώτατε ἀδελφέ.

b b iij

Ζηώνι.

με.

ΠΟλλά μὲν καὶ ἄλλα Ἰατρικῆς τέ-
τυρξ, καὶ τῆς ἰατρικῆς τέ-
χνης εἰς τὰ παλαιὰ ἀνέκειντο, καὶ
ἡθούς, καὶ ἔπιτελείας, ἔβίου ἑ-
φορσεύης συμφώνως πρὸς τὴν
τέχνην ἔχον. νῦν δὲ παροήληθε
ἡ κεφαλαιὸν τῆς ἰατρικῆς· τίω
τῆς Ἀλεξανδρείας πόλιν ἀπὸν
ἔπιτρέφεις εἰς σεαυτὸν· ἴσσοῦτον
αὐτῇ κέντρον, ὡς ἄρ' ἐμέλιπα, κα-
ταλέλοιπας· εἰκότως καλῶς γὰρ
εἰρηόσται καὶ Ομήρω δοκεῖ,

Εἰς ἱεὺς ἀνὴρ πολλὰν αὐτὰ-
ξίος ἀλγῶν.

Σὺ δὲ οὐκ ἰατρὸς ἀπλῶς, ἀλλὰ
καὶ διδάσκαλος τοῖς βασιλευσίν
τῆς τέχνης· ὥστε χροδὸν ὁ πρὸς
τοῖς πολλοῖς εἰσιν οἱ ἰατροὶ, τῶν
ἐκείνοις σύ· λυεῖ δὲ Ἰατρὸν φυ-
γῶν καὶ ἡ παροφασὶς αὐτῆ, καὶ με-
λαλαμ πρὸς· εἰ γὰρ Ἀλεξανδρείας,
καὶ μετέτης τῆς Ἀλεξανδρείας,
καὶ δικαίως μετέτης, καὶ δικαιοτάτα
αὐτὸ πρὸς κατέλθοις· καὶ πρὸς Ἰο-
νῶν ἔπιπτος, καὶ ὁ πρὸς τερον
ἔχον ἀξίωμα· ἔμιν κοινὴ πρὸς
ἄμφοτέροις· χροδὸν ἀντικείσται,

ZENONI.

XLV.

CVM multæ aliæ res te-
stificantur te ad sum-
mum medicæ artis gradum
peruenisse, eique parem
morum ac vitæ temperan-
tiam adiunxisse: tum verò
hoc tempore maximum om-
nium testimonium accessit,
quòd Alexandriam absens
vniuersam in te conuertis:
tantum ei tuo decessu acu-
leum tanquam apis reliqui-
sti. Nec fanè immeritò: præ-
clarè enim Homerus,

*Vir medicus par est multorum
millibus vnus.*

Tu verò non tantum medi-
cus es, verum etiam magi-
ster omnibus, qui eius ar-
tis studio ducuntur: vt pro-
pmodum quod medici sunt
populo, hoc ipse sis medi-
cis. Hæc autem caussa te
liberat exilio, & quidem
magnificè. Nam si propter
Georgianam factionem Ale-
xandriam excessisti, non iure
excessisti: iustissimè autem
reuerti potes. Redi igitur
cum honore & dignitate
pristina: nobis autem gratia
fit apud vtrumque, & quia

Zenonem Alexandrinis, &
quia Zenoni Alexandriam
restituimus.

XLVI.

ACceperam ab auia mea
prædium in Bithynia
non paruum, cum in eo
prædia quatuor esse videan-
tur, idque tuo in me amori
dono. Munus est profectò
leuius, quàm vt eo quispiam
possit vel de opum abun-
dantia gloriari, vel beatum
se prædicare: munus tamen
non omninò iniucundum,
si tibi cuncta eius bona fi-
gillatim recenseam. Nec fanè
absurdum sit tecum, qui
elegantiaæ atque amœnita-
tis plenus es, iocari. Abest
à mari stadia non ampliùs
viginti, neque mercator, aut
nauta loquax & petulans lo-
co illi obstrepat. Sed tamen
non propterea Nerei gra-
tiam amittit: habet enim
perpetuò pifeem recentem
& palpitantem. & si domo
in tumultum terræ aliquem
prodieris, videbis mare Pro-
ponticum, atque insulas &
urbem nobilissimi Regis no-
mine appellatam: neque in-
terim in algulis & musco,
aut rebus aliis iniucundis,
quæ in littus atque arenas

Ἀλεξανδρῶσι μὲν Ζηῶνα, Ἰο-
νὸν ἀποδοῦσα τῆς Ἀλεξανδρείας.

με.

ΟΥ κλησιείδιον μικρὸν ἀ-
χρῶν τετάρων δοκῶντων
λαβῶν τῆς τῆς ἐν τῇ Βι-
θυνίᾳ, τῆς σῆς ἀφ' ἑσέθεν δωρὸν δὲ
δωμι. ἐλατῆρον μὲν ἢ ὡς τε ἀν-
δρα εἰς παροφασὶν ἐνοήσῃ τι
μέγα καὶ ἀποφύσῃ ὄλβιον· ἔχον
τὸ ὡς ἂν πρὸς τὰ πασὶν ἀτερπῆ τίω
δοσιν, εἰ σοὶ τὰ κατ' ἕκαστα παρ-
αὐτῆ διέλθοιμι· παύσειν δὲ ἑσθὲν
καλῶς πρὸς σε χροδὸντων γέμον-
τα καὶ ὑμοσιῶς· ἀπὸ κίσται μὲν τῆς
καταστάσεως σαδίοις ἂν πλέον εἰχο-
σι, καὶ ἔτε ἔμπορος, ἔτε ναύτης
ἐνοχλῆς λάλος, καὶ ὑβριστῆς τὰ
χροδὸν. ἔμιν ἀφῆρηται τὰς πα-
ροφῆς Νηρέως χροδὸντων πρὸς τελαῶς·
ἔχον δὲ ἰσθμῶν παροφασὶν ἀεὶ
ἔμιν ἀπὸντων, ἔμιν Ἰνῶς ἀπὸ
τῆς δαμάτων παροφασὶντων γηλο-
φου, ἔμιν τῆς ἀφῆρηται τῆς παρο-
ποντίδα, ἔμιν τῆς νήσοις, τίω τε
ἐπὶ νῦμον πόλιν τῆς Ἰωνίου βα-
σιλέως· οὐ Φυκίοις ἐφεσῶς καὶ
βρῦοις, ἔμιν δὲ διανοχλοδὸντων ὑπὸ
τῆς ἐκβαλλοδὸντων εἰς τοῖς ἀγρια-
λοῖς, καὶ εἰς τῆς ἀφῆρηται ἀτερ-

πῶν παύου, καὶ ὁσὰδε ὀνομαζο-
 μένων ὅτι μικρόν· ἀλλ' ὅτι
 σμίλακος καὶ θυμου, καὶ πῶας
 εὐώδεις. ἡσυχία δὲ πολλῇ κα-
 τακλινομένη εἰς τὸ βιβλίον ἀφο-
 ρώντι, εἴτα διφραπαύοντι τὴν
 ὄψιν, ἡδιστὸν ὅτι δεινὸν εἰς τὰς ναεῖς
 καὶ τὴν θάλασσαν. τῆσθε ἐμοὶ μει-
 ρακίῳ κρημνῇ νέῳ θυρίδιον ἐδδ-
 κει φίλτατον· ἐχθρὸν καὶ πηγὰς
 οὐ φαύλας, καὶ λουτρὸν σὺν αἰα-
 φροδίτῳ, καὶ κήπων, τὸ δένδρον
 αἰὴρ δ' ὧν ἦδη, τὴν παλαιὰν
 ἐκείνῳ ἐπιδοῦναι διατῶν, καὶ ἡλ-
 θον πολλάκις, καὶ γέρονεν ἡμῖν
 σὺν ἕξω λόγῳ ἢ σιωπῆς. ἐστὶ
 δ' ἄρα καὶ γεωργίας ἐμῆς μι-
 κρόν ἡσπόμενον, φυταλία
 βραχέα, φέρουσα οἶνον εὐώδη
 καὶ ἡδύην σὺν ἀμαλγόντῃ καὶ
 τῷ χρόνῳ παροσλαβῆν·
 τὸ Διόνυσον ὄψιν, καὶ τὰς χερ-
 τας. ὁ βότρες δὲ ὅτι τῆς ἀμ-
 πέλου, καὶ ὅτι τῆς λειοῦ θλι-
 βόμενος, ἀπόζει τῶν ῥόδων. τὸ
 γλεῦκος δὲ ἐν τοῖς πίλοις ἦδη
 τῷ νέκταρος ἔστιν ἀπορρώξ
 Ὀμήρω πατεῦοντι. καὶ δῆτα οὐ
 πολὺ γέρονεν, οὐδ' ὅτι πλέ-
 θρα παύου πολλὰ τοιούτων

eiiciuntur, & ferè non no-
 minantur, versabere : sed in
 similace, & thymo, & her-
 bis fragrantibus. Cùm verò
 magnâ attentione in librum
 incubueris, & oculos multâ
 lectione defatigatos refice-
 re voles, gratissimus erit ma-
 ris & nauium aspectus. Mihi
 quidem adolescentulo por-
 tulus hic videbatur gratissi-
 mus, quia fontes habet non
 contemnendos, & balneum
 non inuentum, præterea
 hortum & arbores: cùmque
 vir iam essem, eadem loci
 illius cupiditate tenebar.
 Itaque persæpè illuc veni,
 neque mihi præter rem fuit
 loci congressus. Est etiam
 illic agriculturæ meæ mo-
 numentum exiguum, parua
 quædam vinea, quæ vinum
 fert suaue, & odoriferum,
 neque temporis diuturnita-
 te vitij quicquam assumit:
 denique Bacchum, & Gra-
 tias videbis. Iam vna & cùm
 in vite adhuc pendet, &
 cùm in torculario premitur,
 odorem edit rosarum : mu-
 stum verò in doliis, iam ne-
 ctaris est liquor, si Homero
 credimus. Quæres fortasse,
 quæ obrem cùm tales es-
 sent vites, non tamen mul-
 tò plura iugera eodem ge-
 nere

nerè consuecrim: Quoniam,
 inquam, neque ipse fortasse
 valdè diligens agricola fui:
 deinde cùm sobrius sit mihi
 dilutusq; Bacchi calix, mul-
 tumque iam illic esset nym-
 pharum, tantum vini com-
 paravi, quâ tum mihi & ami-
 cis (quorum exiguus solet ef-
 se numerus) satis esse videre-
 tur. Nunc autem illud tibi,
 ô charum caput, dono: exi-
 guum certè, quicquid est: sed
 tamen gratum amico ab ami-
 co, domum domo, vt ait sa-
 piens poëta Pindarus. Epi-
 stolam hanc raprim ad lucer-
 nam cōscripsi. Quare si quid
 peccatum erit, ne seuerè, ne-
 que vt rhetor in rhetorem
 inquiras.

XLVII.

Imperatori ad lucrum spe-
 ciatî difficilis vestra postu-
 latio videretur, neq; vnquã
 paucorum gratia publicis ve-
 ctigalibus detrimentum af-
 ferri pateretur. Verum quia
 consilium est nostrum, non
 quamplurima è subditis col-
 ligere, sed quamplurimum
 eis prodesse: iccirco vobis
 debita condonamus. Neque
 tamen omnia, sed pars vna
 vobis, altera militibus cedit:
 quæ quidem & ipsa maxima
 ex parte vestra erit, cùm præ-

ἀμπελων; τυχόν δὲ ὁσὰδε ἐγὼ
 γεωργὸς γέροντα παροσλαβῆναι. ἀγ-
 γὰ ἐπεὶ ἐμοὶ κρημνὸς ὁ τῷ Διο-
 νύσει κρημνῇ, καὶ ὅτι πολὺ τὸ νυμ-
 φῶν δὲ ἔστιν, ὅσον εἰς ἐμαυτὸν καὶ
 τοῖς φίλοις· ὀλίγον δὲ ἔστι τὸ χερ-
 μα τῶν ἀνδρῶν· πρῶτον δὲ
 σμίλα. νῦν δὲ τοῖς δῶρον αὐτῷ φίλῳ
 κρημνῇ δίδωμι. μικρόν μὲν ὄψιν
 ἔστι· χερσὶν δὲ φίλῳ τῷ φί-
 λου, οἴκοθεν οἴκαδε, καὶ τὸ σφῶν
 ποιητῶν Πίνδαρον. τὴν ὅτι σο-
 λῶν ἐπιδοῦναι παρὲς λυχνον γε-
 γραφα. ὡς εἴ τι ἡμῶν τῆται, μὴ
 πικρῶς ἐξέταξέ, μὴδὲ ὡς ῥη-
 τῶν ῥήτορα.

Olymp. VI. & VII.

Βασίλει μὲν παρὸς κέρδος ὁρῶν
 καὶ χαλεπὸν αὐτῷ ὑμῶν ἔφανη
 τὸ αἴτημα, καὶ σὺν αὐτῷ ἡμῶν δεινὸν τὸ
 δημοσίαι βίβωσαν βλάβη τῆ
 παρὲς ἡμῶν ἰδίᾳ χερσίν. ἐπεὶ δὲ
 ἡμεῖς ἔχοντες ὅτι πλείονα τῶν ὑ-
 πηκίων ἀθροίσματα πεποιθῆμεθα σκε-
 πῶν, ἀλλ' ὅτι πλείονα ἀγαθῶν αὐ-
 τοῖς αἴτιοι γέροντες, τῆσθε καὶ ὑμῶν
 ἀπολύσει τὰ ὀφλήματα. ἀπολύ-
 σθ' ὅτι ἔχοντες ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων, ἀλλὰ
 μεριμνήσεται τὸ παροσλαβῆναι, ὅτι
 εἰς ὑμᾶς, ὅτι εἰς τὸν ἑσπέρων

χρείαν· ὅς τις ἴσως ἐλάττωσα καὶ
 ἀλλοίωσεν φέρεσθε, ἢ εἰρηλίω
 καὶ ἢ ἀσφάλειαν. τοῖς ἄλλοις μέγιστον
 μὲν τὸ πλείονος ἔπινε μνησέως ἀφίε-
 μόνος ὑμῶν πόλιτα, ὅσα ἐκ τῆς φθό-
 ροντος ἠλείπει χρόνος· μὲν ταῦτα
 δὲ εἰσπίστετε καὶ τὸ ἔθος. ὑμῶν τε
 γὰρ ἀφίεμνα χάρις ἰκανή· καὶ
 ἡμῶν τῆς κρινῶν ἴσως ἀμνηστῶν.
 πᾶσι τοῦτου καὶ τοῖς ἐπιπέλοις ἐπέ-
 σαλκα, ἢ ἢ χάρις ὑμῶν εἰς ἔργον
 παροχρήση.

μη.
Παντων μὲν ἐνεκὰ μοι τὸ σω-
 μα Διόκειται μετελεύω.
 ἢ μὲν ἀλλὰ ἐπὶ τῆς γυναικὸς ἔχθ
 καλῶς οἶμα δὲ ἐγὼ τοῦτου παρο-
 οἶμιον εἶ) μηδὲν κρήτην ἔπιπε-
 λῆ φίλω παρὰ φίλον πεμπω-
 μόνος. ἴσως οὖν ἐπὶ τὸ παροοἶμιον;
 ἀπτήσεως οἶμα. ἴσως δὲ ἢ ἀπτήσις;
 ἔπιπελαῶν ἀμοιβῶν ἀς εἶη γὰρ καὶ
 καὶ Διόνοιαν ἀμοιβῶν καὶ ἐ-
 μῆς, ἀσῶα παρὰ σε ταῦτα παρὸς
 ἡμας δεαχέμεσας.

Αρσακίω ἀρχιερεῖ Γαλατίας ἔπιπε-
 σολῆ Ἰαλιανῶν βασιλέως.

μη.
Ελλήμισμός ἐπὶ παρὰ τῆς
 καὶ λόγον ἡμῶν ἐνεκὰ τῆς με-

fertim pacis & securitatis ve-
 stre causa impendatur. Qua-
 re usque ad tertiam indictio-
 nem vobis remittimus quic-
 quid è præterito tempore de-
 sideratur : deinceps autem
 soluetis, sicut cōsuetudo po-
 stulat. Nam & quæ vobis de-
 dimus, satis multa sunt: ne-
 que nobis Reipubl. rationes
 sunt negligendæ. Hac de re
 ad præfectos scripsi, vt bene-
 ficium vobis verbo datum re-
 persoluetur.

XLVIII.

Cvm omnibus de causis
 mihi corpus est in me-
 diocri statu valetudinis: tum
 verò animus rectè se habet.
 Hoc procemio melius nul-
 lum esse potest epistolæ ab
 amico ad amicū missæ. Quid
 est igitur in hoc procemio?
 Petitio, vt opinor. Cuius tan-
 dem rei? Epistolarum mu-
 tuarum: quæ vtinam senten-
 tiam habeant cum meis con-
 gruentem, nobisque de te
 læta ac prospera omnia re-
 nuntient.

IULIANI IMPERATORIS
 Epistola ad Anfacium Pon-
 tificem Galatiæ scripta.

XLIX.

Quod quidem nondum
 religio Gentilium ex
 nostra procedat sententia,

impedimēto sunt hi qui eam
 profitentur. Quæ autem à
 Diis nobis donata sunt, ea
 splendida sunt, magna sunt,
 excellētiora sunt, quàm quæ
 omnino vel optari, vel spe-
 rari poterant. Nam in tam
 exiguo temporis spatio (sic
 quidem Nemesis nostris ver-
 bis propitia) tantam ac talem
 rerum mutationē paulo antè
 ne optare quidem quisquam
 audebat. Sed quid est causæ,
 cur in hisce, perinde ac si ni-
 hil amplius opus esset, con-
 quiescamus, ac non potius
 conuertamus oculos ad ea
 quibus impia Christianorum
 religio creuerit, id est ad be-
 nignitatem in peregrinos, ad
 curam ab illis in mortuis se-
 peliendis positam, & ad fan-
 timoniam vitæ, quam simu-
 lant? Quorum singula à no-
 bis verè exequenda esse cen-
 seo. Neque satis est istud so-
 lum institutum sanctè obser-
 uari: sed velim omnes no-
 stros sacerdotes omninò, qui
 Galatiam incolunt, vel minis
 impellas, vel ratione persua-
 deas, vt sint honesti: vel sa-
 cerdotali ministerio abdicēs,
 si non vnà cum vxoribus, li-
 beris & famulis, Diis colen-
 dis sedulo animos attendant:
 & ne patiantur seruos, aut

πόντων αὐτῶν. τὰ γὰρ τῶν θεῶν
 λαμπρὰ ἐ μεγάλα, κρείτ-
 τωνα πάσης μὲν βίχης, πᾶ-
 σης δὲ ἐλπίδος. ἴλεως δὲ ἔστω
 τοῖς λόγοις ἡμῶν Ἀδρακίω. ἢ
 γὰρ ἐν ὀλίγῳ ἑσπῶντι, καὶ τη-
 λικαύτιω μεταβολῶν ὀλίγω
 πᾶστέρον ἐτόλμα. ἢ οὖν ἡμεῖς
 οἰόμεθα ταῦτα εἰρηκῆν, ὅσθ' ἔ-
 ἀποβλέπομεν ὁ μάλιστα τῆς ἀ-
 θεότητος σεσηπύξησης ἢ πᾶσι τοῖς
 ξένοις φιλανθρωπία, καὶ ἢ πᾶσι
 τῶν ἀφῶν τῶν νεκρῶν παρομή-
 θια, καὶ ἢ πεπλασμένη σεμνό-
 της καὶ τῆς βίον; ὧν ἔχασον οἰό-
 μα χεῖμα παρ' ἡμῶν ἀληθῶς
 ἔπιπεδύεσθαι. καὶ ἴσως ἀπό-
 χρη τὸ σεμνὸν εἶ) τοῦτον. ἀγ-
 ρὰ παρ' ἡμῶν ἀπαξ ἀπλῶς οἰπε-
 εἰ πᾶσι Γαλατίας εἰσὶν ἱερεῖς,
 οἷς ἢ δυσώπησον, ἢ πείσον εἶ)
 ἀπουδαίους, ἢ τῆς ἱερατικῆς
 λειτουργίας ἀπόσησον, εἰ μὴ
 παροχρήντο μὲν γυναικῶν καὶ
 παίδων, καὶ θεοαπόντων τοῖς
 θεοῖς, ἀλλὰ ἀπέχουνο τῶν οἰ-
 κετῶν, ἢ υἱῶν, ἢ τῶν Γα-
 λιλιανῶν γαμετῶν ἀσεβειῶντων

filios, aut coniuges Galilæo-

ἰδὼν εἰς τοὺς θεοὺς ἀθεότητα
 δὲ θεοσεβείας περιμύθησαν. ἐ-
 πειτα πρὸς αἰνεσον ἱερεῖα μὴτε
 θεάτρῳ πρὸς ἀλλήν, μὴτε ἐν
 καπηλείῳ πίνειν, ἢ τέχνης ἑνὸς
 καὶ ἐργασίας ἀγρῶν, καὶ ἐπο-
 νειδίου περιτίσασθαι. καὶ τοὺς
 ἰδὼν πειθομένους ἡμα, τοὺς δὲ
 ἀπειθοῦντας ἐξώη. ξεινοδοχεῖα
 κατ' ἐκάστῳ πόλιν κατέστη-
 σον πυκνά, ἵν' ἀπολαύσασιν οἱ
 ξένοι τῆς πατρ' ἡμῶν φιλω-
 δεσπίας, οὐ τῶν ἡμετέρων μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἀλλῶν ὅστις ἀνδρα-
 γῆ χρημάτων. ὅθεν δὲ ὑπορή-
 σης, ὅτι πνεύματι μοι τέως. ἐ-
 κείνου γὰρ ἐνιαυτῷ τρισμυεῖοις
 μοδίοις καὶ πᾶσιν τῶν Γαλα-
 τῶν ἐκέλευσα δοθῆναι σίτου
 τοῖς ἱεροδουλοῦσιν ἑσπερομύθοις,
 ἀναλίσκεσθαι φημι χελῶναι. καὶ
 δὲ ἀλλὰ τοῖς ξένοις, καὶ τοῖς μετα-
 τῆσιν ὅτι πνεύματι πατρ' ἡμῶν ἀγ-
 χροῦν γὰρ εἰ τ' ἡμεῖς Ἰουδαίων ἕδεις
 μεταπτῆται. τρέφοισι τ' οἱ δουλοῦσιν
 Γαλιλαῶνι πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ
 τοῖς ἡμετέροις. οἱ δὲ ἡμέτεροι τ' ἡμῶν
 ὅτι πνεύματι ἐπικουείας ἐσθλαῖς
 ut nostri auxilio, quod à nobis ferri ipsis debeat, desti-

rum impiè in Deos se gere-
 re, & impietatem pietati præ-
 ponere. Deinde sacerdotem
 quemque hortare, ne acce-
 dat ad spectacula, néve in ta-
 berna bibat, neu artem ali-
 quam aut opificium turpe in-
 faméve exerceat. Et qui tibi
 in his rebus morem gerunt,
 eis honorem tribuito : qui
 autem resistunt, expellito.
 Porro xenodochia multa in
 singulis ciuitatibus extruito,
 vt peregrini nostra benigni-
 tate fruantur : neque solùm
 hi qui nostram colunt reli-
 gionem, sed alij quoque, si
 qui pecuniarum indigeant.
 At ratio, qua res tibi ad hoc
 institutum necessariæ abun-
 dè suppetant, à me interim
 excogitata est. Nam triginta
 millia modiorum tritici in
 tota Galatia, & sexaginta mil-
 lia sextariorum vini in singu-
 los annos dari iussi : quorum
 quintam partem in paupe-
 res, qui sacerdotibus infer-
 uunt, infumèdam esse man-
 do : quod reliquum est, pere-
 grinis & mendicantibus sub-
 leuandis distribuèdum. Nam
 turpe profectò est, cum ne-
 mo ex Iudæis mendicet : &
 impij Galilæi non suos mo-
 dò, sed nostros quoque alant :
 ut nostri auxilio, quod à nobis ferri ipsis debeat, desti-

ruti videantur. Quare doce-
 to gentiles in eiusmodi mi-
 nisteria pecuniam conferre,
 & pagos gentilium ex fructi-
 bus Diis offerre primitias, &
 eiusmodi beneficentiæ offi-
 ciis assuefacito, planumque
 illis facito hoc nostrum olim
 munus fuisse. Nam Home-
 rus Eumæum sic loquentem
 facit :

*Hospes si nostris succederet ad-
 uena tectis
 Vilior, acciperem placidè. Sunt
 diues, egènsque,
 A Ioue : paruum hoc est, (fateor)
 sed munus amicum.*

Neque igitur permittamus
 alios nostrorum imitatione
 bonorum nobis laudem præ-
 ripere, vt ipsi propter socor-
 diam turpitudine & infamia
 afficiamur : immò potiùs, ne
 pietatem erga Deos penitè
 prodere videamur. Quòd si
 te ista sedulò obire accepe-
 ro, maxima sanè lætitia ge-
 stiam. Præfides domi raro
 inuisas : sed scribas ad eos li-
 teras sæpissimè. Ingredi-
 entibus illis in vrberem nemo sa-
 cerdos obuiam prodeat : nisi
 quando ad templa Deorum
 accedunt, solùm intra vesti-
 bula. Eos intrantes nullus
 miles præcedat : sequatur au-

φάμον). διδάσκει τὴν σωφρο-
 ρίαν τοῖς ἐλλήνισι εἰς τὰς τοιαύ-
 τας λειτουργίας, καὶ τὰς ἐλλήνικας
 κώμας ἀπὸ τῶν τοῖς θεοῖς τῶν
 καρπῶν. Ἐ τοῖς ἐλλήνικαῖς τὴν ποι-
 αύταις ὑποτίσας περιετίσας, διδά-
 σκων αὐτοῖς ὡς τῶν παλαιῶν ἡμῶν
 ἡμέτερον ἔργον. Ομηροῦ γοῦν
 αὐτὸ πεποίηκεν Εὐμῆον λέγοντα.
 Ἔστιν οὐ μοι θέμις ἔσθ' ἔτ' εἰ κα-
 κίων σέθεν ἔλθοι,
 Ἔστιν ἀπὸ μῆσα· πρὸς γὰρ Διὸς
 εἰσὶν ἀπθῆτες,
 Ἔστιν οἱ τε, πτωχοὶ τε. δούσι δὲ
 ὀλίγη τε φίλη τε.
 μὴ δὲ τὰ πατρ' ἡμῶν ἀγαθὰ πα-
 ραβλαῦν ἀλλοῖς συγχροῦντες,
 αὐτοῖς τῆν ῥαθυμίαν καταχρῶμε-
 νον, μάλλον δὲ καταπερῶμε-
 θα τῶν εἰς τοὺς θεοὺς ὑλασθῆναι.
 εἰ τούτοις πυθόμενοι ἐγὼ σε
 περιετίσασθαι, μετὰ δὲ φροσύνης
 ἔσομαι. τοὺς ἡγεμόνας ὀλιγά-
 κισ ὅτι τὴν οἰκίας ὄρα· τὰ πλεῖ-
 στα δὲ αὐτοῖς ὅτι πλελλε. εἰσοδοῦσιν
 δὲ εἰς τὴν πόλιν ἑσπερομύθῳ
 μηδεὶς αὐτοῖς ἱερέων. ἀλλ' ὅταν
 εἰς τὰ ἱερεῖα φοιτῶσι τ' ἑσθλαῖς,
 τῶν περιετίσασθαι. ἡγεῖσθαι δὲ μη-
 δεὶς αὐτῶν εἰσὶν στρατιώτης. ἐπὶ

Odyss.

οὐδὲ ὁ βασιλεύς. αἶμα γὰρ εἰς
 τὴν δὲ ἡλθε τῶν τελευτῶν, καὶ γέ-
 γονεν ἰδιώτης. ἀρχὴ γὰρ αὐτῶν, ὡς
 οἶδα, τῆν ἐνδον· ἐπεὶ καὶ ὁ θεοῖς
 ταῦτα ἀπατεῖ θεομῶς. καὶ οἱ μὴ
 πειθόμενοι καὶ ἀγῆσαν εἰς θεο-
 σέβης· οἱ δὲ ἀντεγόμενοι τῶν τύφῶν,
 δοξοκῶτοι εἰσὶ καὶ κενόδοξοι. τῆ
 Γεσινῶντι βοηθῆν ἔτοιμός εἰμι,
 εἰ πλὴν μητέρα τῆν θεῶν ἴλεων
 καταστήσασιν ἑαυτοῖς. ἀμνηστές
 δὲ αὐτῆς, οὐκ ἀμεμῶτοι μόνον,
 ἀλλὰ πικρὸν εἰπεῖν μὴ καὶ τὸ πρῶ-
 ἡμῶν ἀπολαύσασιν δυσμενείας.

Οὐ γὰρ μοι θέμις ἔστι κριμίζε-
 μῶν, ἢ ἐλεαίρην
 Ἄνδρας, οἱ καὶ θεοῖσιν ἀπέχθωντ'
 ἀθανάτοισιν.
 πείθε τοίνυν αὐτοῦς, εἰ τῆς πρῶ-
 ἐμοῦ κηδεμονίας ἀντέστην, πᾶσι
 δημῶν τῆς μητρὸς τῆν θεῶν ἰκέ-
 τας ἡμεῶν.

Ιουλιανὸς Εκδικίῳ Ἐπίρχῳ
 Αἰγυπτίου.

ἩΜέν προίμια Φησὶν ἐμοὶ
 σὺ διηγῆ τοῦ μὲν ὄναρ. ἐγὼ
 δὲ εἰκῆ. ὅτι ὁ σὸν ὕπνῳ ἀφηγεῖ-
 σθαι. πολὺς Φησὶν, ὁ Νῆλος δὲ
 θεῖς μετέωρος τοῖς πῆχεσιν, ἐ-

tem, qui vult. Nam simul
 vt ingreditur limen delubri,
 priuati personam induit. si-
 quidem ipse, vt nosti, his qui
 intus sunt præes, propterea
 quòd diuina lex istud postu-
 lat. Et qui tibi parent, sunt
 reuera pij: qui autem præ ar-
 rogantia resistunt, ostenta-
 tores sunt, & inanis gloriae
 appetentes. Pessinunt opem
 ferre paratus sum, dummodo
 matrem Deorum sibi propi-
 tiam reddant. At si eam con-
 temnant, non modò culpæ
 affines crunt, verùm etiam,
 quod dictu acerbius est, in
 grauissimam apud nos offen-
 sionem incurrent.

*Nam scelus infandum est dex-
 tram prestare benignam
 Illis, qui superis indicunt bella
 beatis.*

Perfuade igitur illis, vt si à
 me curam de se fuscipi cu-
 piant, omnes vnà se Deorum
 matri supplices præbeant.

IULIANVS ECDICIO
 Prefecto Ægypti.

M Eum tu mihi somnium
 narras; ait Prouer-
 bium. At ego verum tibi vi-
 sum tuum narraturus videor.
 Nilus, vt ferunt, multis in al-
 tum cubitis elatus in vniuer-

iam exundauit Ægyptum.
 Ac si cubitorum quoque nu-
 merum audire vis, A. D. XII
 Cal. Oct. quindecim depre-
 hensi sunt. Significauit hoc
 Theophilus castrorum præ-
 fectus. Quamobrem si id ne-
 scisti hactenus, à nobis au-
 diens gaudeto.

IULIANVS ALEXANDRINIS.
 LI.

E T si alius quispiam ve-
 stræ conditor vrbis esset
 ex iis, qui suas ipsi leges trans-
 gressi meritas pœnas eo ipso
 persoluerunt, quòd & nefa-
 riam vitam sponte sua dele-
 gerunt, & nouum dogma-
 tis, doctrinaeque genus in-
 uexerunt; ne tùm quidem
 desiderari à vobis æquum ef-
 fet Athanasium. Nunc cum
 & vrbis vestræ conditorem
 habeatis Alexandrum; & tu-
 telaris vobis, præfèsque sit
 Deus ille rex Sarapis, vnà
 cùm affestrice puellâ, & Æ-
 gypti reginâ totius Iside, *
 * * * * *
 fanam ciuitatem imitantes.
 Verùm malè affecta pars au-
 det ciuitatis nomen assume-
 re. Equidem pudore, per
 Deos, haud mediocri te-
 neor, Alexandrini, quod vi-
 lus apud vos Galilæum se ef-
 se fateri audeat. Hebræorum

πλήρωσε πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον.
 εἰ δὲ καὶ τὸ ζῆθμόν ἀκούσῃ πα-
 θῆς, εἰς πλὴν εἰκάδα τῶν σεπτεμ-
 βείων πέντε μιλιάδων δὲ ταῦ-
 τα Θεόφιλος ὁ στρατοπεδάρχης.
 εἰ τοίνυν ἠγνόησας αὐτῶν, πρῶ-
 ἡμῶν ἀκούων, διφραίνου.

Ιουλιανὸς Ἀλεξανδρῶσιν.
 να.

E Ι μὲν τις τῶν ἀγῶν καὶ ὑμῶν
 οἰκιστῆς, οἱ τῶν ἑαυτῶν ἑλθε-
 σάντες νόμον, ἀπέπιστομόποιός γ' ἄπιστος
 καὶ εἰκὸς δίκας, ἐλόμῃ μὴ ζῆν
 πρᾶνόμως, εἰσαγαγόντες ἵκη-
 ρημα, ἔδιδασκαλία νεαρῶν,
 λόγον εἶχεν ὅτι ὡς Ἀθανάσιον
 ὑφ' ἡμῶν ὀπιζητεῖσθαι. νυνὶ δὲ
 κτίσου μὴ ὄντος Ἀλεξάνδρου τῆς
 πόλεως ὀπιζόντος δὲ ὑμῶν πο-
 λιάρχου θεοῦ τῆ βασιλείας Σαρά-
 πιδος, ἀμα τῆ πρῆδρα κόρη, καὶ
 τῆ βασιλίδος τῆ Αἰγυπτῆς πάσης
 Ισιδι * * * τῆ ὑγιαίνουσα ὀ-
 ζηλωῦντες πόλιν. ἀγὰ ὀ νοσοῦν
 μέρος ὀπιφημί? ἢ ἑαυτῶν πολ-
 μα ὀ τῆ πόλεως ὀνομα. λίαν ἀ-
 γμύομα νῆ τοὺς θεοὺς, ἀνδρες
 Ἀλεξανδρῆς, εἰ τις ὀλωσ Ἀλε-
 ξανδρέων ὀμολογῆ Γαλιλαῖος
 εἶ. τῆ ὡς ἀληθῶς Ἐβραίων

ἄλλων οἱ κει-
νήρις

οἱ πατέρες Αἰγυπτίους ἐδού-
 λβον πάλα. νῦν δὲ ὑμεῖς ἀν-
 δρες Αλεξάνδρου Αἰγυπτίων
 κερτήσαντες· ἐκέρτισε γὰρ ὁ
 κτήσης ὑμῶν τῆς Αἰγύπτου· τοῖς
 καταλιγερηκόσι τῶν πατρῶν
 δογματῶν δουλείαν ἐθελοῦσιον,
 αἰτήρις τῶν παλαμῶν θεσμῶν
 ὑφίστασθε. Ἐὸς εἰσέρχεται μνή-
 μη τῆς παλαμῆς ὑμᾶς ἐκείνης
 εὐδαιμονίας, ἡνίκα ἡ κοινωνία
 μὴ πρὸς θεοὺς Αἰγύπτου τῆ
 πάσης, πολλὰν δὲ ἀπελαύουσαν
 ἀγαθῶν. ἀλλ' οἱ νῦν εἰσαγαγόν-
 τες ὑμῖν Ὁσμὸν τῆς κήρυγμα,
 ἵνα ἀίπει γερύνασιν ἀγαθῶν τῆ
 πόλεως, φράσαιτέ μοι. κτήσης ὑμῖν
 ἡ ἀπὸ θεοσεβῆς Αλεξάνδρου
 ὁ Μακεδῶν, οὐτὶ μά Δία κατὰ
 ἵνα τοῦτων ὦν· ὅσδε καὶ πῶντας
 Ἑβραῖοις μακρῶ γερύνας αὐ-
 τῶν κρείττονας. ἐκείνων μὲ οὖν
 καὶ ὁ Λάγου Πτολεμαῖος ἡ ἀ-
 μείνων. Αλεξάνδρος δὲ καὶ Ρω-
 μαῖοις ὅτι ἀμιλλαιῶν, ἀγῶνα
 πρὸς ἑαυτὸν. ἡ οὖν μὲν τὴ κτήσι οἱ
 Πτολεμαῖοι; τὴ πόλιν ὑμῶν, ὡς-
 πρὸς γησίαν θυγατέρα, παρδὲ
 φήσαντες ὑπὸ τοῖς Ἰησοῦ λόγους ἡ
 ἔξοσιν αὐτῶν· ὅδε τῆ τῶν ἐργῶν

quondam veterum parentes
 Ægyptiis serviebant. At vos,
 Alexandrini modò, qui Æ-
 gyptum subegistis: (Hanc e-
 nim conditor vester sibi sub-
 iecit:) patriorum dogma-
 tum contemptoribus servire
 fronte contra antiqua iura
 sustinetis. neque prisca illius
 felicitatis recordamini, quæ
 tum suppetebat, cum & com-
 munionem cum Diis Ægy-
 ptus habebat omnis, & in
 multa bonorum abundantia
 viveremus. At illi, qui no-
 uam hanc vobis religionem
 invehunt, cuius tandem au-
 thores boni civitati fuerint
 vestrae, dicite. Conditor vo-
 bis obtigit pius erga Deos
 vir Alexander Macedo; non
 istorum utique similis; ne-
 que Hebræorum omnium,
 qui longè illis antecellue-
 runt. Iisdem porrò Lagi quo-
 que filius Ptolemæus præsti-
 tit. Nam Alexander Roma-
 nos ipsos, si cum iis certas-
 set, in discrimen adduxisset.
 Quid deinde post condito-
 rem vestrum Ptolemæi? Ve-
 stram illi nempe civitatem,
 velut germanam filiam, à pri-
 mis annis educantes, non
 Iesu sermonibus ad incre-
 mentum euexerunt: neque
 inuisorum Galilæorum do-
 atrinâ

atrinâ tantam hanc, quæ bea-
 tam nunc illam facit, admi-
 nistrationem rerum, copiâ-
 que repererunt. Tertio, post-
 quam nos Romani compo-
 tes illius vrbis fuimus; quam
 Ptolemæis haud rectè impe-
 rantibus eripuimus; Augu-
 stus ad eam veniens, & ad
 vestros ciues verba faciens:
 O ciues, inquit, Alexandri-
 ni! vrbi vestrae culpam om-
 nem remitto, cum ob magni
 Dei Sarapidis reuerentiam:
 tum propter populum ip-
 sum, ac civitatis amplitu-
 dinem. Accedit meæ erga
 vos benevolentia: tertia mi-
 hi causa amicus meus Arius.
 Erat autem Arius iste civis
 vester, & Augusti Cæsaris
 contubernalis, professione
 Philosophus. Quæ priuatim
 igitur in civitatem vestram
 cœlestium Deorum benefi-
 cio commoda redundarunt,
 eiusmodi ferè, vt paucis elo-
 quar, fuerunt. Nam id ge-
 nus pleraque, ne sim longior,
 omitto. Quæ autem com-
 munitè quotidie, nō in pau-
 cos homines, nec in vnum
 aliquod genus, vnâque ci-
 uitatem; sed in mundum v-
 niuersum ab illustribus Diis
 bona proficiscuntur, quæ tan-
 dem non agnoscitis? An soli

Γαλιλαίων διδασκαλία, τὴν
 οἰκονομίαν αὐτῆς αὐτῶν, ὅφ' ἦς
 νῦν ἔστιν διδασκαλίαν, ἐξήρασαν
 το. τείτον, ὅτι Ρωμαῖοι κί-
 ειοι γερύνασαν αὐτῆς, ἀφελῶ-
 μνοι τοῖς Πτολεμαῖοις οὐ κα-
 λῶς ἀργῶντες· ὁ Σεβαστὸς δὲ
 ὅτι πειδημάσας ὑμῶν τῆ πόλει, καὶ
 πρὸς τοῖς ὑμετέροις πολιταῖς
 ἀφελῶντες· ἀνδρες, εἶπεν, Αλε-
 ξάνδρου, ἀφήμι τὴν πόλιν ἀγ-
 τίας πάσης, ἀλλ' οὐ μὲν ἡμεῶν θεῶ
 Σαράπιδος, αὐτῶν τε ἕνεκα τῶ
 δήμου, ἔτι μὲν γένοιτο τὴ πόλεως.
 αἴτια δὲ μοι τείτη τῆς πρὸς
 ὑμᾶς εὐνοίας ἔστι καὶ ὁ ἐπίτορος
 Ἀριος. ἡ δὲ ὁ Ἀριος ἔστ' ἡ πο-
 λίτης μὴ ὑμέτερος, Καίθρος
 δὲ τῶ Σεβαστοῦ συμβιωτῆς, ἀπὸ
 Φιλόσοφος. τὰ μὲν οὖν ἰδία πρὸς
 τὴν πόλιν ὑμῶν ἡ ἀρξάντα
 πρὸς τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, ὡς
 ἐνδραχῆι φράσαι, τὰ αὐτῶν. σιω-
 πῶ δὲ ἀφ' ὁ μήκος αὐτῶν
 τὰ πολλά. τὰ δὲ κρινῆ κατ' ἡμέ-
 ραν ὅτι ἀνδραποῖς ὀλίγοις, οὐ-
 δὲ ἐνὶ γῆσι, ὅσδε μὲν πόλεις,
 πᾶσι δὲ ὁμοῦ τὰ κόσμῳ πρὸς
 τῶν ὅτι φανῶν θεῶν δεδωμένα,
 πᾶς ὑμεῖς ὅτι ἴτε; μόνοι τ' ἔτε
 dd

ἡλίου κατιούσης αὐγῆς αἰμαθῆ-
 πως ἔχετε; μόνοι θεοὺς εἰσὶ ἴτε,
 καὶ χιμῶνα παρ' αὐτῶν γινόμενον;
 μόνοι ζωογονούμενα, καὶ φύομενα
 παρ' αὐτῶν τὰ πᾶντα; τίω δὲ
 εἰς αὐτῶν, καὶ παρ' αὐτῶν δημιουργ-
 γὼν τῶν ὄλων Σελλῶν οὐσῶν
 εἰς ἀφ' ἑαυτῶν πόσων ἀγα-
 θῶν αἰτία τῆ πόλεως γίνεται; Ἐ-
 τούτων μὲν τῶν θεῶν εἰδέναι
 παροικῶν τολμάτε. * * * δὲ
 οὔτε ὑμεῖς, οὔτε οἱ πατέρες ὑμῶν
 εἰσὶ θεοὶ Ἰησοῦ οἶεσθε χρῆ-
 ναὶ θεὸν λόγον ἑπ' ἀρχῆν. ὅν δὲ
 εἰς ἀπῶνος ἀπὸ οὐραίου τῶν ἀν-
 θεῶν γένος, καὶ βλέπει, καὶ σε-
 βεται, καὶ σεβόμενον εἰς τὸ εἶδος
 τῆ μέγαν ἡλίον λέγει, ὅτι ζῶν ἀ-
 γαλμα, καὶ ἐμφύρον, καὶ ἐννοεῖ, καὶ
 ἀγαθοεργὸν τῶ νοητῶ πατρὸς, εἰ
 ἡ μοι πείθεσθε τῶ νοητῶ πατρὸς, καὶ
 μικρὰ ὑμῶν αὐτοῖς ἐπιπραγα-
 γετε παρὸς τῶ ἀλήθειαν. οὐχ
 ἀμύπησθε τῶ πατρὸς * * * ὅρθως ὁ-
 δοῦ πειθόμενοι τῶ πατρὸς ἑνὶ
 καὶ κείνῳ τῶ ὁδὸν ἀρχῆς ἐπ' εἰ-
 κοσι, καὶ ταύτην ἰδοὺ σὺν θεοῖς
 παρὰ οὐρανὸν δωδέκατον ἔτος. εἰ
 μὲν οὖν φίλον ὑμῶν πείθεσθε,
 μειζόνως εὐφρανθήτε, τῆ δόξαι

for. ὅν

Deest ali-
quid.

Leg. ἰ ὁρθ.

splendoris illius à Solē ma-
 nantis sensum nullum habe-
 tis? soli æstatem, & hiemen
 ab illo fieri nescitis? soli ve-
 gerari ab eo, producique pe-
 nitus vniuersa? Iam illam ab
 eodem, ac per eundem moli-
 tricem omnium Lunam non
 videtis quantas commodita-
 tes afferat ciuitati? Atqui
 nullum istorum audetis ado-
 rare numinum. Hunc verò,
 quem neque vos, neque pa-
 tres vestri vidēre, Iesum
 Deum esse Verbum creditis
 oportere. Quem autem ex
 æterno genus omne videt,
 atque intuetur hominum; &
 veneratur, ac venerando fe-
 liciter degit; magnum dico
 Solem illum; viuum, & ani-
 ma, mentéque præditum, ac
 beneficum simulacrum in-
 telligibilis Patris; si quid hor-
 tanti mihi creditis. * *
 * & vos paululum ipsos
 ad veritatem reflectite. Non
 enim à recto tramite aber-
 rabitis, si ei fidem habeatis,
 qui ad annum vsque vicefi-
 mum ætatis illa via progres-
 sus est; & hanc alteram mo-
 dō duodecimum iam insistit
 annum. Vos igitur, si mo-
 nenti mihi obtemperare vul-
 tis, maiorem lætitiā affe-
 retis. Sin est vt in illa super-

stitutione, & callidorum ho-
 minum institutione perfe-
 uerare malitis; at mutuam
 inter vos concordiam reti-
 nete; neque Athanasium
 desiderate. Sunt enim ex
 eius discipulis vtique com-
 plures, qui prurientibus, ac
 sermonibus impiis expleri
 cupientibus auribus vestris
 abundè satisfaciant. Vtinam
 enim Athanasio solo sacri-
 legæ ipsius scholæ circun-
 scripta esset improbitas! Sed
 est in vobis eiusmodi non
 ignobilis multitudo. ac ne
 id quidem est difficile factu.
 Nam quicumque tandem è
 populo delectus erit à vobis;
 quod ad scripturarum enar-
 rationem pertinet, nihilo est
 eo, qui optatur à vobis, de-
 terior. Sin, quòd reliqua vos
 Athanasij solertia delectat:
 (veteratorem enim esse ho-
 minem illum audio;) idcir-
 cò mihi pro eo supplicastis:
 scitote hac ipsa de causâ vr-
 be illum eiectum fuisse. Et
 enim parum commoda per
 sese res est; vir populo præ-
 fidens, ac multiplicium re-
 rum nouandarum cupidus.
 Quòd si ne ille quidem vir
 est; sed contemptus homi-
 nio: qualis iste est, qui de ca-
 pite periclitari magnum esse

μονία δὲ, καὶ κατηχησὶ τῶν
 παμύργων ἀνθεσίων ἐμμέ-
 νειν εἰς τὸ ἐθέλοιτε. τὰ παρὸς
 ἀλλήλοις ὁμονοήτε, καὶ τὸ A-
 θανάσιον μὴ ποθεῖτε. πολλοὶ
 πᾶντως εἰσὶ τῶν αὐτῶν με-
 θητῶν διωκόμενοι τῶν ἀκοῶν
 ὑμῶν κησιώσας, καὶ διακρίσας
 ἀπεβάν ρημάτων ἰκθμῶν πα-
 ραμυθίσασθαι. ὠφέλε γὰρ A-
 θανάσιον μόνον ἢ τῶ δυνασ-
 τοῖς αὐτῶ διδασκαλείου κατα-
 κλησθαι μαθητῶν. νῦν δὲ
 ὅτι πλήθος ὑμῶν εἰς ἀγῆνες
 καὶ παροικῶν τε εἰδέν. ὅν γὰρ
 αὐ ἐλθετε τῶ πληθους, ὅσα γε
 εἰς τῶ τῶ γραφῶν διδασκα-
 λῶν ἡκει, χείρων εἰδέν ὅτι τῶ
 παρ' ὑμῶν πορευόμενον. εἰ δὲ
 τῶ ἀλλης ἐνπερχειας ἐρωῶντες
 Αθανασίου. παμύργων γὰρ εἰ
 τῶ ἀνδρα πωδάνομα. τῶ
 τῶ ἐποίησατε τῶ δεήσας ἴτε
 ἀπὸ τῶ αὐτὸν ἀπεληλα-
 μένον τῶ πόλεως. ἀνεπιτήδον
 γὰρ φύσῃ παροικῶν δήμου
 πολυπαροικῶν ἀνῆρ. εἰ δὲ
 μηδὲ ἀνῆρ. ἀλλ' ἀνθεσπί-
 σος βυπελής. καθάπερ εἶπὸ ὁ
 " μέγας οἰόμενος παρὸς τῶ σε-

Haud sci-
 an uia
 leg. sit.
 alioquid
 est quip-
 piam.

dd ij

Φαλῆς κινδυνεύει· τῆσδε δὲ δι-
δωσιν ἀταξίας δόχλω. ὅθεν ἵνα
μὴ γήκται τοιοῦτο πρὸς ὑμᾶς
μήτεν, ἀπελθὲν αὐτῷ πρὸς ἡγε-
ρεῦσαι μὲν τῆς πόλεως πάλαι·
νικῶ δὲ ἐ Αἰγυπτίου πάσης.

Γρατεθήτω τοῖς ἡμετέροις πο-
λίταις Αλεξάνδρουσιν.

Ἰβλιακὸς Βοστρηνῶν.

ιβ'

ΩΜίω ἐγὼ τοῖς τῆσδε Γαλι-
λαίων προσάτας ἐξέμ μοι
μείζονα χάριν, ἢ τὰ φθασάμπι
πρὸς ἐμοῦ τῷ δόχλω ὅτι ἐ-
πύσασιν. σιωπῶν γὰρ ὅτι μὲ ἐκεί-
νου τοῖς πολλοῖς αὐτῶν ἐ φυγα-
δύθηναι, καὶ διωχθῆναι, καὶ δε-
σμοθῆναι· πολλὰ δὲ ἤδη καὶ
σφαγῆναι πλήρη τῶ λεγομένων
αἰρετικῶν· ὡς ἐν Σαμοσατοῖς,
καὶ Κυζίκω, καὶ Παφλαγονίᾳ, καὶ
Βιθυνίᾳ, καὶ Γαλατία, καὶ πολλοῖς
ἄλλοις ἔθνεσιν ἀρδῶ ἀνατρα-
πῶναι πορθηθείσας, καὶ μάς ἐπὶ
ἐμοῦ δὲ τομῶντιον. οἷτε γὰρ ἔξο-
ρισθέντες ἀφείθησαν καὶ οἱ δημει-
θέντες ἀπολαμβάνειν τὰ σφέ-
τερα ἀπῶντα νόμω πρὸ ἡμῶν
ἐλαβον. οἷ δὲ εἰς ποσοῦτον λυσο-
μαρίας ἠκούσι, καὶ ἀπονοίας, ὥστε

aliquid existimat: hoc verò
publicæ perturbationis ini-
tium est. Quamobrem ne
quid simile apud vos contin-
gat; cedere illum pridem ci-
uitate iussimus: nunc verò
Ægypto etiam vniuersa.

Proposatur civibus nostris Ale-
xandrinis.

IULIANVS BOSTRENIS.

LII.

EQuidem Galilæorū pre-
sules maiorem mihi gra-
tiam, quam ei, qui ante me
imperio præfuit, habituros
putabam. Nam imperante il-
lo plerique ex iis relegati, ac
fugati, vinctique sunt. tum
eorum, quos hæreticos vo-
cant, turbæ quamplurimæ
iugulatæ sunt: adeo vt Samo-
fatis, & in Cyzico, Paphla-
gonia, Bithynia, & Galatia,
aliisque gentibus integri pa-
gi vastati sint, ac funditus
euerfi. Me verò rerum po-
tiente contrà accidit. Nam
& relegatis permissus est re-
ditus: & quorum bona pu-
blicata fuerant, edicto no-
stro omnia sua recuperarunt.
At illi eò furoris, ac vecor-
diæ venerunt, vt, quia tyran-
nicè grassari iis ampliùs non
licet, nec ea, quæ in se pri-

tium inuicem; tum in nos
quoque pios numinum cul-
tores moliebantur, perpetra-
re possunt; ob id iracundia
perciti nullum non lapidem
moueant; neque miscere tu-
multu populos, & ad seditio-
nem incitare vereantur. In
quo & aduersus Deos impij
sunt; & aduersus edicta no-
stra, quamlibet humanitatis
plena, contumaces. Sanè ne-
minem istorum trahi ad aras
nostras inuitū patimur. quin
iis apertè denunciamus; si
quis sponte lustrationum, li-
bationumque particeps esse
nobiscum velit, adhibere pia-
cula primū oportere, & auer-
runcos exorare Deos. Tan-
tūm ab eo absumus, vt priua-
tim sacrilegorum quempiam
velimus vnquam, aut vel le-
uissimè cogitemus, in sacro-
rum illorum, quæ penes nos
sunt religiosissima, commu-
nionem recipere, priusquam
& animam supplicationibus
ad Deos; & corpus legitimis
purgationibus expiatum ha-
beat.

Vulgus igitur ab iis, qui
Clerici vocantur, in errorem
inductum illâ ipsâ, quam
dixi, impunitate ac licentiâ
ei detractâ, perspicuè tumul-
tus excitat. Nam qui ad id

ὅτι μὴ τυραννῆν ἔξεσιν ἀλλοῖς,
μηδὲ ἀ ποτε ἐπρωθῆτον μετ'
ἀλλήλων, ἔπειτα ἐ ἡμᾶς ποῖς
θεοσεβῆς εἰργάζοντο, ἀγαπῆναι,
πρὸξυμῶν μοι πρώτα κινούσι
λίθον, ἐ σιωπῶν τῆσδε τομῶσιν
τὰ πλήρη, καὶ σασιάζειν ἀσεβῶν-
τες μὲ εἰς τοὺς θεοὺς ἀπειθοῦν-
τες δὲ τοῖς ἡμετέροις πρὸς ἀ-
γμασι, καὶ τῶσδε οὐσι φιλοδη-
δοσῶσιν. ὅθεν αὐτῶν αὐτῶν ἀ-
κοντα πρὸς βωμοὺς ἐδωκῶν ἐλ-
κεσθαι. ἀφῆρῆ δὲ αὐτοῖς
πρὸς παρρησίαν, εἰ τις ἐκὼν
χερνίσων, καὶ ἀποιδῶν ἡμῖν ἐθέλει
κοινωνῆν, καὶ τὰρ σια πρὸς φέρει
πρὸς τὸν, καὶ τοὺς ἀπὸ Ἑσπαιῶν ἐ-
κετεῦν θεοὺς. ἔτω πρὸ τῶ τυ-
χῶν μοι τῶσδε ἀφῆ ἵνα τῷ δυσ-
σεβῶν ἐθελήσασιν ποτε ἢ ἀγαπῶ-
θῶν τῷ πρὸ ἡμῖν εὐαγγῶν με-
ταχεῖν θυσιαῶν, ὡρὶν τὴν μὲ ψυ-
χῶν τῶσδε λιτανείας πρὸς τοὺς
θεοὺς, ὅ δὲ σῶμα τοῖς νομίμοις
καθαρσίοις καθήσασθαι.

Τὰ γοῦν πλήρη τὰ πα-
ρὰ τῆσδε λεγομένων Κληρικῶν
ἔξηπατημῶν πρὸς δὴλον ὅτι
τῶσδε ἀφαιρεθείσας σασιάζει
τῆσδε ἀδείας. " οὐ γὰρ εἰς τῆσδε οἷ γὰρ

πετυραννηκότες, ὅτι ἀγαπῶ-
 σιν ὅτι μὴ ἴνοισι δίκην ἔσθ'
 ὧν ἔπραξαν κακῶς. πο-
 θουῶτες δὲ τίω πρετέραν δυ-
 νατείαν, ὅτι μὴ δικάζειν ἔξε-
 σιν αὐτοῖς, καὶ γράφειν ἀφ-
 θήκας, καὶ ἀλλοτελοῖς σφραγι-
 εῖσθαι κλήσεις, καὶ ὁ πῶ-
 λα ἑαυτοῖς προσενέμειν, πῶ-
 λα κινουσιν ἀκοσμίας κέλων.
 καὶ ὁ λεγόμενος, πῦρ ὅτι πῦρ
 ὀχετεύοισι. Ἐ τοῖς πρετέροις
 κακοῖς μείζονα ἔπιθῆναι πολ-
 μῶσιν, εἰς ἀφάσιν ἀγοντες τὰ
 πλήθη. ἔδδξεν οὖν μοι πᾶσι τοῖς
 δήμοις προσαγορεύσαι ἀφ'
 τῶνδε ἀφάσματος, καὶ φανε-
 ρὸν καταστῆσαι, μὴ συσασά-
 ζειν τοῖς Κληρικῶσι. μηδὲ αἰα-
 πεῖσθαι πρὸ αὐτῶν λίθοις ἀί-
 ρειν. μήτε ἄπειν τοῖς ἀρ-
 χοῖσιν. ἀλλὰ σιωπῆσαι μὲν ἕως
 αὐτῶν ἐθέλωσιν. εὐχεσθαι δὲ αἰ-
 νομίσοισιν εὐχὰς περὶ ἑαυτῶν.
 εἰ δὲ ἀναπειθοῖεν ἄφ' ἑαυ-
 τῶν σασάζειν, μηκέτι σιωπῆ-
 σθαι. ἵνα μὴ δίκην δῶσι. ταῦ-
 τα δὲ μοι πρὸς τὴν Βοσρη-
 νων ἰδίᾳ προσαγορεύσαι πό-
 λει, ἀφ' ὅ τ' ἐπίσκοπον Τί-

ἐπίσκοπον

vsque tēpus tyrannidem gef-
 ferunt, non hoc ipso con-
 tenti sunt, quod præterito-
 rum criminum pœnas nullas
 luant : sed prioris domina-
 tionis cupidi, quoniam ne-
 que ius dicere amplius illis
 permittitur; neq; testamenta
 scribere; aut alienas hæredi-
 tates interuertere; & ad sese
 omnia transferre; omnes, vt
 ita dicam, petulantix ruden-
 tes explicant; & quod est in
 prouerbio, ignem in ignem
 deriuare; ac priora mala ma-
 ioribus cumulare non dubi-
 tant; dum ciuitatum popu-
 los seditionibus inuicē com-
 mittunt. Quocircâ populis
 omnibus præsentī edicto de-
 nunciare, ac notum facere
 volumus, ne cum Clericis
 vnâ seditiones faciant : ne-
 que ab ipsis induci se sinant,
 vt vel lapides tollant, vel
 magistratibus non obtempe-
 rent. sed vt conuentus qui-
 dem suos frequentēt, quoad
 illis videbitur; & quas ha-
 bent constitutas pro se pre-
 ces obeant. Sin iidem suapte
 caussa ad seditiones illos vo-
 cent, minimè iis assentian-
 tur, ne pœnis subiaceant.
 Hæc porrò Bostrenorum ci-
 uitati priuatim denunciare
 volui, quòd Episcopus Ti-

eus, & Clerici in libellis, quos
 obtulerunt, in populum, qui
 apud se est, crimen omne
 contulerunt : tanquam se
 frustra ciues à seditione re-
 uocantibus, ij nihilominus
 ad turbas, ac tumultus de-
 currerint. Sanè verba ipsa,
 quæ in oblati libellis infe-
 rere ausus est Episcopus, præ-
 senti edicto subieci : *Cum ta-
 men Christiani gentilibus haud
 inferiores numero essent; sed
 hortatu nostro continerentur, ne
 quis vsquam tumultuari vellet.*
 Hæc enim de vobis verba
 sunt Episcopi. Videte quem-
 admodum modestiam ves-
 tram non ex animi vestri
 proposito venisse dicat: vt-
 pote qui inuiti, vt ait ipse, co-
 hortatione sua repressi à se-
 ditione temperetis. Quam-
 obrem vos illum, tanquam
 accusatorem vestrum è ci-
 uitate sponte pellite. ciues
 autem concordiam mutuò
 retinete: ita vt nemo aduer-
 setur, aut iniuriam faciat al-
 teri: neque vos qui in erro-
 re estis, aliis, qui Deos rectè,
 iustèque venerantur iis riti-
 bus, qui nobis ab omni æter-
 nitate traditi sunt: neque
 Deorum cultores illorum æ-
 dibus, qui ignorantia magis,
 quam animi consilio in er-

ρον, καὶ τοὺς Κληρικῶς ἐξ ὧν
 ἐπέδωσαν βιβλίων τ' μὲν σφῶν
 πλήθους κατηγορηκέναι. τῶν
 μὲν πρῶτοιων τὰ πλή-
 θη μὴ σασάζειν. ὀρμωμένου δὲ
 τῶ πλήθους πρὸς ἀτάξίαν.
 ἐν γούν τοῖς βιβλίοις ἔ αὐτῶ
 ἰὼ ἐτόλμησεν ἐγγράψαι πλε-
 φωνῶν ἑστέταξά μου τὰ δε-
 τὰ ἀφάσματι. καὶ τοι Χρι-
 στιανῶν ὄντων ἐφαμῖλλον τὰ
 πλήθη τῶν Ἑλλήνων, κατεχο-
 μένων δὲ τῆ ἡμετέρας πρῶτοι-
 νέσθ μηδένα μηδαμῶς ἀτα-
 κτεῖν. ταῦτα γὰρ ἔστιν ἄφ'
 ὑμῶν τῶ ἐπισκόπου τὰ ρήμα-
 τα. ὁρᾶτε ὅπως τ' ὑμετέραν εὐ-
 ταξίαν ὅτι ἀπὸ τ' ὑμετέρας
 εἰδ' ἔφησι γνώμης. οἳ γὰ ἀκον-
 τες, ὡς γὰ εἶπε, κατέχευε δὲ
 τὰ αὐτὰ πρῶτοιόνες. ὡς οὖν κα-
 τήσορον ὑμῶν ἐκόντες τ' πόλεως
 διώξατε. τὰ πλήθη δὲ ὁμονοῦτε
 πρὸς δήλους. Ἐ μηδεὶς ἐνδου-
 λῶσθαι, μηδὲ ἀδικεῖτω. μήθ' οἱ
 πεπλανημένοι τοῖς ὀρθῶς, καὶ δι-
 καῶς ἰδὲ θεῶς θεραπεύσοι καὶ τὰ
 δὲ ἀγῶνος ἡμῶν πρῶτα δεδωμένα.
 μήθ' οἱ θεραπεία τὰ τ' θεῶν λυ-
 μένεσθαι τ' οἰκίας, ἢ διαρπάξτε

τῶν ἀγνοῖα μάλλον, ἢ γνώμη
 πεπλημημένων. λόγῳ δὲ πεί-
 θεοται χεῖρ, καὶ διδάσκειας τοῖς
 ἀνθρώποις, οὐ πληγῆς, οὐδὲ
 ὑβρεσιν, οὐδὲ ἀκισμῶ τῆς ἑ-
 ματος. αὐτῆς τε ἔτι πολλάκις πα-
 ραινοῖ τοῖς ὅτι πλεὺς ἀγνοῖ θεοσε-
 βειαν ὀρμωμένοις, μηδὲν ἀδικεῖν
 τῶν Γαλιλαίων τὰ πλήρη, μηδὲ
 ὀπιπθεοται, μηδὲ ὑβελίζν εἰς
 αὐτοῖς. ἔλεθν δὲ χεῖρ μάλλον, ἢ
 μισεῖν τοῖς ὅτι τοῖς μεγίστοις
 παρὰ τὸν θεὸν κακῶς. μέγιστον γὰρ
 τῶν καλῶν ὡς ἀγνοῖ ἢ θεοσε-
 βεια. καὶ τοῦ αὐτοῦ τῶν κακῶν ἢ
 δυσαρέβεια. συμβαίνει δὲ * ἀπὸ
 θεῶν ὅτι τοῖς νεκροῖς, καὶ τὰ λεί-
 ψματα μετατετραμμένους, τῶν
 πτω ἀποτίσαι τῶν ζῆμιαν. ὡς τοῖς
 μὲν ἐνεχομένοις ὑπὲρ σωτηρι-
 ῶν. τοῖς δὲ ἑ ἀπολυομένοις, ἔτι
 ἀφιεμένοις ὑπὸ τῶν θεῶν σωτη-
 ριδόμα. ἐδόθη τῇ τῶν καλαιδῶν
 Αὐγούστου ἐν Ἀντιοχίᾳ.

ἡ ἀπολυο-
 μένοις

Ἰαμβλίχῳ φιλοσόφῳ.
 γγ'.

ΩὩς, πῶς ἐχθ' καλῶς, ἢ-
 μαῖς μὲν ἐν Θράκη δ' ἐξέγει-
 μέση, ἔτι τοῖς ἐν αὐτῷ ἑ σέρις
 ἐγγεμάζν. πρὸ Ἰαμβλίχου ὅ

ἐπιθῆ

rore versantur, vim inferte,
 aut eas diripite. Quippe ora-
 tione persuaderi, docerique
 fatius est homines, quàm ver-
 beribus, ac contumeliis, cor-
 porumque suppliciis. Ergo
 iterum, ac sapius eos admo-
 neo, qui in veram religio-
 nem voluntate sua feruntur,
 ne qua iniuria Galilæos affi-
 ciant; néve in eos impetum
 faciant, aut contumeliis ven-
 xent. Etenim misericordia
 potius illi, quàm odio digni
 sunt, qui maximis in rebus
 calamitatem patiuntur. Est
 autem ut bonorum omnium
 reuera maximum pietas, ac
 religio: sic contrà maximum
 malorum, impietas. Cuius-
 modi sibi damnum inferunt
 qui à Diis immortalibus ad
 mortuos, & eorum reliquias
 sese transferunt. Ac qui in
 malo aliquo versantur, eo-
 rum vicem dolemus: de iis
 verò, qui liberati, & à Diis
 exempti sunt plurimum gra-
 tulamur. Datum Cal. Aug.
 Antiochiæ.

IAMBLYCO PHILOSOPHO.
 LIII.

OIupiter! qui tandem
 verum illud est, nos in
 Thracia media vivere, & in
 eius cryptis hiemare. dàm à
 præclaro interim Iamblico,
 tanquam

tanquam orientali quadam
 vere, hirundinum ad nos lo-
 co literæ mittuntur: adeo ut
 neque ad illum nobis hucuf-
 que venire; nec ad nos illi
 proficisci licitum fuerit?
 Quis hæc, nisi Thrax, & Te-
 reo dignus æquo tandem a-
 nimo patiatur?

*Iuppiter rex! age libera è Thra-
 cia Achinos.
 Induc verò serenitatem: da o-
 culis intueri*

aliquando Mercurium no-
 strum: atque & illius adyta
 salutare, & simulacra com-
 plecti. quemadmodum Vlyf-
 sem fecisse narrant, cum post
 diurnos errores Ithacam
 reuifit. Quanquam Phæaces
 illo, cum adhuc dormiret, è
 naui mercis instar exposito,
 discesserunt. nos somnū non
 videmus omninò, donec in-
 gens orbis terrarum com-
 modum fas fit aspicere. Tu
 verò iocari etiam voluisti,
 cum diceres, me, & sodalem
 meum Sopatrum transpor-
 tasse Orientem in Thraciam.
 Atqui, si quod res est fateri
 conuenit, quãdiu abest Iam-
 blichus, Cimmeriæ tenebræ
 nobis obuersari videtur. Por-
 rò tu duorum alterum postu-
 lat; ut vel ad te nos eamus;

τῶν καλῶν κατὰ τὸν ἑφ' ἑνὸς ἑα-
 ρος ἢ μὲν τὰς ὀπιπτολάς ἀπὸ χε-
 λιδόνων πέμπτασθ' καὶ μήτε ἢ μὲν
 (ἔτι) μηδὲ πῶ πρὸ αὐτὸν ἐλθῆν.
 μήτ' αὐτῶ πρὸ ἡμαῖς ἢ ἐξ ἑνὸς ἑξέ-
 ναί. ὡς δὲ ἐκὼν (ἔτι) τῶντα δέ-
 ξασθ'. ἐλθ' μὴ Θράξ ὡς ἢ, καὶ
 Τηρέως ἀντιέξιος;
 Ζεὺς ἀγαθὸς δὴ ἀρδσαι ἀπὸ Θρή-
 κηθεν Ἀχαιοῖς.
 Ποίησον δὲ ἀνδρῶν. ὁδὸς δὲ ὀ-
 φθαλμοῖσιν ἰδέσθαι
 ποτὲ τῶν ἡμετέρον Ἑρμῆν. καὶ τὰ
 τε ἀνάκτορα αὐτῶ παρῶσθ' πείν,
 καὶ τοῖς ἐδεσιν ἐμφυῖαι. κατὰ τὸν
 τῶν Ὀδυσσεῶ φασίν, ὅτι ἐκ τῆς
 ἀγῆς τῶν Ἰθακῶν εἶδεν. ὁμῶς ἐκδύον
 μὲν οἱ Φαίακες ἐπὶ κατὰ ὑδοντα.
 ὡσπερ ἡ Φορτίον. ἐκδύον τῆς
 νεῶς ἄροντο. ἡμαῖς δὲ ὕδὲ ὑπνος
 αἴρη, μέγιστος δὲ εἰς ὃ μέγα τῆς
 οἰκουμένης ὄφελος ἰδεῖν ἐγένη).
 καὶ τοῖς σὺ μὲν τῶν ἑφ' ἑνὸς ἑμέ-
 τε, καὶ τῶν ἑταῶρον Σώπατρον εἰς τῶν
 Θράκην μετενίωχέναι παρῶς.
 παύσθ'. ἢ μὲν ὅ, εἰ χεῖρ τὰ πληθῆς
 εἰπεῖν, ἕως αὐτῶ Ἰαμβλίχου μὴ
 πρὸ ἡμῶν, Κιμμερίων ἀχλὺς σιω-
 κεῖ. καὶ σὺ δυοῖν θάτερον αἰτεῖς.
 ἢ ἡμαῖς μὲν παρῶ σὲ ἢ κεῖ.
 ee

ἢ αὐτόν σε πρὸ ἡμῶν [ἄρα μὲν ἔχον] ἡμῖν δὲ ὁ μὲν ἕτερον δι-
 κτάσθαι τε ὁμοῦ, καὶ σύμφορον,
 αὐτοῖς ἐπιμελεθῆναι ὡς σέ· καὶ τῷ
 πρῶτῳ θεῖ καλῶν ἀπολαύσαι. ὁ
 δὲ ἕτερον, ὡς γὰρ μὲν ἀπάσης
 κρήνην. ἐπεὶ δὲ ἀδύνατον θεῖ
 γε, καὶ ἀξέουμφορον ἔστι· οὐ μὲν
 οἴκοι μὲν ἔχον, καὶ χερσὶν, καὶ πλῆ
 ἡσυχίαν, ὡς ἔχον, σὺ γὰρ· ἡμῖν
 δὲ ὅ,τι αὐτὸ θεὸς διδάσκει, ἡμεῖς οἴ-
 σασθαι. αἰδραὶν γὰρ ἀγαθῶν ἐστὶ
 φασὶ ὁ μὲν βίβλην κεκτῆσθαι, καὶ
 τὰ δεόντα ποιεῖσθαι· ἐπεὶ δὲ
 τοῖς ἀναγκαστοῖς τὸ δαίμονος.

Γεωργίῳ Καθολικῷ.

ιδ'.

ΗΜέν ἡ γὰρ θεὸς ἔφατ' ἐπὶ σέ,
 καὶ γὰρ ἄλλος· εἰ δὲ βέλτε,
 καὶ Πανὶ σύγγρος. οὐ γὰρ ἀεί-
 σασθαι. καὶ γὰρ ἐθέλη με διδά-
 σκῆν ἢ φύσει ὅ,τι ἔστιν ἡ γὰρ φωνῆς
 εἰς ἀέρος πλῆξιν ἀντίτυπος ἡ γὰρ,
 πρὸς τοῦ μπαλιν τ' ἀκρῆς ἀντα-
 νακλωμένη· ὁμοίως παλαιῶν ἀν-
 δρῶν ἐπὶ κ' νέων ἐκ' ἐλάττωσι ὡ
 σῶ πειθόμενος λόγῳ θεοῦ ἐστὶ
 ἡ γὰρ δύσωπαδμεν. ἡ γὰρ αὐτὸ ἐστὶ

Cor. II. 17
πν. ἡ τῷ

vel tu ad nos ipse venias.
 Quorum alterum, vt ad te
 redeamus, ac bonis tuis per-
 fruamur, optādum nobis est,
 atque vtile. alterū voto om-
 ni præstantius est. Sed quo-
 niam facere illud non potes;
 neque rationibus tuis expe-
 dit; tu domi te quidem con-
 tine, ac bene vale; & quam
 habes quietem obtine: nos
 quicquid diuinitus nobis ac-
 ciderit, forti animo perfere-
 mus. Nam proborum viro-
 rum hoc dicitur, bona spe
 præditum esse, atque offi-
 cium suum facere: ad ea ve-
 rō, quæ fatalis necessitas im-
 posuerit accommodare sese.

GEORGIO CATHOLICO.

LIV.

ESto verō, ita vt dicis,
 Dea quædam, & loquax
 Echo: ac Panis aded, si pla-
 cet, coniux. Non enim repu-
 gnem. Nam tametsi natura
 nos ipsos docere conetur, E-
 cho nihil aliud esse, nisi vocis
 ex aëris percussione respon-
 dentem; quæ aurium ex ad-
 uerso recipitur, ac refrin-
 gitur, tamen eandem illam
 Echo Deam esse non magis
 tuo, quam veterum, ac re-
 centiorum omnium sermo-
 credam. Sed quid nostrâ il-

lud interest, si in amore erga
 te longo à nobis Echo inter-
 uallo superatur? Hæc enim,
 quicquid audierit, non ad
 omnia potius, quàm ad vocis
 extrema respondet: sic tan-
 quam præparca quædam a-
 micula, quæ amatorem suum
 summis tantummodò labris
 osculatur. Nos verò cum li-
 benter hoc tibi genere offi-
 cij præimus; cum abs te ipso
 prouocari, velut in pilæ lu-
 do, par vicissim remittimus.
 Quocircà nunquam effu-
 gies, quin turemet iniis, quæ
 scribis, reus, atque obno-
 xius tenearis: ac teipsum,
 quatenus plura idem accipis,
 & quàm minimum reddis;
 non vtique nos, qui in am-
 bobus superiores esse stude-
 mus: in illius imaginis simi-
 litudine reponas. Verumta-
 men siue eadem mēsurā red-
 dis quod acceperis, siue non
 reddis; quicquid est quod à
 te licet accipere, mihi hoc
 gratissimum est: & in solidum
 sufficere persuasum habeo.

EVMENIO, ET PHARIANO.

LV.

SI quis est, qui id vobis
 persuaserit, iucundius ali-
 quid, & vtilius hominibus ef-
 se, quàm in otio, ac securè
 philosophari; falsus hic opi-

τῆς πρὸς ἡμᾶς, εἰ πολλῶν πα-
 μέτρων τοῖς πρὸς σέ φιλικοῖς ἢ
 ἡ γὰρ κωμῶν; ἡ μὲν γὰρ πρὸς
 ἀπάρτα, ὅ,τι αὐτὸ ἀκρῶς, μᾶλλον
 ἢ πρὸς; τὰ ἔχοντα τ' φωνῆς ἀν-
 τιφθέσεται· κατὰ τὸν ἔρω μὲν
 φειδωλὸς ἀκροῖς ἀντιφιλῶσαι τ'
 ἐραστῶν τοῖς χεῖλεσιν. ἡμεῖς δὲ
 καὶ τῷ πρὸς σέ κατὰρχομεν
 ἡδέως· καὶ αὐτὸς εἰς πλῆ πρῶτῳ
 θεῖ πρὸς κλησιν, οἷον εἰ σφαί-
 ρος δίκλω, ὁ ἴσον ἀντιπέμ-
 πομεν. ὡς εἰς ἀνφάνοις αὐ-
 τὸς ἔνοχος ὡν οἷς γράφεις· καὶ
 σαυτὸν, ἀφ' ὧν πλέον λαμ-
 βάνων, ἐλάττωσιν ἀντιδίδως, ὅχ
 ἡμᾶς, ἐν οἷς ἐπ' ἀμφω πλεο-
 νεκτεῖν ἀπέδομεν, ἐς ὁμοίον
 τῆς εἰκότος ἐγκρίνων. πλὴν
 αὐτὸ τε ἴσω παρ' μέτρων διδάσκει ὁ-
 τῶν ἀν' ἀκρῶς· ἀν' τε μὴ· ἡμῖν
 ὅ,τι αὐτὸ ἐστὶ πρῶτῳ θεῖ λαβῆν,
 ἡδύ, καὶ πρὸς ὁ ἄλλον ἄρκεῖν πε-
 τεύεται.

Εὐμηνίῳ, καὶ Φαριανῷ.

νε'.

EI τις ὑμᾶς κέπεικεν, ὅ,τι τῶ
 φιλοσοφῆν ὅ,τι ἁλῆς ἀ-
 πρῶτος ἔστιν ἡδίων, ἢ λισσι-
 τελέτερον τι τοῖς ἀνθρώποις, ἡ-

πατημόνος ἔξαπατά. εἰ δὲ
 μὲν περὶ ὑμῶν ἢ παλαιὰ παρ-
 θυμία, καὶ μὴ, κατὰ τὸ φλόξ
 λαμπρὰ, παρὰ τὸ ἀπίσθη.
 μακαρίους ἔγωγε ὑμᾶς ἑπο-
 λαμβάω. τέταρτος ἐνιαυτὸς ἦ-
 δη περὶ ἐλήλυθε, καὶ μὲν οὐ-
 ποσὶ πέρας ἐπὶ αὐτῷ χρόνῳ,
 ἔξοτε κεχωρισμένα ἡμεῖς ἀγ-
 λήλων. ἡδέως δὲ αὐτὸ ἐσκεψά-
 μην, ἐν τούτῳ πόσον ἡ παρ-
 εληλύθατε. πᾶ δὲ ἐμῶ, εἰ δὲ
 φησὶ πόμην Ἑλλήωσι, θαυ-
 μάζειν ἄξιον. οὕτως ἐσμέν ἐκ-
 βεβαρῶσθαι ἀπὸ τῶν χω-
 ρείων. μὴ καταφρονήτε τῶν λο-
 γιστῶν. μὴ δὲ ἀμελεῖτε τῆς ῥη-
 τορικῆς. μὴ δὲ τῶ ποιήμασιν
 ἑμιλεῖν. ἔγω δὲ τῶ μαθημα-
 τῶν ὀπιμέλεια πλείων. ὁ δὲ
 πᾶς πόνος τῶν Ἀριστοτέλους,
 καὶ Πλάτωνος δογματῶν ὀπι-
 στήμης. τῶτο ἔργον ἔγω. τῶ-
 τε κρητῆς. θεμέλιος. οἰκοδο-
 μία. τῶν. πᾶλλα δὲ περὶ ἑρ-
 γα, μὲν μείζονος σπουδῆς περὶ
 ὑμῶν ὀπιτελεύθω, ἢ τῶν
 ἡσὶ πᾶ ἀληθῶς ἔργα. ἐγὼ, νῆ
 τῶν θεῶν δικίω, ὑμᾶς ὡς ἀδελ-
 φοὺς φίλων, τῶντα ὑμῶν συμ-

ἑ. ὀπισημ

nione vos fallit. Sin pristina
 ia vobis adhuc alacritas per-
 feuerat; neque confestim,
 emicantis flammæ instar, ex-
 tincta est; equidem felices
 vos esse iudico. Quartus iam
 annus abiit, ac tertius ferè
 præterea mensis, ex quo ab
 inuicè seiuncti sumus. Quan-
 tum igitur toto illo interie-
 cto tempore progressum ha-
 bueritis libenter inspexerim.
 Nam quod ad me attinet;
 mirum est si vel Græcè loqui
 possim. Tantam ex regionibus
 istis barbariem contraximus.
 At vos neque oratorium
 studium contemnite: neque
 rhetoricam, aut poetarum
 lectionem negligite. sed ita
 tamen, vt in disciplinas
 ipsas vehemētius incumbatis.
 Itaque labor omnis vester
 in Aristotelicorum, Platonico-
 rumque dogmatum scientia
 versetur. Vestrum hoc opus
 sit: hoc crepido; fundamentum;
 ædificium; tectum. reliqua
 sint accessionis instar: quæ
 maiore tamen à vobis studio,
 quàm legitima opera ab non-
 nullis elaborentur. Ego verò,
 per diuinum ius fasque, vos
 tanquam fratres diligens, id
 vobis consilij dedi: vt pote
 condiscipulis olim meis, & ami-

citia coniunctissimis. Quòd
 si mihi hac in re parueritis;
 ego vos maiori quodam amo-
 re complectar. sin minus re-
 sponderitis; equidem res do-
 lebo. Porro continuus dolor
 quem tadem exitum habeat,
 melioris ominis causa, tace-
 re malo.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

LVI.

SI qua res est studio nostro
 curaque digna; eiusmodi
 esse sacra musica videtur. Tu
 igitur ex Alexandrinorum
 populo delectis bonæ indo-
 lis adolescentulis, menstruas
 in singulos artabas duas ero-
 gari præcipe: nec nõ oleum,
 frumentum, & vinum. ve-
 stem porro præbebunt ararij
 præfecti. Atque ilii quidem
 interim ex voce conscriban-
 tur. Quòd si aliqui perfectè
 artem illam consequi potue-
 rint; sciant haud mediocria
 sibi laboris illius præmia etiã
 à nobis esse constituta. Nam
 quòd citra nostra illa præ-
 mia nõ mediocrem fructum
 diuinæ ope musicæ ex ani-
 morum suorum purgatione
 percepturi sint, persuadent
 illi qui rectè hac de re sta-
 tuerunt. De pueris igitur ita
 præcipimus. Iam verò quòd
 ad musici Dioscori discipu-

βυλλῶν. γερῶνατε γὰρ μοι συμ-
 φοιτηταί, καὶ πόρῳ φίλοι. εἰ μὲν
 οὖν περὶ ἀείψετε, πλείον ἔρξω. ἀ-
 πειθοῦσθε δὲ ὁρῶν λυπησόμεθαι.
 λύπη δὲ συνεχὴς εἰς ὅ ποτε τε-
 λυτῶν εἶσθαι, εἴπερ ἡμεῶν
 μεθ' οἰωνοῦ κρείττονος ἕνεκα.

Εκδικία.

νζ.

ΑΞΙὸν ἔστιν, εἴ τῳ ἀγῶνι ἡμῶν,
 καὶ τῷ ἱεραῖς ὀπιμνησθῆναι
 μουσικῆς. ὀπιτελεύθω δὲ ἐν
 τῷ δήμῳ τῶν Ἀλεξάνδρῶν ὅτι γε-
 γονότας μείζονας, ἔξοτε
 ἐκάτω κέλυσον δύο τῶν μὲν
 χορηγείας. ἔλαμόν τε ἐπὶ αὐτῶν,
 καὶ σῆτον, καὶ οἶνον. ἐσθῆτα δὲ περὶ
 ἔξοσον οἱ τῶν ταμείου παρῶσθαι
 τες. οὗτοι ὅτι τῶν ἐκ φωνῆς κα-
 ταλεγάσθωσθαι. εἰ δὲ ἡμῶν
 ναμῶν τῶν ὀπισημῶν αὐτῆς εἰς
 ἄκρον μεταστῆναι. ἰσῶσθαι ἄπο-
 κείμην πόρῳ μετὰ τῶν πόνου
 πᾶ ἔπαθρα τῶν περὶ ἡμῶν. ὀπι γὰρ
 παρὸ ἡμῶν αὐτῶν τῶν ψυχῶν ἀπὸ
 τῆς θεῶν μουσικῆς καθαρῶν τε
 ὀνήσονται, πεισυτέον τοῖς ἀποφα-
 νομῶν οἰσθῶν ὀπῶν τούτων. ὀπῶν
 μὲν οὖν τῶν παιδῶν ποσαῦτα. τῶν ὅτι
 νῶν ἀκρομῶν τῶν μουσικῶν Διο-

σκέου, ποίησον ἀντιπαραβέας τῆς τέχνης παροχυμότερον. ὡς ἡμεῖς ἐποίμων ὅτι ὁ παρ' αὐτῶν ἐδέλωσιν αὐτοῖς σιωπῶντες.

Ελπίδιῳ Φιλοσόφῳ.

151.

ΕΣΠΙΝ ἢ μικροῦ ζῆλου ἢ ἰδὸν ἢ μείζων, ὅταν ἢ τῆς ζῆλου φοντος βύνοια μὴ τῆς ὀπίσθησιν συμκρότητι μάλλον, ἢ τῆς ζῆλου χῆς μεγέθη τερήται. εἰ δὲ ἡμεῖς βραχέα τὰ τῆς ζῆλου παρορησεως ὅφ' ἡμεῖς γῆται, μὴ ἔτω τῆς ἔσω αὐτοῖς πόδον τεκμηριώση. ἀλλ' εἰδὼς ἔφ' ὅσον ὁ παρ' ἡμεῖς ἔρωσ ὅτι (εἰ) τέταται, τῆς ἰδὸν τῆς ζῆλου βραχύτητι συγνώμῃ νεμετοῖς ἴσοις δὲ ἡμεῖς ἀμείψομεν μὴ κατόκη. πῶς γὰρ ὅ, τι ἀνδιδῶς, καὶ μικρὸν ἢ, παρ' ἡμεῖς ἀγαθὸν γνώρισμα παρ' ἡμῖν ὄψι.

Ε. ματρῆται
Ε. φιλῆς

los attinet, fac ut artem illam studiosius addiscat. Nos enim ad illos quacumque in re voluerint iuandos parati sumus.

ELPIDIO PHILOSOPHO.

LVII.

Affert & epistola parua voluptatem maiorem, cum eius, qui scripsit, benevolentiam non paruitate potius epistolae, qua animi magnitudine metimur. Quamobrem si haec nuda salutato paulo à nobis breuior instituat; noli de nostro in te studio coniecturam ex ea re facere. Imò verò cum meus amor in te quam vehemens sit, optimè noris, literarum breuitati sic ignoscas velim; vt sine vlla cunctatione vicissim rescribas. Quicquid enim à te in nos profectum fuerit, id, etsi paruum est, boni specimen omnis apud nos obtinet.

IULIANI CAESARIS
EPISTOLARVM DVARVM
FRAGMENTA.

INTERPRETE NICOLAO RIGALTIO.

Juliani Caesaris fragmenta, qua ante xx annos edideram, eadem nunc ex Bibliotheca Regia longè emendatiora reddo. Duarum sunt epistolarum fragmenta; vnus ad Alexandrinos, alterius ad Dionysium. atque huius quidem clausula aliquot apud Suidam reperiuntur, vocabulis ἀλλήτων ἑπιστολῶν, auctore non laudato, quas esse Iuliani, ex istis apparet manifestissimè.

ALEXANDRINIS.

Ἰουλιανὸς Ἀλεξανδροῦσιν.

LVIII.

Ο Beliscum apud vos esse audio lapideum iustae altitudinis; despici tamen, & vt quid vile iacere in litore. Eum D. Constantinus instructo nauigio Constantinopolim, patriam meam, aduehi præceperat. Sed quandoquidem ille Diis ita volentibus fatalè istinc ad plures migrationem migravit, exigit à me eadem ciuitas

Ο Βελῖον εἶπ' ὑμῖν ἀκούω λίθινον εἰς ὑψὸς ἰχθύων ἠρμῶνον ὅτι τῆς ἡϊόνος, ὡσπερ ἀλλό τε τῆς ἀπμοτατων ἐρριμμένον. ὅτι τούτω ἐαυπηγήσε σιὰφος ὁ μακαρίτης Κωνσταντῖνος, ὡς μεταξὺ αὐτῶν εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα Κωνσταντῖνος πόλιν. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη σιωπῆται ἐθελῶντων ἐνθεν δὲ ἐκείσε πορβυλιῶναι τὴν εἰμῶν μὲν πορείαν, ἢ πόλιν ἀπαγαγεῖ τῆς

ἐμοῦ δὲ ἀνὰ θυμῶν, πατεῖς δὲ σά-
μου, καὶ προσήκουσα πλέον ἢ ὡς
ἐκείνῳ. ὁ μὲν γὰρ αὐτῷ ὡς ἀ-
δελφῷ, ἐγὼ δὲ ὡς μητέρῳ φι-
λά, καὶ γὰρ ἐγὼ μὲν πατρὸς αὐτῆς, καὶ
ἐπαφίω ἐκείνῳ, καὶ ἔδωκα μὲν
ὡς αὐτῷ ἀγνωμονῆσαι.

Διονυσίου.

νθ'.

* * *

Ὁ δὲ οὖν; οὐ γὰρ ἐλοιδοροῦ τότε·
καὶ τοὶ Διανοοῦ μῦθος ἴσως αὐ-
τῷ, καὶ βλασφημίᾳ νομίζων,
ὅτι με τοῖς σεαυτοῦ φίλοις ὑ-
πέλασθε ἐῖ) προσόμοιον. ὦν
ἐκατέρῳ δέδωκε σεαυτὸν ἀ-
κλιτον, μᾶλλον δὲ ὁ μὲν ἀ-
κλιτον πατρὸς προτέρῳ, πατρὸς δὲ
τέρῳ ὅσον ἀδελφῷ μόνον ὅσον
συνεργῶν ἐθέλει προσλαβῆναι,
καὶ ἰσχυρῶς. ἀλλ' εἰ μὲν ἐγὼ
προσόμοιος εἶμι Κωνσταντῆ καὶ
Μαγνητίῳ, ὅσον προτέρῳ αὐτῷ,
Φασί, δείξτε. σὺ δὲ ὅσον καὶ τῷ Κω-
μικῷ, σαυτῷ ἐπαυρῆς ὡς ἄλλοι
Αστυδάμας, γυνὴ, προδήλον
ὅσον δὲ ὦν ἐπέσειλας. ἢ γὰρ ἀφο-
βία, καὶ ὁ μέγα θράσος, καὶ ὁ,
εἴη ἐμὲ γνοίης, οἷός εἰμι. ἔπειτα
αἰπλῶς τὰ τῶν αὐτῶν, βαβῶν

donarium : quum ipsa mihi
sit patria, adeoque maiore
mihi quam illi necessitudine
coniuncta. ille namque eam
ut sororem quidem, at ego ut
matrem amo. in eius enim
solo primum steti in lucem
editus, illic altus educatusq;
sum: nec fieri vlla ratione po-
test, ut in illam ingratus un-
quam videar. * * *

DIONYSIO.

LIX.

* * *

Quid igitur? neque enim vi-
la tunc adficiebaris iniuria.
etsi ita tibi fortasse videba-
tur, quod me tuis amicis ad-
similem esse existimas. quo-
rumvtrique tu te inuocatum
dedisti, maximè autem priori
inuocatum, alteri verò tan-
tum annuenti tuam sibi gra-
tam fore operam, obedien-
tissimè paruisti. cæterùm, an
ego sim Constanti an Ma-
gnentio similis, res ipsa olim,
quod aiunt, indicabit. Tu
verò, ut est apud Comicum,
teipsum laudas, velut Asty-
damas, mulier. atque id ex
iis quæ scripsisti liquet. om-
nia enim illa, *Imperterrita
mens, & ingens audacia*, itém-
que illud, *Vtinam me nosset
qualis sum*, & cætera dein-
ceps eiusmodi, papæ! ut per-
& Ve-

sonantia sunt, & tumida tur-
gidaque. Sed Gratias testor
& Venerem, si & audax, sic
& generosus. * * *
& paulò post. An id putas,
quæcunque à te pridem sunt
peccata faciliè apud omnes
excusari purgarique, & nu-
pera fortitudine vmbra mol-
litiei pristinae obduci? Fabu-
lam audiuisti. Mustela quon-
dam amore capta viri formo-
sū. cætera è libro disce.
Quamvis multa dicas, ne-
mini tamen persuadebis un-
quam, te eum non fuisse
qui fueris, & qualem te per-
multi jampridem norunt.
Nunc autem infcitiam tibi ac
temeritatem, non philoso-
phia, nec id Dij velint, at-
tulit, sed potius duplex, ut
ait Plato, ignorantia. Quum
enim expertus scire potue-
ris te nihil scire, quod &
nos de nobis ipsi fatemur,
autumas te sapientissimum
omnium qui sunt, qui fue-
runt, quique futuri sunt
posthac. tantum in te stolidi-
tatis de tua opinione exube-
rat. Sed hæc tibi quidem
propter te dicta plus satis.
verum mihi pluribus for-
tecan apud alios agendum
est, quod tam simpliciter
te ad rerum gerendarum fo-

πηλικού κτύπου καὶ κάμπτου ῥη-
μάτων εἰσίν. ἀλλὰ ἐπεὶ τῶν
Χαρίτων, καὶ τῆς Αφροδίτης, εἰ καὶ
πελημερῶς οὐπω, ἐξ ἡμετέρων, ἐ-
μετ' ὀλίγον. * * * ἢ
τῶν νομίζεις ὡς τῶν πα-
λαιῶν ἀμνημονημάτων ἀπολο-
γεῖσθαι πρὸς ἀπὸντας, καὶ τῆς
πάλαι ποτὲ μαλακίας πρὸς
πέτασμα τῶν ἀνδρείων εἶ) Gi.
τῶν μῦθον ἀκήκοας· γαλή ποτ'
ἀνδρὸς δι' ἄρετοῦς ἐρεθεῖσαι· τὰ
δὲ ἄλλα ἐκ τῆς βιβλίου μάθηται.
πολλὰ εἰπὼν ἔδενά αὐτῶν πείσης ἀ-
δελφῶν, ὡς ἔγνωναι ὡς οὖν
γέροντας, καὶ οὐκ εἰ πολλοὶ παλαιὸν
ἠπίσαντο. τῶν δὲ ἀμαθῶν, καὶ ὁ
θράσος ἢ φιλοσοφία, μά τῶν
γεῖρας ἐνεποίησέ σοι. τοῦ αὐτίον ὅσον
διπλῆ καὶ ἰσχυρῶς ἀγνοία. κιν-
δυθῶν γὰρ εἰδέναι μηδὲν, ὡς
ἔδὲ ἡμεῖς, οἷον πρὸς τῶν εἰ) σοφῶ-
τερος, ἔτ' νῦν ὄντων, ἀλλὰ καὶ τῶν
γεροντότων, ἴσως δὲ καὶ ἐσομένων.
ἔγω σοι πρὸς ὑπερβολῶν ἀμα-
θίας τὰ τῶν οἰήσεως ἐπέδωκε· ἀλλὰ
σοῦ μὲν ἐνεκα, καὶ τῶν ἰσχυρῶς εἰ-
ρησῶ σοι. πλείω δεῖ ἴσως ἀπολο-
γεῖσθαι ἀφ' ἑσέ καὶ τοῖς ἀλλοῖς,
ὅσον πρὸς χεῖρως ὅσον κοινωνία σε

πρὸς ἀλέσαι παροργισμάτων, οὐ
 παρῶτος, οὐ δὲ μόνος ἔπαρον, ὡς
 Διονύσιε. ἔξηπατήκε καὶ Πλα-
 τωνα ὁ σὸς ὁμόφυμος· καὶ τί δὴ
 χρὴ λέγειν ὑπὲρ τούτου; ὅπως καὶ
 ἢ Ἀσκληπιαδῶν ὁ κρυπτός Ἰω-
 ποκράτης ἐσφηλαὶ δὲ μου πύ-
 γωμίω αἰ τοῦ πύ κεφαλίω
 ραφαί. εἴτ' ἐκείνοι μὲ ὑπὲρ ὧν
 ἤδεσθον ἔξηπατήκε, καὶ ὅ τε χρι-
 στὸν ἐλάττανε τὴν ἰατρὴν θεωρήμα.
 θαυμαστὸν δὲ εἴωρ Ἰουλιανὸς ἀ-
 κούσας ἔξαιφνης ἀνδρίζεσθαι τὴν
 Νηλεῶν ἢ Διονύσιον, ἔξηπατή-
 σθαι; ἀκούεις ἐκείνον τὴν Ἡλίου
 Φαίδωνα, καὶ πύ ἰσοεῖαν ἐπι-
 στασθαι· εἰ δὲ ἀγνοῖς, ἐπιμελέ-
 σερον πολυπαροργισμοῖσι, ἐγὼ
 δὲ σὺν ἐρωτῶ τῆσ. ἐκείνος ἐνό-
 μιζεν, ἀνίατον σὸ δὲ να τῆ φιλο-
 σοφία· πύ πάντας δὲ ἐκ πύτων
 ὑπὸ αὐτῆσ κεταίρεσθαι βίον,
 ἐπιτηδύματων, ἐπιθυμιῶν,
 πύτων τῆσ ἀπαξάπλωσ τοῖσ-
 των. εἰ γὰρ τοῖσ βῖ πεφυκόσι κα-
 λῶσ τε θραμμένοις ἐπήρκει μῶ-
 ρον, σὸ δὲν ἰὼ θαυμαστὸν ὅ κατ'
 αὐτῶ. πέπεισθη γὰρ ὅτι οὐ
 ποτ' ἀπὸ ἐκῶν ἰύσθησ, τὰ
 πύτωσ ἀνῆλθεσθαι πεφυκόσ.

cietatem vocari. Nec primus
 ego, nec solus indigna sum
 passus, Dionysi. Decepit &
 Platonem cognominis tibi
 Dionysius. Et quid hīc mor-
 ror? nōne & medicorum
 prāstantissimus Hippocrates
 dixit, opinionem meam fu-
 turæ capitis sefellerunt. At
 illi quidem in iis, quæ nosse
 apprime debuerant, decepti
 sunt, medicumque latuit
 artis suæ consideratio. mi-
 rum verò, si & Iulianus au-
 diens Nilotem aut Diony-
 sium desubito virum extitisse,
 deceptus est? Audis Eleum
 illum Phædonem, & historiam
 nosti. Sin secus, accuratius
 cogita. nec enim dicam. Putabat
 ille neminem esse tam prauè
 affectum, quem philosophia non
 curaret, omnesque illius ope
 libidines, cupiditates, affe-
 ctus, atque, ut vno semel ver-
 bo dicam, cuncta huiuscemodi,
 tolli facillimè posse. Nam
 si bene & feliciter natis hoc
 solum sufficit quòd bene &
 feliciter sunt nati, quid mi-
 rum, si accedente Philo-
 sophia hæc etiam constent?
 nec enim, opinor, sponte
 lubentèrque turpi mendacio
 incumbet, qui suapte
 natura vera dicere consue-

nit. Sed tuam confidentiam
 audaciāmque puta quatuor
 obolis, quod vulgò dicitur,
 dignam. enimvero non ma-
 gnum est facinus aliis oblo-
 qui, sed cum se præstare,
 quem nemò iure suggillet.
 Tu si is sis, fac nos, amabo
 te, ut videamus. Illud stre-
 nuū prudentisque viri non
 est, cordatissime Dionysi,
 discedere principibus inui-
 sum infensumque. at tum
 demum bonus merito præ-
 dicaberis, quum tua consue-
 tudine & familiaritate ho-
 mines nobis reddideris fa-
 pientiores. Sed hoc tibi num-
 quam, neque aliis mille tui
 similibus continget. etenim
 faxa faxis si confligant, &
 lapides lapidibus si collidan-
 tur, nihil sibi inuicem pro-
 sunt: sed mollior à duriore
 facile teritur. Nempe hæc
 non Laconicè, aut concisè.
 ego enim arbitror me tua
 causa loquaciorem Attica
 cicada videri. Pro tuis au-
 tem in me contumeliis con-
 uiciisque faxo pœnas mihi
 luas, ut par erit, annuenti-
 bus Diis, dominaque Adra-
 stea. Quonam pacto, ais?
 & quidnam præcipuè cona-
 bor, quum verbo & ope-
 re peccare sit procliuè? ob-

δὴ ἀ τὴν πύρησιαν τὴν σὺν οἰκῆ τέ-
 παρων εἰς ὄβολων, ὅ λεγόμενον,
 ἀξίαν. πύλω οὐ μέγα ἔργον ἐστὶν
 ἐπιτημιῶν ἀλλοῖσ, αὐτὸν δὲ ἀνεπι-
 τήμητον παρῶσειν. εἰ δὲ σοι τῶ-
 της μέτεσι τῆσ μερίδος, ἐπιδιδ-
 ξον ἡμῖν. ὅ τῶτων ἐστὶν, ὡς σι-
 τῶτατε Διονύσιε, σπουδαίου καὶ
 σάφρονος ἀνδρός, ἀπερὸ ἰούμον
 ἀπελθεῖν τοῖσ κρυπτοῖσιν. ἢ ὅσα ὅ
 ἀπὸ βελήων, εἰ τοῖσ ἀνδρῶτοισ
 ἐκ τῆσ παρῶσ ἐαυτὸν σιωοισίας
 ἀπέφλωσ ἡμῖν μετειωτέροισ.
 ἀλλὰ τῆσ μὲ ὅ κατῶσε, μετῶ τοῖσ
 θεοῖσ, σὸ δὲ κατῶ μωροῖσ ἀλλοῖσ,
 ὅσοι ἐπιλοῖσ τὴν σὸν ἐσθπον. πε-
 τσαι γὰρ πέτασαι, καὶ λίθοι λίθοισ
 παρῶσαι ἐπιόμοιοι, σὸ κα ὡφε-
 λοῖσ μὲ ἀνήλοισ, ὅ δὲ ἰχυρότε-
 ρος σιωτελοῖ τὴν ἠήονα διχραῶσ.
 ἀρα μὴ λακωνικῶσ τῶτα καὶ
 σιωτόμοσ. ἐγὼ μὲ οἰμοσ, λαλί-
 τερος ἀξίσε κατῶ Ἀθηκῶν σπα-
 πεφαίθησ τεπήγων. ὑπὲρ ὧν εἰς
 ἐμὲ πεπύρηνησ, ἐπιδήσασ σοῖ
 δίκλω τὴν παρῶπουσδμ, ἐπεδόντων
 θεῶν, ὅ τὴν δεσποίνης Αδραστείας.
 τίσ οἶω ἢ δίκη; καὶ τί μέλισσα
 πειροσμοσ, ἀξίσε τῆσ λόγων
 καὶ τῆσ ἔργων ἐξαμύρτων; μὴ

ποῦ εἶμαι σοὶ τῆ κακηγορίας
 γλώτῃ πολλῶ φλυαρίᾳ. καὶ
 τοι με εἰ λέληθεν, ὅτι καὶ Ἄφρο-
 δίτης φασιν ὑπὸ τῆ Μώμου
 ἐσκαφθῆναι τὸ σάμαλον. ἀλλ' ὁ-
 ρεῖς ὅτι πολλὰ καὶ ὁ Μώμος ἐρή-
 γησε, καὶ μόλις ἐλάμβανε τὸ σά-
 μαλον. εἴη δὲ καὶ σε πᾶσι ταῦτα
 τελευτῶν καὶ ἀγαμέσσαι, καὶ τῆ
 Τιθωνὸν βαρύτερον τε, καὶ τῆ Κι-
 νύρου πλοσιώτερον, καὶ τῆ Σαρ-
 δαναπάλου τρυφερώτερον ὅπως
 καὶ τῆ προίμιας ὅτι σοὶ πλη-
 ρωθῆναι, οἷς παῖδες οἱ ἡρόντες. ὅ
 γὰρ φροδόν, ὅθεν εἰς εἴπε τῆ
 καίων, ὅτι τῆ παρθενοῖς, ὡς περ
 σὺ νῦν ὅτι τῆ ἀγίας σοὶ τῆ ὅτι-
 σολῆς ἀμύρπιας. ὅθεν εἰς ἀν' ἐξελ-
 θῆν ἐν μακρῶ πᾶν κύκλῳ διωτη-
 ρείῃ, καὶ τῆ μακροπῶν ἐκείνη, καὶ
 βδελυρῶν ἡθός, ὅφ' οὐ σεαυτὸν
 παρὰ γὰρ εἰς. ὅ γὰρ τοῖς δὲ ἐπί-
 μου * * Φιλοῖς ἡκονταί, * * ὅδ' εἰ
 τοῖς ἐφεδρῶν τοῖς ἀρχαῖς,
 ἀλλὰ τοῖς βεβαίᾳ κρίσει χρω-
 μήνοισ, καὶ δὴ τῆ τῶν δέον ἀρε-
 μήνοισ.

struam quantum in me erit,
 peruiacaci & maledicæ tuæ
 linguæ ac futilitati rimas.
 Etsi nescius non sim Vene-
 ris ipsus soleam Momi di-
 cteria non euasisse. Sed vi-
 des ut idem ille Momus, ob
 reliquum Veneris decorem
 inuidia rumpebatur, & vix
 reperit quod in solea carpe-
 ret? Hoc igitur optauerim,
 ut circa huiusmodi liuore
 districtus confenescas, & Ti-
 thono grauior, & Cinyra
 opulentior, & Sardanapalo
 mollior, ut de te verissimè
 dicatur, Bis pueri senes. nec
 enim antiquorum vllus τὸ
 φροδόν, ut rem manifestam
 significaret, usurpauit, quod
 tu nunc facis inter ceteros
 epistolæ tuæ lapsus. Nemo
 denique sermone quamuis
 longo lenonios & impuros
 tuos mores queat explicare.
 Stas enim velut prostibulum,
 nec eos modò qui te vltro
 adeunt ductando captas * *
 * * nec eos solùm, qui ma-
 gistratus aucupantur, sed &
 eos qui firmo vtuntur iudi-
 cio, & per hoc rectum co-
 lunt. * * *

SEQUENTES EPISTOLAS DVAS
 SVA MANV DESCRIPTAS SVP-
 peditauit Patricius Iunius Bibliothecæ Londi-
 nensis custos; ex codice Barocciano, qui nunc
 Oxonij seruat.

IAMBlichO LX.

IAMBΛIXΩΙ Ζ΄.

 ENISTI, & fecisti.
 Nam & absens per-
 eas, quas scribis, li-
 teras venisti. Ego verò te,
 per meam, quam tu seruaſti;
 meam, inquam, mentem ar-
 dentem desiderio; nec amo-
 rem inficior; nec te nulla re
 defero. sed tanquam præsen-
 tem contemplor animo, &
 cum absente verſor: nec est
 quicquam quod me plenè sa-
 tiare possit. Verùm tu neque
 de præsentibus benè meren-
 di finem facis; nec absentes
 cùm oblectare scriptis tuis;
 eùm salutem iis afferre defi-
 nis. Cùm igitur mihi nuper
 nunciasset aliquis, aduenisse

 ΛΘΕΣ, ὅ ἐποίη-
 σαι ἤλθεσ γὰρ δὴ καὶ
 ἀπὸν, οἷς γράφεις.
 ἐγὼ δὲ σε μὲν εἶμαι ἀν' δὲ φύλα-
 ξας ἐμὴν φρένα κακομελίαν πᾶσα, ἢ
 ἐκείνη δὲ δὲ ἀρετῆς τῆ φίλῶν.
 ὅδ' εἰς ἀπολείπω σε καὶ ἐδὲν ἀμῶν
 καὶ ὡς πᾶν τῆ ψυχῆ θεωρῶ, καὶ
 ἀπόντι στυγῶ καὶ ἐδὲν ἰκανὸν ὅσῃ
 μοι παρὸς κόρον ἀρχέσαι καὶ τοι
 σὺ γε σὺν ἀπίης καὶ πᾶν τῶν δὲ
 ποιῶν ἀεὶ, καὶ ἀπόντας σὺν δι-
 φραμίαν μόνον οἷς γράφεις, ἀλλὰ
 καὶ σῶζων. ὅτε γὰρ ἀπὸν ἀπὸν
 μοί τις ἐναγχοσ, ὡς πᾶν σοὶ

Hæc menda sunt.

γραμμάτα καμίσεις ἐταίρος ἡ-
 κοι, ἐτύγχεμον μὲν ἐν ἀηδία
 τῆ συμμάχου τελευτῆος ἡδὴ κα-
 θετός· καὶ τοὶ καὶ παλαιαλγῶς
 ἔχων τῆ σώματος, ὡς μηδὲ
 ἔξω πυρετῆ μείναι· σημαθῆν
 δὲ, ὡς ἔφλω, ὅτι μοι παρὸς
 τῆς θύρας ὁ παὶ γραμμάτα
 ἔχων εἶη· ἐγὼ μὲν, ὡσπερ τις
 ἀκραιτῆς ἐμμευτῆ, καὶ κείτονος,
 ἀναπηδήσεις ἢ ἕα ὡρὴν ὅτι δέοι
 παρῆναι. ἐπεὶ δὲ καὶ ἔλαβον
 εἰς χεῖρας τιῶν ἑπιτολιῶν μέ-
 νων, ὁμνύω τοῖς θεοῖς ἀδελφῆς, καὶ
 τῷ ὅτι σοὶ με ἀνάψαυτα πόθον,
 ὡς ἅμα τε ἐφυρῶν οἱ πόνοι, καὶ
 με καὶ ὁ πυρετὸς ἀνήκεν ὀδύς,
 ὡσπερ τινὶ τῆ σωτήρος ἐναργεῖ
 προσιῶ δυσωπούμενος. ὡς δὲ
 καὶ λύσεις ἀνέγκων, ἵνα με ἢ γῆ
 ψυχῶν ἐγκέναι τότε, ἢ πόσις
 ἡδονῆς ἀνάπλεων γεγῆσθαι
 τῷ φίλτατον, ὡς φῆς, ἀν' ἐμέ,
 τῷ ἐρωτικὸν ἀληθῶς, τῷ ἀφά-
 κωνον τῷ καλῶν, ὡσπερ ταμνῶν-
 τὰ τε, καὶ φιλοῦνται δικαίως
 ὅτι μοι τῷ παρὰ σοῦ γραμ-
 μάτων ὡσηρέτης γέρονεν·
 οἶονεὶ ὡπλινοῦ δικίω ἡμῖν τιῶν
 ἑπιτολιῶν διδωθῆσας, οὐδεὶα τε

Leg. ἢ ἕα.
 & μοx for.
 ὅ, π.

sodalem, qui à te literas af-
 ferret: quamvis tertium iam
 diem stomacho laborarem, &
 affecta essem valetudine; ut
 nec extra febrem consiste-
 rem. sed cùm mihi, ut di-
 xi, significatum esset, ad-
 esse pro foribus, qui à te li-
 teras haberet; statim velut
 impotens mei, & furore
 quodam instinctus, exiliens-
 que, nec ministris expecta-
 tis, obuiam erupi. Ut au-
 tem epistolam in manus tan-
 tummodò sumpsi, Deos
 ipsos, & illud meum, quo
 in te sum inflammatus, de-
 siderium testor; repente fu-
 gisse dolores omnes; ac me
 febri reliquisse, velut ma-
 nifesta salutaris cuiusdam
 numinis præsentia pudefa-
 ctam. Postquam verò resi-
 gnatam legere cœpi; quo
 me tandem animo fuisse tunc
 existimas, aut quantam ce-
 pisse voluptatem: cùm ami-
 cissimum, ut ais, * * * &
 ad amores re ipsa factum; ac
 rerum præclararum admini-
 strum impensè collaudarem,
 ac meritò diligerem; quod
 perferendis ad me literis tuis
 operam nauauerat, easque
 more volucris ad nos secun-
 do, ac prospero vento dire-
 xerat: quæ mihi solùm oble-

stationem attulerunt, quòd
 ex ipsis in illo, quem par erat,
 statu res tuas esse cognoui:
 sed ægrotanti quoque salu-
 tem, ac sospitatem reddide-
 runt? Iam quod ad cætera
 spectat; quis animi mei af-
 fectus fuerit; cùm primùm
 epistolam illam legi, qua tan-
 dem oratione consequar?
 aut quemadmodum amorem
 meum idoneis verbis expli-
 cem? quoties me ad initium
 à fine reuocaui? quoties ve-
 ritus sum, ne imprudens to-
 tam legendo percurrerem?
 quoties, velut in circulo
 quodam, ac strophæ ambi-
 tu, finem, & clausulam ad
 principium retraxi; sic tan-
 quam in musico cantu id-
 ipsum, à quo carmen exor-
 dium cœperat, modulationis
 in fine repeterem? Vel
 illa, quæ deinde consecuta
 sunt? quoties ad os meum
 epistolam admoui; sicut ma-
 tres filiolos suos exosculan-
 tur. quoties ad idem meum
 os adhæsit, tanquam suauif-
 simam meam amasiam com-
 plecterer. quoties inscriptio-
 nem ipsam, quam velut ma-
 nifesto sigillo, tuapte manu
 obsignaueras, blâde compel-
 laui, suauitatúsque sum. tùm
 oculis imposui; quasi sacra

καὶ πομπίμω πινθ' ματι· δι' ἧς
 οὐ μόνον ὡσηρέσει ἡ ἀδελφῆ μου
 τὰ εἰκότα παρὰ σοῦ γίνονται, ἀλλὰ
 καὶ αὐτῆ καμνοντι παρὰ σοῦ σω-
 τηῶναι; τὰ γε μὲν ἀλλὰ πῶς
 αὐτῷ παρῆτον παρὸς τιῶν ἑπι-
 τολιῶν ἐπαθον εἰποιμ' ἂν, ἢ
 πῶς αὐτῷ ἀρκουῶντος ἐμμευτῆ τῷ
 ἐρωτα κατὰ μινύσασμι; ποσὲ-
 κισ ἂν ἔδραμον εἰς ἀρχὴν ἐκ
 μέσου; ποσὲκισ ἐδύσα μὴ πλη-
 ρώσας λαθῶ; ποσὲκισ, ὡσπερ ἐν
 κύκλω ἑνὶ, καὶ τροφῆς παρὰ ὀδῶ,
 τῷ συμπαράσματος τῷ πλήρωμα
 παρὸς τιῶν ἀρχῶν ἢ ἀνέλκων, f. ἀνέλκων
 οἷον ἐν ἀσματι μουσικῶν, τῷ τῶν οἷον
 ρυθμοῦ τῶν τέλει, τῷ παρὸς τιῶν
 ἀρχῶν ἢ ἡρῶν κῆνον μέλος ἀντι-
 διδίδι· ἢ καὶ, ἢ ἡ δία, τὰ ἐξῆς
 πύτων· ὅσακισ μὲν τῶν σῶματι
 τιῶν ἑπιτολιῶν παρῆσθαι γάρ·
 ὡσπερ αἱ μητέρες τὰ παιδία
 παρῶσπλέκονται. ὅσακισ δὲ ἀνε-
 φύη τῶν σῶματι, κατὰ τῶν ἐρω-
 μηδῶν ἐμμευτῆ φιλτάτην ἀσπα-
 ζομένην· ὅσακισ δὲ τιῶν ἑπιτολιῶν
 φιλῶ αὐτῶν, ἢ χεῖρ σῆ, κατὰ τῶν
 ἐναργεῖ σφραγίδι, πεσημῶν,
 παρῶσπῶν, ἢ φιλήσας· εἶπα
 ἐπέβαλον τοῖς ὀφθαλμοῖς, οἶονεὶ

Deest a.
 vel s.
 Cor. ἀνί-
 δ' ἔμμεν.

ποις τ' ἱεραῖς ἐκείνης δόξιας δακτύλοις, ἐν ταῖς τῶν γραμματῶν ἔχῃ παρεσκευάσας· χαῖρε δὲ καὶ αὐτὸς ἡμῖν πολλά· κατὰ τὴν ἢ καλὴ Σαπφώ φησι· Ἐὐκὶ ἰσθίμε μόνον τὰ χροῖνα, ὃν ἀλλήλων ἀπελείφθημεν. ἀλλὰ γὰρ καὶ αἰεὶ χαῖρε, καὶ γράφε, καὶ μνήσο ἡμῶν τὰ εἰκότα. ὡς ἡμᾶς γε οὐκ ἔστι πειλείν χροῖνος, ἐν ᾧ σε μὴ πτόντα, καὶ ἐν πτόντι χαρῶν, καὶ λόγῳ Διὸς μνήμης ἔξομεν Ἕλληλων δὲ ποτὶ Ζεὺς δότι ἐκέλευται ἐς πατρίδα γαῖαν, καὶ σε πτωῖ ἱερῶν ἐκείνων ἐστὶν αὐτῆς ἰσοπέλοισι μὲν, μὴ φείσῃ λοιπῶν, ὡς φυγάδος· ἀλλὰ δῆσον, εἰ δὲ καὶ, πρὸς τοῖς ἐαυτῶν θύκοις τοῖς φιλάτοις, ὡς πῖνα Μουσῶν ληποτέλειαν ἔχων εἶτα τοῖς εἰς τιμωρίας ἀρχοῦσι παυδύων. πτόντως ἔτε ἀκων ὑποσησημῶν τῶν δίκην· ἀλλὰ ἐκὼν δὴ καὶ χαίρων, ὡς τὸ ἀγαθὸν πατρὸς ἐπιδωρόθωσιν παρομνηθῆ καὶ σωτηρίων· εἰ δὲ μοι καὶ κατ' ἐμυλῶν τῶν κρίσιν ἐδύχοις πιπεδομαι, καὶ δίδως ἐνεγκῶν ἢ βλάτομαι, ἐμυλῶν, ᾧ θύναμε, ᾧ σὺ χιωνίσκω παροσάψαμι αὐτὴ δέως· ἵνα σε κατ' ἐμυλῶν ἐπὶ λατοίμων ἀπὸ στω-

Vox ista suscipitur.

Deest aliquid, quod aliorum voci respondat.

illius dextræ digitis in istis literarum vestigiis affixus. Tu verò nobis & ipse plurimum salve; ut egregia illa Sappho loquitur: nec pro ratione modò temporis eius, quo inuicem abiuncti sumus; sed perpetuò salve; ac scribe; & quantum par est, memento nostri. Nam, quod ad me attinet, nullum tempus erit, quo non tui penitus, & in occasione omni, ac sermonè meminerim. Quod si vnquam Iuppiter dederit contingere patriam terram; ac tuos illos sacros penates subire liceat; noli, tanquam fugitiuo, deinceps parcere. sed ad iucundissima tua subsellia, non secus ac desertorem Musarum à fuga retractum, si videtur, alligatum pro eius merito castigatum admone. Equidem vltro, ac gaudens, nedum inuitus, pœnas istas, tanquam ab optimo patre prouidam, ac salutarem emendationem excipiam. Sin est vt mihi de me, qualemcumque velim, sententiam ferre permittas: hoc mihi, præstantissime vir, libenter imponam, vt ad tuniculam tuam adhærescam: nec à te vlllo tempore diuellar: sed vnà tecum assidue verfer,

verfer, & vbiq; sim applicitus. cuiusmodi sunt, quos bifformes fingunt fabulæ. Nisi id istæ ludentes fortasse prædicant, quod singularis cuiusdam amicitia significationem habeat: vt in communionis illius vinculo naturæ in amborum animis consensionem expriment.

EIDEM LXI.

Τῷ αὐτῷ ξα'.

SATIS magnas pœnas sabiunctionis abs te meæ dedisse me fateor; non ob eas molestias solum, quas in peregrinatione ista sum expertus: sed huius vnus rei maximè caussa, quòd tanto abs te sum tēpore diuulsus. Quamquam & multis, & variis fortunæ casibus vbiq; conflictatus fuerim; sic vt nullius non periculum facerem. Verùm cum & bellorum tumultus, ac strepitus; & obsidionis necessitatem; & errores fugæ; & varios metus; & asperas, ac rigidas hiemes; & morborum pericula; & innumerales ac diuersas calamitates, quæ me à superiore Pannonia ad freti Calchedonij traiectum vsque co-

εἶλω αἰεὶ, καὶ πτόντα καὶ ἰσοπέλοισι μνήσο ἡμῶν τὰ εἰκότα. ὡς ἡμᾶς γε οὐκ ἔστι πειλείν χροῖνος, ἐν ᾧ σε μὴ πτόντα, καὶ ἐν πτόντι χαρῶν, καὶ λόγῳ Διὸς μνήμης ἔξομεν Ἕλληλων δὲ ποτὶ Ζεὺς δότι ἐκέλευται ἐς πατρίδα γαῖαν, καὶ σε πτωῖ ἱερῶν ἐκείνων ἐστὶν αὐτῆς ἰσοπέλοισι μὲν, μὴ φείσῃ λοιπῶν, ὡς φυγάδος· ἀλλὰ δῆσον, εἰ δὲ καὶ, πρὸς τοῖς ἐαυτῶν θύκοις τοῖς φιλάτοις, ὡς πῖνα Μουσῶν ληποτέλειαν ἔχων εἶτα τοῖς εἰς τιμωρίας ἀρχοῦσι παυδύων. πτόντως ἔτε ἀκων ὑποσησημῶν τῶν δίκην· ἀλλὰ ἐκὼν δὴ καὶ χαίρων, ὡς τὸ ἀγαθὸν πατρὸς ἐπιδωρόθωσιν παρομνηθῆ καὶ σωτηρίων· εἰ δὲ μοι καὶ κατ' ἐμυλῶν τῶν κρίσιν ἐδύχοις πιπεδομαι, καὶ δίδως ἐνεγκῶν ἢ βλάτομαι, ἐμυλῶν, ᾧ θύναμε, ᾧ σὺ χιωνίσκω παροσάψαμι αὐτὴ δέως· ἵνα σε κατ' ἐμυλῶν ἐπὶ λατοίμων ἀπὸ στω-

Κατὰ ὁμολογίαν τῆς σῆς ἀπολείψωως ἐκτεπικένομαι δίκην· οὐ μόνον οἷς πτόντα πτωῖ ἀποδημίῳ ἀνταροῖς στυλιέθω· ἀλλὰ γὰρ καὶ αὐτῶν πτόντα πλέον, ὅτι σὸς ποσοδῶν ἀπελείφθω χροῖνον· καὶ τοῖς πολλοῖς, ἔ ποικίλας πτόντα καὶ χροῖνον· τὸν τύχης· καὶ ὡς μὴ ἀπείροτον καταλιπέιν. ἀλλὰ καὶ πολέμων θορύβοις, καὶ πολιορκίας ἀνάγκῃ, καὶ φυγῆς πτόντα, καὶ φόβοις πτόντα· ἐπὶ δὲ χροῖνον ἰσοπέλοισι, καὶ νόσων κινδύοις, καὶ τῶν ἐν Παννονίας τῆς ἀνω μέγρι τῶν κατ' ἐμυλῶν ἐπὶ λατοίμων ἀπὸ στω-

πλου, μείας δὴ καὶ πολυέσταις
 συμφορὰς ὑπομείνας, ὅσδ' ἐν
 οὐτῶ λυπηρὸν, ὅσδ' ἐν δυσχερῆς
 ἐμψυτὰ συμβέβηκεναι φάλλω
 αὐτῷ, ἢ ὅτι σε ὁ κοινὸν τῆς Ἑλλή-
 νων ἀγαθὸν ὅτι ποσούτω χρόνῳ
 πλεῖν ἔβαν ἀπολείπων ὅσον εἶδον·
 ὡστ' εἴθερ ἀχλίω πῖνα τοῖς ἐ-
 μοῖς ὀφθαλμοῖς ἔπι, καὶ νέφος
 πολὺ παρεικείσθαι λέξιμι, μὴ
 θαυμασίας· τότε γὰρ δὴ μοι καὶ
 ἀήρ εὐδῖος, καὶ φέγγος ἡλίου
 λαμπρότερον, καὶ οἷον ἔαρ ἀ-
 ληθῶς τῆ βίου παεικίξει κατ-
 λισον, ὅταν σε ὁ μέγα τῆς οὐ-
 κυρμένης ἀγαλμα παεικί-
 ξωμαι, καὶ κατὰθερ ἀγαθῶ
 πατεικίσει γνήσιος ἐκ πολέμου
 ἱνὸς, ἢ ἀγαπῶν κλύδωνος
 ἀνελεπίτως ὀφθαλμοῖς, εἶτα ὅσα ἐ-
 παθον, ὅσδ' ὅσων ἦλθον κινδύ-
 νων εἰπῶν, καὶ οἷον ἐπὶ ἀγκύρας
 ἱεραῖς ὀρμιζόμενος, ἄρκοῦσθαι
 ἦδη παεικίσει τῆς ἀλγῆ-
 καν εὐρωμα παεικίσει γὰρ,
 ὡς εἶκος, καὶ ὅταν κουφίξει τὰς συμ-
 φαρὰς, ὅταν τις ἀπέπονθεν εἰς
 τὰς ἀλλοῖς ἐκφορα κατῆρας,
 διαείμη τῆ πάθους πλεῖν γὰρ-
 ὶων, ὅσδ' τῆ κοινωνία τῆ πάθους.

mitatae sunt, haecenus ex-
 hauserim; nihil tamen per-
 aquè mihi acerbum, ac tri-
 ste contigisse dixerim, at-
 que illud vnum, quòd ab
 oriente digressus Graecorum
 te commune bonum tam
 longo tempore non vidi.
 Noli itaque mirari, si ne-
 scio quam caliginem adhuc
 offusam esse meis oculis, &
 densissimam nubem obdu-
 ctam dixerim. Tunc enim
 profectò & aër mihi fere-
 nus; & lux Sole ipso splen-
 didior; & velut formosissi-
 mum ver quoddam vitæ
 restituetur, cum te ma-
 gnum terrarum orbis simu-
 lacrum complecti poterò:
 ac, quemadmodum bono
 parenti germanus filius, è
 bello, marisque fluctibus
 præter spem conspectus,
 quæcunque sum perpeffus,
 ac quibus perfunctus peri-
 culis, exponens; & quasi
 in sacra anchora stans; ido-
 neum solatium calamita-
 tum mearum reperiam. Ha-
 bet enim in acerbis commu-
 nione ipsa consolati-
 onis aliquid, & ad miti-
 gandas ærumnas pertinet,
 cum ea, quæ perpeffus est
 aliquis, in aliorum effundit
 aures, & laborum suorum

notitiam impertitur. Ego
 verò quibus possum te of-
 ficiis interim prosequor;
 nec vnquam ad te scribere,
 ac tempus hoc totum, quo
 à te abfui, epistolarum il-
 la veluti tessera compensa-
 re desinam. Quòd si parem
 de te gratiam impetrare
 potuero, nonnihil se do-
 lor meus remittet, cum li-
 teras tuas tanquam saluta-
 re quoddam omen adhi-
 buero. Tu verò fac vt &
 meas beneuolè, & huma-
 niter accipias; & ad mutui
 officij consuetudinem hu-
 manio rem te præbeas. Qui-
 quid enim boni, ac præcla-
 ri significaris, aut scripse-
 ris; id ego velut Mercurij
 doctrinarum præsidis vo-
 cem, vel Æsculapij manum
 esse iudico.

τέως γε μὴν οἷς ἔχω σε καὶ
 δυνάμει πλεῖν ἐμὴν μέτειμι,
 καὶ γραφῶν οὐ παύσομαι, καὶ
 τὸν ἐν μέσῳ ἀπολείψω χρό-
 νον ἐν τῇ τῆς γραμμάτων θε-
 ραπείων σπουδήματι· εἰ δὲ
 δὴ καὶ ἀντιτύχοιμι κατὰ σοῦ
 τῆς ἴσων, ὑφήσω καὶ μικρόν,
 οἷον ἀπὸ σωτηρίου ἱνὸς συμβό-
 λου τοῖς σοῖς ὀμιλῶν γραμ-
 μασι· σὺ δὲ δέχοιο μὴ εὐ-
 μνῶς τὰ παρ' ἡμῶν, καὶ παρ-
 ἔχοις δὲ καὶ σεαυτὸν εἰς ἀμοι-
 βῶν εὐδυνέτερον· ὡς ὁ πᾶσι
 σημαῖης καλὸν, ἢ γραφῆς,
 τῆσ' ἀπὸ τῆς Ἑρμοῦ λογίου
 φωνῆς, ἢ τῆς Ἀσκληπιοῦ χει-
 ρὸς παρ' ἡμῶν κρίνεται.

FRAGMENTVM EPISTOLÆ NONDV M EDITÆ.

LXII.

ξβ'

* * * * *
 Hoc ipsum, quod li-
 gnis tribuitur, nonne
 hominibus concedere oportet?
 Etenim cogitemus hominem,
 qui sacerdotio positus sit
 forsitan indignus: nonne
 tantisper ei parcendum est,
 dum ipsius impro-

* * * * *
 Τοῦτο ὅσα ὑποκείσθαι τοῖς
 ξύλοις, ὅσδ' ἀξιὸν ὅτι νέ-
 μειν ἀνδρόποισ· ὑποκείσθαι
 γὰρ ἀνδρόποισ ἱεροσωμῆς ἀντι-
 λήφθαι, τυχὸν ὅσδ' ἀξιὸς ὅτι καὶ
 φείδεσθαι μέχρι ποσούτου μέ-
 Gg ij

Hæc per
 interrogationem le-
 genda sunt.

χρις αὐτῶν ὅτι γινόντες ὡς ποιητοὶς
 ἔστι, καὶ τῆς λειτουργίας αὐτῶν εἰρ-
 ξαντες, ὅτι ἁποπετώσῃσιν ἁπο-
 τερὸν ὄνομα τῆς ἱερέως ἁπο-
 θιῶν ἁποδείξωμεν ὑβρί, καὶ κο-
 λασί, καὶ ζημίαι; αὐτὰ εἰ μὴ
 ἀγνοῖς, ὅτι δὲ τῶν δῶν ἔοικας
 εἰδέναι ἢ τῶν μετείων· ἔπει σοὶ
 ποῦ μέτεσιν ἐμπειρίας ὄλως τῶν
 δικαίων, ὅς ἐκ οἶδα ἢ μὴ ἱε-
 ρός, ἢ δὲ ἰδιώτης; ποῦ δὲ σοὶ
 μέτεσι σωφροσύνης, ἢ ἁπο ἡ-
 κίσω τῆτον, ἢ καὶ θάκων ἐχρῆν
 δεξιὰς αἰσῶ; ὅτι ἀγροῦν ἀπο-
 τῶν, καὶ σοὶ μάλιστα μὴ τε ἁπο
 θεοῖς, μὴ τε ἁπο αἰθεράσι
 ἔχον καλῶς. οἱ μὴ τῶν Γαλι-
 λαίων ἴσως Ἐπίσκοποι, καὶ ἁπο-
 σέβτεροι συγκαθίστασιν σοὶ· καὶ εἰ
 μὴ δημοσίως δι' ἐμὲ, λέγεται, ὅτι
 ἐν τῷ οἴκῳ λέγεται τετυπῶται δὲ
 ὁ ἱερός. οὐ γὰρ αὐτὸς ἦλθεν ὅτι
 αὐτῶν ὁ πῶρ ὑμῶν ἀρχιε-
 ρός νῆ δια τῶν δεήσιν. ἀλλ' ἐ-
 παιδὴ σοὶ πέφηνε μυθῶν τὰ
 πῶρ Ὀμήρω· τῶν τῶν Διδυ-
 μάου δεσπότητος χρησῶν ἐπα-
 κρῶσιν, εἰ σοὶ φανερὸν πῶ-
 λα μὴ ἔργῳ νευθετήσας κα-
 λῶς τοῖς Ἑλλήνας, ὅτερον δὲ

bitate comperta, primūm à
 sacra functione remoueatur;
 tūm deinde nomen ipsum
 Sacerdotis temerè huic im-
 positum contumeliæ, sup-
 plicio, pœnæque subiiciatur?
 Hæc si non intelligis, ne
 rem quidem vllam cætera-
 rum tenes, etiam medio-
 crium. Quam enim iuris
 atque æqui peritiam obti-
 nes, qui nondum scis quid
 sacerdos sit, quid priuatus?
 Quam tu verò moderatio-
 nem habes animi, si cum
 malè mulcaueris, cui te vel
 decebat assurgere, ac loco
 cedere? Est id ex omnibus
 longè turpissimum; neque
 tibi præsertim, vel Deo-
 rum, vel hominum causa
 satis decorum. Ac Galilæo-
 rum quidem Episcopi, &
 Presbyteri tibi fortassis assi-
 dent. idque vt non publicè
 propter me; at clanculum,
 domique per te impune fa-
 ciunt. interim Sacerdos va-
 pulat. Nam nisi ita res ha-
 beret, non sic vester ille
 Pontifex mihi supplicasset.
 Et quoniam Homerica illa
 fabulosa tibi videntur: au-
 di Apollinis oracula Di-
 dymæi; ac vide num rectè
 olim quidem te ipsa Græ-
 cos admonuerit; postea

verò frugi, ac moderatos
 homines sermone docuc-
 rit:

*Quicumque in sacerdotes,
 superbia mentis,
 Deorū immortalū, stolidi
 perpetrant, et honoribus
 Contraria consulūt cōtēptri-
 cibus Deū cogitationibus
 Non iam illi totum vitæ
 conficiunt iter,
 Quicumque beata contume-
 liis affecerunt numina,
 Quorū isti religiosū susce-
 perūt cultū, et honorem.*

Hic nimirum Deus non eos,
 qui Sacerdotes pulsant, aut
 contumeliosè tractant; sed
 qui debitis illos honoribus
 priuant, Deorum inimicos
 esse pronunciat. Quare qui
 verberat, meritò sacrilegus
 habeatur. Ego itaque, quo-
 niam patriorum sacrorum
 maximus sum Pontifex; &
 oraculi Didymæi præfectu-
 ram modò sum sortitus, e-
 dico tibi, ne quid eorum,
 quæ ad sacerdotem perti-
 nent, tribus totis mensibus
 attingas. Quòd si intra hoc
 spatium dignus esse videbe-
 re, postquam à ciuitatis an-
 tistite super ea re literas ac-

τοῖς σωφρονοῦντας διδάσκων
 πῶς λόγῳ·

Οἱ σοὶ ἐς ἀρετῆρας ἀπαθῶ-
 λήσι νόοιο,
 Αθανάτων βέβουσ' ἀποφῶλια,
 καὶ φάσιν
 Ἀντὶα βουλοῦσιν ἀδελφῶσι
 λογισμοῖς,
 Οὐκέθ' ὄλιω βιότιο διεκτῶ-
 σιν ἀταρπῶν·
 Οἱ σοὶ ἁπο μακάρεσιν ἐλωβή-
 σαρτο θεοῖσιν,
 Ὡν κείνοι θεόσεστων ἐλῶν θεο-
 πηῖδα ἡμεῖς.

ὁ μὴ δὴν θεός ἐστι τῶν τῶν-
 τας, ὅτι τοῖς ὑβρίσωντας, ἀλ-
 λὰ τοῖς ἀποσερῶντας τῶν ἡ-
 μῶν ἐπὶ τοῖς θεοῖς ἐχθροῖς· ὁ
 δὲ τυπῶσας, ἱεροσυλῶς αὐτῶν
 ἐπὶ ἐγὼ πίνω ἐπειδὴ ἁπο
 εἰμι καὶ μὴ τὰ πάτεια μέ-
 γας ἀρχιερός· ἐλαχον δὲ νῶν
 καὶ τῶν Διδυμάου ἁποφῶ-
 τεύειν, ἀπαρηρέω σοὶ τρεῖς
 ἁποδόδες σελιῶν μῆτοι τῶν
 εἰς ἱερέα μῆδὲν εἰσὸχλεῖν·
 εἰ δὲ ἐν τῶν τῶν χρόνῳ
 " φαν * * ἄξιός, ὅτι πειλῶν-
 τὸς μοι τῶν τῶν πόλεως ἀρ-
 χιερέως, εἰ ἁποφῶντος εἰς
 G g iij

Deest ver-
bum.

f. φανείη.

ἡμῖν, ἐσαῶτις μὲν τῶν θεῶν
 βουλεύσομαι. τῷ τινι ἐγὼ σοι
 τῆς ποροπέτειας ὅτι δὲ θημι ζη-
 μίαν. τὸ δὲ ἐν τῶν θεῶν
 ἀφ' αὐτῶν, πάλαι μὲν εἰώθεσαν
 οἱ παλαγοὶ λέγειν, καὶ γραφεῖν.
 οὐ μὲν ἔμοιγε "φα * *
 κελεύει ἔχειν. οὐδ' αὖτε μὲν
 πεποιηκότες οἱ θεοὶ φαίνονται.
 καὶ ὁμῶς διχῶν ἐστὶ Διὸς ἀνόμοιοι
 ἡμῶν * * * ὅθεν οἶμα, καὶ
 σιωπῶν σοι πολλὰ λιπὴρ-
 σάμη τὸς θεοὺς ἀδείας τυχεῖν
 ὧν ἐπλημμέλησας.

ε. φ. ἀνομι.

cepero, vtrum sis admitten-
 dus cum Diis postea delibe-
 rabo. Hanc tibi poenam tuæ
 temeritatis impono. Ad ea
 quondam veteres Deorum
 execrationes solebant ver-
 bis, ac scriptis adiungere.
 Hoc tamen ego nequaquam
 rectè habere iudico. quippe
 nunquam à Diis ipsis factum
 videtur. Et alioqui precum
 esse nostratum administros
 * * *. Quamobrem tua
 id gratia tecum à Diis po-
 stulo, vt cum assiduus in
 iis exorandis fueris, co-
 rum veniam impetres, quæ
 perperam admisisti.

Θεοδώρῳ ἑρχομένῳ. ἔγ.

ΕΜοὶ πρὸς σε πεποιήσασθαι ὡς τὸς ἄλλοις ἰδιαιτέρον ὅτι-
 πολῆς εἶδος, ὅσοι καὶ πλέον μέτεσι τῆς πρὸς ἐμὲ φιλίας,
 ἢ πρὸς οἶμα τοῖς ἄλλοις. ἐστὶ γὰρ ἡμῖν ὁ κοινὸς καθηγεμενὸν ἢ μι-
 κροῦ καὶ μέμνησαι δήπου. χρόνος δὲ οὐ βραχύς, ὅτε διατελέσω
 * * * ἢ ἐσπέρην, ἐπειδὴ σε λίαν ἑρέσκειν ἐπιθόμιον αὐτῶν, φίλον ἐνό-
 μιμα. καὶ ποι * * * ἔχον ἐκείνο κελεύει εἰώθεν ἐμοὶ διαφ' αὐτῶν
 διλάθειαι. ὅ, ἢ γὰρ ἐ * * οὐ δὲ εἶδον. ἔως ἡγεῖσθαι καὶ φι-
 λίας μὲν, γῶσιν, γῶσεως δὲ, πείραν. ἀλλ' ἡμῶν, ὡς εἰκεν,
 οὐκ ἐλαχίστος πρὸ ἐμοὶ λόγος, καὶ τῶν αὐτῶν ἐφης. εἰς πρὸ ἐγὼ
 καὶ τότε σε τοῖς γνωρίμοις ἔμω δεινὸν ἐγκάλεσθαι. καὶ νῦν ὅτι-
 τρέπω πρὸς ἄλλα, ἐμοὶ μὲν φίλον, ἀνδραγαθῶν δὲ πᾶσι πρῶ-
 ταν ἰσοτελέσασθαι. οὐ δὲ κελεύει, ὡς πρὸς ἡμῶν ἐλπίζειν, ἀλλ' ὅτι
 μετὰ χρονοῦ, πολλῶν μὲν διφροσυνῶν ἐπὶ πρὸ ἐξῶν. ἐλπίδα

ε. δ. σφ.

δὲ ἀγαθῶν μείζονα πῶς εἰς ὁ μὲν. οὐ γὰρ δὴ καὶ ἡμεῖς ἐσμεν τῶν
 πεπεισμένων τὸς ψυχῶν ἢ τοὶ ποροπέτῳ τῶν σαμῶτων, ἢ
 σιωπῶν τῶν. πειθόμεθα δὲ τῶν μὲν ἀνδραγαθῶν, ὁ δὲ τῶν. τοῖς
 θεοῖς δὲ μόνον, οὐ δὲ ἔμω μάλιστα τῶντα εἰκὸς εἰδέναι μόνους, εἰ γὰρ
 καὶ κελεύει εἰκὸς ὁ ἀναγκάσιον. ὡς τοῖς μὲν ἀνδραγαθῶν ἀρμόζει
 πρὸς τῶν τοιούτων εἰκάζειν. ὅτι τῶντα δὲ αὐτῶν τὸς θεοῖς, ἀνάγκη.
 ἢ ποτ' οἶον ἐστὶν * * * φημί σοι νῦν ὅτι τρέπειν, ἀρχὴν τῶν πρὸς τῶν f. φημί.
 Ἀσίαν ἱερῶν ἀπύτων * * * τὸ πόλιν, "ἰε * * καὶ ἀπονε * * τὸ f. ἱερῶν.
 ἄρετον ἐκείτω. * * * εἰκεία μὲν πρὸς τῶν, ἀρχόντι, ἢ καὶ τῶν f. ἐπίκειται.
 τε ἐπὶ αὐτῆ καὶ φιλανδραγαθία πρὸς τῶν ἀξί * * αὐτῶν τυγ-
 χούμεν. ὡς ὅστις γὰρ ἀδικεῖ μὲν ἀνδραγαθῶν, ἀνόμοιοι πρὸς
 θεοῖς, δραστὺς δὲ πρὸς πύρας, ἢ διδακτέος μὲν πρὸς ἡσυχίας ἐστὶν,
 ἢ μὲν ἐμβροχίας κορυφῶν. ὅσα μὲν οἶον καὶ κοινῆ σιωπῶν
 πρὸς τῶν ἱερῶν ἀπύτων ἐντελέσειον, αὐτίκα μάλιστα σιωπῶν δὲ
 τοῖς εἰσὶ, μικρὰ δὲ τῶν ἑσπέρην βούλομαι, δίκαιος δὲ εἰς
 πείθεισθαι μοι τὰ τοιαῦτα. καὶ γὰρ ὁ δὲ ἀποκατάξω τὰ πολλὰ
 τῶν τοιούτων, ὡς ἴσασιν οἱ θεοὶ πύρας. ἀλλὰ, εἰ πρὸς τίς ἄλλος,
 ἄλλοθεν εἰμι, καὶ φεύγω πῶς κακοτομίαν ἐν ἅπασιν μὲν ὡς ἔπος
 εἰπεῖν, ἰδίᾳ δὲ ἐν τοῖς πρὸς τῶν θεοῖς, οἰόμενος καλεῖσθαι πατερίαις
 εἰς ἑρέσκειν φυλάττεισθαι νόμοις, οὐδ' ὅτι μὲν ἔδοσαν οἱ θεοὶ, φανε-
 ρόν. οὐ γὰρ * * ἢ σιωπῶν καλεῖσθαι, πρὸς ἀνδραγαθῶν ἀπλάως ἡρό-
 μοιοι. συμβαλὸν δὲ αὐτοῖς ἀμνηστῶν καὶ ἀφ' αὐτῶν * * αἱ, πλούτου ἔ-
 πρὸς τῶν ὅτι κακοτησῶντων, οἶμα δεινὸν ὡς πρὸς ἀφ' αὐτῶν * * ὅτι μνηστῶν
 τῶν τοιούτων. ὅρα ἢ οἶον πολλῶν μὲν ὀλιγωρίας οὐδὲν ἡμῖν πρὸς
 τῶν θεοῖς * * δὲ εὐλαβῶν πῶς τῶν κρείττονας ἀπεληλασθῶν
 ἑσπέρην τῶν ἀκαθάρτου * * πρὸς * * αἰ μὲν οἶον ὡδραγῶν
 ἐγὼ καὶ ἐμῶν τὰ τοιαῦτα. τῶν μὲν * * εὐσεβείας καὶ πρὸς
 τῶν δὲ τῶν ἀφ' αὐτῶν, ὡς ἀφ' αὐτῶν μὲν ἑσπέρην αὐτῶν * * ἀνέ-
 χεται καὶ πᾶσιν ἐνδῆσαι ἔμω, ὡς ἡμῶν ὅπως μὴ γὰρ ἴσασθαι, μὴ δὲ
 * * τῶν μὲν πρὸς * * ἀποθλιβέντος. ἡμῶν δὲ ἔμω ῥαθύμως πᾶ

πρὸς τοὺς θεοὺς * * κειμήλιος, ὡς * * λῆσθαι μὲν τῆν πα-
 τείων. ἀνοήν δὲ λοιπὸν, εἰ καὶ ἐπέστη * * ποτὲ πὶ τοιοῦτον· ἀλλ'
 οὗτοι μὲν ἐν μέρει θεοσεβῆς ὄντες ἐπέστη ὅν ἡμῶσιν * * ἀλλ' ὁμῶ-
 θως ὄντα διωκτώτατον, καὶ ἀγαθώτατον, ὅς ὅτι ἐπιπέθει τ' ἀνοή-
 τὸν κῆσμον. * * ο * * οὐ οἶδ' ὅτι καὶ ἡμεῖς ἀλλοῖς θεοσεβῶσιν
 ὀνόμασιν, εἰκότα μοι δοκοῦσι ποιῆν σοὺς * * μὴ ἀδελφάγοντες
 ἐκείνο μόνον ἀμύρτατον, ὅτι μὴ καὶ τοὺς ἄλλοις θεοὺς ἄρεσκ' * *
 τὰ μάλιστα τὰ θεῶν, θεοσεβῶσιν. ἀλλ' ἡμῖν οἴονται τοῖς ἔθνεσιν
 ἀποκεκλή * * μόνους, αὐτοὺς, ἀγαθονεῖα βαρβαρικῆ πρὸς ταυ-
 τῶν πῶ ἀπὸνοιαν ἐπέστηντες. * * ἐκ τῆς Γαλιλαίας δυοσε-
 βῆς ὡσπερ ἡ νόσημα τὰ βίβη τῶ ἑαυτῶν.

ΓΑΛΛΟΣ ΚΑΙΣΑΡ GALLVS CAESAR
 Ἰουλιανῷ ἀδελφῷ χαίρειν. *Juliano fratri S. D.*

Hec episto-
 la spuria vi-
 detur.

ΗΓΓητίασις τῆς χώρας, λέ-
 γω δὲ τῆς Ἰωνίας, πλῆστον
 ὅσον εἰς κέρδος ἡμαῖς ἰώσκειν.
 ἀνώμαλός γ' ἡμαῖς, ἐ δὲ δυσε-
 ραίνοσας ὅτι τοῦσιν πρώταισ φη-
 μῶσιν κέρμευθῆσασ. τί δὲ ἔστιν
 ὃ λέγω, γνώσῃ. ἦκεν εἰς ἡμε-
 τέρας ἀκοαῖ ἀποσιῶσαι μὲν σε
 τῆσ πρῶτῆσ θρησκείασ τῆσ
 ἐκ πρῶτων ἀδελφείσῃσ,
 ὅτι δὲ τῶν μάταιον διδασκαμ-
 νίαν ἐληλαχέσαι, οἴστω πῆνι κα-
 κῶ συμβούλω εἰς τῆσ ἐλε-
 γέντα, καὶ πὶ ὅσιν ἑμελλον πα-
 ρῆν δυσεραίνων; ὡς εἰ μὲν πὶ
 τῆσ ἐν τοῖσ κελαῖν ἀδελφῶσιν μόνον γνοίω, κέρδος οἰκείον ἡχοῦμαι· οὐ

ΙΟΝΙΑ provinciae vic-
 nitas maximum mihi lu-
 crum attulit, quippe quem
 priore de te fama dolentem
 mœrentemque recreauerit.
 Quæ verò illa, quam dico,
 fama sit audi. ad aures meas
 peruenit, te, abdicatâ prima
 religione, quam à maioribus
 accepisti, ad inanem super-
 stitionem deflexisse, impetu
 quodam prauoque consilio
 abreptum. Quid non mihi
 accidisse putas, cum tuam
 vicem dolerem? nam sicut
 meum esse commodum reor,
 cum tua bona deprædicari

quæ

audio : ita mala, quæ Deus
 auertat, meum apprime
 damnum arbitror. me igitur
 in eo mœrore iacentem
 communis pater Aë-
 tius adueniens erexit : qui
 & planè contraria narravit,
 & mihi optatissima. te in
 domibus studiosè versari : à
 memoriis martyrum nun-
 quam diuelli, sed omnino
 Dei cultui addictum esse af-
 firmavit. Ego tibi Homeri
 illam vocem ingero : Βάλλε
 οὕτως, sic iaculare : Perge,
 inquam, ut cœpisti, atque
 hanc eis repende voluptatem,
 qui te omni beneuolentia
 complectuntur. Illudque
 memoria retine, nihil reli-
 gioni præferendum esse.
 nam virtus quo est perfe-
 ctior, monet ut mendacij de-
 testemur fallacias, veritatem
 autem confectemur. quod præcipuè
 in pietate erga Deum curandum esse
 apparet. multitudo dissidij
 origo, & perpetuitatis est
 labes. quod verò solum,
 vnumque est, atque poten-
 tia præditum, rerum omnium
 tenet imperium. non ut Sa-
 turni filij sorte aut particione.
 sed quia suapte natura
 principium est, & omnia
 potentia continet, non vi

δὲ ἡ τῆσ δυσεραίνων, ὅσιν ὅσιν
 οἶμα, ἐξίσις ζημίωμα μῆλ-
 λων ἐμὸν νομίζω. ὅτι τοῦτοισ
 οὗ ἀνώμαλόν με ἡπῆροσῃα
 τῆσ πρῶτῆσ ἡμῶσιν Αἰτίου δὲ-
 φρανεῖ ἀπαγγέλλοντος μὲ εἰσαν-
 ῖα, ἡμῖν δὲ βίβη. καὶ γ' ἀσπου-
 δάζειν σε ἔφη εἰς οἴκῃσ εὐ-
 χῶν, καὶ μὴ πόρρω τῆσ μνείασ
 τῆσ ἀθλητῶν ἀνδρῶν ἀποσπῶ-
 ασαι, ὅλως δὲ ἔχεσθαι διεβε-
 βαμῶσ τῆσ θεοσεβείασ τῆσ ἡμε-
 τέρων. ἐγὼ δὲ τοῖσ τῆσ ἀεὶ εἶποιμι
 καὶ ὅσιν Ομηρικόν, Βάλλ' οὕτως·
 καὶ ὅτι ποιαῖται μνείασ εὐ-
 φρανε τοῖσ ἀγαπῶντοσ μεμνη-
 μέσ, ὡς ὅσιν ἔσπ πὶ θεοσεβείασ
 ἀνώτερον. ἡ γ' εἰς ἀκρον ἄρετῆ
 παιδούει ὅ μὲν ψεδδὸσ ὡσ
 ἀπατηλὸν μοσῖν, τῆσ δὲ ἀλη-
 θοῖσ ἔχεσθαι. ὅσιν μάλιστα ἐν
 τῆσ πρῶτῆσ θεῖον φαίνεται θρη-
 σκεία. ὅσιν γὰρ πῆνι τῶσ φι-
 λόνεικον καὶ ἀσάτον. ὅ δὲ μόν-
 ονον σὺ ἐνὶ ἰσοουρῶν ὅν βα-
 σιλύει τῆσ πῆνι. ὅσιν ὅσιν
 δασμοῦ καὶ κλήρου κατὰ τῶσ
 οἱ Κρόνου παῖδεσ. ἀλλ' ἀδελ-
 αρχῆ ὅν, καὶ κρατοῦ τῆσ ἀ-
 πῆντων, ὅσιν δὲ ἀδελφῶσιν βίβη

Hh

ἔτερον, ἀλλὰ πρὸς πῶτον ὄν. *acquisita : nam ipsum ante*
 τῆς ὄντως θεός. ὃν πρὸς σὺν τῶ *omnia est. Hic procul du-*
 ὀφθαλμοῦ σεβάσματι πρὸς- *bio est Deus ; quem debito*
 κωφῶν χεῖ. ἔρρωσ. *cultu venerari oportet.*
 Vale.

AD
 IULIANI IMP.
 OPERA
 NOTÆ DIONYSII PETAVII
 è Societate IESV.

AD ORATIONEM I.

PAnegyricus iste Constantio Imperatori tum, ut
 apparet, dictus est, cum profligatis Tyrannis,
 pacatōque imperio, solus rerum potitus est. In
 quo quidem scholastico illo, ac laudatorio ge-
 nere ita eum Iulianus prædicat, ut à maioribus
 primùm, à parentibus, à patria commendet : inde ab rebus
 præclarè, ac cum laude susceptis. Inter quas nobilis illa
 est aduersus Persas expeditio ; liberatāque ab obsidione Ni-
 sibus. Nec non præclara de utroque tyranno victoria : quo-
 rum alter eloquentiæ vi, atque oratione superatus ; alter mi-
 litaribus copiis, ac vi armorum expugnatus est. Secun-
 dum quæ ab egregiis, & illustribus ornamentis animi, ac
 virtutibus eum collaudat. Huius orationis initium imitatus
 est Libanius Orat. in Consul. Iuliani.

Pag. 2. Τῆς μὲν λόγῳ.] Vetraniōnem, & Magnentium in-
 telligit. Quorum ille sine atque armis redactus in ordinem ;

H h ij

hic bello profligatus est. Zof. lib. 2. Nazianzenus in Steliceut. I, ubi in Constantij laudes oratorio impetu stilum effundit, de iis ipsis tyrannis agens, ἢ τὰς οἴκοι τυράννοις χειροῦ μὲν, τὰς δὲ τοῖς λόγῳις, τὰς δὲ τοῖς ὅπλοις. Ἐ τῶν ἐλάττερον ὡς μὴδὲν ἔπει τὸ ἐτέρου διοχλοῦ μὲν. Et domesticos tyrannos potestati sua subiiciens, alios quidem oratione, alios armis; & ita unumquemque superans, quasi nihil molestie alter inferret.

Pag. 9. Οὐκοῦν ὡς τῶν οὐκ ἔτι μὴ πῆγ.] Faustam nimirum Maximiani Herculij filiam. De qua Paneg. Maxim. & Constan. dictus. Hanc Constantinus ob Crispi filij necem ab ea procuratam è medio sustulit anno CCCXXVII. At Zosimus lib. 2. alia ex coniuge, quàm ex Fausta susceptum esse Constantium diserte scribit. Quæ nimirum vxor ob adulterij suspicionem à Constantino interfecta sit. Sic enim de Constantini tribus filiis paterni Imperij hæredibus narrat. ἐπέθῃσαι δὲ οὗτοι οὐκ ἀπὸ φάσῃς τὸ τῷ Ερκουλίου Μαξιμιανὸς θυγατρὸς, ἀλλ' ἐξ ἄλλης. ἢ μοιχίας ἐπαγαγὼν μέμψιν, ἀπέκτεινε. Sed errat sanè scriptor iste, & cæterorum omnium consensione refellitur. Illud enim constat, quæ Constantini iussu necata est, eam Faustam appellatam fuisse. At nullam aliam eiusdem nominis, præter Maximiani filiam, duxisse Constantinum reperimus. Quin Iulianus hac oratione perspicuè è Maximiani filia natum indicat Imperatorem Constantium.

Γεγονέναι δὲ ἔπει τὸ σὸς πατρός.] Plura ad eam rem Themist. Orat. 13.

Ἰλλυριοὶ δὲ ἐπὶ παρ' αὐτοῖς.] Zosimus lib. 2. Arelate editum in lucem Constantium asserit. sed pro Κωνσταντῖνον apud eundem Κωνσταντῖνον legere oportet. cum hunc ipsum dicat paucos ante dies natum cum Crispo, ac Liciniano Licinij filio Cæsarem esse factum. Quod sine dubio ad Constantinum pertinet, qui secundus à Crispo Constantini Imperatoris filius extitit. Quare Constantius merito in Illyrico natus esse dicitur. unde & plerique Imperatores ortum acceperunt, ipsæque adeo Constantij auus Iulius Constantius, & Diocletianus, ac Maximiani ambo, Herculius, & Galerius. Aurel. Victor. Eutropius.

Αὐτοὶ γὰρ φασὶ τὴν τῆν.] Eutropiam Syram Maximiani

Herculij coniugem. Ex qua Maxentium, & Faustam sustulit Constantini vxorem: Aurelius Victor.

Pag. 10. Ἐκ πατρὸς ἐστὶν ἰσχυρῶν.] For. ἐστὶν ἰσχυρῶν.

Pag. 11. Κλαυδίου μνησθέντα.] Claudij Imperatoris ex filia nepotem fuisse Constantium Chlorum Constantini Patrem narrat Eutrop. lib. IX, Zonaras, & Cedrenus. At Trebellius Pollio in Claudio, ipsi Claudio liberos nullos fuisse memorat: sed ex fratris eiusdem Crispi filia Claudia, & Eutropio nobilissimo gentis Dardanæ viro Constantium Cæsarem esse genitum.

Ἦρὸς τὸς ἔπει τὸν.] Memorabilem illam Barbarorum eruptionem attingit, quæ Claudio imperante facta est. cum Scytharum diuersi populi infinita multitudine (CCCXXM. erant, ac nauium IIM) Græciam, ac finitimas prouincias depopulati sunt. De his Trebell. Pollio, Zosimus, &c.

Pag. 11. Ἐπὶ τῶν ἐκόνων ὁρωμένων ἐπ.] Synesius Orat. de Regno, de eiusmodi Imperatoribus loquens, οὐκ ἐν ταῖς εἰκόσι, αἰτ, θεώμενα γὰρ τὰ μειερένια, ἢ οὐδὲ ὁ γέρον δῆμος εὐτυχῆς ἡγεῖται γεγονέναι. Quos in imaginibus intuentes adolescentes irrident; plebei verò grandiores natu ne fortunatos quidem putant fuisse.

Τὰ δὲ ἔπει τῶν πάππων.] Maximianum Herculium, & Constantium Chlorum inuuit. Etenim ille, vt proximè dictum est, Faustam Constantino filiam vxorem dedit. Quòd verò ambo illi aui à Diocletiano in imperium adsciti fuisse memorantur; sic accipe: vt solus quidem Maximianus Augustus atque Imperator sit factus; Constantius verò, & Galerius Maximianus Armentarius Cæsares duntaxat appellati: itaque in Vet. Inscriptione. Appositè hunc ad locum Aurelius Vict. Sed horum, inquit, concordia maximè edocuit; virtutis ingenium, usumque bonæ militiæ, quanta his Aureliani, Probi que institutio fuit, penè sat esse. Denique Valerium, vt parentem, seu Dei magni suspiciabant modo. Quibus postremis verbis ad Iouij cognomen allusit. Sed pro institutio, institutione forsitan legendum est.

Pag. 13. Τὸ μὲν οὐδὲ βασιλείαν.] De Militari illo suffragio Eumenius Paneg. Illico enim atque ille terris fuerat exemptus, uniuersus in te confedit exercitus. Te omnium mentes oculique signa-

runt. Mox : *Purpuram statim tibi, cum primus copiam tui fecit egressus, milites utilitati publica magis, quam tuis affectibus seruientes, iniicere lacrymans.* Hoc verò in Britannia insula contigit. Itaque subiicit : *O fortunata, & nunc omnibus beatorum terrarum Britannia, quæ Constantinum Cæsarem prima vidisti !* Quare Author Paneg. in Maximianum, & Constantinum, cum de Constantio & Constantino sic loquitur : *Liberavit ille Britanniam seruitute, tu etiam nobiles illæc oriendo fecisti ; non de natiuitate ipsa, sed de Imperij primordio intelligendus est, quem admodum inchoat dixerat, Constantine oriens Imperator.*

Τῆς αὐτῆς ἀρετῆς.] Adeo ut tanquam profusus notetur, sed ab æmulis, & obrectatoribus, Zosimo, & hoc Iuliano in Cæsar.

Pag. 14. Πόλιν τε ἐπώνυμον.] Constantinopolim decem annis exædificatam haud temerè scribit, qui hoc ignorare minimè potuit, Iulianus. Atqui anno Christi CCCXXX absoluta est, quo & dedicata fuit ; ut Idatius, Alexandr. Chron. post Eusebianum Chronicon memoriæ prodiderunt. Ante biennium autem inchoatam, Ianuario, & Iusto Coss. idem Chronicon refert. Atque ut ante annos decem id esse factum ex Iuliani loco isto putemus ; necesse est annum Christi circiter CCCXX, vel sequentem designemus. Neutro autem potuit : adeoque non ante CCCXXIV ; quo, victo Licinio, Byzantium in Constantini potestatem venit. Non dubium est, quin anno CCCXXVIII cœpta sit ædificari Constantinopolis. à quo ad Constantini mortem, anni sunt οὐχ ἅλοι δὲκα, ut loquitur Iulianus. Biennio itaque promotæ Urbis exædificatio ; sic ut incolæ, ac frequentari potuerit : reliquo tempore absoluta est, ac perpolitæ. Hæc Iuliani mens fuit.

Τοσοῦτον τῆς ἄλλων.] Suidas hoc Constantinopolitanæ Urbis elogium hinc descripsit, authoris, ut solet, nomine suppresso.

Σπατηρὸς ἑταίρων ἡξίου.] Desitis iam Archontibus, aut eorum potestate iam obliterata, Athenis πατηρὶ fuerunt. Vide Meursium lib. I de Archontibus cap. IX. De eodem Magistratu, & usurpatione vocis illius in hac formula, ἕπι ἀρχον-

τος τῆ δὲνα disputabitur. in fine huius Operis, in velitatione nostra aduersus Plinianum Exercitatore, cuius puerilis hoc in genere error exagitur.

Pag. 16. ὡν ὁ μὲν τις τῶ πατρὶ.] Nullum ad alium, quàm Constantinum conuenire istud potest, si de Faustæ φούσῃ liberis capiendum est ; quorum ille natus maximus. Cæterum ne in eum quidem quadrat. Quis enim potuit hic cum Patre bellum aduersus Tyrannos gerere ; cum Licinius Tyrannorum postremus anno CCCXXIV victus sit ; Constantinus verò anno Christi CCCXVII in lucem editus, si quid Zosimo credendum est ? Hic enim pace inter Licinium, & Constantinum Imperat. stabilita, Crispum ait, & Constantinum, ac Licinianum Licinij filium Cæsares appellatos. ἢ Κωνσταντῖνον οὐ τῶ πολλῶν ἡμερῶν ἐν Ἀρελάτῳ τῇ πόλει τεθνήσκει. Sic enim restituendum puto pro eo quod malè vulgò Κωνσταντῖνον scribitur. Qui non Arelate, sed apud Illyricos natus est : ut paulo antè Noster meminit. Accedit & Aurelius Victor : qui hoc ipsum narrat his verbis : *Adscitūque Imperio Cæsares communes liberi, Crispus, Constantinusque Flauio geniti, Licinianus Licinio.* Cæterum de Crispo loqui Iulianum hoc loco nihil prohibere videtur aliud, quàm quod hic ex alia coniuge, quàm Fausta, susceptus est, Mineruina scilicet. Verùm ut matris nomen pro nouerca etiam vsurpes, facile hoc ad eundem illum referetur, qui, authore Eusebio, aduersus Licinium vnà cum parente bellum administravit.

Ὁ δὲ τίς τῶ τῆς Γέτας.] Vide quæ ad annum Christi CCCXXX : I ex Anonymo, & Idatio notauimus in Chronico nostro. Hæc igitur ad Constantinum iuniorem referenda sunt : proxima Constantem indicant. qui imperium suum contra barbaros, præsertimque Francos, tutatus est ; & à Magnentio tyranno est oppressus, anno Christi CCCL.

Pag. 17. Ὡς ὅτι τῆς μὲν.] Leg. ἀπόγονοι, & ἐκγονοι.

Τῆς ἡμετέρας οἰκουμένης πόλεως.] Romuli, qui à lupa nutritus.

Pag. 18. Τῆ τῆς λόγων.] Scribendum coniecimus νόμων. quod ex pag. 28 confirmatur.

Τὴν θρυλλουμένην ἐπέξια.] In priori editione nostra corrupta lectio non integram nobis interpretationem expresse-

rat. Vtramque ex MS. codicibus castigauimus. Docet igitur aliam principis educationem esse oportere; quàm pugilis vel athletæ: cuiusmodi homines saginari, minimèque probatum medicis ad corporis habitum exacto, morosòque cultu perducì solebant. Hinc eleganter apud Eusebium libro V *περὶ ἑσθίας*. Oenomaus Cynicus *ἄδρας πεφαινευμένους* vocat. hoc est *altiles*; vt rectè P. Vigerus in nouissima editione reddit. *οὐδ' οἱ θεοὶ φιλοδοσιν οὐχ ἧπλον, ἢ οὐδ' οἱ ἀλφίτοποιοὶ πιάουσι βοῖς. Quos Dii non minùs amant, quàm qui à molitoribus saginantur boues.* Huic porrò Iuliani loco geminum est quod Plutarchus initio Philopœm. differit. vbi athleticum vitæ, exercitationisq; genus cum militari confert.

Pag. 19. *Χορεία πῶ ἐν ποῖς ὅπλοις.*] Rectè. Nam & Pyrricha saltatio militaris genus exercitationis fuit. Ammianus libro XVI de hoc nostro Iuliano: *Cum exercere preludia discipline castrensium cogere, vt princeps; artemque modulatiùs incedendi per Pyrricham concinentibus doceret fistulis.* Ita & Narses milites suos exercebat apud Agathiam lib. II. De cursu autem, quod alterum genus exercitationis fuit, vide Veget. lib. II.

Pag. 20. *Καθάπερ ὁ γενναῖος ἠξίωσε Πλάτων.*] Lib. V de Rep.

Pag. 22. *Ἀλλὰ τὸ μὴ οὐκ ἐβασίλευσε.*] Scio βασιλεύειν transitiuè nonnunquam vsurpari, vt apud Greg. Nazianz. in Stelit. I. sed difficile est ad huius loci accommodare sententiam. Itaque mendii iure suspectus est. & apparet ὡς ἐβασίλευε, leg. cum aliis, quæ in interpretatione Latina probabiliter expressimus.

Pag. 24. *Πῶ γερούσιαν.*] Cor. *πῶ εὐειουσία.* atque ita sententia postulat.

Pag. 25. *Οὐτε τῶ βαρβαρίων.*] Polyb. lib. VI. *ἡ γὰρ βασιλεία ἦσαν παρ' αὐτοῖς, ἔτι τὸ γερόντιον εἶχε πῶ Αἰφονκρατορικῶ ἐξουσία, ἡ τὸ πλῆθος ἰσὺ κρείον τῶ καθηκόντων αὐτῶ. καθέλου δὲ πῶ τῶ ὄλων ἀρμογῶν εἶχε ὡς πλῆσιαν τῶ Ρωμαίων τε, ἡ Ἀκαδαμονίαν.* Vide & Aristot. II. Politicon cap. XI.

Pag. 26. *Ἐντεκαῖν ὡς οὐκ εἶναι.*] Decet πέφυκε, vel simile quidpiam.

Pag. 28. *Ἐνδέσπερον μὴ αὐτός.*] Sanè idem & Themist. Orat. 13 confirmat. *Τὸ δὲ ἀπάντων ἐρωτικώτατον τε, ἡ ἐμπυρώτατον, ὅτι ἠύστα αὐτός*

αὐτὸς περὶ τῶν, χορηγεῖ τῇ πόλει περὶ τῶν ἀφρονίαν, ἡ πῶ αὐτῶ φυγῶν Σπικλείαν τῶν ἡδονῶν, σιωπῶν (ἡ ἡμῶν τῶν νομίμων ἀπανταχόθεν.

Pag. 29. *Πολὺ δὲ πλεον τῶ μόνος.*] Mortuus iam erat Constantinus, cum ad eum Constantius peruenit. Sed illius obitus vsque in huius aduentum celatus est. Ruffinus libro I, capite XI, Socrat. lib. I, cap. XXXIX. At de honoribus ab eo parenti habitis adi Euseb. Encom. Constant.

Τῶ ὡν ἐξ ἀρχῆς.] Scribe *ἐξ ἀρχῆς.*

Pag. 30. *Πῶ ἐπιβουβασίαις.*] Callidè, & adulatoriè Constantij patricidia dissimulat, & excusat. Qui morruo Patre Constantium patrum, inde Dalmatium Cæsarem, & Opratum Patritium, atque Ablaium Præfectum Prætorio per milites necat: nec non & Anaballianum, cum milites subiecisset, qui vociferarentur, nullius se alterius, quàm Constantini filiorum Imperium pati posse. Zosimus lib. 2. Quæ omnia inuito Constantio à militibus patrata hic Iulianus innuit. At in Epist. ad Sen. & Pop. Ath. longè aliter sentit, dicique verò *ἐτέρους ἐξάμαρ.*

Τῶ ἰσῶν παρηγορίας.] For. *περὶ παρηγορίας.* aut, quod magis aridet, *ἰσῶν παρηγορίας.*

Ἐνδεῖς δὲ εἶναι.] For. *δὲ εἶναι.*

Pag. 31. *Ὡς ἐπιβουβασίαις ἡδονῶν τετελευτησέντα.*] Hic ἀνισορρήτως multa confundit. Primum post Alexandri mortem Persas ait defecisse. Quod vt de Persis falsum est: ita Parthos constat anno demum ab Alexandri morte quarto & septuagesimo defecisse, Arsace duce, imperante Antiocho Θεῶ. Tum horum imperium annos circiter CCCCLXXXII tenuit, vsque ad duodecimum Alexandri Mammææ F. qui incidit in Christi CCXXXIII. quando Artaxerxes, interfecto Artabano Parthorum rege, Persicum imperium longo interuallo renouauit. At Iulianus Persas promiscuè cum Parthis habuit. quod interdum Græci scriptores solent. sanè Chrysostomus sæpenuerò Persas pro Chaldæis, & Orientalibus aliis vsurpat.

Τὸ δὲ χαρῶν ἀρτίξενον.] Coniiciebam haud temerè scribendum *Καρού.* Carus enim Imperator multa contra Persas fortiter gessit. Nam, vt refert Vopiscus, aduersus eos profectus,

nullo sibi occurrente, Mesopotamiam cepit, & ad Ctesiphontem vsque peruenit. occupatisque Persis domestica seditione, Imperatoris Persici nomen meruit. Idem & Eutropius narrat, & Aurelius Vict. Porro verba illa, quæ parenthesi inclusa sunt, ex Henr. Steph. codice suppleuimus. quæ si germana sunt, tum probabilius sit pro Καρόου legendum Οδενάου. qui post Valeriani cladem pro Romanorum duce se gerens multa strenuè contra Persas edidit. Trebellius.

Pag. 32. Αλλ' οἱ τὴν θαυμασίω.] Diocletianum, & Galerium Maximianum Cæsarem innuit. Quorum hic primò à Persis victus ad Diocletianum rediit. Cui cum in itinere occurrisset, tanta ab eo arrogantia est exceptus, vt per aliquot pass. millia ad vehiculum cucurrerit. Mox tamen per Illyricum Mœsiamque contractis copiis, rursus cum Narseo pugnavit ingenti successu. Quare à Diocletiano in Mesopotamia cum præsidiis tum morante ingenti honore susceptus est. Hæc ferè Eutrop. lib. IX, & Zonaras. Qui addit Persas legatos ad Diocletianum, & Galerium misisse, ab iisque pacem iniquis conditionibus impetrasse.

Περσίδος τῆ πατρός.] In ipsa contra Persas expeditione mortuus est Constantinus, cum Soteropolin, siue Pythiam delatus esset; ibique toxicum à fratribus accepisset. Vnde Nicomediam translatus in ea vrbe periit. Aurelius Vict.

Pag. 33. Τὸν μὲν παλαῖον σφῶν.] For. Ουλοῶντων, & ἐθελόντων.

Pag. 35. Ως καλῶς μὲν.] Manca oratio: quæ expleri possit his, aut similibus voculis; καλῶς μὲν, ἀλυσιτελῶς δὲ τῆτο πεποίηκε. ἀλυσιτελῆς μὲν γὰρ, &c.

Pag. 41. Τὸν περὶ τῆ Σιγγαρίων.] De hoc Singarensi prælio vide Eutrop. & imprimis Sextum Rufum. Contigit anno Christi CCCXLVIII, Philippo, & Salia Coss. Hieron.

Pag. 44. Γενόμενοι δὲ ἔσω.] Sextus Rufus præ reliquis omnibus accuratè hanc historiam explicat. quem omninò consule. Ex hoc enim corrigenda nostra versio est, & negatio delenda. Quippe Constantij milites siti confecti, cum sub vesperam in hostium munitiones irrupissent, ac paulo se incautiùs ad aquandum effudissent, ab hoste cladem acceperunt.

Ἐπειδὴ γὰρ εἰς πολιορκίαν.] Hæc Nisibenzæ obsidionis historia acuto, ac perattento lectore opus habet. Nam ex ea Chronicorum, & Annalium ratiocinia castigari, dirigique debent.

Hieronymus in Supplemento Eusebiani Chronici, ad annum proximum à morte Constantini M. qui primus est trium eius liberorum, hæc adnotat: Sapor rex Persarum, Mesopotamia vastata, duobus ferme mensibus, Nisibin obsidet. Mox: Iacobus Nisibensis agnoscitur: ad cuius preces sæpe vrbs discrimine liberata est. Theodoretus in Philotheo, S. Iacobi gesta percensens, obsidionis illius meminit; quæ statim post Constantini obitum secuta est, cum Sapore illius liberos, tanquam imbecillos contemneret. In eadem porro scribit ea contigisse omnia, quæ hîc à Iuliano referuntur: & inter cætera, præterfluentis fluuij cursum aggeribus repressum: inde cum maiorem in modum collectis aquis intumisset; interruptis molibus, magno cum impetu in muros emissum. Addit & culicum agmina diuini viri precibus in hostes immissa. nec non Imperatoris habitu quendam pro muris à Barbaro conspectum. quod ille miratus, eos, qui abesse Romanorum Imperatorem dixissent, & obsidionis illius authores fuissent, capitali supplicio affecit. Idem verò Theodoretus lib. II Hist. Eccles. c. XXX, hanc ipsam obsessæ, atque à S. Iacobo seruatae Nisibis historiam latius prosequitur: vbi & ad ea, quæ in Philotheo scripserat, lectorem remittit. Refert autem Sapore LXX diebus in ea obsidione consumptis, & inhibito flumine, ac mox in muros immisso, falsum spe sua domum rediisse. Sed quod ad annum attinet obsidionis, à se ipso discrepat. Non enim subinde post Constantini obitum, atque in ipso Constantij exordio, vt in Philotheo; sed diu postea contigisse demonstrat. nimirum post Ariminense, & Seleuciense conciliabula; quæ anno Christi CCCLIX, Constantii XXIII celebrata sunt, ac post Antiochenam sedem ab Eudoxio per vim occupatam, rescriptumque Constantii ad Antiochenos contra eundem Eudoxium editum. quod anno antecedente, Christi CCCLVIII accidit. Demum Antiochiæ per idem tempus, quo Nisibis obsideba-

tur, fuisse Constantium indicat Theodoretus cap. XXXI. At Theophanes anno à Constantini morte proximo Nisibenam illam obsidionem perscribit, quæ LXIII diebus tenuit: & S. Iacobi precibus in irritum cessit. neque culicum, ac cæterarum rerum mentionem facit.

Zosimus lib. III de obsidione Nisibis agit, eius historiam à Iuliano ipso memoriam proditam asserit, indeque lectorem petere iubet. Hanc autem accidisse scribit cum iam Cæsar esset Iulianus; postque Francos Salios, & Quados ab eo domitos; cum etiam paratis in Occidente rebus, Constantius in Oriente esset, ac totus in Persicum bellum incumberet. Itaque anno CCCLIX, vel CCCLX potius id euenerit, quando Persis Romani imperii fines incurstantibus, Constantius Iuliani gloriæ inuidens, Celticas duas legiones à Galliis exciuit. quæ res, militari seditione concitata, Iuliano viam ad imperium vsurpandum muniit.

Cum horum Scriptorum narrationibus conferamus ea modò, quæ Iulianus ipse hac oratione scripsit. Ita multa multorum errata patefaciemus, & huic historiam, quæ hætenus ignota fuit, lucem dabimus. Omnium primò testis est Iulianus, allato nuncio de Constantis nece, & Magnentii, ac Vetraniionis tyrannide, Constantium munitis Syriæ oppidis in Occidentem esse profectum. Persas verò in eam occasionem intentos, occupato ciuilibus & occidentalibus bellis Imperatore, Nisibin aggressos esse, in qua menses quatuor exegerunt. Hæc obsidio non alia est ab ea, quam Theodoretus refert. Nam & retentum flumen magno deinde cum impetu mœnibus illisum esse scribit; & de machinis, ac cæteris eadem fere percenset. Annus verò indicatur à Iuliano Christi CCCL, quo allata Constantis nece, Constantius in Occidentem profectus est. Triplex ergo tempus ex historicorum illorum, quos testes citauimus, comparatione colligitur: nempe annus CCCXXXVIII, CCCL, & CCCLX. qui omnes eidem obsidioni præfiniuntur. Mihi non dubium est, quin Theodoretus, & Zosimus grauissimè aberrarint, atque ex hac Iuliani narratione corrigendi sint. Sic igitur habeto: Nisibin sæpius à Persis ob-

Pag. 47.
& 48.

sessam, atque à S. Iacobo propugnata fuisse, vt indicat Hieronymus. Ter obsessam esse Rufus affirmat. Duæ porro præ cæteris insignes obsidiones fuerunt. Prior statim post Constantini obitum contigit, cuius meminit Hieronymus, & Theophanes. quæ duobus ferè mensibus tenuit. Posterior absente Constantio, & in Occidentem contra tyrannos profecto, anno CCCL, quam Iulianus & Theodoretus describunt; neminit verò Zosimus. Has duas obsidiones in vnam eandemque conflauit Theodoretus, & Zosimi præterea errorem securus est in eo, quod posterioris, ac celeberrimæ tempus pluribus annis tardius consignauit. Nam obsidio illa, quam hic Iulianus exponit, & quam Zosimus ac Theodoretus in animo habuerunt, anno CCCL tribuenda est; antequam non modò Iulianus, sed ne Gallus quidem eius frater Cæsar esset. Quare mirum non est si Ammianus Marcellinus diligens & accuratus illorum temporum historicus nullam obsidionis illius mentionem fecerit, cum priores historie illius libri perierint. Ex iis castigandi sunt Annales, & Chronici libri, adeoque noster, quatenus anno CCCXXXVIII, cum Nisibenam obsidionem adscriberemus, Theodoretum, aliòsque securi, ad idem saxum offendimus. Hæc verò Iuliani oratio tanto eruditis, & historie studiosis esse debet acceptior, cuius ope factum est, noua vt huius historie ratio, & hætenus ignota constaret.

Pag. 49. *Ἐπιπέδη δὲ ὁ Μυσδόνιος.*] Haud scio an sponte sua solito magis intumescens iste fluuius inundasse dicatur: an vi coërcitus, ac repente laxatus sese in campos effuderit. quod posterius in obsidione illa contigit; & videtur eò spectasse Iulianus.

Pag. 50. *Οὐδὲν εἶδεν.*] Altera ad marginem lectio suadet *οὐδὲν ἢ ἰδόντας* scribendum esse.

Pag. 52. *Ἀνμῆτας ἦγες τὸ πρῶτον.*] For. *τοὺς γραπῶτας.*

Pag. 54. *Οὐδὲμία τῶν ὄσων.*] Scribe *οὐδὲμίαν.*

Pag. 57. *Ὅψι ποτε τῆ Θεσσαλικῆ.*] Prouerbiū est *ἡ Θεσσαλικὴ πειθαρχίη*: quod Eunapius vsurpat in Chrysantho. De quo tamen Paræmiographi ferè tacuerunt. certè quæ esset illius origo, apud istos non reperi.

Pag. 59. Αλλωστε καὶ πρὸς ἀνδρα.] Aur. Victor : *Vetranio* (inquit) *literarum profusus expers, & ingenio stolidior, idcircoque aggressi vecordia pessimus.* Ibidem & de Constantii eloquentiâ.

Pag. 63. Φρασίῳ καὶ Σάξοις.] Franci trans Rhenum, ac cis Albin fluvium habitabant. Ammianus lib. XX: *Rheno dein de transmissa regionem subito peruasit Francorum, quos Ansinarios vocant.* Panegyricus Maximiani & Constantii; nec non alter ab Eumenio dictus hoc ipsum indicant. quod ab aliis obseruatum.

Pag. 64. Εὐ μικρὸν παντελῶς.] Cùm ad Murfam oppidum Pannoniæ Magnentij ac Constantii copiæ constitissent, dispositis ad Adranorum fauces infidiis, Magnentius præliandi copiam se ad Scisciam facturum esse Constantio denuntiavit. Quæ re mirificè is gauisus, quòd equitatu præstaret, profectus est. Sed dum temerè, ac nullo ordine, & inermes progrediuntur, à Magnentianis pene omnes oppressi sunt. Zof. L. II. ex quo totius belli accuratam descriptionem petere licet.

Pag. 66. Εφ' αὐτῶν δείξω.] Cor. ἐφ' αὐτῶν.

Pag. 67. Τοῦ πατρὸς λαμπρότερον.] Iisdem ferè in locis à Constantino Licinius debellatus antea fuerat. Zof.

P. 98. Απίρων γὰρ ἄγχοις.] De Cataphractis Equitibus loquitur, quos Clibanarios vocant. Nazarius Paneg. Constant. *Quæ enim illa fuisse dicitur species iquam atrox visu! quàm formidolosa! operimento ferri equi, atque homines pariter obsepti. Clibanariis in exercitu nomen est. Supernè omnibus testis equorum pectoribus demissa lorica, & crurum tenuis pendens, sine impedimento gressus, à noxa vulneris vindicabat.* Amm. lib. XVI, *Sparsiq; Cataphracti equites, quos Clibanarios dicitant Persæ, thoracum muniti tegminibus, & limbis ferreis cincti, ut Praxitelis manu polita crederes simulacra, non viros: quos laminarum circuli tennes apti corporis flexibus ambiebant, per omnia membra deducti, ut quocumque artus necessitas commouisset, vestitus congrueret, vincitura coherenter aptata.*

Pag. 70. Εἰς τὴν πλησίον πόλιν.] Aquileciam intelligit, vt ex Orat. II. plenius cognoscimus.

Pag. 71. Αποτειχίζουμένη ἐν κώλῳ.] Idem repetit Orat. III. οὐτῶ δὲ τῆς Ἰταλίας ἀπανταχόθεν ὄρεσι τε συνεχευμένη λίαν δυστά-

τοῖς, ἢ θαλάσῃ παραγῶδει, ἄτε εἰσρέοντων ποταμῶν μολίων, οἱ ποιοῦσιν ἔλος πρὸς τοῖς Αἰγυπτίω ἐλεσι. Quod de Italia propriè quidem dicta Iulianus intelligit. In ea porrò parte Venetæ sunt, & Attrianorum paludes; quò se post cladem acceptam recepisse Magnentium, præter Zosimum, scribit Aure. Vict. & Noster Orat. II.

Pag. 72. Οὕτως οὐδὲν πρὸς πονηρίαν.] Manca & ἡμιτελής oratio.

Pag. 73. Τοῦ Σπυρόλων τῆς ἐπὶ Καρχηδόνα.] Victo in Pannonia Tyranno, Conitantius in id intentus, omnia vt illi perfugia clauderet; in Italiam, Siciliam, Africam, Galliámque misit, qui harum prouinciarum aditu prohiberent. Iulianus Orat. II. τῆς γὰρ μετὰ πρὸς τὸν τύραννον παραχρησάμενος, τε ἐπὶ Σικελίαν ἐκπλοῖς, καὶ ἐς Καρχηδόνα, Εὐδαίον τε καὶ πρὸς Καταλήψεις τῆς Ἰταλίας.

Pag. 74. Ἐπεὶ καὶ τὴν Ἀντιόχου πόλιν.] Nonnihil hæc obscura sunt; imò corrupta leuiter: quibus indicare videtur, Antiochiæ cognomen à Constantio Imperatore partum. & eandem urbem præterea cùm aliis rebus locupletatam, & ornatam fuisse, tùm portu præpete, quem ad Seleuciam Constantius extruxit. de quo Libanius in Antiochico. & qui nuper editus est Veteris mundi descriptionis author, Latinus is quidem, non Græcus. qui Seleuciensem portum istum à Constantio fabricatum refert; vt rectè illius editor obseruat. Idem tamen in Libanij loco, quem ex Antiochico citat, perperam hæc verba reddit: *Ἀλλὰ πέτμηται μὲν ἐν Σελευκίᾳ πέτμηται δὲ καὶ τῆς ἡμετέρας ποσούτω χρυσῶ λιμνῶ ἐν πέτραις γινόμενῳ.* Hæc ille sic vertit: *Verùm scētus quidem est in Seleucia: scētus verò propter urbem nostram tanta vi auri portus è saxo constructus.* Atqui non hoc Libanius sibi voluit ingenti vi auri scētum illum fuisse portum; sed ad tantam vim auri capiendam, quantam Creso Pactolus non attulit, portum illum è saxo fuisse factum. vt non pretium, quo portus fabricatio constitit; sed opes, ac diuitiæ, quæ ad eum conuehendæ sunt, iis verbis exprimantur. De eiusdem porrò Constantij in Constantinopolitanam urbem munificentiâ, cuius hîc Iulianus meminit, agit in Orat. XIII Themistius.

Pag. 77. Χρόνον ἐτῶν οὐκ ἐλάσσονα.] Quî tandem congruit?

Anno regni sui ineunte sexto traiecit in Græciam Xerxes neque tamen initio statim imperij de illa expeditione cogitavit. sed ægrè tandem spectris horrendis, & perfugarum Pisistratarum, Aleuadarumque precibus adductus. quod biennio ad summum ante τὴν ἑπικρατείαν contigit; vt ex Herodoto liquet. Sed videtur Darij apparatus filio eius impuisse. Etenim victus ille Marathonio conflictu nouum contra Græcos bellum adornauit, & iis consiliis immortalis est. Contigit Marathonica clades anno III Olympiadis LXXII. Inde ad primum ineuntem Olympiadis LXXV, anni sunt præter propter decem.

Pag. 87. Στερομύρας ἀπεδίδου.] Imò ἀπεδίδου.

Pag. 81. Τῇ βεβαίότητι δέ.] Demosthenes contra Leptinem, quæ à rebus-publicis munera conferuntur, etsi minora sint, longè tamen præferenda esse admonet: ὧν μὲν γὰρ ἐκείνοις μείζων ἔστιν ὁ τῶν μέλλοντων φόβος τῆς παρούσης χάριτος. ὧν δὲ ἡμῶν ἀδελφῶν ἀλλ' ἄλλοις τις ἔχειν ὑπῆρξε τ' ἰουῦ ἄλλον χρόνον. Cui Xenophonteum illud affine est in Hierone. ὅ,τι αὐτὸς λάβῃ ὧν τῶν τυράννου οὐδὲν οὐδὲν αὐτῷ νομίζῃ, ὡρὶν αὐτῶν τῆς τῆς ἐπικρατείας γίνηται.

Pag. 82. Τῆς βασιλείας ἑλοιο κοινωνόν.] De seipso Iulianus loquitur. Nam post Galli necem hæc habita est oratio: vt ex Siluani historia constat, quam tangit pag. 89.

Pag. 84. Αἰ δὲ ἐν τοῖς κοινοῖς.] Eutropius Constantinum ait inter Diuos relatum. De honoribus verò eidem à filio habitis Eusebius in Encomio Constantini. Aurelius Victor in Caesaribus Constantium vocat cultu genitoris satis pium.

Pag. 86. φρονήσεως ἐπὶ πολὺ.] In Anglicanocodice quædam erant inserta, quæ minùs ad sententiam pertinere putauimus, ob idque minimè recipienda. Sic enim legebatur: φρονήσεως ὡς ποσὸν μέγθος ἀφινέσται, ἔ' κάλλος πράξεων ἀγαπιτὸν δὲ, εἰ ἔ' τύχη μόνον δίχως φρονήσεως ἐπιτερομιδρῆ αἰθῆσαι.

Pag. 87. Τὸν ποσὺπαν τοῖς κοινοῖς.] Tollendi asterisci. Nam est integra sententia, quæ ita concipienda est. *Prudentia magis, quam viribus, cum tantarum calamitatum auctore debellasti.* Nam Siluani copias omnes cum ad suas partes oratione traxisset; iis ipsis ad opprimendum tyrannorum alterum Magnentium usus est.

Pag. 89.

Pag. 89. Τὴν γυωακείαν ἀλουργίδα.] Sic Orat. II. ἡ πέλος ἐν τῆς γυωακωνίτιδος ἀελομυθ' ἀλουργίς ἰμάτιον. De Siluano loquitur, qui Constantij offensionem veritus imperium sumpsit. sed à militibus intra XXVIII diem oppressus est. Aurel. Vict. Ammianus XV. Sed cur γυωακείαν ἀλουργίδα dixit? Nam è signis purpuram ab eo detractam author est Ammianus: *Cultu purpureo Draconum, & vexillorum insignibus ad tempus abstracto ad culmen imperiale surrexit.* An eleuando, ac per contemptum sic appellat tumultuariè, ac temerè susceptum principalem habitum? Cogitent eruditi. Neque enim hoc mihi satisfacit.

AD ORAT. II IULIANI.

DE autore Orationis huius nihil est, quod dubitare quisquam iure debeat. Cuius idè omnino, quod primæ est argumentum, in Constantii laudibus ac prædicatione positum. Quem vnum virtutis omnis perfectum absolutumque specimen proponit; itaque cum antiquis Imperatoribus comparat, vt longo eos interuallo ab illo superatos esse confirmet. Quæ verò ab eo contra tyrannos, atque barbaros gesta sunt; præsertim quæ ad Nisibin contigerunt, augeat extollitque magnificè. Quamobrem meritò prior illa inscriptio *ἡ ἀυτοκράτορος πράξεων*, orationi præfixa est. Sed quod additum est, ἡ *ἡ βασιλείας*, inane & absurdum. Non enim de Regno, aut Imperio quicquam præscribit: quemadmodum Synesius Orat. de Regno, Dio Chrysoft. alique fecerunt. Quòd si pauca interim de Principis officio disputer, id non nisi obiter, & eo solum consilio pertractat, vt iis omnibus ornamentis Constantium præstare, ac cæteris antecellere demonstret. Quare magna mihi suspicio est, *ἡ βασιλείας*, pro βασιλείας esse scribendum. Imo fortè, vt Inscriptiones variant, etiam *Κωνσταντίου* additum fuit.

Pag. 92. Ὑμῶν τὸν βασιλέα.] Quem regem intelligat, equidem non video. Homeri verba sunt Iliados I.

Τῆ ὄρε θυμὸν ἔτερπε, αἰεὶ δ' ἄρα κλέα αἰδράν.

Κκ

Num igitur sic concipienda lectio: ἵμνῶν τὰ κλέα ἀνδρῶν, ἔδειν. vel certè τὰ κλ. αν. καὶ κατ. Nisi βασιλῆα Achillem vocet.

Pag. 93. Τὸν Πιπτακὸν ἐπαγοῦν.] Apud Diog. dictum illud extat, Συγγνώμη πτωχῶν κρείσσων.

Pag. 96. Καὶ τὰ φόβια τὰ ἐντεθθεν.] Hemistichium illud proximè allatum ex Iliados est Y. vbi Æneas Erichtonium vnum ex maioribus suis tria equarum habuisse millia iacetat: quarum amore captus Boreas celerrimos ex iis pullos genuerit.

Αἱ δ' ἔσποκυσσάμενοι ἔτεκον δυοκχίδεκα πόλους.

Itaque pro φόβια, quæ vox nihil significat, πωλία forte reponendum est.

Pag. 97. Καὶ τὰ εἰ αὐτοῖς ἀρματα] Malim ἐπ' αὐτοῖς.

Pag. 98. Χρωμῶν δὲ πρὸς θήραν.] Olim sagittariorum infima erat, ac vilis conditio. Schol. Soph. ad hunc versum Aiakis Mastigoph.

Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν.

Ita scribit, διεβέβητο ἢ τοξεία πρὸς τοῖς παλαοῖς, ὡς μικροπρεπὴς τέχνη ἔφασκεν, καὶ ἀξιόλογον οὐδὲν ἐργάσασθαι δυναμῶν. Nec ab hoc Iuliani loco Quidianum illud abhorret Metam. 1.

Hunc Deus Arcitenens: ἐν nunquam talibus armis

Ante, nisi in damis, capreisque fugacibus usus.

Pag. 99. Ἀρμασι γὰρ ἐχρῶντο.] Eustathius ad Odys. ε, pag. 1539. ἴσον δὲ ὡς οἶδε μὲν Ὀμηρὸς τὸν κέλητα, &c. οὐ ποιεῖ δὲ ἥρωας χρωμῶν αὐτῶν, εἰ μὴ ἄρα κατ' αἰσῶν πινῶν. Sciendum Homerum Celetis, id est singularis equi meminisse; non tamen Herodotum apud illum uti, nisi in necessitate quarum.

Pag. 100. Τοῦ Θεσπιάσιν Ἐρωτος.] Pausanias Bœoticis, pluribus de Amoris apud Thespienses simulachris differit.

Pag. 101. Τῶν ἄλλων ἐκείνῳ.] Videndum an ἕκαστος pro ἐκείνῳ fit aptius.

Pag. 102. Ἀνὴρ ἀπίστος.] Magnentianum bellum describit. De quo Zosimus, aliique Historici. tùm Iulianus ipse Orat. I.

Pag. 103. Τεῖς μὲν ὀρέξαντ' ἰῶν.] Crediderunt veteres Deos non βάνω, ac promouendo pedes, ingredi, sed continuo

velut impetu fluere. Quam ad opinionem facit imprimis elegans Heliodori locus Æthiop. lib. 3. vbi Deos ait cognosci minimè τῶν βασιμασι, οὐ καὶ ἀξίωσιν τοῖν ποδῶν, οὐδὲ μετέθεσιν αἰσομῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ῥύμιον ἀέριον, καὶ ὄρμιον ἀποδιδόντων, τεμνόντων μᾶλλον τὸ πειεῖχον, ἢ ἀποπρομομῶν. Addit mox: propterea etiam & Homerum, qui Ægyptius esset, de Nepruno ita cecinisse,

Ἰχθια γὰρ μετόπισθε ποδῶν, ἡδὲ κνημῶν

Ῥαῖ ἔγνω ἀπίοντος.

οἶον ῥέοντος εἰ τῆ πορείᾳ. τὸτο γὰρ ἔστι τὸ Ῥαῖ ἀπίοντος, καὶ οὐχ ὡς πινεῖ ἠπάτιωται, ῥαδίως ἔγνω ἔπολαμβάνοντες. Quo etiam respexisse Virgilium arbitror, cùm Æn. 1. de Venere ita loquitur,

Et vera incessu patuit Dea.

Ἦν εἶπε Ὀκεανὸν δῖν.] Hunc locum ex M. S. emendauimus. Quod de Atlantico mari dubitat, sitne Oceanus ille qui Germaniam alluit, parum id peritè facit. Perinde enim est, ac si quis Æthiopico Oceano Hispanos, aut Gallos allui dixerit.

Pag. 104. Μεθ' ἑ κραιπάλη.] Rectè hoc & κατ' ἰσορίαν. Etenim per coniugij occasionem, & comessationis Magnentius tyrannidem inuadit. Vide Zof. L. 2.

Pag. 106. Τὸν ποιητῶν τῶ τετραπόδου.] Marcellinus iste forsitan erat Fisci Præfectus, doli artifex; qui per speciem natalis filij sui celebrandi Magnentium ad tyrannidem perduxit.

Pag. 106. Καὶ τέως ἔχαυρε.] Dictum Orat. 1. Quæ sequuntur vitiosa, ac parum integra sunt. Legerim sanè, τότε δὲ ἐφεφῶσαι πᾶσι δίκην ποινῶν.

Pag. 107. Ὁ παυδοτριβῆς τῶ τυραίνου.] Marcellinus ille, de quo supra.

Τὸ γὰρ μηδὲ ἐλπίσαι.] For. πῶ γὰρ. Sed quæ sequuntur corrupta nonnihil sunt.

Pag. 108. Τοῖς πρὸθεν ὑποπρόμυθον. Subaudiendum φόνους. itaque vertendum priονηται cedium labem eluens. Sic Orat. 1, pag. 72. τοῖς φόνους, καὶ τοῖς πρὸθεν ἀδικίας ἐκκαθαρόμυθον.

Pag. 109. οὐκ οἶδα ἔσθ' ἑ θεοῦ.] Scribo ἔσθ' ἑ θεοῦ.

Οὐ γὰρ δὴ ξυὸ τῆ τῶσ' τρατηγῶν.] Atrocissimus hic confli-

Etus fuit: vt, quemadmodum Victor refert, pene amplius Romanæ conſumptæ ſint vires, totiùſque imperij fortunæ peſſundatæ. Idem habet Eutrop. L. 10. Sed præ omnibus legendus Zoſimus. ex quo pauca tantùm, quæ Iuliano conſentanea maximè ſunt, hîc adſcribam. Πρὸς μείζονα (inquit) λάσαν ἐπαρθέντες οἱ Μαγνητικῶν συναγωνιζόμενοι οὐδὲ νυκτὸς μαχημένοι αὐτοῖς ἐπελθούσης ἐπαύσαντο. ἐπέμειναι τε αὐτοὶ γε οἱ φραπιατῶν ἔργα πληροῦντες, καὶ τοῖς καθ' ἕκαστον φραπιαταῖς ἔπι καίσθαι τοῖς ἐναντίοις ἐγμελευόμενοι. Μοχ: νυκτὸς τε βαθείας ὄσης ἐπιμον ἀλλήλοις δόρασι τε καὶ ξίφεσι, καὶ παντὶ τῷ πρῶσιπλοντι καὶ εἰς χεῖρας ἰόντι.

Pag. 110. Αλλὰ καὶ ὅσοις ἔσσι.] In vet. erat τραυματῶν. At in vulgatis θραυματῶν. Ego θραυματῶν excudendum cenſuimus. Haſtas enim, ſiue contos equeſtres fractos fuiſſe, ob idque inutiles redditos eſſe ſignificat. Sed tranſpoſita ac luxata nihilominus lectio eſt. Forte ita leg. Αλλὰ καὶ τῶν ἱππέων ὅσοις ἔσσι θραυματῶν ἀρεθία παντελῶς ἐγερόν τε δόρατα.

Pag. 112. Ως εἴη ἐν ἀρχῇ τῶν ἀρωμάτων.] Extudimus vtcumque loci huius ſententiam. in qua tamen nondum acquieſcimus. Suſpicati ſumus in editione prima pro τῶν ἀρωμάτων, legendum τῶν ἀρωμάτων. atque etiam poſt ἀρχῇ, addendum λόγου. Nemo autem eſt, qui de Arcopagitarum hac in re inſtituto non audierit. Amplius eruditi cogitent.

Pag. 114. Ἡδὲ Μυδόνι.] Mygdonia Macedoniæ regio: à cuius ſimilitudine Meſopotamiæ pars appellata, quæ ad Euphratem, & vtrumque Zeugma poſita, ait Strabo L. 16. In ea vrbs eſt Niſibis, quæ & Antiochia Mygdoniæ. Hanc alij ad Euphratem, aut non longe ab eo collocare videntur, ex eo quòd Strabo prouinciã ipſam ad Euphratem eſſe ſitam aſſerat. Ita ex recentioribus Dominicus Niger. Verùm ſine dubio non ad Tigrim illa quidem; ſed haud longè tamen ab eo ſita fuit. vt ex Ptolemæo conſtat. qui in Meſopotamia illam collocat, ad gradum longitud. 75, 10'. latitud. 37. 15'. idque ſubinde Iulianus ipſe ſignificat. Plinius verò libro VI, capite XIII, etiam partem Aſſyriæ, hoc eſt Arbelitin, & Adiabenen Mygdoniæ vocabulo

comprehenſam à Macedonibus ſcribit. Itaque videtur ἢ αἰὼ Μεſοποταμία, ac totus ille ſuperior tractus cum Aſſyriæ parte, Mygdoniæ nomine cenſeri; vt ex Strabonis, & Plinij Ptolemæique comparatione conſtat. Stephanus Niſίβις πόλις ἐν τῇ Περσίᾳ τῇ πρὸς Τίγριτι ποταμῷ. Niſibis vrbs in Perſia, quæ eſt ad Tigrim fluium. Perſiam, opinor, Meſopotamiæ tractum appellat, quòd trans Euphratem ſit. Μοχ. καὶ εἶδει Νιſίβιτις. ἀλλ' ὁ τύπος Αἰγύπτου, καὶ Λιβύης. ὁ δὲ εἶδος τῶν ἰσθμῶν, καὶ τῶν Εὐφράτιω, καὶ τῶν ἑω. Oportebat, inde formare, Niſibites. ſed hæc inflexio Aegypti, & Africa propria eſt: quæ verò ſit per ἰσθμῶν, Euphrateſium, & Orientaliũ. Sanè in Africa Niſibes ſunt apud Ptolemæum. à quibus ſit Νιſιβίτις.

Καὶ ἕτερον ὄνομα.] Eſt hoc Niſibis, vel Neſibis, aut Naſibis. Quæ vox Stephano Phœnicum lingua aceruatos lapides, vel τῶν στήλαις, hoc eſt cippus, & columnas lapideas ſignificat, eſtque pura pura Hebraica. Nam בנין eſt בנין, id eſt cumulus, & tumulus. Lapidum enim acerui, vel cippi ad itinera metanda, regendæque à veteribus ponebantur. Hos verò aceruos Mercurios ἐνοδίοις appellarunt, vt alibi obſeruauimus.

Pag. 115. Τὸν θαλάσσιον καρμίνον.] Vide Palaphatum.

Pag. 119. Οὐδὲ αὐτῶν παντελῶς.] Manca lectio.

Pag. 121. Μάταιον γὰρ.] Aut δὲ pro γὰρ ſcrib. aut deſſe quipiam putandum eſt.

Pag. 124. Οὐχὶ Γλαυκοῦ τέχνη.] Prouerbiũ eſt, Γλαυκοῦ τέχνη, ὅτι τῶν ραδίως κατεργαζομένων, apud Suidam, hoc eſt de his rebus, quæ nullo negotio conficiuntur: ab Glaucō quodam Samio, ἐς πρῶτον σιδήρου κόλλησιν ἐξεύρεν, ait idem: qui ſcilicet ferri glutinationem, & ferruminationem reperit.

Quam Vir doctus conſtationem bis tẽrque Latinè reddidit. haud ſcio qua ratione inductus. Sanè κόλλησις ferruminationeſt. Et χρίωσιν legiſſe eum oportet. Zenobius, quem cum Diogeniano, aliſque Paræmiographis P. Andreas Schottus vir eruditiffimus vulgavit, Prouerbiũ hoc dici adnotat, ἢ ὅτι τῶν ραδίως κατεργαζομένων, ἢ ὅτι τῶν πάνυ ἔπιμελῶς, ἢ ἐν τέχνῳ ἐργαζομένων. Cuius rationem fuſiùs perfequitur. At-

que etiam Diogenianus, ἐπὶ τῆς μὴ ῥαδίως καταργηζομένων, ἢ τῆς τεχνικῶς κατασκευασμένων. Marcellus Ancyranus apud Euseb. lib. I contra Marcel. cap. III quinque affert huius pro- uerbij origines, quæ omnes eò conspirant, ut de exquisito artificij genere dicatur. In quarta mendosa lectio est, quam hîc refarciemus. Scrib. οὐτὼ δημιουργήσαντα τῶν πάχει, ὡς κρουσ- μέθου, &c.

Pag. 126. Τὴν Πλάτωνος μικρά.] Desunt hîc non pauca. aut certe quòd verisimilius arbitror, post hæc verba, τὸ Ἀγκό- νημα εἶναι, subiungenda ea sunt, quæ pag. 131 leguntur. Ταῦτά- τοι εἰ ἐπαίνου μέν. vbi de Hectore institutum hoc loco sermo- nem pertexuit. Omnino insignis est huius loci perturbatio.

Pag. 132. Ενετοὶ δὲ οἶμα.] Aquileiam sub Venetia complecti- tur, ut & Plinius ex Augusti diuisione. At Strabo aliter, qui disertè lib. 5, ἔξω δὲ ἔστι (scribit) τῆς Ενετικῶν ὄρων ἡ Ακυληία. At Foroiulienſi in Italiae parte Geographi vulgò collocant, quæ à Venetia Liguentia flumine diuiditur. Neque He- neti in ea parte confedère: sed in Euganeorum sedibus: vbi & Troiam condiderunt.

Καὶ γράνται ἀπὸ τῆς Βῆτα.] Diligenter obseruandum quod ait, V Latinum perinde ut Βῆτα proferri. Cui tamen pronun- tiationis Græcæ magistri illi tantopere reclamant. Sed de V nostro sanè haud immerito dubites; si in B Græcum mutari potuit, cur tam pertinaciter Græci omnes, qui Romana no- mina perscripserunt, in Ou conuerterint. Ita enim passim, Ουολοδοσοι, Ουαλέριος. Certè quidem, V, consonantis vim apud Latinos olim habuisse ex Varronis apud Priscianum auctoritate constat; cùm id Grammaticus iste confirmat, V Romanum Æolico Digamma potestate par fuisse. unde (ait Prisci. lib. 1.) à plerisque nomen ei hoc datur, quod apud Æoles habuit olim F Digamma, id est Vau, ab ipsius voce profectum, teste Varrone, & Didymo; qui id ei nomen esse ostendunt. Igitur V Vau quondam appellatum, eodem, quo Hebraica litera, nomi- ne. Cæterùm nemo istud, opinor, ignorat, quod ab Halicar- nasseo proditum est lib. 1, Latinam linguam magna parte ex Æolica profluxisse. Quare ab eadem Digamma illud in La- tium translatum est. quo vsi sunt non modò Æoles, sed &

Græci antiquiores omnes, ea forma, qua F Latinum pingi- tur; potestate verò eadem, qua V Romanum, vel ou Græca- nicum. Quod quia Iulianus non vidit, causam affert minùs expeditam, cur ex Ενετία Græcorum Venetiam Latini, non Henetiam fecerint. Idque asserit παρασκευάσεως ἐνετα, hoc est, spiritus gratia, & quadam Latini sermonis proprietate con- tigisse. Nec intellexit istud à Græcis ipsis, non à Latinis pro- fectum. veteres quippe Græci ante vocabula omnia, quæ incipiunt à vocali, syllabam ou præfigere solebant, hoc est Digamma F: ut pro ἐλία Felia, & pro εἰετοί Feneτοί dicerent. Et quoniam V Latinum est ou, idcirco Veneti, & Velia La- tinè vsurparunt. Docet hoc libro Αρχαιολ. 1. Dionysius Ha- licarn. his verbis. Σιώητες γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησι, ὡς τὰ πολλὰ παραθεῖται τῆς ὀνομάτων, ὁπόσων αἱ ἀρχαὶ ἀπὸ φωνηέντων ἐλ- λοντο, τὴν οὐ συλλαβὴν, ἐνὶ φοιχίᾳ γραφομένην. τῆτο δὲ ἦν ὡσαυτὸ γάμμα διττῶς ἐπὶ μίαν ὀρθῶς ἐπιζευγνύμενον ἑαῖς πλαγαῖς, ὡς Fe- λείη, & Φαίαξ, & Φοῖκος, & Φαῖρ, & πολλὰ τοιαῦτα. Hæc ille. Verùm si eodem modo quo ou diphthongus Digamma illud efferendum est, consonans esse non poterit; contra quàm Grammatici omnes sentiunt. Inter quos Terentianus Mau- rus in Sotadeis id ita testatur;

Vnde Aelius litera fingitur Digammos;

Quæ de numero sit magis una consonantium,

Vocalis in istum magis quàm versa sit usum.

Quis & Velius longus L. de Orthographia, monet V totiens consonantis vim habere, quotiens pro eo ponitur, quod apud Græcos dicitur Digamma. Priscianus lib. 1 Æolicum F Di- gamma interdum pro consonante simplici, aliàs pro duplici vsurpatum scribit. Nam in hoc versu,

Οἰόμεθ' Ἐλεῖται ἐλινώπιδα,

simplex est. In hoc verò duplex,

Νέτρον δὲ Φοδ παιδὸς.

Qua ratione apud Latinos his in vocibus, *uenus*, & *cupini*, V consonans simplex est, ac duplex. Itaque minimè verum est vsquequaque, quod Halicarn. docet, F Digamma sonare ut ou diphthongum. Ac si coniecturæ locus esse potest, credide- rim Æolicum Digamma ante vocales lenes instar ou diph-

thongi prolatum : ante aspiratas verò, quibus potissimum præfixum est, consonantem fuisse, V Romani similem. Porro quod Iulianus affirmat, V sæpe ita ut Βήτω pronuntiarī, ex iis, quæ Priscianus subiicit, illustrari potest. Ait enim Digamma plerunque in B mutari : velut in hac voce Βήτωρ, pro βήτωρ. Imò etiam Βρόδδν pro βρόδν. *Quod, inquit, Digamma non nisi vocali præponi, & in principio syllabæ non potest. Ideo autem locum quoque transmūtavit : quia B, vel Digamma, post & in eadem syllabæ pronuntiarī non potest.* Quæ verba satis arguunt, F Æolicum, non ou tantùm diphthongi sonum reddidisse. Alioqui nihil, puto, prohiberet βουήτωρ, & βουόδν dici. vnâque illud indicant, nonnunquam solius aspirationis gratia præponi solitum consonantibus maximè literis. Verùm hallucinari Grammaticus idem videtur, cùm mutationis V in B, ex Quintiliano exemplum affert *Bruges, & Balena*. Neque enim in his B locum occupat V, sed F, & φ. *Bruges*, inquam, pro *fruges*, & *Balena* (ita enim apud Quintilianum legitur) pro Græco φάλαινα in vsum venerunt. Quæ res suspicionem præbere nonnullam possit, B Græci æquè, ac Latini quibusdam saltem in vocibus, aut certè Æolica proprietate, V consonanti similem, & affinem sonum extitisse : qui ab φ, vel F Latini spiritu non multùm abhorret. Denique hoc tanquam corollarium adiiciam : Digamma Æolicum in F Latinum esse conuersum. Author eius rei Diomedes haud ignobilis Grammaticus lib. II, cùm scribit, *Huius item (nimirum V literæ) Digamma ascribi solet : ut cùm sibi ipsi præponitur : ut serfus, fulgus, pro seruus, vulgus. Nam V literam geminari in una syllabæ posse plurimi negant.* Quo etiam pacto Germani hodie V consonantem proferunt. Quintilianus libro I, capite V idipsum confirmat his verbis : *Quin fædum, fædúsq;e, pro aspiratione V simili litera vtentes. Nam contra Græci aspirare solent, ut pro Fundanio Cicero testem, qui primam eius literam dicere non posset, irridet.* Qui locus intelligi ita conceptus vix potest. Quamobrem pro *Fædum, Fædúsq;e*, emendo *Vædum, Vædúsq;e*. Hoc enim significat, Vereres V literam pro F quibusdam in vocibus expressisse : cùm Græci densiore spiritu pronuntiant. Quare cùm Græculus quidam testis Fundanij no-

men

men ita efferret, quasi esset φουδαίος, non autem, vt vulgòrum consueuerant, *Vondanius*, vel *Vundanius*, à Cicerone est irrisus. Atque eadem, opinor, de causa Græca aspiratio ob Æolicum Digamma in F interdum transit. Quare ab ὄρμῳ Latini Formias deducunt, vt Seruius adnotat. Quòd si quis, vt Criticorum ferè mos est, argutari velit, nã is ex ea obseruatione nouas multas, nec fortassis absurdas nominum origines excogitabit. Sic enim & *firmus* ab ἔρμα, & *focus* quasi Φόκος, vt Halicar. scribit, & *fauco* ab ἀω, id est spiro : vnde ἀώρ, & ἀώλω Grammatici formant. Indidemque & *Fauonius*. Adde & *fædum* ; quod ab hædo Isidorus deriuat. lib. 10. Possis & ab οἰδῶ deducere, hoc est *intumesco*. Quæ enim contra naturam tument, velut vlcera, papulæ, ἀποστήματα, ea aspectu fœda sunt. & sexcenta eiusdem generis. Pag. 133. Τῆ πόλει δὲ ἀετός.] Igitur Aquileia ab Aquila, quod & Eustat. testatur in Comment. ad Dion. Περικύ. Hanc Romani contra barbarorum incursiones condidere. Strabo lib. V.

Ἦν δὲ τὸ Ἰόνιον ἕνα.] Ita Strabo, qui, vt vocat, mare τὸ ἐντὸς, à Sicilia ad Iapygium vsque promontorium, & Cretam, Ausonium, siue Siculum appellat. Inde Aquileiam vsque, Ionium. Ptolemæus verò Tyrrhenum mare vsque ad Leucopetram producit. à qua ad Lacinium Promontorium, Adriaticum. Inde ad Iapygium Prom. Tarentinum sinum definit. Ab hoc ad Garganum montem, Ionium : deinceps Adriaticum. Etsi plerumque Ionium cum Ausonio & Siculo promiscuè haberi videas, præsertim apud Virgilium.

Τὰ δὲ ὑπὸ πλὴν ἀρκτον.] Nisi in scriptura ipsa vitium sit, in scriptoris animo fuerit necesse est, & Geographiæ, sitúsque earum regionum ignoratio. Quid enim ? Rhætos ait ad Occidentem cum Gallis habitare : ad Septentrionem verò, prope Rheni, Danubiique fontes, barbaros alios. Atqui Rhætos ipsos ad veriusque fontes Geographi omnes constituunt. E quibus Ptolemæus Rhætiam ita circumscribit, vt ab Occasu lineæ à Rheni fontibus ad Danubij æquè fontes producta terminetur. à Septentrione Danubio. ab Oriente Oeno fluuio. à Meridie Alpibus. Vbi insuper Rhætiam

LI

propriam, & Vindeliciam distinguit. Quarum illa ad Lycum usque, hæc inde ad OEnum porrigitur. Quibus limitibus & Canorum, quos Grifones vocant, regio, & Sueuia continentur. Nec de Rhætia situ discrepat Strabo. Quò fit vt manifesti erroris teneatur noster; nisi, & Ρῆτοι, inducendum censeas, & post πλῆσιον mox reponendum. Quod ad orthographiam spectat, Ptolemæus & Strabo Ρῆτοι, non Ρῆτοι scribunt.

Pag. 134. Οἱ πλὴν πέτραν ἐκείνου.] Petras complures ab Alexandro expugnatas scribit Strabo L. 11. Sed præcipua extitit Sogdiana, altitudinis, vt ait Curtius, stadiorum 30. ambitu 140. De qua hîc Iulianus loquitur. Sed eam in India collocare videtur. A qua tamen Imao monte Sogdiana discernitur. Porro cùm Petram illam tentaret Alexander, quæsiere per iocum Barbari, num volare posset. Qui se proxima nocte effecturum dixit, vt crederent Macedones etiam volare. Curtius L. 7.

Pag. 136. Ολίγα ἀπαντα.] Mendosa hæc planè sunt.

Pag. 137. Ἀγῶνες * * * ἀνεγείφει.] Quæ sequuntur parum sincera sunt, nec à me nisi ariolando possunt corrigi.

Τὴν εἰσω Τίγρητος.] Assyriæ fluuius est Lycus, Ptolemæo Λευκός, qui in Tigrin influit. Oritur ex Niphate monte.

Δυναμεις ἀφελόμενον.] For. ἀφελόμενον.

Σκοτίας Ἀλπεσιν.] Legendum omninò Κοτίαις. Per eas Magnentius Lugdunum perrexit; vbi & diem obiit.

Pag. 143. Ταύτην ἐγὼ πλὴν νίη.] Lacedæmoniorum ἀδελφὸς νίη quid esset, dixi ad Themist. Orat. XIV. Quæ quidem Oratio easdem res à Constantio gestas exornat.

Τούτο γὰρ ἔοικε.] Scribe, vt est apud Hom. II. ω.

Τοῖσ' ἄρα γὰρ ἔοικεν, ἐπεὶ λούσαι τε, φάγη τε.

Pag. 145. Ὡς ἔοικεν ἐδῆτι ποιίλη.] Translatio hæc frigida, & puerilis, σκιαγραφεῖν τῆ ἐδῆτι: quasi dicas veste delineare, ac depingere.

Τὸν Ἀγλωῶν ἐπέκρησα.] Apud Platonem in Gorgia.

Pag. 146. Καὶ σαγλυεόντας.] Ad Darium pertinere istud ipsum potest. cuius iussu Datis Præfectus cum ingenti exercitu aduersus Eretrienfes, & Athenienses profectus est;

cum mandatis, ne cui effugiendi locus esset. Quod vt accurate perficeret, milites suos iunctis inter se manibus Eretriensem agrum amplecti, atque ita vniuersum percurrere iussit. Plato Menexeno. διπρευώσατο δὲ αὐτῷ πᾶσαν τὴν χώραν, ἵνα μηδὲς ἀπαφύγοι, τοιοῦτα πρόσωπα ἔπι τὰ ἔγεια ἐλθόντες τῆς Ερετρικῆς οἱ γραπῶται αὐτῷ, ἐκ θαλάττης εἰς θαλάτταν ἀφγῶντες, σιωπῶντες τὰς χεῖρας διήλθον ἅπασαν τὴν χώραν, ἵν' ἐχρῆεν τῷ βασιλεῖ εἰπεῖν, ὅτι οὐδὲς σφᾶς ἀποπεφυγὼς εἴη. Hinc Helych. σαγλυεὸν αἰμαλωπίζη. & τὸς πολιορκηθέντας ἐξῆλθε καὶ σαγλυεὸν. Herodotus in Erato, cùm de Eretrienfium clade meminit, mentionem istius rei nullam, quod sciam, facit, sed de ture, de quo hoc loco Iulianus, ea refert, quæ huic loco consentanea sint; nisi quod talentorum, librarumve numerus non respondet. Ait igitur; Datis in Ara Delij Apollinis turis Libras 300 adoleuisse. μετὰ δὲ λιβαρωτῶ περιπόσια ἄλλα καὶ κρητῶν ἐπὶ τῷ βωμῷ ἐθυμίση. Idem tamen pag. 391 scribit insulas quasdam à Persis captas, & sagena à inclusas fuisse.

Pag. 148. Καλοφώνιον ἔχουσα.] Prouerbiū hoc vide apud Zenob. & Suidam.

Pag. 149. Αὐτὸν ἔ' ἡμέρας.] Corr. αὐγῆς.

Πᾶς γὰρ ὁ τε ἔσπεδ' ἡμῶν.] Transtulit eandem ex Platone sententiam Oratione 1. Themist.

Pag. 150. φασὶ γὰρ οἱ πολλοί.] Aristot. lib. de Nobilit. Σιμωνίδην δὲ φασὶν ἀποκρίνασθαι. διερωτώμενον πίνεις ὠγενεῖς, τοῖς ἐκ πάλας πλουσίων φαίμαι. Tu hoc fragmentum consule.

Pag. 151. λόγῳ δὲ λέγεται.] Gregorius Naz. Ep. ad Them. Σπαρτιάταις ἢ λόγῳ γνωρίζῃ ἄμους τοῖς Πελοπίδας· λόγοι τὸν μέγαν Θεμίσιον. Appellatur Σπαρτοί, & Σπαρτιάται. Sic Lactantius lib. III, cap. IV. Perennit igitur vniuersè hoc modo: Ὁσανquam Spartiate illi Poëtarum, sic se inuicem iugulant, vt nemo ex omnibus restet. Leg. αὐτοῖς pro αὐτῶν apud Iulianum.

Υπάρχει δὲ φασὶ] Nota historia. Claud.

Et quos nascentes explorat gurgise Rhemus.

Nonus. L. 23.

Πᾶς ἱερὸς βρεφέεσι κορύσσεται, ἀλλὰ διχάζων,

Καὶ κρυφίως ὄδῳ ἀγχιζῶν τοκετοῖο.

Κτείνῃ ξείνα γένεθλα.

Vbi Rhenum Iberum appellat perperam. Libanius Paneg. in Iulianum Cos. p. 238. καὶ ἀγχιζῶν ποταμῶν, ὕδωρ ἐλέγχον ἐπὶ τῶν γεννωμένων ἀδικῶν μητέρων. Ita enim leg.

Ἡ μᾶς δὲ δεκτέ.] Præclare ad eam mentem Seneca Ep. 47. *Quemadmodum stultus est, qui equum empturus, non ipsum inspicit, sed stratum eius, ac franos: sic stultissimus est, qui hominem aut ex veste, aut ex conditione, qua vestis modo nobis circumdata est, æstimat.* Idem Ep. 76. sanè egregiè. *Hoc laboramus errore: sic nobis imponitur: quod neminem æstimamus eo quod est, sed adiciamus illi & ea, quibus adornatus est. Atqui cum voles veram hominis æstimationem inire, & scire qualis sit, nudum inspicere. Ponat patrimonium, ponat honores, & alia fortune mendacia: corpus ipsum exuat: animum intueri, qualis quantosque sit, alieno an suo magnus.*

Pag. 154. Καὶ ἀγνοίας ὑπὸ φιλοπρέπειας.] Hùc pertinet, quod Plin. L. 36. c. 12, Pyramidas Regum pecunie stultam, atque otiosam ostentationem appellat,

Pag. 156. φόροις ἀπαιτεῖν.] For. ἀπαιτεῖν.

Κατὰ τοὺς ταύρους.] Respexit ad Homericum illud Troianis exprobratum,

Οὐ γὰρ παραλέης πόσον μύθῳ, οὐδὲ λίοντῳ.

Pag. 158. Μισθῶτον οὐ παντοῖα σιν.] For. μὲ pro οὐ, substituendum.

Pag. 159. Ἐστὶ δὲ πρῶτον μὲν εὐσεβείας.] Sequuntur notæ aliquot, siue χερσικτῆρες optimi Principis, qui eò spectant, ut ea omnia in Constantio inesse demonstraret. Confer cum his quæ Synesius Orat. de Regno disputat: vbi pleraque iis consentanea reperies. Mirum autem Iulianum coram Constantio θεραπειῶν θεῶν, ac de Diis tam multa dicere. An postea cùm edidit ita commutavit?

Pag. 167. Μετὰ ξυμίστως γραπωπικῆς.] Emendanda hæc lectio: ita ut primum γραπωπικῆς scribas; tum post ξυμίστως distinctionis notam appingas.

Pag. 169. Κεῖτῃς τῶν λιθογνομῶν.] Trium horum probationes, & βασιανιστήρια Themistius quoque Orat. 1 numerat.

Καὶ ἀγχιζῶν τῶν ἐξείρηται ὑμῖν πολλά μὲν τῶν χρυσῶν, πολλά δὲ ὑακίνθων βασιανιστήρια. Scribe, πολλά δὲ αὐτῶν λίθων, pro ὑακίνθων. Totidem enim probandas merces paulo antè recensuerat. Adde facilem lapsum Librarij fuisse, ut pro αὐτῶν, ὑα scriberet. P. 171. Χορευτίω πινά αὐτῶν.] Leg. οὐχ χορευτίω. Et alludit ad Platonis figmentum: qui in Phædro choreas illas Deorum animorumque describit. vbi regum animos cum Diis pariter circumagi docet.

Pag. 173. Πῶς κτήσων ὑπὸ τῆς.] Terent. Heaut.

Atque hæc perinde sunt ut illius animus, qui ea possidet. ^{Vetus cod. proinde.}
Qui vii scit, ei bona: illi qui non vititur rectè, mala.

Pag. 174. Οὐπὶ ἀρᾶος ὡν λίαν.] Indicat Constantini in Crispum sæuitiam.

Pag. 177. Τῆς μὲν γὰρ λίαν ἀρχαίων.] Quæ deinceps sunt, vitio laborant. Nos utcumque sententiam expressimus.

Νεαρά τὰ ἐκδικήματα.] Scr. ἀδικήματα.

Pag. 178. Οὐδὲ μίλῳ εἴ τις ἐκείνῳ. Titianum Senatorem significat à Magnentio missum; qui insolentius erga Imperatorem sese gesserit. Zosimus lib. II.

Pag. 180. Λοιδόρειαι τρεψάμενον.] Malo δεξάμενον.

Ἄνδρες τῆς γερουσίας.] Propterea Orat. 1. Romam in Pannoniam translata esse dixit.

Pag. 181. Ἐξ ἀπειλῆς νεφάν.] For. ἐξαπίνης.

Pag. 182. διηγῶσαι βούλεσθαι.] For. διηγῶσαι το βούλεσθαι. vel αὐτὲ, τὸ καὶ τῶν εὐνοϊῶν.

Pag. 183. Ἀπὸ τῶν ἔπιταρῶντων.] Sylvanum intelligit. De quo Orat. 1.

Pag. 187. βούλεσθαι ἄρ ἔπιπικῶς.] Deprauatus non nihil locus. Cæterum de hoc Prouerb. *Pinus in morem*, ad Paræmiographum.

Pag. 188. Καὶ ὡς οὐδὲ ἄν ὄραμ.] Simillima est eiusdem Constantij apud Themistium laus Orat. 14. Βασιλεὺς δὲ οὐ φιλονηκεῖ πρὸς τοὺς ὄρας. ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐπιταρῶν θεῶν οὐδὲ γὰρ ὅσα αὐτῇ ἢ ὄραμ φύει πρὸς ἑαυτῷ ἀπέχρασαι ἢ ἔτοιμα ἄρ ἔπιπικῶς, οὐδὲ τούτων ἀλίσιεσαι ἢ τὸ ξυμφέρειν.

Pag. 189. Ἀντέχων καὶ πρὸς τὸ κρύθῳ.] Sic idem Them. Οὐ δὲ τὸ σῶμα βασιλικὸν φερέωτερόν ἔστιν ἀδάμαντῳ ὑπὸ τῶν πῶ-

των. οὐτω βαδίας αὐτὸ καὶ εὐκόλως ἐμπιέζει μὲ ἐνδύει, δι' ἣν δ' αὖτις, θυραυλία δὲ ἐποτρύει, ἀεθλάλλει δὲ χιμῶνι, καύματι δὲ ἐπιδιδωσιν.

Πρὸς ἔργον πρέπειθαι.] Quod opus illud est? An ab hoc ludicro, & umbratili literarum otio, ad alias, vt puta armorum, exercitationes transferre se oportere dicit? Nempe quia Cæsar, & prouinciis, atque exercitibus præfectus erat.

AD IULIANI ORAT. III.

Gallo Cæfare Iuliani fratre à Constantio vita, & dignitate ob immanitatem exuto, de eius propinquis, ac necessariis atrocissimæ quæstiones habitæ. Ac parum omnino abfuit, quin Iulianus ipse, nonnullorum præsertim calumniis in odium atque inuidiam adductus, interficeretur. Sed ab Eusebia Imperatoris coniuge defensus, ac seruatus est. Author Zosim. initio lib. III. & Amm. lib. XV. Atque eadem annitente postea Cæsar à Constantio dictus est. Horum igitur in se meritorum, ac beneficiorum gratias hac oratione refert, quæ Eusebiæ commendationem ac præconium complectitur.

Pag. 191. Οτις οὐδ' ἀρεῶν κακῶς.] Delenda negatio.

Pag. 194. Καὶ τὸς ἐπαίνοισι συγγραφέων.] Posses & ita vertere. *Laudationes scribens non erubescibat.*

Pag. 195. Ἀλλ' αὐθεν.] Del. vox ἀλλὰ.

Ἐχει δὲ αὐτὸν τὸ ἴδιον.] Hom. Od. η.

Pag. 199. Πρὸς ἑσπέρην τὸ Ὀρεκόν.] Ita Dionysius ὁ ᾠκεινήτης Græciæ limitem ab Occidente circūscripsit: vt Eustathius animaduertit. Nempe ab Oriente Thraciam: ab Occidente Oriciam ab vrbe Orico dictam statuit.

Pag. 200. Μεταβαλοῦσαν δὲ ἀγέ.] Perplexè, & implicatè dictum. Hoc enim sibi vult: regiam apud Romanos potestatem commutato duntaxat nomine penes Coss. refedisse. At illud verba ipsa significant: Consulati potestati nomen aliud

inditum: quod falsum est. De Consulari dignitate suo tempore Cassiodorus lib. I, Epist. II, vbi *fastigium dignitatum* illum vocat.

Pag. 202. Οὐ πῶ παντὶ κατὰ δέειπρον.] Vitium huius lectionis nemo non videt. Desiderantur hæc verba, τὸ δίδοναι τῷ παντί. At veteres cod. habent, ἢ τῷ παντί.

Pag. 263. Ος ἐπειδὴ πατρῶαν οὐσίαν.] Hæc si vera sunt; tum demum Eusebiam duxisse Constantium necesse est, cum mortuis fratribus solus orbi pene vniuerso, vt hîc noster loquitur, imperare cœpit. Neque enim aut ante illorum obitum ἀπάσις τῆς οἰκουμένης κύριος, hoc est orbis totius dominus esse potuit: aut verò ab eo qui inuasisset paternum Imperium recipere. Quid igitur historicis illis facias, qui diu antea Eusebiam illum habuisse coniugem narrant? Sic enim ferunt; statim post Constantini obitum Arij erroribus imbutam Constantij Vxorem Eusebiam ab nefario illo Presbytero, cui Constantinus testamentum suum commiserat: eamque virum suum secum in præceptis traxisse. Eusebius quoque IV de Vita Constant. Constantio ait matrimonium à Patre procuratum, qui illum & manu sua deduxit, & splendidum ac lautissimum conuiuium instruxit. In quo & viro- rum cœtus, ac mulierum separati fuerunt, & in populos ac ciuitates amplissima sunt munera distributa. Quocirca dubitari non potest, quin prior illa Constantij coniux alia quàm Eusebia fuerit. Victor in Epitome; *Ex coniugibus*, inquit, *quas plurimas sortitus est, præcipuè Eusebiam dilexit.* At vulgò primam Eusebiam; secundam, & vltimam Faustina memorant, è qua nata est Constantia postuma; quæ Gratiano nupsit. Ammian. lib. XXI. Vide Epistolam ad S. P. Q. Atheniensem pag. 501. vbi quænam prior illa coniux fuerit adnotauimus.

Καθὰ τὸ οὐκ ἔχοντας.] διελθεῖν ad ἐγκώμιον pertinere puto: vt hic sensus sit, quasi proprium illius præconium instituere, ac persequi nequeamus, de qua hæc habetur oratio.

Pag. 208. Γελοϊότερον νομίζει.] Alia lectio Σποτοργεῖν habet. Apud Suidam voce γελοῖος, ita legitur. Καὶ παροιμία, γελοῖότερον ἀφ' ἧς ἔστι τὸς κέχρηται. Σποτοργεῖν ἑπιχρησούτων, ἢ κα-

θάλασσαν ἢ Μυρμηκίδα. *Quæ verba ex hoc loco translata sunt, sed mendosè, vt alia multa. Ex quibus tamen scribendum hîc videtur, ἢ καθάπερ.*

Τὸν Μυρμηκίδα.] Plin. lib. 7. cap. 21. *Mymecides quidam in eodem genere inclaruit: à quo quadrigam ex eadem materia (ebore) quam musca integeret alis, fabricatam, & nauem, quam apicula pinnis absconderet.*

Pag. 211. Ἐν τῆσ' αὐτῶν χερσίν.] Nihil hac lectione vanius. Coniiciebam eam in has voces resoluendam, ἔν τῆσ' Ἰσχυρίσιν. *Quod Phæacum insulæ, siue Corcyræ nomen est. Stephanus. Mox verò ἐβελήσας, pro ἠγέλησας leg.*

Pag. 213. Ἀθλίωσι μὲν οὖν.] Illustris locus, & ad Prouerbij huius sententiam intelligendam planè necessarius. Illud enim perperam hæctenus explicatum est. Nec rectè Parœmiographus ad stupidum, & nullius iudicij hominem refert.

Πρωθαλόμην γὰρ δὴ ἔδραβιον.] Sylofontis historiam refert Herodotus Thalia. Meminit & Iulianus Epist. XXIX.

Pag. 219. Τῆδε σφίδρα.] Scrib. τόδε.

Ἡ δὲ ἐπειδὴ] Ammianus. *Qui quidem nefando assentatorum cætu urgente perisset, nisi aspiratione superni numinis Eusebia suffragante Regina, ductus ad Comum oppidum Mediolano vicinum, ibique paulisper moratus, pro colendi ingenij causa, vt cupidine flagrauit, ad Græciam ire permissus esset.*

Pag. 222. Τὸν παλαμὸν ἐκείνον Μάσπητα.] Pausanias Corinth. *Μάσπητα δὲ οὖση πόλις τὸ ἀρχαῖον, καὶ γὰρ καὶ Ὀμηρῶς ἐν Ἀργείων καταλόγῳ πεποιήκεν, ὅτινένω καὶ ἡμᾶς ἐχέοντο Ἐρμιονεῖς. Stephano vero vrbs est Argix. Addit & paludem eiusdem esse nominis, & pagum.*

Τὴν Περύλιον δὲ αὐτῶν.] Quid hîc sibi velit diuinandum est. Pirene quidem fons est ad Acrocorinthum Corintho proximus. A qua tamen haud procul abest Sicyon. Ac Sicyonem à Philosophiæ, ac reliquarum artium, maximè Poëtica, studio commendare videtur. Nam per eadem tempora sapientiæ professorum fama & autoritate ciuitas ista floruit. Siquidem Themistius Orat. IV Iamblichii discipulum quendam mirificè collaudat, qui sua ætate, hoc est etiam Iuliani ipsius, Philosophiæ scholis summa cum dignitate præfuerit.

Τὸν

Τῶν Ἀθηνῶν δέ.] De Athenarum illis temporibus statu, propensissimòque in litteras studio, ac Philosophiæ, & eloquentiæ scholis multa accuratè Nazianzenus Epiced. D. Basilij. At Synesius ætate sua queritur exoleuisse illas, ac refrixisse, nec aliud præter umbram, & vestigia superesse. Epist. CXXXV.

Pag. 225. Κυρουμῶν τε γὰρ ἐπ' ἐμοί.] Imo suggerente ipsa, & authore factum illud est. Zof. L. III.

Pag. 226. Ἀλλὰ δυνάμεις πινάξ.] Eadem Synes. Orat. de Regno.

P. 228. Ὁ δὲ οἰμωγῶδ' ἀμυγθούμην.] Hac allegoria ideo se in communionem imperij adscitum indicat, vt Gallias pacaret. *Quod testatur Zof. & Amm.*

Pag. 238. Γαλαπίας, ἢ τὴν Κελπίδα.] Γαλαπίας nomine Gallia nostra, Κελπίδα verò Germania designatur. Ita Dio cum alibi, tum perspicuè L. XXXIX. Ὁ δὲ Ρωμῶν αἰσθιδῶσι μὲν ἐκ τῆς Ἀλπεων τῆς Κελπίδων, ὀλίγον ἔξω τῆς Ρωπίας. περὶ γὰρ δὲ ἐπὶ δυσμῶν, ἐπὶ ἀειρεῶν μὲν τὴν τε Γαλαπίας, καὶ τοὺς ἐποικουῶτας αὐτῶν. ἐπὶ δεξιᾷ δὲ τοὺς Κελτοὺς διατέμνεται, καὶ τελευτῆς ἐς τὸν Ὠκεανὸν ἐμβαλλῆ. At Cæsari contra Celtica ea est, quæ Lugdunensis ab Augusto nominata.

Pag. 231. Πολλὰ γὰρ δὴ.] Huius rei ac librorum vtilitatis exemplum habes in Lucullo, qui iisdem legendis in *Asiam factus Imperator venit, cum esset Roma profectus res militaris rudis. Cic. 4. Acad.*

Pag. 239. Ἀστυρίας γυναικός.] Philostr. lib. 1. cap. XVIII.

Νίτοκρης δέ.] De Nitocri Herod. Glio. Rhodogunes verò Xerxis filia meminit Ctesias.

Pag. 241. Τῶν φυλῶν τοῖς ἐκιστάταις.] Insignis locus, in quo Tribuum apud Romanos, & curatorum illarum per id tempus vestigium apparet.

Mm

AD IULIANI ORATIONEM IV.

de Sole.

EDITA est hæc oratio primùm à Theodoro Marcilio ante annos fermè quatuor & quadraginta. sed admodò mendosa, uti vix vni alterive versui sententia constaret. quæ res & illum, & prudentem deinceps quemlibet ab illius interpretatione deteruit. Nos eandem partim ex regie Bibliothecæ; partim ex Anglicanis codicibus, ita in integrum restituumus; ut non modò sine offensione, sed etiam cum voluptate legi possit. Quamvis aliqua sunt sic affecta, ægrè ut ex illis expedire nos vlla coniectura potuerit. De quibus, ut & cæteris, quæ obseruatione digna visa sunt, paucis hæc accipe. Ac primum illud sciendum est, ab Eustathio in lib. I Iliados pag. 38 hanc orationem citari sub nomine Iuliani.

P. 244. Τῆ βασιλείως ὀπαδός.] Ita passim Iulianus Solis se obsequio & amore plurimùm effert: ut in Cæsaribus; ut aliàs sæpe. Est autem βασιλείως vocabulum proprium Solis epitheton, quod ei sæpe ab Iuliano tribuitur. Philo lib. περὶ κοσμοποιίας· τῆς μὲν ἡμέρας τὸ κράτος ὁ πατὴρ ἀνεδίδου ἡλίῳ, οἷα μέγαλα βασιλεῖα. Sic & ὀπαδός nomen cum sibi; tum ψυχῆς aliorum Iulianus accommodat. Iamblicus etiam in vita Pythagoræ lib. I, cap. II. τὸ μύθοι τιὰ Πυθαγόρου ψυχῆ ἀπὸ τῆς Ἀπόλλωνος ἡγεμονίας οὔσαν, εἴτε σωπαδόν· εἴτε καὶ ἄλλως οἰκότερον οὔτι πρὸς τὸν θεὸν τῆτον σωπαδὸν καπαπέπεμφθαι εἰς ἀγγράφους οὐδαὶς ἀμφοισθητήσθε. Vide infra pag. 293.

Ἐδδίκου τε πειρηγότερον.] Propriè. Nam πειρηγοὶ sunt magi, & curiosi. August. lib. X de Ciuit. capite XVI. *Respondeant theurgi, vel potius periurgi. Hoc enim sunt illæ omnes artes vocabulo digniores.* Vulgò periurgi; in quo Viues frustra conflictatur.

Pag. 245. Κοινότερον μὲν.] Vox ista κοινότερον si absit, planior erit sententia.

Pag. 247. Ὁ θεὸς οὗτος.] Vanissimæ huius & loquacissimæ disputationis mysterium est; à principe ac primario Deo θεῶν quendam, & archetypum Solem editum fuisse: qui

eandem profus χρίσιν & πύξιν in genere τῶν νοητῶν habeat, quam in οὐρανῶν ille quem videmus, Solaris globus obtinet. Tria itaque discernenda sunt, Princeps ille Deus, qui Ἐγαθὸν à Platone dicitur, ὁ νοητὸς ἡλιός, ὁ φαινόμενος δίσκος. Vide Macrobi. lib. I in Som. cap. II. Nazianzenus verò Orat. XXXIV, quæ est II de Theologia, Platonis locum elegantissimè tractat; de quo mox Iulianus. At Philo libro περὶ κοσμοποιίας de sole aspectabili, & νοητῷ loquitur.

Pag. 254. Εἰς ζεῦ.] Versus iste ex Orphæo petitus est. Vide Macrobi. lib. I, cap. XVIII, & cap. XX de Sarapide.

Pag. 264. Τῶν ἡλιακῶν Ἀγγέλων.] Meminit Iamblicus in vita Pythag. Proclus in II Hesiodi librum.

Pag. 267. Ἐπὶ καὶ Λεισοπέλης.] Locus est Ethic. ad Nicom. VII in calce libri. ex quo mendosum hunc Iuliani locum castigare potuimus, si quid mutare animus fuisset. Legendum porro videtur. τὸ γὰρ ἑατέρω, φησὶ, τῶν εἰ ἡμῖν φύσταν ἡδὲ, τῆ πρὸς αὐτῶν, &c.

Pag. 273. Τὸν χαλκιδεῖα, φημὶ.] Scripsit Iamblicus librum de mysteriis Ægyptiorum; in quo sub Ægyptij Sacerdotis persona Porphyrii Epistolæ ad Anebonem respondet. Ex illo libro multa Iulianus in hunc transtulit. Capite porro XVII differit Iamblicus περὶ τῶν ἐμφανῶν θεῶν, id est Sole, Luna, & cæteris. Vertit hunc à Græco librum Nicolaus Scutellius Tridentinus: sed admodò imperitè, & absurdè; nulla uti periodus veram authoris sententiam exprimat. Editus est Romæ liber anno MDLVI. At Marfilii Ficini antea non tam Latine opus ipsum, quàm ex opere illo selecta quædam interpretatus erat. & tamen sic quasi integer esset, Iamblici de mysteriis librum inscripsit: quod consilium nemo prudens laudare, nedum imitari debeat.

Pag. 279. Καὶ τὸ δὲ αὐτό.] Eustathius in Comment. ad Iliad. α, pag. 83, hunc ipsum à Iuliano locum citat: cuius verba liber hic adscribere. Ὁ δὲ πρὸς αὐτῆς εἰ οἷς Δία νοεῖ τὸν ἡλίον ἐξ αὐτῆς γενέσθαι λέγει τιὰ Ἀθηνᾶν, ἥτοι τιὰ πρῶτον. Διὸ φησὶ, ἔθία μοίρε Ομηρὸς ἀπεμαντεύσατο τὸ,

Τιοίμην ὡς πέτ' Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀπόλλων.

γονᾶ δὲ φησιν, οὐκ ἐξ ἀκροτάτου μέρους, ἀλλὰ ὅλιν ἐξ ὅλου. ὅτι

δὲ Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἄστρον λέγεται, φέρει ἐκεῖνθ' καὶ ζῆσιν ποιῶντιν.
 Ἰκετο δ' εἰς Πυθῶν, καὶ εἰς Γλαυκῶπα ἱερῶν.

Quibus ex verbis desperatissimus alioqui versus emendatur; uti & ex MS. codicibus, in quibus pro Γλαυκῶπα legitur Γλαυκῶνα. Pausanias in Phocicis meminit, ædem sacram apud Delphos esse τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῶν. cui Cæsar clypeum aureum consecrauit. Ac de variis Solis appellationibus, cæterisque quæ ad Iulianum illustrandum pertinent, eruditè, copiosèque scripsit Hieronymus Aleander vir doctissimus in Explicatione Heliacæ tabulæ.

P. 288. *συνόδοθ' ἀκριβής.*] Ad illud respexit, quod à Dionysio, Plutarcho, aliisque proditum est; sub ipsum Romuli conceptum, & obitum Solem defecisse. De qua re vide quæ I. IX de Doct. Temp. c. XLVIII. & I. X, c. XXI disputamus. Pag. 286. *Ἀστρον ἐξ ἡλίου.*] De Vestalibus loquitur. atque hic locus obseruatione dignus est. Etenim ex eo planè constat, ignem illum perpetuum, si forte restinctus esset, è Sole recuperatum. Festus tamen igniarium è felicitis materiæ tabula ad id assumptum esse refert: quam tamdiu terebrabant, dum ignem conciperet. At Plutarc. in Numa ab Iuliano facit. Quippe si quando ignis extinctus est, negare Romanos ait alio ex igne fas esse succendi, sed nouum ex ipso Sole parandum. quod scaphiis, siue vasculis adhibitis præstant, quorum latera trianguli æquilateri, ac rectanguli specie constant; quæ in vnum centrum à circumferentia ita cœunt; ut exceptis à Sole radiis, & in angustum coactis, ignem concipiant. Hæc non in Græcia; sed Romæ fieri disertè Plutarchus asserit. etsi leue mendum subest. Legendum enim, *ἐὰν δὲ ὑπὸ τύχης πρὸς ἐκλίπη, καθάπερ Ἀθηνῶσι μὲν τῆς Ἀερίωνθ' λέγεται τυρανίδθ' ἀποσβεσθῆναι τὸν ἱερὸν λύχνον· εἰ Δελφοῖς δὲ, τῆς ναοῦ καταστροφῆνθ' ὑπὸ τῶν Μήδων· πάλιν δὲ τὰ Μιθραϊκῶν, ἔτι τὸν ἐμφύλιον Ρωμαίων πόλεμον, ἀμὰ τῶ βασιλῆος τὸ πῦρ ἠφανίσθη· οὐ φασι δεῖν ὑπὸ ἑτέρου πυρὸς εἰσάγειν.* vulgò legitur, ὃ φασι μὴ δεῖν, &c. Sed suspensa sententia est, & ἀπαλόγουθ', nisi ita, uti nos facimus, hunc locum concipias. & Lipsium eruditissimum virum corrupta illa lectio in eam sententiam induxit; ut Plutarchum crederet more illum ignis

è Sole fuscitandi Græcis solis, non Romanis adscribere. quos idem ille non Solis, sed igniarj beneficio id ipsum curare solitos putat. Verùm non est quod de Romanis Plutarchum loqui dubitemus; si rectè illius orationem expendimus. At enim obscurè sanè Iulianus rem explicat, & mendosus hic locus videtur. Primùm quid est, quod *ἔτι τὰς ἀσφύροισ ἀστρον* ignem ait à Vestalibus asseruari? An quia per vices excubabant? ut ex Liviò idem Lipsius obseruat c. VIII. Quid illud porrò; ignem à Vestalibus eum custodiri, qui à Luna circa terram, & ab eodem illo Deo proficiscatur? Forte an expungenda sunt ista, ὑπὸ τῆς σεληνῆς. Nam sententiam turbant. Pag. 290. *Καὶ ἀγγεῖον ἡλίου πετραίτηκούς.*] Eusebius Chron. anno MMCCXC. Primus, inquit, agon Solis ab Aureliano institutus est.

Οἱ μὲν ἀπασιν μὲν τοῖς.] Hic locus arguit Iuliani tempore, præter Romanos, & Ægyptios, reliquas nationes lunares menses, & annos usurpasse. quod commodè capiendum est, ut pleræque, non omnes id fecerint. Vide lib. IV Var. Dissert. cap. XII.

Pag. 291. *Οὐ γὰρ, οἶμαι, κατ' ἰδὸν ἡμέραν.*] Attentè legendus hic locus. Solis festum eo die celebrari scribit, non quo Sol conuertitur, id est Septentriones versus cursum suum inflectit; sed aliquanto postea. hoc est non in diem ipsum solstitij festum illud incidere. Celebrabatur autem, uti mox diceretur, octauo Kalend. Ianuar. quo die solstitium à Iulio Cæsare constitutum est, siue brumæ dies: idèmq; vulgò octauus habebatur ab eo, quo Sol Capricornum erat ingressus: propterea quod cardines temporum in octauis signorum partibus fieri putabant. Hac ratione Solis *παρόδος* in Capricornum incidit in XVIII Decembris diem. Quod in aliis itidem mensibus, signisve continget. utputa Solis ingressus in Arietem XV Kalend. April. congruit: æquinoctium verò VIII Kalend. Idque ex Ouidij Fastis, Varrone, Columella, Plinio, aliisque constat. Vide quæ lib. IV de Doctrina Temporum cap. XXVII diximus. & lib. II Var. Dissert. cap. V. Hæc mens Iuliani fuit: non quod suspicari aliquis posset, existimasse ipsum, quod res erat, solstitium, siue potius in-

gressionem Solis in Capricornum ante diem illum accidere.

Pag. 292. *ἡμερῆς νεομηνίας.*] Insignis locus, idemque perobscurus. Ludi in honorem *Solis Inuicti* celebrabantur VIII Kalend. Ianuar. hoc est ipso die Natalis Christi Domini. In Calendario Romano, quod ad Constantini tempora directum edidit Georgius Heruuartus vir eruditissimus, & nos in Auctario excudendum curauimus; Decembri mense, ad VIII Kalend. Ianuar. adscriptum est, *N. Inuicti CM. XXIV*, hoc est, *Natalis Inuicti, Circenses, Missus XXIV*. Qui sunt vnus diei Circenses, ait Seruius ad hæc Virgilij III. Georg.

Centum quadriungos agitabo ad littora currus.

Erat & in veteri Romano Calendario *Inuictio Ioui* festus dies Eid. Iun. Sed & August. lib. VII de Ciuit. cap. XI inter Iouis cognomina recenset, *Inuictum*. Sed mirum quod illos ipsos ludos celebratos esse refert post vltimum mensem Saturni, hoc est Decembrem: cum eiusdem XXV die notentur. Si quis coniecturæ locus est, crediderim vocem, *μῦσα*, è glossemate esse, quod ignarus aliquis sententiæ verioris adnotarat. itaque legendum *μετὰ τὸ τελευτᾶν τῷ Κρόνου, ποιοῦμεν ἡλίῳ τὸ ἀειφαιέσαστον ἀγῶνα*. Ita vox ἀγῶν communis erit tam muneribus, siue gladiatoris spectaculis, quæ per Saturnaliorum dies præbebantur, quàm ludis Circensibus. Ait Iulianus, statim post vltimum Saturnaliorum spectaculum celebrari splendidissimum Solis agonem. Saturnalia septem diebus olim agebantur: vt ex Macrobio lib. I, cap. X viri docti pridem obseruarunt. Eadem post emendatos à Iulio Cæsare Romanos Fastos XVI Kalend. Ianuar. cœperunt; cum antea XIV Kalend. inirent. Hoc modo vnus amplius dies Constantini tempore Saturnalibus accessit. Nam à XVI Kalend. ad IX, octo numerantur.

Μετ' ὃν οὐδὲν γέμεις.] Huius loci sententiam nobis R. P. Iacobus Sirmondus *ἠθυσόλωσ* aperuit. Obseruauit enim in Calendario illo Constantiniano nullo alio mense, præterquam Decembri, Muneris nomen adscriptum esse. quod est gladiatorum spectaculum, vel bestiariorum. Ita postorius hoc insigniit S. Prosper libro de glor. Sanct. in Perorat.

vbi ludorum genera omnia spiritalem ad sensum, vsúmque transferens, inter alia: *In munere, inquit, habes Danielem sanctum leonem vim ferro, sed oratione vincentem*. Ab ante diem octauum Kalend. Ianuar. deinceps nullum munus exhibebatur. Hoc Iulianus voluit.

Pag. 293. *Τὴν ἐνδεχόμενον αἰδιότητα.*] Nam Roma *vrbs æterna* proprie dicta.

AD ORATIONEM V.

quæ est in Deorum matrem.

SCRIPSIT hanc orationem Iulianus eo tempore, quo contra Persas profectus per Phrygiam iter habuit, ac Pessinuntem deflectens matris Deum delubra veneratus est. Ammian. lib. XXII. Ac tùm sacris illius restitutis Gallixenen præfecit antistitem, vt ex Epist. XXI eiusdem Iuliani constat. Testis est huius rei Libanius Orat. Panegy. in Iuliani Consulatum, quam anno sequente Antiochiæ habuit; & in funebri II, quæ ordine X ponitur, vbi hanc ipsam orationem vna nocte elucubratam esse scribit, quod & Iulianus profiteatur. Id autem ætate sub ipsum solstitium fecisse sequentis initio demonstrat.

Pag. 298. *Καὶ αἰετὴ, φασὶ, ὅτι τὸ τῷ τῷ Μητρῶν.*] Vti Romæ in æde Saturni ærarium, ac tabularium fuit; vt in Rom. Quæst. Plutarchus refert. sic Athenis in Metroo, id est Deorum matris æde, publicæ tabulæ, ac leges custodiebantur. Athenæus de Apellicone Teio homine locuplete, & antiquitatis studioso scribit, ipsum è Metroo psephismata clarorum quondam virorum scripta manu suffuratum esse. Meminit Harpocratio, Pollux, Suidas. Demosthenes *ἑὶ τὸ ἑρπεσείας*. Αλλ' ἔστι μὲν τῆς ἐξωμοσίας ἐν τοῖς κοινῶν τοῖς ἡμετέροις γράμμασιν ἐν τῷ Μητρῶν (αὐτ' ἔστιν, ἐφ' οἷς ὁ δῆμος τίτα κταί. Metroo dicit, in quo ciuitatis erant tabularia, præfectum fuisse τὸ δημόσιον, id est publicum officialem, & actuarium. Fallitur enim Vlpianus, qui οἶκον significari putat.

Libanius
Tom. II,
pag. 247.
Idem in
Funebri II,
pag. 300.

Lib. V.

Pag. 302. Παρ' αὐτῶν τ' ἡ ἀγνεία.] Castum Latini vocant, hoc est ritum illum, quo se certorum ciborum delectu, & aliorum abstinencia purgatiore faciebant. Cuiusmodi in sacris Iſidis, & Cybeles mos fuit. In his quidem pane ac vino temperabant; cum interim Phasianis, & turturibus indulgerent. vti lib. II contra Iouinianum scribit Hieronym. Arnobius lib. V. *Quid temperatus ab alimonio panis, cui rei dedistis nomen castus; nomen illius temporis imitatio est, quo se numen ab Cereris fruge violentia mæroris abstinuit?* Apud Suidam in voce Μητρφακῆ, incertus author μητρφακῆς καστίας vocat. *Ἐὶς δὲ μητρφακῆς ὡς Πρωμῆοις, ἢ ἢ πρῶτον ὡς Φρυγί προυδαδείσας καστίας ἐκείνου μῦθος ἦγενε.* *Matrales castimonias, quæ à Romanis, & ante hos à Phrygiis observabantur, singulis sibi mensibus indicebat.* Ergo singulis mensibus castimonie aliquid vsurpabatur.

Ακουῶ μὲν ἔγωγε.] Scripserat Porphyrius librum de allegoriis Græcæ, & Ægyptiacæ Theologiæ, ὡς ἡ ἀλληγορομύθους Ἐλλήνων, ἔ Αἰγυπτίων θεολογίας, vt ex Eusebio colligitur lib. III de Præpar. vbi multa ex illo libro testimonia producit: quibus Stoicorum more, quæ de Diis fabulosè prodita sunt, naturales ad causas referre nitebatur. Hunc librum negat se vidisse Iulianus, neque scire, vtrum in eandem cum illo interpretationem incurrat. Ac diuersa sanè est vtriusque ratio. Etenim Porphyrius apud eundem Eusebium, Attin flores significare dicit, qui verè germinant, & ante fructuum maturitatem excidunt. Vnde & virilia sibi amputauit Attis. Quam eius sententiam Augustinus expressit libro VII de Ciuit. cap. XXV. *Propter vernalem quippe faciem terræ, quæ cæteris temporibus est pulcrior, Porphyrius philosophus nobilis Atyn flores significare perhibuit. & idèd abscisum, quia flos decidit ante fructum.* Fulgentius Mythologico idem refert. *Athis enim,* inquit, *Græcè flos dicitur.* Nempè quasi αἴθος. Arnobius verò lib. V, Atyn scribit ex eo nominatum, quod Lydi scitulos sic vocant; *vel quia hircos Phryges suis Atagus elocutionibus nuncupant.* Quod confirmat Eustathius ad Odyss. r. vbi ab Ionibus quibusdam αἴθῆροις vocari ait hircos. Quàm variè vox illa Græcè Latineque scribatur, ignorat nemo. Nam Αἴθῆς, Αἴθῆς,

Αἴθῆς

Αἴθῆς, vel Αἴθῆς dicitur; & hoc postremum à Laconibus cum aspiratione vsurpari scribit Hesychius. sic enim verba eius interpretor. *αἴθῆς, τ' αἴθῆς φασὶ Λακωνες.* Ad illam αἴθῆς notionem fortean alludēs noster postea τῆ αἴθῆσαι verbum ad Atyn accommodat. *ὃν δὲ φασὶ ὁ μῦθος αἴθῆσαι μὲν ἔκτεθειται ὡς Γάλλῶ ποταμῶς Ἐὶς δὴνας.* Cum autem multiplex sit rerum principium, quod tertium locum obtinet, genitalem quandam vim ab astris delapsam ad infimas mundi partes deriuat. Hanc ipsam vim Attin esse nugatur Iulianus. Confer eum his quæ in oratione de Sole de triplici perinde principio differit. Vide & Iulium Firmicum lib. de errore profan. relig. cap. III.

Pag. 303. Αλλ' ἔραδον, φασὶ Περιπατητικός τις.] Xenarchus iste Peripateticus quispiam fuerit ætate Iuliani; cuius hic testimonium affert. sed obscurè sanè, & minus intelligenter loquitur. Etenim Xenarchus, vt apparet, rerum omnium causas adscribebat quinto, & orbiculari corpori. sed vtrum idem nihil vitrà quærendum arbitraretur, neque intelligibilem aliquam perscrutandam esse substantiam; adeòq; Aristotelem, ac Theophrastum ob eam curiositatem argueret, id verò non satis liquidò constat. Hæc igitur γελῶν δὲ ἢ Αλεγορέτης, &c. tanquam à Xenarcho dicta, an à seipso, Iulianus proferat, non planè dixerim. Et videntur potiùs esse Xenarchi, quàm Iuliani. quibus ille statuatur, in quinto corpore sistendum esse, cum causas rerum inquirimus, nec vltèrius esse tendendum. Notissimum illud est Peripateticæ scholæ decretum, Deum, siue primum motorem primæ spheræ insidere, nec vltra hanc illius prouidentiam extendi. quod Laërtius asserit. Plutarchus quoque in Philosoph. Placitis, cap. III Aristotelem præter tria principia, & elementa quatuor, quintum quoddam statuere corpus ait. Itaque nusquam Deus inter principia numeratur: quemadmodum primus Anaxagoras materię effectorem, atque artificem adiunxit Deum, hoc est mentem: quam & Pythagoras, & Zeno, & Plato rerum omnium motioni præfecerunt. Ideo cum Platonis Philosophia coniungendam esse Peripateticam Iulianus affirmat. Feruntur tamen & Aristotelis aliquot sententiæ, quibus Deum omnium rerum principium esse significat: vt ἰ Metaph. cap. II, ὁ, τῆ

N n

ἡ θεὸς δὲ καὶ τὸ ἀπὸ πᾶσιν εἶναι, καὶ ἀρχῆς. Qua de re plura Franciscus Patricius Tomo II Discuss. Peripat. lib. III, & Tomo IX, lib. IV.

Pag. 315. Τέμνεσθαι γὰρ φασί.] Arnobius lib. V; *Fluore de sanguinis viola flos nascitur, & redimitur ex hac arbor. Inde natum, & ortum est, nunc etiam sacras velarier, & coronarier pinos. Et postea; Quid enim sibi vult illa pinus, quam semper statis diebus in Delum maris intermittitis sanctuario? Nonne illius similitudo est arboris, sub qua sibi furens manus, & infelix adolescens intulit, & genitrix diuini in solatium sui vulneris consecrauit?*

Pag. 316. Τῆ γὰρ τῆ δὲ τέμνεται.] Quid aliud putem, quàm illo die excecari quempiam solitum, qui inter Gallos adscriberetur? Indicat Aug. L. VII de Ciu. cap. XCVI. *Huius monstro nec Iani monstrofitas comparatur. Ille in simulacris habebat solam deformitatem, ista in sacris deformem crudelitatem. Ille membra in lapidibus addita; hæc in hominibus perdita.* Lactantius lib. I, cap. XXI, *Ab isto genere sacrorum non minoris insania iudicanda sunt publica illa sacra, quorum alia sunt matris Deum, in quibus homines suis ipsi virilibus litant. amputato enim sexu nec viros se, nec feminas faciunt. Alia virtutis, quam eandem Bellonam vocant; in quibus ipsi sacerdotes non alieno, sed suo cruore sacrificant. Sectis namque hameris, & utraque manu districtos gladios exerentes currunt, efferuntur, insanunt. In utrisque sacris, tam Bellonæ, quàm matris Deum, corpora sua lancinabant, & sanguinem mittebant. ut Terrull. in Apolog. significat. Idem & in libro de Pallio Belloniarum fanaticam discursionem de qua Lactantius, his verbis explicat: cum ob diuersam affectionem tenebricæ vestis, & terrici supra caput velleris in Bellonæ montes fugantur? Erant hæud procul Carthagine, quantum suspicari licet, montes ita nominati; forte quod Bellonæ, ac Bellonariis sacriati; in quibus infamis illis cursationibus operabantur. Vnius horum mentio fit in Gestis purgationis Cæciliani & Felicis, quæ post Acta Collationis Carthagine habitæ inter Catholicos, & Donatistas, edita sunt: *Victor respondit; Fugeram hanc tempestatem: & se mentior percam. Cum incursum pateremur repentinæ persecutionis,**

fugimus in montem Bellonæ. At Salmasius in Notis ad Terrull. de Pallio, negat vsquam legi montes ita dictos, & Interpretes

Salm. p. 320
infelicissima
conjectura.

irridet, qui horum rationem habuerint. Verba hinc illius adscribam, ut quàm verum sit Thucydideum illud dictum omnes intelligant, ἀμαθία μὲν ἡρασεῖς, ὀκνηροὶ δὲ τὸ λελογισμένον ἀσφαλεστερα. imperitia fieri temerarios, ac precipites homines, prudentia verò tardos, & cunctatores. Bellè, ait Salmasius, fecerunt eruditi commentatores, qui montes istos Bellonæ tanquam scopulos aliquos vitauerunt. Illi cautiores. sed nos, ut audentiores, ita & fortasse feliciores, qui montes istos in planum redegitimus. De Bellonæ montibus, in quos fugarentur Bellonarij, nihil legisse bellos interpretes certò scio. nec me sanè legere memini. Vides confidentiam, cui par inopia iudicij, dum pro his verbis, in Bellonæ montes fugantur, scribi imperat, in Bellonæ, mentis fugantur. Quod, inquit, indubitatè verum est. Hic primus temeritatis gradus. Proximus est, quod hanc bonæ mentis inanem ariolationem in contextum impexit nouæ illius editionis, quam ex veteribus adornauit: ut ex eo cognoscas, quorsum euasura sit licentia, si per agnatos ac gentiles impune & effusè vagari Bellonariis istis Criticis liceat.

Ἐπὶ τοῖσις Ἰλαρία.] Hilaria in honorem matris Deorum VIII Kal. Apr. celebrata sunt, postridie eius diei, quo sanguis mittebatur; qui erat IX Kal. Terrul. in Apolog. in Calendario Heruuartij eo die notatur, *Sanguen, dies Aegyptiacus.* De Hilaribus Macrob. lib. I Sat. cap. XXI. Herodianus lib. I. Lampridius in Alexandro; Vopiscus Aureliano. Damascius apud Photium Cod. CCXLII.

Pag. 323. Ἡν ὁ Χαλδαῖος ἐπὶ τῶν ἐπιτάκτων.] Chaldaum istum scriptorem eundem esse puto, cuius de purgatione animarum sententiam Porphyrius affert apud August. lib. X de Ciuit. cap. IX; vbi de purgatione animæ per *theurgiam*, vel *theurgicas relectas*, siue consecrationes, hoc est *magiam*, vel *goëtiam*.

Pag. 324. Τελείται γὰρ ἐπὶ τῶν ζυγῶν.] Duplex mysteriorum celebrata fuit. Nam alia maiora Boëdromione peracta sunt, sub ipsum autumnalis æquinoctij tempus: alia minora Anthestione, sub æquinoctium verum. de quibus alibi scripsimus.

Pag. 325. Καὶ ὁ τῶν ἐξάρχων.] Hierophanta, qui mysteriis præerat, ab re vxoria penitus abstinebat. Hieron. con. Iouin. lib. I. Vide Meursium in Eleusin. cap. XIII.

Photius col.
1054 edit.
Græcolat.

Pag. 326. Ταῦτα ἀκηκῶς μινυελζόντων.] Ad Christianos ista sine dubio pertinent; qui superstitiosas istas castimonias traducebant. quorum è numero se fuisse aliquando fatetur.

Pag. 329. Εὐρίζωται δὲ ἄσπερ.] Hic locus mendosus videtur; neque quid καλάμης vox istic faciat, satis apparet. Deesse nonnulla puto, quibus triticei seminis mentio fiat; quod quidem καλάμη sustinet.

Μῆλα μὲν, ὡς ἱερα.] Significat ita mala in his sacris adhibita, vti vesci non liceret. Sanè hæc amoris symbola sunt, & Matris Deum fabulæ hac ratione congruunt.

Pag. 330. Δοκεῖ δὲ ἔμοι γὰρ διοῖν ἔτεκεν.] Vide Porphyrium lib. IV περὶ Σποχῆς. Plut. Sympos.

Ὡς ἱσποπὸν Ρωμαῖοι.] Mense Octobri equus Marti sacrificabatur, qui October dictus. Vide Festum, & Plut. Quæst. Rom. Idem & Robigalibus rutilam canem immolabant. Quod a. d. VII Kal. Maias fiebat. Ovidius IV Fast.

Est canis (Icarium dicunt) quo sedere moto

Tosta sicut tellus: præripiturque seges.

Pro cane sidereo canis hic imponitur ara:

Et quare fiat, nil nisi nomen habet.

Festus: Rutilæ canes non procul à rubro colore immolantur, ut ait Ateius Capito, canario sacrificio pro frugibus, deprecandæ sanitiæ causa sideris canicula. Plinij hac de re locus eximius est libro XVIII, cap. XXIX: Rubigalia, inquit, Numæ constituit anno regni sui XI. quæ nunc aguntur ad VII Kal. Maij, quoniam tunc ferè segetes rubigo occupat. Hoc tempus Varro determinat, sole tauri partem decimam obtinente; sicut tunc ferebat ratio. Sed vera causa est, quod post dies undecim ab æquinoctio, per id quadriuum, varientium observatione in IV Kal. Maij canis occidit, sidus & per se vehemens, & cui præoccidere caniculam necesse sit. Alludit ad canarium sacrificium, quod sub occasum caniculæ fiebat, ad procurandam sideris illius satis exitiabilem afflatum. Huic ergo præoccidere caniculam oportet; hoc est canem, qui immolatur. non utique Procynis stellam, ut imperitissimè scripsit Solinianus Exercitator. sed vide Variarum nostrarum Dissertationum lib. II, cap. X, & lib. VII, cap. I.

Pag. 332. Τοῦτον δὲ ὡς χθόνιον.] Huc ea pertinent, quæ à pe-

risque de suillo genere disputata sunt, cum rationem redderent, quare Iudæi, aliive ab illis carnibus abstinerent. De quo Clem. Alexand. lib. III Pædag. & Strom. II, ac III. Porphyrius lib. I περὶ Σποχῆς falsam causam prodidit, quare Iudæi, & Phœnices abstinerent. nimirum, quod apud illos sues non essent. Φοίνικες, δὲ καὶ Ἰουδαῖοι ἀπέχοντο, ὅτι ἔδον ὄλους ἐν τοῖς τόποις ἐφύετο. Sed falsitatem arguit historia illa porcorum, in quos dæmones immissi sunt; Math. VIII, Marci V, Lucæ VIII.

P. 238. Καὶ τὸ τῷ βίου πέρας.] Quam secundum voti illius sui exitum habuerit ineptissimus declamator, & perfidus apostata, euentus docuit. Nam sequenti anno, VI Cal. Iul. miserè periit. Quare hoc epiphonema in Anglicano codice ad orama scriptum erat. ἀξίως οὐδὲ τῷ τρόπου, καὶ τῆς εὐχῆς τῆς θεοσυγῆ σου βίον κατέπρεψας, ἀσεβέστατε.

AD ORATIONEM VI IULIANI

contra Imperitos canes.

MEMINIT Orationis huius Libanius Orat. X Tomi II, vbi in ipsa contra Persas expeditione tam hanc, quam superiorem in honorem Matris Deorum à Iuliano scriptam esse testatur, singulis noctibus singulas. δύο γὰρ εὐχὴς τότε ἔδειξεν ἔργον μιᾷ ἡμέρας, μᾶλλον δὲ νυκτὸς ἐχάτερον. ὧν ὁ μὲν ἐπάταξεν ἀθρηωπὸν, νόθον Ἀντιθένοιοι μιμπλιῶ, ἀλογίτω θρασύ τὸ πρᾶγμα δευζόμενον. ὁ δὲ πολλά τε, καὶ καλὰ λέγει περὶ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. Duas igitur (orationes) tunc edidit, unius opus diei, imò noctis, singulas. quarum altera certum hominem ferijt, adulterinum Antisthenis imitatore, qui professionem istam inconsiderata quadam audacia metiebat. altera verò de Deorum matre multa & præclara disputat. Quibus ex verbis orationis huius argumentum colligitur. Scripta est videlicet contra Cynicum nescio quem, qui Diognis in victu severitate, ac duritia damnata, delicias consuebat, & luxum.

Pag. 339. *Ανω ποταμῶν.*] Alludit ad Xeniadis, à quo emptus est Diogenes, dictum illud; cuius meminit Laërtius in Diog.

Αὐτὸς θεὸς τῆ θεοῦ.] O theos per antonomasiam Sol. Vide eruditissimum Aleandrum in Heliaca Tabula. Hinc autem colligas sub æstiuum solstitium & hanc, & superiorem à Iuliano scriptam.

Ἀλλὰ καὶ τὴν ἐδωμένον.] Athenæus lib. VIII. *Διογένης ὁ κύων ὠμὸν πολὺποδὸν κατὰ φωνῶν, ὄπιθε μὲν αὐτῶ τῆς γαστρὸς ἀπέδωκε.* Diogenes Canis cum polypum crudum denorasset, citata alio mortuus est. Laërtius polypum quidem mortis illi causam attulisse refert, sed eo quod, cum canibus illum eripere, ac partiri veller, eorum morsibus appetitus sit. Verba Diogenis; *ἄλλοι φασὶ πολὺποῦν κυσὶ συμμείσεισθαι βουλόμενον οὕτω διχθῆναι τῆ ποδὸς ἢ τένοντα, καὶ κατατρέψαι.* Interpretes *συμμείσεισθαι* vertit *partiri canibus*; quasi diuidere vellet in canes. Sed est, *participem esse cum canibus.*

Pag. 340. *Ἀλλὰ καὶ μετ' ἐκείνον Διογένης.*] Expungenda vox *Ἀντιθένης*. Huius porro historix Diogenis, & Antisthenis meminit Laërtius.

Pag. 343. *Τὸ κρινὸν γυμνοτέρους.*] Prouerbiū est hætenus, quod equidem nouerim, à Paræmiographis omissum. Eodem pertinet, quod *κρινὸν* de *πλωχῶ* dici refert Hesyc. & Suidas. Quanquam aliter in Euangelio veritas ipsa; quæ lilia sic vestita esse dicit, vt ne Salomon quidem ita coopertus fuerit.

Οἷς εἰ μὴ πείθῃ.] For. *πείθονται.*

Ἀρξάμεθα γὰρ.] De hoc Sapientis dicto, *Nesce teipsum*, vide Ciceronem lib. V de Finibus.

Pag. 346. *Ἐπισημὴ γὰρ οἱ θεοί.*] Eadem apud Synesium leges initio libri de Insomniis.

Ὡσπερ γὰρ ἡ ἀλήθεια.] Vide Lucianum in Hermetimo.

Pag. 347. *Κατὰ τὸν Πύλιον γέροντα.*] Odyss. γ.

Pag. 350. *Αἴτις γὰρ θρυλλούμεναι.*] Diogenes Laërtius Philiscum Æginetam Diogenis Cynici discipulum tragœdiarum illarum facit authorem, quibus Diogenis nomen erat inscriptum. Vide Suidam. Citatur ab Athenæo lib. XIV

Diogenes Tragicus in Semele. Itaque pro *φιλιφου* rescribendum hîc est *φιλιφου*. Quanquam in sequenti oratione *φιλιφον* vocat. De quo lepidam historiam referunt ij, quos nominavi, Laërtius, & Suidas.

Pag. 351. *Φημὶ γὰρ δὴ τὴν Κωνίαν*] Plato in Symp.

Τὸ το γοῦν εἶκεν Οἰνόμαθ.] Cynicus acer, & insignis, à quo multa contra oracula disputata apud Eusebium extant in libris de Præparat. Euang.

Ἀίρουσι μὲν γὰρ.] Vide Laërtium, & Cic. III de orat.

Pag. 352. *Καὶ ὁ θεὸς χάριξεν τὸ νόμισμα.*] Quod & facere ipsum hortatus est Delphicus dæmon, & re ipsa cum patre perfecit in patria; vnde & fugere coactus Athenas, ibidem philosophari instituit. Ab eo quod est *ὁ θεὸς χάριξεν*, paracharaximum numum, aut signum populari consuetudine dici author est Cassianus Collat. I cap. XX, & Collat. II, capite IX.

Pag. 353. *Τὸ γὰρ γνώθι σεαυτὸν.*] Plut. de si apud Delphos. *ὁ μὲν γὰρ θεὸς ἕκαστον ἡμῶν εἰπαδὴα παροτρύνει οἷον ἀσπάζεσθαι ὡς παροτρύνει τὸ, γνώθι σεαυτὸν.* Deus unumquemque nostrum hîc aduertem velut salutans compellat his vocibus; *Nosce teipsum.*

Ἄνηρ ἀπολις, ἀόμιος.] Cuiusmodi sunt execrationes, & *αῖραι* Scenicæ, quas euenisse sibi canis iste gloriari solebat. Laërtius.

Pag. 371. *Υπὸ τὴν Χάρυβδιν.*] Diogenes, vt refert Laërtius, *γαστέρα Χάρυβδιν ἔλεγε τῆ βίου.*

Pag. 373. *Μνημοσύνης, καὶ Ζιῶς.*] Hi sunt Cratetis versus, quos ille, tanquam Parodiam ad Solonis elegos accommodauit. Eisdem & sequenti Oratione reperit.

Pag. 372. *οὐ γὰρ ἐκ τῆς μαζοφάγῃ.*] Meminit Diogenianus huius dicti Porph. lib. I *ὑπὲρ τῆς μαζοφάγῃ.*

Pag. 375. *Ἐπὶ καὶ τῆς τῶν.*] Virgilius III Georg.

Ergo omni cura vires exercet, & inter

Dura iacet pernox instrato saxa cubili,

Frandibus hirsutis, & carice pastus acuta.

Et tentat sese, atque irasci in cornua discit, &c.

AD ORATIONEM VII AD
Heraclium Cynicum.

ALTERA hæc est contra Pseudocynicos oratio, & ex eo grege nebulonem quendam Heraclium: qui coram Iuliano, & eius amicis orationem habuerat; in qua de Diis parum prudenter, ac religiosè locutus videbatur. rùm de Cynica professione quædam imperitè iactauerat. Maximè verò Iouis atque Panos vocabulis abusus erat Cynicus ille, vt ex Iuliani verbis colligitur. Hæc loquacissimo & ineptissimo vanæ superstitionis patrono caussa fuit orationis huius elucubrandæ: cuius præcipuum argumentum est in explicanda origine, natura, vsûque fabulæ. quod de ea sermonem idem ille Cynicus instituerat.

Pag. 385. Τοξόται δέ.] Nam arundines, è quibus sagittæ fiebant, in Creta, & in India præsertim, optimæ proueniunt. Plinius lib. XVI, cap. XXXV, Theophrastus lib. IV Hist. Plant. cap. XII, genus quoddam arundinis τοξικόν appellat, idem Κρητικόν nominari dicit.

Pag. 387. Ος τῷ μῦθου ἀφ' ἑρμῆ.] Quid sit ἀνθρῶπις aliter explicat Eustathius II. θ: & idem esse ait atque ἀνιγμῶς, siue γρίφον. Sed ad II. λ interpretatur μῦθῶν λόγον, ἢ παραίτησιν. quod cum Iuliano congruit. De fabula, & eius origine vide Aphthonium. Sed nimis angustè τὸν μῦθον accipit noster. Nam & Æsopi, qui princeps huius rei fuisse creditur, fabulæ μῦθοι simul & ἀνοι sunt, & illo sæpius, quàm hoc vocabulo censentur. Nihilominus μῦθοις intelligit, quales sunt poëticæ fabulæ.

Pag. 391. Εἴ τί σοι τῶ ἑδτα γινώ.] Oenomai librum aduersus Oracula laudat identidem Eusebius in libris de Præparat. Vtrum præter hunc alterum scripserit sub illa inscriptione, quam hic Iulianus exprimit: ἢ τῷ κωδὸς ἀποφώνια: an id ea verba significant, quod in versione posuimus: non temerè dixerim.

Pag. 394.

Pag. 394. Καὶ τὰ Μαγνητῶν κεικῆ.] Sumptum id ex Archilocho, vt è Strabone colligitur lib. XVI. Vide vtrumque Prouerbiū apud Suidam, & Paræmiographum. Apud Suidam sine authoris nomine Iuliani locus iste legitur.

Pag. 397. Εὐλόμῳ γὰρ αὐτοῖ.] Vide Laërtium.

Pag. 399. Ἀλλὰ ἢ τῆς Ολυμπιάδ' ἡ χλιόμβη.] De hac Chliombe nihil alibi legi.

Pag. 400. Οπὶ τῷ Διὶ συμβασιλεύειν.] Nam Cynici crebro id sermone referebant, de felicitate cum Ioue se contendere.

Pag. 405. Ἰχνεσσιν ἀδρός.] Iamblicum intelligit.

Pag. 411. Οὐδ' Ἀβδηρος.] Abderus videtur Herculis famulus fuisse. quo cum Diomedem Thraciæ regem vicit, & occidit. Hyginus Fab. XXX.

Pag. 415. Εἴτε Ἀνατόλι' οὐτοσί.] Fuit Anatolius iste Officiorum Magister, quo tempore cum Iuliano Imperat. in acie contra Persas occubuit. Ammianus lib. XXV. Memorius verò Præses fuit Ciliciæ. cuius idē meminuit lib. XXIII. De Salustio frequens in Iuliani scriptis, & historia mentio. Isti omnes cum Iuliano Cynici declamationi interfuisse videntur.

Pag. 417. Ἀποτακτικῶς πῶς.] Verissima est coniectura nostra, Ἀποτακτικῶς hoc loco scribendum. Propriè *renunciatores*, vel *renunciantes* Latini Patres appellarunt: vt Cassianus. Cum his perditus Apostata Cynicos suos comparat.

Pag. 422. Πλουτάρχου δὲ εἰ τὰ μῦθῶν.] Huius à Plutarcho scripti operis nulla mentio in Catalogo Lampriæ.

Πλουσίῳ ἀδρὶ πρὸς ἑατα ἰδ.] Sequentis fabulæ interpretatio Oedipum non desiderat. Nihil enim facilius est, quàm quò illa spectet intelligere. Quippe de Constantino, eiusque filiis, ac Iuliano illorum consobrino capienda est.

P. 424. Παλαμῆ, καὶ τὰ μνήματα.] Ita martyrum memorias, & basilicas sceleratus Apostata nominat.

Pag. 431. Ο μὲν μοι ἔφη.] Constantium perstringit.

Pag. 437. Σὺ δὲ ἀρετῆς.] Potest & ἀφελὸν retineri, vt ipsummet Cynicum iubeat, inuidiosis verbis ablatis, quod deest supplere per sese. Reliqua ad marginalem notam exigenda sunt.

Pag. 442. Ωπερ Σωκράτης.] Credo expungendas voces istas ὡς Αεισποτάλης. Nam de Socrate quæ sequuntur accipienda sunt.

AD ORATIONEM VIII.

PROPEMPTICON est Sallustij è Gallia proficiscentis in Illyricum & Thraciam. quem quidem Iulianus in paucis carum & consiliorum omnium participem habuit. Scripsit autem hanc orationem superstite Constantio, cum Cæsaris titulo Gallias administraret. ut ex pag. 464 colligitur. Vnde etiam constat Sallustium è Galliis ortum accepisse. Cæterum tempus illud, quo digre dientem Sallustium profecutus est hac oratione Iulianus, significari arbitror pag. 518 epistolæ ad S. P. Q. Athen. ubi à Constantio translatum è Galliis esse Sallustium refert, quod Iuliani esse amicus.

AD EPISTOLAM, QVÆ est ad Themistium.

SCRIPSERAT ad Iulianum Themistius Philosophus sub id fortasse tempus, quo mortuo Constantio, solus rerum potitus est. & ingentibus Heroum propositis exemplis ad eandem in imperio virtutem, & animi magnitudinem explicandam hortatus erat. Cui hac epistola respondet Iulianus, & consequendæ tantæ felicitatis, ac gloriæ difficultatem prædicat. præsertim quod incertos exitus rerum, ac vicissitudines nemo præstare possit. quodque hominem hominibus imperare difficillimum sit, ut Plato, & Aristoteles, ille libro de legibus IV; ille in Politicis, testantur.

P. 469. Τὸν πορθμὸν τὴν παρ' ἡμῶν.] Difficile est quo de freto loquatur conijcere. Suspicio tamen Bosporum intelligi, ac Byzantij tam fuisse Themistium.

P. 472. Χρῆσις δὲ ἴσκει.] Nam Stoici felicitatem sola virtute metiebantur: contra quàm Peripatetici.

Pag. 473. Καὶ πεποιήκεισι καὶ γρατηγόν.] Ante hæc asteriscos posuimus. Nam defunt aliqua. Sed in codicibus nostris inculcatum erat Fragmentum quoddam alterius epistolæ, quam ad Arfacium, nisi fallor, Pontificem scripsit; in qua res ad religionem, ac Deorum cultum spectantes ordinavit. quod nos alieno loco detractum separatim edidimus. quæ sequuntur autem ad Themistium scripta videntur.

P. 475. Θιὸς μὲν πάντα.] Totus hic locus è IV Platonis de Legibus exscriptus est. quem è Platone ipso aliquot locis emendavimus. cætera, quæ Iulianus ipse aliter concepisse videri potest, ad marginem adnotavimus.

P. 477. Τοῦτων διορθῶν.] Post διορθῶν apud Platonem ista leguntur, γέρουσαι δὲ οὐδὲν· ἀλλ' ἀπνύτω, Ἐ ἀπλήρω κενῶ νοσηματι ξυνορθῶν ἀρξῆ δὴ, &c. Quæ fortasse brevitatis studio Iulianus omiserit.

P. 478. Πρὸς τὸ ἐπαῖρον ἡμῶν ἀφιχώμενος Αραξίον.] Araxii meminit Ammianus lib. XXVI sub finē. & Procopii partes secutum, eo cæso in insulam deportatum, ac postea liberatum refert.

IN IULIANI EPISTOLAM ad S. P. Q. Ath.

SCRIPSIIT hanc epistolam Iulianus paulo post id tempus, quo in Galliis Imperator acclamatus, à Constantio defecit, & aduersus eum cum exercitu profectus est. Testis est enim Libanius tunc illum varias ad ciuitates Græciæ literas dedisse, ut per illas se apud reliquas nationes de suscepto imperio purgaret. Οὕτω δὲ (ait in Panegyrico in Consulatum Iuliani) πλείω λόγον τὸ μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν, ἢ τῆς νίκης αὐτῆς ἐπεποιήτο, " ἕως τ' εἰ μέσοις τοῖς δεινοῖς ἐμβεβηκώς, δι' ἑλ-
λίωσαν ἀπεισιν ἀθρόοις ἀπελογεῖτο; πέμπων ἑπιτολά, ἐκείσε καὶ τοῖς ἐχθρῶν τρόποις, μείζοις, ἐλάττοισι, τὸ μέσον ἐχούσας· ὡς ἐμελλόν τοῖς δεξιοῦσιν ἀμύσειν. Aded verò maior illi cura erat iniuria purganda, quàm obtinende victorie; ut cum mediis ipsis in periculis versaretur, per Græcos se apud mortales omnes purgare institueret, scriptis illuc epistolis pro cuiusque ciuitatis moribus, aliis longioribus, aliis brevioribus, aliis mediocribus, pro eo atque contentianum erat iis ad quos ille dabatur.

Exponit igitur hac epistola rationem consilij sui, & quibus à Constantio prouocatus iniuriis patienter haftenus tulerit: ac quemadmodum militari consensione inuitus ac renitēs ad imperium euectus sit, vberriimè describit. Equidem ex omnibus Apostatae illius monumentis, nullum esse publica luce, atque eruditorum hominum, praesertim verò historiarum studioforum, lectione dignius arbitror. Nam cum totam illius gestae rei narrationem accuratè persequitur: tum plerisque ab Ammiano, caeterisque super hac re memoriae proditis lucem affert. ac denique complures historiae particulas, & περιεχομένης continet, quae haud alibi leguntur. Athenas autem, & Athenienses quantum Iulianus adamauerit, ac quibus de causis eò se contulerit, declarat Gregorius Nazianz. Orat. II *πληκτ.*

Pag. 497. Εξ μὲν αἰετοῖς.] Sex à Constantio patruales, aut consobrinos interfectos ait; patruos duos. Hos quidem in historia illorum temporum inuenio; Constantium Iuliani patrem, & Dalmatium, quem Anaballianum alij vocant, ambos Chlorig filios, ex Theodora Maximiani Herculiij priuigna; Constantini fratres. Patruales verò, consobrinosve tantummodo tres exhibent historici, Dalmatium, & Anaballianum Dalmatij; & Nepotianum Eutropiae sororis Constantini filios: quorum caeteri subinde post Constantini obitum militari conspiratione caesi; Nepotianus post Constantis necem oppressus est, non tamen à Constantio; sed à Magnentio tyranno. Hæc Socrates lib. III cap. I. Zosimus, Eutrop. Victor. Iraque duos tantum αἰετοῖς à Constantio interfectos lego. caeteros diligens, atque eruditus lector inquiret.

Pag. 498. Ἀδελφὸν τι ἐμὸν.] Ex hoc loco discimus, quod à nullo, quantum quidem meminerim, Scriptore proditum est, praeter Gallum Cæsarem, alterum fratrem & quidem natu isto maiorem, habuisse Iulianum. quem hic manifestè à Gallo diuersum facit, & à Constantio ante quàm Cæsar iste fieret interfectum significat. quis autem, quòve nomine appellatus fuerit, nescire me fateor. Sed neque Socrates.

Εμὲ δὲ ἢ ἕτερον ἀδελφόν.] Socrates lib. III, cap. I scribit Gallum, quod affecta valetudine haud diu victurus putabatur; Iulianum, quod octennis esset, viuere permisso. Minus à Socrate id quidem accuratè. Neque enim octennis, sed quinquennis fuit. Nam mortuus est anno ætatis altero & tricesimo, Christi verò CCCLXIII. Constantinus autem obiit CCCXXXVII.

Pag. 499. Εν ἀρχῇ πινι.] Ammianus lib. XV accusatum refert Iulianum, quod à Marcelli fundo in Cappadocia posito ad Asiam demigrarat liberalium desiderio doctrinarum, & per Constantinopolim trāseuntem viderat fratrem. Hunc ἀρχόν, seu fundum mox κτήμα vocat, atque ita apud Latinos possessio pro fundo. Paschasinus Lilybetanus Epi. ad Leonem P. *Quaedam vilissima possessio Melitinas appellatur in montibus arduis, &c. Glossarium κτήμα pradium, fundus, possessio. κτηματοφύλαξ saluarius.* Eam Iurisperiti *massam* appellant. Sed & Ammianus lib. XIV de Gallo; *Natus apud Tuscos in massa Veternensi.* Septuaginta Interpretes Osee II, 15 pro eo quod in Hebræo legitur כרמך תא תליתך & dabo ei vineas eius, vertunt; & δώσω αὐτῇ τὰ κτήματα αὐτῆς.

Τὸν μὲν δὲ τὸν * * * φυγῆς.] In scripto codice vox erat τρεῖς, quam diuinare nequiuimus.

Pag. 500. Καὶ ἔλατι τῆδε.] Sensum, quem potuimus, iis ex verbis expressimus. quæ mihi haud integra videntur.

Καὶ γὰρ εἰ τι παρὲν τὸν τρόπον.] Expressit hanc Iuliani de fratre sententiam Libanius in Panegyri. de Iuliani Consulatu pag. 234. vbi & literarum meminit, quibus ille priuatus Gallum iam Cæsarem officij monuit. εἰ μὲν οὐδὲ προσέτερε ἢ νοῦν τοῖς τῆδε γεύμασιν ὁ ἀδελφός, ἢ ὁ ἀστυγία προσετατῆς. Ἐ γὰρ ἡ οἴος οὐ βασιλευσάν βασιλεύοντα νοθετεῖν. ὡς δὲ ὁ μὲν ἀκριτος ἀπελάθη, λέγειν ἔχον τι παρὲν τῆς πεπραγμένων. ἵπτι δὲ τῆτον ἐκτείνου τῆς μέμφεις ὁ σπῆνον ἀπεικονῶς ἐβούλετο μὲν, ἢ πόρει δὲ φόνου μὲν ἔχε, πλάγης δὲ σπῆνον, δίκας λαμβάνων ἐν ἐγκαλῆν οὐκ ἔχε. *Ac si huius quidem literis animam suam frater accommodasset; primum nunc principum haberemus. Erat enim eiusmodi, ut regnantem monere priuatus audeat. Verum postquam ille in diuina causa necatus est, qui factorum suorum excusationem offerre posset aliquam; & iis*

isum criminationes transferre, qui alterum occiderat, vellet; sed id facere non posset, ita cade eius abstinuit, ut in varia loca transportando fatigaret, atque ita quorum accusare illum non poterat, eorum pœnas repeteret. In his Libanij verbis legendum apparet, *Ἐπιτείνω* *ἄς μέμψαις*, alioqui nulla sententia est. De indole Galli testatur & Nazianz. in Steliceut. I. *ἔ γάρ τῷ, εἰ ἔ τῷ φόνου θερμότερος, ἀλλ' οὐδ' ἡγήσιος εἰς ἐσέβειαι.* *Erat enim tametsi natura feruidioris, pietatis tamen minimè simulata.*

Pag. 501. *Τὸν δ' ἀδελφῆς ἀνδρα.*] Constantiam Constantini filiam, Constantij sororem duxerat Gallus. Ex hac susceptam esse filiam Iulianus significat. tum Galli sororem Constantio antè nupsisse. Quæ posteriora duo ab hoc vno, quod sciam, authore prodita, hæcenus erant ignota. Horum prius illud Iuliani ex oratione leuiter castigata deducitur. Nam *ἀδελφιδῆς* pro *ἀδελφιδῆς* apparet esse scribendum. Natus est Gallus eodem, quo Iulianus, patre, matre Galla Rufini & Cerealis sorore: quos trabæ Consulares nobilitarunt (ait Ammianus lib. XIV.) Huius Gallæ filiam ante Eusebiam videtur duxisse Constantius. atque haud scio, an hæc ipsa sit, quam, patre superstiti, ac conciliatore, Constantius nuptias celebrauit, vt refert Eusebius in Vita Constantini. Sanè plures illum vxores habuisse testis est Ammianus. quoad III Orationem obseruauimus.

Pag. 503. *Ἰσε δῆπουθεν ἀκοῆ.*] Horum nominum sparsim apud Ammianum extat mentio. sed vtrum illi ipsi viri sint, quos hîc Iulianus appellat, non facilè dixerim. De Dynamio certò pronuciari potest, cuius ille meminit lib. XV.

Ὅσον οὐπω τῷ Νείλου.] Hæc non intelligo. sensum tamen, vtcunque licuit, expressi. De sequenti historia plenius Ammianus, & Zosimus. Vide & Orat. III in Eusebiam.

Ἀλλ' ὁ θεοῖς ἐξέρως.] Eusebius cubicularius, spado; quem Iulianus ad imperium euectus occidit.

Pag. 505. *Πηγὰς μὲν οὐδ' ὀπίσται.*] Eadem Libanius Oratione Panegy. in Iuliani Consulatum pag. 255 C, qui & nonnulla toridem ferè verbis hac ex oratione transtulit.

Pag. 508. *Καὶ τὸ μὲν ὄνομά μοι.*] Ammianus lib. XVI. *Dixit:*

moxque indutum purpura Iulianum, & Cæsarem cum exercitus gaudio declaratum his alloquitur contractiore vultu submæstum. Purpuram igitur intelligit, quæ Cæsari cum Augusto communis fuit. Apud Capitolinum in Clodio Albino, Commodus in epistola ad Albinum scripta, cùm hunc Cæsarem faceret, purpuram ei permittit, sed sine auro. *Quia*, inquit, *ita ἔ προαυος meus Verus, qui puer vita functus est, ab Adriano, qui eum adoptauit, accepit.* Quod proauum appellat Verum Commodus, præsertim quem puerum dicit; variis modis explicare student. Mihi duæ vocolæ expungendæ videntur, vt sententia constet. Notatum ab imperita manu fuerat ad oram codicis, *proauus meus*, ad nomen *Verus*, quòd Verum hunc putabat Annium esse Verum, auumque Marci. Sed est Ælius Verus adoptatus ab Adriano, paulòque pòst vita functus: quem proauum Commodi nullo idoneo sensu dici arbitror. & nugæ sunt quicquid ad hunc locum Salmasius adnotauit. Libanius Orat. Paneg. in Iuliani Imper. Consulatum, cùm de eius ad summum imperium prouectione loquitur: *περὶ τῆς ἡκεν ἀδελφῆ τῆς περτέραις, περσιθεῖσαι γαλασίω χλαμύδος βαφῆ λιθοκόλλητοι ταινίαι.* Ad thalassii coloris purpuram, id est ἀλσργίδα, quam Cæsar acceperat, additum militari suffragio diadema refert.

Pag. 509. *Τετρακασίους ἐξήκοντα.*] Libanius Paneg. in Iuliani Consul. eadem narrat, minus CCCC illi datos esse milites, *ἐν ἀκμῇ τῆς χειμῶνος*: & reliqua, quæ ex hac oratione, vt iam dictum est, exscripsit. Ammianus lib. XV scribit Iulianum Cæsarem renunciatum VIII Eid. Nouemb. paulòque pòst Helenam ei coniugem datam. Kalendis verò Decembr. in Gallias profectum. Quocirca perperam legitur hîc *περὶ ποπὰς θερναῖς* pro *χειμειναῖς*. Cùm Iuliano missi sunt Marcellus, & Sallustius, quibus omnis prouinciæ, ac belli administratio commissa, ne quid Iulianus nouarum rerum moliretur.

Pag. 510. *Κακῶς δὲ, ὡς ἀκηκόατε.*] Iulianus Cæsar factus est Arbetione, & Lolliano Coss. anno Christi CCCLV. Eodem anno exeunte missus est in Galliam, ac Viennæ hie-mauit, vbi & Consulatum primum adiit cum collega Con-

stantio VIII anno ineunte CCCLVI. qui primus annus fuit Gallicanæ administracionis. Hunc infeliciter collocatum queritur Iulianus; nec vllum in eo pretium operæ factum. Atqui si Ammianum legas; intelliges minus quidem, quàm pro Iuliani voluntate, atque impetu; sed multum tamen contra barbaros fuisse gestum. Viennæ cùm esset, audito Germanos in Galliam populabundos excurrere, atque ab Augustoduno agrè depulso esse, eos persequi instituit. Quibus & superatis, ac disiectis, Coloniam Agrippinam recuperavit: Francorum quoque reges ita terruit, vt ad pacem adigeret. *Quibus (addit Ammianus) vincendi primitiis letus per Treueros hiematurus apud Senonas opidum tunc opportunum abscisit.* Quocirca scripsisse puto Iulianum, εὐχεσθῶς δὲ, ὡς ἀμύχανα: ac mox, Ἐπὶ δευτέρῳ τινὸς προυδάλου. Cùm autem apud Senonas hibernaret cum paucis militibus, repente hostes aduolant, & urbem obsident; cùm Marcellus magister militum agens in stationibus proximis dissimularet interim, nec opem ferret. Verùm post vicesimum tandem diem abiēre barbari. Hæc Ammianus lib. XVI.

Pag. 511. Ως δὲ ὁ στρατοπέδων ἀρχὴν.] Constantius vt ea, quæ ad Senonas perfidè à Marcello erant gesta, didicit, *eum sacramento solutum abire iussit in larem (verba sunt Ammiani) qui tanquam iniuria graui percussus, quedam in Iulianum moliebatur, auribus Augusti confusus in omne patentibus crimen.* Sed Euthérius spado præpositus cubiculi longè fidelissimè à Iuliano missus hanc calumniam discussit. Erat autem Marcellus iste Serdica oriundus, quò & exauthoratus abiit. Ita Ammianus, vt quidem à nobis emendatus est. Nam vulgata lectio neque integra est, neque illam sententiam exhibet. Quippe post longum super Eutherio spadone de Eunuchorum improbitate sermonem Ammianus ad Marcellum rediens ita scribit: *Nunc redeam vnde diuertì. Superato, vt dixi, Marcello, euer-saque Serdica, vnde oriebatur, &c. Leg. reuersoque Serdicam.*

Ἀπαξ δὲ, Ἐ δευτέρῳ.] Videtur legendum οὐ κατ'ἑκαστὸν. vt dicat se deinceps quieuisse, quòd semel iterumue esset tractatus indignè.

Διδωσί μοι

Διδωσί μοι τῶν στρατοπέδων τὴν ἡγεμονίαν.] Quandoname exercitibus præfectus sit Iulianus, & quo iure in eos imperium habuerit; quæstione digna res est. Etenim post exauthoratum Marcellum, & in Sardicam remissum, id accidisse Iulianus ipse testatur. At idem significat, postquam imperium hoc nactus est, se & Coloniam Agrippinam, & aliud oppidum quod Tabernas esse post paulo demonstrabimus, instaurasse cum aliis Galliæ vrbibus, ita vt ad XLV à Barbaris receperit. Atqui longè ab his diuersa ex historia Marcellini colligunt. Nam Coloniam nondum primo, quo in Gallias missus est, anno vertente recuperasse Iulianum asserit, hoc est Constantio VIII, & Iuliano Coss. Christi CCCLVI, antequam Marcellus à Constantio missionem acciperet, quæ eodem exeunte anno, vel ineunte altero contigit. Marcello suffectus est Seuerus vir militaris rei scientissimus, & neque discors, neque arrogans; quem se nactum esse mirificè gaudius est Iulianus, & eum recta præconem (ait Ammianus) securus, vt ductorem morigerum miles. Postulat sententia morigerus. Cùm hoc & Barbario missus est, qui ex altera parte Barbaros opprimeret cum XXV millibus. Hic erat Magister peditum; Seuerus autem equitum; vt docet Ammianus lib. XVI. Ac si quis Iuliani verba cum Ammiani historia compareret, intelliget anno quàm erat profectus in Gallias secundo, illud sibi in exercitus imperium esse delatum, nimirum Christi CCCLVII, quo cum Alemannis, & Chodonomario rege conflixit maturis iam segetibus. Nam isto ipso anno pro duce se gessit illius saltem exercitus, cui Seuerus præerat. Etenim Barbatio, qui alterum regebat, tantum abfuit vt illi pareret, vt ab eo se subduceret, neq; periclitanti ferret opem. Quare quod ait, Διδωσί μοι τὴν ἡγεμονίαν τῶν στρατοπέδων, de omnibus verum non puto. Sed nec illud prætermiserim, primo ipso anno, cùm adhuc Marcellus in Gallia versaretur, Iulianum Cæsarem non sic ducibus obnoxium fuisse, vt non imperium aliquod exerceret. Refert enim Ammianus lib. XVI, anno illo, qui erat Christi CCCLVI, Remos profectum Iulianum, congregatum in vnum exercitum iussisse operiri præsentiam suam: cui tum exercitui præsidebat

PP

Vrsicini successor Marcellus; nec non Vrsicinus ipse, iisdem in locis ad usque finem expeditionis illius agere iussus. Verum etsi titulo tenus pro potestate prouinciam administraret, ac rem bellicam tractaret, Magistri tamen militum, uti Constantius mandarat, non illi penitus obtemperabant; sed in plerisque refragabantur. Adde Iulianum hinc oratorio more conditionem illam suam infra veritatem deprimere: quasi nulla fuerit eius tunc altera curatio, quam circumferendæ imaginis principalis. Sanè Zosimus lib. III scribit in digressu Constantium Iuliano permisisse, uti Gallias, pro eo atque expedire visum esset, ordinaret. Quod ut palam fecisse Constantius, ac præ se tulisse videtur: ita clam Præfectos suos consilia omnia factaque illius obseruare iussit, ac malignè interdum obtemperare. Vide Libanium Orat. in Iuliani Consul.

Τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῶν πόλεων.] Quadraginta vrbes in Gallia, quas euerterant barbari, instauratas à Iuliano scribit Zosimus lib. III. vbi & iidem illi quàm latè Galliam obtinuerint, refert. Libanius totidem, quot Iulianus, enumerat. Nam ex hac epistola totam illam historiam expressit.

Pag 512. Δίχα τῶν πύργων.] Burgos vertimus. Glossarium Henric. Steph. Πύργος, Turris, burgus.

Πόλιν τε αἰέλαρον.] Agrippinam Coloniam recepit anno primo, quo in Galliam venit, & Consulatum primum gessit.

Καὶ τείχος Ἀργάντορα.] Opidum illud intelligit, quod Ammianus tres Tabernas vocat: alij Tabernas. Id enim haud procul Argentorato distat. Argentoratum Iulianus nominat Ἀργάντορα, vel, ut opinor, Ἀργάντορα; quomodo & Zosimus. ut ex amborum consensione non facile mendi notanda sit hæc appellatio: tametsi Argentoratum sæpius nominetur. Iulianus anno secundo Gallicanæ administrationis, quo Consul ipse II fuit, & Constantius IX, cum Germani Gallicani limitis ad Rhenum partem maximam occuparent, secundis aliquot præliis factis, ad reparandas tres Tabernas sese conuertit, (ait Ammianus lib. XVI) munimentum ita cognominatum, haud ita dudum obstinatione subuersum hostili. quo adificato constabat ad intima Galliarum, ut consueuerant adire, Germanos arceri. Sed cum plura sint illius tractus opida, quibus Tabernarum nomen

congruit, de his ab Iuliano resectis quæritur. Philippus Cluuerius lib. II Germaniæ antiquæ eap. XII, suspicatur apud Ammianum mendosè scriptum esse tres Tabernas, ac legendum videri *Rheni Tabernas*. Nam ad Rhenum in Nemetibus Tabernas esse sitas, quas hodie *Rhein Zabern* vocant. non autem illas esse, quas in Triboccis positas, quæ est hodie Elsatia, commemorat Itinerarium Antonini, cum ab Argentorato per Tabernas, Decempagos, & Diuodorum ad Treueros iter designat. Sed in eo fallitur. Nam Tabernæ, quas Iulianus instaurauit, siquæ dubio sunt Elsaticæ ad Voségi radices sitæ. (Nam pro Barsago, quæ vox nihili est, substituendus est Vosagus, vel Vosagus mons, ad cuius radices hodièque Tabernæ collocatæ sunt.) Quare non possunt illæ esse Rhenanæ, ut putat Cluuerius. Neque verò firma satis argumentatione coniecturam suam affirmat. Nam, inquit, ideo ab Iuliano Tabernæ instauratæ sunt, ut aditus ad Gallias intercluderetur hosti. At *stultum fuisset, & amentia plenum ad Elsatias Tabernas expectare hostem: atque hinc demum è Gallia eum repellere, quàm multo satius foret, in ipsa limite, id est in Rheni ripa, ei obstare, transiitque eum arceri.* Verum ante prælium illud, quo Germani victi, & eorum dux Chodonomarius captus est, limitem ipsum Gallia, ac Cistrhenanum illum tractum, qui Argentorato vicinus est, obtinebant barbari, nec nisi post victoriam multis denique aliis præliis inde pulsi. Quare non id Tabernarum instauracione quærebat Iulianus, ut ab limitis aditu, ac Cistrhenana regione barbaros arceret. quod nondum poterat. sed ne ad intima Galliarum penetrare possent, id efficere studebat; nimirum in Mediomatricos, ac Treuiros, interiorésque reliquas Gallia prouincias: quibus muniendis opportunum erat Tabernarum oppidum. De hac Germanorum clade, ac Iuliani victoria, deque Tabernarum istarum refectione loqui putat Aufonium Scaliger initio elegantissimi carminis, quo Mosellam describit. sed insigniter hallucinatum esse rectè Cluuerius demonstrat cap. XI libri eiusdem.

Εἴτα τῶν ἑαδὲν δόντων μοι.] Chodonomarium intelligit, qui in fuga ipsa prolapsus in cœnulentam voraginem, captusque, ad

Constantium est missus. Zof. L. III per hallucinationem vocat hūc Vadomarium. sed alius, & à Chodonomario diuersus iste fuit, de quo Ammianum consule. qui & stolidā super hac Iuliani victoria Constantij ambitionē in fine lib. XVI narrat. Pag. 513. Εξακοσίων νηδν.] Zosimus octingentas numerat, quas è materia ad Rheni ripam quæ sita fabricatas esse refert; vt in Britanniam nauigantes frumentum, & annonam præsidii adueherent. De tot nauibus extructis haud scio an meminerit Ammianus. Scribit quidē lib. XVIII, Iulianum ciuitates excisas à barbaris communiisse, horreaq; pro incensis extruxisse, vbi condi posset annona à Britannis sueta transferri. P. 514. Υπερξέρω μὲν μοίρων.] Amm. lib. XVII scribit, anno illo, quo Darianus, & Cerealis Coss. fuerunt, Iulianum contra Francos Salios expeditionem sumpsisse, qui olim apud Toxoandriam sedem sibi fixerant. quos aduentu subito perterritos deditioem facere coëgit. Exinde Chamauos deuicit. Zof. lib. III, vt solet, hallucinatur, & Quados pro Chamauis ponit, quos ait Saxonici generis fuisse, & à suis trās Rhenum in Galliam missos Francos Salios ex insula Rheni Batavia, in quam à Saxonibus compulsi fuerant, expulisse. qui necessitate coacti in Romanū limitem sese receperunt. At Iulianus Salios benignè receptis, in Quados exercitum duxit; quos & mira quadam ratione per latrocinia, vt ipsi cōsueuerant, duce quodam Charietone, profligauit. Ac tū memorabile illud accidit de reguli Chamauorum filio, quod ex Eunapij historia in legationum Excerptis legitur, & ab Zosimo breuius exponitur.

Τελὸν ἐσπράδην Κασσάρων.] Ter omninò, cūm Cæsar adhuc esset, trans Rhenum profectus est, anno Christi CCCLVI, CCCLVIII, & CCCLIX. De duobus posterioribus discretè scribit Ammianus. Primæ non meminit, sed colligitur ex iis, quæ lib. XVI refert, cūm anni CCCLVII gesta perscribens, ait Iulianum ad prælium cum Germanis, & Chodonomario faciendum eo præsertim incitatum fuisse, quod *anno nuper emenso Romanis per trans-rhenana spatia suis volitantibus, nec visus est quisquam laris sui defensor, nec obuius stetit: sed cōcade arborum densa undique semitis clausis, sidere vrente brumali, agrè vixere barbari longius amandati.* Quæ verba anno, quem dixi,

Iulianum trans Rhenum bellum Germanis intulisse significant, adeoque instante iam hieme. Quod sub illud tempus accidit, quo Agrippinam recuperauit.

Δισμυλοῦ ἀπήτησα.] Rem omnem fusè declarat Zosimus. Vide Legationum Excerpta ex Eunapio.

Pag. Λουπικίον, φησί.] Lupicinus ille in Britanniam profectus erat per id tempus, quo Iulianus à militibus Imperator est factus. ac ne quid contra nouum Imperatorem moueret homo superbæ mentis, & turgidus, missus est notarius Bononiam, qui oram illam obseruaret. Ammianus lib. XX. De aliis tribus nihil certi pronunciare licet. Horum vnus videtur esse Florentius: qui, vt idem refert, sub ipsa Iuliani principatus exordia Vienna, vbi tūm erat, fugit ad Constantium. Iulianus *charitates omnes cum re familiari intactâ, publici cursus vsu permissò, ad Orientem redire tutius imperauit.*

Pag. 516. Ως δὲ ὁ μὲν εἰς ὁ πονηρότατος.] Marcellum intellege. de quo suprâ.

Γεωπλοῦς ἡμῶν δός.] Proficiscenti Iuliano libellum Constantius dedit, quo non modò quæ erant agenda præscribebat, sed etiam victus, ac quotidiani sumptus rationem taxabat. Ammianus lib. XVI, *Denique cūm legeret libellum assiduè, quem Constantius, vt priuignum ad studia mittens, manu sua conscripserat, prælicenter disponens quid in conuiuio Cæsaris impendi deberet, &c.*

Pag. 518. Οσα μὲν οὐδὲ ἐπεχίρησεν.] De Pentadio quod queritur valdè miror. Nam Pentadij meminit Ammianus lib. XX, quem ait Officiorum magistrum fuisse Iuliani, & ab eodem Imperatore iam facto cum Eutherio cubiculi præposito ad Constantium missum. Non potest igitur is esse, quem sibi, cūm Cæsar adhuc esset, infensum hūc Iulianus fuisse dicit.

Παδλον, Γαυδόντιον.] Paulus Notarius cruentis delationibus insignis sub Constantio fuit. qui cum Apodemio viuus exustus est rerum potiente Iuliano. Vide Ammianum lib. XIX, & XXII. Gaudentius quoque notarius, & ad exploranda Iuliani acta missus in Gallias, ab eodem postea necatus est. Amm. lib. XXII.

Σαλούστιον μὲν, ὡς ἐμοὶ φίλον.] Cuius in digressu querelæ plenam epistolam scripsit.

Ἐπιπέζας τὸ τοῦ ἔργου.] Decentio Tribuno, & Notario ad deportandos è Galliis exercitus comes adscriptus est à Constantio Sintula Cæsaris stabuli tunc tribunus, ait Amm. lib. XX. De Gintonio legere non memini. De hac autem historia plura vide apud Ammianum, & Zosimum. nec non Libanium Orat. in Consul. Iuliani.

Pag. 519. Νεβρίδιου, Πεντάδιου.] Mendum subest huic loco. Neque enim isti vel tunc aberant; vel Iuliano fauebant. Imò verò à Constantio stabant. Nebridius ex Quæstore Iuliani Præfectus Prætorio Galliarum factus erat à Constantio in Florentij locum. Decentius verò Tribunus & notarius ab eodem missus ad milites abstrahendos. De Pentadio paulo antè dixi.

Pag. 521. Τῆς γαμετῆς ζώσης.] Paulo pòst eodem anno obiit Helena. Ammianus lib. XXI.

Pag. 523. Οὐπω καὶ τήμερον ταῖς παρὰ αὐτὸν ἑπιτολαῖς.] De his epistolis vide Ammia. lib. XX.

P. 542. Καὶ γὰρ αἱ γέγραφεν.] Literas intelligit, de quibus Ammianus lib. XX.

Pag. 525. Ἀλλ' ἐπίκτητόν τινα.] Fuit eo nomine insignis quidam Arianæ sectæ fautor Episcopus, qui vt Constantio gratificaretur magna in Catholicos sæuitia grassatus est. de quo Athanasius ad Solit. Sed is Centumcellensis Episcopus in Thufcia fuit, non in Gallia forte Κενταμυελῶν, pro τῆς Γαλιῶν scripsit Iulianus. At Ammianus, qui hæc ad Iulianum mandata perferret Leonem Quæstorem in Gallias missum refert.

AD FRAGMENTVM EPISTOLÆ Iuliani, Pag. 228.

HÆc illa lacinia est, quæ epistolæ ad Themistium in-texta erat, vt ad illam monuimus. quam ideo separatim edidimus. Est autem epistolæ pars, quam ad Pontificem

aliquem scripsit, vt in ea, qualem se domi, forisq; præstare eius ordinis homines deberent, exemplar statueret. Ac multa sunt in hoc Fragmento, quæ ad Christianorum imitationem à suis obseruari voluit. Quanquam aduersus sanctos Prophetas, & Christianos ipsos quædam impiè, stolidè que iaciat.

P. 540. Καὶ τὸν μέγαν Ἐμπεδοκίμον.] Huius meminit in Cæsaribus. Vide Suidam.

P. 544. Τοῦ θεοῦ τῆ Διδυμῆου.] Apollinis Didymæi. de quo Strabo, Plinius. Lucianus de Astrologia.

P. 550. Καθάρων γὰρ οὐδὲ ὀδός.] De hoc ritu insignis est Athenæi locus in fine sexti; vbi de antiquæ frugalitatis, ac parsimonix vestigiis, quæ in sacris adhuc retinebantur. Ὀδὸς τε γὰρ πορευόμεθα πεταγμῶν, καὶ ἀεισιμένων, καὶ πεταγμῶν φέρομεν, καὶ λήρομεν ἐν ταῖς εὐχαῖς, καὶ δρωμεν ἐν ταῖς ἱεουργίαις ἀφελῆ τε ταῦτα, καὶ λιτοί· καὶ οὐδὲν πλέον τῆς καὶ φύσιν οὔτε ἠμφισμένοι, καὶ παρὰ τὰ σώματα ἔχοντες· οὔτε ἀπαρχόμενοι· ἐσθνητοῖς τε ἔχομεν, καὶ ὑποδύοις εὐτελεῖς· πῖλους τε ταῖς κεφαλαῖς περικείμεθα παρβατείων δερμάτων διαστῆς· κερσόμεθα δὲ, καὶ χαλκῆ τὰ ἀφροσύματα φέρομεν.

AD IULIANI CÆSARES.

QUIDAM hunc librum eum esse suspicati sunt, qui & Κρονία dictus sit. quos refellit Suidas; qui non solum distinguit; sed etiam è Croniis de Empedorimo locum affert, qui in Cæsaribus minimè reperitur. Codex Henrici Stephani, qui in Londinensi bibliotheca seruatur, in Catalogo librorum eius, recenset Συμπόσιον, ἢ Κρόνια. neque porrò Cæsarum meminit.

P. 3. vers. 7. Τὸ μὴ καταγέλασται φράσαι.] Huius loci sententia, cum non ad eò retrusa sit; minimè ab Interpretibus expressa est. Est autem eiusmodi: *Cum Saturnalia sint, & hoc ipso tempore ridendi, ac dicta iaciendi licentia tribuatur: tamen quòd faceri nihil, ac iocosi nouerim res esse curâ digna videtur, nihil vt ridiculum, ac frigidum in iocando mibi exsodat.* γαλοῖον

hîc pro iocoso sumitur. at *καταγάλαρον* pro frigido, & inepto: quod Græci *ψυχρόν* vocant: in quod incurrunt propriè, qui *ἀφωδῆς* & ineptè iocantur. Cicero in Oratore ad Brutum de iocis scribens: *Vitabit etiam quasita, nec ex tempore ficta, sed domo allata, quæ plerumque sunt frigida.*

P. 4. v. 4. *Ἀλλ' ἐμοὶ δὲ οὐ τῷτῃ.*] Quod alioqui vsuuenit, vt ludi, ac ioci à cura ac sollicitudine sint alieni; id in me secus accidit. Cùm enim naturâ non sim factus ad iocandum, adhibenda mihi cura est, id vt non ineptè faciam.

Ἀλλ' εἴτε πλάσμα.] Leg. *ἀλλ' εἴτε πλάσμα λέγῃς* Ερμού. πεπ. γ. ε. σ. φερίτω. εἴτε ἀληθές, &c. Perspicua sententia. Aut enim *πλάσμα* est, aut vera, aut ex utroque ficta narratio.

Pag. 11. *Ἀλλ' ἔγωγε ἀτόν, εἶπεν.*] Vide Themist. Orat. V, pag. 137.

Πάλιν κέλευε.] Non quia *ἀμωρ*, & *declitæ generis humani* dictus sit. Id enim alienius est. sed quod in luxum ac libidinem pronior aliquando sit visus; atque imprimis Berenicen adamarit. Vide Sueton. cap. VII.

Κλοῖω δῆσον.] Malè Interpres. qui & seipsum in Notis suis castigauit.

Pag. 12. *Τρὶς πέντε νεμάντες.*] Ergo XV annos imperauit Domitianus, non XIV. Quod in lib. XI cap. XIX de Doct. Temp. adstruximus.

Pag. 13. *Οὐ πᾶς εἰς Ἀφροδίτην.*] Obliquè capella noster Antoninum Pium libidinis arguit. quod in eum non cadit: quem constat frugi & laudatum Imperatorem fuisse. Auaritiæ quidem, ac sordium, etsi non meritò, ex eo tamen insimulare videtur, quòd priuaram in imperio seueritatem victus, ac parsimoniam expresserit. Capitolinus.

Βήρου, ἢ Λουκίου.] Prior est Marcus; posterior Lucius Verus, qui cum Marco imperauit, eiusque gener fuit.

Σπουδαῖον κηδεζῶν.] Pompeianum Marci generum.

Pag. 15. *Ἡλιὸς τὸ δ' ἐμὸς διασότης.*] Vicem Aureliano rependit. Hic enim Templum Solis magnificum Romæ condidit, & opulentis donariis ornauit. Aurelius Victor. Zosimus, & alij.

P. 17.

P. 17. *Ἐν οὐδὲ ὅλοις εἰσαυτοῖς.*] Vide lib. XI de Doct. Temp. cap. XXVII.

P. 19. *διπλῆς δὲ ὄντα τὸν Μαξιμιάδον.*] De Herculio, an Armentario loquitur? De priore crediderim. quem ardentem libidine fuisse scribit Aurelius Victor. reliqua vitia, quæ Iulianushîc memorat, non defuisse, satis historia testatur.

Τῶ μὲν οὐδ' ἴδω.] Maxentium, & Maximinum interpretor.

Pag. 20. *Τὶ γὰρ οὐχὲ κοινῆ.*] Οἰνοῖ : Cur enim Alexandrum excludemus? Nōne promiscuè, ac sine generis discrimine periculum virorum fortium instituturi præstantiorem quærimus? Ea notio est verbi *διμέθεα*, vel alterius *πιθέμεθα*, quod in hac syntaxi non absurdum, neque peregrinum.

P. 25. *Ἀρχεὶ μὲν ἀγώνων.*] Hos versus rectè in Scholiis ordinauit Cantoclarus. Vide Lucianum in fine Demonactis.

Pag. 28. *Γερμανικὸν αὐτῷ τῆτο.*] Ibi claudenda sententia. De Gallicis victoriis egerat; & de Rheno bis traiccto mentionem iniecerat: quod est, inquit, Germanicum illud meum facinus. Tum antithesis pars altera. Alexandro isti nemo in Getica expeditione se opposuit; adeoque impune grassatus est. Mihi verò Ariouistus restitit.

Πλέον ἢ τριακοσίας.] Vide Plutarchum.

P. 29. *Οτι οὐδ' αὐτῷ τῷ τρωταίων.* Cor. ἔπι: ac mox, *καὶ οὐκ αὐτόθεν*: vt cum *δενώσῃ*, & stomacho proferantur ista. Etiamne de principatu mecum certare perges; neque in præsentia cedes? &c.

P. 32. *Μικρὰ κοινάσας τὸν τοῖχον.*] Prætermisit Interpres. Verite, *cum paululum tectorij parieti induxerit.*

Οὐδὲ τῶν ἐδῶν.] Verite, *neque cùm bellum ducere oporteret, pralium distulit.*

Pag. 36. *Ἄλλως τε καὶ μνησικακῶν.*] Sueton. cap. XVI. *Alij dictum factumque eius criminantur, quasi clasibus tempestate perditis exclamauerit; etiam inuito Neptuno victoriam se adepturum. Ac die Circensium proximo solenni pompa simulacrum dei detraxit.*

Pag. 39. *Υπὸ δὲ τῆς οἰκοί.*] Expunge particulam *δὲ*.

Pag. 40. *Ἡ πᾶς Σπαθηρίας.*] Omnino ita leg. nec audiendus

Qq

Interpres, qui oī rescribit. Sensus est, promptius, & libentius Getas mortem, quàm peregrinationem suscipere.

P. 45. Ὀργῆς, ἢ λύπης.] Leg. ὑπ' ὀργῆς.

Πῶς οἷγα ἐφέρεσθε.] Cor. ἐφέρεσθε. qui exportamini penè mortui.

P. 53. ὅτις φθορεῖς.] Baptismum, ac Pœnitentiam; duo peccatorum piacula notat impius apostata. De quibus vulgarem paganorum querelam vide apud Augustinum libro quinquaginta Homiliarum, homilia XXVII sub finem.

AD IULIANI MISOPOGONEM.

IR R I S V S ab Antiochenſibus Iulianus, ac præcipuè iactis in eius barbam diſteriis, hoc ſe Satirico libello vltus eſt, quo figurata ſui reprehentione in Antiochenorum mores, ac luxum mordacem ſtilum exacuit. Meminerunt huius operis, & argumenti Marcellinus lib. XXII. Zoſimus lib. III, Gregorius Nazianz. Orat. II in Iulia. Socrates lib. III, cap. XVII.

Ἡ παλαιὰ ποτὲ ἐδίδου.] Antea legebatur, ἢ παλαιὰ ποτὲ ἀνεπίθετο ποῖς πλουτῆσιν ἀδικίαις. Nos ex veteribus membranis emendauimus. Nam priora illa vix interpretari poſſis.

Ὡς δ' Ἰουλιῶναι.] Cicero in Bruto id Antigenidam diſcipulo ſuo frigenti ad populum dixiſſe refert.

P. 58. Ὡς ἦδη τις ἔφη.] Theocritus Eid. XII.

Καὶ μὴ τὰς ἀτρίπλους ἡμῶν.] Odyſſ. φ.

Οὐδὲ μιν ἐκταίνουσι· πρὶν γὰρ κάμει χεῖρας ἀελλίων.

Ἀτρίπλους, ἀπαλαί.

Themistius Orat. XI, pag. 253.

P. 59. ὑπὸ τῷ κελάμου.] Ita ex Anglic. codice. Legebatur hætenus πλοκάμου. Quæ vox ſi cui præferenda videtur, πλόκαμου pro pilis ſumetur, qui manibus & brachiis innascuntur. quæ ſententia vti loco huic apprime conuenit. (Nam de hirsutie membrorum ſuorum loquitur.) Ita πλοκάμου hac ſignificatione inſolens eſt acceptio.

Ἐξω τῆς νεομιῶναις τῷ ἔποις.] Calendæ Ianuariæ & apud

ethnicos veteres omni laſciuiæ, & hilaritatis publicæ genere celebratæ ſunt, & à Chriſtianiſ per diu non abſimili voluptate tranſactæ. Herodianus lib. I. S. Maximus Orat. de Calendis Ian. Auguſt. Epiſt. LXIV, Prudentius.

— Iano etiam celebri de menſe litatur

Auſpiciis, epuliſque ſacris. quas inueterato

Heu! miſeri ſub honore agitant, & gaudia ducunt

Fæſta Calendarum.

Tertull. de Idolol. cap. XIV. Nobis, quibus Sabbata extranea ſunt, & Neomenia, & feriæ aliquando à Deo dilectæ, Saturnalia, & Ianuarie, & Brumæ, & Matronales frequentantur; muneribus commeant; ſtrenæ conſonant; luſus, conuiuia conſtrepunt. His addendus eſt & Canon LXII Trullanæ Synodi. τὰς οὕτω λεγομένης Καλαϊῶναις, καὶ τὰ λεγομένη Βοτῶν, καὶ τὰ καλούμενα Βρουμάλια, καὶ πρὶν ἐν τῇ πρώτῃ τῷ Μαρτίου μηνὸς ἡμέρῃ ἑπιτελουμένην πανήγυριν κεθάπαξ ἐκ τῆς πρῶτῆς πολιτείας περιουρηθῆναι βουλομένην. Calendar, quæ ſis appellantur, & quæ vocantur Brumalia; tum celebritatem illam, quæ Calendis Martiis agitari ſolet, funditus ex fidelium uſu, & inſtituto abrogari volumus. Brumalia ſunt Saturnalia. Vota porro certus hilaritatis publicæ dies. ac fortaffe III Non. Ian. qui votorum nuncupationi dictus L. CCXXXIII de Verb. ſignific. vt olim ab eruditis viris obſeruatum eſt. In Calendario Conſtantini ad eum diem adſcribitur: Votorum nuncupatio. Alioqui Vota pro conuiuuiis, maximè nuptialibus, ipſiſque adeo nuptiis uſurpantur. Ambroſ. Sermo. XXV. Solent autem homines, ſicut mos eſt, in votis ſuis, hoc eſt nuptiis, præcipuè ſaltare, vel canere. Idem in Epiſt. ad Ephes. capite III. In magna vota maxima dantur apophoreta. Auguſt. lib. XI de Genes. ad lit. cap. XLI. Niſi forte ſponſa erat à patre tradenda, & expectanda erat votorum ſolemnitas, & conuiuij celebritas.

Καθάπερ ὑπαρχος.] Mihi haud integer hic locus viderur: eſt utcumque ſententiã exprimo. ſed non penitus cohæret.

Ἀναμνηſιοεσθε νῦν ἡς ἐκεῖνος.] De Conſtantio ita loquitur, non de ſe, vt putauit interpres.

Pag. 60. Ἐξ δὲ τοῖς πάντοις θεώμενοι δρόμοις.] De quatuor & viginti, qui erant ordinarij.

P. 67. ver. pen. ἀναπίμπληται τὰ ἱερέα.] Leg. ἀναπίμπληται.

P. 71. Καὶ ὃν ἔξει μετέχειν.] Ludos intelligit, & spectaculo, quibus Christiani non minùs, quàm gentiles aderant, magna sanctissimorum Præfulum querela. quam toties inter alios Chrysostomus replicat.

P. 53. Ο δὲ αὐτίκα μὲν ἠγήσατο.] Aliter Plutarchus in Demetrio. Nam superstite adhuc parente nouercam duxisse refert Antiochum Demetrij Poliorcetæ filium.

P. 74. Ὄθεν δὲ καὶ τὸ γένος.] Significat ex Mysia se originem accepisse.

P. 76. Μυκόνος ἀρχοντία τις.] Leg. videtur Μυκόνος ab insula Mycono. De hoc prouerbio Eustath. in Odyss. ρ. Suidas, Zenobius.

P. 77. Οἱ δὲ τοὺς πεκτημένους ἢ γλυκὺ ἀπιδόνται.] Obscurus hic Iuliani locus est. de quo sic accipe. Scribit Ammianus lib. XXII, Iulianum *nulla probabili ratione, susceptæ popularitatis amore, uilitati studuisse uenaliū rerum, quæ nonnunquam secus, quàm conuenit, ordinata inopiam gignere solet, & famem.* neque ab Antiochenis magistratibus deterreri potuisse. Igitur, quod uenalibus rebus uilius pretium edicto suo statuisset, propterea institores sibi infensos reddidit. (Nam κέπιλος generalius hic usurpatur, quam ratus est Interpres, qui cautionem vertit.) Cùmque institores illi iniquitatem taxati pretij caussarentur, quod fruges, atque prouentus carius ab agrorum dominis emerent; & istos etiam officium facere eodem edicto compulit. quæ in hominum genera duo decreta seueritas, ac disciplina, in primores ciuitatis, ac Magistratus redundauit, qui & instituram faciebant, & agros possidebant. Ita dupliciter multabantur. Suspicio autē ver. 7. expungendā uocem τοῖν ζυμίων. ut sit oratio perspicua magis.

P. 78. Ἀλλ' Ἀχαιεῖα.] Alludit ad Acharnenses illos Aristophanis in eius nominis Comœdia.

P. 80. Ορκώσιμος δὲ τῶν Ζέρξων.] Mardonius appellatus est uterque.

Πρὸ μινωῶν μὲν εἰκοσι.] De Eusebio Constantij cubiculario præcipuè loquitur: qui illo imperante rerum potiebatur. Ammianus lib. XXI, refert obiisse Constantium III

Non. Octobr. Tauro, & Florentio Coss. qui est Christi CCCLXI. Idem sequenti libro sub exitum anni CCCLXII Iulianum Misopogonem suum elucubrassè prodit. egressum autem Antiochia contra Persas III Non. Mart. anni CCCLXIII. Interuallum ab obitu Constantij ad tempus, quo Misopogonem scripsit, menses non pleni XV. At Iulianus εἴκοσι numerat. Nescio an mendum sit.

Pag. 84. Διῶτα μὴ μόνον αὐτὸν ἔχειν.] Scribe, καὶ διῶτα μὴ μόνον αὐτὸς ἔχειν. Alioquin absona uidetur lectio.

Εἰς δὲ καὶ πολίτης ὑμέτερος.] Libanium significat.

Pag. 85. Ἐπὶ τοῖς μεσιτείαις αὐτὸ ἰταξάμιον.] Hæc non satis explicata sunt.

Τὶ τῶτο, ὃ μωρὸν, πρὸς σὲ κοινωνεῖ.] Scribe πρὸς σὲ; κοινωνεῖν ἔξον, &c. ἀφείλετο τὸ κέρδος ἔρηρον ἐπαναμνή. Nam in prima editione legitur ἀφείλετο κέρδος. Recepta autem lectio boni sensus inanis est.

Pag. 90. Ἀλλ' ὁ Ρωμαῖος Κάτων.] Plutarchus in Pompeio.

Pag. 91. Δαμοφίλω τῷ Βιθυνῶ.] Hic ille uidetur esse Damophilus, qui Marco Imperatore floruit. De quo uide Suidam.

Pag. 94. Ὡς ἐνεδέησεν ἐπὶ κοτυλιῶδ.] Vtrum κοτυλιῶδ ad illud genus ludi pertineat, de quo Pollux, Athenæus, Eustathius, non temerè dixerim.

Pag. 95. Ὅτι παρ' ἐμοῦ τὰ τῶ κόσμου παράγματα ἀνατέτραπται.] Alludit ad effigiem numis impressam. Nam taurus erat in ara resupinus, quo symbolo mundum ab Iuliano subuersum Antiochenes significari dicebant. Vide Socrat. libro III, cap. XVII.

Τὰς ἀσυγκρίτους ἐσυκοφαντήσατε.] Syria, Palæstinæque vrbes intelligit: quod edictum Iuliani de Templis Deorum aperiendis, ac sacrificiis instaurandis, in Christianorum Ecclesiis, ac sepulcra, ipsòsque adeo Christianos, omni crudelitate grassata sunt; ut Heliopolitani, Gazenses, Arethusij, aliæque ciuitates. de quibus Socrates, Theodor. Sozom.

Pag. 96. Τὸν νεκρὸν τῆς Δάφνης.] S. Babylæ martyris reliquias, quas auferri inde iussit. ut iidem illi historiarum Ecclesiasticarum Scriptores, aliique memorant.

Δεχέτω γάρ που μίωι.] Imò εἰδέχεται. Nam Lais vndecimus est mensis à primo, qui est Hyperberetæus.

Pag. 98. Ταῖς ἑορταῖς τῆς Μαΐουμᾶ.] De hoc festo vide Suidam. Theophanes in A. III Leonis filij Copronymi. ὁ δὲ βασιλεὺς ποιήσας Μαΐουμᾶν ἐν Σοφιαναῖς ἐκάθισεν ὅτι σέσου, μετὰ τῆς υἱοῦ αὐτοῦ. Paulus Diaconus lib. XXIII, *Præterea Maiuma facta Imperator in Sophianis sedit in folio cum filio suo.* Vide lib. XI Cod. Iust. Leg. vnica Tit. XLVI de Maiuma.

Pag. 99. Τῶν κρατῶντων τῶν Διόνοισι.] Non satis explicatum mihi est, quinam sint κρατῶντες illi; nisi custodes loci genios intelligat; quorum sedulitatem, ac vim diuina potentia frustrata est, quæ vt Antiochenses vlcisceretur, incendium illud immiserit.

Pag. 101. Εμαυτὸν ὀπιδείξας.] Leg. ἐπέδειξα, vt & infra.

Pag. 102. Οὐδὲ ἐτειμάμεθα ἕως παρσασίας.] Interpres, *Professuras depasti sumus.* Melius verteris, *patrocinia distribuimus.* Nempe certorum ordinum, corporumue tutelam, ac defensionem indicat; vel rerum ac negotiorum apud Imperatorem curationem, cuiusmodi suffragationes principibus viris quæstuosæ sunt.

Οὐδὲ τῶν δυνάστευ ἐν ὑμῖν.] Scrib. ἡμῖν. Et eodem, quo proximè superior, sententia pertinet. Tantum, inquit, primoribus, ac Magistratibus gratiæ apud nos, & authoritatis tribuere nolimus, vt ea potestate freti pro Imperatore se gererent, ac vos opprimerent.

Pag. 104. Ἴνα με ἔ ὑμεῖς.] Deest aliquid. Forte pro ἵνα με ἔγραφα δὲ ὑμεῖς, &c. vt significet; se neque facto, neque scriptos læsisse ipsos.

Pag. 106. Καὶ τῆς ἀναφροδισίας.] *Veneris odium* Interpres, haud rectè. τὸ ἀναφρόδιτον opponitur τῷ ἐπαφροδίτῳ. Hoc autem *scitum*, & *elegans* significat. Illud ergo *inficetum*, & *absolutum*, atque *inelegans* est. & ἀναφροδισία *rusticitas*, *inurbanitas*.

Ἐπειτα τῆς βουλευτικῆς τῆς κατάλογον.] Zosimus lib. III. ὁ δὲ βασιλεὺς βοηθήσας τὰ εἰκότα τῇ πόλει, ἔ πληθος πολὺ τῶν δειδύκτων βουλευτῶν ἐν παρὸς εἰς τὸ το κατὰ ἀγορῶν, ἢ ἐπὶ ἄσοις ἔτυχον τένοδοσαι βουλευτῶν θυγατέρες. (ὅτι ὀλίγαις δεδωμένον ἔγνωμεν πόλεσιν, &c.) *Imperator urbe, vt equitas ferebat, subleuata, eisque*

magno Senatorum concessio numero, qui à parentibus ex eo ordine genus ducerent: quos Senatorum filia peperissent. (quod paucis ciuitatibus tributum scimus.) Hoc verò non tam iis, qui adscribebantur, quàm ciuitati ipsi gratum erat, & honorificum. Illis enim oneri potius fuit in Senatum referri: quod & plerique defugiebant propter collationum, ac præstationum onera. de quibus ad Epistolam XI plenius dicitur. Ideo mox ait se ducentos illos in Senatum allegisse *nulli parcentem φεισάμεν*, inquit, οὐδενός, nullius hominis habita ratione, non rei, vt malè Interpres. Nam potentiores quique, ac locupletiores, id, vt dictum est, oneri sibi ducebant. Quare cogendi fuerunt.

Pag. 107. Ἀπὸ τῶν ὀπιτροπευσάντων τῆς θησαυροῦς.] Præfectos thesaurorum, & Comites intelligit. de quibus Notitia. qui sub dispositione Comitum sacrarum largitionum erant. sic οἱ ἐργασάμενοι τὸ νόμισμα sunt Procuratores monetales. De vtrifque præter Notitiam, vide quæ accuratè, & eruditè nuper explicauit Iacobus Gutherus noster lib. III de Officiis domus Augustæ.

Καὶ λειτουργία τῶν ἀνθρώπων. Mendosa erat antea lectio. cui tamen deesse non nihil arbitror. For. ὑπεβάλετε λειτουργίας τῶν ἀνθρώπων. ἄλλον ἐπὶ ἀγορᾶς, &c. Duo licentiæ popularis exempla memorat: Alterum, quod cùm ex duplici illo ordine delictum eorum facere, quos in Senatum adscribebant, permiffisset, illi quempiam, simulatque nominatus est, renitentem vtique, & causas suas allegantem, pendente adhuc lite, functioni subiecerunt: cùm expectari sententia debuerit. Alterum, quod cùm è locupletibus duntaxat optandi Senatores copiam fecisset, iidem pauperem hominem vi in eam conditionem intruferint. sed manca, vt apparet, sequentia sunt: sententiam quidem ipsam propemodum expressimus: à qua plurimum abhorret Interpres. Finge ita scripsisse Iulianum. ἄλλον ἐπὶ ἀγορᾶς εἰλυύσατε πένητα. οὕτως ἐν τῶν ἀπανταχοῦ μὲν, &c. Mox: πρὸς χρευσίον, συρφετὸν ἀπορουῦτα μετρίαις οὐσίαις, εἰλεθε κοινανόν. Vbi συρφετὸν itidem vocat, vt Latini *faeces*. Antiochenses ait istiusmodi homines egestate pressos, quos ciuitates aliæ contemnunt, ac desituunt, auro contra permutare, & in pretio habere.

Pag. 108. Πάντα γέμει πάντα πολλοῖς.] Omnia plena sunt, id est abundant. & nihilo secius caro vaneunt.

Pag. 109. Εἰ δὲ ποσὶδτα μέτρα.] Difficilis est totius huius loci sententia. quam nos ita concepimus. Erat Antiochiæ, vti cæterarum rerum, puta vini, olei, penes diuites satis magna copia; ita frumenti ingens inopia. Hanc vt leuaret Imperator, è Chalcide, & Hierapoli, atque opidis aliis frumentum curauit. quo consumpto, quicquid priuatim sibi ex Ægypto erat aduectum, Antiochenis vili pretio addixit. Nam XV modios aureo numo vendidit. Quare animaduersa, diuites, nouum omne frumentum, quod in agris erat, peregrinis vendiderunt; vti carius, quàm in vrbe distraherent. Ita famis periculum patriæ suæ obiecerunt. Etenim si æstate XV modij aureo constabant; planè hieme, & quidem asperrima, quæ subinde æstatem illam excepit, pauciores quindecim, nimirum quinque, eodem pretio vānire oportuit. Ita Iulianus.

Καὶ οὐχὶ πόλις μόνον.] Credo aliquid omissum. Nam abrupta videtur, ac pendens non nihil sententia. De qua sic habeto: Iulianus frumenti folius, ac panificij vilem fecit annonam. id est solos frumenti XV modios solido vno vendidit. Antiocheni verò præter frumentum, vini quoque, oleum, & fructuum vbertatem, & copiam optabant. Confer hunc cum altero loco pag. 76, vbi querelas de se Antiochenorum exponit, quòd panis folius copiam; non etiam vini, piscium, & auium præstitisset. Hic autem probris affectum se dicit, quod vinum, & olera, fructusque non fuisset ὑποδιδασκῶ χρυσῶ, auro vendi. vbi χρυσῶν, id est aurum, non χρυσοῦ, id est aureum numum intelligi puto. Cum enim à diuitibus immāni hætenus pretio tam frumentum, quàm vinum, cæteraque minus, quàm frumentum, ad victum necessaria plebs emeret; Iulianus frumenti folius suppeditata copia, hac ex parte penuriam subleuauit. verum cum edicto suo carniū, vini, rerumque cæterarum pretia viliora statuisset; diuites illi publicè ista vendere desierunt. quæ cum ab Imperatore curata non essent, inde plebis ortæ querelæ.

Pag. 111.

Pag. 111. Γῆς κλήρους ἔφατε.] Aliud ingrati animi specimen exprobrat Antiochenis. Nam cum agri κλήροι, id est sortes ad tria millia vacarent; caducæque essent, mortuis hæredibus, eas postulanti ciuitati Iulianus attribuit. sed cum pauci locupletes illas inter se diuisissent; mox ademptas idem ad sumptus ludorum, ac spectaculorum, præsertim Circensium, publico restituit. quod per Iulianum patrum suum administratum esse dicit.

~~~~~

AD EPISTOLAS IULIANI

NOTÆ.

Ad Epistolam I.

Pag. 113. Οὐδὲ φέρεται οἶδεν ἐκείνῳ.] Nihil mutandum est; neque ἐνιαυτός pro ἐκεῖνῳ, vt quidam nuper recensuit, scribendum. Neque absurdum est Nilum dici ea suppeditare, quæcumque tandem suppeditat. vt quasi contemptim id referat.

Pag. 114. Μὴ αὖ ἄλλου τοῦ χειμασίου.] Subaudi; imò adscribe, γένεσθαι. Nam si subaudiatur, minus erit tolerabilis oratio. Ex leporibus, ac veneribus, quæ in eius oratione, ac verbis apparebant, certò se authorem agnouisse refert. Nihil aliud sibi Iulianus voluit.

Εἰ πλὴν σὺ πατριδὰ ζηλωτῶ.] Mirum quid in mentem venerit erudito viro, vt ita vertendum putaret: *Latabar, quod cupidam tui patriam vel breui tempore agniturus esses.* Quasi ζηλωτῆ cupidam significare posset. tum ἀπέφηναι agniturus esses. Nihil alienius. Sententia planissima est: Ex Ægypto reditum in patriam gratulatur: tametsi breuem in eam oram esset acturus: quòd vel tantillo tempore beatam præsentia sua facturum esset.

Τὸν ὑπὸ κεφαλῆς ἀέρα.] Nihil melius idem ille *inimicum capiti aërem* dici contendit, ἢ ὑπὸ κεφαλῆς ἀέρα. Rectè enim

Rr

interpres cœlum, id est aërem, qui supra caput diffusus est, intellexit.

Καὶ παίδων πατέρα.] Malè alteram lectionem reponit idem, πατρὶδα, pro πατέρα, neque tolerabilius interpretatur.

Ad Epist. II.

Pag. 116. Προαιρεσίω.] Baroccianus codex addit Σοφιστή.

Εφ' ἀπασι.] Idem Baroc. ἐπαφιάσι, rectissimè. vnde & castiganda versio.

Καὶ ζηλουῦται ἢ Περικλῆα.] *Aemulantem Periclem, non eloquentia Pericli parem*; quod Interpres posuit. De Prohæresij eloquentia copiosè scripsit Eunapius. Huic tamen antepositum à Iuliano Libanium scribit Suidas, ut illum vreret. nimirum, quod Christianus esset. ut in Chronico refert Hieronymus, & Eunapius in calce vitæ eius.

Τὰς αἰτίας.] Baroc. τῆς καθόδου τὰς αἰτίας, & mox πάντων ἀπειργαλέσσι. Idem ἔ' Σπυρίδεις.

Ad Epist. III.

Pag. 117. Πρὸς Ἑρμῶν, ἢ Μούσης.] Baroc. Μουσῶν ταχέως. ἐπὶ κέρ. Quod longè est aptius.

Καί μοι ἔ' πῶ γλάτην.] Scribe ex eodem, κήτοι μοι.

Ad Epist. IV.

Αειτομῶν.] Baroc. Αειφξείω.

Παρά τῶ ἀπλῶν.] Imo ex Baroc. ἀπλῶς.

Πρὸς Διδῶν ξενίου.] Baroc. φίλιου.

Pag. 120. Καὶ τῇ αὐτῇ χερί.] Scribe αὐτῇ. *Et eadem manu*: quod passim in epistolis legitur: ut pag. 120. cùm finita epistola aliquid additur.

Ad Epist. VIII.

Γεωργίω.] Baroc. addit καθολικῶ. quod nomen erat Procuratoris Cæsaris.

Καὶ εἶδον ἤδη.] Baroc. ἰδόν.

Pag. 121. Αλλ' ἤδη ἢ μικρῶ.] Corr. ex Barocciano ἤδει. Ita legendum fuerit ἐγκλείσαι. Mox idem codex rectè habet αὐτῶ pro αὐτῶν, versu sequente.

Τῇ τέχνῃ ἐψύχεται.] Baroc. ἀλλὰ πῶ τέχνῃ ἐμψύχεται.

Τὸ θῶμα τῆς τέχνης ἔχεται.] Bar. κέχεται.

Pag. 122. Τοῦ δὲ κέσ' ἔσε φιλικῶ δέη.] Addit Bar. κέπνοδ.

Ad Epist. IX.

Πρὸς δὲ ἔ' Ἐδῶν.] Non rectè vertit Interpres. Scribe: *quò & istos facile suffurari clanculum moliantur*. Non contenti, inquit, auro, quod ex Georgij bonorum direptione compararunt; librariam etiam supellectilem compilare student. De hoc Georgio vide omnino Epiphanium Hæresi LXXVI.

Ad Epist. X.

Hanc epistolam describit Socrates lib. III, cap. III.

Pag. 124. Ο βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.] Scrib. ὁ στρατηγός. vel ἑπαρχός. Sed priorem vocem scripti codices apud Socratem exhibent. Iidem & συλήσας pro Σπυρίδεις habent.

Ἐαυτὸν παρφυλάττει.] Veteres codices apud Socratem ὁ αὐτόν. Quod ad στρατηγὸν refertur. Sed πρόρρωθεν non est, quod putavit Interpres, *absens*. sed aliud quiddam, quod vna voce declarari Latinè non potest; nimirum cum ipsa administrandi ratione, & omni occasione præ se ferunt Præfecti cuiusmodi esse velint.

Pag. 126. Τὰ κοινὰ τοῦ εὐνομεῖσθαι.] Vet. εὐλαβεῖσθαι.

Ad Epist. XI.

Pag. 127. Τοὺς βουλευτὰς πάντας.] Senatorum prædia, quas glebas Iurisperiti vocant, descriptionibus, & collationibus erant obnoxia. Cuius instituti author Constantinus M. ut

refert Zosimus lib. II, qui & tributum genus illud follem vocatum esse scribit. Propterea Senatores possessiones suas profiteri iubebantur. ac si quis aliquid occultasset, id ipsum fisco vindicabatur. Leg. II. Cod. Si quis Senatorium. Ac qui nullas possessiones habebant, ij folles duos præstabant; si ad Consularem dignitatem, aut sublimiorem potestatem promoti essent, Leg. ead. Postea ad VII solidos pauperiorum redacta præstatio est. De qua re vide quæ in Epiphaniæ Animad. obseruauimus pag. 432, & 433. Porro tributum illud, quod prædiis imponebatur, *aurum glebale* dicebatur, ut & possessio ipsa, *gleba Senatoria*. quam pensitationis onus sequebatur. Lib. VI. Cod. Theodof. Tit. II, Leg. X. *Glebam possessionum, non personarum esse perspicimus; ac propterea necesse est, ut illis imminet exactio, qui ex eadem re reditus consequuntur.* Quare tamen possessiones alienarentur, ad quoscumque translatae essent, nihilominus fisco erant obnoxia. Synesius Epist. XXXVIII Herodem cognatum suum Aureliano commendans, ὅς τις, inquit, ἐν πατρῶν λαμπρότατος ἂν, ἐπὶ τῷ πατρῶν βῶλον ὑποτελῆ τῇ συγκλήτῳ ἀφδεξάμενος, ἐπειδὴ γήρην, ἡ γὰρ ἀξιοῦται συτελεῖν, ὡς περ οἱ νεόβουλοι, ἔχοντες διπλοῖς λειτουργῶς, τὸ μὲν τι ἀφδεξάμενος οὐσίαν τὸ δὲ, δι' ἑὸν ἄρχοντα. *Qui clarissimis ortus maioribus, postquam in paternam glebam Senatui obnoxiam successit; ac deinde Dux factus est, in eundem, in quem noui Senatores, collationis modum includitur, ut duplici præstatione fungatur; altera possessionis nomine, altera propter eum, quem gessit, Magistratum.* Πατρῶν βῶλον nominat, glebam paternam, quam Senatui obnoxiam fuisse dicit; quod Senatoria collatione teneretur. Ex quo hic apud Iulianum nostrum legendum coniecimus πατρῶν βῶλοις, pro πατρῶν βῶλοις. Hæc enim vox nihili est. quæ tamen hætenus viros eruditos admodum torfit, & in absurdas diuinationes, opinionésque distraxit. At πατρῶν βῶλοις, sunt qui πατρῶν βῶλον ὑποτελῆ nacti sunt, ut loquitur Synesius. Eam nobis coniecturam affirmavit Anglicani codicis lectio, quæ πατρῶν βῶλοις habebat. sed πατρῶν βῶλοις omninò legendum est. Iulianus ergo Senatores omnes, nec non eos, qui obnoxiam glebam posside-

debant, ac Senatorium ordinem ideo defugerant, à se retractos ait, & ad legitimæ pensitationis onera compulsos; iis exceptis, qui in vrbe primatia militauerant. Nam & functos publico aliquo magistratu ab ista necessitate liberatos indicat Lex II Tit. II lib. VI Cod. Theod. nempe, *quos Palatina honore militie, & stipendii approbata debita potius, quàm postulatâ Senatorij ordinis societas aduocauerit.* Sed hæc Iuliani tempore posteriora sunt. ad quod potius spectat L. II Cod Theod. de Honorariis Codicillis qua Constantius mulctari iussit eos, qui *fugientes obsequia curiarum, umbras, & nomina affectauerint dignitatum.* Vnde constat ab Senatoriis oneribus immunes fuisse, qui reuera splendidam illam militiam obierant. Quinetiam Iulianus idem Epist. XXV medicinæ professores, qui emeriti in Senatorium ordinem adscripti fuerant, à Senatoriis functionibus liberat.

Epist. XII.

Pag. 128. Ωσπερ Ατυδάμας.] Vide Suidam, & Paræmiographum.

Epist. XIV.

Pag. 130. Αἰθαίω.] Baroc. adidit Κουαίτωρ. Προσαπέδωχε τῆς αἰαγνώσεως.] Baroc. τῆ αἰαγνώσεως.

Epist. XV.

Τοῖς πολεμικοῖς ἑμιλῆ σωθήμασιν.] Martinius *bellica signa.* Editores epistolarum Græcarum *bellicas res.* Nos *præcepta rei militaris* maluimus. Hesychius *σωθήματα, μαθήματα, ποιήματα.*

Epist. XVI.

Pag. 131. Τῷ σὺν ἀποδῶ.] Baroc. τῷ σὺν ἀκτῶν.

Epist. XVII.

Scriptit, opinor, hanc epistolam Iulianus illo tempore, quo Imperio sumpto, contra Constantium è Gallia profectus est. Nam suspensus adhuc de rei totius exitu de Eusebio Eunucho queritur: ac se uti commissam sibi provinciam ab illius iniuriis, ac vexatione liberaret, in apertam defectionem erupisse memorat. Ad hæc Eusebium eundem significat commentarios quosdam contra se Constantio dedisse.

Epist. XVIII.

Eugenium hunc, ad quem scribit Iulianus, Themistij patrem fuisse coniectura non levis est. Fuit enim & iste Philosophus, & quidem insignis; si filio de patre prædicanti fides adhibetur. Vide enim Orat. Themistij II.

Epist. XIX.

Pag. 137. Εἰς ἄλλοτεν εἰς σέ ἀπέπευ.] For. εἰς ἄλλοτεν ἀπὸ τῆς ἀπέπειν.

Epist. XX.

Καὶ παρῆπρω.] Meminit Parhippi Iulianus ipse ad Mamerthinum rescribens lib. VIII. Cod. Theodof. Tit. V, lege XIV, his verbis: *Et quanquam quid sit parhippus & intelligere, & discernere sit proclive, tamen ne forte interpretatio depravata aliter hoc significet, sublimitas tua noscat, parhippum eum videri, & habendum esse; si quis usurpato uno, vel duobus veredis, quos solos euectio continebit, alterum, tertiumve extra ordinem commoueat.* quæ verba extant lib. XII Cod. Iustin. Tit. LI, lege IV. Quem ad locum Bartolus, & Alciatus παρῆπρω eum dici putant, qui præter numerum veredorum, qui diplomate, siue euectione permittitur, vnum insuper usurpat. quod & rescripti verba ipsa declarare videntur. Verùm non potest ista vocabuli significatio ad hunc Iuliani locum transferri. Quippe nominatim in tractoria eopiam facit Eustochio vehiculi vnus, & parhippi. quemadmodum & epist. XXXI ad Aëtium. Præterea Theodoricus

rex apud Cassiodorum lib. V, Epist. V ad Manniam Saionem, perspicuè aliud esse parhippum docet, quàm quod magni isti Iurisperiti volunt. Nam ita scribit: *Et de illis quoque pari seueritate censemus, qui supra euectionum numerum cursuales equos usurpare præsumunt. Parhippus quinetiam non ultrà quàm centum libras iubemus imponi.* quod & Epist. XLVII libri IV præceperat. Quibus verbis liquet parhippum neque eum appellari hominem, qui supra numerum euectione finitum cursualem vnum usurpat; neque crimini perpetuò dari. Quocirca παρῆπρω interpretor equum singularem, qui præter duos illos, quibus vehiculum trahitur, tertius adhibetur. cui ut expeditior sit, supra centenas libras Theodoricus imponi vetat. Neque verò aliter in Iuliani rescripto illo vtriusque Codicis vocem eandem acceperim. Quippe cum ita scribit; *Parhippum eum videri, & habendum esse, si quis usurpato uno, &c.* sic intelligendum est, quasi diceret, parhippum esse veredum, qui extra ordinem commouetur. Nam ex facto ipso; quæ sit nominis proprietas explicare voluit. Ut si quis quid fœnus esset exponens ita loqueretur: Fœnus est si quis mutuò data pecunia supra sortem aliquid accipit: minimè ex eo consequens sit, hominem ipsum, qui vsuram capit, fœnus appellari. Eodem modo parhippi vsus interpretor in illa Iuliani lege: sed ita tamen, ut cum parhippus aliàs licitus fuerit, cum diplomate potestas eius fierit: aliàs illicitus; de hoc posteriore mentionem lex ista faciat; priorem Iuliani epistola contineat.

P. 139. Τὴν Εὐδοκίαν ἐπέμειν.] Vide quæ ad Themistij Orat. XIII obseruauimus pag. 669.

Ad Epist. XXII.

P. 140. Γίνονται δὲ ἐπὶ τῆς ἐπιλοφορησάντων.] Symmachus Epist. LXVII libri III, *Huiusmodi quippe veteranis prerogativa debetur, ut illis protectorum dignitas, tanquam precium longi laboris accedat.* Vide Procopium in *Ανεκδότοις*, pag. 106.

Ad Epist. XXIII.

P. 141. Οὐδ' ἀπίφωρον.] Vetus, ὅτι ἀπίφωρος.

Ad Epistolam XXIV.

Pag. 142. Τα μακροκέντους έχει τον.] Varia potest esse vocabuli huius acceptio. Interpres *oblongas* vertit. quod haud scio an rectum sit. Suspicabamur ab eo, quod est κέντρον, μακροκέντροις appellari, quæ longiore sunt pediculo. κέντρον enim paulo post pediculum vocat. Plinius verò lib. XV, capite XVIII inter ficuum genera porphyritidas nominat, longissimo pediculo.

Pag. 143. Καὶ μέλι μὲν Ἰπποκράτης φησίν.] Etsi non verbis, re ipsa tamen, & sententiâ id ipsum libro de Internis affectionibus scripsit Hippocrates; sed de cocto. Τὸ γὰρ μέλι τὸ ἐφθόν, χευματώδες ἔστι, καὶ παρὰ πλάσσειται τῇ κοιλίῃ. ἔπειτα ὀκνοῦν κατεψηθῆ ἢ ἐν τῇ κοιλίῃ, ἀναζέεται, καὶ ἕξαπίνης ἢ γαστῆρ ἀείρεται, καὶ πύμωραται, καὶ δοκέει διαρρήσασθαι. *Mel coctum estuosum est, & venter adheret. postea quum concoctum fuerit in ventre, efferuescit; & venter de repente attollitur, & ardet, ac dirumpi videtur.* Hæc attuli, vt intelligeretur quid sit apud Iulianum πικρὸν τὴν ἀλάδδον. Non enim audiendus Interpres, qui vertit *odore amarum*. *Αλάδδον* tibi *confectio* est, ac *digestio*, siue per omnes corporis partes alimenti distributio. Galenus libro III de facultate alimentorum, capite de melle, scribit mel suapte natura esse λεπτομερές, λεπνὸν, ac ventrem insita quadam acrimonia proritare, antè, vt egeratur, quàm percoqui, digerique possit. τῆ-τω οὐδ' ἀφαιροῦντες αὐτῶν, παρὰ ἀλάδδον τε, καὶ πέψιν ἔπιτηδειότερον ἐργαζόμεθα. *Hoc igitur detrahentes ipsi ad digestionem, & confectionem aptius reddimus.* Id verò aquæ mistione, & vtriusque coctione perfici. Tùm enim, vbi despumauerit, ἀλάδδοντα οὐ βραδέως.

Σδλον δὲ οἷσι ἀσθήσει μόνον ἡδύ.] Vide Galenum lib. II de alim. facult. & Athenæum lib. III.

P. 144. Θεόφρατος δὲ ὁ χαλός.] De ficibus, & earum insitione Theophr. lib. II Hist. Plant. cap. I, & VII, nec non lib. I de caussis, cap. VI.

Pag. 145. Κρατούμ μὲν ὡς εἰκός.] For. οἷς εἰκός.

Pag. 146. Τοιοῦτον αὐτῶν.] For. τοσοῦτον αὐτῶν.

Epist. XXV.

Epist. XXV.

Pag. 153. Τὸν ἀδελφὸν Ἰουλιανόν.] Prohibet hoc rescripto Iulianus præstationes, & tributa, quæ per Apostolos Patriarchæ Iudæorum exigere solebant. De Iudæorum Patriarchis vide lib. XVI Cod. Theod. Tit. VIII, præsertim L. XIV, in qua idem, quod hoc loco Iulianus, vetant Arcadius, & Honorius Impp. Itaque eandem rursus exigendi licentiam à Patriarchis vsurpatam esse liquet: vel nouo aliquo Principis rescripto denuò concessam. quemadmodum superior illa lex ab Arcadio, & Honorio Theodoro Consule, id est anno Christi CCCXCIX, edita, anno sexto postea, id est Christi CDIV, Honorio VI, & Aristæneto Coss. abrogata est noua sanctione, quæ est XVII eiusdem Tituli. Erat & aliunde quæstuosus Iudæorum Patriarchatus, ex Archisynagogorum mutatione, vt Epiphanius indicat Her. XXX, & Palladius Dial. de Vita S. Chrysostomi.

Ad Iuliani legem de Medicis.

Pag. 154. Τὴν ἰατρικὴν.] Ipsissima sanctio Iuliani extat in Cod. Theodof. lib. XIII, Tit. III de medicis & professoribus, L. IV, edita Mamertino, & Neuita Coss. qui est annus Christi CCCLX.

Καὶ τὰ τῆς συμβασιόντων.] Baroc. ἵνα τὰ ἀρρώγηματα ἐπινοηθῶνται ἀπὸ τῆς αὐτῆς. ἄθεν χατά.

Ad Epist. XXVII.

P. 156. Μέχρι τῆς Λιταρίας.] Meminit Euagrius lib. V, cap. XII, ac locum esse dicit Antiochia distitum stadiis CCC.

Pag. 158. Χωρίον ἔστιν Ἑλληνικόν.] Legebatur *τυρίον*. Vnde Interpretres absurdam sententiam exculpserunt.

Epist. XXVIII.

Pag. 161. Ταὶ τῆς ἐπαύρων.] Baroc. ἐπαύρων.

Pag. 163. Τὸν Βουπαλίον.] Bar. τὴν Βουπ.

Epist. XXXII.

P. 165. Γερίφω.] Baroc. Ἐγείφω. Μοχ: τὰ ὁμοία παθόν. rectissime.

Epist. XXXIII.

Ἐφ' ἡμῶν τέννομα.] Cor. ex Baroc. εὐφημεῖν.
Σαυτῶ δὲ ὄπι.] Bar. ὄπε.

Epist. XXXIV.

Pag. 166. Εγὼ δὲ οὐδ' αὖ ἀνθρώπων.] Baroc. οὐδ' ἐπ' ἀνθρώποις
φαίλω αὖ εἶναι ὄλας, ἕως αὖ.

Ἀλλ' ἐρασις μὲν εἶναι.] Baroc. addit οὖς.

Τὸδ Τηλεμάχου.] Abest à Baroc. vox πατήρ.

Αὐτῶ σοι φοιτῶντων.] Baroc. αὐτῶ σοι τῶν ἀνδρῶν μετῆνοι.
quomodo legendum. Nam vulgata sensum nullum habet.

Pag. 167. φύλακα καθαροῖς.] Scribe ex Bar. μωλοῖς παιδεύσεως.

Μείων εἶ, ἢ μὴ μάλλον.] Lego ex Baroc. εἶ ἢ μὴ μάλλον εἰς
ἀρετῶν ἀκρῶν τελευθεῖς, ὧν ἔχεις.

Ἀκτῖνας σου.] Bar. ἀκτῖνας σοφίας.

P. 168. Διῶμαιτο ὅτι σοι.] Bar. pro διῶμαιτο habet αὖ.

Τὸ γὰρ πῦρ.] Leg. ex Bar. πῦ γὰρ ὄντι. & expunge vocem πῦρ.

Καὶ Ἐρμῆ ἀγί.] Bar. λόγι.

Pag. 169. Ὑφ' ὁμοίας εὐχῶς.] Baroc. ἐφ' ὁμοίας.

Ad Epist. XXXV.

Argiuos à Corinthiis oppressos, & nouis exactionibus præ-
ter ius subiectos Proconsuli, vt opinor, Achaia commendat
Iulianus, iniquum esse dicens, urbem olim florentissimam,
& ob impensas sacrorum certaminum, à tributis immunem,
Corintho in Amphitheatrales venationes vestigal pende-
re. Erat Corinthus Romanorum colonia ab Augusto fa-
cta : qui ex Iulij Cæsaris voluntate urbem illam à ruinis
excitauit. Quo nomine ius in plerasque, quæ colonix non
erant, vrbes sibi vindicabat. Non esse Imperatoris hoc re-
scriptum, sed priuati adhuc Iuliani supplicationem, ex pag.
174 in Notis colligimus.

Pag. 169. Τοδ τε γὰρ Τρωϊκοδ.] Mirum cur Troiani belli præ-
cipuas partes eodem modo Argiuis tribuat, quo postea La-
cedæmonis, & Atheniensibus. Neque enim aduersus Troia-
nos quicquam isti ipsi postea moliti sunt. Sed Troianæ ex-

peditionis nomine alias complectitur, quæ contra barba-
ros, ac Persas à Græcis susceptæ sunt. quasi Τρωϊκοδ idem sit
quod Βαρβαρικοδ.

Καὶ ὡς τῶν οὐρεστυπῶν.] Temeno. Vide quæ de Heraclidis
lib. IX de Doct. Temp. cap. XXX tradidimus. Capite ve-
rò XXXVI Macedonici regni originem ab Argiuis repeti-
mus, authore Carano Phidonis Argiuorum regis fratre. Ob
quæ Philippi, & Alexandri maiores Argis oriundos facit.
Luuius lib. XXVII de Philippo rege Macedonia: Προσέδους
ipse non cum paucis equitum, leuisque armatura, Argos venit. Ibi
curatione Hereorum, Nemeorumque suffragiis populi ad eum delat-
ta; quia se Macedonum reges ex ea ciuitate oriundos referant, &c.

Pag. 170. Κοζήθιοι δὲ νῦν ἀπὸ τῶν.] Argos Corintho contribu-
tam esse dicit ex autoritate dominæ rerum ciuitatis. Nimi-
rum quod Achaia à Mummio victis, euerisq; Corintho,
Græcia omnis Achaia nomine censita Magistratum acce-
pit à Pop. Rom. qui sub Imperatoribus Proconsul appella-
tus est, & Corinthi degebat. quæ fuit Achaia, imo Pelo-
ponnesi, adeoque totius Græciæ metropolis. Vide Pau-
saniam in Achaicis pag. 222, Plinium Ep. ult. libri VIII.
Ante annos porrò septem, quàm hæc scriberet Iulianus, Co-
rinthij tributum Argiuis imperare cœperant, in bestias, ac
venationes. Id Græcum verbum σωτελεῖν significat. Glossæ
veteres σωτέλεια τὸ ἑπίταγμα Τριβυτιον. σωτελεσις Τριβυτι-
ον. Neque verò recentiori cuidam assentior, qui βασιλεύου-
σαν πόλιν de Constantinopoli interpretatur. cuius & reliqua
parum probabilis opinio post paulo discutietur.

Οὐτε τῶν Ἠλείων σωτέλεια.] Lego ἀτέλεια. quod & senten-
tia postulant. Nam Argiuos eodem iure esse immunes oportere
dicit, ac Delphos, & Elidenses: cum nihilo minus,
quàm isti, sacrorum ludorum procurationem habeant.

Pag. 171. Πρὸς δὲ τῶν Ἠλείων.] Olympici agones, & Pythici
semel quinto quoque anno celebrati sunt. Nemeaci, &
Isthmiaci bis in quaque Pentaeteride, hoc est ἀπὸ τετραετη-
δος, vt ait Scholiastes Pindari. Nemea quippe anno pri-
mo labente Tetraëteridos, & tertio similiter exeunte pera-
cta sunt. quorum alia erant æstiuæ; alia hiberna, vt lib. I de

Doct. Temp. cap. XXXIII diximus. Anno illo, quo clades ad Thrasumenum lacum accepta est, qui fuit Urbis conditæ DXXXVII, Olympiadis centesimæ quadragesimæ tertius desinens, & iniens quartus; Nemea celebrata sunt. quibus cum interesset Philippus nuncium accepit de Romanorum clade, ut scribit Polybius. Ea porrò clades verno tempore contigit. Nemea verò æstate, hoc est Panemo mense, qui Iunio circiter respondet. Itaque tertium annum Olympiacæ Tetraëteridos clausêre Nemea. Rursus anno Urbis conditæ DXLVI Crispino, & Marcello Coss. quo cœpit annus primus Olymp. CXLIII, incidere Nemea, quorum curatio Philippo regi delata est, ut refert Liuius lib. XXVII. Qui insuper lib. XXXIV scribit, Coss. M. Portio Catone, Valerio Flacco, id est anno Urbis DLIX, celeberrimum festorum dierum, ac nobile ludicrum Nemeorum die stata propter belli mala prætermisum, in aduentum Romani exercitus, ac ducis indictum fuisse, præfectumque ludis ipsum imperatorem. Habuit hic annus finem primi anni, & initium secundi Olympiadis CXLVI. Quocirca verisimile est statum, ac legitimum tempus fuisse primum annum Olympiacæ Tetraëteridos, appetente iam hieme. Præter duplicia Nemea, Heræa quoq; iisdem ab Argiuis obita sunt. quæ utrum alterum sint ex duobus illis festis adiectitiis, non temere dixerim. Quatuor igitur in totum solennia ab Argiuis indicta sunt: ob quæ meritò immunes esse debuerunt.

Ἐπὶ δὲ τὰ κωνηγέσια.] Scr. ἐν τοῖς θεάτροις. Amphitheatrales venationes intelligit. quæ & θεάτρον κωνηγία, & θηρίων θέα, vel αἰώρεσις dicitur. Nouella CV. Locus ipse θεάτρον κωνηγετιῶν à Dione, aliisque Græcis passim nominatur. Nec aliter ampitheatrum Dio, quàm θέατρον vocat. Quare haud scio an probanda sit Antonij Augustini eruditissimi Iuriconsulti ratio: qui in Onomastico ad Nouellas, scribit κωνηγιον θεάτρον Nouella CV, esse *theatri venationem*, & distingui à venatione ferarum, de qua lib. II Cod. Iust. & lib. XV Cod. Theod. de Venatione ferarum. *Illa enim, inquit, in amphitheatro fiebat, hæc in theatro. illa ferarum hæc ciuitatum fuit.* Hæc ille. Atqui & θέατρον, uti dixi, apud Græcos est amphitheatrum, & κωνηγία θεάτρον in Nouella CV,

θηρίων θέα, & αἰώρεσις ibidem dicitur. Quinetiam Iulianus hoc loco vsfarum, ac pantherarum venationem vocat, τὰ κωνηγέσια τὰ ἐν τοῖς θεάτροις. In Cod. verò utroque, venatio ferarum, non illa est, qua de agimus, ludicra, & theatralis: sed feria, quâ in siluis feræ captantur.

Pag. 172. Ὡνοῦται πλεὺς τέρψιν τῆ φρονήματι.] Vt se habet hæc lectio, sensus est; confidentiâ, & superbiâ, qua immunes ciuitates opprimunt, oblectationem istam redimunt. Interpretum aliud vidit, nihil vidit.

Οὐδ' αὖ βοῦς ἀπόλοιστο.] Sic apud Ælianum. libro IX Var. cap. XXVIII.

Ἡ μάλλον οἷς ἐλάττος.] Dilemmate Corinthiorum iniustitiam, ac πλεονεξίαν reuincit. Nam aut antiquo iure nituntur, quod florente ac libera Græcia, antequam Romanorum colonia esset ea ciuitas, extitit: aut recenti potiùs; ex quo colonia facta est. si prius allegant; nihilo verius est Argiuos Corinthiis, quàm Corinthios Argiuis contribui. sin posterius placet; non debent ea, quæ in constituenda noua ciuitate, & colonia à maioribus præscripta sunt, violare. Romani autem, cum eam coloniam condiderunt, nunquam Argiuos Corinthiis vectigales esse voluerunt. tamen, quòd Achaiæ Proconsul Corinthi resideret, ad eam urbem, tanquam prouinciae metropolin, iuris impetrandi causa, reliquæ ferè confluerent. sed ea non priuatim ciuitatis ipsius in cæteras; sed magistratus Romani potestas, ac dignitas fuit. Aduerbium ἐλάττος laxiùs hîc vsurpatur, pro eo quod ante quadringentos circiter annos accidit. Neque enim nuperum aliquod beneficium, aut prærogatiuam significari puto; sed ἀπίθεσις est veteris Græciæ, & sua libertate multatæ. quod statim indicat, cum tempus hoc extendit eò vsque, cum primum coloniae ius illi concessum est.

Pag. 173. Ἐπειδὴ πλεὺς Ρωμαίων.] Mirificè nuper hunc locum quidam enarrauit. Ius enim Italicum Corintho coloniae ab urbe Constantinopoli concessum sub Constantio intelligit. quasi ἀποικία ius sit Italicæ coloniae. sic autem disputat: Iura omnia, & ἀρεσκία Romæ veteris in nouam à Constantino transfusa sunt. Inter hæc autem ius Italicum fuit, quod ratione duplici percepit. Nam & ius Italicum priuatim ei tri-

butum est, quo ipsa frueretur: & eiusdem iuris in alios populos deriuandi potestas illi facta est. Horum prius à Constantino consecuta est, qui illam in omnibus Romæ veteri exæquauit. posterius autem sub Constantio Imperat. obtinuit, vti cæteras vrbes Italico iure donare posset. atque hoc isto ipso Iuliani loco demonstrari putat. Verùm cum idem ius ademptum postea fuisset, à Valente restitutum est L. vn. C. Th. de iure Italico Urbis Constant. Hæc ille. quæ quidem neque vera sunt; neque ad huius loci sententiam vlllo modo pertinent. Perspicuum est enim loqui Iulianum de colonia Romana Corinthum deducta; quod Augusto Imperatore factum est. Deinde cum eos hortatur, vt, si iure illo niti velint, quod ex eo tempore adepti sunt, quo coloniam Romanam admiserunt, ne parentibus suis maiores spiritus gerant; neque nouo decreto, quo illis Argiuorum ciuitas adiudicata est, plus deferant, quàm maiorum suorum auctoritati, & consuetudini, quæ ab initio fundatæ colonix propagata est; non obscure significat, antiquiorem Constantij temporibus rem illam fuisse. Ac de recentiore illo decreto paulo post. De Italico iure quod noua coniectura pugnat, id hætenus sibi soli Constantinopolin habuisse, minimè procedit. Nam ex ea lege Theodosiani Cod. quam proximè citauimus, apparet Valentem Italicum ius primitus ei ciuitati restituisse; quod, vt opinio fert, Seuerus ademerat, propterea quod Pescennij Nigri partes pertinacius defenderat: quando & Byzantium mœnibus, ac priuilegiis omnibus spoliatum Perinthiis adiudicauit. vt Herodianus, & Dio, aliique testantur. Credibile est itaque Byzantium, itidem vt alias ciuitates, quarum nonnullas Vlpianus per censet lib. 1, D. de Censibus, iure Italico prius donatum, & à Seuero postea multatum, in idem à Valente restitutum fuisse. Neque valdè nos mouet, quod opponitur, Constantinum omnibus priuilegiis, quibus prædita erat vetus Roma, Constantinopolin affecisse, inter quæ ius illud fuit. Quippe hæc ipsa vis argumenti contra nouam illam coniecturam retorqueri potest. Nam si iura omnia Romæ veteris in nouam transfusa sunt, etiam illud ipsum, quod à Valente restitutum fatetur, communicandi

aliis ciuitatibus iuris Italici eidem attributum est. Hoc enim penes antiquam Romam fuisse nemo dubitat. imo hac sola ratione ius Italicum ad eam pertinet. Neque enim Roma iure Italico prædita propriè dicitur. cum longè excellentiori statu esset; qui iura, & priuilegia omnia continebat, quæ indidem velut à fonte manabant. Sanè ius Italicum nemo appellet ius communicandi iuris Italici. minimè omnium lege illa vnica Cod. Theod. cuius verba sunt: *Italici iuris auxilium arbitra equitate re nouamus. Concessi igitur gratia beneficij publicis actibus intrometur, & incisa tabulis debita solennitate permaneat.* Hæc verba, *Italici iuris auxilium*, admonent, eiusmodi fuisse ius illud, quod ad vsum, fructumque suum ciuitas ipsa referret; non quod alienis tantum impertiretur. præsertim cum iuris Italici dandi potestas penes Imperatores potius, quàm ciuitatem ipsam resideret. Sed neque necesse est omnia penitus priuilegia Romæ veteris in nouam à Constantino fuisse translata; sic vt re nulla discreparent. Ne longè exempla requiramus; Præfectus Urbis ecce, qui magistratus Romanam urbem administrabat, serò Constantinopolin est inuectus, nec ante annum CCCCXIX. Postremò quemadmodum Italici iuris communicandi potestas ab recentiore illo scriptore Constantinopoli detracta, & à Valente restituta putatur: ita nos ius ipsum priuatim fruendum primùm ademptum, deinde renouatum fuisse multo verisimilius diceremus, si id nobis placeret, postquam Constantinopolis à Constantino fundata est, iure illo fuisse priuatam. quod non credimus. Porro ius illud Italicum à Valente primùm in integrum restitutum esse sanctionis illius verba fidem faciunt. quod ab Theodosio iuniore anno Christi CCCCXXI, Eustathio, & Agricola Coss. confirmatum est L. vn. Cod. Justin. de priuil. urbis Constant. *Vrbs Constantinopolitana non solum iuris Italici, sed etiam ipsius Romæ veteris prerogatiua letetur.* Sozom. lib. VII Histor. cap. IX scribit Constantinopolin per omnia veteri Romæ exæquatam fuisse. atque inter cætera ius ibi secundum Romanas leges dici solitum. *ἡ τὰ σύμβολα καὶ τὰ νόμιμα τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ρωμαίων ἐπιβίωτο* Hoc est; *Et iudicia de contractibus secundum Romanas leges exercebantur.* Neque rectè vertit

Interpres; *et insignia quoque eadem Romano ritu preferbat. quod recentior ille scriptor animaduertit. Qui nihilo tamen rectius σύμβολα hinc esse vult τῆς σωτηρίας, ἀλλ' αὐτὸς τῶν ἀλλήλων αἱ πόλεις θέμενον τὰ ἴωσι τοῖς πολίταις, παρὰ κοινὰ, quae publicè inter se ciuitates constitunt; secundum quae ius mutuo ciuibus dicant. Cuiusmodi sunt ea σύμβολα, de quibus Demosthenes, vel alius quis auctor Oratione de Haloneso loquitur: quae Scholiastes ita declarat.*

Αλλως τε ἢ νεωτέρω.] Perobscurus locus, cui marginali coniectura nostra lucem attulimus. Sic igitur habendum est; Constantio Imperatore controuersiam illam Corinthiorum & Argiuorum disceptatam fuisse, & hos causa cecidisse; quod publicus eorum patronus & syndicus forensium negotiorum imperitus esset. Quare legendum putamus, ἢ πλὴν ἀποραμμοσύλου τῆ λαχόντος ὑπὸ τῆς Ἀργείων πόλεως, &c. Non decet, inquit, Corinthios vetera Graeciae iura insuper habere; cum nupero tantummodo interdicto nitantur; & ex eius, cui iuris Argiuorum prosecutio fortitò obtigerat, simplicitate, ac ruditate cupiditas illorum compendium fecerit. Hæc apud Latinum Interpretem inextricabilia sunt. Coniecturam nostram affirmat Iulianus paulo post pag. 175 ita loquens. ἢ μὴ πλὴν ἀποραμμοσύλου αὐτῆ τότε σωειπόντος τῆ πόλεως, &c.

Ἡ γὰρ αὐτὸ ἐφῆκεν.] Leg. εἰ γὰρ αὐτὸ.

Προπιθεμένου ἔ τῆ.] Legebatur προπιθέμενον. Nos ex veteribus emendauimus. Malim tamen ita scribere, προπιθεμένου ἢ τῆ ἢ πλὴν πόλεως.

Pag. 174. Ὅτι δὲ γὰρ ἔ τῆ ποῖς προσβείας.] Non hinc legationem cum Interprete προσβείας esse puto, sed suffragationem, & supplicationem. Quare ex hoc loco liquet Iulianum adhuc priuatum ab Argiuis interpellatum esse, vt apud Procos, Achaiae pro se auctoritatem suam interponeret. Hoc ni ita esset, iuberet pro potestate, non supplicationem allegaret: aut ipse legem dirimeret.

Βοηθῆν αἰτία τῆ δικαίου.] Haud satis ista Graecè dicuntur, αἰτία τῆ δικαίου, iustitia causa.

Pag. 175. Δίγειν δὲ οὐκ εἶ μὴ τότε ἐφέτας.] In priorè iudicio damnatus

damnatus Argiuorum syndicus non appellauerat. Ideo noua ciuitati actio non competebat; neque iudicium instaurare licebat.

Ad Epist. XXXVII.

Pag. 176. Ἀμαρτωλῶ.] Baroc. perpetuò legit Ἰμαρτωλῶ, & inscriptioni addit, ἐπιέρχῃ Αἰγύπτου ἕπι τῆ γυναικί.

Pag. 177. Δάδα ἡμείλω.] Baroc. λαμπαρῶς ἡμ.

Ὡς γὰρ φεῖν ἕπι τούτων.] Baroc. τῶν.

Τοῖς ἄλλοις νοθεύονται.] Baroc. νοθεύειν εἰδότες. Mox idem, ὡς γὰρ τῆς εἰδότητος.

Pag. 178. Ὁρέξασθαι πιθεύεται.] Baroc. ὀρέξαι.

Φασὶ ἢ Δημόκριτον.] Simili fabella mœrentem Herodem Philosophum consolatus est Demonax, vt in eius vita scribit Lucianus.

Μὴ φείσασθαι.] Baroc. addit μηδενός.

Pag. 179. Ἐπὶ ᾧ πάντων.] Baroc. τί οὐδ' ᾧ, &c. Μοχ: ἀπέδλω.

Ad Epist. XXXVIII.

Pag. 180. Ἐπὶ δὲ τῶν Βικεντίων.] Vefontionem in Sequanis ad Dubin, vel AdduafDubin. De cuius arce in edito monte posita Cæsar lib. I.

Pag. 181. Οὐ γὰρ ὑπέμενον.] Maximum Cynicum in discrimen adductum sub Constantio indicat. negatque se Deos ipsum de Maximo consulere sustinuisse; ne quid sinistri de illo audire cogeretur, quale verisimile erat accidisse.

Ad Epist. XL.

Pag. 188. Οὐδὲ Σπακρίνη τῆ τῶν ἀγγέλων.] Corruptus locus, & mutilus.

Pag. 189. Μαθητῶν ἐκείνου.] Delenda vox μαθητῶν.

Ad Epist. XLI.

Ἀνδρὸς ἀκοῆς.] Baroc. ἀκοῆς.

Pag. 190. Καὶ Δεισιπῶς ἦ.] Baroc. ἀρίστος. Mox : ἡρεμοίη.

Καὶ τὸ οὐ χεῖρον.] Expungenda vox, χεῖρον, & μὴ pro οὐ ex veteri codice substituendum. si quod sibi consentaneum est, aut non, velit agnoscere.

Εὐθέσμου μουσικῆ.] Baroc. ἐθέσφ. Idem mox, θητηὸν ἀνθαμύσαι μέλος.

Θαμύειδος τῆ Θρακίης.] Baroc. Θαμύρου.

Τί γὰρ δεῖ τὰς Σειρήνας.] De Sirenum pennis Ælianus libro XVII Hist. Anim. cap. XXIII.

Καὶ οἶον Ἐρμού ῥάβδω.] Addit Baroc. τῷ ᾧ σοῦ τῷ λόγῳ κινῆς, &c.

Pag. 191. Τὸν θύρασον κρούσαντι.] Idem codex, θύρασον κρούσαντι. alias κρούσαντες.

Πρὸς τὴν αἰοίδιμον.] An de Hellefpono à Xerxe iuncto loquitur? Mox Baroc. ἐπειδὴ τὸ τὸ ἐστὶ τὸ δοκίμω.

Τοῖς ᾧ σοῦ.] Scribe, ut est in Baroc. τῷ ᾧ σοῦ. Item χαλκῆ χειρῶν.

Ad Epist. XLII.

Pag. 193. Ἐπὶ νέοις τοῖς λόγοις.] Inuerte, ac lege ἑπὶ λόγοις τοῖς νέοις συγγίνονται.

Pag. 194. Οὐ μὲν ἀπειδὴ τῶ πο.] Dcesse quædam suspicor ad sententiæ, & orationis integritatem.

Pag. 195. Ἐξαγαγεννηθῆσσι τέτων.] Christianis illud ita usu trito apud eos vsurpato vocabulo. ἀγαγέννησις de baptismo, & noui hominis reformatione passim accipitur, ac studiorum, morumque mutatione. Itaque Christianis gentilium lectione librorum interdicens, ait illos se velle aures, ac linguas ab eiusmodi scriptorum consuetudine purgatas habere, ut ea deposita quodammodo renascantur.

Ad Epist. XLIV.

Ἀβελίω.] Baroc. Περίσω.

Καὶ φιλικώτατε ἀδελφεῖ.] Baroc. hæc addit: Ἐπὶ τῷ πᾶσι πάντα ἐφορῶντος θεοῦ. ἴδιμί σε ἐμὸν ἀγαθόν. Ἐ ἴδια χεῖρὶ νῆ τὴν σωτηρίαν, (for. πᾶσι σὺ) Ἐ τὴν ἐμὴν νῆ τὴν πάντα ἐφορῶντα θεόν, ὡς φρονῶ γέ-

γραφα. ἀγαθώτατε πότε σε ἴδω, Ἐ ᾧ ἐλάβωμεν. νῦν γὰρ σοῦ καὶ τὴνομα, καὶ ἄλλοι οἱ δυσέρατες, φίλω.

Ad Epist. XLV.

Zenonem medicum, & huius artis professorem à Georgio Alexandria pulsum reuocat, & in integrum restituit. In Baroc. addit Inscriptio ἀρχιτροῦ.

Pag. 198. Καὶ βίου σωφροσύνης.] Baroc. σώφρονος.

Εἰ γὰρ Διὶ Γεωργίας.] Cor. Γεώργιον, vel Γεωργίου. Baroc. Γεώργιον.

Ad Epist. XLVI.

Pag. 199. Οὐ κτησείδιον.] Scribe expuncta negatiua particula, κτησείδιον μικρὸν ἀρχαῖον πεπλαῖον δοθεῖ μοι λαβῶν, &c. Baroc. δοθεῖται.

ἔχον δὲ ὡς οὐδέ.] Vetus cod. Reg. ἔχον δὲ οὐδέ. forte, ἔχον δὲ ὡς. ut ὡς idem sit, ac nihilominus.

Pag. 200. Καὶ οὐδὲ ὄνομα ζομῶν.] Reg. ὄνομαζεν ἑπὶ τῆς αἰῶν λυμῶν. for. ὄνομαζέσθαι.

Θυεῖδιον ἐδέχαι.] Scribe, ut est in Regio, πεδῖον.

Οὐκ ἔξω λόγου ἢ σωδοῦς.] Reg. λόγων.

Ad Epist. XLVII.

Reliqua tributorum ad certum tempus remittit, nempe ad Indictionem vsque tertiam, quæ anno Christi CCCLIX cœpta est. Quæ indulgentia nominari solet. Vide Cod. Theod. lib. XI, Tit. XXVIII de Indulgentiis debitorum. In Barocciano inscripta est hæc epistola Θραξί. Clausula item hoc modo se habet. ἐρρωμένους ὑμᾶς οἱ θεοὶ σώζοιεν τὸ πάντα χρόνον.

Ad Epist. XLIX.

Extat hæc epistola apud Sozom. lib. V, cap. XV.

Pag. 203. Τὴν γὰρ ἐν ὀλίγω.] Scrib. πῶς γὰρ. & addendum verbum ἐλπίζεν, aut eiusmodi aliud.

Ad Epist. L.

Nili incrementum, eiusque modum Ecdicio Ægypti Præfesto significat. Quem XX Septembris die ad cubitos XV creuisse deprehensum refert. Vide Plin. lib. V, cap. IX. & accuratissimam Diatribam P. Ioannis Baptistæ Scortia nostri de natura, & incremento Nili.

Ad Epist. LII.

De hac epistola vide Baronium Tomo IV.

Ad Epist. LXIX.

Pag. 225. Τὸν μῦθον ἀκλήκως.] Baroccianus codex addit ἡ Γα-
 λειου.

Pag. 226. Ο κρείττος Ἰπποκράτης.] Idem codex adiicit ἔφη.

Pag. 227. Ὑπὸ ὧν εἰς ἐμὲ πεπαρήνηκας.] Baroc. Ὑπὸ δὲ ὧν.

Pag. 228. Ωσαυτὸν σὺ νῦν ἔβρι.] Leg. ex Baroc. νῦν. ἐπεὶ τὰς ἀλλὰς
 σοὶ τῆς ἑπιτολῆς ἀμαρτίας οὐδεὶς, &c. Ac pro ἐξελθεῖν, fortè
 διεξελθεῖν.

Οὐ γὰρ τὰς ἐξ ἐτοίμου.] Baroc. ἐξ ἐτοίμου φῆς ἠκουσας. Ac
 subinde, ἔχ' ἵνα τὸ δέον ἀφρουρῶμεν: nihil vt desit.

CAROLI CANTOCLARI NOTÆ IN IULIANI CÆSARES.

Pag. 3. ΟΤΥΜ hoc principium in omnibus exemplaribus erat perturbatum. Nec interlocutorum personæ vlla distinctio notata. Nos, vt est, restitimus.

Ibid. lin. κ. παίζῃν πεφροντισμένα.] Bosmo-
 ræus ita interpretatur, res serias ludos facere, vt & illud Lu-
 ciani, ἢ δὲ τύχη παίζῃ τὰ τῶν ἀνθρώπων, fortuna ludos facit ho-
 minum res. lin. 12. in exempl. Pithœi deest τῆς ψυχῆς.

Pag. 4. Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ ταύτη' εἴοικεν ἀπαντᾶν τὸ χεῖμα.] Mea ratio
 abhorret ab hac ratione, scilicet oeiū quod datur nolo te-
 rere in rebus ridiculis. Nec enim reiicit honestam animi re-
 missionem, aut relaxationem, sed eos reprehendit qui pu-
 tant animi remissionem versari in aliis deridendis, aut risu
 commouendo, atque huiusmodi nugis agendis, à quibus se
 maximè alienum esse dicit: scilicet Ciceronis illud probat;
 Itaque cū sumus necessariis negotiis, curisque vacui, tum
 auemus aliquid videre, audire, aut discere, cognitionem-
 que rerum, aut occultarum, aut admirabilium ad bene bea-
 tēque viuendum necessariam ducimus. cæterum hīc in qui-
 busdam codicibus legitur, Ἀλλ' ἐμοὶ τωσαντίον τὸ χεῖμα.

Ἀλλ' εἴτε πλάσμα.] In priori editione legi, Ἀλλὰ ἐγὼ δὲ
 πλάσμα λέγω Ερμού. propterea quod sermo ex persona Iu-
 liani haberi debere mihi videbatur. Verū omnium exem-
 plarium consensus meam quidem sententiam inflexit, sed
 non omninò immutauit.

Pag. 8. Μὴ σε ὁ αἰὴρ.] Versus ex Homero Iliados φ vsurpa-

tus à Domitiano Imperatore, in eo, quem ad amicum quendam de Cura capillorum scripsit, libro. Suet. in Dom. cap. XVIII. Silenus caluus fingitur: ideo similitudo Cæsaris cum Sileno ad caluitium referenda est, non ad ludentem Silenium.

Εἶναι δὲ ἤθελε.] Vide Suet. in Augusto cap. 79.

P. 9. Οὐτοσί, ὁ Σάτυρος ἔφη.] Credo post ὅσοι tollendam virgulam, & post σάτυρος adhibendam, hoc sensu. *Hic senex satyrus me perterrefecit.* Vocat enim Tiberiū per contumeliam senem Satyrum, propterea quod prouecta iam ætate salacissimus & impurissimus fuerit. Sic enim Suetonius. *In syluis quoque ac nemoribus passim ueneros locos commentus est, prostantesque per antra & cauis rupes ex utriusque sexus pube Paniscorum & Nympharum habitu. palamque iam & vulgato nomine insula abutentes Caprineum distabant.*

Καὶ γραμματιστῶ πνα.] Tiberium aures amputasse cui-dam grammatico nusquam legere me memini, & opinor nullo in authore haberi. Itaque in prima editione ἐργασταται interpretatus sum malè multasse. deinde τῆτο, hoc nomine supplē, aut α/ζ, hoc sensu; Tiberium grammaticum quendam, quia præmeditata, quæ πεφροντισμένα Græci vocant, locutus fuisset, malè multasse. Historia est de Seleuco grammatico apud Suet. cap. 56. in Tib. Sed cùm à Græcorum verborum significatione hæc interpretatio paulo alienor esset, ab ea discessi, mēque ad eam, quæ propius Græca verba adsequeretur, retuli. De hac re tamen Lectorem admonendum putavi. Hic verò locus in omnibus exemplaribus, præterquam in exemplari Pithæi, erat corruptus. Pag. 10. Κολακείων δῆθεν τὸν Κλαύδιον.] Nonnulli hæc coniungunt cūm præcedentibus, & orationem post Claudium puncto claudunt. Tūm etiam ἀπὶ τῆ δῆμου vertunt ex persona populi. Hæc interpretatio & lectio meo quidem iudicio ferri non potest, quia initium illi Comædiæ, vbi Demosthenes loquitur, non Δῆμος non adulationem, sed deplorationem, & contumeliam aperte continet. Sic enim ille,

Ἰαπταταῖξ τῆς κερῶν ἰαπταταῖ

Κακῶς Παφλαγῆνα τὸν νεφῆτην κερῶν

Αὐτοῖσι βουλοῖς ἀπολέσθαι οἱ θεοί.

Ἐξ οὗ γὰρ εἰσῆρπσον εἰς τὴν οἰκίαν

Πληγὰς αἰεὶ περιβόεται τοῖς οἰκέτοις.

Heu mala & calamitates.

Dij malè perdant hunc sceleratum Paphlagonem recenter emptum.

Ex quo enim in domum irrupit

Semper plagas inurit, & inquit domesticis.

Notat Claudium, quòd ita addictus fuerit suis libertis, vt se ministrum eorum, non principem gesserit. Sed & fere omnes ex sua familia, & sibi affinitate coniunctos occidit, Appium & Lucium Syllanos, hunc generum, illum consocerum, Liuias, & Pompeium alterum generum. Atque adeo cum vocat νεώητων, quia boletorum & eiusmodi ciborum erat auidissimus. Græci καταχύσματα vocant, quibus νεώητοι pascebantur. Vide Ammonium. Quæ verò sequuntur apud Iulianum, specie ipsa adulationem, sed reuera mordacem ironiam continent.

P. 11. Αποπεφαιούμην.] Quidam Cod. ἀποπεφαιωθένται: fortè rectiùs. Item σωίτερον.

Σάραπιν.] Eum alij Iouem; & ideo hic fortasse Iouis frater; alij Nilum; alij Iosephum; alij Apidem; quasi σαρὸν ἀπιδος esse volunt. Vide Suidam in dictione Σάραπιν.

Τῆς ἀφροδίτης τῆς παιδῆμου.] Alludit ad id quod Suetonius ait, Titus cognomine paterno amor & delitiæ generis humani.

Κλοιῶ δῆσον.] Vno verbo; iuxta Phalaridem ferrois vinculis vincio, aut supplicio afficito.

Pag. 12. Χρηματιστῶν διακότατος.] hæc in solo exemplari Pithæi reperiuntur, & absunt à reliquis.

Φονικῶ θελίω.] Al. φονικῶ, quod ferri potest; siue ad id referas, quod Domitianus vultu ruboris pleno fuerit, vt apud Suet. in eius vita cap. 18. siue ad id quod sanguinarius, eo enim verbo vitur, fuit.

Τὸ δὲ ὅτι.] Al. τῶ δὲ ὅτι.

Pag. 14. Ἰπταταῖ καὶ σιωμαρτεῖν.] Ἰπταταῖ καὶ παρομαρτεῖν.

Ἡδικαίς.] Ἰδικαίς, quæ lectio mihi videtur restior. Nec enim

quisquam authorum absolutè Pertinacem conscium exdis, Commodi fuisse dicit. Sic enim Capitolinus; *Tunc Pertinax interficiendi Commodi conscientiam delatam sibi ab aliis non fugit.* Itaque si legas *δοκῆς* ita interpretor, ὅσον ἔστι τοῖς σκέμμασι, *saltem animo & cogitatione.*

Τὰ παιδεία.] Ἐπὶ τὰ παιδεία, hoc sensu, ut verò Seuerus seconiuncturus fuit cum filiis.

Pag. 15. σοφὸς μακρόν.] Alij codices σοφός. Nam & exul quoque Macrinus fuit. Sed quod in versione σοφός verti cautus, id quidem ei conuenire potest propter eius astutiam in celanda nece Caracallæ. Verùm verti etiam potest sapientem. Nam & doctrinarum studiis floruisse dicitur. Sic enim Capitolinus. *Macrinum libertinum hominem, prostibulum seruilibus officiis occupatum in domo Imperatoria, venali fide, vita sordida sub Commodò, à Seuero remotum etiam à miseris officiis, relegatumque in Africam, ubi ut infamiam damnationis tegetet, lectioni operam dedisse, egisse causulas, declamasse, ius postremo dixisse.*

Pag. 16. Τὸ οὐτος.] Versus Euripidis ex Phœniss. Sequentem versum ita verte; *Aurum hic gestans delitiat more puella,* ut exprimas verbum, *τυφᾶ.*

Ἡλιὸς δὲ ἑμῶδ.] Aureliani mater erat sacerdos templi Solis: & magnificum templum extruxit Soli Aurelianus, postquam factus est Imperator. Vide Vopiscum in vita Aureliani.

Pag. 17. Ἐβδομήκοντα πόλεις ἀναθήσας.] At Vopiscus non instaurasse, sed recepisse, in vno loco sexaginta, in alio septuaginta vrbes: & si Græca dictio ἀναθήσας ferre potuisset, *recepit,* aut *ab hostium captiuitate vindicauit,* vertissem.

Τοὺς φονέας, &c.] Posset hic locus ita verti, Probum sicarios, vel principum interfectores, scilicet Taciti & Aureliani, supplicio affecisse, de qua re vide Zosimum lib. 1. & Vopiscum in Probo. Cæterum ad nostram interpretationem facit, quod idem Vopiscus ait in Caro, Carum Probi mortem acerrimè, & constantissimè vindicasse.

Pag. 25. Ἀρχὴ μὲν.] Præconia versibus fieri solita indicat Lucianus in Ioue Tragedo, his verbis, *Ἀποστεινυῖαί φημι δαῖν*

δαῖν τὸ κήρυγμα μέτροις ποί, καὶ μεγαλοφονία ποιητικῇ, ὡς μάλλον σωέλθοιεν. Sed præconium, quod apud Lucianum eo loco habetur, versibus hexametris constat. Hoc verò versibus anapæsticis, opinor, à variis authoribus desumptis, & à Iuliano ad suum propositum accommodatis, quæ Græci παραδειν dicunt. Nam est versus scilicet καὶ πολέμοισι, δαῖον ἔγχος, quem obseruavi ab Euripide desumptum. Non omitendum plerosque in ea esse opinionem, ut hi Anapæsti non quatuor constantes pedibus, sed duobus legi debeant, hoc modo:

Ἀρχὴ μὲν ἀγῶν	Θέμῃνοι βιοτῆς,
Ὁ πῶν καλλίστων	Οἷς τ' ἀπῆθίους
Ἀθλων ταμίαι·	Καχὰ πόλλ' ἔρξα
Καιρὸς δὲ καλεῖ	Καὶ χεῖρα φίλοις
Μηκέτι μέλλειν.	Τέμαρ βιότου
Ἀλλ' ἀκούοντες	Νενόμιστο, χαλοδ
Τὰ ἡμετέραν	Τέλθ', ἠδὲ γιν
Κήρυκα βοᾶν	Τ' ἀπόλασιν ἔχην.
Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	Τέρματα μόχθων,
Δουλωσάμενοι	Δαῖτας τε γάμοις
Ἐθνεα πολλὰ,	Ὀμμασι τερπνά,
Καὶ πολέμοισιν	Μαλαχάς τε φέρην
Δαῖον ἔγχος	Ἐσθῆτας, ὁμοδ
Θήξαστες, ὁμοδ	Λιθοκολλήτοις
Γνώμης τε μέγαν	Περὶ χεῖρας ἀκρας
Πινυτόφρονα νοῦν,	Ψελίοισι, φάνη
Ἴτ' ἐς αἰτήπαλον	Μακαριστότατον.
Ἴσατε κρίσιν,	Νίκης δὲ τέλθ'
Οἱ τε φρόνησιν	Ζῆμι μελήσθ'.
Τέλθ' ὀλβισθῆς	

Pag. 26. Ἀπὸ περιχλίων.] Sic Dionysius Halicarnass. lib. 2 Antiquitatum Rom. Cæterum numerus colonorum missorum magnus à principio ad paruum redactus est: tria millia peditum; trecenti equites.

Pag. 27. Ἐν τῇ κερῶν μοίρα.] Erat ignobile militum genus calones nempe. Vnde prouerbium: *in Care periculum.*

Pag. 30. Τὸ λέγειν ἐξεμελήσθαι.] Ἀλ. ἐξεμέλησαι. Fortasse non

vult dicere Cæsarem minimè facultate dicendi valuisse. Nam & inter oratores sui temporis est habitus, teste Cicerone in Bruto, sed ad dicendum præmeditatum non accessisse.

Αχροάμυθ.] Sic & Plutarchus. sed Suetonius animaduersa Alexandri Magni imagine, cap. 7, in Iulio.

Pag. 31. Μετά τῆτο.] Al. μέγας τῆνομα.

Κράσος, καὶ Λούκιος.] Al. Κράσοι καὶ Λούκιοι, scilicet Crassum & Lucium Gellium innuit. Vide Plutarch. in Crasso, & Appian. Bell. Ciuil. 1.

Μείονα.] Al. μείζονα hoc sensu, vt in prima editione vertimus, comparatione alicuius eorum, qui ante eum fuerunt maiorem.

Pag. 32. τρεῖς ἐν τῷ πόλεμον, ὅπως εἶπεν τὸ μάλιστ.] In prima versione ita transtulimus, *sive quando oportebat bellum ducere, praelio congressus est.* Atque hæc interpretatio magis sententiæ & historiæ conuenit, quàm Græcorum verborum propriæ significationi. Certum enim est ex App. & Plut. & reliquis authoribus, Pompeium non prudentis iudicis officio functum, qui pugnandi copiam in Pharsalia Cæsari fecerit, cum Cæsar in his locis esset, in quibus penuria rerum necessariarum facilè opprimi posset.

Pag. 33. Πολεμωθέντας.] Πολεμηθέντας.

Pag. 34. Ηνίκα ἤμαρ.] Ηνίκα οὐκ ἤμαρ, *afflictus etiam Græcorum opibus*, vt in prima versione.

Pag. 36. Τῆς ἑμαυτοῦ.] Ἐπ' αὐτοῦ, & ita lego. quantum ad ea quæ sequuntur de Athenodoro, vide Plutarchum in Apoph. Suidam in dictione Αθηνωδώρου, Zosimum lib. 1. de Ario, Plut. in Antonio, & eundem Iulianum in epistola ad Alexandrinos, quæ & à nobis edita, & in Latinum versa est.

P. 38. Πολεμωμένοι.] Antonium notat.

Δυναμῶθ λέγειν.] In omnibus exemplaribus ita legitur, sed Græcè dici δυναμῶθ λέγειν non puto, malletm δυνατός.

Pag. 38. Σόβρα.] Fuit Trajani quæstor, cuius consilio rempub. & maximè quæ ad togam pertinebant, administrabat. Vide Dionem in vita Traiani.

Pag. 40. Περὶ πάντων.] Περὶ πρώτων.

Pag. 41. Ερχομένου λέγειν.] Legendum est ἀρχομένου.

Λέγειν δ.] Et cætera. Versus Euripidis citatus à Plutarcho in lib. ὡς τῆς ἀδελφείας, & ὡς τῆς φιλίας.

Φόροις γὰρ ὄσπερ.] Pagani Constantinum insectantur, quod se ad Christianam religionem contulerat, & tria præcipuè illi vitio vertunt: quod ab Ægyptio Episcopo persuasus, vt expiationem cædium vxoris & filij consequeretur, Christianam fidem fuerit amplexus: quod Chrysfargyron, tributigenus est, instituerit: & quod imperij opes in luxus profuderit. De his vide Zosimum lib. 1. Euagrium lib. 3. cap. 39. Itaque in prima versione interpretatus sum φόροις ἐπετέλει, tributa instituerat, de Chrysfargyro nimirum locum intelligi volens. Putabat Marschalus τρωδὶ hîc significare ἀλαίσια, confumo, tributa consumpserat. sed vt vulgarem verbi τρωδὶ, quod est pendo, significationem sequeretur, duabus potissimum de causis sum adductus: Primum propter ὄσπερ, quod actum non perfectum denotat, id est quodammodo. At Chrysfargyron instituit Constantinus, non ferè, sed omnino, quæ institutio vsque ad Anastasium secundum durauit, authore Euagrio. Deinde certum est ex Zosimo, Constantinum barbaros ad suum auxilium, & suarum partium præsidium acciuisse, hisque stipendia toto imperij tempore dedisse, quod est fere illis tributa pendere.

Pag. 43. Αδώνιδος κήποις.] Sic Suidas. Adonidis horti constabant lactuca & fœniculo, quæ in testis ferebant. Vtuntur prouerbio de rebus immaturis, aut tempestiuis, & leuibus, non radicatis, non diuturnis, & in superficie tantum hærentibus. Vide Athen. lib. 4. capite 8. & Ariani Epictetum.

Pag. 44. Τῶν ἀλαϊκῶν κυκλίδων.] Κυκλῆς est ὄσπερ τῶν δικαστηρίων. sed κύκλων fortasse legendum, κύκλοι enim sunt argumentationis dialecticæ genus.

Pag. 48. Τόλμαν μόνον.] Plutarch. in Apoph. diuersè à Iuliano hoc refert, scilicet Octavianum precatum fuisse nepotibus beneuolentiam Pompeij, virtutem Alexandri, & suam fortunam. lin. 8. alij κουροπλάθθ, vide Suidam in di-

340 CAROLI CANTOCLARI NOTÆ

ctione *κουροπλαθῶν*, & hoc loco etiam nonnulli pro *σωτήρων*, legunt *δοτήρων*, sed prius melius. Deos enim salutare & tutelares Cæsares existimabant, ut Iulium, Augustum, & reliquos. Tacitus lib. 1. ab excessu Augusti: *Tua Diue Auguste, cælo recepta mens, & cæt. Quin & Reges & Principes σωτήρες dicebantur, Cic. in Verr. 4. Itaque C. Verrem non solum patronum istius insule, sed etiam σωτήρα, vidi inscriptum.*

Pag. 53. Hæc refelluntur, à Sozomeno lib. 3. Hist. Ecclef. cap. 5. Euagrio lib. 3. cap. 40. & 41. & Cyrillo lib. 7. aduersus Iul.

DIONYSII
PETAVII
AVRELIANENSIS
E SOCIETATE IESV,
MISCELLANÆ
EXERCITATIONES.

IN
MISCELLANEAS EXERCITATIONES
PRÆFATIO,
AD CANDIDVM LECTOREM.

 MNES qui ingenuis illustrandis artibus dant operam, ac scribendo, commentandoque prodesse cæteris volunt, eos ab odio, invidia, superbia quàm-maximè vacuos esse oportet. Fit enim necessario, ut qui motibus his perturbatum animum habeat; hoc est qui & sui nimium sit amans, & in carpendos, ac vellicandos alios studium omne contenderit, inconsideratus in scribendo feratur, ac præceps. Ex quo consequens id esse cernitur, ut partim ea reprehendat, quæ reprehendenda non sunt; partim multa peccet imprudens, ex quibus vicissim turpius ipse refellatur. quemadmodum furibundis militibus accidere solet; ut, dum male tecto corpore vnum id querunt, ut hostem feriant, plures ipsi, quàm aliis imponunt, plagas accipiant. Huius rei documentum ex Claudio Salmasio capere licet; qui postquam onerare literas istas longis, & inutilibus commentationibus cepit, hoc sibi negotij credidit solum dari, ut quos posset obtrectando, maledicendoque laderet. Quod illi malè ad hanc diem adeò cecidit, ut eos quidem, quos maximè cupiebat, nihil, aut leuissimè perstringeret; seipsum verò miserrimè cruentaret, ac confoderet.

Id ut in cæteris euenerit, quia iam publicè constare arbitror, non hîc est necesse repetere. quas verò nuper Plinianas

ad Solinum Exercitationes edidit, earum ut idem, quod superiorum, opus est, mordere, ac laceffere; sic non dissimilis, atque illorum, exitus in authorem recidit: qui in alienis notandis erratis grauiora ipsemet, & atrociora commisit.

Ac sunt illius peccata, qua dixi, generum duum. Quaedam enim ad Grammaticam, easve referuntur artes, quas qui norunt, vulgò Critici dicuntur. praestantiorum alia doctrinarum propria sunt; ut astronomia, ac geometria. quarum etsi reuera sit experis, ut vel prima earum elementa vix teneat; tamen & frequentes, & longiores cateris Exercitationes inde confecit. credo ut de multiplici rerum peritia gloriolae aliquid ex hominum vel indoctorum, vel occupatorum opinione colligeret. Quae sunt igitur posterioris huius generis, ea nos alteri loco, & commentario seponenda duximus. Hic tantummodo prioris generis haud pauca, nec multarum tamen paginarum errata complectemur. Nec enim tam ab melioribus occupationibus vacui sumus, ut vniuersa peragrare integrum sit. nec otij, temporisque sic prodigi, ut non quavis in re, quam istis quisquiliis volutandis, ac scrutandis malimus insumere. Igitur ea solum in praesentia collecta sunt, quae, ut nos in quamque paginam fors tulerat, sub oculos venerunt. quae eiusmodi esse non insus lector animaduertet, ut in ea qui implicari potuerit, non modò ab insectandis alius continere stilum suum; sed ab scribendo abstinere in omni vita debeat. Initium porro dabit velitationi huic Exercitatio illa, quam de Essenis explicat; cuius vestiganda forte tum nobis occasio nata est, cum de Sole, quem isti praecipue venerabantur, quadam commemorarem ad Orationem de Sole Iuliani. Hinc igitur disparatio nostra procedat.

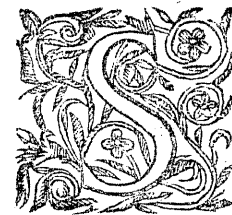

DIONYSII PETAVII E SOCIETATE IESV MISCELLANÆ EXERCITATIONES.

In quibus ad Solinianos commentarios Claudij Salmasij, quaedam scitu non indigna disputantur.

De Essenorum secta, & discrimine. ridicula de his observatio Salmasij, & Hesiodi deprauatio. Philo Indaeus illustratur.

CAPVT I.

OLEM appellare Θεός simpliciter, ac nullo adiuncto passim Iulianus amat, Oratione praesertim ea, quam de illius laude scripsit. Ita & Iosephus nominasse creditur lib. II, C. VII de Excid. vbi de Essenis agit. Hos enim refert, cum ventrem leuarent, excauata scrobe, in eam desidere solitos, circumfuso prius pallio, *ὡς μὴ τὰς αὐτὰς ὑβρίζοιεν τὸ θεός*: ne Dei radius iniuriam facerent. Nam Dei nomine plerique Solem intelligunt: ut & Scaliger in Elencho Trihaeresij, cap. XXVII, & Drusius lib. IV de tribus Sectis, pag. 241. Tametsi non planè constat,

utrum Solem Dei vocabulo hinc Iosephus affecerit: præfertim cum Iudæi forent Esseni. qui Solem esse Deum putasse non videntur. Non absurdam tamen illorum coniecturam facit, quod idem Iosephus narrat, Essenos in Solem patria quædam cantica cecinisse, quibus ortum eius precabantur. πατρίοις δὲ πινὰς εἰς αὐτὸν εὐχάς, ὡσπερ ἰκετεύοντες αἰατεῖλαι. Tum illa qualiscumque superstitione, quod naturalem egestionem ad solaris luminis iniuriam traherent.

Salmasius, cum in Solinianis Exercitationibus de illo Iosephi loco, deque Essenis ageret, ita pudoris sui, & existimationis oblitus est, ut ea cum scriberet pensum nihil habuisse cognoscas. Eius disputationem, quando ea se nobis opporunitas obtulit, hinc breuiter inspiciemus.

Salm. in
Plin. Exer.
pag. 612 B.

Scribit Essenos, qui, ut antè dictum est, in ventris onere leuando cauebant, ne ad ista splendorem Solis admitterent, id eodem fecisse modo, quo Hesiodus vetat contra Solem stantem mingere: SED DE NOCTE TANTVM: his versibus,

Μηδ' αὐτ' ἡελίοιο τετραμμένθ' ὀρθὸς ὀμιχεῖν
Αὐτὰρ ἐπεὶ κε δὴ μεμνημένθ' ἔστ' αἰόντα.

Hæc Salmasij verba sunt: in quibus germanum Criticum, hoc est acris, & exquisiti iudicij Grammaticum agnoscas. Hesiodum putat iis versibus veruisse, ne quis de nocte contra Solem meieret. Quid hoc monstri est obsecro? Nunquis de nocte contra Solem possit meiere? Adeone delirabat Hesiodus, ut ista scriberet? Homo acutus non vidit duos illos versus, & sententia, & interpunctione esse distractos. Ita ergo legendum est,

Μηδ' αὐτ' ἡελίοιο τετραμμένθ' ὀρθὸς ὀμιχεῖν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κε δὴ μεμνημένθ', ἔστ' αἰόντα
Μητ' ἐν ὁδῷ, μητ' ἐκπὸς ὁδοῦ παρὰ δὲ δὴ οὐρήσης,
Μηδ' ἀπογυμνωθεὶς μακρότριον τοὶ νύκτες ἔασιν.
Neque contra Solem conuersus rectus meito.
Porro cum occiderit, memar usque ad orientem
Neque in via, neque extra viam gradiendo meias;
Neque denudatus. Deorum utique noctes sunt.

Duo sunt in his versibus monita. Primo versu præcipit ne contra Solem meiat quisquam, de die utique, ac Sole lucente.

posterioribus tribus horratur, ut ne post occasum Solem, ac nocte ambulando meiat, aut denudatus. quod etiam nocti veneratio quædam adhibenda sit. Etsi confidens est, ac mortales præ se contemnit omnes; vix aliter tamen fore puto cum hæc legerit, quin sui vehementer pudeat ipsum, ac leuius aliorum delictis æquiores se præbeat, cum tanto grauiora, & intolerabiliora ab se profecta cognorit. sed pergamus porro.

Falsum deinde scribit idem pag. 611 C, quod ad Epiphani-
nium notatum est, *Essenorum hoc fuisse proprium, ut Sole oriente preces funderent.* Hic verò constricta tenetur hominis ἀκρισία. Nam duo commisit, quæ nulla tergiuersatione dissimulare poterit. Primum quod ille falsum putat, verissimum est, & à Philone claris, ac perspicuis verbis editum libro *περὶ βίου θεωρητικοῦ*, pag. 612. vbi de Essenis latissimè scribit. Verba illius: *ἡ δὲ καὶ ἐκάστῳ ἡμέρῃ εἰώθειν εὐχεσθαι, περὶ τὴν ἑῴαν, καὶ περὶ τὴν ἑσπέρην ἡλίου μὲν αἰχροντος, εὐήμερίας αὐτὸν μὲν τὴν ὄντως εὐήμερίαν, φωτὸς οὐρανοῦ τὴν ἀφ' ἧς ἀναπληροῦνται. Bis vnoquoque die precari soleant, sub auroram, & vespertam: ORIENTE QUIDEM SOLE veram fausti diei faustitatem postulantes; nimirum ut ipsorum mens caelesti luce repleatur. Ita nos εὐήμερίας εὐήμερίαν interpretamur; uti prius felicem diei cursum; posterius, faustitatem, ac felicitatem absolutè significet. Iamne pudet leuitatis? aut id falsum est, Essenos oriente Sole precari cōsueuisse? Quamquam id ego in Animaduersionibus Epiphanianis non à me pronunciarum; sed Iosephi Scaligeri sententiam referebam; qui ut Osseos cum Essenis eisdem probaret esse, vtriusque sectæ propria inter se comparabat, atque hoc, quod dixi, proprium Essenorum fuisse ex Philone monstrabat. Locus est cap. XXVII Trihæresij, pag. 215. ut vel ex eo constet, cæcum illum in reprehendendo ferri, securum & veritatis, & publici de se iudicij. Verum huius generis cætera pertexamus: è quibus palmare istud est, quod de Essenis, eorumque moribus disputare aggrediens, quid in ea re, ac quæstione esset, funditus ignorauit.*

Duo Essenorum genera fuerunt, alterum τῶν φρακτικῶν, Essenorum alterum τῶν γεωρητικῶν. Illi rursus bifariam diuisi. Nam alij genera duo.

Salmasij
hallucina-
tio.

ἀγαμοί, & cœlibes fuerunt, alij nuptiis implicati. De Theoreticis solus Philo meminit libro, qui inscribitur, *Ἐπιβίω θεωρητικῶδ, ἢ ἰκετῆς ἀρετῆς*. de cæteris cùm ipse Philo breuiter libro *ὅτι πᾶς πρῶτος ἐλευθεροῦ*, & in Apologia pro Iudæis, cuius fragmentum extat apud Eusebium lib. VIII de Præparat. Euang. cap. XII. tùm verò Iosephus aliquot in locis; sed imprimis II de Excidio, cap. VI, ex eoque Porphyrius lib. IV *Ἐπιβίωσις*. Quæsitum est ab eruditis hominibus, ecquid Christiani fuerint Esseni. non illi quidem Iosephi, hoc est *πρακτικοί*, sed *θεωρητικοί*, atque à solo Philone commemorati. Eusebius lib. II Hist. Eccles. Christianos fuisse credidit, ac plerisque persuasit: imprimis Hieronymo libro de Script. Eccl. in Marco & Philone. Negarunt alij, vt Philastrius. Non est hoc loco instituti nostri litem hanc componere. Tentauit id iamdudum Serrarius noster, contra Iosephum Scaligerum, & Drusium; quorum ingentes libri hac de vna controuersia editi teruntur omnium manibus: nemini vt, nisi literarum omnium rudi, qui quidem de Essenis aliquid norit, nescire istud liceat, de Philonianis Essenis, ac Theoreticis, non de alteris ab Iosepho descriptis ambigi cùm quæritur, Christiani, necne fuerint Esseni.

Salmasij te-
meritas.

At iste vnus Iosephi, & ab eo proditi literis Essenorum generis rationem habuit: Philonis, ac Theoreticorum Essenorum ne litera quidem meminit. quos ne fando quidem didicit vnquam. Inde est quod falsò à me scriptum credidit, Essenos oriente Sole preces fundere: quia *non hic est*, inquit, *Iosephi sensus*. Atqui Iosephi nulla istic à nobis facta mentio est. sed, vt dixi, Philonem legit nunquam, quem in grandi illo opere ne semel quidem laudauit. Et tamen postquam de Essenis Practicis ex Iosepho multa disseruit; *nugari putat eos, qui asserere audent eos in totum Christianos fuisse*. quasi de Essenis Iosephi, qui ita sentiunt, id asserant; & non de Philonianis potius, ac Theoreticis; qui ab illis Iosephi plurimum distant.

De Essenis

De Essenis Theoreticis & Practicis. Salmasij error. Tercullianus ab eo deprauatus. ridicula de vocabulo mortuum opinio. Plinius ab eodem minimè intellectus explicatur. Patronymica nomina etiam à ciuitatibus dicta, contra quàm Salmasio visum.

CAPVT II.

DE iisdem Essenis Plinius libro V, capite XVII ita scribit: *Ab occidente litora Esseni fugitant, usque quâ nocent, gens sola, & in toto orbe præter cæteras mira, sine vlla femina, omni venere abdicata, sine pecunia, socia palmarum, &c.* De quonam Essenorum genere intelligenda sint ista, meritò quæri potest. sed de Theoreticis persuadet, quòd eam *gentem solam* appellat, hoc est solitariam, & à populorum frequentia seiunctam. tùm quòd *palmarum sociam esse* dicit; hoc est in palmetis, adeoque desertis locis ætatem degere. Hoc vt Theoreticis, ac Philonianis Essenis congruit: sic à Practicorum institutis abhorret. Testis est Philo priores illos extra mœnia & oppida in hortis, ac secessibus degere, & solitudines persequi. *πειρῶν ἔξω ποιοῦνται τῆς ἀφ᾽ ἑσπέρης ἐν κήποις, ἢ μοναρχείοις, ἐρημίαι μεταδιώκοιτες*. præsertim in Ægypto, & ad Mariam lacum, mari vicinum: quòd frequentes illorum coloniarum commeant, propter loci opportunitatem, ac cœli salubritatem; quòd ille tractus lenibus auris è propinquo mari perflatur. Addit & alibi terrarum hanc esse sectam, *παραχρῆ τῆς οἰκουμένης*. De Practicis refert Iosephus eos in urbibus degere. *μία δὲ οὖν ἔστιν αὐτῶν πόλις· ἀλλ᾽ ἐν ἑκάστῃ μεταπολιόσει πολλοί. Ὡσα ἰσῶντων ciuitas non est: sed singularum inquilini sunt plures*. *Μοχ: κηδεμῶν δὲ ἐν ἑκάστῃ πόλει τῶ ἀγματος ἑξάρετος τῶν ἑσίων σποδείκνυται*. In qualibet urbe ex eodem collegio curator hospitum specialis eligitur. Hæc sunt argumento, Plinij descriptionem ad Theoreticos, & Philonianos maximè pertinere. Inquiramus modò quàm bellè se ad Plinium suum Salmasius exercuerit.

ΥΥ

Sal. p. 612. E

Principio de solis Essenis Iosephi, qui Practici sunt, Pliniam exponit. Non enim alterius generis mentionem facit. Hos ait litora fugisse, ut interiora Iudæa habitarent. Ideo porro fugiebant mare, & quàm longissimè poterant, à litoribus, & porribus sese amovebant Esseni, ne puritati, ac tranquillitati vitæ, quam sectabantur, maritima commercia nocerent. Mox,

Sal. p. 613. B

Litora fugiunt, usquequâ nocent; id est quatenus nocent, agri colendi studio tantum addictis, ut erant Esseni, & omnem negotiationem, commerciumque auersantibus. NIHIL QUIPPE

EMEBANT, NEC VENDEBANT, UT EX IOSEPHO CONSTAT. Hinc apparet, quantum iudicij ad scribendas Exercitationes attulerit. Minus enim literarum iis in verbis est quàm errorum. Quippe nec ad Theoreticos Philonis Essenos; nec ad Practicos Iosephi conueniunt quæ in interpretando posuit. Ostendi ad Theoreticos imprimis Plinij verba spectare. Hos verò litorum, ac maris propinquitatem vitasse, falsissimum est; cum vicina potius mari captasse loca testetur Philo. Deinde neque agriculturam, neque artem ullam instituebant Theoretici; sed totum diem

Philo pag. 612.

ἐν ἀσκήσῃ, ac sacrorum librorum meditatione transigebant, neque limen egrediebantur. Ἐς μὲν οὐδ' ἐξ ἡμέρας χεῖρας ἔχαστοι μούμνοιο παρ' ἑαυτοῖς ἐν τοῖς λεγθεῖσι μοναστηρίοις φιλοσοφοῦσι, πλὴν αὐλεῖον οὐχ ὑπερβαίνοντες, ἀλλ' οὐδ' ἐξ ἀπόπτου θεορῶντες. Frustrâ igitur argutatur Essenos iccirco litora fugisse, quod in agri studium intenti forent. Sed neque Iosephi ad Essenos illius interpretatio quadrat. Non enim agricolas fuisse vel literâ significat: nedum id vnum operis habuisse. Varias enim artes exercebant. Nam diluculò πρὸς αὐτῶν ἔχαστοι τέχναι ἴσασι ὑπὸ τῆς ἑπιμελητῆς ἀφαιρέονται: ad eas artes, quarum periti sunt, exercendas à Prefectis dimittuntur ad quintam vsque. qua in vnum conueniebant ad prandium; à quo iterum ad vesperam in opere habebantur. Ex his evidens est, aut istos agriculturæ non vacasse; aut non vnicum hoc genus artis instituisse. Sed neque commercium omne repudiassent. Nam qui artes varias, quas quisque norat, exercebant, quæstum utique faciebant; ac vel operas suas, vel artium opera venditabant. Postremò nihil

Essenos emisse, neque vendidisse non scribit Iosephus, sed inuicem. οὐδὲν ἐν ἀλλήλοις οὔτε ἀγοράζουσιν, οὔτε πωλοῦσιν. Nihil in se emunt aut vendunt. Inter se ait, non καθόλου. Eat nunc, & falsos coniectores nos esse dicat, cum veteres ab eo Scriptores, quos citat, nonnisi raptim, ac per Indices, aut in aliorum commentariis lectos esse cum Kerkoëtio dedimus. Quantiuis ad hanc augendam suspicionem Plinianus iste locus est. cuius quidem facilis, atque explicata sententia est; si quis paululum his in literis sapiat.

Ab Occidente (ait Plinius) litora Esseni fugitant, usquequâ nocent. De Asphaltite lacu, siue mari mortuo capiendus est, qui lethales expirat auras, & vicinum aërem inficit. Grauiore odoris accolis pestifer (ait Tacitus lib. V Hist.) neque vento impellitur; neque pisces, aut suetas aquis volucres patitur. Hæc sunt ad Plinij mentem aptissima. Causam enim continent, cur Esseni illi τῆς ἐρημῶν incolæ, & inter palmeta victitantes haud propius Asphaltitem lacum domicilia fixerint; sed tantum ab eo recesserint, quoad vis illius tractus malefica pertingit. Hic est ille mortui maris, & circumiectæ terræ squalor, ac pestilens habitus; quem eleganter, ac paucis Tertullianus descripsit in libro de Pallio: *Hactenus, inquit, Sodomæ, & nulla Gomorrhæ, & cinis omnia, & propinquitas maris iuxta cum solo mortem bibit.* Mare, inquit, propinquum, vnâ cum ora omni, mortem ac pestem combibit. Hæc vera loci huius est sententia. in quo ridiculè conflabat Salmasius. qui *mortuum iuit, vel mortum*, ausus est scribere in editione noua. quasi ab eo quod est *mortior*, vsurpare liceat, *mortuum, mortu, vel mortuum mortu, & sic mortuum ire* dicatur, quomodo *redditum ire*, & huius generis alia. Ioculare facinus; imo verò piacular Grammatici: qui hoc scire profectò debuit, *mortuum*, nomen esse, non verbum; neque verbi supinum, aut participium. quemadmodum *fatuus, arduus, conspicuus*. Docet hoc accuratè S. Aug. lib. XIII de Ciu. Dei cap. XI. cuius verba hîc quoque legi merentur. *Vnde, inquit, non importunè, neque incongruè arbitror accidisse, etsi non humana industria, iudicio fortasse diuino, ut hoc verbum, quod est moritur, in Latina lingua nec Grammatici declinare potuerint, ea regulis, qua cetera talia decli-*

Plinius explicatur.

Salm. in Notis ad Tert. p. 105.

nantur. Namque ab eo, quod est oritur, fit verbum prateriti temporis ortus est: & si qua similia sunt, quae per temporis prateriti participia declinantur. Ab eo verò, quod est moritur, si quaramus prateriti temporis verbum, responderi solet, mortuus est, u litera geminata. sic enim dicitur mortuus, quomodo fatuus, arduus, conspicuus: & si qua similia, quae non sunt prateriti temporis, sed quoniam nomina sunt, sine tempore declinantur. Illud autem ut declinetur, quod declinari non potest, pro participio prateriti temporis ponitur nomen. Inepta est igitur, & Grammaticis regulis contraria Salmasiana castigatio. praefertim cum in principe Rhenani editione itidem, ut in vulgatis, extet, mortem bibit. quam editionem ad veterum codicum fidem diligenter exactam fuisse fatetur ipsemet, & adamussim cum illo, quem adhibuit, manu scripto conuenire.

Sal. p. 616. D

Sed ad Plinium reuertor. cuius & altera ab eodem Salmasio adhibita correctio risu digna. Pro, socia palmarum, scribi iubet esu palmarum. Imperitè, quis neget? Ita enim abrupta, & incondita lectio fiet, sine pecunia, esu palmarum. At vulgata & à scriptis codicibus, & à sententia auctoritatem habet. In palmetis procul ab hominum strepitu, ac frequentia degebant. Ideo socia palmarum gens dicitur. Qui aut ista non capit; aut aliter Plinium interpolare studet; vix eum Grammatici nomine dignum iudico. Quod adeo iste non meretur; ut me propterea obtorto collo rapuerit, quod de formatione nominum in *uos*, ut est *Eoswos*, agens scripserim; Patronymicas eiusmodi inflexiones Arabum, & Asianorum proprias esse. quasi *Ethnicas*, non *Patronymicas* appellare debuerim. Euge, homo in Grammatica detritus Patronymicum nescit non à solis patribus, sed etiam à locis, ac ciuitatibus vocari.

Patronymica nomina.

Tom. II Grammaticorum veterum pag. 1892.

Sal p. 612. D

Cledonius vetus Grammaticus, inter gentilia & Patronymica id esse discriminis ait, quod gentilia nomina à provinciis veniunt, Patronymica & à ciuitatibus. Ergo ex Cledonij auctoritate gentile hoc Essenorum nomen appellare non debui, nisi prouinciam aliquam Essenorum esse constaret. quam nullam fuisse hactenus didici. Tu cum opidum illorum in interiore Iudæa fuisse conuicis, à quo

Εσσαῖοι, & Εοσλωῖοι dicti fuerint; etsi hoc absurdè, contraque Iosephi, ac Philonis expressa testimonia facis; tamen hoc ipsum, quod in me tam atrociter insectaris, tuopte iudicio probas. Nam à ciuitatibus Patronymica formari, non gentilia, Cledonius docet.

Consentius alter Grammaticus ait, Patronymica nomina Tom. II Gramm. p. 2021. feminina in is fieri; ut Lucanus ab Hibera Hiberis. Est autem Hiberis, opinor, à regione nomen inditum. Thomas Linacer Grammaticus eruditus libro II Patronymicorum Gracorum, inquit, forma ducuntur à locis Sicelides. Denique Despaut. p. 360. edit. Rob. Steph. princeps artis, ac magister tuæ Despauterius in Præfat. ad artem Verificatoriam, docet Patronymica formari à patria. Et alibi; *Pisidem*, quod gentile nomen est, vocat Patronymicum. Hæc indigna fateor, in quibus moremur. *Verum quid facias? ut homo est, ita morem geras.*

Epiphaniij locus illustratur malè à Salmasio vexatus. cuius iniqua reprehensio discutitur. Eiusdem super propositione *ωσφ* notatus error.

CAPVT III.

VNC ad Epiphaniij locum, qui vnus ferè occasionem huic disputationi dedit, stilum, animùmque transferamus. De Offenis Hær. XIX ita ille scribit. *ωρμηται δε θτοι, ως η εις ημας ελθοσα αειχη ωσφιδουσι, απο της Ναβατινης χωρας, & Ιταρειας, Μωαβιτιδος τε, & Αρσιλιτιδος. τω επεκεινα δ κοιλαδω της αλυκης θτος εν τη θεια γραφη κολουρθης ωσφκειρθης χωρας. ετι δε αυτη νεκρα κολουρθη θαλασσα.* Quæ sic in editione nostra Latine reddidimus. *Ferunt istis ex Nabateæ, Ιταρεæ, Μωαβιτιδε, & Αρσιλιτιδε originem traxisse: quæ regiones ultra vall'em saluginosam posite sunt. Hoc enim nomine sacris in literis tractus ille superior appellatur: qui idem est cura*

Mari mortuo: Ad hunc locum Plinianus Exercitator *αυτικυ-
λας* clamore subito tollit totis viribus; sic ut nusquam alibi ma-
ioribus intemperis agitur. Sed quod isti homini fatale ef-
se aliàs obseruatum est, ut vbi maximè satagit, ac nititur,
ibi foedissima ruina, ac toto corpore prouoluatur; id hoc
loco penè supra fidem ei contigit.

Primum illius est vana reprehensio. Ut enim Græcè pe-
riti omnes in vnum capita conferant; ausim id asserere;
non aliam interpretatione sua sententiam loci huius ex-
pressuros; quàm quæ à nobis est reddita: Rectè an secus sen-
serit Epiphanius, nihil ad Interpretem pertinet. Ostendam
paulo pòst extra culpam, & erroris suspicionem esse san-
ctissimum patrem; & qui illi stupidissimum suum commen-
tum affinxerit, parum pudenter, multum ineptè fecisse.
Nunc de Latina interpretatione priùs cum illo caprinam
pugnā conferam.

Quærit vbi in sacra Scriptura tractus ille superior voce-
tur. Quasi id verba ista significant; *tractum superiorem* in sa-
cris literis regionem illam vocari. Quod est alienissimum.
Non hoc dicit Epiphanius, ὁ οὐτος, sed καὶ ἀδὰ πῶ ἀλυκίω
appellari dicit πῶ ὑπερκειμένη χώρα. quod & verum est.
Nam φάραγξ ἀλυκὴ vallis ea dicitur, Gen. XIV, 3, vbi
Asphaltites lacus postea factus est.

At enim ὑπερκειμένη χώρα non rectè de mari mortuo, vel
Asphaltite lacu dicitur. Viderit qui ita Græcè scripsit. quid
hoc ad Interpretem? ὑπερκειμένη χώρα velis nolis tractus est
superior. Sed neque Epiphanius in culpa est: neque tu sen-
sum eius accepisti. Refert Epiphanius Othenos ex Περὰ
Iudæa profectos esse, hoc est Nabatæa, cæterisque transam-
nanis regionibus, quæ in Arabia postea censitæ sunt. Eas
regiones trans vallem falsuginosam esse. quo nomine, in-
quit Epiphanius, non *tractus superioris*, ut nugaris, sed *falsu-
ginose vallis*, in Scripturis affectus ille superior ager est: vbi
quondam Sodoma, & Gomorrha, cæteraque opida fue-
runt: qui locus nunc mare mortuum est. ὑπερκειμένη χώρα ea
ratione, quam Dialectici ampliacionem vocant, lacus ille
dicitur. Sic in Sibyllæ versu:

Ἐταυ Δῆλθ ἄδηλθ

Quæro ex te: Si δῆλθ est, quomodo ἄδηλθ. Si autem ἄδη-
λος, quomodo δῆλος; Non simul & eodem tempore vtrum-
que sunt ea, de quibus contraria duo, aut pugnancia dicun-
tur. Sed πῶ πῶ ἐπέκτασιν quod esse desit, adhuc tribuitur.
Ita χῶρα prius erat, qui nunc lacus est, & mare. Hæc pro-
pter friuolum tuum ἀπόρημα: Vbi in rerum natura reperisti
tractum regionis, πῶ χῶρα, eundem esse cum mari? Potes eo-
dem iure de eo percontari, quod Mat. XII, 5 scriptum est;
*mortui resurgunt: vbi in rerum natura reperisti mortuos resur-
gere?* Si enim mortui sunt, non resurgunt: si resurgunt, iam
non mortui sunt. Respondebit facile tibi, qui prima Diale-
ctices elementa didicerit: imo qui ratione uti vtcumque
sciuerit.

Nec est quod ὑπερκειμένη, vel *superioris* te vocabulum De signi-
cacione
aded commoueat; quasi in arduo sita, ac suspensa regio esse
debuerit. ὑπὲρ enim non tantum est *supra*, sed etiam *ultra*.
Sic ὑπερβόειον id dicitur quod ultra fines ac limites situm est.
quod de planitie, ac depressa conualle non minus, quàm de
montibus vsurpari solet. Ita & *superum*, & *inferum* à Lati-
nis non ab eminentia, & altitudine, vel decliuitate dicun-
tur. Strabo in plerisque locis tam προπῶσιν ὑπὲρ, quàm
verbo ὑπερκεῖται vsus est citra notionem altitudinis, &
eminentiæ. Ita libro VI, ὑπὲρ δὲ τῶ Θουρίων, inquit, καὶ ἡ
Ταυριανὴ χῶρα λεγομένη ἰδρυται. *Supra Thurios est etiam sita
regio, quæ Tauriana dicitur.* Et paulo post, ὑπὲρ δὲ τῶτων Βρέτ-
τοι χερρόνησον οἰκουῶτες. Libro item V, sub initium, ὑπερ-
αλπείους vocat transalpinos populos. Οἱ μὲν οὖν Κελτοὶ τοῖς
ὑπεραλπέιους ὁμοειθεῖς εἰσι. Eteodem libro τοῖς ὑπεραλπέιους
Κελτοὺς appellat. Rursus: ὑπὲρ δὲ Πλακεντίας ἔστι μὲν τῶ ὄρει
τῆς Κόθου γῆς Τίκινον ἐν λγ' μιλίοις πόλις, καὶ ὁμώνυμος ὁ πα-
ραρρέων ποταμὸς συμβαλλων τῶ Πάδω. *Supra Placentiam ad
fines regionis Cottii Ticinum urbs abest XXXVI milibus, &
eiusd. m. nominis flumen præterfluens, & in Padum incidens.* Quæ
Strabonis verba si Salmastius interpretetur, non dubitabit,
quin & Galli nos omnes in aëre suspensi simus; & Ticinum
cum fluuio suo in edito aliquo loco situm Placentiam infra

se despiciat. Non enim ὑπερέκειναι, aut esse suprâ, dici potest, nisi quod sublimius est. Idem Strabo libro XII de Cœlænis vrbe, & colle loquens, ὑπερέκειται δὲ καὶ λίμνη φύσσα καὶ λαμὼν. *Supra palus est calamum edens. An supra collem palus imminet?*

Iterum Strabo lib. XVI de hoc ipso, quo de agimus, tractu loquens; ὑπερέκειται δὲ τῆς Ἰουδαίας, καὶ τοῖς Κοίλης Συρίας, μέχρι Βαβυλωνίας, καὶ τῆς τῆς Εὐφράτης ποταμίας, πρὸς νότον Ἀραβία πᾶσαι, καὶ τῆς τῆς Μισσοποταμίας Συκωνίτης. *Supra Iudæam, & Cœlesyriam, usque ad Babyloniæ, & fluvialem Euphratis regionem, austrum versus tota est Arabia, præter Scenitas, qui in Mesopotamia sunt.* Vides ut supra Iudæam regiones illas collocet, & ὑπερέκειναι dicat, hoc est superiores esse; quod idem est atque posteriores. Eodem itaque modo πρὸ ὑπερέκειναι χώρα, tractum illum superiorem vocavit Epiphanius, qui Iudææ ad Orientem & meridiem ultimus est, & supra Palæstinam reliquam. qui ager olim, & κοιλάς ἀλυκῆ, postea lacus fuit: *postquam Deus Gomorribam & Sodomam subvertit.* Ut igitur Arabia ὑπερέκειναι ἡγεῖται Iudææ totius à Strabone dicitur, quia huic ad meridiem obuertitur: Sic reliquæ Iudææ ὑπερέκειναι dicitur, quæ quondam ἡγεῖται fuit, hodie lacus est. Siquidem & extremus Palæstinæ limes ad Orientem sæpe lacus ille in Scriptura statuitur, ut Num. XXXIV, 3. Deu. III, 17, Iosue XV, 2. Nihil est verius.

Omnis in interpolando vexandoque loco illo Salmasij conatus irritus & inanis est. Iubet Epiphaniij verba sic instrui, quasi scriptum extet, καὶ ἐπέκεινα ὑπερέκειναι ἡγεῖται τῆς κοιλάδος τῆς ἀλυκῆς, *regionum sitarum trans regionem vallo maris mortui superiacentem.* Nam ultra regionem maris mortui litoribus adiacentem erat Nabatæa, Ituræa & Moabitis. Hæc neque necessaria est, & absurda est, in scitâque castigatio. Necessariam non esse probat quod pro recepta lectione disputatum est. Absurditas ex eo patet, quod ἀλυκῆ κοιλάδα Epiphanius mare mortuum appellet. Quippe Hæc. LIII, quæ est Sampfæorum, ait istos, qui & Elcesæi dicti sunt, in Peræa versari, ἔτι καλουμένην ἡγεῖται, πρὸ τῆς ἀλυκῆς, ἥτοι νεκρῆς καλουμένης θαλάσσης ἐπὶ τῆς Μωαβίτιδος χώρας πρὸ τῆς χειμαρρῶου

Sal. pag. 615. A.

χειμαρρῶου Ἀρνῶν, καὶ ἐπέκεινα ἐπὶ τῆς Ἰτουραίας, καὶ Ναβατίτιδος. *quæ Peræa vocatur; quæ est trans falsum, siue mortuum mare, quod dicitur in Moabitide ad torrentem Arnon, & ultra in Ituræa, & Nabatæa.* Sed & Salmasius hoc ipse confitetur, πρὸ κοιλάδος πρὸ ἀλυκῆς pro mari mortuo sumi ab Epiphanio, Ex quo iocularis illa Correctoris sententia conficitur: *Moabitidem, Ituræam, & ceteras, ultra mare mortuum esse, quod idem mortuum mare est supra mare mortuum.* Etenim κοιλάς ἢ ἀλυκῆ mare mortuum est, ut Epiphanius disertè scribit, assentiente Grammatico. porro ὑπερέκειναι ἡγεῖται eidem Epiphanio non alia est, quam ipsum mare mortuum. Subiicit enim: ἐπὶ δὲ αὐτῆς νεκρῆς καλουμένης θαλάσσης. vbi pronomen αὐτῆς proximè positam ὑπερέκειναι ἡγεῖται refertur. Salmasius construendum ita statuit, quasi esset ἐπέκεινα ὑπερέκειναι ἡγεῖται τῆς κοιλάδος τῆς ἀλυκῆς. Quare barbarus ille, quem dixi, putidusque sensus existit; *regiones istas positas esse ultra mare mortuum, quod est supra mare mortuum.* Epiphanius quippe eodem modo scripsit Hæc. XIX Offenos esse ἐπέκεινα τῆς ἀλυκῆς οὕτω καλουμένης ὑπερέκειναι ἡγεῖται, quæ est mortuum mare, quo Hæresi LIII dixit esse πρὸ τῆς ἀλυκῆς, ἥτοι νεκρῆς καλουμένης θαλάσσης. & Hæc. XX πρὸ τῆς νεκρῆς θαλάσσης. Igitur ἢ ὑπερέκειναι ἡγεῖται est ἀλυκῆ, siue νεκρῆς θαλάσσης.

Hæc Epiphaniij loca tria de eodem argumento inter se comparata commenti illius inanitatem redarguunt: tùm verò capitalem alteram oscitantiam pulsant. Scribit enim pag. 615, non dicere Epiphanium, Moabitas ἐπέκεινα τῆς νεκρῆς θαλάσσης, *ultra mare mortuum habitare, sed ἐπέκεινα ὑπερέκειναι ἡγεῖται τῆς νεκρῆς θαλάσσης. ultra regionem imminetem maris mortuo.* Quod esse falsum ex Hæresi XX, & LIII demonstratur. Ibi est enim πρὸ τῆς ἀλυκῆς, ἥτοι νεκρῆς καλουμένης θαλάσσης esse Moabitidem, omiſsa voce ἡγεῖται. quam idem ille Criticus subintelligendam asserit. quo nihil fingi potest stupidius.

Sal. pag. 615.

De Asphaltite lacu. Epiphanius à Salmasij calumniâ defenditur. Vallis salinarum quid sit. Salmasij multiplicia & gravissima peccata.

CAPVT IV.

ARVM huic importuno castigatori facinoris visum est, Epiphaniij sententiam, ac verba deprauare; nisi & immerentem Patrem, ac repugnantem in erroris sui societatem traheret. *Πλω κοιλάδα πλω ἀλυκίω*, id est, *vallem saluginosam*, quam mare mortuum interpretatur Epiphanius, ab eodem confundi putat cum *valle salinarum*, cuius mentio fit lib. II Reg. cap. VIII. 13. & I. Par. cap. XVIII, 12. In libro Regum ita scriptum est: *Fecit quoque sibi David nomen, cum reuerteretur capta Syria, in Valle salinarum, castris decem & octo millibus. Et posuit in Idumæa custodes; statuitque presidium.* Hebraice, *הלח ניגד* in *vale salis*. LXX vocem Græcam retinuerunt, *ει γεμέλεχ*: quasi proprium nomen esset. non, vt hallucinatur Salmasius, *κοιλάδα* ἢ *ἀλδν*. quo nomine LXX vocant in libro II Paralip. cum in Hebræo eadem sit quæ in II Reg. appellatio, *vallis salis*. In titulo Psal. LIX septuaginta reddunt, *φάραγγα* ἢ *ἀλδν*. Non eandem esse vallem salinarum cum mari mortuo, ne probatione quidem eget. Id verò sensisse beatum Epiphanium falsissimum est. *Κοιλάδα* ἢ *ἀλυκίω*, vel *ἀλυκίω* simpliciter, siue *ἀλυκίω θάλασσαν* constanter Epiphanius nominat. Si Vallem salinarum intellexisset, vsus esset eo vocabulo, quod LXX posuerunt, *Γεμέλεχ*. Saltem *κοιλάδα* ἢ *ἀλδν* dixisset. In cap. XIV Genes. com. 8, *vallis illa, quæ in mortuum mare conuersa est, vbi Sodomorum, Gomorrhæ, cæterique reges contra quatuor alios certamen inierunt, à LXX vocatur κοιλάς ἢ ἀλυκίη*: & supra com. 3 *φάραγγς ἀλυκίη*. Non dubium est, quin eò respexerit Epiphanius cum scripsit, *ἢ κοιλάδος ἢ ἀλυκίης ἕτοις εἰ τῆ βέβαι χαφῆ καλῶμενης*, &c. Nusquam enim *κοιλὰς ἀλυκίη* nisi hoc loco nomina-

Sal. pag.
613. B.

ur. At non vallem salinarum Idumææ citimam; sed regionem, in qua postea lacus Asphaltites extitit, isto ipso loco significat. Calumniatur itaque Salmasius, dum Epiphanio id affingit, quod est insulissimum. Nam nullam, vt ita sensisse monstraret Epiphanium, rationem adduxit. quasi impunè pro libidine cauillari, ac traducere antiquos Patres liceat.

Vallis salinarum.

Vallis illa, quæ in Hebræo *Πλω* dicitur, à Græcis *ἀλυκίη*, ab Interprete nostro *Siluestris* appellatur. At Hieronymus in Tradit. *vallem salinarum* vocat. *Aquila* verò ἢ *Ἐπιπέδιων*, id est *campestrium*: Legit enim *Πλω*. Theodorio ἢ *ἀλδν*, id est *λυκίω*, quod ad vulgatum interpretem accedit. Nomen *Πλω* tam de agro subacto, quàm pascuo, ac nemoroso sumitur. quod Theodorionis, atque Interpretis veteris auctoritas persuadet. Græci à salinis *ἀλυκίω* verterunt, vt & Hieronymus in Traditionibus. Hos si quis imperitos adeo fuisse putet, vt hanc vallem cum altera cognomine ad Idumæam sitâ confunderent, nã is parum pudenter, imò temerè faciat. Hæc enim posterior in Idumææ confinibus posita videtur. Neque verò in ipsamet Idumæa collocari necesse est. quod diuinat Salmasius, leui admodum ductus argumento, *quoniam & ibi Idumæi prostigati, in suamet ipsorum regione*. Præclare: quasi in Idumæa ipsa commissum fuisse prælium necesse sit. Eodem argumentandi genere confeceris, Italianam esse in Africa: quoniam Afri Hannibale duce cum Romanis in Italia pugnarunt. Alterum Salmasij argumentum: *quia presidium ibidem impositum memoratur, in ipsa nempe Idumæa*. Vbi hoc legis, *ibidem*, hoc est *in valle salinarum* impositum fuisse præsidium? Atque hæc disputo, non vt certi aliquid de illius situ constituam: sed vt hominis *ἀλογισία* castigetur; qui è sacris literis id effici necessariò credidit; & vt in plerisque, ἢ *συλλογιστικῆς μεθόδου* prorsus est rudis.

Pag. 614. A.

Ab eadem ratiocinandi imperitia profectum est & illud, quod subinde sequitur. Vallem istam salinarum à mari mortuo longius abfuisse probat ex eo, quod in Idumæa sit. *At Idumæa, inquit, satis longè distita à mari mortuo*. Nec illud verum est. Tamen experiamur quàm id belle demonstret. *Incipiebat quippe ab Ægypti Casio, & lacus Sirbonidis emerfu*. Acutè

Salm. pag.
614. B.

fanè. Quoniam ab Ægypti limitibus incipiebat Idumæa, ideo à mari mortuo longius aberat. Hocine ratiocinatum est; imò uti ratione? Itidem enim facit, ac si probaret aliquis non esse contiguam Pyrenæis Galliam; quia ab Rheno, vel Alpi- bus incipit. Lupus ceruarius bestia est. ea prædam nacta, quamuis in fame mandens, aliò si respexerit, præsentis oblita prædæ, ad aliam quærendam digreditur. Fecit idem Gram- maticus noster. Cùm in eo esset, ut probaret Idumæam à ma- ri mortuo longius abesse, atque ad id venisset, ut à Sirboni- dis lacu eam incipere diceret, auertit eius animum Strabo- nis recordatio, qui in Sirbonidis lacu deceptus pro Asphalti- te illum habuit. Quare instituti argumenti mox oblitus, ad Strabonem sese conuertit, in eumque dentes infixit.

Antequam ab Asphaltite lacu, & hac tota disputatione re- cedam, triplicem Critici istius errorem annotare libet. La- cum hunc, qui & mare mortuum appellatur, negat esse sal- sum. Absurdissimè primum Gen. XIV, 3 appellatur חמלם מן האλάסא ת' אלון, *mare salis*, id est *falsum*. Sal non est fal, si id mare falsum non est. Deinde Iosephus, qui & vidit, & gusta- re potuit, lib. V § אלון. Cap. XXVII ait esse אלמוראדי, hoc est *falsum*. At enim obiicit, *mare omne falsum est suapte naturæ; quod omnes sciunt. neque verum mare opus esset ita nominare.* Plum- beum acumen. Mirum ni errasse Moysen contendat, qui & *mare*, & *falsum* appellavit. At à γαθè, mare omne verum sal- sum esse constat. Sed lacus iste verum mare non fuit: Sed, ut Hebræis mos est, σιναγωγὴ πᾶσαι ὑδάτων ita nominare, Scri- ptura mare falsum vocat, ut ab altero lacu Geneareth differre eum intelligamus, qui, ut eodem loco Iosephus narrat, dul- cis est. Præterea quis nescit mare aliud alio falsius esse? Pon- tus Euxinus verum est mare; idem tamen πόντος est, & dul- ces habet aquas, aut minus salvas, quàm reliqua maria, ut iis etiam adaquari pecora soleant. ut Arianus in Periplo tradit, & Aristot. lib. VIII de Hist. An. cap. XIII de dulcedine af- firmat. Quocirca lacus Asphaltites, quod cæteris falsior sit, ideo *mare falsissimum* ab Interprete nostro passim vocatur, Num. XXXIV, 3, Deut. III, Iosue XV. Tacitus lib. V Hist. lacum hunc mari omni *sapore corruptiorem* facit. Quid ergo

Salmasti
errata tur-
pissima.

P. 614.

Pontus Eu-
xinus po-
cabilis.

Salmasio venit in mentem, ut eum negaret esse falsum? Sane Beda lib. de locis sanctis, cap. XII, lacum istum refert *falsis- simum eicere sal, & hoc sole succatum accipi, multis ubique na- tionibus profuturum.*

Alterum inscitæ caput. Lacum Asphaltiten eodem sensu Salm. pag. 614. E. dicit appellari falsum, quo *terram salis idem Hebræi nuncu- pant eam, quæ deserta est, ac desolata. Terra salis, vel falsuginosa, ingrata, & infœcunda dicitur, ac frugibus infelix: quo- niam falsugo facis inimica est. Ea sterilitatis, & infœcundita- tis propria causa est. In mari nulla fœcunditas est earum re- rum, quibus, ut in terra, natura salis infesta est. Sed quæ in- didem oriuntur, aut gliscunt, falsugine iuantur. Quare non potest falsum mare dici pro infœcundo, ac sterili: cùm fœcunditas ipsa maris à falsugine sit. Cur autem Asphaltites lacus nihil generet, aliatve, non τὸ ἀλμυράδι, quod ei tribuit Iosephus; sed τὸ ἀσφαλτῶδι, quo aquæ eius infectæ sunt, meritò tribuitur.*

Tertium Critici peccatum eadem pagina. falsum non esse lacum inde probat, quia *bitumen falsum non est, nec salis na- turam habet. At lacus ille ex mero bitumine est.* Ergo nullæ in Asphaltite lacu aquæ sunt; sed quantus quantus est, nihil nisi bitumen est. Iosephus lib. V § ἀλάσως, cap. V, Asphaltitem lacum, qualem viderat sæpe, non cuiusmodi ex Vocabula- riis didicerat, describens, ὑποκουφότητος, inquit, ἢ τὰ βαρύ- τατα ἔστι εἰς αὐτὸν ριφείτων αἰαφέρει. κατὰ δυνάμει δὲ εἰς τὸ βυθόν, οὐδὲ ἔπιτηδύσανται βᾶδιον. *Nimia leuitate etiam quæ grauissima sunt in eum iacta fluitant. demergi autem quis in profundum, nec de in- dustria facile potest.* Subiicit, Vespasianum periclitandi gratia quosdam natandi inscios, vinctis post terga manibus, in al- tum proiici iussisse. euenisse autem omnibus, tanquam vi cu- iusdam spiritus uti sursum repulsi fluctuarent. Hæc Iose- phus ex Rufini interpretatione. Addit, multis locis eundem lacum nigras bituminis glebas vomere. eas verò innatare fi- gura & magnitudine tauris capite truncatis affimiles. τὸ μὲν τοῦ ἀσφαλτῶδι καὶ πολλὰ μέρη βάλους μέλαιαι ἀεὶ δίδωσι. αἱ δὲ ἔπιτηχο- ρται τὸ, τε χῆμα, ἢ τὸ μέγεθος τούτοις ἀνεφάλους τῶν πελήσιαι. Pli- nius lib. XXXV, cap. XV, bituminis naturam alibi limum,

alibi terram esse dicit. *Limus è Iudæa lacu, ut diximus, emergens: terra in Syria circa Sidonem opidum maritimum.* Si lacus Asphaltites *merum bitumen est*, id est nullas aquas habet, quomodo demergi in eum potest aliquid, aut à fundo sursum occulta vi spiritus repelli? Fluitare verò ac fluctuare in perpetua gleba, vel luto spississimo quì potest? Clarius absurditatem Strabonis locus reuincit lib. XVI, vbi de Asphaltite lacu sub nomine Sirbonidis agit; perperam, ut ante Salmasium animaduertit Ortelius, & Casaubonus, & alij præterea non pauci. Hunc ergo lacum refert Strabo esse ἀρχαῖα, βαθύτατον ἔχειν ὕδωρ, aquas habere profundissimas, sic ut vrinatoribus nullus ibi locus sit; sed qui umbilico tenus in eum procedit, mox attollatur. Bitumen porro certis temporibus è fundo ebullire scribit, ad quod capiendum arundineas rates expeditas habent. ἐστὶ δὲ ἡ ἀσφαλτος γῆς βάλος ὑγραυνομένη, καὶ ἀεζομένη, πάλιν δὲ μεταβάλλουσα εἰς πάχην ἰχυρὸν ὑπὸ τῆς ψυχρῆς ὕδατος, οἷον ἔστι τὸ τῆς λίμνης ὕδωρ, ὡς τε τομῆς καὶ κοπῆς δαΐδαται. *Bitumen est terra gleba, quæ liquefacta ac diffluens rursus coit in solidum corpus aquæ frigore constricta; cuiusmodi lacus illius est aqua. adeo ut incidi secarique opus habeat.* Tacitus V Hist. *Incerta vnde superiacta ut solido feruntur. Periti, imperitique nandi perinde attolluntur. Certo anni bitumen egerit. Mox ait undantes bitumine moles pelli, manique trahi ad littus.* Aquas igitur habet Asphaltites, neque *merum bitumen est*. sed hoc certis temporibus eructat. hoc est quotannis, ut Diodorus Siculus, Plinius libro VII, cap. XV, & Tacitus produnt. ut alij, triennio quoque. Vnde friuola est argutatio; ideo falsum non esse, quia bitumen merum est, quod non est falsum. Legendus & Vitruuius, qui lib. VIII, cap. III ait hunc lacum *emittere bituminis maximas moles, quas diripiunt qui habitant circa.*

Vti falsedini lacus istius bitumē non obstat: quia non mero bitumine fluit, sed aquas proprias habet, quarū in summum bitumen certis temporibus ebullit: sic neque caussa, cur immerfa corpora repellantur, ac fluitent, in idem bitumen referri debet; sed in aquæ, ac loci illius naturam. Nam ex occultis meatibus vaporum, ac spirituum ingens vis effunditur, & aquas illas occupat; quibus, ut ait Iosephus, repercussa

corpora sursum feruntur. Quod & alibi quoque contingit. ut in Sicilia ad Agrigentum lacus quidam est, in quem etiam nandi prorsus imperiti deprimi nequeunt. ut Strabo refert lib. VI, & Aristoteles lib. τῆς φυσικῆς. Non potest hoc bitumini tribui, quod nullum in illo lacu scatere memorant: tamen si fons in eo tractu quidam est, cui liquidum bitumen supernatat. de quo Dioscorides lib. I, Plinius lib. XXXV, capite XV. Vide Cluuerium lib. II Siciliæ cap. XI. Ex quo Salmasius omnia, quæ de hoc fonte, ac lacu Agrigentino disputat, in Solinianam Exercitationem transtulit, eius, ut solet, suppresso nomine, vnde ista corraferat. Atque eodem tamen illo loco de suo imperite id adrexit, ideo immersa in illum lacum corpora regeri, ac fluitare, quod in eo bitumen supernatet. quoniam *idem in Asphaltite lacu Iudæa vsuuenit.* Hoc verum non est. Nam & de Asphaltite lacu aliter Græci, Latinique nos docent; ut paulo antè monstrauius. & in Agrigentino lacu nullum, quod quidem idoneis authoribus constet, bitumen existit. Nam Solinus lacum pro fonte per oscitantem scripsit; quod non negat illius enarrator. Vi de omnino Aristotelis locum de Agrigentino lacu. Intelliges profecto non eam vim innatanti duntaxat aquis oleo tribui posse, ut in imam depressa corpora sursum attollat.

Salm. in
Plin. Exerc.
pag. 126.

Epiphaniana Animaduerfiones à Salmafij reprehensione vindicata. Quid sit ὑπερθεσις, & superpositio. Salmafij error. Bios pro vita seculari, & matrimonio illigata, ut & βιάσαι. Casauboni lapsus.

C A P V T V.

NON meliore successu alio loco in nos styli sui Salmasius pag. 324. maledicentiam exercuit. Epiphanius in Expositione fidei de ieiunio sanctæ hebdomadæ loquens, ait Christianos per id tempus aliquos bi-duum, triduūve, aut quadriduū sine cibo Nu. XXII. transigere. ἀλλὰ καὶ οἱ ἀουδαῖοι διπλάσι, καὶ τριπλάσι, καὶ τετραπλάσι

ὑπερπείθειαι. Ad hunc locum in Animaduersionibus obseruamus usum verbi ὑπερπείθειαι, & ὑπερπείθειαι, quod est *cibum differre*. Nam ea propria est, ac germana vocabuli notio, vt sic *prorogare, protelare, differre*. Hinc ὑπέροισ est *prorogatio*, vtique solitæ cibationis. Hesychius ὑπεροίσις, αἰατολογία, ὑπεροίσις. Glossæ Græsolat. ὑπέροισ, *Dilatio, procrastinatio, frustratio, mora, immora, cunctatio*. Et ὑπεροίσις, *superlatiuus, frustrator, differens*. Item ὑπεροίσις, *Profer*. Quamobrem accusatiuis duobus in constructione præditum est hoc verbum: quorum alter exprimitur: alter tacitè subauditur. Vt si dicam δύο ἡμέρας ὑπεροίσις, præter accusatiuum spatij, ac temporis, alter concipitur rei vel negotij, quod differrur. Hoc enim est, *biduo prorogat*. Quod in Dionysij Alexandrini loco perspicuum est, quem illuc adduximus. Ἐπει μὴδὲ τὰς ἐξ ἡμερῶν ἡμέρας ἴσως, μὴδὲ ὁμοίως πάντες ἀφ' ἑαυτοῦ σιν. ἀλλ' οἱ μὲν καὶ πάσαις ὑπεροίσις, ἄσπιτοι ἀφ' ἑαυτοῦ σιν. οἱ δὲ δύο. οἱ δὲ τρεῖς. οἱ δὲ τέσσαρες. οἱ δὲ οὐδεμίαν. Hic verbum ὑπεροίσις *prorogare*, ac *differre* significat, eodémque modo dicitur, ὑπεροίσις πάσαις, vel δύο, vel τρεῖς ἡμέρας, quo ἀφ' ἑαυτοῦ σιν τὰς ἐξ ἡμέρας. Nam vtrobique subauditur καὶ. Epiphanius pro δύο, τρεῖς, & τέσσαρες, dicere maluit διπλῆς, τριπλῆς, τετραπλῆς, *duplicatos, triplicatos, quadruplicatos dies*. Possemus & accusatiuum alterum intelligere, nimirum ὑπεροίσις. Nam ὑπέροισ pro *ieiunio*, & *superpositione* sumitur. Ita erit ὑπεροίσις ὑπεροίσις, perinde ac si Latinè dicas *superponere superpositiones*. Sic *pugnare pugnam*, & id genus alia. Apud Euagrium lib. I. Hist. Eccles. cap. XXI insignis locus est, vbi de monachorum, qui in Palæstina degebant, instituto loquitur, ac præsertim de mirabili eorum abstinencia. οἱ πολλάκις μὴ καὶ τὰς καλουμένας ὑπεροίσις ἀπ' αὐτοῦ σιν, διήμεροι, καὶ τριήμεροι τὰς νηστίας ἐπιτελοῦσιν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ πεμπήσοι, ἢ καὶ ὡς. Ibi τὰς ὑπεροίσις eodem sensu, quo ὑπεροίσις vsurpauit. ac nescio an ὑπεροίσις etiam legi verius sit. Neque tamen temerè commutauerim. Nam fieri potest, vt ὑπεροίσις appellauerint ieiunia vltra communem legem, morémque, vel solitum capiendi cibi tempus extensa. Hæc verbi huius ac locutionis interpretatio digna non est, cuius nos hodiè que pœnitèat. Sed præter hanc tamen

aliæ

aliæ suppetunt duæ, quas non minùs probabiles iudico. Prima vti verbum ὑπεροίσις sit *transcendere, superare*. Hinc enim *superlatiuum* gradum Græci vocant ὑπεροίσις: & ὑπέροισ Hesychio est ὑπεροίσις. Vnde ὑπεροίσις est ὑπεροίσις, vel ὑπεροίσις. Altera est, vt ὑπεροίσις sit *addere, imponere*, ac præter ordinarium usum indicere. quod Latini *superponere* vocant. Cassianus Cellat. I. cap. XXI de Abbate Ioanne, qui illusus à dæmone biduana se inedia confecerat; *Intellexit se ob hoc calliditæ dæmonis circumuentum, talique distentum ieiunio, vt lassitudinem non necessariam; immò etiam spiritui nocitatum, fatigato corpori superponeret*. Non aliud hoc loco est *superponere*, quàm *imponere*, vel *adiicere*. Sic in Concil. Aurelian. V. Can. XII. *Nulli viuenti Episcopo alius superponatur, aut superordinetur Episcopus*. Hac ratione ieiunia superponi dicuntur, quoniam cum communis hominum vita quotidiano victu, ac cibo transigatur, certæ abstinentiæ leges imponuntur, quibus velut onerantur homines. Ita Tertullianus contra Pŷch. capite II, *Sic & Apostolos obseruasse, nullum aliud imponentes iugum certorum, et in commune omnibus obeundorum ieiuniorum*. Hoc erit *superponere*, iugum illud, ac legem ieiuniorum indicere, vnde *ieiuniorum superpositio* idem est atque *impositio*, & *iniunctio*. Solinus cap. XXVII leones ait alternis diebus potum, *alternis cibum capere, ac frequenter, si digestio non est infecuta, solite cibationi superponunt diem*. *Superponere* est *addere*. Cum igitur altero quoque die cibum capere soleant, crudi cum sunt, vnum diem ad eum, quem interponere mos est illis, adiiciunt. Ita biduum solidum sine cibo transmittunt. Non eadem hîc, opinor, notione verbum illud sumitur, quâ ab Ecclesiasticis authoribus, cum ieiunia *superpositiones* appellant, vel *ieiuniorum superpositiones*, quas ὑπεροίσις, vel ὑπεροίσις Græci Patres vocarunt eo sensu, quem hætenus exposuimus. Sed vtrum Latinorum imitatione Græci, an Græcorum Latini, ad ieiuniorum negotium id vocabuli transtulerint, iure dubitari potest. Ac si prima illa, quam in Animaduersionibus amplexi sumus; vel ex duabus hoc capite traditis prior magis arridet; vt ὑπέροισ dilatio prorogatioque sit; vel *transcensio*, & ὑπεροίσις, cre-

Aaa

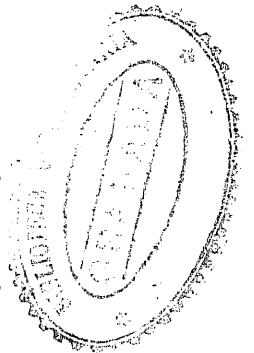
dibile est Græcorum exemplo Latinos *superpositionem* nominasse. Nam isto sensu Græcæ voci sua & natiua proprietas constat; quæ in Latina minus elucet; vt translata, peregrinamque cognoscas. Sin est vt *superpositionem* pro *impositione*, *iniunctione*que dici magis placeat; tùm verò *ὑπερπείθειν*, & *ὑπερπείθεσθαι* minus Græcè conceptum hac significatione videbitur; adeoque de Latinorum vsu, exemploque manasse. In Vitis Patrum lib. V, libello X, Num. 33, & 44, mira quædam hac vel simili in voce Græcitatæ affectatio est. Num. 33. *Alia cogitatio mea est, vt ieiunem biduanas leuando.* Numero 44. *Ergo quando eras iuuenis, non ieiunabas biduanas leuando. Et dixit ei senex: Crede mihi quia & triduanas, & hebdomadam. Leuare biduanas* dixit; vt Epiphanius *τριπλάσι ὑπερπείθεσθαι*. Puto *leuare* hic esse quod tertiæ significationi congruit, *imponere*, vel *inducere*: translatione ab oneribus ducta, quæ vt imponantur alleuanda sunt. Nec enim videtur *leuare biduanas* esse totidem dierum ieiunium cibo soluere: vt *subaudiatur abstinentias*, quod in hebdomade subaudiri non potest. Potest tamen, & verbum *ἀίρειν* in eiusmodi locutione locum habere: quod est *ferre*, *tollere*. Quamuis autem *ὑπερπείθειν*, & *ὑπερπείθεσθαι* Græci idem, vt Latini *superponere*, ac *superpositionem* vsurpent, non tamen eadem vtrobiusque constructio est. Vt enim Latine dici possit, *superponere alicui biduanum*, vel *triduanum ieiunium*. vel, vt Solinus loquitur, *solita cibationi diem unum superponere*: non tamen Græcè sic vti licet, *ὑπερπείθεσθαι τῇ τροφῇ μίαν ἡμέραν*. Non enim *ὑπερπείθεσθαι* cum *Datiuo* coniungitur.

Pag. 324, D

Qua in re Plinianus Exercitator valdè deceptus est; qui Solinianam istam locutionem sic ἐξέκλιψεν, *solita cibationi superponunt diem*, τῇ συνίθει τροφῇ ἡμέραν ὑπερπείθεισιν. Atqui *ὑπερπείθειν*, vt & præpositio *ὑπερ*, cum *Datiuo* copulari non solet. Apage ergo sordes istas sermonis, *ὑπερπείθειν τινι*, *superponere alicui*. Diceret potius *ὑπερπείθειν*, vel *ὑπερπείθειν*. Reliqua Exercitationis eiusdem maioribus etiam ineptiis implicata sunt. In quibus singulare id est, quod cum sententiam nostram vexare, & conuiciari nobis instituerit, in istud ipsum incurrit tamen quod reprehendit. *ὑπερπείθειν* diximus

esse *dilationem*, & *ὑπερπείθειν differre*. Salmasius itidem vt nos *superpositionem*, & *ὑπερπείθειν dilationem* esse pertendit. Cuius ergo dilatio est? aut quid tandem differri dicitur? Negat de cibo; ad diem refert. *Neque enim*, ait, *ὑπερπείθεσθαι τροφῶν*, sed *ὑπερπείθεσθαι ἡμέραν* dixere. Igitur ieiunij differtur dies. At non differtur; sed repræsentatur vtique, cum in ea versetur quisquis illam ieiunio transmittit. Quid iocularius est, quàm quod inde consequens sit, cum scribit Epiphanius Christianos διπλάσι, vel τριπλάσι ὑπερπείθεσθαι, hoc esse, biduum triduumve differre, non cibum; sed hos ipsos duos tresve dies? Quid istuc obsecro sermonis est: Iste diem vnum, vel duos, vel tres differt; aut duorum, triumve dierum dilationem suscipit; pro eo quod est, biduum ieiunat, aut triduum? Nisi enim, quod volumus, quodque imperitè negat Salmasius, cibum ac τροφῶν subaudias, intoleranda quædam orationis spurcitia conflatur. Quam quidem aded iste combibit, vt ex eo ita ratiocinetur; cum *ὑπερπείθειν dilationem*, & *ὑπερπείθειν differre* significet, *ieiuniorum superpositionem* non posse dici, vt in vulgata Eliberitani concilij lectione habetur; ne sit ieiuniorum intelligenda dilatio. Igitur per illius interpretationem sermonis absurditas sequitur, qui & *ὑπερπείθειν* eodem sensu accipit, & ad ἡμέραν pertinere asserit. Quod autem *ieiuniorum superpositionem*, & *ὑπερπείθειν* dici non debere pugnat, quia sequeretur ieiunia differri, ἀγχαμμάπρον est. An cum ita loquimur, *Iudæorum*, vel *festorum sacrificia*, aut *expiationes*; *Iudæos* ipsos sacrificari, aut expiari festos illos dies intelligimus? *Ieiuniorum superpositiones* ὁ ὄπτος, sunt quæ in ieiuniis obeuntur dilationes cibi. vt si certorum dierum epulationes appellem, eas significem, quæ iis diebus affixæ, illigatæque sint, non vt epulanda festa ipsa præbeantur.

Quocircà tam in Epiphaniij loco isto, & hac Epiphaniiana voce declaranda infelix iste fuit, quàm in altera, cuius in mentem modò venit. Scribit in Hæresi Dosithæcorum Epiphanius, eos ἐγκρατεύεσθαι μετὰ τὸ βιβῆσαι. Nos βιβῆσαι sic explicabamus vt subaudiretur ἐν τῷ γάρμῳ. Salmasius contra Kerkoëtium scribens ridiculum hoc appellat, & ὑψῶσαι legit; quæ est Casauboni coniectura in Exercitat. I ad Annales Ba-

In Confessionione
pag. 30.
Casub.
pag. 39.

ronij. Sed ea falsissima est. neque quid esset βιωσαι apud Epiphanium ambo animaduerterunt. Hæresi LIX, Num. IV Epiphanius idem contra Catharos agens, quos Salmasius anulos in pedibus, pedules & bracas in manibus gestasse κριπκάτατα diuinabat; Ecclesiæ Catholicæ morem refert, quæ neminem coniugio implicatum ad sacros ordines admitit, nisi ab vxore contineat. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπὶ βιοῦντα, καὶ τεκνογονοῦντα μὴ γυναικὸς ὄντα ἀδρα οὐ δέχεται, ἀλλὰ ἀπὸ μὴ ἐγκρατευσάμενον. Quis hoc loco βιοῦντα in γοῦντα conuertat? Nam subinde τεκνογονοῦντα subiecit. Hic igitur locus vtriusque Critici ἀπορίαν, nostri verò temeritatem etiam arguit. Enimuerò βιοῦν simpliciter est *in matrimonio degere, & in seculari*, quod aiunt, *vita*. Ita βίον pro hoc vitæ genere, & βιωτικόν pro seculari & coniugato passim Chrysostomus vsurpat. Ex infinita copia vnus ad manum insignis modò locus est Tomo VI Edit. Sauiil. Hom. VII. περὶ μετανοίας, καὶ εὐχῆς. Sic enim loquitur. οὗτος δέ μοι ὁ λόγος οὐ πρὸς τὰς ἐν τῷ βίῳ ἐξαιτάζομενοι μόνον ἔστιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι τὰς ἐαυτῶν καλύσαι πηξασάμενοι. Nec omittendum ad idem negotium Achillis Tatij locus est, vbi de Canicula. τὴν κυῖα μὲντοι ἀστὴρα ὄντα ἐν τῷ βίῳ ἀπρον λέγομεν. Caniculæ stellam propriè astrum nominari ait in vita, hoc est vulgò, & populariter. In aliis fragmentis, quæ, puto, sunt eiusdem Tatij. ἀλλὰ μὴ καὶ ἐν τῷ βίῳ φαρμὰ τὴν ἀδ' ἔχειν. *Communi inter homines vsu loquendi dicimus, plures* *sonum.*

Pag. 801,
ver. 33.

Salmasij iniqua obtrectatio discutitur. eiusdem multiplices errores. De pauonis collo, conchylio, ac purpura. Quid sint Cataclita; eamque vocem adiectiue sumi. quid sit πῖνος in oratione, declaratur.

CAPVT VI.

ne iudicium duntaxat, & eruditionem; sed candorem etiam, & ciuilitatem Salmasianis à scriptis abesse sentias, certa hoc in capite morbi vtriusque argumenta colligam.

Epiphanianam editionem nostram aliquot Salm. pag. locis vellicat in libro de Gemmis; vt in capite de Smaragdo. 200. B. Ibi quia variantem in margine lectionem offendit, in qua μικρὸς pro μικρὸς ex coniectura substitutum erat, calces in nos elidit, ac proteruè conuiciatur. Item capite de Lyncurio, quia pro λυγέριον, in margine λυγκούριον adnotatum reperit, eadem id modestiâ persequitur. quod & aliis itidem in locis facere pergit.

Atqui erat illius, qui prudentiæ aliquid haberet, animaduertere, non istas ab editore coniecturas esse profestas; sed authorem fuisse Conradum Gesnerum, qui ante annos duos & sexaginta libellum istum publicauit cum Latina interpretatione, ac notis marginalibus: quæ omnia totidem, vt erant, verbis typographus in nostram editionem transtulit. Idque ipsemet in Præfatione Tomi secundi lectori significauit. Consulat ille, si lubet, Tigurinam editionem Gesneri anni MDCLXVIII. Ibi omnia ista reperiet, quæ tam acerbè criminatur, cum illa ipsâ cautione operis initio præfixa: *Marginibus* (verba sunt Gesneri, non nostra) *quædam ex coniectura adscripsimus, idque monemus, ne quis diuersam lectionem aliorum codicum existimet.* Non nos itaque, sed Gesnerum maledictis onerat, è cuius editione ista translata sunt.

Salm. pag.
196. B.

At etiam de Smaragdo Kerkoëtium perstringit obiter, quem ait conchyliatum colorem lapidi illi tribuere. Hæc verò calumnia est. Non hoc scriptum ab illo est vsquam: sed erroruus ab eodem meritò reprehensus: qui pauonem à Tertulliano libro de Pallio graphicè depictum tam feliciter interpretabare, vt eius collum purpura tinctum, & quidem saturâ, ac mera esse diceret: cuiusmodi Tyria est, ac dibapha. Recole fodes, quæ in Mastigophoro tertio tibi Ker-

Kerkoët.
Mastig. III
pag. 72, &
seq.

koëtius reposuit; contra quem postremum librum nihil hætenus hincere es ausus. Ex eo cognosces quàm sinistrè Tertullianum acceperis in Notis ad eius Pallium, & hæc illius verba: *Quanquam & pauopluma vestis, & quidem de cataclitis: imo omni conchylio depressior, quàm colla florent: & omni patagio inauratior, quàm terga fulgent.* Quæ tu sic in Notis explicas;

Salmas. in
Notis ad
Tertul. de
Pallio pag.
136, & seq.

vti collo pauu merum purpuræ colorem, ac lumen assignes. Verba tua sunt. *Conchylium hoc loco magis est vt sit conchylium, siue conchyliata vestis, vel conchyliatus color, quem à purpura semper authores distinxere. nam conchylium coloris genus est multo pallidius, dilutiùsq; purpura: vt mirum non sit si colla pau-*

Salmas. ad
Tertul pag.
126, & 127.

vonvm, quæ mero purpuræ lumine florent, omni conchylio vegetiora dixerit Tertullianus, cum conchylium omnia saturitatem illam floris, ac luminis non habeant, quam habet purpura. Igitur in collo pauonis inesse sentis non conchyliatum, hoc est dilutum, ac pallidiorum colorem, sed purpureum ex illa mera, & satuta purpura. Imo verò hanc ipsam purpuram Tyriam esse, ac dibapham alibi demonstras, cum florem illum conchylio pressiore in collo pauonis concolorem esse disputas Babylonicis vestibibus tricliniaribus aut accubitalibus; quas dibaphas Tyrias esse significas ex Cornelio Nepote apud Plin. Lib. IX, capite XXXIX. Quâ in interpretatione duplex est stupor. Primum si idem Tertullianus collum pauonis quolibet conchylio vegetius esse dicit, quia purpuram meram, quæ vtiq; conchylio vegetior est, hoc lumine antecellit: perinde illum loquentem facis, ac si diceret, Helenam niue esse candidiorem, imò creta, vel gypso. Quid enim mirum est, quod sit purpura mera, saturaque micantius, id etiam conchylio,

quod per se dilutius, & pallidius est, esse vegetius? Nam particulâ, imò, augere rem debet, & maius aliquid in eodem genere, vehementiùsq; subiicere. At conchylio genere ipso longè purpura viuidiore est, adeoque, quod ea putas infectum esse, collum pauonis. Est igitur ineptissima ista collectio: perinde ac si quis poetam quempiam laudans asserat, Virgilio præstantiorem esse: imò Lucano.

Secundò quod pauonis collum vel mera, saturaque purpura, vel eadem Tyria, ac dibapha tinctum esse vis, pueriliter aberras. Quis pauonem vidit vnquam cum purpureo collo, & coccini instar rubente? Conchyliatum est pauonis collum, ac simul viridi, & smaragdino colore temperatum, vt ex Phædro, & Phile docuit Mastigophorus ille. Imo qui oculos, & quo iis vtatur, communem sensum habet, ita iudicabit. Quocirca non smaragdinum colorem conchyliatum dixit esse Kerkoëtius, vt nugaris; sed cum smaragdino virore mistum esse conchyliatum: quod Scriptorum auctoritas, ac sensus ipse discernit.

In eodem Tertulliani loco aliud est Salmasianæ temeritatis vestigium. *Cataclita* negat de accubitoriiis vestibibus vsurpari, & qui sic interpretentur magnam præ se ferre ait Græci sermonis imperitiam. Quippe nihil aliud esse κατάκλιτα, nisi accubita, siue toros ipsos, minimè vestes, quæ iis insterni solent. Sed id esse falsum ex LXX Interpretum Græca lectione, & S. Basilij auctoritate constat. Isaia III, 23 θέλειτρα κατάκλιτα dicuntur. vbi κατάκλιτα adiectiuè sumi necesse est, & sunt accubitoria. Ita Basilus exponit, qui haud paulò Græcè peritior fuit quàm Salmasius. *κατάκλιτα νῦν λέγεται ἐν τῷ κατάκλινασθαι δὲ ὑπερβολὴ πρὸς τὰς κλίνας ὑπεβαλλόμενα. Cataclita vocat, quæ in accumbendo, præ nimio luxu, lectis insternuntur.* Videat nunc Salmasius, quàm se meritò Græci sermonis peritiâ iactet, ac Tertulliani Interpretes reprehendat, qui eodem, quo Basilus, sensu cataclita sumpserunt.

Salm. in
Notis ad
Pall. Ter-
tul. cap III,
p. 125. & in
Confut.
Kerkoët.
pag. 128,
& seq.

Nihil magis hominis intererat, quàm veteris illius litis memoriam obtere, nec intempestiua eius recordatione insigniorem suam culpam facere. Sed non potest. Nam ec-

Sal. Plin.
Exerc. pag.
819. A.

Pag. 175.

ce dentid alterius errati sui memoriam refricat, dum Kerkoëtium quoquomodo vexare studet. Verissima scribit esse, quæ primus de vocabuli πίνου significatione aperuit, quicquid contra blatterent alij. Age ergo videamus quem admodum purgare illa possit, quæ super ista voce Kerkoëtius ei obiicit Mastigophoro III. Nam Salmasius in Confutatione Animaduers. Kerkoëtij censet ab Halicarnassensi Dionysio πίνου ἀρχαίων, siue χροῦῶ opponi suorum temporum Rhetoricæ imbecilli, & viribus carenti. Hanc, inquit, distinguit ab illo πίνου Rhetoricæ antiquæ, quæ fortis erat, & mascula, multumque arti, & exercitationi debebat: cum illa è contra recens dicendi ratio, quæ Dionysij temporibus vigeat, nulla arte constaret, sed solo impetu. extemporalitate quippe tunc plurimum gaudebant. fundebant itaque, non dicebant, ἐμοῦῶτες, οὐκ ἀκριβοῦῶτες. Hoc cum scriberet Salmasius, neque intelligebat profectò quid scriberet, & Dionysium Halicarnassensem nimis raptim legerat. Nihil enim magis contra Scriptoris illius mentem afferri potuit, quàm quod illo capite differuit. Quippe Dionysius triplicem dicendi characterem statuit: Primus est αῶστηρός, austerus, & archaicus, qui & scaber, atque impolitus est. cuius proprius est πίνου, siue χροῦῶ τῆς ἀρχαιοῦτητος, antiquitatis ille sius. Secundus est γλαφυρός, ἢ αῶθηρός, politus & comptus. à quo πίνου abhorret. Tertius κοινός, qui amborum dotes in se continet. Ad primum genus pertinent è poëtis Pindarus, Æschylus; ex historicis Thucydides. ad secundum Hesiodus, Sappho, Anacreon, Simonides, Euripides è Poëtis; ex historicis Ephorus, ac Theopompus: ex oratoribus Isocrates. Tertium genus obtinent poëtæ quidem Homerus, Stesichorus, Alcæus, Sophocles: ex historicis Herodotus: ex oratoribus Demosthenes. Secundi generis Scriptores, à quibus πίνου abest, prioribus antiquiores sunt, quorum proprius est πίνου. Nam Hesiodus longè Pindari, & Æschyli ætatem antecessit. At Salmasius Dionysium ait πίνου tribuere antiquioribus multo quàm erant secundi generis, & hos ipsos affirmat Dionysij tempore fuisse. Itaque Dionysij, id est Augusti sæculo vixerunt Hesiodus, Sappho, Anacreon, Euripides. Præterea qui

qui in posteriori censentur, & πίνου carent, hos asserit nulla arte, sed solo impetu, atque ex tempore dixisse. Quare nihil ad scribendum neque artis, neque cultus, neque temporis contulit Isocrates, aut Euripides, vt de cæteris taceam, quos constat laboriosissimè, diligentissimèque scripsisse. Hæc sunt portentosa non meditatè scribentis, sed ἐμοῦῶτες, vomentis Salmasij, quorum pudère iam ipsum debet: instaurare verò memoriam, & inuitis etiam, atque aliud agentibus obtrudere, profectò non decet. Sed ea copiosius in tertio Mastigophoro Arémoricus Kerkoëtius exposuit. quæ comiter à Salmasio præterita, dissimulatæque sunt. nos ad alia, quæ sunt recentioris operis flagitia, redeamus.

De Archontibus Atheniensium, & errore Salmasij. Solinus perperam ab eo reprehensus exponitur.

CAPVT VII.

ORTE Plinianas Exercitationes raptim, vt Sal. pag. 175. fit, euolenti is mihi locus oblatus est, quo in loco de Macedonicis regibus Salmasius, deque Archelao rege commentatur. In eo statim illud occurrit imperitissimè sanè de Αρχοντῶ vocabulo notatum. Cum enim Archontem cum, quo & Pericles obiit, & iniisse regnum Archelaus dicitur, malè à plerisque Epaminonem nominari scripsisset, qui Aminon sit appellandus, vt ἐπ' Ἀμείνωντῶ ἀρχοντῶ, sub Amīnone Prætorè dicatur, non Ἐπαμείνωντῶ ἀρχοντῶ, sententiæ suæ causam attulit absurdam prorsus, & ridiculam. Negat enim Græcos vnquam vsurpasse simpliciter ἀρχοντῶ τῆ δῆνα: sed cum præpositione, ἐπὶ ἀρχοντῶ τῆ δῆνα. Vix erit vt à Salmasio tale aliquid proditum scripto putetur, nisi verba ipsa descripsero. Corruptum, inquit, dum scribant, Ἐπαμείνωντῶ ἀρχοντος. NVNQVAM GRÆCI ITA LOQVNTVR. hoc enim esset Epaminone regnante. at Αρχων magistratus no-

men. Itaque semper dicunt, ἔπι Ἀρχοντῶν τῆ δαίνα, καὶ δαίνα, sub illo, aut illo magistratu, NVNQVAM ALITER GRÆCOS AVTHORES LOQVI REPERIES. Itane Græci nunquam vsurpant, ἀρχοντος τῆ δαίνα, sed ἔπι præpositionem semper adii- ciunt? Atqui innumerabilia sunt Scriptorum loca, in qui- bus ἀρχοντῶν simpliciter, ac citra præpositionem legitur. Thucydides lib. II Peloponnesiacum iniisse bellum ait Πυ- θοδώρου ἔπι δύο μῶνας ἀρχοντῶν. An regnante Pythodoro vo- luit, quia præpositionem omisit? Dionysius Halicarnassensis, qui Olympiadum initiis Prætores Atheniensium solet ad- scribere, nunquam aliter fere loquitur, quàm ἀρχοντος ἔ δαί- να. Libro VI ad annum Urbis CCLX, μετὰ τὰτα ἡγελαμα- εάουσι ἢ ὑπατικῶ ἀρχιῶ Ἀῦλῶ Οὐεργίνιος Μοντανός, ἢ Τίτῶ Οὐετῆειῶ Γέμινῶ, ἀρχοντῶν Ἀθλιῶσι Θεμισκλείους.

Initio lib. VIII, anno V. C. CCLXV Ἀρχοντος Ἀθλιῶσιον Ἀγγίσου Consules iniisse scribit. Initio lib. X, anno V. C. CCXCII: Μετὰ δὲ τῆτοις Ολυμπιάδῶν μὲ ἰὺ ὀγδοηκοσῆ, ἰὺ εἰκοσῆ εσάδιον Τορὺμβεας Θεσσαλός, ἀρχοντῶν Ἀθλιῶσι Φερισκλείους. Idem libro I, vbi de Roma à Gallis capta scribit: ἢ Κελτῶν ἔφοδος, καθ' ἰὺ ἢ Ρωμαίων πόλις εάλω, συμφωνεῖται χεδδὸν ἔπὸ πάντων ἀρ- χοντῶν Ἀθλιῶσι Πυργίωνῶ γενέσθαι. In Epistola ad Ammæum natum ait Ἀριστοτέλεμ Διοτρεφοῦς Ἀθλιῶσιον ἀρχοντῶν. Vno verbo, nunquam fere aliter elegantissimus ille Scriptor lo- quitur.

Pausanias item sexcentis in locis. Velut in Messeniæ, τὰτα δὲ ἔπι ἢ Ολυμπιάδῶν ἔπὸ ἀρχῆν ἢ εἰάτης, ἔ εἰκοσῆς, ἰὺ Χίονις Λάκων τὸ δεύτερον εἰκοσῆ, Μιλτιάδου παρ' Ἀθλιῶσι ἀρχον- τος. In Phocicis quoque, Κατεκλύθη δὲ Ερξικλείδου μὲ Ἀθλιῶσιον ἀρχοντος, τρώτα δὲ τῆς ὀγδοῆς Ολυμπιάδῶν ἔτῆ, ἔ πεντηκοσῆς. In Eliac. II Gelonem ait obtinuisse Syracusas Ὑβελίδου Ἀθλι- ῶσιον ἀρχοντῶν. In Achaicis: ἐγένετο δὲ ἢ Ελίχης ἀπάλφα Ἀσείου μὲ Ἀθλιῶσιον ἔπι ἀρχοντῶν. Mitto cætera, ne sim longior. Plu- tarchus in Vita Thesei, Μετὰ δὲ τὰ Μηδικὰ, Φαίδωνος ἀρχοντος, &c. Xenophon lib. I Hist. Iunam ait defecisse, Πιπίου μὲν ἔφορεύοντος, ἀρχοντῶν δὲ Ἀθλιῶσι Καλλίς. Et lib. II, Εὐδίου ἐν Σπαρτῆ ἔφορεύοντῶν, Εὐθοδώρου δ' ἐν Ἀθηνῶν ἀρχον- τος. Vtrumnam Xenophon Græcè nesciuit; an regnan-

te Phadone, vel Eudio, contigisse ista voluit? Ptolemæus lib. IV Lunæ deliqua recenset quatuor, & quibus acci- derunt, Archontas nominat: nec vnquam ἔπι ἀρχοντῶν, sed simpliciter ἀρχοντῶν dicit, Ἀρχοντῶν Ἀθλιῶσι Φαισφάτης, Ἀρχοντῶν Εὐαίδρου. Phlegon Mirab. cap. VI. Εγένετο αἰδρό- γωῶ ἀρχοντῶν Ἀθλιῶσιον Ἀντιπάτρου. cap. XX ἀρχοντῶν Ἀ- θλιῶσι Θεασίλλου, cap. XXII Ἀρχοντῶν Ἀθλιῶσι Δινοφίλου. ac passim ad eum modum. Pudenda igitur oscitantia est, negare Græcos ita loqui solitos, Ἐπαμείνου ἀρχοντῶν, aut id fore, Ἐραμίνονε regnante. sed necessarium esse adiunctum ἔπι, vt Magistratum significet. Neque verò receptæ lectio- nis in illo proprio nomine pœnitere nos debet: præsertim cum Ἐπαμείνονα Græcum nomen esse Salmasius ipse fateatur. Quinetiam Diodorus ἔπι ἀρχοντῶν Ἐπαμεινώνδου scripsit illo anno: vt appareat τὸ ἔπι partem esse proprii vocabuli, non præpositionem.

Salm. pag. 176.

Postremò frustra Salmasius eodem loco Solinum suum turpissimæ hallucinationis arguit, quòd Macedonicorum regum successionem perperam descripserit. ac Perdiccam Carano, Perdiccæ Alexandrum Amyntæ F. successorem dederit. Itaque multum fatagit, vt immanem hunc ἀναχρη- σισμὸν refellat. Poterat hunc laborem compendi facere, si plus in rem iudicij contulisset. Nam cuius perspicuum est, Solinum in illa describenda ferie non omnes ordine com- memorare principes, neque ἀμείσως sequentem priori perpe- tuò subiicere; sed eos tantummodo delegisse, qui aliqua re insignes extitissent. Macedonem, ait, Caranus insequitur. Porro Macedonem istum Deucalionis maternum nepotem facit. A Deucalione ad Caranum annifere 728. Quis adeo stupidus est, vt non videat Caranum à Solino non ἀμείσως Macedoni substitutum esse? Sic & illud intelligi par est: Successit Carano Perdicca. hoc est in successorum ferie nume- ratur. Item illud: Ab hoc Archelæus regnum excepit. quod nul- lo interiecto dictum putare nihil est necesse, neque probat Solinianus Interpres. Sic ingens illa nata de nihilo historia concidit.

*De Carneadis Academia principis aetate noua quadam
sententia, & recepta vulgò Chronologia castigatio.
Eiusdem cum aliis duobus legatio ad Ro-
manos suscepta.*

CAPVT VIII.

REBRA Ciceronis in libris est philosophi Carneadis, ac semper maxima cum laude coniuncta mentio; quædam etiam de eodem affirmata constanter: ex quibus perdifficilis de ætate ac tempore illius oritur quæstio, si quis conferre ista cum iis velit, quæ ab antiquis authoribus apud Diogenem memoriæ prædita leguntur. Eam nos controuersiam complectemur hoc capite: ac subinde quanta in ea disceptanda Soliniani commentatoris audacia versata sit, patefacta rei veritate, docebimus. Libro primo de Oratore Carneadem Antonius Athenis à se conuentum ait, cum in Asiam pro Consule proficisceretur, ac ne dubium sit, quo de Carneade loquatur, hunc eundem Academicum fuisse dicit, & patrio illius sectæ more aduersari solitum omnibus in disputando. nullus ut alius fingi possit, quàm celeberrimus ille Carneades Epicomi filius, patria Cyrenæus, qui Academiae partes contra Stoicos egregiè tutatus est, & quartus ab Arcefila sectæ illi præfuit, ut Cicero in calce lib. I Academ. & in IV testis est.

Huius in Ciliciam profectiois suæ, & cum Carneade consuetudinis meminit Antonius idem in fine lib. II. *Sed tamen audiui, ut heri dicebam, & Athenis cum essem, doctissimos viros, & in Asia istum ipsum Scepsium Metrodorum, cum de his ipsis rebus disputarem. Paulo item antè de memoriæ arte disputans: Vidi enim, inquit, ego summos homines, & diuina propè memoria Athenis Carneadem; in Asia, quem viuere hodie auiunt, Scepsium Metrodorum: quorum uterque tanquam*

literis in cera, sic se aiebat imaginibus in iis locis, quos haberet, quæ meminisse vellet; prescribere. Et hinc Carneades idem ille Academicus est, quem se Athenis disputantem audisse narrabat Antonius. Annus autem, qui ab Antonio designatur, est V.C. DCLII, C. Mario IV, & Lutatio Catulo Coss. quo Prætor ille pro Consule contra Piratas rem feliciter gessit.

Præterea lib. I de Oratore Crassus se, cum Quæstor ex Macedonia venisset Athenas, Carneadem ibi cum Clitomacho, ac Metrodoro vidisse ait, & cum Carneade Platonis Gorgiam legisse diligentius. Quin eodem libro postea quid de Crasso sentiret Carneades Antonius refert. *Quibus, inquit, dicere Carneades solebat, ingenium tuum, Crasse, vehementer admirans, me sibi perfacilem in audiendo, te perpugnacem in disputando esse visum.* Loquitur autem de Academico illo nobili, ut supra demonstrauius. Nam hic sermo cum eo continuatur, in quo Academiae patrio more oppugnare omnes solitum esse Carneadem dixit. Quis ille sit annus, quo Quæstura prouinciali functus in Macedonia Crassus Athenas venit, quærent quibus ista scrutari otium, ac voluntas erit. Illud extra controuersiam est, legitimum tempus petendo huic Magistratui annum ætatis fuisse XXVII. Fuit autem quadriennio iunior Crassus Antonio, ut apud Ciceronem in fine lib. II de Orat. testatur Antonius Cicero verò libro de Claris Orat. triennio minorem facit. Ibi & Antonij, atque Crassi ætatem explicat Crassum enim asserit natum esse QV. Cæpione, & C. Lælio Coss. ac triennio ipso minorem Antonio fuisse. Itaque natus est Crassus anno V.C. Varroniano DCXIV, Per. Iul. 4574. Antonius verò quarto ante hunc anno, hoc est solidis tribus interiectis, anno V.C. DCX, Ser. Sulpicio Galba, & L. Aurelio Cotta Coss. Per. Iul. 4570. Ut igitur anno XXVII Quæstor fuerit in Vrbe Crassus, esto hic annus V.C. DCXLI sequente anno Athenis esse potuit cum Carneade, qui decem post annis Proconsulem M. Antonium in eadem vrbe vidit. Ad hæc Cicero in fine lib. I Academ. Carneadis Academici auditores visos à se dicit. Tum initio lib. V de Fin. Cicero cum Attico, & Pisone colloquentem se Athenis

introducens, & ea loca visentem, in quibus clarissimi Philosophi docuerant: *Modò, inquit, fuit Carneades, quem videre videor. est enim nota imago: à sedèque ipsa tanta ingenij magnitudine orbata desiderari illam vocem puto.*

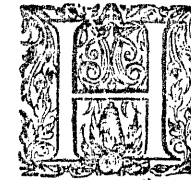
Ex iis omnibus efficitur, Carneadem anno Urbis conditæ 1061 adhuc in viuis fuisse; cùm ageret Antonius ætatis annum XLII, Crassus XXXVIII, Cicero verò ipse annum IV. Quippe Crassus Ciceroni ætate præstitit annis quatuor & triginta: vt in Bruto scriptum est ab eodem. Hoc si verum est; falsò Apollodorus in Chronicis apud Diogenem mortem illius contulit in annum IV Olympiadis CLXII. qui est Per. Iul. 4586, Urbis conditæ 1061. nisi apud Diogenem mendum inest in numeris. Nam de Ciceronis sententia dubitandi locus non relinquitur.

Celebris est eiusdem Philosophi legatio, quam pro Atheniensibus suscepit, ac Romam cum Critolao, & Diogene Stoico profectus est. cuius annus haud minori in quæstione versatur. Gellius I XVII. Cap. vlt. legatos illos sub bellum Punicum II venisse scribit Plauti tempore, ante Ennium, & Terentium. quod est falsissimum. Mortuus est Ennius anno v. c. 1018. At legatio illa, si Pausaniam sequimur in Achaicis, contigerit circiter anno v. c. 1011. Cicero lib. II Academ. confert in Coss. P. Cornelium Scipionem, & M. Marcellum Coss. quo tempore A. Albinus Prætor fuit. idque ex Clitomacho discipulo Carneadis affirmat. Hic annus est v. c. 1019. Sanè Plurarchus Catone valdè sene aduenisse scribit in eius vita. Vt res habet, nihil obstat Ciceronis illi de Carneadis obitu sententiæ. Vixit enim annos XC, vt idem IV Academ. & Valerius Max. lib. VIII, cap. VII testantur. Quare sub tempus legationis quadragesimum ætatis annum plus minus agebat; vt paulo post Antonij consuetudinem illam in viuis esse deserit, hoc est sub annum v. c. 1011.

Pausanias
pag. 216

Confutatur Salmasij de Carneade, & locis quibusdam Ciceronis opinio. De pugna Cyaxaris & Alyatta. cuius in tempore idem ille est hallucinatus.

CAPVT IX.

MÆC de Carneadis ætate ex antiquorum, ac nobilium scriptorum dissensu iure orta dubitatio, prudenti, ac minimè præcipiti viro scrupuli aliquid iniicere potuit, vt amplius ea de re pronunciandum putaret. At Salmasius ad vnguem factus Criticus, cui *Nil intra est oleam, nihil extra est in nucce duri*, minimo se negotio ex hac salebra expedit. Quippe in loco illo lib. II de Orat. vbi Antonius se Athenis vidisse Carneadem ait, pro *Carneade Charmadam* reponit. Locus est apud eundem Ciceronem in I Tuscul. vbi Carneades & Metrodorus Scepsius à memoria commendantur: *quanta memoria nuper Carneades, quanta qui modò fuit, Scepsius Metrodorus?* Turnebus ex vetustis codicibus *Carneadam*, pro *Carneade* substituit. quod etsi necesse non arbitror, quia & Carneades memoria fuisse singulari dicitur: & cum Metrodoro Scepsio per sæpe componitur: & similiter, atque hoc loco *nuper* ait *Carneadem fuisse*, lib. V de Finibus *eundem fuisse modò* dixit: vbi nemo alius præter Carneadem intelligi potest. & libri denique veteres *Carneadem* non minus agnoscunt. quamuis igitur Carneadis vocabulum hîc retinendum esse non dubitem; tamen minimè reprehendendus est Turnebus. præsertim cùm Plinius lib. VII, cap. XXIV insigni memoria fuisse *Carneadam* scribat. Salmasius verò, quod non absurdè in illo Ciceronis loco fecerat Turnebus, supra modum imperitè, inscitèque ausus est in altero lib. II de Orat. in quo se Antonius Athenis Carneadem, & Metrodorum vidisse narrat. Nam & ibi *Charmadam* legendum asseuerat. At id est absurdissimum. Nam de philosopho Academix nouæ principe illuc Antonius loquitur; vt antecedenti capite demonstraui: cu-

Salm. Plin.
Exercit.
pag. 50.

iussimodi fuisse Carneadem, monumenta omnia testantur: Charmadam nemo est qui eo nomine commendet. Vana etiam est illius argumentatio; cum ex eo coniecturam suam probat, quod Carneadem Antonius videre non potuerit. *Quis enim, inquit, verum id esse possit, qui legatus ad senatum missus est cum Diogene Stoico, & Critolao Peripatetico, Catonis Censorij tempore? Ut eius ista verba sunt, putes amplius saeculo vno inter legationis tempus, & Antonium intercedere. Atqui de cennij ad summum interuallum est inter Carneadis aduentum, & ortum Antonij. Tum ostensum est Carneadem longævum fuisse, ut in eandem ætatem cadere ambo illa potuerint, quæ aduocari esse incredibili ἀισθησις putat Salmasius.*

Salmasius
pag 193. A

Cuius alterum specimen præbuit ad Solini cap. XV. ubi Solinum castigat; qui bellum inter Alyattem Lydum, & Astyagem Medorum regem, gestum esse scribit Olympiade nona & quadragesima, anno post Ilium captum sexcentesimo quarto. Salmasius primum ex ipsomet Solino demonstrare nititur, non potuisse Olympiadem XLIX annum esse sexcentesimo quartum ab Ilio capto: *Quoniam, inquit, primam Olympiadem ab Iphiti numeratam fuisse scribit anno post excidium Troie quadragesimo octavo.* Nulla est, hac quidem ex parte, Soliniani calculi discrepantia. Nam Olympiadis XLIX annus quartus iniiit anno sexcentesimo quarto ab Ilio capto. Capta est Troia anno Per. Iul. 3530, ut alibi demonstratum est. annus Iphiti 196 cœpit anno 4133, qui est quartus & sexcentesimus ab anno 3530. Sanè ab hoc anno Solini non mul- tùm abhorrebat Scaliger in editione I Operis de Emend. Temp. Etenim prælium illud accidisse volebat anno tertio Olymp. XLIX; eclipsin verò Septembris XX. Hic est annus Per. Iul. 4132. sed hoc anno nullum in Lydia deliquium fuisse Solis ob parallaxin, ostendimus lib. IX de Doct. Temporum cap. I.

Subiicit Solinianus castigator: *Præterea falsum est quod ait hoc bellum inter Alyattem, & Astyagem gestum esse Olympiade XLIX. sex annos id bellum tractum fuisse scribit Herodotus. iura pacis inter eos firmata sunt statim post solis defectionem, quæ contigit anno tertio Olympiadis quadragesima octauæ.* Si Herodotum legisset,

legisset, sciret ab illo dici non Astyagem cum Alyatte, sed illius patrem Cyaxarem in eo prælio certasse. Itaque falsum est prælium istud, ac deliquium Solis, de quo Herodotus loquitur, anno tertio Olympiadis XLVIII contigisse. Astyages postremus Medorum rex, cum regnasset annos XXXV, à Cyro nepote in ordinem redactus est anno I Olympiadis LV. Hic est annus Iphiti 217, de quo deductis 35, reliqui sunt anni Iphiti 182. Igitur anno ineunte Iphiti 183, siue Olympiadis XLVI anno tertio, Astyages regnare cœpit, novem annis ante conflictum cum Alyatte. Totidem mors Cyaxaris antecedit annum, quem ex Scaligero Salmasius ἀλασπίς exprimit. Denique solare deliquium illud, quod anno tertio XLVIII Olympiadis incidit, ad historiam non congruit, tamen si cætera constarent. Videnda sunt quæ initio lib. X de Doct. Temp. hac de re disseruimus.

De Dara opido, quod cum Dariæo imperitè confudit Salmasius, super Agathie patria error eiusdem. item de Padi fontibus. Strabo explicatus, & ab eius falsa interpretatione vindicatus. Casauboni in eodem error.

CAPUT X.

VANTVS in historia sit Plinianus Exercitator, capite superiori docuimus. Geographica rei, in qua accuratus videri studet, quàm sit in eo magna peritia, hoc ipsum caput aperiet.

Daras est locus trans Euphratem in superiori Mesopotamiæ parte, vbi Anastasius anno imperij sui XVII opidum cum arce validissimum excitavit, appellavitq; Anastasiopolin. Euagrius lib. III, cap. XXXVII, μετὰ τοῦ ἡ πόλις ἡμεῶν τῆς Μείσης τῆς ποταμῆς τῆς ἑκατῆς τῆς Ῥωμαίων ἑπικρατείας κείνου, ἢ μεθόριον ὡς ἑκατέρω πολιτείαις καθεστῶς, ἐξ ἀρχαῶν πόλιν εἶναι ποιεῖ. Post

istis locis humilior Padus oritur. Verba Strabonis operæ pretium erit hîc adducere. *Ανα δ' εἰ ποσι κοίλοις χερσίοις λίμνη τε σωίσταται μεγάλη, καὶ πηγαὶ δύο οὐ πολὺ ἀπέθεν ἀλλήλων ὧν ἓν μὲν τῆς ἐτέρας ἔστιν ὁ Δρουεντίας ποταμὸς χειροφώδης, ὃς ἔστι τὸν Ροδανὸν κατάρραται, καὶ ὁ Δουείας εἰς τὸναντία· τῷ γὰρ Πάδω συμμίσθαι, κατενεθῆς ἀπὸ Σαλασσῶν εἰς τὴν ἐπιπέδον τῆς Ἀλπεων Κελπηλιό. Ἐν δὲ τῆς ἐτέρας πολὺ ταπεινότερον τῆς χερσίων τῶν ἀναδίδωσιν αὐτὸς ὁ Πάδω πολὺ τε καὶ ὄξυς.* Horum perspicua sententia est, vt exposui. Lacus hodièque visuntur in summis Alpibus duo, ait Cluverius libro I Italix, capite XXXV, maximè visendi, memorandique: alter in vertice Cenisi montis, alter in summo Vesulo. ex his per subterraneos cuniculos fontes amnium oriri creduntur, ex Ceniso fluuij, qui apud Segusium in Duriam minorem influit, ex Vesulo Padi. hos lacus Strabo commiscuit in vnum. Hæc ferè Cluverius, qui ἐξ ἀπορίας, ac diligenter loca perscrutatus ista prodidit. Igitur fons ille, è quo Padus oritur, cauis iis locis, quibus continetur lacus, depressior est, & ipso tamen inferiora sunt prærupta quædam saxa, per quæ ingenti cum fragore præcipitat. Sic verissimum est, quod Strabo refert, Padum ex altero fonte oriri, πολὺ ταπεινότερον τῆς χερσίων τῶν, id est humiliorem, ac depressiorem superioribus iis cauis, in quibus est lacus.

Frustrà Casaubonus princeps suspectum mendii locum habuit, & corrigendum putauit, *Ἐν δὲ τῆς ἐτέρας πολὺ ταπεινότερας ἀπὸ χερσίων τῶν*: quasi hoc vellet Strabo, *ex altero fonte multo depressiore Padum oriri.* quæ castigatio vt minimè necessaria, sic à sententia non multum aliena. Illa verò Salmasij non solum falsa, sed eo quoque minus toleranda, quod non cunctanter, ac dubitando, vt Casaubonus; sed confidenter ita scribi imperat: *Ἐν δὲ τῆς ἐτέρας οὐ ταπεινότερον τῶν ἀναδίδωσιν αὐτὸς ὁ Πάδω*, *ex altero fonte non humilior, aut exilior istis profluit Padus.* Mira hîc inopia iudicij. Nam duas voces temere nimis expungit, πολὺ, & τῆς χερσίων. vtraque necessaria est. Priorem si adhibeas, fiet ex Salmasij correctione sensus ineptissimus;

Padum, quem copiosum esse mox ait Strabo, non multo exiliorem esse duobus torrentibus, Druentia, & altero illo, qui siue Duria est, siue in Duriam labitur. Sed vel omisso πολὺ, nihilo commodior est vt à Salmasio concipitur. Nam si copiosus est Padus, non multum dixerit Strabo, hunc torrentibus exiliorem non esse. Ad hæc ταπεινότερον de situ ac deiectione loci, non de paruitate dicitur, ταπεινότερον τῆς χερσίων τῶν. Sed eò reuertor: nec istas, nec vllas omnino correctiones Strabonis desiderare verba, quæ sunt integerrima. Quòd autem Salmasius opponit, Padum ὄξυ rapidum à Strabone dici, vnde consequens sit, non eum ex humiliore loco profluere, ex iis, quæ paulo ante ex Cluuerio retulimus, facillimè dissoluitur. Non enim simpliciter ταπεινός Padus in origine sua dicitur, sed ταπεινότερον iis locis, quæ lacum continent. quod non prohibet alia esse rursus illo depressiora, ac decliuia saxa, vt ad montium radices esse solent, per quæ cum impetu, ac fragore decurrit.

Plinius variis locis illustratus, & expositus, contra Salmasij coniecturas. recedere quid sit. cupressuum plantaria cur dores dicantur. Earundem proueniens in Creta. quid sit ortygetra.

CAPVT XI.

Nihil odiosius fieri potest importuno correctore, qui quicquid non intelligit, deprauatum hoc in libris esse pronunciat, ac subinde commutare instituit. Hoc vitio laborat Solini commentator. Innumera sunt & in Plinio, & in aliis Græcis, ac Latinis ab eo tentata Scriptoribus, & correctæ, quæ castigatione nihil opus habebant. Præter illa, quæ hætenus obseruata sunt, quædam tumultuariè, ac sine ordine notata proferemus hoc capite. At primùm quæ de Nilo flumine ex Herodoto, ac Plinio commemorauit, adducemus in medium, quæ tùm percurrimus

cum ea quæ de Nili incremento Epist. L. Iulianus attigit, ante oculos haberemus.

Salm. 426.
C.

Plin. L. V.
Cap. IX.

Largiorem fluere Nilum ad septentrionem sole discedente Plinius asserit ex quorundam sententia: quod in Cancro & Leone evenit. Plinium ἄλυσιας appellat Salmasius, ac docere eum satagit, Solem in Cancro & Leone nequaquam ad septentrionem discedere. nam è contrario, inquit, dum per ea signa transit, à septentrione recedit, septentrionem versus pergit usque ad solstitium. Hoc norunt etiam, qui alia omnia nesciunt. neque Plinius ignoravit, qui lib. XVI, cap. XXV satis id significare visus est. Sed acutissimus homo non vidit, discedendi verbum non tam motum, progressionemque Solis, quam recessum & distantiam ab australi parte mundi, & accessum ad aquilonarem exprimere. Sic recedere, & accedere aliàs ambulationem, ac motum significant, aliàs distantiam. Ita Curtius lib. IV loca dixit à mari recedentia. Hinc recessus pro remotis secretisque locis ab hominum frequentia. Eodem sensu Diodorus lib. I, τὸ δὲ θέρος ἐπιταύτῃ ἀποχωροῦντα τῆ φρεσὶ τοῦ ἡλίου πρὸς τὰς ἀρκτικούς ἀναξήραντες, καὶ ἀπεινοῦν τοὺς πρὸς τὴν Ἑλλάδα ποταμούς: Cùm in peragendo cursu suo æstivo tempore ad Septentriones recedit, exsiccare, ac depressiores facere Solem Græciæ flumina. Ita redeundi verbum lib. III Georg. à Virgilio positum est,

Quaque redit medium Rhodope porrecta sub axem.

vbi redire non utique progredi, ac moveri est, sed vergere, & appropinquare. Est autem illud animaduertendum, tam in Pliniano discedendi vocabulo, quam in ἀποχωρεῖν Diodori tacitè subaudiri Nili fontes. Nam duæ sunt sunt opiniones inuicem contrariæ, quas inter se comparat Plinius: altera putantium inundationem Nili ex Solis ad eius fontes appropinquatione fieri: vt Timæus assererat, *contra perpendicularum fontis sidere stante*: altera Herodoti, qui Solis recessu ac remotione id accidere volebat. quod tunc Sol ad Septentriones discederet, ἀπεχωρεῖ, nempe ab Nili fonte. Ea mens Plinij; qui cùm ita scribat: *plurisque è diverso opinatis largiorem fluere ad Septentrionem Sole discedente*, idque in Cancro & Leone contingere: non sic accipiendus est, quasi

prioris sententiæ fautorem Timæum, alibi, quàm in Cancro & Leone versante Sole, id putasse fieri dixerit: sed quòd eodem tempore Timæus Solem propius Nili fontem accedere, Herodotus longius abitare suspicari sint. Omnis ergo diuersitas in fontis Nili situ & collocatione posita est, non in tempore incrementi. Quod Salmasij alterum est παρὰ βόεμα. qui Plinium ideo præterea reprehendit; quasi diuersa utriusque opinioni tempora Nili crescentis imputauerit.

Plinius idem lib. XVI, cap. XXXIII de cupressis agens, ait quæstuosissima illarum plantaria fuisse, quòd magno venirent perticæ ex iis & asseres. *Quæstuosissima*, inquit, *in factus ratione silua. vulgòque dotem filiarum antiqui plantaria appellabant.* Nihil apertius. cupressorum plantaria dotem filiarum nominabant, quòd ex iis pecuniam ad illas maritandas conficerent. At Salmasius mirè æstuat, quasi Plinius dotem simpliciter appellasse plantaria scripserit veteres. *Plantaria appellasse antiquos dotem filiarum, id verò mirum est, inquit, nec usquam lectum.* O rem ridiculam oppidò, & iocofam! Cato apud Ciceronem lib. de Senectute, ait *agricolas horum succidiam alteram appellasse.* Non magis lectum est succidiam significare horum, quàm plantaria dotem filiarum. sed appellare in istis valet *proficere instar esse*, & eundem usum, ac commoditatem præstare.

Eodem Plinij capite, ac loco Salmasius quæ rectè habent quasi vitiosa sint interpolat. Subiicit enim verbis illis, quæ sunt adducta, Plinius: *Huic patria insula Creta: quam Cato Tarentinam eam appellat; credo quòd primum eò venerit. Et in Ænaria succisa r. germinat. Sed in Creta quocumque loco terram moverit quæ spiam, nisi feratur alia, hæc gignitur, prostratæ que emicat.* Hæc de Theophrasto transtulit Plinius, qui lib. III Hist. Plant. cap. II διαχρὸς δὲ, ait. *ὡ μόνον ὑπερτάσονται, καὶ κινήσωσιν, εἰς τὴν ἀναβλαστάνει τὰ οἰκεία τῆς γῆρας ὡσπερ ἐν Κρήτῃ κινεῖται.* *Alibi si leuiter sulcum impresserint, ac mouerint solum, statim. me. g. re familiaria illi terræ, vt in Creta cupressi.* Per sese ait, ac nullo latu natus quadam terræ vi cupressos erumpere. Adnotabat ad oram codicis sui Pelliterius in scriptis extare, *vt naturalis hæc gignitur*, pro

nisi feratur alia. quod respondet illis Theophrasti, τὸ οὐκ ἔστι τῆς γῆρας. Dalecampius quoque idem in manuscriptis suis reperit.

Salmasius οἰκόμενος affert coniecturam neque bonam, neque tolerabilem. Scribit enim: *Sed in Tarento quocumque in loco terram mouerit quispiam, si naturalis hæc gignitur, protinusque emigrat: in illa uero etiam non appellato solo e sponso: hoc sensu; cum & in agro Tarentino, & in Creta proueniat cupressus, hoc interesse, quod in Tarentino, quocumque in loco terram mouerit quispiam, ferendæ scilicet cupresso, si naturalis hæc terra ei fuerit, gignitur. ut non ubique in Tarentino agro optimè uenirent cupressi, sed in ea tantum parte, ubi occurreret naturalis cupresso terra. at in Creta quocumque in loco eius insulæ solum gignendæ cupresso bonæ est fidei, nec è sponso appellandum. Apage hanc corrigendi licentiam. De Tarento nihil eiusmodi Plinius, sed de Creta, quod Theophrasti locus euincit, è quo mutuatus est Plinius. Deinde uanissimum est, asserere in Tarentino agro si quis solum inuertat, ita demum prouenire hanc arborem, si naturalis sit terra: in Cretensi, tamen si naturalis non sit. Neutrubi, si naturalis gleba non sit, arbor eo modo gignitur, quem Theophrastus, & ex eo Plinius explicant; nimirum absque satione, ac sponte. Hoc enim ambo illi significant. Quis hæc contra mentem istorum; imò contra ueritatem, ac naturam esse non uidet, nisi qui nihil uidet; dicere in Creta cupressos ubique felicissimè prouenire etiam in non sua, ac minimè naturali terra? Quicquid illud est, quod sponte & inarata tellus assidue parturit, huic naturalis illa sit necesse est. Nam nullum certius indicium est naturalis stirpibus terræ. Quamlibet Idæorum montium cacumina perpetuis niuibus albescant, naturale cupressis solum illic est, ubi sponte, ac nemine appellante, hoc est vomerem imprimente, succrescunt. Sed Plinij posteriora illa non est assecutus Salmasius: *Illam uero etiam non appellato solo, &c: Quare totus hic locus ita ex ueteribus codicibus, atque ex Peliserij fide legendus est: Sed in Creta quocumque loco terram mouerit quispiam, si naturali (potest & scribi, quasi**

quasi naturalis) hæc gignitur, protinusque emigrat. Illa uero etiam non appellato solo ex sponso, maximèque in Idæis montibus, & quos Albos uocant, summisque ingis, ubi niues nunquam absunt, plurima. Nulla hinc ἀντίθεσις est comparatiōue diuersorum tractuum. sed in eadem insula non solum, inquit, impressa leuiter tellure, nullo saturo, ac sponte gignitur cupressus (quod unum Theophrastus de illa scripsit) uerum etiam non commota terra, hoc est non appellato, ac sollicitato solo, & quasi ex sponso ad reddendum ac pariendum compulso. Cum enim colitur, exerceturque terra, quasi nexu quodam obligatur, ut ex sponso citari, cogique possit ad reddendum mutuū. Eam vim habent istæ uoculæ: *Illam uero: quasi diceret, eadem uero, vel quinetiam.* Atque hoc posterius aliunde quàm ex Theophrasto Plinius accepit. Nihil hac interpretatione uerius; Salmasiana autem inanis, & ludicra est.

In sequentibus quoque Plinij uerbis emendandis infelicem operam nauat Salmasius. Vulgò ita scribitur: *Nec terra tantum natura circa has refert, aut perpetua cæli; uerum & quedam temporaria uis. Imbres aliqua plerumque semina afferunt, & certo fluunt genere, aliquando etiam incognito: quod accidit Cyrenaica regioni, cum primum ibi laserpitium natum est.* Legebat adhibita quoque coniectura ex M. S. suis G. Peliserius, *temporaria uis imbrum aliqua plerumque semina affert.* Minima mutatione scripserim, *uerum & quedam temporaria uis. Imbres aliqui, vel Imbrum aque.* aut, ut Dalecampius ex suis adnotauit, *Imbres aliqui.* Utcunque uero scripseris, retinenda ista sunt, *certo fluunt genere.* In quo pessima Salmasij coniectatio est ita conformantis: *imbre aliquo plerumque semina afferte.* Certè *fluunt genere aliquando etiam incognito.* Etenim hæc Pliniana *certo genere* interpretantur illa Theophrasti lib. III Hist. cap. II, ἰδιώτερον ἀνατεῖλαι. Sic enim loquitur. εἰαχὸς καὶ ὑδάτων ἑπιγνομένων ἰδιώτερον ἀνατεῖλαι ὕλης πλῆθος. Vide & lib. I de Causs. cap. V.

Paucis item postea paginis alia Plinij deprauatio nobis occurrit. Cum enim Aristoteles lib. VIII Hist. cap. XII coturnices hinc abeuntes scripisset ducibus uti Glottide, Or-

Salm. pag.
180. B.

tygometra, oto & cychramo t è quibus ortygometra palustrium auium similis est; consentaneè Plinius lib. X, cap. XXIII, *Aquilone ergo maxime volant ortygometra duce. Primam earum terra appropinquantem accipiter rapit. vbi perspicuum est ortygometram à coturnicum genere discerni, ve & Aristoteles distinxit. Salmasius contendit Plinium ortygometram vnam è coturnicibus facere, quam tertæ appropinquantem accipiter rapit. Legit ergo; volant ortygometra duce, primam eam terra appropinquantem accipiter rapit. Non est audiendus. Nec rectè probat ex eo, quòd Plinius aues peregrinas duces enumerans, ortygometram præterit. Id enim fecit idèd, quia iam mentionem eius anteuertat, quæ omnium dux esset. Neque verò quòd dux sit, eo ab accipitre inuadi eam necesse est: siue quia non prima terram capit: siue quia alterius generis est: neque prædatrices aues in omnia genera sæuiunt etiam minorum volucrum.*

Translatitij vocabulum, eiusque ratio, & origo. ridicula de eo Salmasij argutia.

CAPVT XII.

Salm. pag.
376. B.

R

ISIMVS & Salmasianam argutiam super vocabulo tralatitium. *Translatitium, ait, quid sit omnes sciunt. quare ita dicatur, pauci, vel nemo. Audite verò, atque togam componite. Latini eo sensu tralatitium usurpant, quo Græci ἐγχεῖλιον. Est autem ἐγχεῖλιον, machina versatilis, & ἄελακτος, qua dii in scenam aliquis loquuntur, aut acturi transferebantur. Hanc machinam Latinos translaturum appellasse putat. Inde tralatitium de re maxime vulgata; iacta àque omnium sermonibus, & factis. Nihil insulsius audire memini. Itane translaturum, vel tralatitium à machina ista theatri dicitur, quod non est nouum, sed vulgare, atque tritum? Velut tra-*

latitium, vel translaticium Prætoris edictum appellabant. Cicero III Verr. *vetus edictum translaticiumque nominat, quod vetus Interpres Aseonius ita declarat: Translatitia veteres dixerunt non noua, nec nuper inuenta, sed aliunde translata.* Hæc vera est origo. Prætores initio anni sui iuris dicendi formulam edicto proponebant, quam ex priorum edictis transferebant paucis interdum mutatis. donec Saluius Iulianus edictum perpetuum proposuit, quo omnes in posterum Prætores vterentur, ait Hieronymus in Chronico. Hinc *translatitius sermo* vulgaris apud Phædrum: non, vt Salmasius ridiculè, quasi ex machina à Diis vsurpatus. *Translatum* præterea Latinos appellasse machinam istam quo auctore didicit? Nam quod apud Valerium Max. lib. II, cap. IV eo sensu vult accipi, perabsurdè facit. *Translatum*, ait Valerius, *antea pæniceis indutum tunicis M. Scaurus exq. in genere vestis cultum induxit.* Ibi Salmasius translaturum refert ad illam machinam; imò Deos ipsos sic appellari à Valerio pertendit, qui quum antea induerentur pæniceis tunicis, exquisito genere vestium inducti sunt à Scauro. Ne media quidem hieme frigidior nix est, quàm hæc est ariolatatio. Ergone Dii, deæque omnes eodem cultu, ac colore antehac inducebantur in scenam? Præterea quis ferat Deos appellari translaturum? Diceret saltem cum Pighio translaturum esse ludionum infimam turbam, quæ sæpius in theatro merebat. aut si minus id placeret, taceret omninò, nec tam ioculare commentum pareret. Equidem hunc Valerij locum, si quid correcto opus est, ita scripserim. *Translatum antea pæniceis tunicis, M. Scaurus exquisito genere vestis cultum induxit. expuncta voce indutum, quæ esse glossema potuit alterius, cultum; ne quis ad siparia, vel ornatum alium scenæ pertinere cultus vocabulum crederet. Cultum, inquit, hoc est indutum histrionum, & actorum Scenicorum, qui pæniceis antea tunicis constabat, eoque genere tralatitius, atque vsitatus erat, exquisitori genere vestis induxit. Translatum vocat, hoc est iraductum, & palam ostensum, atque vsurpatum. Hæc coniectura vt minus proba sit: (Non enim pro certa & indubitata, Salmasiano illo more, velim obtrudere) cer-*

tè huius illà superiore infinitis partibus felicior est, & Latino vsu dignior.

De ἀνάθεματος vocabulo & notione disputatum: falsa de iis Salmasij coniectura. Defensus contra ipsum vulgatus Bibliorum interpres.

CAPVT XIII.

T falsa sunt, & iocularia, Salmasij, quæ de anathemate, ac ligandi, soluendique iure sanè alieno loco differis. Plus dicam: etiam hæretica sunt. Nimium tibi profectò sumis, dum ex Onomasticis, & nugis tuis Grammaticis; quod pattonus in iure ciuili tuo nunquam fecisti, de fidei rebus, ac Theologicis quæstionibus respondere non dubitas. Sed de hæresi tua, quæ anathema meretur, post paulo dicam. Prius enim de nomine ipso tecum, vsuque illius, & significatione contendam.

Errare dicis eos, qui ἀνάθεματιζῶν in sacra Scriptura idem esse volunt, ac diris defigere, vel deuouere: quique ἐπάρατον, & maledictum nomine anathematis intelligunt. Malè proinde vertere nonnullos quod apud Matthæum cap. XXVI de Petro legitur, τότε ἤρξατο κατὰνάθεματιζῶν: tunc cepit se ipsum deuouere. quæ est Bezzæ interpretatio: neque qui execrari vertunt, vt Erasmus, ex eoque Calvinus tuus. Addis: Nec melius vulgaris: tunc cepit detestari. Falleris. Ἀνάθεματιζῶν rectè omninò vulgatus Interpres, & qui præeuntem illum secuti sunt, Latine reddiderunt, detestari, execrari, diris deuouere; maledicto damnare. & ἀνάθεμα maledictus est, ac diris confixus, & deuotus, eum de homine dicitur. Hesychius certè ἀνάθεμα reddit, ἐπάρατος, ἀποιώωντο, execrandus, excommunicatus. Hanc solam veram esse significationem ait Salmasius, & videlicet alteram falsam, quæ est ἐπάρατο. Idem tamen subinde fateretur ἀνάθεμα reuera significare maledictum, & ἐπάρατον. Re quidem ipsa deuotum, & maledictum hominem significare potest τὸ ἀνάθεμα, sed verbi notio alia est, quæ proprie separatam, ac semotum significat. De verbi no-

Salm. pag. 1089, & deinceps. P. 1090. E.

tionem mox agetur. Interim conflictus secum hominis animaduersione dignus est; qui cum afferat ἀνάθεμα significare deuorum, ac maledictum hominem, Hesychium tamen castiget, qui id ipsum scripserat. cum hallucinari censeat eos, qui κατὰνάθεματιζῶν vertunt deuouere, execrari, detestari. Nam vt origo vocabuli non ea sit, quam doctissimi omnes adstruunt, sed ea, quam doctissimis doctior Salmasius inuenit, ἀνάθεμα dictum esse ab eo, quod est θέμα, situs, regio, & præpositione ἀνά, quæ secretionem, & mutationem exprimit; negari tamen non debet id ἀνάθεμα significare, quod re ipsa ei voci subesse Salmasius idem fateretur. Non enim vocabulorum vsus primigenia notione, & quam prima illis origo tribuit, includendus est. sed ex proprio, ac natiuo solo in peregrinum sæpe translata latius patent. quod innumeris exemplis quotidiana consuetudo sanxit. Vt si quis sacrum neget sceleratum hominem Latine dici; ac sacram auri famem vocari perperam à Poëta contendat; quod sacrum id proprie significet, quod numini dicatum est: is sit ineptus. Sic imperitè prorsus Salmasius malè eos facere putat, qui anathemati execrationis, ac maledicti notionem subiiciunt, quam ei voci secundo saltem loco conuenire non negat.

Atqui in anathematis origine, ac prima illa significatione longè sententiã fallitur: ac temerè contra doctissimorum virorum, imo veterum Patrum, ac Græcorum auctoritatem asseuerat, ἀνάθεμα pro re consecrata, ac dedicata non sumi; sed hac notione dici tantum ἀνάθημα non ἀνάθεμα: & qui ambo ista confundunt, peccare grauissimè. In quo ille potius peccat. Nam ἀνάθημα, & ἀνάθεμα ab eadem & verbi, & notionis stirpe deriuantur; nimirum ab ἀναθηΐαι, quod est suspendere, & in altum exiollere, quasi ἀναθηΐαι, quod citra dedicationem, vel consecrationem interdum accipitur. Sic apud Chryostomum To. V edit. Saul. Hom. LXXVIII in maiorem hebdomadam. εἰ γὰρ εἰκόνα τις ἀψυχον ἀνάθεῖς πατρὸς, ἢ φίλου, νομίζει παρῆναι ὁμοῖον τὸ ἀπελθόντα. ἢ ἀπὸ τῶν εἰκόνων αὐτῶν φανταζέσθαι τὸ ἀψυχον. Si quis matrem imaginem filij, aut amicum crexerit, hunc ipsum adesse sibi quamuis mortuum existimat, ac per animam carentem effigiem illum sibi cernere videtur. Et quoniam quæ

Error Salmasij.

in templis, & vtcunque numini donaria consecrantur, ac dicantur, erigi in sublime, suspendique solent; ex eo factum est, vt id verbi pro consecratione, ac dedicatione sumeretur. Vnde αἱάθημα donarium est, & ornamentum, quod in propatulo ponitur. Græci Bibliorum interpretes in ea consecrandi significatione tam αἱάθημα, quàm αἱάθεμα vsurparunt; sed paululum diuersa ratione. Nam αἱάθημα de eo ferè dixerunt, quod oblatum esset Deo, siue maneret, siue aboleretur, ac periret: ac siue id eiusmodi esset, vt in edito collocari suspendique posset: siue ager, aut pecus foret, & id genus alia. Ανάθημα verò cum eodem illo modo sumpserunt; tum pro eo quod in hunc finem Deo consecrabatur, vti funditus deleretur, ac profligaretur, quòdque pro abominando, ac detestabili Deus haberi vellet. quo sensu αἱάθημα facile vsurpatum non memini; sed de eo duntaxat, quod ad Dei cultum ac venerationem adhibebatur. Leuitici XXVII. πᾶν δὲ αἱάθημα, ὃ ἐστὶν αἱάθημα ὁ ἀνθρώπος τῷ κυρίῳ ἀπὸ πάντων ὅσα αὐτῷ ἔστιν, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτηνῶν, ἔστω ἀγίου καὶ ἀκαθάρτου αὐτῷ, οὐκ ἀποδώσει, οὐδὲ λυτρώσει: πᾶν ἀνάθημα ἅγιον ἅγιον τῷ κυρίῳ, καὶ πᾶν ἀνάθημα, ὃ ἀνὰ τετῆν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, οὐ λυτρώσει, ἀλλὰ θανάτῳ θανατωθήσεται. Hic ἀνάθημα rem votam, ac consecratam Deo significat, & ea religione obstrictam, nunquam vt redimi posset. Nam duplex erat vouendi genus: alterum simplex, quo res ita Deo consecrabatur, vt recuperari ac compensari pretio posset. de quo eodem cap. I, alterum quod ἄναθημα, id est ἀνάθημα vocatur. quo res oblata Deo, & eius honori, cultuique consecrata neque distrahi, neque commutari poterat. Hesyechius in hunc locum inter anathematizare, & sanctificare hoc ipsum discrimen obseruat; quòd quicquid anathemate consecratum esset, nullomodo in usum humanum nullius, nec sacerdotis fas esset reuerti. Vti Iosue VI Iericho, & quicquid in ea continebatur anathemate damnatum est. cuius ea vis fuit, vt tam opidum ipsum, quàm quicquid inibi erat, igne conflagraret, ac perderetur, exceptis metallis, quæ in Dominicum ærarium illata sunt. Ita Reg. I, cap. XV eidem anathematis formulæ subiiciuntur Amalecitar. Vtrobique ex vsu sacrorum Interpretum αἱάθημα, & ἀνάθημα discerni potest. Nam

quicquid ita consecratum est Deo, vt pro abominabili, & execrando è medio tolleretur, id ἀνάθημα, non ἀνάθημα vocatum est. cætera, quæ ad diuinum cultum asseruata sunt, vtroque vocabulo censentur.

Iam verò quoniam id omne, quod Deo dicatur, præsertim summo illo consecrationis ritu, vsu communi interdictum, ac secretum est; hinc tam ἀνάθημα, quàm ἀνάθημα pro eximio, vel egregio, ac separato sumitur. Hoc modo duplicem vtriusque vocabuli notionem authores grauissimi distinguunt; vt τὸ ἀνακείμενον τῷ Θεῷ, Deo deuotum, ac consecratum; & τὸ ἀφωρισμένον, vel τὸ ἀλλοτριούμενον significant, non minùs τὸ ἀνάθημα, quàm τὸ ἀνάθημα. Theodoretus duobus in locis hoc insigniter demonstrat. Primus est in Comment. ad cap. I Sophonie, ad ista commatis 7, ἡγάσθη τῶν κλητῶν αὐτῶν. cuius verba, quia Græcè nondum edita sunt, adscribam. τὸ δὲ ἡγάσθη, αἰτὶ τῶ ἀφώρισε, τέλειεν. οὕτως καὶ Δαβ. Ησαίου φησὶν ἡγάσθη οἱ εἰσὶ. καὶ ἐγὼ ἄγω αὐτῶν, αἰτὶ τῶ εἰς τῶ τὸ ἀφωρισμένοι. ἐπεὶ δὲ γὰρ καὶ τὸ ὄντως ἅγιον ἀφώριται, καὶ τὸ βεβήλων κηρύσσεται. ἔτι τῶ εἰς πτωχῶν ἀφωρισμένους, ὡς ἔστω αὐτῶ τῶ θεοῦ τῶ ἁλῶν ἀφωρισμένους ἡγάσθη καὶ κλη. οὕτως καὶ τῶ θυσίαν καὶ τῶ χρηστικῶν ὠνόμασεν. οὕτως καὶ τὸ ἀνάθημα διπλῶς ἔχει τῶ εἶνοιαν. οὐ γὰρ μόνον τὸ ἀνακείμενον τῷ Θεῷ ἀλλὰ τὸ ἀλλοτριούμενον ἀνάθημα κλη. Sanctificauit, inquit, pro eo quod est separatum: sic & per Esaiam loquitur; Sanctificati sumus; & ego ducō ipsos; pro eo quod est, in hoc separati. Nam quia & quod reuera sanctum est, separatum, atque à profanis secretum est, id est & eos, qui ad pœnam separati sunt, sanctificatos appellat. Sic & sacrificium abusione quadam nominat. Hoc etiam modo & anathema duplici notionem præditum est. Nam non solum quod dicatum est Deo, sed etiam quod alienum sit, anathema vocauit.

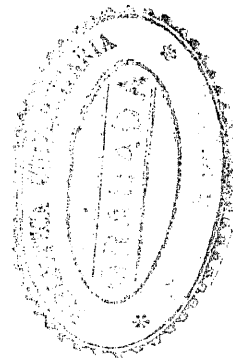
Alter locus est è Commentariis ad cap. IX Epist. ad Rom. in hæc Pauli verba: Ἡ γὰρ αὐτῶν γὰρ αὐτῶν ἡ ἀνάθημα εἶναι ἀπὸ τῶ Χριστοῦ ἕως τῶ ἀδελφῶν μου τῶν σαρκεῶν μου τῶν καὶ σαρκῶν. Αἱ hæc Theodoretus. Τὸ ἀνάθημα διπλῶς ἔχει τῶ ἀφωρισμένον. καὶ γὰρ τὸ ἀφωρισμένον τῷ Θεῷ ἀνάθημα ὀνομάζεται, καὶ τὸ τῶ ἀλλοτριεῖν τῶ αὐτῶ ἔχει τῶ ἀφωρισμένον καὶ τὸ μὲν δεύτερον ἐν τῶ ἀφωρισμένον Κορινθίους ἡμῶν ἐδίδαξεν ὁ ἅγιος Ἀπόστολος. εἰ τις γὰρ οὐ φιλεῖ τὸ κύνειον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔστω ἀνάθημα. τὸ δὲ γὰρ ἀφωρισμένον, καὶ ἡ κοινή

διδάσκει συνήθεια. ἀνάθημα τὸ γὰρ καλοῦμεν τὰ τῷ θεῷ προσφερόμενα. καὶ αὐτὸς ὁ τῆς ὅλων θεὸς τὴν Ἱερουσόλιν ἀνάθημα γενέσθαι κελεύσας. Ἐνταῦθα μὲν τοὶ ὁ μακάριος Παῦλος τὴν δευτέραν ἀφ' ἑαυτοῦ πείθει. *Anathema duplicem habet intelligentiam. Nam & quod Deo consecratum est anathema nominatur; & quod ab eo est alienum habet eandem appellationem. Et secundum quidem docuit nos divinus Apostolus in prima ad Corinthios: si quis enim non amat Dominum Iesum Christum, sit anathema. Prius autem vel communis docet consuetudo. Anathemata enim appellamus, quæ Deo offeruntur: & ipse universorum Deus, qui urbem Iericho anathema esse iussit.*

Chrysostomus Comment. ad cap. IX Epistolæ ad Rom. in eadem verba, quærit quid sit esse anathema. respondetque: *τετίσι χειροῖδω πάντων ἀλλότριος ἔγω πάντων. segregatur ab omnibus: alienus sit ab omnibus.* cuius significationis fontem & originem ita declarat. *καθὰ τὸ γὰρ τὸ ἀνάθημα τὸ τῷ ἀναπνεύσαντι τῷ θεῷ οὐδὲς ἀπολύσει ἀπλῶς ἑαίς χερσὶν ἀφαιεῖται, ἔδδ' ἐγὼ γενέσθαι. οὕτω καὶ τὸ χειροῖδον τῆς Ἐκκλησίας, πάντων ἀποτέμνων, καὶ ὡς πορρωτάτω ἀπέχων, τὸ τῷ τῷ ὀνόματι ἀπὸ τῆς ἐναντίας καλεῖται, μετὰ πολλοῦ τῆς φόβου πᾶσιν ἀπαγορεύων αὐτῆς ἀποχερίζεσθαι, καὶ ἀποτιθεῖν. τῷ μὲν γὰρ ἀνάθηματι πῆλξ ἐνεχε οὐδὲς ἐτόλμα ἐγγίσει: τῆ δὲ ἀποτιμῆντος ἐξ ἐναντίας ἐχειρίζοντο γνώμῃς ἀπειτες. ὅτε ὁ μὲν χειροῖδός ἐστι, καὶ ὁμοίως καὶ τὸ το, καὶ κείνο τῆς πολλῶν ἡλοπείωται: ὁ δὲ τῶπος τῆς χειροῖδός οὐχ ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ ἐναντίος οὐτὸ ἐκείνου. τῆ μὲν γὰρ ἀπειχόντο, ὡς ἀνακειμένου θεῷ: τῆ δὲ ὡς ἡλοπείωμένου θεοῦ, καὶ ἀπὸ γὰρ τῆς Ἐκκλησίας. *Ut enim anathema Deo consecratum nemo utcumque manibus contrectare audeat, aut propius accedere: sic eum, qui ab Ecclesia separatur, ab omnibus abiungens, & longissimè remouens, hoc nomine usus est à contrario. ut non sine magno terrore denunciaret omnibus ab illo uti recederent, ac fugerent. Nam anathemati propter venerationem propinquare nullus audebat. ab eo verò, qui abscissus erat ab Ecclesia, contraria mente, ac ratione omnes abscedebant. Quare cùm eadem utrobique separatio sit, non idem tamen separandi modus est, sed aliter alteri contrarius. Et enim ab illo tanquam Deo dicato abstinerebant omnes. ab isto verò, tanquam à Deo abalienato, & ab Ecclesia distracto.**

Ex his Theodoretī, ac Chrysostomī verbis evidens est ἀνάθημα, & ἀνάθημα eatenus accipi promiscuè, ut ab eadem significationis

gnificationis stirpe proficiscantur, quæ est *dicare, consecrare, vouere*. Cui & Suidas assentitur, qui ἀνάθημα vult esse πᾶν τὸ ἀφιέρωμα θεῷ: itaque subiicit, λέγεται δὲ καὶ ἀνάθημα. Sed cùm de donis & oblationibus agitur, quæ ad venerandum numen adhibentur, directum esse τῷ ἀναθήματος vsum, ac proprium indidem patet. cùm autem ad res diras, execrabiles, & profliandas transfertur; tùm è contrario flexam, & quasi secundariam esse notionem; ut sit idem quod *separatum, remotum ab usu communi, & commercio ceterorum*. præsertim si de intestabilibus, ac deuotis hominibus fermo sit. Iustinus quoque Martyr, vel qui eius nomine inscriptus est liber *Quæstionum ad Orthodoxos, Quæst. CXXI, ἀνάθημα λέγεται τὸ ἀνακειμένον, καὶ ἀφωρισμένον θεῷ, καὶ εἰς κοινὴν χρῆσιν μηκέτι λαμβανόμενον. ἢ τὸ ἀπὸ πᾶσιν ἡλοπείωτον θεοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ. Anathema dicitur quod dicatum, & separatū est à Deo, & ad promiscuum vsum haud amplius adhibetur. siue quod à Deo propter nequitiam abalienatum est.* Est igitur ἀνάθημα res Deo sacrata & deuota, cùm ad eius honorem offertur. Aliàs contrario modo, execranda est, & à qua, velut in sacra sit, abstinere omnes debeant. Vnde execrabilem, ac diris confosam, & detestandam rem significat. Quo sensu paulo quidam aliter interpretati sunt. Chrysostomus To. VI edit. Saul. Hom. XXXVII, de anathematismo fugiendo, quæritur *ἀνάθημα* in priorem partem accipi soleat, cùm tamen origo significationis bona sit, ut cùm dicimus ἀναθέσθαι θεῷ, *consecrare Deo*. Respondet: *πὶ ἐν ἑστὶν ὁ λέγει ἀνάθημα, ἀλλ' ὅτι ἀναθέσθαι εἶπες ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ μηκέτι χρῆσιν σωτηρίας ἔχεται. γενέσθαι ἀλλότριος ἀπὸ τῆς Χειροῖδ; Quid igitur est quod dicis anathema, nisi hoc, consecratus sit iste diabolo; nec ullum amplius locum salutis habeto: esto alienus à Christo? Non absimili ratione ἀνάθημα isto sensu dicitur, atque ab Latinis olim *sacer*. quoniam publicè damnatorum, proscriptorumque capita Deo cuiquam, præsertim ex inferis consecrari solebant, ut scribit Halicarnassensis lib. II. Quod tamen apud Christianos rectè, ac per sese minimè fiebat, ut cuiusquam caput diabolo dicaretur: sed ex accidenti, & consequentia quadam: quòd qui à Deo abiudicatus esset, is Diabolo traditus, ac mancipatus videretur. Tamen si directè nonnunquam Diabolo vsu potius, quàm mancipio trade-*

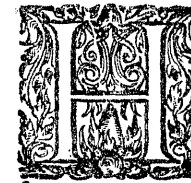

bantur: ut illum Corinthium Apostolus dedendum Satanæ censuit, ut ab eo cruciatus, & vexatus meliorem ad mentem rediret. Zonaras, & Theodorus Balsamo in III Can. Synodi Constantinopoli habitæ, quæ septimam approbavit, ἀνάθεμα ἔγω, sic explicant: *Separatus esto à Deo, & Diabolo tradatur tanquam ἀνάθημα.* Μοχ, τὸ δὲ ἀνάθημα χειρισμός ἐστι τῆ θεοῦ. ὡς γὰρ τὰ προσαρμόδια ἀνάθημα τῶ θεῷ χερίζονται ἀπὸ τῆς κοινῆς τε, & ἀθραπίνων πραγμάτων. οὕτω & ὁ ἀνάθεμα γυνόμηνος ἐκκόπτεται, & διαρπύεται ἀπὸ τῆς πηγῆς ὁμηγύρεως τῆ ἀναπειρηθῆναι, & ἀφωρισμῶν τῶ θεῷ, & ἀπὸ αὐτῆς τῆ θεοῦ, & προσκυροῦται τῶ Σατανῶ. Quasi devotus Satanæ, & addictus est, qui ab Ecclesia, Deoque separatur, & anathema fit. Est aliud quoque vocabuli istius etymon, quod apud Socratem lib. VII, cap. XXXIV legitur: οὕτω γὰρ οἱ Χριστιανοὶ καλεῖν εἰώθαμεν τὸ χεῖρ τῆ βλασφημίου ψήφον ὅταν αὐτὸ ὡσπερ ἐν σήλῃ ἀναθήσαιντες φανεραῖ τοῖς ἅπασιν χεῖρα σωμαθῶν. Anathema deducit ab eo, quod est publicè proscribere, & quasi in columna damnationis sententiam proponere. quod σήλιπύσαι Græci vocant. Quod ipsum Etymologici Author secutus ἀνάθεμα dictū notat, τὸ δὲ τὸ ἐν σήλῃ ἀναθήσασθαι.

Ex his postremò vocabuli notionibus illa profluxit, quam ex Hesychio suprâ retulimus, ut ἀνάθεμα sit ἐπίερατος, *maledictus, execrandus, ac detestabilis.* Hieronymus in I cap. Epist. ad Galatas: *Porro ἀνάθεμα verbum propriè Indæorum est. & positum tam in Iesu Naue, quam in Numeris: quando omnia, quæ erant in Hiericho, & Madiamitarum, detestationi & anathemati habenda Dominus imperavit.* Tertullianus denique ἀνάθεμα, *denotamentum* vertit; ut in Scorpiaco non semel; & eâdem notione accipit, pro eo quod ex voto perditur, ac consumitur. quæ modum & cùm ad hominem transfertur, *denotum*, atque *execrandum* significat. quod imperitè Salmasius negabat.

Vana opinio Salmasij super ἀνάθεματος originatione confutatur. De voce אלהים & אלהים imperita, & de hac etiam ridicula sententia.

CAPUT XIV.

HÆC sunt paulo latius exposita; sed paucioribus ad institutum nostrum opus non fuit: qui imperiti Exercitatoris audaciam frangere tanta & veterum, & Græcè, quàm iste est, doctiorum autoritate voluimus. Nam qua fronte deinceps, quod in Exercitatione sua posuit, audebit defendere, ἀνάθεμα dictum non esse sacros apud scriptores de omni re, quæ Deo consecratur, velut agro, prædio, pecore, vel arbore: sed de eo tantum, quod suspendi, & in excelsolocari posset? Ut de profanis id verum esse fatear: certè aliter apud nostros, id est sacros, vsus loquendi tulit. neque cur ἀνάθεμα potius, quàm ἀνάθημα tot in locis scribendum putemus, suo ille interdicto faciet. Nam in vetustissimis, & emendatissimis codicibus, tam in loco illo Leuitici, quàm apud Chrysostomum, & Theodoretum ἀνάθεμα, ita ut superiori capite retulimus, accipitur. Neget præterea modò se absurdissimè statuisse, nullam prorsum denotionis, aut consecrationis in ἀνάθεματος voce P. 1090, C significationem inesse, ut persuasum hæctenus fuit viris doctissimis. Non enim sibi tantum sumet, opinor, plus se ut Chrysostomo, Theodoreto, cæterisque, quos adduximus, aut habere iudicij, aut Græcæ facultatis existimet. Vulgati denique Bibliorum interpretis fidem eleuare pergat, qui καταναθεματίζω vertit *detestari*. contemnat cæteros, qui illum secuti non multum aliter interpretati sunt.

Sed Augustinum nescio quomodo penè præterieram: cuius verba hæc, quæ hæctenus de istius vocis significatione disputauimus, egregiè confirmant. Sic igitur ille lib. IV Quæst. super Numeros, Quæst. XLI ad hæc verba. *Et anathemauit eum, & ciuitatem eius. Hinc dictum est anathema, quod detestabile*

aliquid, & abominabile videatur. Vt enim nihil inde victor in usus suos auferret, sed totum in pœnam luendam voueret, hoc erat anathemate, quod vulgò dicitur deuotare. Origo autem huius verbi in Græca lingua ab his rebus, que vocæ, & persaluta, hoc est promissa, & red-dita sursum ponebantur in templis, ἄνω τὸ ἄνω τιθεῖσθαι, hoc est sursum ponere, vel figendo, vel suspendendo. Hæc ille, quæ, antequam Augustini nobis venisset in mentem, totidem propemodum verbis exprompsimus.

At quid noui tandem Salmasius contra communem ἀνάθημα de suo fabricauit? Vide argutum Grammatici cōmentum. Ἀνάθημα dici ab eo credit, quod est θέμα, hoc est pœnitio, sitis, regio. cui ἀνάθημα contrarium est, quod ex sua sede, ac regione deducitur, ac remouetur: vel potius ipsa mutatio, ac remotio, idem nempe quod ἀφορισμός. Euge. Nempe quia θέμα est regio, ἀνάθημα regionis erit mutatio. Ergo quia χώρα regio est, ἀναχώρα Græcè concipi poterit, vt sit loci commutatio. Sic quia πόλις ciuitas, πατρίς patria est; dicitur ἀνάπολις, ἀνάπατρίς. Ab ὀρος item ἀφορος pro ἀφορισμός vsurpari licebit. Quî minùs enim tam hæc, quam sexcenta formæ eiusdem, & analogiæ fingi poteris; si id semel concesseris, à substantiuis actionem non significantibus, fieri addita præpositione istiusmodi motus, vel ἐνεργίας nomina potuisse? Diceret, si quid in istis scire vellet, ἀνάθεισιν potius quam ἀνάθημα: siquidem θέμα pro regione capiatur, quemadmodum à χώρα non fit ἀναχώρα, sed à χώρησι fit ἀναχώρησις. Neque ab ὀρος ἀφορος: sed ab ορισμός ἀφορισμός. Atenim ἀνάθεισθαι ψῆρον est μεταπίθεσθαι, vt ait Suidas. Verùm μεταπίθεσθαι non est separare, ac secernere; sed mutare. sic ἀνάθεισθαι ψῆρον non erit separare calculum, quod esse tamen oportet, si verum est, propriam, & primigeniam anathematis notionem esse separationem, & ἀφορισμόν. Ἀνάθεισθαι ψῆρον est denuo ponere, ac repetere calculos, vbi scilicet malè subducta summa est: quod ad rem nihil pertinet.

Pergit tamen, & ab Hebraico verbo, quod in sacris τῷ ἀνάθηματι respondet, præsidium aduocat. In Hebræo est, inquit, Cherem, quod vocabulum à verbo Charam deducitur. & significat propriè rem aliquam ab usu communi eximere, ac segregare vt Deo consecratur. Non maioris pretij est hæc Hebraici nominis,

quàm Græci illius explicatio. Verbum חרם non est propriè separare. imo occidere, perdere, interneccione delere. Hebræos ipfos audi. Dauid Kimhius in Radicibus, verbi charam, & nominis cherem significationem sic exprimit. חרם כלם ענים הרונה וכריתה והשהתה ואיכור. Horum omnium significatio est interfectio, excisio, vastatio, perditio. Quod igitur vel re ipsa, vel ciuilitè perit, atque è medio tollitur, id huius vocis ambitu Scriptura complectitur. Itaque sæpe à LXX senioribus per verbum ἐξολοθρεύειν, φονεύσαι, ἀφανίζειν redditur, consentiente Chaldæo, ac nostro Interprete. Exodi XXII, 20. Qui immolat diis occidetur, præterquam Domino soli, חרם יחרם יזולו חרמהו. Chaldæus חרם יחרם יזולו חרמהו. Cyprianus Ep. LV eradicabitur. Leuit. XXI, 2, Delebo vrbes eorum, חרמהו חרמהו. Chald. אנמר funditus delebo. Deuteron. VII, 2 חרם חרם חרם, percuties eas vsque ad interneccionem. LXX. ἀφανισμῶ ἀφανίσις αὐτούς. Cal. נמדיא חרם. Eod. cap. ver. 26. eximiè Scriptura demonstrat quod suprâ cum Augustino docuimus: ἀνάθημα deuotionis, ac detestationis habere notionem. quod Salmasius perfrictè negat, & Interpretem nostrum eo nomine redarguit. De Idolis ergo Scriptura loquens; Néc inferes (ait) quidpiam ex idolo in domum tuam, ne fias anathema, sicut & illud est. quasi spurcitiâ detestaberis, & velut inquinamentum, ac sordes abominationi habebis, quia anathema est. Hic חרם abominationē noster Idolum vertit. Hoc verò ipsum anathema, חרם vocat Scriptura, nimirum quia detestabile ac perdendum est.

Longum est omnia per censere; neque verò necessarium. Res est enim Hebraicè vtrunque scientibus non valdè recondita. Cuius linguæ quantum habeat usum Grammaticus noster, præter hunc locum, alius insuper ostendit, in quo nomen חרם Cethè, quod Hebræi aurum esse putant, alij lapillos; Græcam vocem facit χερμα, quod est monile. Leuissima coniectura: addo & inepta. Nam Iob cap. XXVIII, 16, id nomen extat, quem librum antiquissimum esse cōstat, ac vel ab Iobo ipso, vel à Moyse scriptum plerique sentiunt. Non est autem verisimile Græcas voces per illud tempus ab Hebræis vsurpatas esse. Itaque frigida est hæc argutiuncula.

Ecc ij.

*De Anathematis significatione, & usu in veteri Ecclesia.
multiplex hallucinatio Salmasij. Non omnibus
à communionem segregatis anathema tri-
buendum esse.*

CAPVT XV.

HX Anathematis ea significatione, quam ha-
tenus edisserui, vsus ille vocabuli manauit,
qui in Conciliis, & Ecclesiasticis Scriptoribus
perfrequens est; vt *anathema* dicatur, qui Epi-
scoporum, & Ecclesiae iudicio, ac sententia
damnatus, & maledicto subiectus est. Quod quidem bi-
fariam dicitur. Nam aliàs latè, & vniuersè fumitur, vt
damnationem simpliciter exprimat, sine vlla pœnæ taxa-
tione, quam vulgò *cenfuram* nominant. Itaque tam de ho-
minibus errore aliquo, culpave notatis, quàm de erroribus
ipsis, & contrariis fidei dogmatibus vsurpatur. Vt cum hæ-
retici ipsi, atque authores perfidiæ, licet olim mortui; vel
eorum decreta damnantur anathemate, quod *ἀναθεματίζην*
vocant. Vt in Can. I Constantinopolitanæ Synodi primæ
decernitur *ἀναθεματισθῶσι πᾶσαι ἁρέσιν*. Et qui se ab hæresi
quapiam ad Catholicam fidem transferebant, auctori sectæ
sux anathema dicebant. Sic in professione fidei Nicænæ, τοὶ
δὲ λέγοντες ὅτι ἡ πόσις ὅτι οὐκ ἡδὲ, καὶ ἄρην γεννηθῆναι οὐκ ἡδὲ,
&c. ἀναθεματίζῃ ἡ ἀγία καθολικὴ, καὶ ὑποστατικὴ ἐκκλησία. *ana-*
thematizat, id est condemnat; & alienos ab orthodoxa fide
pronunciat. Nec aliter vox eadem in duodecim S. Cyrilli
anathematismis accipitur. Non enim de Clericorum degra-
datione, aut Laicorum excommunicatione tum aut Cyril-
lus agebat, aut qui vocabulo illo sic utebantur. sed solum, vt
diximus, dogmatum, hominumve damnationem, id est im-
probationem, & ἀθέτησιν spectabant. ex qua subinde in con-
uictos animaduersionis, ac pœnæ sententia consequi pote-

rat. Quo sensu iteratum illud canonibus singulis in Synodo
Gangrensi anathema debet intelligi. non vt excommunica-
tionis, id est ἀκοινωνσίας, aut depositionis sententia, id est
censura, vt vocant, aliqua nominatim exeri, exprimi que
videatur. quod Salmasius existimat. Qui ex falsa illa, quam
suprà refellimus, originatione credit ἀνάθεμα significare
presbyteri remotionem, & ἀλλοτριώσιν ab ordine, & gradu. quo-
niam separatio propriè, ac segregatio illo nomine declara-
tur. vt sit idem ἀναθέσθαι, & μετατίθεσθαι. Doceat nos, si
potest, vbinam genus hoc sermonis legerit, ἀνατίθεσθαι πνα-
τῆς ἁρέσως, pro eo quod est μετατίθεσθαι, vel καθαιρέσθαι re-
moueri ab ordine, ac deponi. Putida sanè ista locutio est, &
ex illius officina profecta; quam nunquam vetustatis vsus
adseiuuit. Quod præter illa, quæ supra disputauimus, argu-
mento est, inanem Salmasij coniecturam esse, ἀνάθεμα præ-
cisè pro separatione accipi. Sanè Zonaras, & Balsamo in
Præfat. ad Concil. Gangrense satis indicant anathematif-
mos illos εἰς ἀνατροπὴν τῆς ἁρέσως, ita repeti, vt docerent,
quemadmodum ij, qui Ecclesiae reconciliari vellent, hære-
sim suam abiurare deberent: ἐκ διδασκόντες ὡς οὕτω δεῖ τοὺς ἀθε-
τῶν Εὐσεβίου παροτρυνόμενοι τῇ ἐκκλησίᾳ ἐλάττω τῆς οὐσίας δε-
ξῶν ἀναθεματίζην. non vt vlla præcisè separatio, vel pœna de-
nunciatur.

Altera τὴ ἀνάθεματῶν propria, angustiorque notio infli-
ctam ab Episcopo, vel Concilio pœnam continet, hoc est
ἀκοινωνσίας, non quamlibet, sed cum execratione, maledi-
ctoque coniunctam. quo sensu *excommunicationem* vsurpare
solemus. Non enim quilibet abstentus, atque à communio-
ne reiectus, quamuis perpetua hæc illius pœna foret; *ana-*
thema, aut *anathemate damnatus*, vel *excommunicatus* stricta
illa vocis acceptione dicebatur. Quippe à communionem se-
gregati pœnitentes erant; neque tamen in iis anathematis
nota, vel nomen hærebat. quæ si contraxerant, tum primùm
eximebantur, cum certis ritibus, ac piaculis ad pœniten-
tiam admitterentur. Qua de re vberimè, & eruditissimè D.
Albaspinus lib. II Observationum, cap. IV. vbi inter ex-
communicatos, id est anathemate damnatos, & fideles, me-

Sal. 1090.
B.

dia quadam via incessisse pœnitentes ait. τὸ ἀνάθεμα πάντε-
 λως τῆ Χειρὸς ἀποκόπη, ait Chrysoſt. Hom. de anathema-
 te à Christo penitus abſcindit; non à ſola communione, hoc
 eſt fidelium cœtu, & ingreſſu Eccleſiæ, vel Dominici par-
 ticipatione corporis: ſed ab omni conſortio precum, ac pu-
 blica mentione; rum conuictu, colloquio, ſalutatione. at-
 que hæc tam viuos, quàm mortuos pœna ſequebatur. quod
 in pœnitentes, & ἀκωνωνησις ſimplici damnatos, vel exau-
 thoratos minimè conuenit. Itaque in Concilio Venetico
 Can. III in eos qui ſuſceptam pœnitentiam deſerunt, ita
 decernitur; *non ſolum eos à communione dominicorum ſacra-
 mentorum, ſed etiam à conuiuiis fidelium ſubmouendos.* Sic in
 Agathenſi, can. XXXII, qui Clericum, aut Eccleſiam per
 calumniam fatigare tentauerit apud ſæculares iudices, &
 victus fuerit, *ab Eccleſiæ liminibus, & à Catholicorum commu-
 nione arceri iubetur, niſi dignè pœnituerit.* Item in Aurelian-
 enſi primo can. I, & III, maximè XI. Tùm Aurelian. ter-
 tium can. VII de poſitionem ab excommunicatione, id eſt
 anathemate perſpicuè diſcernit. vt & XXIII, & XXVII.
 nec non Aurelian. V, can. IV. At Turonenſe II, can. XXIV
 excommunicationem ab anathemate ſecernit, & hoc illam
 leuiorem eſſe ſignificat. *vt non ſolum (inquit) excommunica-
 tus, ſed etiam anathematizatus moriatur.*

Sunt qui Clericorum ἀναθεματισμὸν propriè etiam interdum
 ἀναθεματισμὸν appellari ex Canone LXXXII Synodi Trul-
 lanæ probent, in quo primùm ἀναθεματιζόντων qui ad Trifa-
 gium clauſulam adiiciunt, ὁ τῶν ἁγίων δι' ἡμῶν, &c. tùm ſi
 Clerici ſunt deponi iubentur; ſi Laici ἀποκόπη. Sed
 ἀναθεματιζόντων itidem, vt paulo ante monui, ſimplicem dam-
 nationem, & ἀγίτητον ibi ſignificat; non pœnam, & animad-
 uerſionem. quo modo & apud Paulum II Cor. XVI, 22
 ſumitur: *Si quis non amat Dominum noſtrum Ieſum Chriſtum,
 anathema ſit.*

Hereticum

*Hereticum Salmaſij dogma de anathemate, de que ligandi
 ac ſoluendi iure, & poteſtate Clauium. euſdem io-
 cularis expoſitio Terentiani loci.*

CAPVT XVI.

VÆ de anathematis voce, ac ſignificatione
 Pliniani Exercitatoris commenta redargui-
 mus, ea literatoris flagitia ſunt; neque ad re-
 ligionis, fideique cauſam pertinent. Nunc fa-
 cinus maioris abollæ in eadem Exercitatione ſequitur; in
 quo non ſolum imperitum Grammaticum; ſed Caluiſtam
 etiam audaculum agnoſcas.

Αναθεματιζόντων, inquit, veteres Patres Latini anathematum Salm. pag.
 vinculis innodare ſæpe vertunt. quod eſt exponendum. Hanc 1090. B.
 naſtus anſam, de ligandi ſoluendique iure, quam poteſtatem
 clauium vocant, garrere inſtituit. Ac primùm quemadmo-
 dum ligari homines, & conſtringi vinculis anathematis pu-
 tet, ita declarat. *Sua quemque ligant peccata. Hinc ὁσπῶν pec-
 catorum apud Apoſtolum.* Subiicit de vitiorum, ac peccato-
 rum nexibus, quibus vincus attinetur animus, vt ſuæ ſpon-
 tis eſſe non poſſit. Tùm reoſ ait, & conſeſſos in iudiciis alli-
 gatos dici. vt apud Terentium:

Audin' tu? hic furti te alligat.

*Ita enim legendum: id eſt reum te furti efficit: furem te mani-
 feſtarium probare intendit. Hoc præcipuè de conſeſſis reis, quia
 pœna tenentur, & obnoxij ſunt. Rei ligantur, innocentes abſol-
 uuntur. In foro quoque conſcientiæ, & regimine Eccleſiaſtico vt
 eadem res, ita eadem locutio obtrinit. Antequam de reipſa, &
 propoſita quaſtione dicam, non eſt omittenda Terentiani
 loci deprauatio, quam obiter inferit. Falſum eſt enim legi
 apud Comicum oportere, *hic furti te alligat.* Nam certissi-
 ma lectio eſt, *furti ſe alligat.* quam & Donatus agnoſcit, in-
 terpretaturque ſanè cōmodè; & Bembinus codex omnium
 optimus, ex eoque Faërnus, referunt: *Reum ſe fraudis efficit,*
 (inquit Paraſitus regem ſuum alloquens.) *Satis hoc zilè eſt ad**

FFF

repetendam virginem, ac iure persequendam causam tuam. Sic enim ridiculo exitu res componitur; dum ex iure manum confertum, non magis ferro rem repetit, hortatore Parasito. Sed hæc obiter.

Vt ad nexus anathematis redeam; & absurda est, & hæresim hodiernam redolet ista ligandi, soluendique ratio, quam Salmasius iniicit. Alio quippe modo sui quisque peccati vinculis irretitur: alio pœnæ, & anathematis laqueis tenetur. alio denique, cum citra anathema, Sacerdotum potestati, & clauibus obnoxius dicitur. Tria hæc vincendi genera Catholicæ Ecclesiæ fides, ac doctrina fecernit. Vt sua quisque sponte culpam contrahit, eaque se obligat; sic opitulante gratia Dei emergere, conuertique interim potest; ac cum Deo reconciliatus in libertatem asseri filiorum Dei. quod interiori dolore animi, ac contritione extra pœnitentiæ Sacramentum momento plerumque perficitur. At nondum istud satis est; neque se vinculis adhuc omnibus expediuit. Nam ea lege repræsentata venia est, ac libertas, vt se Sacerdoti sistat, cuiusque sententia absolutus abeat. Hoc quandiu non facit, ligatus, & obstrictus tenetur; ac nouo se, si adfit peruicacia, crimine obstringit. In hunc sensum Christi illa verba Catholici interpretantur omnes: *Quasunque alligaueritis super terram, erunt ligata & in celo: & quasunque solueritis super terram, erunt soluta & in celo.* Tùm illa, *Quorum remisistis peccata, remittuntur eis; & quorum retinueritis, retenta sunt.* Tertium vinculi genus est, cum eiusmodi crimen admittitur, quod anathemate, vel censura, obligationeue aliqua id authoritas Ecclesiæ deuinxerit. quod ad externum forum attinet. Tunc enim maior aliqua potestas ac tribunal adiri debet. Triplicem hunc necendi modum & hodiernæ Ecclesiæ dogma profitetur: & antiquioris vsus etiam, ac disciplina commendat: & innumera sanctorum Patrum testimonia, atque exempla confirmant. quos, si id ageretur modò, citare nominatim possem, ac Grammatici temeritatem reuincere. Sed longioris hoc operæ est, & instituti alterius. Interim quid sit ex illius opinione conse-

Mat. XVIII
28.

Ioan. XX,
23.

quens expendamus breuiter. Si anathematis vincula, quibus innodantur homines, quæque exponenda tibi esse dixisti, non alia sunt, quàm quæ in expositione tua declaras, vt sint nexus, & catenæ peccatorum, & affectuum, quibus vincuntur animi; igitur quodcunque demum peccati lethiferi genus est, simulatque id admissum erit, statim anathemate tenebitur. At id stolidissimum est. Non enim peccatis omnibus anathema dictum erat: neque ab Ecclesia reiectus est, & communione priuatus qui lethalem quancunque noxam commiserat. Sed certa duntaxat & grauiora criminum publicam ad pœnitentiam excepta erant, vt alibi demonstraui. In Concilio Neocæsariensi, can. IV, si quis cum muliere flagitium facere apud se deliberauerit, neque tamen re ipsa perpetrarit, immunis est à Canonica pœna. *ἐὰν ἀποθήται τις ἐπιθυμῶσαι γυναῖκος, καὶ τὸ καθεύδειν μετ' αὐτῆς, μὴ ἔλθῃ δὲ εἰς ἔργον αὐτῆς ἢ ἐγγύμνητος, φάσεται ὅτι ἔσθ' ἡ τῆς χεῖρος ἐρῶσα. Si quis mulierem concupiscens, proposuerit cum ea concumbere, & cogitatio eius non perueniat ad effectum, apparet quod Dei gratia liberatus sit.* Atqui peccatum vtique commisit, & iam macharius est in corde suo, Math. V, vers. 28. Quare ex illa Salmasij definitione, anathematis vinculis innodatus est, quia peccati sui catenam secum trahit. Mitto sexcenta alia peccatorum genera, quæ siue quoniam publica non erant; siue quoniam à canonibus prætermissa fuerant; extra publicam illam pœnitentiæ disciplinam constiterant. Sed neque publicis omnibus, & grauibus delictis anathema constitutum est. Nam aliud esse inter pœnitentes referri: aliud anathematis vinculis innodari; nemo nisi veterum Ecclesiæ rituum prorsus ignarus opinabitur. Quid illud? An cuiusdam dubium est, antequam depositionis, vel anathematis in aliquem sententia diceretur, ter citari illum oportuisse? quod in Actis veterum Conciliorum, maximè in Chalcedonenſi cernitur. Hic igitur quamlibet peccati sui catenis innexus, nondum anathemati subiectus erat, antequam ter citatus, ac damnatus fuisset. Nimis ergo imperita vox illa Salmasij est; *Pœnam non aliam fuisse*

Salm. pag.
1091 B.

Fff ij

delinquentibus in Ecclesia Dei propositam, quam anathema, id est separationem ab ipsa Ecclesia, & communione fidelium. Quis, obsecro te, citra culpam, ac peccatum, anathemate damnatus est? At plerisque constat nullum suum ob crimen veteri illa Ecclesia seueritate communione interdictos fuisse sic in Laodicensi can. I digami, qui quidem, legitime licet, secundas nuptias contraxerint, à communione tantisper inhibentur. In IV Can. Sancti Basilij, trigami, & polygami diutius à communione suspenduntur. Vide & Neocæsar. Can. VII. Quibus omnibus, & similibus in locis eos intelligi, qui mortuis prioribus coniuges alias licite duxerint, ad Epiphanium ex Nicæni concilij decreto probauimus. Sic qui præter voluntatem hominem occidit, vnde decem annis à communione prohibetur, & in pœnitentium ordines relegatur Can. LVII eiusdem Basilij. Canone verò XIII etiam ille, qui iusto bello cædem patrauerit, tribus annis abstinetur. Hos verò, quia separati erant à communione, nemo anathematizatos dixerit. Non est igitur anathema nuda ab Ecclesia, vel communione separatio, ne ea quidem omnis, quæ propter delictum infligitur; nisi cum execratione, ac deuotione coniuncta sit, qualem antea deseripsimus.

Hoc pellendi ab Ecclesia, vel in eam admittendi iure potestatem ligandi soluendique, quam Apostolis tradidit Christus, definitam esse pugnat deinde Salmasius; ac germanum se Lutheri, & Caluini discipulum approbat. *Tota, inquit, potestas ligandi, & soluendi, quam Dominus Apostolis suis pro indiuiso reliquit, hinc pendet. Ligabantur, qui propter aliquod delictum ab Ecclesia ciuicabantur. Rursus soluebantur ligati, quum peracta legitima pœnitentia, Ecclesie, & communioni reconciliabantur. Hinc ἐπιθεμασθῆναι ligare, & anathematum vinculis constringere: quod extra Ecclesiam pellere significat. Hac sola pœna constringebantur, quæ peccatis suis indignos seipsos constabant communione fidelium. Quamobrem ius illud omne Apostolis, ac Sacerdotibus à Christo datum; remis-*

tendorum, retinendorumve peccatorum potestas; quam ligandi, soluendique, siue clauium potestatem Ecclesiastica consuetudo nominat; vnica illa disciplina, & exteriori ritu, atque administratione continetur, vt ianitorum, & ostiariorum officio fungantur Episcopi: hoc est eos, qui iam peccatorum suorum vinculis innexi, & anathematizati sunt, ab Ecclesia pellant, ac pœnitentiæ tempus obire cogant. eo confecto, rursus intromittant. Pergit enim: *Ad eandem notionem pertinent clauis regni cælorum Petro, & reliquis Apostolis tradita. Ligatus intelligitur, cui Ecclesie ingressus interdictus: solutus, cui aditus in Ecclesiam liber est.* Nulla igitur interior est, neque ad animum ipsum, & conscientiam peruadens potestatis illius functio. Nam neque peccata ipsa proprie remitti dicuntur; neque cum Deo reconciliantur, & in gratiam restituantur ab Episcopo, vel Sacerdote peccatores, si nullum penes eos ius aliud est, nisi in Ecclesiam recipiendi, ab eade pellendi; hoc est permittendi ingressus in illam, vel interdicendi. Etenim prius cum Deo redierint in gratiam necesse est, quàm soluti sint, & liberum ad Ecclesiam aditum recuperent. Quòd si nullo Sacerdotis interuentu culpæ reatum omnem pœnitentes exemerint, ad peccatorum remissionem Sacerdotalis potestas, & functio nullo modo pertinebit: sed ad solam ritus illius ceremoniæque gubernationem, quæ externam tantummodo disciplinam, non interiorem, ac spiritualem animi statum respicit. Non ita Chrysostomus: qui lib. III *ἐπὶ τῆς ἰερουσώων* inter Iudæorum, & Christianorum Sacerdotes hoc interesse scribit, quòd illi corporum lepram non curabant, ac tollebant; sed curatam, sublatamque pro iure suo pronuntiabant. at legis nouæ Sacerdotes animorum longè fœdiorem lepram non purgatam approbare; sed purgare, ac perfanare possunt. οὗτοι δὲ οὐ λέπρα σώματος, ἀλλ' ἀκαθαρσίαν ψυχῆς, οὐκ ἀπαλλαγίσαν δοκιμάζειν· ἀλλ' ἀπαλλάττειν παντελῶς ἔλαβον ἔξουσίαν. Profecto si, quod Salmasius cum suis *ἡ Ἰουδαίων χειρῶν* grege nugatur, Episcopi, vel Sacerdotes hoc solum ius haberent, vt qui Ecclesie aditu digni, indignive forent, discernere, & eos intromittere, vel excludere possent; nulla re prorsus à Iudaicis illis Sacerdotibus.

differrent. Sed de hoc argumento Bellarminus noster, alii que Catholici Tractatores contra Salmasij *σωθησιαστικῆς* vberri- mē disputarunt.

Postremò quid de huius cæcitate, & ἀνοήτοιᾳ dicam, qui Christi verba Matthæi XVI, 18 non impiè modò; sed stupidè, insulsèque detorquet? *Tibi dabo*, inquit, *claves regni cælorum*, &c. Regnum cælorum Salmasius ait Ecclesiam esse, neque quid ex eo sequatur animaduertit. Nam cum statim subiectum sit: *Et quodcumque ligaueris super terram, erit ligatum & in cælis: & quodcumque solueris super terram, erit solutum & in cælis*; hæc erit interprete Salmasio verborum istorum sententia; *Et quodcumque ligaueris in Ecclesia, erit ligatum in Ecclesia, quodcumque solueris in Ecclesia, erit solutum in Ecclesia*. Quid est enim ligare, aut soluere super terram, præterquam id in Ecclesiâ facere? At idem est, vt asserit, cælorum regnum, quod sine dubio cælorum nomine statim appellat. Quippe cum se Petro claves regni cælorum daturum esse promississet; statim quis sit eius potestatis vsus, effectusque demonstrat; nempe vti cælum sententia sua claudere, vel aperire possit. Idem est ergo regnum cælorum, & cæli. Neque aliter antiquissimi Patres acceperunt. Luculentissimè S. Hilarius: *O beatus cæli ianitor, cuius arbitrio claves æterni aditus traduntur: cuius terrestris iudicium præiudicata auctoritas sit in cælo: vt que in terris aut ligata sint, aut soluta; statuti eiusdem conditionem obtineant & in cælo*. Egregiè quoque Cassianus lib. III de Incarn. cap. XIV ad eadem verba: *Perfecta Apostoli fides potestatem quodammodo diuinitatis accepit: vt que ligasset, vel soluisset in terris, vel ligata essent in cælestibus, vel soluta*. Addit quæ in Exercitatore vlturpari possunt; *Tu ergo, qui contra fidem Apostoli venis, cum ligatum te iam in terris videas, superest vt ligatum quoque in cælis esse cognoscas*. Reliquos omitto; quorum testimoniis nostri passim contra hæreticos vtuntur. At Salmasius ita Græcos ait interpretari. Quos tandem Græcos nominat? Vnum profert omninò, & eundem anonymum è Suida, qui ne ipsius quidem coniecturam adiuuat; immò verò communem sententiam affirmat. Ait enim Petrum accepisse claves regni cælorum, *ἵνα ἀνοίγῃ μὲν τοῖς πιστοῖς*

Fig 1091, D

ἀνοίξῃ δὲ τοῖς ἀπίστοις τῶν θεῶν ἀνάκτορων πύλιν εἰσοῦν. vt aperiat fidelibus; claudat autem infidelibus diuinorum adytorum introitum. *Ανάκτορα* sunt *adyta*; item *regie, palatia, οἶκοι βασιλέων* Hesychio. Ergo *ἵνα ἀνάκτορα*, vt *cæli palatia* apud Ennium, eadem cum cælo, cælique regno. Sed de anathemate nimium multa: quo se à Tridentino Concilio cum suis damnatum ob illud ipsum, quod de clauium potestate asserit, Salmasius agnoscat; si Canonem III, & IX Sess. XIV de Pœnitentia legere voluerit.

Vulgatus Bibliorum Interpres contra Salmasium defensus. Eiusdem Salmasij falsa, & contra Scripturæ auctoritatem ab eo posita sententia. Tùm de accubitu Christi in cæna error eiusdem.

C A P V T X V I I.

RVRVS pro vulgato Bibliorum Interprete cum Soliniano Exercitatore depugnabimus. Etsi non illum magis, quàm reliquos omnes, qui Euangelium explicarunt, aut sepulturæ Dominicæ historiam attigerunt, tam Salmasij reprehensio, quàm defensio nostra respiciet.

Refert Matthæus cap. XXVII, 60, Christi corpus à Iosepho positum *in monumento nouo, quod exciderat in petra*. ὃ ἐλάτομησεν ἐν πέτρᾳ. Marcus XV, 46, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, quod erat excisum de petra. Lucas autem XXIII, 53, ἐν μνήματι λαξευτῷ, in monumento exciso. Fuit hætenus communis opinio, Christi sepulcrum, ac monumentum in rupe quadam excauatum fuisse. Est enim tota regio circa Ierosolyma, vt ex Strabone eruditi homines obseruarunt, *ὑπὸ πέτρῳ* ad stadia vsque sexaginta. Quare quod in quibusdam Gallix ciuitatibus cernere licet, vt earum suburbia maximè impressis in saxo tuguriolis habitentur, idem in agro Ierosolymitano factum esse videtur; vt incisas plerique in rupe domunculas

Strabo
lib. XVI.

habuerint. Hoc Græcè λατομεῖν dicitur, sic Deuteron. VI, 11, ברות הצובים אשר לא חצבת, *Cisternas effossas, quas non fodisti.* Hoc enim est חצב. Græci, λάκκοις λελατομημένοις, οὓς οὐκ ἐξελατόμισας. Dum rupes excavantur ad incolendum, aut conditorium ibi faciendum, non solum cæduntur, sed etiam poliuntur, scalpunturque lapides. tùm inædificari aliquid solet interdum, & ex aliis, iisque politis lapidibus extrui. Quocirca λατομεῖν, & λαξέειν apud Euangelistas, vel simpliciter accipitur pro *cadere*, & *excidere* nativos in rupe lapides, eisdemque *scalpere*, ac *perpolire*. vel de aduentitiis intelligitur, cum in excavata rupe, ac spelunca nouæ structuræ aliquid excitatur. Sanè apud Hesychium λαξέοι dicuntur οἰκοδομοί, λιθουργοί.

P. 1209 C

At Salmasius cum Beza suo, qui μνήμα λαξεωτόν, vertit, *in saxo incisum*, etiam vulgatam redarguit, quæ habet: *in monumento exciso*. quoniam nullo modo, ait, *hoc significare potest vocabulum λαξεωτόν*. Quasi sic ἀδελτικῶς pronunciaffe satis illi sit, vt quod vult persuadeat. Ostendimus, egregiè vel ad illius mentem, & propriam verbi notionem accommodari posse vulgatum Interpretem. Nam duo sunt in isto monumento spectanda: quòd incisum & impressum esset in saxo: & quòd secto, ac polito lapide locus, vel lectus ibidem structus esset, qui Dominicum corpus caperet. Prius à duobus Euangelistis: posterius à Luca significatur.

Sal. libid. D

Atenim rupes in eo hortu non fuit, ubi monumentum erat, in quo positum est corpus Domini. Quis te hoc docuit? Nam qui de sacris locis scripserunt, in eo ferè consentiunt, monumentum Domini in rupe incisum, & excavatum fuisse. Vide Bedam lib. de locis Sanctis, cap. II. Non est nouum, nec indignum fide rupes in hortis esse. Hoc negare, stolidè est esse pertinacem. Valeat igitur, ac soli Salmasio placeat illa coniectura; sepulcrum Domini, vt & Iudæorum omnium, sub terra sic effossum esse, crypta vt esset manufacta, structura & fornice constans: in quam per foramen corpora demitterentur; quod lapide aduoluto operiebatur. Hoc illi ne iurato quidem credimus; nedum simpliciter narranti.

Sic Lazari

Sic Lazari monumentum ἀνάλαον fuit Ioan. XI. Et Iudæorum eiusmodi erant sepulcra, vt ex Talmudicis Digestis, ac Mose ben Maiemon Casaubonus ostendit.

Exercitat.
contra Ba-
ron. XVI,
Numero
XCVIII,

Sic tanto ante speluncam duplicem emit Abraamus, in qua coniugem sepeliuit, Genes. XXIII. Ea cur duplex vocata sit, non tantoperè æstuant interpretes; vt sequestre & arbitro Salmasio opus habeant. Probabile est quod scribit Aben Ezra ideo dictam, quòd esset מרעה בתוך מרעה, *specus intra specum*. vel, vt R. Selo. quòd vna super alteram esset. nimirum ex iis vna fuit subterranea. Potest & interior vna fuisse, ad quam interrupto alio saxo transitus esset. Dici hæc omnia verisimilius possunt, quàm quod putat Salmasius, à duplici aditu sic esse nominatam.

Idem porrò Iudæorum corpora, adeoque Christi Domini *Salmasius* solis tæniis, ac fasciis obuoluta fuisse, siue *solis linteis tæniatim* scissis operata, & *amicta in monumentum illata* censet. *pag. 1211. A* Addit: *Fasciis ea tota velabant, excepto capite, quod sudario inuoluebatur.* Atque hoc sudarium negat *lintheum magnum fuisse, qualia illa sunt hodie, quæ pro vero Dominico sudario ostenduntur. sed breue aliquod textum, quo sudorem vultus extergebant.* Solis tæniis, aut linteis tæniatim scissis obuolutum Christi corpus asserere, hoc est Euangelistis contradicere. Marcus XV capite, commate 46, ait Iosephum mercatum esse sindonem, & inuoluisse sindone corpus. An idem est sindon quod tænia, vel fascia? Lucas XXIII, 53, ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδῶνι, *inuoluit sindone*. Idem cap. XXIV, 12, Petrum vidisse scribit ὀθόνια κείματα μόνα, *lintheamina sola posita*. qua voce Ioannes vtitur. Quæ vt ambigua sit, certè σινδῶν de fascia vsurpari non solet: sed est lintheum magnum, quo corpus obuoluitur. Vt Marci XIV, 51, iuuenis ille *amictus sindone super nudo*, Ἐκελευσθη σινδῶνα ἐπὶ γυμνοῦ. Capitalis igitur Exercitatoris temeritas est, ac seuerius, quàm nostra hac animaduersione vindicanda.

Minoris periculi, sed non dissimulanda tamen est alia *Salmasius* coniectatio, quam super Euangelica historia, quasi certam *pag. 1213. D* & indubitatum asseuerat Salmasius. *Dominus quoque in cornu- nis*, ait, *quotidianis, quæ cum discipulis suis agitabat, summus*

Ggg

torum semper accubuit. quem cariorem ex discipulis suis habuit, cum infra se collocavit, & in sinu ipso. In ea cœna, quam nouissimam cum discipulis suis obiit, Christum ita recubuisse, Euangelium nos docet, id illum fecisse semper, probare debet Salmasius; non sine scripti autoritate defendere: quam ad vnicam fidei regulam consecrari illius adhærescent. Nam non id fuisse perpetuum, magis eadem persuadent Euangelia. Alioqui de re quotidiana non sic Ioannes loqueretur: *Conuersus Petrus vidit illum discipulum, quem diligebat Iesus, sequentem, qui & recubuit in cœna super pectus eius.* Apparet, inquam, iis ex verbis extraordinarium quiddam, & singulare fuisse, non quotidianum, quod in sinu Christi recubuerit Ioannes. Quinetiam Lucae XXII, 27, Christus Apostolis loquens satis indicat, se ministri locum, & ordinem inter suos recumbentes non raro tenuisse; nedum in summo toro semper accubuisse. *Nam quis maior est, inquit, qui recumbit, an qui ministrat? nonne qui recumbit? Ego autem in medio vestri sum, sicut qui ministrat.* Quod non de sola nouissima cœna capiendum esse, sed de eo quod frequenter vsurpabat, sententia ipsa demonstrat.

Salmasius
pag. 1255. A

At in eadem Exercitatione castigandus iterum est Salmasius, qui, quod solenne habet, à se ipso dissentit, & pugnantia loquitur. De stibadio enim agens, & in eo conuiuantium accubitu, sic opinari se dicit; honoratissimum locum fuisse non dextrum cornu, sed sinistrum. Quod autem apud Sidonium lib. I Epist. XI Imperator in dextro cornu locatur, nihil officere putat. siquidem id *tanquam dominus*, ait, *conuiuij fecit. Morem priuatorum & in hoc tum seruarunt principes; utpote qui & cum pluribus cœnarent inuitatis. Quod hodie reges non faciunt.* Et si hoc minimè probabile est; tamen non molesti erimus, si in hac re sibi ipse sit concors.

Salmasius
pag. 1256. B

Atqui duabus antè paginis contrarium asserit. *Alia*, inquit, *ratio in priuatis, alia in regibus: Reges semper honoratissimo loco vel sedere, vel accumbere ad mensam soliti, quàm soli non cœnarent. Priuati in omni auro, & apud omnes nationes prima loca semper cedere conuiuis suis, ipsi in postremo sedentes.* Quæro quinam ista consentiant; reges semper honoratissimum lo-

cum tenuisse, quando cum pluribus cœnarent; quod prius scripsit: & eisdem priuatorum morem seruasse, quando cum pluribus cœnarent; quod postea subiecit. Hæc enim ἀντιφατικῶς opponuntur.

Non video quid aliud respondere nobis Salmasius possit, quàm se nullis Dialecticæ, ac ne rationis quidem legibus teneri, vnam se varietatem rerum, ac copiam in suis commentariis præstare velle; cætera insuper habere. se denique

Sarcinatorum esse summum, suæ censionem optimè.

Hac sola præscriptione tot erratorum suorum gratiam impetrare Salmasius potest; aliâ nullâ potest. De quibus, ne in infinitum opus exeat, nève haud minorem nobis ipsis, quàm lectori molestiam afferamus, hæc quidem velitationi nostræ, quem ponere per illum non licet, per nos ipsi terminum statuemus.

Fff ij

ADDENDA QVAEDAM
NOTIS
DIONYSII PETAVII.

D Pag. 509 Partis I. ad hæc verba, *ἡ φίλων
πιπῶν εἰς ἰατρὸς.*] Fuit hic Oribasius, qui apud
Photium Cod. CCXVII in Præfatione ad
Iulianum significat se cum illo in Gallia de-
gisse, atque opus quoddam suum absoluisse.

AD Epistolam XXXV, pag. 171, & illa verba, *ἂν τῆς πο-
λυφυλλήτης πενταετηρίδος.*] Interuallo annorum quatuor ver-
rentium, & solidorum Elidenses vnos tantum ludos cele-
brabant, Olympicos: vt & Delphi Pythios. Argiui autem
quaternos; nempe bis Nemeacos instaurabant, & alios præ-
terea duos; qui omnes erant trieterici: hoc est biennio so-
lido interposito peragebantur. Hanc enim notionem habet
vocabulum *πενταετηρίς, τριετηρίς*, & similia. quod Iulianus
mox demonstrat, cum illud ipsum explicans, quod dixerat,
ἂν πενταετηρίδος, subiicit, *ὥστε εἴναι τέσσαρας πάντας ἐνιαυτοῖς
τέσσαρες.* Vt non plures, quam quatuor integri anni con-
cipiendi sint.

Quemadmodum notissima hodie res est, *πενταετηρίδα,*
τριετηρίδα; & hæc Latina nomina, *quinquennales*, vel *quin-
quennales ludos*: item ista, *ἂν πέμπτου, ἂν τρίτου ἔτους*, qua-
tuor, ac tres tantummodo expletos, & vertentes annos ex-
primere; hoc est vno minùs, quam numeralis vox signi-

ficat: vt nemini hac in re, præterquam Alphonso Caran-
zæ, & similibus, hæsitare liceat: ita vicissim cauendum, ne
in contrarium incidamus errorem, & quinquennij spatium,
quod certis rebus attribuitur, in quadriennium contraha-
mus. Hoc eo dixerim, quod viros quosdam eruditos minùs
ad id attentos esse video; qui lustrum Romanum quinquen-
nale cum Olympico quadriennali paria fecisse sentiunt. Ita
Budæus in Annotat. ad Pandectas ad L. Si quis, de rebus
creditis. vbi sic Ulpianus loquitur: *Nam & si colonus post
lustrum completum fructus perceperit, condici eos constat.* Budæus
hic lustrum idem censet esse cum Olympiade, & quadrienn-
nio exacto, quintum quemque incuntem annum exprimere.
Sed fallitur. Nam lustrum apud Iurisconsultos quinque an-
nos solidos significat. vt in Cod. Theod. l. vn. de quin-
quennij præscriptione, *Competitorem quinquennij possessor eli-
minet.* quæ sic Anianus interpretatur; *Quicumque rem fiscalem
per quinquennium possedisse probatur, ita vt exinde à nullo fue-
rit expulsus, & hanc ipsam rem aliquis sibi petere à Principe
voluerit, possidenti in tantum lege consultum est, vt etiam tui-
tionem ferre possessori iudicem iusserit, & competitionis consti-
tutionem ordinauerit rescindendam, si tamen ille, qui possidet,
sine vlla inquietudine per quinquennium se docuerit possidere,
quia hoc spatium temporis ab eo, qui sine molestia possedit, etiam
fiscum suum excludi iussit.* Non potest in illis verbis quin-
quennium nisi de quinque integris annis vsurpari. Atqui
lex eadem Honorij, ac Theodosij illam ipsam quinquen-
nij possessionem *lustralem* nominat: *quibus tamen, inquit,
lustralis aderit absque interpellatione possessio.* Sic in aliis legi-
bus. ex quibus constat tam priuatorum prædia, quam pu-
blica, vt & vectigalia, in quinque annos locari solita. ff.
XLIX de iure fisci. Callistratus, *Cum quinquennium in
quo quis pro publica conducta re se obligauit, excessit, sequentis
temporis nomine non tenetur.* Subiicitur Hadriani rescriptum
in hæc verba: *Valde inhumanus mos est iste, quo retinentur
conductores vectigalium publicorum, & agrorum, si tantidem
locari non possint. Nam & facilius inueiantur conductores, si
scierint fore, vt, si peracto lustro decedere voluerint, non teneam-*

zur. Quis non videt lustrum nequaquam quatuor esse solidos annos, sed quinque? Sic & ff. XXXII de legatis & fidei commissis Labeo, *Qui hortos publicos à republica conductos habebat, eorum hortorum fructus usque ad lustrum, quo conducti essent Ausidio legauerat, &c.* Tùm apertissimè ff. de Administr. rerum ad civit. pertin. Papinianus, *Pradium publicum in quinque annos, idonea cautione non exacta, curator reipublica locavit.* Nec aliter in legibus cæteris, in quibus de locatione priuatarum, publicarumve rerum agitur. Sed & lustrum annos quinque complecti demonstrat his verbis Apuleius in Apologet. *Consules legat, annos computet, quos sexaginta mulieri assignabat, probet quinque & quinquaginta. Lustrum mentitus est.* Lustrum Romanum à censione populi Rom. originem habuit. Ea verò post quinque vertentes annos ex legis præscripto apud Censores fieri debebat. Asconius in III Orat. contra Ver. ad hæc verba. *Neque census esset; sic adnotat; hoc est neque census eius in quinquennium illud esset factus, quorum annorum spatio instaurari census solet apud Censores, quorum administratio per lustrum, hoc est quinquennium, extenditur.* Atque huius moris vestigium in Fastorum Capitolinorum reliquiis apparet; in quibus lustra nonnulla continuis quinquenniis interiectis condita visuntur. quod & Romanarum antiquitatum peritissimi docent, Sigonius, Onufrius, Pighius. Ad hæc Cicero libro III de leg. legem de Censoribus ferens, inter alia, *Magistratum, inquit, quinquennium habento.* quod quidem de quatuor solis integris non potest intelligi. Hinc illa consuetudo, quam dixi, nata videtur, vti locationes publicæ, priuatæque in quinquennium, hoc est lustrum, fierent; quod à Censoribus in totidem annos olim publica vectigalia locarentur. quot videlicet in annos initio Magistratus ille gerebatur. Quæ res vincit interuallo quinque solidorum annorum Romanum constare lustrum. Atenim, obiicit Budæus, Plinius lib. II, cap. XLVII lustrum vocat quadriennium, vbi de Eudoxi tetraëteride loquitur. Tùm Ovidius lib. IV de Ponto Eleg. VI,

In Scythia nobis quinquennis Olympias acta est.

Iam tempus lustrum transit in alterius.

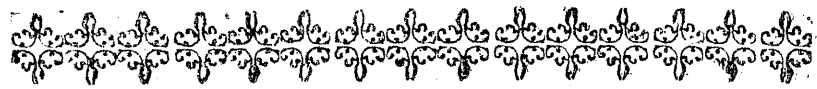
Sed nimirum Latini Scriptores interdum ob duarum istarum periodorum annalium propinquitatem, lustrum Romani, & *ἑταρνεῖς* & Olympiæ, promiscuè illas acceperunt; sic vt quadriennio lustrum vocabulum impurauerint. Olympiadicus agon ineunte anno quinto fiebat. lustrum Romanum quinque vertentes obtinebat annos. Cùm in eiusdem anni altera initio, altera fine periodus clauderetur, si vnæquæque scorsim, & extra reliquarum seriem, & quædam consideretur; facile eas inuicem vsus authorum permiscuit minùs exactè de istis loquentium. Sic intelligendus est Censorinus, qui cap. XVIII lustrum vetus Romanum cum Olympiade, & lustro Domitiani, quod Olympiadum more quadriennio constabat, numero confundit annorum. nimirum quia modico inuicem discrepant. Eodem modo & Isidorus lib. V Orig. cap. LVII lustrum à Romanis propter Olympiadas adhibitum putat. Nam quod Ovidium spectat, is *quinquennis* epitheton addidisse nonnullis propterea videtur, ne quis Græcorum ad modum Olympiadas istas expenderet.

INDICVLVS EORVM, AD
QVOS IVLIANVS EPISTOLAS

scripsit. numerus epistolas notat.

Etio episcopo, 31	Eustochio, 20
Alexandrinis, 10. 26. 51. 58	Galli ad Iulianum fratrem, pag. 240
Alypio Cæsarij fratri, 29. 30	Georgio, 8
Amerio, 37. M. S. Himerio. pro Argiuis, 35	Georgio Catholico, 54
Aristomeni, 4. in M S. Ari- stoxeno.	Gregorio duci, 28
Arsacio Pontifici Galatiæ, 49	Hermogeni præfecto Ægy- pti, 23
Artabio, 7. in M S. Artabio,	Iamblichio, 34. 40. 41. 53. 60. 61
Basilio, 12	Iudæis, 25
Bostrenis, 52	Iuliano auunculo, 13
Byzantinis, 11	Leontio, 22
Callixenæ, 21	Libanio, 3. 14. 27. 44
Dionysio, 59	Luciano Sophistæ, 32
Dositheo, 33	Maximo Philosopho, 15. 16. 38. 39
Ecdicio Ægypti Præfecto, 6. 9. 50. 57	de Medicis, pag. 154
Ecebolo, 19. 43	Oribasio, 17
Edictum contra Christianos de non legendis genti- lium libris, 42	Porphyrio, 36
Elpidio philosopho, 56	Prohæresio, 2
Euagrio, 46. in M S. quæ in Vulgaris est <i>αενιγαφθ</i> .	Sarapioni, 24
Eugenio Philosopho, 18	Theodoræ, 5
Eumenio, & Phariano, 55	Theodoro Pontifici, 63
	Thracibus, 47
	Zenoni, 45. addit Baroc. Archiatro.

INDEX AVTHORVM

QVI IN PETAVII NOTIS AD

Iulianum, & Exercitationibus citantur,
emendantur, illustrantur.

A		
B	BEN Ezra, 413	Athanasius, 302
	Achilles Tatius, 368	Athenaeus, 179.286.303.309.
	Aesopus, 288	320
	Aelianus, 325.330	Augustinus, 274.278.280.
	Agathias, 248. illustr. 383	282.283.306.307.351
	Gab. Albaspinus, 398	Ausonius, 299
	Alciatus notatur, 318	R
	Hier. Alexander, 276.286	
	Ambrosius, 307	B
	Ammianus, 248.254.257.270.	Alfano, 398.403
	271.272.273.279.289.291.	Baronius, 332
	293.294.295.296. emend.	Barolus notatur, 318
	ibid. cit. 297.298.300.301.	Basilius, 371.408
	302.306.308.399	Beda, 361.412
	Anonymus de Constantino, 247	Bembus, 405
	Antonius August. not. 324	Budeus notatur, 417. & seq.
	Apollodorus, 378	C
	Aphthonius, 288	Caesar, 373.327
	Apuleius, 418	Calendarium Constantini,
	Aquila, 359	278.307
	Arrianus, 360	Calendarium Romanum, 278
	Aristophanes, 308	Callistratus Iurisc. 417
	Aristoteles, 248.267.275.281.	Capitolinus emend. 295.304
	290.360.363. illustr. 389	Casaubonus, 362. not. 368. &
	Arnobius, 280.282	384. cit. 413
	Ascanius, 391.418	Castianus, 287.289.365.410

INDEX AVTHORVM.

Cassiodorus, 271.319	Curcius, 266.386
Cedrenus, 245	Cyrillus, 402
Censorinus explic. 419	D
Chronicon Alexandrinum, 246	
Chrysostomus, 249.308.368.	D
393.396.397.404.409	Alecampius, 388
Cicero, 265.273.286.287.304.	Damascius, 283
306. illustr. Exerc. Cap. VII	Demosthenes, 256.279.327
& IX. cit. 387.391.418	Denteronom. 356.360.412
Claudianus, 267	Digesta, 417. & seq.
Cledonius, 352	Dio Chrysof. 257
Clemens Alex. 285	Dio Nicaeus, 273.326
Cluverius not. 299.363.384	Diodorus, 362.386
Codex Iustin. 310.318. ubi & il-	Diogenes Laërtius, 258.286.
lustr. cit. 324.327	287.289.378
Codex Theodos. 316.317.321.	Diogenianus, 262
324.326. ubi & illustr. & 327.	Diomedes, 264
cit. 331.417	Dionysius Sarnyctis, 270
Collatio Carthag. 282	Dionysius Alexandr. 364
Columella, 277	Dionysius Halicarn, 262. illustr.
Concilium Agathense, 404	263. & seq. cit. 265.276. illustr.
Concilium Aurelian. 365.404	372. & seq. cit. 374.397
Concilium Calchedon. 407	Dioscorides, 363
Concilium Constantinop. 402	Donatus, 405
Concilium Eliberitanum, 367	Drusus, 345.348
Concilium Gangrense, 403	E
Concilium Laodic. 408	Ennius, 411
Concilium Neocesar. 407	Epiphanius, 315.321. illustr.
Concilium Nicaenum, 402	Exerc. cap. III, & IV, & V.
Concilium Tridentinum, 411	Erasmus, 269.289.317.392
Concilium Trullanum, 379.404	Etymologicon Magnum, 398
Concilium Turonense, 404	Eumenius, 245. illustr. 246. cit.
Concilium Vneticum, <i>ibid.</i>	254
Consentius Grammaticus, 353	Eusapius, 253.314
Cornelius Nepos, 370	Euagrius, 321. illustr. 364.381
Crates, 287	Eusebius, 246.247.248.256.
Ctesias, 273	262.271.277.280.287.288.
	294.348

INDEX

<i>Enstathius</i> , 258.265.270.274. 275.280.288.308.309			
<i>Entropius</i> , 244.245.250.256. emend. 262.292			
F			
<i>Færnus</i> , 405			
<i>Festus</i> , 284			
<i>Firminus de prof. relig.</i> , 281			
<i>Fulgentius</i> , 280			
G			
<i>Alenus</i> , 320			
<i>Gellius</i> , 378			
<i>Genesis</i> , 354. illustr. 359.360			
<i>Gesnerus</i> , 369			
<i>Glossarium</i> , 298.323.364			
<i>Gregorius Nazianz.</i> 244.248. 267.273.275.292.294.306			
H			
<i>Adriani Imper. rescriptum</i> , 417			
<i>Harpocratio</i> , 279			
<i>Heliodorus</i> , 259			
<i>Herodotus</i> , 256.267.272.273. 381.386			
<i>Herodianus</i> , 283.307.326			
<i>Hesiodus illustr.</i> 346			
<i>Hesychius</i> , 267. explic. 281.286. 317.364.393.412			
<i>Hieronymus</i> , 250.251.280.283. 314.348.359.391.398			
<i>Hilarus</i> , 410			
<i>Hippocrates</i> , 320			
<i>Homerus</i> , 257.258.259.266. 268.270.286			
<i>Hyginus</i> , 289			
I			
<i>Ac. Gutherus</i> , 311			
<i>Iamblicus</i> , 274.275			
<i>Idatius</i> , 246.247			
<i>Inscriptiones veteres</i> , 245			
<i>S. Ioannes Euang.</i> 406.413.414			
<i>Iosephus, in Exercit. cap. I.</i> 345. 348.349. & seq. 360.361			
<i>Iosue liber</i> , 356.360.394			
<i>Isidorus</i> , 265.419			
<i>Isidorus Characenus</i> , 382			
<i>Iulianus passim</i> ,			
<i>Iustinus Historicus</i> , 382			
<i>Iustinus Martyr</i> , 397			
L			
<i>Abco Iuriconsf.</i> 418			
<i>Lactantius</i> , 267.282			
<i>Lamprias</i> , 289			
<i>Lampridius</i> , 283			
<i>Legationum Excerpta</i> , 300.301			
<i>Leuitici liber</i> , 394			
<i>Libanius</i> , 243.255.268.279. 285.291.293. emend. 294. cit. 295.298.302			
<i>Thomas Linacer</i> , 353			
<i>Lipsius castig.</i> 276. & seq.			
<i>Linus</i> , 277.323.324			
<i>Lucas Euang.</i> 285.411.413.414			
<i>Lucianus</i> , 286.303.305.329			
M			
<i>Acrodius</i> , 275.278.283			
<i>Marcellus Ancyranus</i> , 262			

AVTHORVM.

<i>Marcus Euang.</i> 285.411.413	<i>Paulus Diaconus</i> , 310
<i>Marsilius Ficinus notatur.</i> 275	<i>Pausanias</i> , 258.272.276.374
<i>Matthæi Euang.</i> 285.355. illustr. 391.406.407.410.411	<i>Guil. Peliserius</i> , 387.388
<i>S. Maximus</i> , 307	<i>Phædrus</i> , 371.391
<i>Meursius</i> , 246.283	<i>Philastrus</i> , 348
<i>R. Moses ben Maïmon</i> , 413	<i>Phile</i> , 371
N	
<i>N Azarius</i> , 254	<i>Philo</i> , 274.275. illustr. 347.348. 349. & seq.
<i>Dominicus Niger</i> , 260	<i>Philostratus</i> , 273
<i>Nonnus</i> , 267	<i>Phlegon</i> , 375
<i>Nouvelle Iustin.</i> 324	<i>Photius</i> , 283.416
<i>Numerorum liber</i> , 356.360	<i>Pighius</i> , 418
O	
<i>O Enemans</i> , 248.287	<i>Pindari Scholiastes</i> , 323
<i>Onufrius</i> , 418	<i>Plato</i> , 248.266.267.269.287. 290.291
<i>Oribasius</i> , 416	<i>Plinius</i> , 260.262.268.272. illustr. 284.288. cit. 332. illu- stratur 349. & seq. cit. 361.
<i>Orpheus</i> , 275	362.363.370.379.382. illustr. & explic. Exercit. cap. XI. &
<i>Oriellius</i> , 362	418
<i>Onidius</i> , 258.277. illustr. 284. explic. 418. & 419	<i>Plinius Iunior</i> , 323
P	
<i>P Alephatus</i> , 261	<i>Platarchus</i> , 248.276. ubi & emend. cit. 279.281.284.287. 308.309.374
<i>Palladius</i> , 321	<i>Pollux</i> , 279.309
<i>Pandectæ</i> , 417	<i>Polybius</i> , 248.324.
<i>Panegyricus Maximiani</i> , 244	<i>Porphyrus</i> , 275.280.283.284. not. 285.287
illustr. 246. cit. 254	<i>Priscianus</i> , 262.263
<i>Papinianus Iurisc.</i> 418	<i>Proclus</i> , 275
<i>Paralipom. liber</i> , 358	<i>Procopius</i> , 319.382
<i>Paschasius</i> , 293	<i>S. Prosper</i> , 278
<i>Fr. Patricius</i> , 282	<i>Prudentius</i> , 307
<i>S. Paulus ad Corinth.</i> 404	<i>Psalms</i> , 358
	<i>Ptolemæus</i> , 260.261.265.266. 375.382.383

INDEX

Q Quintilianus illustr. & ca- stig. 264. & seq. R Regum liber, 358. 394 Ruffinus, 249 S S Caligernos. 296. 345. 347. 348. 380 Andr. Schottbus, 261 Io. Bap. Scottia, 332 R. Selomoh, 413 Seneca Philos. 268 Septuaginta Interpretes, 293. 358. 371. 394 Sernius, 278 Sex. Ruffus, 250. 253 Sibylla, 355 Sidonius, 414 Sigonius, 418 Socrates, 249. 292. 293. 306. 309. 315. 398 Solinus notat. 363. illustr. 365. 366. 375. 380 Sophocles, 258 Sophoclis Schol. ibid. Sozomenus, 309. illustr. 327. cit. 331 Stephanus de Urbibus, 261. 272. 382. 383 Strabo, 260. 262. 265. 266.	289. 303. 355. 356. 360. not. 362. cit. 363. 383. illustr. 384. cit. 411 Suetonius, 304. 305 Suidas, 246. 261. 271. 279. 280. 286. 287. 289. 303. 308. 309. 310. 314. 317. 397. 410 Symmachus, 319 Synesius, 245. 257. 268. 273. 286. illustr. 316 T T Acitius, 351. 360. 362 Terentianus Maurus, 263 Terentius, 269. illustratur Exerc. cap. XVI. Tertullianus illustr. 282. & seq. cit. 283. 307. illustr. 351. 365. & Exercit. cap. VI, cit. 398 Themistius, 244. 248. 266. 267. emend. 269. cit. 272. 304. 306. 318 Theocritus. 306 Theodoretus castigatur, & il- lustr. 251. & seq. cit. 309. 395. & seq. Theodoro, 359 Theophanes, 252. 310. 382 Theophrastus, 288. 320. 387. illustr. 388 Thucydides, 283. 374 Timaeus, 386 Trebellius, 245. 250 Turnebus, 379

AUTHORVM.

V Valerius Maximus, 378. emend. & illustr. 391 Varro, 277 Vegetius, 248 Velius Longus, 263 de Verborum Signif. 307 Vetus descriptio mundi illustr. 255 Aur. Victor. 244. emend. 245. cit. 247. 250. 254. 255. 259. 257. 258. 271. 292. 304. 305 Virgilius, 259. 265. 278. 287. 386. 393 Vita Patrum illustr. 366 Vitruuius, 362 Vines notatur, 274 Vlpianus Iuris. 326. 417	Vlpianus interpres Demosthenis notatur. 279. cit. 327 Vopiscus, 249. 283 Vulgata editio defenditur Exerc. cap. XII. & 412 X X Enophon, 256. 374 Z Z Enobius, 261. 308 Zonaras, 245. 250. 398. 403 Zosimus, 244. errat. ibid. e- mend. 247. 249. error. 250. cit. 255. 259. 262. 269. 270. 273. 292. 294. 298. notatur, 300. cit. 301. 304. 306. 310. 316

INDEX

RERVM MEMORABILIVM,
QVÆ IN IVLIANI OPERIBVS,
ac Dionysij Petauij Notis, & Exercitatio-
nibus continentur.

Ubi litera B addita est, partem posteriorem significat.

A

ACHILLES iratus Alexandria. de eavide Epist. LI.
cithara se oble- Alpes, 133, Cottiz, 137
ctat, 91 Alypius geographiam scripsit. E-
Æsopus author fa- pist. XXX.
bularum, 388 Ambitio extrema tunica est, 179
Actium haresiarcham restituit Iu- Amoris simulacrum Theopis in-
lianus Epist. XXXI. auratum deterius est factum, 100
Africanus delator, 503 Amorem soluit fames: sin minus;
Agathiz patria B, 383 laqueus, 372
Agefilaus Lyfandro inuidit, 80 Amphiarus, 554
Agones IV in Græcia B, 170 Anacreon, B, 55
Agrigentinus lacus B, 363 Anathema, Græce *αιδθημα*, &
Alcæus B, 56 *αιδθημα* latissimè declaratum
Alcibiades ad omnia versatili inge- Exercit. cap. XIII, & XIV, &
nio, 23 XV. quid ab excommunica-
Alexander M. patri Philippo mi- tione simplici differat, Exercit.
nus obsequens, 75. eius insolentia cap. XV.
84. in Aorno rupe expu- Anatolius Iuliani amicus, 315
gnanda multos amittit, 135. eius Angeli Solares, 266
laus, 199. eius gesta describuntur Animi vehiculo quodam à Sole
B, 30. & seq. ab Aristotele in- deducuntur, 284
stitutus, B, 44. quid præcipuè Annus Soli Romani cum Ægy-
spectarit, *ibid.* ptis ad Solem exigunt: reliqui
Alexandrinus increpat Iulianus ad Lunam, 289. annorum va-
Epist. X. & quod Athanasium ria initia, 290. Romani à Ca-
ament. Ep. LI. plicorno incipiunt, 291
Alexander Mammææ filius, B, 15 Antinous Hadriani deliciæ, B, 15
Antio-

Antiochenos multis commodis Atheniensium laus, 494. *σενη-*
afficit Iulianus, B, 106. & seq. *ου* post Archontas habue-
Senatorum numerum ad du- runt, B, 246
centos auxit, *ibid.* frumento Athanasium infectatur Iulianus Ep.
donauit, 109 LI. Athanasium eiicit Iulianus,
Antiochia à Constantio ornata, & B, 119. reuocari hunc postulant
portu locuplerata, 74. eius vrbis Alexandrini, quos ideo incre-
delitiæ, B, 77. libertas, B, 86. ci- pat Iulianus Epist. LI.
ues Christo addicti, B, 89. & 97. Attis quid sit, 302. & seq. expli-
in Ecclesias largi, B, 98. Seleu- catur fabula, 311. 312. & seq.
cienfis portus eius gratia fabri- B, 280
catus, B, 255 Augustus res suas exponit, B, 36.
Antiochus Seleuci F. nouercum & seq. quem præcipuè scopum
ducit, B, 73 habuerit, B, 47
Antonius Verus, & Lucius, B, 13 Aurelianus Imper. B, 16
Antonij oratoris ætas Exercit. Azizus Mars Edeffenis Solis affel-
cap. IX. sor, 281. 288

B

BACCHI fabula enarratur, 411.
412
Βασθημα transitiuè sumptum, B,
248
Batnæ ad Antiochiam, B, 158
Bellonæ montes, B, 282
Bellonarij, B, 282
Beneficia non palam tribuenda,
193. gratum se præbere iis o-
porteret, 233. 234
Benevolentia allici non cogi po-
test, 88
Beta litera fusè declaratur, B, 262.
& seq.
Βιωσι & Βιος pro sæculari vita,
B, 368
Bitumen in lacu Asphaltite, &
alibi, B, 361. & seq.
Bonum principium omnium, 249
Bona externa media sunt, 173. 226
Bostrenos ob seditionem incre-
pat Iulianus Epist. LII.
Brumalia, B, 307
Burgus turris, B, 298

- C**
Cæsares omnes inducuntur
 & eorum gesta perstringun-
 tur in Cæsaribus Parte II.
Cambyfes dominus vocatus, 15
Calendæ Ianuariæ, B, 307
Canarium sacrificium, B, 284
Carceres erga eos qui ibi detinen-
 tur misericordiam adhiben-
 dam, 533
Carmadas, B, 379
Carneadis ætas disputatur Exer-
 cit. cap. VIII, & seq.
Carnium esus disputatur, 359. &
 seq.
Carthaginenses regiam admini-
 strationem optimam habuere,
 25. liberos suos mira quadam
 ratione instituebant, 27. in re-
 bus desperatis constantia, 52
Carus Imperator, B, 250
Castum matris Deorum, 302. quæ
 in eo religiones, & à quibus
 abstinetur, 326, & seq. etiam
 & Bacchi fuit, 335. De casto,
 B, 280
Cataclita accubitoria vestes, B,
 371
**Cataphractorum equitum descri-
 ptio**, 68. 105. B, 254
Catonis laus, B, 91
Celtæ pro Germanis vsurpantur,
 53. 62. B, 273.
Centenarius numerus B, Epist.
 XXIV, 148, & seq.
Certamina Græcorum IV, B,
 170. 173.
Cetem aurum Hebraicè, B, 401
Cherem Hebraicè quid sit, *ibid.*
Chnodomarius à Iuliano captus,
 513. B, 300
Chiliombe, 399

- Christianorum ritus** in suis Sa-
 cerdotibus exprimi iubet Apo-
 stata in Fragmento, quod inci-
 pit, 528. maximè verò benefi-
 centiam in pauperes, 557. Vide
 & Epist. XLIX.
Circenses oderat Iulianus, B,
 60
**Claudij Cæsaris primi vxor & li-
 berti**, B, 10
Claudij secundi Imperatoris laus,
 11. B, 16. & B, 245
Clauium potestas quid sit, fusè
 Exercit. cap. XVI
**Clericorum meminit Iulianus E-
 pist. LII.**
Clo dia Vestalis Pessinuntia Deæ
 simulacrum adducit, 300. &
 seq.
Consilium in quo consistat, 87
Constans occiditur sexto anno
 post Singaricam cladem, 47
**Constantinopolis decem annis ex-
 tructa**, 14. à Constantio ornata,
 74. B, 246. de Italico iure ei
 concessio fusè B, 326. &
 seq.
Constantinus à patre Imperio
 destinatus, 12. eius munificen-
 tia, *ibid.* eius filij laudantur, 16.
 moritur in apparatu belli Persi-
 ci, 32. eius laus, 96. notatur
 sub schemate fabulæ, 423. no-
 tatur in Cæsaribus, B, 41. vbi
 & res suas exponit. notatur in-
 temperantiæ, B, 53. cur in Bri-
 tannia ortus dicatur, B,
 2. 6.
**Constantinus iunior Arelate na-
 tus**, B, 247
Constantij mater Roma oriunda,
 9. ipse in Illyrico natus, *ibid.*
 Aui illius laudantur, 12. Dux
 Athenarum esse voluit, eamque

- urbem locupletauit**. 14. matris
 eius laus, 16. eius institutio à
 puero, 18. & deinceps, 28.
**Galliis præfectus à prima æta-
 te**, 20. Inde Parthis oppositus,
 23. multum peregrinatus est,
 24. ad patrem adhuc supersti-
 tiam venit, 29. cum fratribus
 concordiam seruat, 30. tertiam
 imperij sortem obtinet ad rem
 bellicam minus instructam, 32.
 contra Persas bellum molitur
 summa cum rerum difficultate,
 33. cum fratribus in Pannonia
 paciscitur, *ibid.* Inde mira ce-
 leritate in Syriam proficiscitur,
 36. Arabes contra Persas conci-
 tat, 37. contra Persas sapius
 exercitum ducit, 39. 40. Sin-
 garicum prælium ab eo infeli-
 citer gestum, 41. post Nisibe-
 nam obsidionem contra Ma-
 gnetium tendit, 52. Vetranio-
 nem oratione sola in ordinem
 redigit, 55. cum Magnentio
 bellum gerit, 64. 65. & seq. &
 vincit, 67. impunitatem propo-
 nit iis, qui à tyranno recede-
 rent, 69. demum penitus pro-
 fligat, 73. Constantij magnifi-
 centia, 78. 79. eius temperan-
 tia, 83. Siluanum vincit, 89.
 genus à Claudio deductum,
 95. eius peritia militaris, 98.
 eloquentia, 142. Pars ei à Pa-
 tre imperij præcipua data,
 174. eius clementia in obsidem
 Siluani filium, 184. 185. è Gallia
 milites reuocans cogit Iulia-
 num Imperium capere, 518. scri-
 bit ad barbaros contra Iulia-
 num, 524. propinquos interficit,
 B, 249. & 292
Consulatus elogium, 201
- Conuicium ferre fortius est, quàm**
 urbem expugnare, 180
Corinthus à Romanis capta, B,
 170. colonia, 322. Argiuos op-
 primunt Corinthij Ep. XXXV,
 & B, 323
**Corybantes matris Deorum affec-
 fores**, 315
Corulistes saltator, B, 94
Crates hymnum de frugalitate
 scripsit, 373. 398. huic honor
 à Græcis habitus, 374. huius
 vitam scripsit Plutarchus 374.
 distortus erat, & claudus.
 376
Cupressuum plantaria, B, 387. in
 Creta proueniunt, *ibid.* &
 388.
Cyaxaris cum Alyatte pugna, B,
 580
Cynici de iis multa Iulianus Orat.
 VI, pag. 342. 343. & seq. 349.
 350. &c. Silenorum similis est,
 351. exagitantur Orat. VII,
 præsertim, 417
Καυίρον venatio amphitheatralis,
 B, 324
Cyrus pater appellatus est, 15. eius
 educatio, 22. auum suum Astya-
 gem vincit, & vitam ei donat,
 143

D

- D**æmones carnifices sunt, 167
Damascenæ ficus, B, 145
**Daphne vnde S. Babylam Iulia-
 nus extraxit**, B, 96. templum
 ibi Apollinis incensum, *ibid.*
Daras opidum, deque eius situ
 fusè Exercit. cap. X.
**Darij filij de regno pacificè con-
 tendunt**, 60. Darius à Persis
 quomodo vocatus, 158. Sylo-

I N D E X

fonti vicem rependit, 218. re-
tis in modum Eretriam militi-
bus comprehendit, B, 267
December Saturno dicatus, 292
Decentius Tribunus, 518. B, 302
Demetrius libertus Pompei, B,
91
Democritus quomodo Dareum
consolatus sit Epist. XXXVII,
B, 178
Demophilus historicus, B, 91
Deus malorum non est author,
166. 167. non differt in eo vis-
à substantia, 267
Dei similitudo in quo sit, 345.
virtute præditos diligit, 330.
omnia etiam occulta penetrat,
547
Deorum filij cur Heroes habiti,
152. incessus qualis Deorum,
B, 259
Digamma Aolicum, B, 262. &
seq.
Diocletianus, B, 18
Diogenes Olympiam cur adiit,
396. Corinthum iussu Dei mi-
grat, 397. tragicas execratio-
nes sibi accidisse dicebat, 473.
Polypi esu mortuus, B, 286
Diogenes philosophus æqualis
Iuliani, B, 174
Diogenes Cynicus Antistheni dat
operam, 340. Dei se ministrum
dicebat, 358. crudam carnem ve-
sci instituit, & polypum, 359. pa-
tientia, 365. eius insolentia, 378.
tragœdiæ eius nomini inscri-
ptæ Philisti sunt, 393. Persarum
rex cum miratus est, 395
Dioscuri cur alternis vivere di-
cantur, 295
Diuitiis qui student bestiis infeli-
ciores sunt, quas paucis conten-
tas natura finxit, 157, 158

Docere. Thales nullam aliam à
discipulo mercedem flagitavit.
quàm vt proficeretur à quo di-
dicisset, 234
Domestici protectores Ep. XXII.
Dynamius delator Iuliani, 503

E

Echo, Epist. LIV.
Edessa Soli dicata, 281. ibi se-
ditione orta Valentinianos A-
riani malè acceperunt Epist.
XLIII.
Empedotimus philosophus inter-
fectus, 540
Enodius & Enodia Viales. dij E-
pist. XX.
Erasistratus Samius medicus, B, 72
Esseni. de his fusè in Exercitat. cap.
I, & seq. Solem an venerati, B,
346. duo genera, Practici, &
Theoretici, B, 347. & seq.
Epictetus episcopus, 525. B, 302
Eunuchi, B, 80
Eusebia vxor. Constantij laudatur
Orat. III, pag. 197. eius patria
Macedonia laudata, 198. Con-
sulari patrenata, 200. ea Con-
stantio iam Imperatori nupsit,
204. eius matris laus, 205. ad
Constantium è Macedonia de-
ducta, 206. eius clementia, 213.
214. Iulianum demeretur, 218.
ad imperium vt euehatur efficit,
225. Imperatorem in expedi-
tiones sequitur, 240. De ea
vide, B, 271

F

Fabulis inuoluuntur sacra, 318.
de Fabulis multa disputat
Orat. VII. 387. & seq. quomo-

RERVM MEMORABILIVM.

dò tractandæ sint, 401. & in
dininis rebus adhibendæ, 405.
de fabula, & viro, B, 288
Fausa vxor Constantini à viro
necata, B, 244
Felicitas ex Deo pender, 126. non
est in externis rebus posita; sed
in ipso animo. 129. 146
Felix delator Iuliani, 503
Ficus laudantur, B. Epist. XXIV,
Damascenæ, B, 145. *μαρβίνου-*
701, B, 142
Filij boni ex malis parentibus, 187
Florentius infestus Iuliano, 518.
B, 301
Fœminæ egregiæ descriptio, 204
Formæ rerum omnium potestate
vbi contineantur, 307
Fortis hominis propria fortitudi-
ne non est qui voluptati cedit,
156
Fortuna. ex ea de rebus existimare
non oportet, 46. imprudentes
rerum secundarum prima spe-
cie decipit, 82
Fortunæ obuiere fortius est quàm
hostes vincere. 45
Franci vltra Rhenum ad Ocea-
num habitabant, 63. B, 255

G

Galerius Maximianus, B, 250
Gallienus Imp. B, 15
Gallus flunius, & Galli sacerdo-
tes, 308. quis sit Gallus Deus,
510. de Gallis, B, 282
Gallus Iuliani frater agresti inge-
nio, 499. eiusque nex, 500. 501
Galli à luxu abhorrentes, B, 94
Gaudentius Iuliano infestus, 518.
B, 301
Genius nobis insitus, 129
Georgij Alexandrini bibliothecæ

cam Iulianus petit, B, 122. &
176. ob eius nomen Alexandri-
nos increpat, B, 123
Gintonius dux, 518
Gleba Senatoria, B, 316
Græciæ laus, 221
Gratiæ circulum faciunt, 278
Gubernatoris virtus in periculis
cernitur, 45. gubernare diffici-
le est, 449

H

HAdrianus, B, 13
Hecale Thesei hospes, B, 191
Helia festum Solis Decembri Ro-
mæ peractum, 292
Herza Argiuorum, B, 324
Herculis fabula declaratur, 408.
& seq.
Hierophanta Athenis ab vxore
continebat, B, 283
Hilaria Matris Deorum, 316.
B, 283
Homeri lectio utilis, B, 79
Homini mentem instar omnium
natura largita est, 346. homi-
nes natura cognati, 534. eorum
origo, 535. natura sociabile est
animal, 536
Humanitatem erga inopes præci-
pue Sacerdotibus conuenire,
530. & seq.
Hymnos Diis concini iubet Apo-
stata, 551

I

Iamblichus laus, 273. Iulianus
eum obseruat Epist. XXXIV.
& XL.
Idolorum patrocinium stolidè Iu-
lianus suscipit, 537
Imitatio qualis esse debeat, 306.
307

INDEX

Imperator qualis esse debeat, 481
 Indulgentia debitorum, B, 331
 Ingrati animi vitium turpissimum; & quis eiusmodi sit, 191
 Inuidia in viros bonos non cadit, 81
 Iphicles Cynicus, 370
 Italiae fines, 133
 Italicum ius, B, 325. 328
 Iulianus Constantij, & Eusebiae in se beneficia recenset, 219. suspectus Constantio ab Eusebia protegitur, 220. in Graeciam mittitur, *ibid.* reuocatur inde ad imperij communionem, 225. bibliothecam dat ei Eusebia, 230. In Solis cultum propensus, 244. orationem de Sole trinoctio absoluit, 294. institutio, 436. & seq. Atheniensibus rationem reddit defectionis suae, 493. & seq. genus Iuliani, 497. sex eius consobrini à Constantio caesi, 497. nec non patruus, ac reliqua stirps, *ibid.* item Gallus frater, & alius quidam frater, cuius alibi nulla mentio, 498. in Cappadociam relegatur, 499. ab Eusebia fouetur, 501. fit Caesar inuitus, 504. Mediolani quid ei contigerit, 506. Deos clam colebat, 509. in Gallias mittitur à Constantio, *ibid.* cum Germanis bellum gerit, 511. qui Galliae magnam partem occupabant, 512. Agrippinam recuperat, & alias vrbes, *ibid.* Gallias reficit, 513. ær Rhenum traiecit, 514. reliquæ res gestæ illius, *ibid.* Opida XL recepit, 515. fit imperator Lutetiae, 521. non sine

omine diuino, 522. Constantij amicos neci eripit, 523. Scribit ad Constantium, 524. Pontifex Max. fuit, 548. hirsutus fuit, B, 57. hircina barba, B, 58. Circenses oderat, B, 60. Lutetiae malè habuit, B, 61. eius temperantia, B, 69. sacrificiis deditus, B, 70. seuerè institutus à præceptore, B, 79. eius institutio dura, B, 92. gesta sua narrat, B, Ep. XXXVIII Christianis librorum gentiliu lectione interdicat Ep. XLII. Iudæis fauet Epist. XXV. Alexandrinos à Christiana fide conatur abducere Epist. LI. Didymæi oraculi præfectus fuit Epist. LXII. quomodo Gallius præfuerit sub Constantio, B, 297
 Iulius Cæsar caluus, B, 8. eius gesta describuntur, B, 26. & seq. id præcipuè spectauit vt nulli secundus esset, B, 46

L

Lacedæmoniorum institutio damnatur, 26. victoria *Lacæ* 143. ad Pylas accepta clade non conciderunt, 182
 Lamprias philosophus æqualis Iuliani, 174
 Laus non solis externis actionibus tribuenda; sed ei affectioni animi præsertim, à qua illa proficiuntur, 8. & 172. quomodo tractanda, 192. 193. laudandæ etiam fœminæ, 194
 Letare biduanas, triduanas, B, 366
 Lex donarium est Dei, eiusque commendatio reliqua, 165
 Librorum utilitas, 230. 231
 Licinius notatur, B, 19

RERVM MEMORABILIVM.

Litarbi Epist. XXVII.
 Logicæ diuisio, 402
 Ludi Calendis adhibiti, B, 59
 Lumen quid sit, eiusque prædicatione, 250. Phœnicum de eo sententia, *ibid.* non inquinatur, 263. quàm iucundum sit, 286
 Lupicinus inimicus Iuliano, 515. 518. B, 301
 Lutetia Parisiorum, B, 61
 Lycabas annus dicitur, 288
 Lylandri cum Agefilao contentio, 26

M

Macedoniae laus, 198. ab Herculis posteris occupata, *ibid.* imperium Macedoniae, 199. ab Argiuis oriundi reges, B, 323
 Maximianus Imp. B, 19
 Magnentij tyrannis, 47. eius conditio, 61. scelera, 62. eius gratificatio, 64. vincitur à Constantio, 66. 67. fugit, 69. voluptatibus se dedit, 70. vincitur secundo, 72. & tertio, ac sibi necem affert, 73. eius crudelitas, *ibid.* Rursus eius tyrannis; & bellum describitur Oratione secunda, 102. 103. & seq. à Marcellino adiutus ad occupandam tyrannidem, 106. qui & malè periit, 108. notatur, B, 20. Bellum contra ipsum, B, 260
 Magistratus temperantes esse oportet, B, 84
 Maioræ sacra, B, 98. 310
 Marcus Antonius Verus, B, 13. quid propositum habuerit, B, 49
 Mare Tyrrhenum, & Siculum Ionium, B, 265
 Matheus delator Iuliani, 503
 Massà pro fundo, B, 293

Matris Deorum orgia Athenis recepta, 298. eadem Pessinuntia Dea quomodo Romam recepta, 299. ita Punicum bellum finitum, 301. arbor in eius honorem circa æquinoctium succisa, 316. 322
 Maximum philosophum magni Iulianus coluit Ep. XXXVIII.
 Medicinæ laus, B, 154
 Medium quid sit, 259
 Mel bilem excitat, B, 143
 Mellis natura, B, 320
 Memorius amicus Iuliani, 415
 Menelai in Troianos imprecatio, 185
 Mens diuinissima pars hominis, 369. videt, & audit sola, 456
 Mercurius epaphroditus dictus, 335. 336
 Metroum matris Deorum ædes, vbi tabulæ publicæ afferuatae, 298. 350. B, 279
 Milui fabella, B, 104
 Milites quomodo habendi, 161
 Mineræ suffragium Athenis quid fuerit, 213. Minerua Pronæa, 279. & 409. cur arces obrineat, 280. Pronæa, B, 276
 Monimus Mercurius Edessenis Solis assessor, 281
 Munus pro ludo, B, 278
 Musæ argenteæ Pindaro, B, Epist. XIX.
 Musicæ professores Alexandriae instituit Iulianus Epist. LVI.
 Musici mali ingrati, B, 56
 Musonius, 489
 Mygdonia regio, B, 260
 Mygdonius fluvius, 49. 104
 Mysticia Cereris autumno peracta maiora. nam alia minora erant, 224. contempsit ea Diogenes, 441

INDEX

Mysticis inuolucris absconduntur
sacra, 403. quo abhorrent ma-
gis à vero, eo aptiora sunt ad
diuina significanda, 405. 414.
qua cautione vtendum sit fabu-
lis diuinis in rebus, 407

N

Naturam ducem sequi, 363.
gaudet abscondi, 403
Nebrius Præf. Prætorio Gallia-
rum, 519. B, 302
Nemea duplicia, B, 171. Vide &
B, 323. & 324
Nepenthes quid fuerit, 449
Nero citharædus, B, 10
Nerua Imper. B, 12
Nestor, 139
Nili laus, 221. B, 113
Nili fontes Exercit. cap. XI.
Nisæi equi, 94
Nisibis obsidio, 49. & seq. ea post
quatuor menses soluta, 51. ea-
dem Antiochia dicta, 114. Obsi-
dio eius accuratè descripta, *ibid.*
& seq. De Nisibis situ, & ob-
sidione triplici, B, 251. 252. B, 260
Nitocris, 236
Nobilis quis reuera sit, 150. non
est magnum illustri loco natum
esse: sed maiorum suorum cla-
ricitati respondere, 174. melius
est maioribus suis splendoreni-
se, quàm illorum splendoreni-
ti, 202
Nosce teipsum, 343. 394. 420
Numum falsare iussus est ab A-
polline Diogenes, 352

O

Obeliscum Alexandria tranf-
portari iubet Iulianus, E-

pist. LVIII.
October equus, B, 284
Oculi auribus fide digniores, mi-
nus tamen quàm intellectus,
273
Oenomaus Cynicus, 351. & seq.
372. tragœdias scripsit, 393
Opes veræ quæ, 157
Oratoribus adulari licet, 3. vis eo-
rum sita est in eo, vt res paruas
dicendo maiores; & contra ma-
gnas extenuare possint, 3
Oribasius medicus Epist. XVII.
Oricum vrbs, B, 270
Ortygometra diuersa est à cotur-
nicibus, B, 390
Os pro B vtuntur Græci, 132

P

Padi fontes, B, 184
Palma Soli sacra, 330
Parhippus Epist. XX, & B, 318
Parthorum, quos Persas vocat,
incrementa, 21. Romanos Im-
peratores superant, 31. 32. Per-
sæ mores imitati, 116. du-
ces suos ob infelicem exitum
reges illorum mulctant, 123.
eorum primordia, B, 249
Parysatis soror, mater, vxor, ac
filia regis, 16
Patria communis est domus, 164
Patriarchæ Indæorum, B, 153
Patriarchæ Indæorum, Ep. XXV,
& B, 321
Patroboli Senatores, Epist. XI.
Patronymica nomina à locis, B, 352
Paulus delator, 518. B, 301
Pauonis collum quale, B, 370
Pauperibus benefaciendum fusè
docet, 531, & seq. nemo quodd
pauperibus erogasset pauper est
factus, 532

Paupertas

RERVM MEMORABILIVM.

Paupertas. Non ex mazouoris ty-
ranni fiunt, 372
Peccare qui prohibet alios hono-
re dignus, B, 83
Pelopidarum insigne humerus, 151
Pentadius, 518. B, 301
Periergi, siue curiosi sunt magi,
B, 274
Periclis laus, 238. 239. ab Anaxa-
gora ægrè distractus, 454
Persarum imperium, B, 249
Persæ sorores suas ducebant vxo-
res, 16
Pertinax, Imp. B, 14
Pessimuntia. *vide* Mater Deorum.
Petra Sogdiana, B, 266
Phidias, B, 121
Philosophia Iuliani ætate florebat
in Græcia, 222. quid sit, 347.
duplex est, theoretica, & Pra-
ctica, 356. mortis est meditatio,
357. finis est beatitudo, 363. e-
ius partes, 402
Philosophi quamuis contempla-
tioni dediti actiuosi sunt, 486
Phocicum bellum, 61
Phos quid sit latè differitur, B, 372.
& seq.
Piscibus in casto vesci non licet,
331
Platonis sententiæ commendan-
tur, 128
Planetæ circa Solem mouentur,
274
Pluto prudens Deus à Platone di-
ctus, 254
Plutarchus vitam scripsit Cræetis,
374
Pœnitentes non erant anathemate
damnati, B, 407
Pompeius, B, 31
Ponti Euxini aqua potabilis, B,
360
Principum educatio à primis an-

nis studiosè capeffenda, 25.
haud rectè apud Lacedæmo-
nios pari ac priuati ratione sunt
instituti, 26. ciuium beneuo-
lencia maximè tuti sunt, 87.
eorum ira toleranda, 93. non
diuitiis æstimandi, neque cul-
ru, sed virtute, 154. sed necli-
beri si voluptatibus seruiant,
156. boni principis effigies, 159.
Pastoris instar est, 160. præire
exemplo militibus debet, 161.
legum custos non minùs quàm
mœnium, 164. non debet per
se condemnare, 165. 166. quo-
modo suos præfectos deliget,
167. 168
Probus Imper. septem annis im-
perat, B, 17. idem nimis rigi-
dus, *ibid.*
Prodisi Hercules, 104
Prohæresius Sophista, B, 15
Prometheus, B, 167
Prophetas Apostata impius exa-
gitat, 541

Proverbia quedam.

[In Aqua scribere, 459
Vt Astrydamas te laudas, B, 224
Botrus ad botrum maturefcit,
419
Canere sibi & Musis, B, 57
In Cinere scribere, 252
Glauci ars, 124. B, 261
Lapides coquere, 459
Lilio nudior, 343. & B, 286
Mala Magnetum, & Terme-
ria, 394
Miliu cælare, 208. & B, 271
Myconis rusticitas, B, 76
Necessitas Thesfalica, 504. &
B, 253
Parietem dealbare, B, 32

К К К

INDEX

Pinus in morem delere, 187
 Polypus Theognidis, B, 76
 Senes bis pueri, B, 228]
 Pueros ad rem bellium quomodo
 institui iubebat Plato, 20. de
 illorum educatione, 25. 26. 27.
 neque nimis delicatè, neque in
 egestate sunt habendi, 27
 Purgatio acumorum, 305
 Pyramides & alia opera magnifi-
 ca, 154
 Pyrricha saltatio militatis fuit
 exercitatio, B, 248
 Pyrrhus Romanos terruit, B, 34

R

Religio iustitiæ fructus, 130
 Rempublicam tractare ar-
 duum est, 449. 460. 470. &
 seq. 480
 Renunciantes Christiani, 417.
 B, 289
 Rhenus Germanorum filios ex-
 plorat, 151. & B, Epist. XVI.
 Rhætia, B, 265
 Rhodogune, 236
 Robigalia, B, 284
 Roma virtutis magistra 10. à Gal-
 lis capta, 53. Romanæ reipubl-
 icæ prædicatio.
 Romuli mater; & pater Mars, 284

S

Sacerdotes deorum magistra-
 tibus anteponit Iulianus, 529.
 quam sanctos esse deceat dis-
 putat, *ibid.* & seq. humanos
 esse decet, 530. honorandi sunt,
 542. Indigni exauthorandi, 543.
 ab omni turpitudine aures ocu-
 losque abstinere conuenit, 549.

libros non omnes legere oportet: ut nec omni via ingredi, 550. nocte, dièque puros esse oportet, 553. tum quæ illorum sint partes in seq. theatris abstineant, 555. eligendi ex optimis, 556
 Sacrificia celebrantes non omni via ingressi, & quo ritu se gesserunt, B, 303
 Sallustium vnicè dilexit Iulianus, Orat. VIII.
 Sarambus Atheniensis, 158
 Sarapis est Pluto, 254
 Saturnalia Romæ mense Decem-
 bri, 292. B, 278
 Scientia Deo maximè conuenit, 346
 Scipionis, & Lælij amicitia, 453
 Seleuciæ portus, B, 255
 Seleucus, filio suo vxore cessit B, 72
 Senatores patroboli, B, 216. & 217
 Seruus & liber quis sit, 366, 367
 Seueritas nimia cauenda, B, 17
 Seuerus Imper. cum filiis, B, 14
 Sicyon philosophiæ studio nobi-
 lis, B, 272
 Siluanus in Gallia tyrannidem ar-
 ripit, 89. filium suum obsidem
 dederat Constantio, qui eum
 tamen indemnem seruauit, 183.
 muliebrem purpuram arripuit,
ibid. à militibus occiditur, *ibid.*
 de muliebri purpura, B, 257
 Singara, & ad ea clades à Con-
 stantio accepta, 41. & seq. B,
 250
 Sirenes à Musis victæ, B, 190
 Sol & homo genera et hominem,
 245. Solis festum Romæ, 246.
 & B, 277
 Sol duplex est, intelligibilis, &
 aspectabilis, *ibid.* & in seq. in

RERVM MEMORABILIVM.

mundo præcipuus est, 247.
 Imo tertius est Sol, 349. Cy-
 prij cum Ioue communes illi
 aras extruunt, 254. Hyperionis
 cur filius dicatur, 255. motus
 eius, 258. medius est intelli-
 gibiles inter, & mundanos Deos,
 262. & seq. ab eo animi ducun-
 tur, 284. Solis festum Romæ
 in fine Decembris, 291. animas
 sursum euehit, 323. Sol lucis
 nullam acturam communican-
 do facit, 149. eius laus, 245.
 & seq. propriè rex vocatur,
 B, 274
 Solis Inuicti festum, B, 278. Deus
 propriè dictus, B, 435
 Solon inuidiam meritò habuit,
 483
 Somniculosus inutilis est, 162
 Sopater Iamblichi amicus, B, 186.
 B, 217
 Sopistæ notantur, 235
 Spartorum insigne lancea, 151. B,
 267
 Superpositio pro ieiunio, latè
 Exercit. cap. V.
 Syloson Epist. XXIX.
 Συμβολα sunt contractus, B, 327
 Syracusæ à Marcello captæ. 53

T

Tabernæ vrbs in Germania, B,
 299
 Tarentini ob petulantiam à Ro-
 manis male habiti, B, 86
 Temperantiæ partes, B, 65
 Thamyras cum Musis certat, B,
 190
 Theatrum pro amphitheatro, B,
 324
 Themistius Iuliano charissimus,

467. & deinceps.
 Thessalia equis apta, 117
 Thrasyllus amicus Tiberij, 489
 Tiberius Grammatico præcidit
 aures, B, 9
 Titus Imp. notatur, B, 11
 Titus Bostrenorum episcopus ac-
 cusatur à Iuliano Epist. LII.
 Triani intemperantia, B, 12. res
 gestæ, B, 39. & seq.
 Translatitium quid significet Exer-
 cit. cap. XII.
 Typho terræ filius, 104

V

Vlitera, B, 262. & seq.
 Vallis salinarum Exerc. cap.
 IV.
 Venationes theatrales, B, 171. imò
 amphitheatrales, B, 324
 Veneti cur Heneti dicti? 132
 Venia vltione potior, 93
 Venus quid sit allegoricè, 281
 Ælius Verus, B, 295
 Vespasianus præparcus, B, 11
 Vestales ignem è Sole excipie-
 bant, 289. de hoc igne *vide* B,
 276. 277
 Vesuntio in Gallia, B, 180
 Vetricionis tyrannis, eaque solà
 Constantij oratione compressa,
 55. eiusdem laus, 59
 Vicini an amici vocandi? Epist.
 XX.
 ad Virtutem hortari variis modis
 oportet, 6. ad eam omnia re-
 ferenda, 5. eius studio maximè
 Deus in nobis delectatur, 130.
 auro omni præstat, 149
 Vita actiuosa, an contemplationi
 dedita prætet? 485
 Vitium virtutis specie fallit, 169

INDEX RERVM.

Vlyffis prudentia ex vfu parta,
 22. de eo, 139. patriam præfert
 Dearum contubernio, 210. 211.
 B, 115
 Vota pro hilaritate, B, 307
 τὰς quid significet, B, 355
 τὰς superpositio, latè Exercit.
 cap. V.
 Vtile nihil est, nisi quod est hone-
 stum, 35
 Vulgi contemnenda iudicia, 354.

X

X Enarchus Peripateticus, 303
 B, 281
 Xerxes decem annos in apparatu
 belli consumpsit, 77

Z

Z Amolxidis incantationes, B.9
 Zeno medicus à Georgiopul-
 sus Alexandria restituitur Epist.
 XLV.

IULIANI FRAGMENTA QVÆDAM
 librorum, qui non extant, è Suida.

In voce Αμφίων, ex epistola non edita.

Π Είεστι γὰρ σοι ἐ χορή·
 ἐ φύσεως ἔχας ὅ ἐ φι-
 λοσοφίας ἐράς, εἴ τῃς τις ἄλλος
 τῷ πῶποτε. τεῖα δὲ ἄμα ταῦ-
 τα ξυμῶντα ἤρκεσιν ἀποφῆ-
 ναί τὸν Αμφίωνα τῆς παλαμῆς
 μουσικῆς βυρετιῶ, χρόνος, θεοῦ
 πνεῦμα, ἐρώς ὑμνοδίας. οὐ-
 δὲ γὰρ ἢ τῷ ὀργάνων ἐνδία παρῆς
 ταῦτα πέφυκεν ἀντίπαθητα.
 καὶ ταῦτα ῥαδίως αὐτὸ τῷ
 τειῶν τούτων μέτοχος δξεύροι.
 ἢ γὰρ οὐχὶ τῆτον αὐτὸν ἀκεῖ
 ὡς ἀδεδέγημεθα οὐ τὰς ἀρμω-
 νίας μόνον, αὐτῶ δὲ ἐπὶ αὐ-
 τῆς δξεβρῆν τῶ λυράν, εἴτε
 δαμμονιώτερα χροσῆ μδρον ὀπι-
 νοία· εἴτε πῶν θεία δδση ἀφῆ
 πῶν συμμαχίαν ἀμῆχδρον; ἐ
 τῷ παλαμῶν οἱ πλῆστοι τοῖς τεισὶ
 τούτοις εἰκόασι μάλιστα παρῶν-
 τες, οὐτὶ πλασῶς φιλοσοφῆσαι,
 ὁδενὸς ἀλλου δέομνοι.

N A M & otium tibi sup-
 petit ; & à natura e-
 gregiè comparatus es : &
 philosophiæ , si quis vn-
 quam alius ; amore captus
 es. Quæ tria in vnum col-
 lecta satis esse potuerunt,
 vt Amphionem Musicæ ve-
 teris inuentorem efficerent ;
 nimirum tempus, Dei spi-
 ritus , canticorum amor.
 Non enim instrumentorum
 penuria aduersus illa potest
 obistere. tùm qui trium
 istorum particeps erit, fa-
 cilè illa reperiet. An non
 Amphionem ipsum accepti-
 mus , non concentus mo-
 dò , sed lyram ipsam insu-
 per excogitasse , siue præ-
 stantiore animi solertia ; si-
 ue diuino beneficio , &
 inusitata quadam ope nu-
 minis ? Ac veteres plerique
 in illa tria potissimum in-
 tenti, sincerè , ac sine fu-
 co philosophari videntur,
 rei præterea nullius indigi.

In voce Ηρόδοτος, ex alia epistola.

QUIS igitur super cibo apud nos valentissimo dictum illud Æthiopum nescit? Qui cum mazam degustassent, mirari se dixerunt, quomodo stercoreibus victitare possemus: si qua Herodoto historico fides est ista narranti. Esse præterea nationes hominum piscibus carnibusque vescentes asserunt qui de situ orbis commentati sunt, qui victus nostri rationem ne per somnium quidem viderunt. E quorum numero si quis vsitatum illud nobis viuendi genus vsurpare voluerit; nihilo iis melius habebit, qui cicuta, vel acouito, vel helleboro vescatur.

In voce Ιουλιανός, ἐ Cronii supra in Elogio eiusdem ἐ Suida

In voce Μουσάνιος, ex epistola quadam.

CONTVMELIAM, quam nobis Helladis præfectus imposuit, ita grauius constantèrque passus es, nihil hæc ad pertinere putans. Quod autem ciuitati illi impensè opem ferre voluisti, in qua versatus es, dignam philosopho mentem præ te illo facto

ΤΙς δὲ ἀγνοῖ τῆς Αἰθιοπῶν ἡρώδης ἢ ἡμῶν Ἐπιμωπῶν σίτου λόγον; ἀψάμνοι γὰρ τῆς μάζης, θαυμαστὴν ἔφασαν, ὅπως κόπρια σιτούμνοι ζῶμεν· εἴ τω πιστὸς ὁ Θούριος εἶη λογιστοῦς δοκεῖ. ἰχθυοφάγων δὲ, καὶ ἑρκοφάγων ἀιδροπῶν γῆκμηδ' ὄναρ ἰδόντα πτωπῆ ἡμῶν διαγῆται οἱ πτωοῖκουμνοὶ πειρηγῶμνοι γὰρ ἰσοροδοῖαν· ὡν εἴ τις πῆρ' ἡμῶν ζηλώσῃ πτω διαγῆται ὅτι χερῆσθ, ὅσδ' ἐν ἀμεινον διακέσεται τῆς ὁ κώνφον πρῶσενεκαμδῶν, ἢ πτω ἀκόνιτον, ἢ πτω ἐλλέβορον.

ΤΗν προνοίαν, ἣν ἡμεῖς ὁ τῆς Ἑλλάδος ἡγεμῶν πρῶν κεν, οὐκ ἔβαλεως ἕνεκα, ὅσδ' ἐν ἡγεμῶνος τῶν πτω εἰς σὲ γερῆναι· τὸ γὰρ μὲν τῆ πόλῃ βοήθῃν ἐκείνη βούλεσθ, καὶ πρῶσμεῖσθαι, πρῶ ἡ ἐποίησῃ τῶ ἀγαπείβας, φιλοσόφου ψυχῆς

ἐστὶ τεκμήριον. ὡς μοι δοκεῖ ὁ μῦθος πρῶτερον Σωκράτει πρῶσκειν· ὁ δὲ πρῶτερον δὲ, οἶμα, Μισσανίω. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἔφη ὅτι μὴ θεμιτὸν ἀνδρα σπουδαῖον πρῶσ του τῆ χερῶν βραχέων. ἐπεμῆγετο γὰρ βαρῶν ὁπλων καὶ φεῦγῃ αὐτὸν ἐπέταττε Νέρων.

In voce Χρῆμα, ex alia, vt opinor, epistola.

ΠΡὸς πτω Ἐρκυῖαν ἕλυν ἐθάμην. ὅ εἶδον ἐγὼ χερῆμα δὲ ἀίσιον. ἰδοὺ γοῦν σοι γάρρῶν ἐγὼ ἐγῆσῆμα, μὴ σε ὡφθαμοῖτον, μηδὲ ὅσα ποτὲ γὰ ἡμεῖς ἴσμεν ἐν τῆ Ρωμῶν. ἄλλ' εἴτε τῶ Θεσσαλικῆ Τέμπη δύσβατα νομίζῃ τις· εἴτε τῶ ἐν Θερμοπύλαις· εἴτε τὸν μέγαν, καὶ διωλύριον Ταῦρον, ἐλάχιστον ἔστω χαλεπότητος ἕνεκα πρῶσ τὸν Ἐρκυῖον ποιῶμαι.

tulisti. Itaque prius illud conuenire Socrati; alterum Musonio videtur. Nam ille nefas esse viro bono dicebas, vllum ab deterioribus capere detrimentum. Nam turrium curator tùm erat cùm exulare à Nerone iussus est.

AD Hercyniam siluam accurrebamus. Ac rem vidi tùm planè stupendam. Itaque tibi sine vlla cunctatione pollicebor, nihil vnquam te tale vidisse; quamlibet multa in orbe Romano eius generis esse sciamus. Nam siue Thessalica Tempe prærupta, & inaccessa putat aliquis: siue quæ ad Thermopylas sunt: siue ingentem Taurum, & arduum. quodcumque ex iis sumpseris, ad Hercynij saltus asperitatem minimum illud esse videbitur.

ERRATA SIC CORRIGES.

IN PARTE I.

In Praefatione I Petriij de Iuliano.

Pag. 6, v. 8, Scr. *totam illam Galliarum.*

In Iuliani contextu.

Pag. 108, in Lat. ver. 16, lege *cadium*, pro *facinorum*. pag. 200, in Lat. ver. 28, scrib. *ad Magistratus*, qui *annis dat nomina*, hoc est *Consulatus*. p. 208, ver. 16, leg. *in tornando milio labore*. p. 231, in Gr. ver. 10, leg. *περὶ θύρας*. p. 241, in Gr. ver. 10, νόμος, pro *μύθος*. p. 300, in marg. scrib. f. *ὡς βεβήκει*. p. 355, in Gr. ver. 21, scrib. *ἀκούει*. p. 439, in Gr. ver. pen. transpositi sunt versus lege, *ὃς χαλεπὸς ἀποδείξειας λεροῦσσις, ὅσα ἑστὶ τῶν θεῶν φασὶν εἰ ποικίλῃ ταῦτα δὲ*. p. 454, in Gr. ver. 16, leg. *μῦθε δίκαιος*. p. 509, in Gr. ver. 17, del. *καὶ*. pag. 512, in marg. scrib. *ἐπὶ τῷ δὲ*. p. 544, in Lat. ver. 23, leg. *Didymai Apollinis*, pro *Louis*.

IN PARTE II.

Pag. 114, in Gr. ver. 2, leg. *ὡς δ*. ver. 4, leg. *τῶν πῶν νέων*. versu antepen. scrib. *τοῖς πῶντας*. p. 147, in marg. scrib. *πίχθ*. In Gr. ver. 14, scrib. *ἄρες*. p. 149, in Gr. ver. 14, leg. *πὸ δλοῦ*. pag. 169, Epist. 35, in Gr. ver. 5, leg. *Τρωϊκοῦ*. p. 171, in Gr. ver. 9, leg. *διὰ τῆς*. p. 174, in Gr. ver. 14, *πολιτιουονται*. p. 183, in Gr. ver. pen. leg. *ἐπιρῶμεν* ver. vlt. *μέμνην*. p. 192, initio Ep. 42, leg. *Παιδείαν*. pag. 199, in Gr. initium Epist. 46, ita scrib. *κτῆσιδιον* expuncto *σι*. Mox leg. *τῶν ἐν δεινῶν μοι*.

IN NOTIS.

Pag. 243, ver. vlt. leg. *sine vi*. p. 281, ver. lius, leg. *Plutarchus* p. 306, ad Notam *πάλω* adscribe pag. 56.

IN EXERCITATIONIBVS.

Pag. 354, ver. appellari, Scrib. *τῶ ἑσπερίω*. p. 357, ver. 12, Scrib. *pronomen αὐτῆ ad proximè postam*. p. 359, ver. *quia*, Scrib. *praesidium*. p. 366, ver. vis, Scrib. *eadem vs Latini*. p. 367, ver. *niorum*, Scrib. *par illius*. p. 397, ver. cur, Scrib. *in peiorem partem*. p. 416, ver. pen. leg. *quattuor, ac duos*.